

ရန်ကုန်ဘာစက
မြန်မာ ပြည်သား

ရှန်ကျော်ဘဝတွေ ဖြန့်မာ ဖြည့်သား

စိတ်ကူးချိုးချိုစာအုပ်

ရန်ကုန်ဘဝဆွေ
မြန်မာပြည်သား

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လ
စတုတ္ထအကြိမ်

မြန်မာပြည်သား

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၁၀၅၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၆၂၀၇၁၀ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို **m.s.o** ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းနှင့်

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကင်းတို့က

စတုတ္ထအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်

လတွင် တန်ဖိုး ၄၂၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် · ကိုတင်အေး(လှိုင်)

၈၉၅ · ၈၃

ရန်ကင်းဘဏ္ဍေ မြန်မာပြည်သား ။ - ရန်ကင်း

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၀။

စာမျက်နှာ ၃၄၉ မျက်နှာ၊ ၁၃ · ၂ စင်တီ · ၂၀ · ၅ စင်တီ

(၁) မြန်မာပြည်သား

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုသည် ယခုမှ အသစ်စက်စက် ရေးလိုက်သည့်ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။ စစ်မဖြစ်မီက တစ်ကြိမ် ရေးဖူးပါသည်။

သို့သော် ရိုက်ထုတ်မည့်ဆဲဆဲ စာရေးသူ အဖမ်းခံလိုက်ရသဖြင့် ပုလိပ်ဘက်မှ လော်လီကားနှစ်စီးဖြင့် သယ်ယူသွားကြသော အဖော်စာအုပ်စာတမ်းများနှင့်အတူ ဤဝတ္ထုစာမူပါ ရောနှောပါသွား၍ စက်တင်ပုံနှိပ်ခြင်း မပြုလိုက်ရဘဲ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် စစ်ပြီး သည်ဘက်တွင် ဤဝတ္ထုကို ပြန်ရေးရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် တစ်ခါမျှ မရေးဖြစ်။

မရေးဖြစ်နိုင်ရခြင်းမှာ ရေးစေ ဖြစ်စေရန်၊ ရေးနိုင်စေရန် အထောက်အကူဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာတို့ ပျောက်ဆုံးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ယခင်ကကဲ့သို့ မပြည့်စုံလေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခင်ကမူ ဤဝတ္ထုကို ရေးချင်လာစေရန်၊ ရေးဖြစ်လာစေရန် ဝိုင်းဝန်းအထောက်အပံ့ပြုသော အဖိုးတန်လှသည့် စာရွက်စာတမ်းတို့သည် စာရေးသူ ရှိရာသို့ ထိပေါက်သလို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

‘အဒုလမန်း’၏ သမ္ဗန်ဦးကောက်ကလေးဖြင့် ချောင်းကျဉ်းထဲ၌ ၅ ရက်လုံးလုံး ခရီးသွားနေရစဉ်က ဖြစ်၏။ မိုးယွန်းနေသည် နံနက်လင်းသည်နှင့် မီးကျိုးဖြင့် ကင်သလို ပူပြင်းလှ၏။ ရေနံဝလျက်ရှိသော ပေါင်မိုး အသစ်စက်စက်သည် ထိုင်လိုက်လျှင် ဦးခေါင်းလွတ်ရုံမျှ ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်ရကား ကျဉ်းကျပ်သော သမ္ဗန်ဝမ်းထဲ၌ ချွေးအောင်းနေရသလို ရှိ၏။

သမ္ဗန်ဝမ်း၏ အကျယ်သည် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ခပ်သေးသေး တစ်ခုစာမျှ ကျယ်၍ ခြေဆန့်သာရုံရှိ၏။ ထိုဝမ်းထဲရှိ နီးကြော့ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် စာရေးသူ၏ ပတ္တမြားအိပ်ရာကို ဖြည့်ခင်းထားသည်။

စာရေးသူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ အိပ်လျက် စာဖတ်နေ၏။ စာရေးသူ၏ ကိုယ်သည် 'ငြိမ်' ခနဲ 'ငြိမ်' ခနဲ ရှေ့ထိုးနောက်ငင် လှုပ်နေ၏။ စာရေးသူ၏ နားထဲတွင်

ကျော်...ဂျစ်၊ ဖြူဖြူဖြူ

ကျော်...ဂျစ်၊ ဖြူဖြူဖြူ ဟူသော အသံသည် နာရီစက်သံကဲ့သို့ အမြဲ မှန်မှန် ကြားနေရ၏။

ကျော်-ခတ်တက်ကို ခတ်ရန် အရှိန်ယူနေစဉ် ခတ်ကွင်းမှ မြည်လိုက် သော လေးတွဲအသံ။

ဂျစ်-ခတ်တက်ကို ဖိကြိတ်၍ တွန်းလိုက်သောကြောင့် 'ငြိမ်' ခနဲ သမ္ဗန် ရှေ့သို့ တိုးသွားစဉ် ခတ်ကွင်းမှ မြည်လိုက်သောအသံ ဖြစ်၏။

ဖြူဖြူဖြူ-ရေပေါ်သို့ ရှုပ်တိုက်သွားသည့် ခတ်တက်ဖျားမှ ရေပေါက် ရေစက်တို့ ရေပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်သံ။

ဤသမ္ဗန်ကလေးမျိုးကို စီးမိလျှင် ပက်လက်အိပ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ မှောက်လျက် အိပ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုင်နေသည်ဖြစ်စေ၊ မှီနေသည်ဖြစ်စေ၊ ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ ရှေ့ထိုးနောက်ငင် မှန်မှန်လှုပ်နေရ၏။ ကျော်ဂျစ် ဖြူဖြူဖြူ ကျော်ဂျစ် ဖြူဖြူဖြူ ဟူသော အသံကို မှန်မှန် ကြားနေရ၏။ ထိုသည်မှ လွဲ၍ အခြားဘာသံမျှ မကြားရ။

စာဖတ်ရလွန်း၍ ပျင်းလျှင် အိပ်နိုင်၏။ ကလေးငယ်ကို ပုခက်လှုပ်၍ သိပ်သကဲ့သို့ ရှိသောကြောင့် အိပ်ရန် အလွန်ကောင်း၏။ စာလည်း မဖတ်လို၊ အိပ်လည်း မအိပ်ချင် ဖြစ်ခဲ့မှ ပေါင်းမိုးတွင်းမှ လေးဖက်ထောက်၍ အပြင်သို့ ထွက်လျက် သမ္ဗန်ဦးပေါ်၌ ထိုင်နိုင်၏။ ကျဉ်းမြောင်းသော ချောင်းကလေးထဲမှ ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်းစိမ်းကြီးနှင့် တိမ်မျက်နှာကြက်များ လှိုင်းထနေသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်နိုင်၏။

ချောင်းကျဉ်းကလေး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ရွှံ့ထဲ ရေထဲ၌လည်း ငခနဲငြိမ်း ပင်များ၊ ခရာဆူးပင်များနှင့် ကိုယ်ရံကြီးပင်တို့က တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် တိုးထွေပေါက်နေကြ၏။ အဝေး၌မူ လမပင်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည့် စိမ်းညိုညို ရွာတန်းရှည်ကြီးများကို တွေ့နိုင်၏။

သမ္ဗန်သည် အရှိန်ဖြင့် ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ ရှေ့သို့ တိုးနေသော်လည်း ရှေ့သို့ တိုးသည်ဟု မထင်ရ။ ရှုခင်းသည် ပြောင်းလဲမှုမရှိ၊ သည်အတိုင်း သည်အတိုင်းလိုလို ထင်နေရ၏။

ထိုအခါ သမ္ဗန်ဝမ်းထဲ၌ အိပ်၍ စာဖတ်နေရသော အလုပ်သည်သာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည် သမ္ဗန်ထဲ၌အိပ်၍ စာဖတ် နေ၏။ စာရေးသူနှင့်အတူ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းအသစ်တစ်အုပ်နှင့် ဂျာနယ်

သုံးစောင်သာလျှင် ပါလာသည်။ မဂ္ဂဇင်းမှာ အချို့အဝက် ဖတ်ပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ခဏချင်းကုန်သွား၏။ ဂျာနယ် သုံးစောင်ကလည်း ကြာကြာ မခံလှ။

ထို့ကြောင့် လမ်း၌ရှိသော ရွာတစ်ရွာသို့ ဝင်၍ အသိကျောင်းဆရာထံ၌ စာအုပ် ငှားသည်။ ဆရာတွင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ ဝတ္ထုနှင့်တူသည့် စာအုပ်ဟူ၍ အစိုးရပညာရေးဌာနမှ အခမဲ့ပေးပို့သော လစဉ်ထုတ် စာစောင်တစ်မျိုးသာလျှင် ရှိ၏။

ယခုလို အချိန်မျိုး၌ စာအုပ်ရွေးနေရန်မဖြစ်ရကား ‘ဖတ်ရလျှင် တော်ပါပြီ၊ ဘာ စာအုပ်ဖြစ်ဖြစ်’ဟု ပြောလိုက်သောအခါ စာအုပ်စည်းကြီး နှစ်စည်းကို သမ္ဗန်ထံသို့ ချပေးလိုက်၏။ ယင်းစာအုပ်တို့သည် ရှေ့ဆက်ရမည့် လေးရက်စာ ခရီးအတွက် မူလုံနေပါပြီကော။

စာအုပ်စည်းကြီး နှစ်စည်းလုံး ဖြေ၍ ဖတ်လိုက်သောအခါ အထဲ၌ ပညာဝန် ဦးဖိုးစိန်ရေးသော အပတ်စဉ် အညာဆောင်းပါးများနှင့် ရှေးမြန်မာတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို ဖတ်ရ မှတ်ရသည်။ ဆရာသည် ယင်း အညာဆောင်းပါးများနှင့် ရှေးမြန်မာတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို အများသူတကာကဲ့သို့ တို့ဗမာသာကီမျိုးအဖြစ် ရေးပြခြင်းမဟုတ်။

“စည်းစိမ်ငယ် ကြီးပါဘိ၊ ရုတ်သီးတောင့်ကိုင်း၊ နှစ်ယောက်ကယ်ထိုင်၊ ယှဉ်လက်ပြိုင် ကျယ်စပျစ်ကယ်နှင့်၊ ဖွယ်သစ်မြေအင်ရဲလို့၊ ဇွန်းမတန် ကန်ယောက်သွား ငယ်နှင့်၊ ကြွက်နဖားပုန်းရည်ကျို၊ အလိုဗျာစားပုံတင်ပါဘိ၊ ခေါင်းမင်းဆယ်အိမ်ပေမို့ အခြေကြီးလှတောင်းကိုလေး။

စားသောက်ဖွယ်ရာ၊ ပြီးသောအခါဝယ်၊ ရသာချမ်းငြိမ်း၊ အခြင်မြေသက်၊ ပင်ထန်းရွက်နှင့်၊ ခေါင်ပျက်အိမ်တွင်၊ စည်းစိမ်ကြီးရင်၊ ခြေလိမ်တင်လို့၊ ကတင်ကြမ်းပေါက်၊ သုံးချောင်းထောက်မှာ၊ မှောက်ချိုလှန်ချို၊ အဆီရယ်ဖိန်း၊ မိုန်းတဲ့ချည်နှင့်၊ မကြည်သမ်းဝေ၊ ထယ်မင်းပုံနေလိုက်တာ၊ နွားရေပြန့်အပေါ်မှာ၊ ခေါင်းကတော် ကိုယ်တိုင်နှိပ်ခါမှာ၊ သူ အိပ်တယ်လေး။”

ဟူသော ဦးကြီး၏ ကဗျာမျိုးရိုးထဲမှ ဆယ်အိမ်ခေါင်းမင်းတို့လို ရှေးမြန်မာပြည်သားတို့သည် ဆင်းရဲ၏။ ရိုးသား၏။ သို့သော် ခမ်းနား၏။ ရှေးအစဉ်အလာတို့ကို ထိန်းသိမ်း၏။ နှာခံ၏။ သေဝပ်၏။ မိုက်၏။ အ၏။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတတ်၏ စသဖြင့် မည်သည့် ကြောင်းကြောင့် မည်သို့သော စရိုက်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ဟု အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်၍ ရေးသား ဖော်ပြခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

စာရေးသူသည် ဆရာ၏ဆောင်းပါးတွေကို ဖတ်ရသောအခါ ‘တကောင်းအဘိရာဇာ တို့ဗမာ သာကီမျိုးဟာမို့၊ မညှိုးဂုဏ်တေဇာ’ ဟူသော အလိုလို

ဘဝင်လေပင်စေ နိုင်သည့် အယူအဆမျိုး ပျောက်သွားလျက်...

ငါတို့ကား လိုသေးသည်၊ ရိုင်းသေးသည်၊ ရိုးသေး အသေးသည်၊ အယူအဆဟောင်းတွေထဲ၌ နှစ်မြုပ်ဆဲ ရှိသေးသည်။ ငါတို့သည် ကမ္ဘာသို့ အမိလိုက်ရန် မနားမနေ သေသေကျေကျေ ကြိုးစားဘိဦး၊ နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ လိုက်ကြရပေမည်။ ကမ္ဘာသည် ရပ်၍ စောင့်နေခြင်းမဟုတ်။ ခြေလှမ်းကြုံကြီး များဖြင့်၊ ခေတ်မီစက်ယာဉ်များဖြင့်၊ ခေတ်မီလျှပ်စစ် ယာဉ်များဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက် ချီတက်နေဆဲ မဟုတ်ပါလားဟု တွေးမိ၏။

ဤသို့ တွေးမိသည်ဆိုသောကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ မြန်မာဖြစ်ရသည့် အတွက် စိတ်အားငယ်ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ရှက်ကြောက်ဝမ်းနည်းခြင်းမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည် မထင်ပါနှင့်။

လူသားအားလုံးတို့သည် အရိုင်းဘဝက တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အစားအစာ ရှာဖွေလှည့်လည်ရင်း မိမိတို့ တွေ့ကြုံ သိရှိထားကြသည့် အသိချင်း ဖလှယ် ပေါင်းစပ်ကာ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန်၊ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက်၊ တစ်လ ထက် တစ်လ၊ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် အသိတရားတွေ တိုးတက်လာကြရ၏။

အသိတရား တိုးတက်လာကြသည်နှင့်အမျှ အစားအစာ ရှာဖွေခြင်း၊ အစားအစာ သိုလှောင်ခြင်း၊ အစားအစာတို့ကို ဖလှယ်ယူနိုင်သည့် စီးပွားဥစ္စာ ရှာဖွေခြင်းတို့ ချဲ့ထွင် ပြုလုပ်လာကြ၏။ ယင်းသို့ စီးပွားဥစ္စာ တိုးချဲ့ရှာဖွေ နိုင်မှုကို အကြောင်းပြု၍ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံမှု၊ ပေါင်းသင်းမှု၊ စီးပွားဥစ္စာ တို့အတွက် စစ်မက်ဖြစ်ပွား၍ အနိုင်အထက် လူယက်မှုတို့ တိုးတက်လာရ၏။

ယင်းသို့ တိုးတက်လာကြသည်ကိုပင်လျှင် ယဉ်ကျေးသည်ဟု ခေါ်ဆို နေကြပြန်၏။ ထိုကြောင့် ခရီးများများ သွားကြစေရန်၊ စားနပ်ရိက္ခာများ လှည့်လည်ရှာဖွေကြစေရန်၊ မိမိတို့ ပေါက်ပွားသည့် မြေအနေအထားက ဖန်တီး ထားသော တစ်နည်းဆိုရသော် စားနပ်ရိက္ခာ မမူလုံသည့် မွေးမြေအရပ်၌ လူ ဖြစ်လာရကြသောသူများ...

ခရီးများများ စွန့်စားသွားရောက်နိုင်မှ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ စားနပ်ရိက္ခာ လှည့်လည်ရှာနိုင်လေမှ အစာဝကြရသည့်အရပ်၌ လူဖြစ်လာကြရသူများ...

ထိုသူလူမျိုးသည် ကမ္ဘာတွင် နေရာအရပ်ရပ်၌ ရှိနေကြသည့် လူမျိုး အသီးသီးတို့၏ ကြားမြင်စွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံ အသီးသီးတို့မှ ရရှိခဲ့ကြသည့် အသိတရားတို့ကို တစ်ခဏချင်းဖြင့် အလွယ်တကူ စုပေါင်း သိရှိကြရသောအခါ ထိုလူမျိုးတို့သည် ကမ္ဘာ၌ အသိကြွယ်ဝ၍ ရှေ့ဆုံးက ယဉ်ကျေးနေကြရသောလူမျိုးများ ဖြစ်ကြရ၏။

လူသားတို့သည် ယင်းသည်နည်းအတိုင်း ယဉ်ကျေး တိုးတက်လာကြရ သည့်ဟု ဆိုသော်...

အနည်းငယ်မျှ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ကိုင်လိုက်ရုံဖြင့် စားရေး နေရေး အတွက် ဖူလုံသော၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး လွယ်ကူလုံလောက်စွာလည်း ရနိုင်သော စားရေးရိက္ခာ ငတ်မွတ်ခြင်းကြောင့် အခြားရပ်ဝေး တိုင်းပြည်များသို့ သွားရောက် ရှာဖွေနေရန်လည်း မလိုသော...

မသွားလျှင် မဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်းကိုစွတို့ ၊ နိုဘဲ မိမိတို့၏ နေထိုင်ရာမှ ရေခြားမြေခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ သွားရောက်ချင်ရန်လည်း လွယ်ကူသည့် လမ်းကြောင်းမရှိသော

သုံးဖက်သုံးတန်တွင် မြင့်မားသော တောင်ပတ်လည် ဝိုင်းပိတ်၍ ကျန် တစ်ဖက်တွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီး ကာဆီးထားခြင်းခံရသည့် ယခု မြန်မာတို့၏ နေရာ၌ ...

မြန်မာတိုင်းရင်းသားများ မဟုတ်ကြဘဲ အခြားလူမျိုး တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်ကြ လျှင်လည်း ယခု မြန်မာလူမျိုးတို့ကဲ့သို့ပင် သို့မဟုတ် ယခု မြန်မာလူမျိုးတို့ ထက် အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသေး၍ပင် ခေတ်နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလိမ့်ဦး မည်ဟူသော အတွေးမျိုးကို ဆရာ၏ ဆောင်းပါးမှ ရရှိခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ခေတ်နောက်ကျခြင်းသည် ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်မှု နောက် ကျခြင်း၊ လူနေမှုစနစ် နိမ့်ကျခြင်းမျိုးပင် ဖြစ်သော်လည်း စာရေးသူအဖို့ မြန်မာတို့ ခေတ်နောက်ကျခြင်း၊ ရိုင်းနေရသေးခြင်းတို့ကြောင့် မြန်မာဖြစ်ရ သည်ကို ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းမျိုး မဖြစ်တော့။

ထို့ပြင် စီးပွားရှာဖွေတတ်နေကြပြီ ဖြစ်သောအရပ်မှ မြန်မာတို့ထက် ပို၍ တိုးတက် ယဉ်ကျေးနေကြသော လူမျိုးအချို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုး တို့ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်နှင့် တောင်တန်းများကို ဖြတ်ကျော်လာကြရင်း

လူ့ဆက်ဆံရေးစနစ်တို့ကို ပျော့ပျောင်း စာနာတတ်အောင် လုပ်ပေး တတ်သည့် ဗုဒ္ဓ၏ဘာသာရေး တရားများကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြရာ မြန်မာ တို့သည် ထိုဘာသာရေးတရားထဲ၌ ပါရှိသော အတုယူဖွယ်အချက်များ၊ သွန်သင် ချက်များကို ရရှိကြသောကြောင့် အတော်အတန် စုစည်းနိုင်သည့် အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်နှင့် မြင့်မားသည့်ဘုရင်စနစ်တို့ကို ဆောလျင် စောစီးစွာ ရခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် ထိုဘာသာရေး တရားထဲ၌ ပါရှိသည့် ဘုန်းကံကြီးမားသော လူမျိုးများ၊ အမျိုးမြတ်သောဘုရင်များ စသည်တို့နှင့် အတင်း ဆွေမျိုးစပ်ယူ ကြလျက်-

ငါတို့ကား သကျသင်္ကာဝင်မျိုး၊ ငါတို့ကား သာသနာတော်ကို ဦးထိပ် ရွက်ထားကြသည့် မြင့်မြတ်သောလူမျိုးဟု မြန်မာဘုရင်နှင့် မြန်မာရာဇဝင်တို့က ကြွေးကြော်လာခဲ့ကြရာ-

စာရေးသူသည် ထိုကြွေးကြော်သံမျိုးကြောင့် ဘာတစ်ခုမျှ ကြီးစားမှု

မပြုချင်ဘဲ မြန်မာဟူသော လူမျိုး၏မာန်ဖြင့် အလိုလို ဘဝင်မြင့်နေခဲ့မိသည် လူငယ်တစ်ဦးဘဝမှ ဆရာဆောင်းပါးများသည် နောင်ကြီးမဲ့ လွတ်မြောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်ငယ်ဖွယ် ရှက်ဖွယ်လည်း မဟုတ်သော စိတ်နေမြင့်ဖွယ် သွေးကြွဖွယ်လည်း စိတ်ကူးယဉ်မှု မဆန်သော မြေကြီးပေါ်ရှိ သူလိုငါလို လူသားမျိုးနှင့် ထပ်ထပ်ထပ်မျှ တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ကျေးလာရသည့် ရိုးရိုးလူသား မျှသာဖြစ်သော ဆရာ၏ ရှေးရှေး မြန်မာကြီးများကို စာရေးသူသည် မျက်စိထဲ၌ မြင်ယောင်လာခဲ့၏။ ဆရာ၏ ရှေးရှေး မြန်မာကြီးတို့ကား ချစ်ဖွယ်၊ သနားဖွယ်၊ မြတ်နိုးဖွယ်အတိ ပြီး၏။ ပင်ကိုအားဖြင့် အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းတတ်၏။ ကူညီတတ်၏။ စောင့်ရှောက်တတ်၏။ ကြင်နာသနားတတ်ကြ၏။ သို့သော် စိတ်တွင်း၌ လောဘမှန်တိုင်း၊ မာနမှန်တိုင်းတို့ ဆင်လာလျှင် ရက်စက်၏။ ကြမ်းကြုတ်၏။ မိုက်မဲ၏။ အကျင့်ပျက်၏။ ဆရာ၏ ရှေးမြန်မာကြီးတို့ကား မြေကြီး၌ ရပ်တည်လျက် မြေကြီးကို မှီခို စားသောက်နေကြသည့် လူပီသသော လူသားကြီးတို့သာလျှင် ဖြစ်ကြသည်။

ဆရာသည် ယင်းကဲ့သို့ ရှေးမြန်မာကြီးတို့၏ ဓလေ့နှင့် အညှာဆောင်း ပါးများကို ရေးသားရာ၌ နေရာအသီးသီးတို့၏ ထုံးတမ်းစရိုက်နှင့် လုပ်ငန်းဆောင်တာများ၊ ယုံကြည်ယူဆမှုများ စသည်တို့ကို အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်လျက် အခိုင်အလုံရေးပြ၏။

ဥပမာ-ရှေးအခါက မြန်မာတို့ အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ နေတတ်ကြသည်နှင့် ပတ်သက်၍...

မြန်မာတို့သည် ၃၈ ပါးသော မင်္ဂလာတရားတော်ကို ဦးထိပ်ထားနေသည့် လူမျိုးများဖြစ်ကြ၍ ခြိုးခြံခြင်း၊ ရောင့်ရဲခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံရကား၊ ထို့ပြင် အအားနေ၍ အပျင်း ထွေနေတတ်သည့် လူမျိုးဖြစ်ရကား ဝါဂွမ်းကို သင့်ရုံမျှ စိုက်လေ့ရှိသဖြင့် ဖျင်ထည်ရက်လုပ်ရန် မလုံလောက်ခြင်း၊ ပူအိုက်သော ဒေသ ဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ယောက်ျား မိန်းမ အင်္ကျီဟင်းလင်းဖြင့် နေလေ့ရှိကြပုံ...

လေလည်မိခြင်းကိုပင် အလွန်ရှက်တတ်သည့် လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တစ်ရွာလုံး တစ်ရပ်လုံး တစ်အိမ်သားတည်းချင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ရှိကြသဖြင့် မိန်းမငယ်များသည် သားတစ်ယောက်ရလျှင်ပင် မိမိတို့ အိမ်အတွင်း၌ ဖခင်မောင်ဖွားတို့ရှေ့တွင် မဟုတ်ပါက ရင်တုံးလုံးနှင့် နေတတ်ကြပုံ...

ယောက်ျားတွေအဖို့၌မူကား အရေးကြီးသည့် လိုအပ်သော အကြောင်း ကိစ္စမရှိဘဲ အမြဲတစေ အင်္ကျီမဲ့သောကိုယ်ဖြင့် နေတတ်ကြပုံ...

ယင်းသို့ အင်္ကျီဟင်းလင်းဖြင့် နေတတ်ကြသောအခါ မိမိတို့၏ ယုံကြည်မှု အရလည်းကောင်း၊ အလှအပအတွက်လည်းကောင်း၊ ဆေးကွင်း မင်ကြောင်များ ထိုးတတ်ကြပုံ...

ထိုသို့ ဆေးမင်ထိုးကြရာ၌ နတ်ကြီးငါးပါး စသော မြင့်မြတ်သည့်ဆေး တို့ကို ဟာသပြဒါးဖြင့် ခါး၏အထက်၌ ထိုးတတ်ကြ၍ အထက်ဆေးဟုလည်း ကောင်း၊ ဆေးရိုးကြီး စသော ဆေးမျိုးတို့ကို နွားသည်းခြေနှင့် သတ်ထားသော မင်နက်ဖြင့် ခါး၏အောက်ပိုင်း၌ ထိုးနှံတတ်ကြ၍ အောက်ဆေးဟုလည်းကောင်း ခေါ်တတ်ကြပုံ...

ထိုးနှံရာ၌လည်း အထက်ဆေးများကို လည်တိုင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ သိကြားရုပ်စစ်တစ်ခု၊ သိကြားရုပ်တုတစ်ခု အလယ်သွင်းထားသော ဆေးကွင်း နီတစ်ခုစီ၊ လည်ကုပ်ဆစ်၌ မြဟ္မာရုပ်ကို အလယ်သွင်းသည့် ဆေးနီကွင်းတစ်ခု၊ ရင်အုံနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ကနေသော ဇော်ရုပ်အလယ်သွင်းသည့် ဆေးနီကွင်း တစ်ဖက်တစ်ခုစီ၊ အလယ်ဗဟို ရင်ချိုင့်၏ အောက်တည့်တည့်တွင် သူရဿတီ နတ်သမီးရုပ် အလယ်သွင်းထားသည့် ဆေးနီကွင်းတစ်ခု၊

ဤနေရာ၌ ဆရာသည် ဇော်ရုပ်ကို သူရဿတီနတ်သမီးရုပ်၏အပေါ်မှ ဘာကြောင့် ထားရသည်ကိုပင်။

“အမရပူရ ဆင်ဖြူမြာသခင်၊ တဒင်္ဂသမင်ကို မဆင်ခြင်လိုက် မှား၊ မန်းဂီရိ တောင်စဉ်ဆွယ်သည်၊ အောင်ပင်လယ်တော၌ ပျော်ပါး၊ လက်ယာရစ် ခရုခွေငယ် သမုဆွေပါသွား၊ နှပီယေစကားနဲ့ လှည့်ဖြားတဲ့ ဇော်ဂီ၊ လက်ဖျစ်သံ တစ်ထပ်တီးရုံနဲ့ နတ်သမီး ပျံကျရသည်၊ သံဝါသ စပ်မှီလျှင် ရဿဒီ ကွယ်ပျောက်လို့ ချာချာနောက် ဆင်ဖြူရှင်ဈေးရသည် အင်”

ဟူသော ဦးပုညရေး တေးထပ်ကို အကိုးအကားပြုသေး၏။ အချို့သော ဇော်ဂျိဝိဇ္ဇာတို့သည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း သူတော်ကောင်းဖြစ်သော သူရဿတီ နတ်သမီးထက်ပင် တန်ခိုးကြီးရကား ထိုဝိဇ္ဇာဇော်ဂျိတို့၏ ဓေးခိုင်းခြင်းကို မငြင်းမဆန် ဆောင်ရွက်ပေးကြရသည်ဟု ဆေးအင်းလိုက်စားသူတို့က ယုံကြည် ကြကြောင်းကို ထည့်သွင်းရှင်းပြလိုက်သေး၏။

ထိုသူရဿတီရုပ်၏ အောက်ဝမ်းဗိုက်နှင့် တည့်တည့် နံစွန်းနှစ်ဖက်တွင် ဓတရဋ္ဌ နတ်မင်းကြီးနှင့် ဝိရုဋက နတ်မင်းကြီးတို့ကို တစ်ကွင်းတစ်ခုစီ အလယ်ထား၍ လည်းကောင်း၊ နံဘေးတည့်တည့် ချိုင်းအောက် တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ဝိရူပက္ခနှင့် ကုဝေရနတ်မင်းကြီးတို့ကို တစ်ကွင်းစီ အလယ် ထား၍လည်းကောင်း၊ လောကပါလနတ်မင်းကြီး လေးယောက်ပုံပါသည့် ဆေးနီ ကွင်းကြီး လေးခုထိုးနှံပုံ။

ဤလို ထိုးနှံထားခြင်းကြောင့် ဝါဝင်းသည့် အသားရှိသော မြန်မာလူလင် ထွားထွားကြီးများသည် အပျိုကလေးတွေ ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှပ ခံညားပုံ။

ထိုအတူ တောင့်သန်သော ပေါင်တံ၌ ဂဠုန်ရုပ်၊ နဂါးရုပ်၊ ဘီလူးရုပ်၊ ကြောင် ရုပ်၊ ဂဝံရုပ် စသည်တို့ အလယ်သွင်း၍ ဆေးရိုးကြီးဖြင့် ထိုးနှံ ထားသည့် စိမ်းညိုညို မင်ကြောင်များသည် မြန်မာလူလင်များအဖို့ ကျားကျား လျားလျားနှင့်ပင် ယဉ်သည် လှသည်ဟု အထင်ရှိကြပုံ။

ယောက်ျားတို့ကဲ့သို့ ဆေးကွင်း မင်ကြောင်ထိုးရန် မသင့်လျော်သော မြန်မာ လုံမပျိုကလေးများအဖို့မူ စပါးစိုက်ပျိုးချိန်တွင် ပေါက်၍ စပါးရိတ် သိမ်းချိန်၌ ပျောက်တတ်သော ရင်ဘတ်၌ စွဲတတ်သည့် ‘စပါးညှင်း’ ပွင့် ကလေးများပင်လျှင် အင်္ကျီဝတ်လေ့ မရှိသောကြောင့် အလှအပတစ်ခုအဖြစ် မြင်ကြရပုံတို့ကို...

“အပျိုသွယ်သွယ် ခါးလယ်က ကြင်ကြင် နောက်အင်က ပြေပြေ၊ ပရမ္မတ ရင်ဝမှာ၊ ညရင်ကောက်ဘမ်းပြလို့၊ ကြဲကြဲငယ်ချိချိ၊ ပန်းရစ်ကနီနီ ရွှေလည်တိုင်သွယ်၊ နားနယ်နှင့် ပါးပြင်မှာ ရွှေရင်က ရှောက်ထဲ့လို့၊ ကြင်လောက်အောင် ပွင့်လိုက်သည်၊ ညှင်းပွင့်ငယ်ပလီ၊ စိစိမှောင်မှောင် နေခြည်ရောင် အသားရောင်မှာ၊ ကြယ်ပြောင်ဆိုင် ဟုတ်ဘု၊ ဖုညှအခု၊ ကြယ်တာရာ အနုလို့၊ ရှုလေတိုင်း မြင်လေတိုင်း၊ တောတွင်းသူဖြစ် ရိုင်းရှောမည်၊ ရွှေပတ်ဆိုင်းကြယ်၊ တကယ်သာနဲ့သာပေါက်၊ ရွှေဓိန္ဒြေကလေး ပေါက်သလို၊ ညှင်းပြောက်ကယ် ရတနာနီးနီး ယှဉ်ပြိုင်၊ အတူထိုင်သော အခါ၊ ထိုလည်တိုင်တနီမှာ၊ ကြယ်ပြာ ညိုညှင်းစုက ခုမကူးလှာ ဝါလှသည် ကွမ်းညှာမှာ ခတ္တာရိုးသွယ် နှင်းဆီနွယ်နှင့်မှ တိတ်တိတ်ကယ် စုတ်ဝင် မောင့်ပါးပြင်မှာ ကူးလှာချိန်ထင်ဖြို့”

စသဖြင့် ညှင်းပေါက်ကလေးများ ပေါက်လျက်ရှိကြသည်မှာ တောတွင်း သူဖြစ်လျှင် ရိုင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း နန်းတွင်းသူကလေးများ ဖြစ် သောကြောင့် “ရွှေရင်က ရှောက်တည့်လို့၊ ကြင်လောက်အောင် ပွင့်လိုက်သည် ညှင်းပွင့်ပလီ” ကလေးများ အကြောင်းကို မည်ကဲ့သို့ မြင်ရကြောင်း အထောက် အထားဖြင့် ဖော်ပြလိုက်သေး၏။

ဆရာသည် ဤသို့လျှင် ရှေးမြန်မာတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို အထောက် အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ဖော်ပြခဲ့၏။

ဆရာ၏ ဖော်ပြချက်များတွင် မည်သည့်နယ် မည်သည့်အရပ်၌ မည်သို့ နေထိုင်ကြသည်။ မည်သို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည်။ အချင်းချင်း မည်သို့ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းကြသည်။ မည်သို့ သုံးနှုန်းပြောဆိုကြသည် စသဖြင့် အတော် တိတိကျကျ ပါရှိ၏။ နေရာ အရပ်လည်း စုံလှ၏။

စာရေးသူသည် ဆရာ၏ ယင်းဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရမှတ်ရသောအခါ ရှေးရှေး ‘မြန်မာတို့၏ နေထိုင်စားသောက်ကြပုံ၊ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းကြပုံနှင့် စိတ်နေစိတ်ထား စသည်တို့ကို ထင်ယောင် မြင်ယောင်လာ၏။

ဤတွင် ရှေးမြန်မာတို့၏စရိုက်ကို မိမိ ထင်မြင်နိုင်စွမ်းရှိသမျှ ရေးချ လိုက်လိုသည့် ဆန္ဒမျိုး စာရေးသူ၏ စိတ်ထဲ၌ တဖွားဖွားပေါ်လာလျက်ရှိရာ ဆရာ၏ ဆောင်းပါးတွေကို လက်ကိုင်ပြုလျက် ရေးချဖူးရ၏။

ယခုမူ ဆရာ၏ ဆောင်းပါးတွေပါရှိသော စာအုပ်များလည်း ပျောက်ဆုံး ခဲ့ရပြီ။ စာရေးသူရေးသားပြီးစီးခဲ့သော ဝတ္ထုစာမူလည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီ။ ထို့ ထက် ဆရာ၏ဆောင်းပါးများ ပါရှိခဲ့ဖူးသည့် စာအုပ်နာမည်မျှကိုပင် စဉ်းစား၍ မရတော့။

သို့သော် စာအုပ်ကိုမြင်လျှင် မှတ်မိလိမ့်မည်ဖြစ်သောကြောင့် စာအုပ် မြင်ရာ နေရာ အသီးသီးတို့၌ တွေ့အံ့နိုးနိုး ရှာဖွေခဲ့သေး၏။

မတွေ့ရ...

ထိုအခါ ယင်းသည့်ဝတ္ထုကို ပြန်ရေးလိုသည့် စာရေးသူအဖို့ တစ်ဖက် ကမ်းသို့ ကူးလိုသဖြင့် လှေပေါ်တက်ပြီးမှ လှော်တက် ပျောက်ဆုံးနေသူကဲ့သို့ ဖြစ်ရ၏။ စာရေးသူအား 'ရေးသားပြီးစီးစေနိုင်ခြင်း' ဟူသော တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အရောက် လှော်ခတ်သွားစေနိုင်မှုကိုစွဲ၌ အရေးအပါဆုံးဖြစ်သော လှော်တက် နှင့် တူသည့် ဆရာ၏ ဆောင်းပါးများသည် ပျောက်ဆုံးခဲ့လေပြီ။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည် နောင်တစ်ကြိမ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးရန် မပုံမရဲဖြစ်နေ၏။ သို့သော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရောက်ဖူးခဲ့ပြီဖြစ်ရကား မှောက် တစ်ကြိမ် ကူးသန်းကြည့်လိုသော ဆန္ဒသည် တားမနိုင်ဆီးမရ ဖြစ်လာ၏။ အရဲစွန့်၍ ကူးသန်းကြည့်လို၏။

ထို့ကြောင့် ယခင်က လှော်တက်ကိုအားပြု၍ ကူးသန်းရောက်ခဲ့ဖူးရသည့် အတွေ့အကြုံအရ...

တစ်နည်းဆိုသော် ယခင် ဆရာဆောင်းပါးများကို အားပြု၍ ရေးသားပြီး စီးခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံအရ ယခုအခါ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်လက်ဖြင့်ပင် ယက် လှော်၍ စွန့်စားကူးခတ်ရပါတော့မည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မှတ်မိသမျှနှင့်ပင် စွန့်စား ရေးသားရပါတော့မည်။

အကယ်၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ချောချောမွေ့မွေ့ရောက်လျှင် တစ်နည်း ဆိုသော် အမှားအယွင်းမရှိ ပြေပြစ်ချောမောလျှင် ဆရာပေးသော ဆရာ ဆောင်းပါးတို့မှ ရရှိသည့် အသိတရားတို့ကြောင့်ဖြစ်၍၊ ဆရာကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်၍...

ချောချောမွေ့မွေ့ မဖြစ်လျှင်၊ အမှားအယွင်းရှိလျှင် စာရေးသူ အမှတ် မှားခြင်း၊ ညံ့ဖျင်းခြင်းကြောင့်ဟု ကြိုတင်ဝန်ခံလို၏။

စင်စစ် ဆရာပေးသော သိဖွယ်တို့ကား မှန်နိုင်၏ဟူသော အထောက် အထားတို့ဖြင့် ခိုင်လုံ၏။ ခိုင်လုံရုံမျှမက ခုံလည်း ခုံညား၏။ ခုံညားရုံမျှမက ရွှင်ဖျ ကြည့်နူးဖွယ်တို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ရှေးရှေးက လူလင်ပျိုတစ်ယောက် ၏ အသွင်ကို ရေးဖွဲ့ ပုံဖော်ရာ၌ပင်လျှင်...

‘အယဉ်ကြိုက်သော ပျိုတို့မောင်သည် မည်းမှောင်သော ရောင်တ
စောင်းကြီးလည်း ထုံးတတ်၏။ ဒူး၏အောက်စပ်မှစ၍ ခါးသို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက်ရောက်အောင် ထိုးထားအပ်သော ထိုးကွင်းမင်ကြောင်လည်း ရှိ၏။
လည်တိုင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆေးနီကွင်းကြီးများ ထိုးနှံထားသောကြောင့်
ရဲရဲနီစပ်နေသော လူကြီးဖြစ်နေ၏။ ထိုလူကြီး ထိုယောက်ျားကြီးသည် အပျို
ကလေးတွေ ရေခပ်ရန်အဆင်းကို ခြင်းခတ်ရင်း ချောင်းနေခဲ့လေပြီ’ စသဖြင့်...

ပျိုတို့မောင် အယဉ်ကြိုက်
ခါးစိုက်ကတဲ့ မင်ကြောင်။
ရွှေလည်ဆိုင် နှစ်ပြိုင်ထပ်
ရဲနီစပ်ကောင်။
ခါးတောင်းရယ် မြှောင်
မဲမှောင်တဲ့ ရောင်စောင်း။
ပျိုလေးတွေ ရေခပ်ဆင်းကို
ခြင်းခတ်ရင်း ချောင်း။ ။

ဟု ရေးဖွဲ့ပုံဖော်၏။ စာရေးသူသည် ယင်းသို့ ဆရာ၏ ရေးဖွဲ့ချက်များ
ကို မှတ်မိနိုင်သမျှ တွေးတောမှန်းဆရင်း ဆရာအား ဦးထိပ်ထားလျက် ဤ
မြန်မာလူမျိုးတို့၏စရိုက်ကို ဖော်ပြအံ့သော ‘မြန်မာပြည်သား’ ဝတ္ထုကို ရေးသား
ပါသတည်း။

ရန်ကုန်ဘဏ္ဍ

အခန်း (၁)

ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး အံ့မှိုင်းလာရသည်။

အဝေးတွင် ခင်တန်းကလေးက ရီဝေလျက် ရှိ၏။ ညင်းညံ့ညံ့ လေပြည်သည် တဖြူးဖြူး တိုက်နေ၏။ မှုန်ပျံပျံ အမှောင်လှသော လယ်ကွင်း၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို လေး တွဲ့တွဲ့ မြည်နေသော ရွှေဘုတ်၏ အိုးစည်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။

လည်တိုင်ကြော့ကြော့ ခေါင်းမော့မော့ဖြင့် ကောက်ငန်းက ပြန်လာသော မြခက်၏ ဟန်ပန်သည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်နေ၏။ သူသည် မှုန်ရီရီ အလင်းရောင်ကို အမှောင်မပိတ်မီ ရွာထိပ်သို့အရောက် သုတ်ခြေတင်လာဟန် ရှိ၏။

သူ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်သည် ရှေ့နောက် ယမ်းခါနေ၏။ သူ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်သည် ဘယ်ညာလှုပ်ယမ်းနေ၏။ အနီရောင်လွင်သည့် အထက်ဆင်ဖြင့် တင်းတင်းကြီးဖိထားပါလျက် ရုန်းကန်ထွက်တော့မည်သို့ တိုးနေကြသော ရင်သားအစုံတို့သည် ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း တငြိမ်ငြိမ်ခုန်နေကြ၏။ ချည်စိမ်းဖြင့် ပေါင်း၍ ရက်လုပ်သည့် မဲထဘီအောက်ဝယ် ငယ်သောခါးမှ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ဆင်းလာသည့် တင်ပါးအစုံတို့ကမူ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဘယ်ညာသွဲ့လျက် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရမ်း၏။

မှုန်ရီအေးမြသော ကောင်းကင်ကို တည့်တည့်မူ၍ လည်တိုင်ပေါ်မှ နွဲ့နွဲ့ပါလာသည့် မြခက်၏ မျက်နှာသည် ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း မော့ကာမော့ကာ ကြော့သောအသွင်ဆောင်၏။

ထိုမျက်နှာ၌ သနပ်ခါးဖြင့် ဘဲကျားရိုက်ပြီးမှ ကွက်ခြယ်ထားသော ပါးကွက်ကြီး နှစ်ခုသည် ဒီးဒုတ်၏ မျက်လုံးကြီးနှစ်ခုကဲ့သို့ ဝင်းပဝေပိုင်း၏။ ခရေနဲ့မွေးသော မြခက်

၏ ခေါင်း၌ ခရမ်းနီရောင် ပြာရောင်တို့ဖြင့် အဆင့်ဆင့် ထပ်၍ ပွင့်သော ခတ္တာပန်း နှစ်ဆင့်သည် ဝင့်ကာဝင့်ကာ လှုပ်ရမ်းရင်း ပါလာ၏။

မြခက်၏ နဖူးဆံစ၌ ရွေးဥကလေးများ စို့နေ၏။ လေအေးသည် မြခက်၏ ရွေး စို့စို့နဖူးကို ကောက်နုနုနှင့်အတူ မွှေး၏။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်သော မှုန်ရီရီကွင်းပြင် ကြီးတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖြတ်သန်းလာရသော မြခက်၏ရင်၌ ပျော်လေသလား၊ လွမ်းလေသလား။ ခဲခွဲမရသည့် ခံစားချက်တစ်မျိုး ပေါ်လာ၏။

ဖြူးဖြူးသွေးသော လေသည် မီးလောင်မှသာလျှင် ပင့်တတ်သည်မဟုတ်၊ ငယ်နု သူတို့ နှလုံးသားကိုလည်း လှုပ်ရှားအောင် ပင့်တတ်၏။ မြခက်၏အတွေးတို့သည် အဝေး ၌ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲနေသည့် လွမ်းတိမ်တောင်တို့နှင့်အတူ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲ၏။

လှသော နှုတ်ပန်းသည် မြခက်ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ဘဲ ပွင့်၏။ နှလုံးသားမှ ဖြူး ထူး ရွှင်ဖျော့ ထွက်လာသည့် သာသောအသံသည် ကျယ်သောကွင်းအပြင်၌ ပန်းလိပ်ပြာ ငယ် လေဟုန်စီးဘိသို့ တငြိမ့်ငြိမ့် လွင့်ပျံ့၏။

‘အမေလေး စိုက်ပါတဲ့ နှစ်ခြိုက်စရာ

ပန်း... ရွှေယင်းမာ။ ။

ဖူးငုံရယ်ဖြာ... ညှာတံက ကသေး။

မပွင့်ခင် အလျင်ချိုးရင်

အိုရင်... ညှိုး... ညှိုး

ညှိုးတတ်သယ်လေး’

အလွမ်းပိုစေသော ညှိမင်းလွင်တို့သည် အချစ်လေဟာပြင်ကြီးကဲ့သို့ ဆွတ်ပျံ့ ကြည်နူးဖွယ် ပြောင်းလဲသွား၏။

မြခက်မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။ ချက်ချင်း သတိဝင်လာလျက် မိမိ၏အသံအား တခြား သူတို့ ကြားလေမလားဟု ရှက်ရွံ့ရွံ့အသွင်ဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်၏။

လျှောက်လာသည့် မြခက်ကို တွေ့သောကြောင့် ငါးစောင့်နေသည့် ဗျိုင်းတစ်ကောင် သည် မှောင်ရိသော ကောင်းကင်ထက်သို့ ပျံတက်၏။

“ဟုနဲ့ သူ ကြားမှာပဲ၊ သူများတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

ပျံသွားသည့်ဗျိုင်းကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ခေါင်းငဲ့ပစ်လိုက်သော မြခက်...

“ရွှေဗျိုင်းဖြူ ပညာရှိရယ်

ပျိုတို့လူ သည်မှာရှိသယ်” ဟူသော သီချင်းကို တွေးမိပြန်၏။

“ဟင်... ငါ့ဟာက ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ သာက ယောက်ျားကြီးတွေ ဆိုရမှာ”

မြခက်၏ မျက်နှာသည် လှပသော တိမ်တောက်တိမ်လိပ်တို့နှင့်အပြိုင် ပြုံးရင်း မနေ့ညက ပြောလာသော ကောင်းမြတ်၏စကားကို ကြားယောင်လာ၏။

ကောင်းမြတ်၏စကားသည် ထူးခြားလွန်းလှ၍တော့ မဟုတ်။ မိမိတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့ဖူးသော ရှေးဟောင်းစကားရိုးကြီး ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ကောင်းမြတ်သည် တောက်ပသော မျက်လုံးကြီးဖြင့် မိမိတစ်ကိုယ်လုံးကို စားမလို ကြည့်ရာမှ မိမိကြားရုံမျှ မိမိနားအနီးသို့ ကပ်၍ ‘ဝှက်’ လိုက်သော လူတိုင်းသိကြသည့် ‘စကားထား’ ရိုးကြီးကို ပြောလိုက်သောအခါ မိမိ၌ ရင်ဖိုရ၏။ ကောင်းမြတ်၏ နှုတ်များမှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထွက်လာသော လေသံသည် မိမိ၏ နားသယ်စပ်ရှိ ဆံနုကလေးများကို ယားကျိကျိဖြစ်အောင် တိုးစေ့ လှုပ်ရှားလာသောအခါ မိမိ၏ ရင်ထဲ၌လည်း တထိတ်ထိတ် တဖိုဖို လှုပ်ရှားလာမိ၏။

သည်ယနှစ်အဖို့ ‘ဝဲလင်းဆောင်’ ကို ဝင်ရကတည်းက ဝဲလင်းဆောင် အတွေ့အကြုံကို မြခက်သည် သူတကာ ‘လုံကလေး’ များနည်းတူ ရင်တဖိုဖိုနှင့် တွေ့ခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်၏။ သို့သော် မနေ့ညက ရင်ဖိုရပုံကား အခါတိုင်း ရင်ဖိုရဲရသည်နှင့် မတူ၊ ပို၍ လှုပ်ရှား၏။ ပြီးတော့ မိမိကိုယ်မိမိလည်း အံ့ဩရသေး၏။

ကောင်းမြတ်နှင့် မိမိသည် ယခုမှ တွေ့ကြရသည့် လူစိမ်း သူစိမ်း မဟုတ်။ မိမိနှင့် တစ်ရွာတည်းသား အိမ်နီးချင်း၊ ကစားဖက်၊ ရန်ဖြစ်ဖက်။

ဘကြီးမိုးထင်တို့ အိမ်ဝင်းထဲမှာ၊ ဒွေးလေးဥတို့ မုန့်ပေါင်းဆိုင်ရှေ့မှာ၊ ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ၊ လသာသာ ရွာလမ်းမပေါ်မှာ၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ၊ တလင်းထဲမှာ အမြဲလိုလို တွေ့နေကျ။

သို့သော် မနေ့ညက ဝဲလင်းဆောင်ထဲ၌ တွေ့လိုက်ရသလောက် တစ်ခါဖူးမျှ ကောင်းမြတ်ကို မကြောက်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ရင်ထဲက မလှုပ်ရှားဖူးခဲ့။

ကောင်းမြတ်သည် မိမိတို့ မိန်းကလေးတွေအား အမြဲအနိုင်ကျင့်သည်မှာ သာဇတို့၊ ချက်ကြီးတို့၊ စံတုတ်တို့ကဲ့သို့ မဟုတ်။ အင်မတန် ရင်ထဲက ကလိကလိ ဖြစ်စရာကောင်းအံ့။ သူက မိန်းကလေးတွေဆိုလျှင် အမြဲ မတူမတန်သလို ကြည့်၏။ ပြော၏။ ကစားဝိုင်းထဲသို့ သူ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် မိန်းကလေးတွေကို အမြဲ မောင်းထုတ်တတ်၏။

‘ဟွန်း...’

မြခက်သည် မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် မေးကို ပင့်လိုက်၏။ မြခက်၏ လှသောမျက်နှာကို လေပြည်သည် တယုတယ ပွတ်သပ် ချောမော့၏။

*

(က)

ငယ်ငယ်က ယောက်ျားကလေးတွေနှင့် ရန်ဖြစ်ရတိုင်း မြခက်သည် သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် အမြဲတမ်း ဖက်သတ်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ခြေထောက်သန်၍ ပေါင်တံတောင့်သော မြခက်သည်

သာဇနနှင့် ချက်ကြီးတို့ကို တဖိုင်းဖိုင်းလဲအောင် တင်ကလိမ်ချိတ်၍ လှဲနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်သည် စံတုတ်နှင့်မူ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် အနိုင်ယူခဲ့ ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်ကိုမူ မသတ်ဘဲနှင့်ချည်း အရှုံးပေးခဲ့ရ၏။ ကောင်းမြတ်နှင့်တွေ့လျှင် မြခက် ငိုရပြီ။

“ဟဲ့... သွား... မတန်မရာ... နင်က တို့နဲ့အတူ လိုက်ကစားနိုင်လို့လား၊ ထွက်”

“အဲမယ်... ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲ။ နင်က အခုမှလည်း ရောက်လာသေးရဲ့။ သတ္တိရှိရင် နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကစားမယ်။ နင့်လိုကောင်လောက်များတော့...”

ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ရောနှောကစားလေ့ရှိသော မိန်းကလေးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း မြခက်သည် ကောင်းမြတ်ကို စိန်ခေါ်လိုက်၏။

“အောင်မာ နင့်လို ကောင်မလေးကလား။ ငါက ယောက်ျားဟ”

“ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်သွားဖြစ်ဖြစ် စကားမရည်နဲ့။ နင် မကစားချင်ရင် လူချင်းသတ်မလား။ လာ... အခု”

စိတ်ထက်သော မြခက်သည် ဝန်းခနဲ ကောင်းမြတ်ရှိရာသို့ တိုးဝင်လျက် ကောင်းမြတ် အား ပန်းချင်း ပြေးတိုက်လိုက်၏။ ကောင်းမြတ် ရောက်လာလျှင် အတူကစားနေကြသည့် မိန်းကလေးများကို မောင်းမောင်းထုတ်တတ်သည့်အကျင့် ရှိသောကြောင့် မိန်းကလေးတိုင်း က ကောင်းမြတ်ကို မုန်းကြ၏။ ထိုမိန်းကလေးတွေအထဲ၌ မြခက်သည် ကောင်းမြတ်ကို ပို၍ အမုန်းဆုံး။

ကောင်းမြတ်ကလည်း မြခက်ကို မုန်း၏။ မကြာမကြာလိုလို ယောက်ျားကလေး တွေအပေါ်၌ပင် လာလာကျယ်တတ်ခြင်း၊ အနိုင်ယူသွားလေ့ရှိတတ်ခြင်းကြောင့် ပို၍ မုန်း ၏။ ယခု မုန်းတီးသူနှစ်ယောက်တို့ တွေ့ကြလေပြီ။

မြခက်က ပြေးတိုက်သဖြင့် အမှတ်မဲ့ ယိုင်သွားသည့် ကောင်းမြတ်က ရုတ်တရက် ဒေါသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း ပြီးလာပြီး မခိုးမခန့် ရယ် လိုက်၏။

“လာလေ”

ကောင်းမြတ်က လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့် ကစားဝိုင်းကြီး ပျက်သွားရလေ ပြီ။ အဖော်သူငယ်ချင်းတစ်စုက မြခက်နှင့် ကောင်းမြတ်တို့ကို ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

“မြခက်ကွ၊ တစ်ခက်တည်းရှိတယ်၊ မကြောက်နဲ့ ချ”

“ကောင်းမြတ်ကွ၊ တစ်မြတ်တည်းရှိတယ်။ မညှာနဲ့ ဆော်သာဆော်”

ကောင်းမြတ်သည် စံတုတ်တို့ သာဇနတို့ကဲ့သို့ ငွေးတွဲလွဲကလေးပေါ်အောင် လှဲချည် ကို ခါး၌လုံး၍ ချည်နှောင်ခြင်း မပြု။ ကာလသားပေါက်ကြီးများကဲ့သို့ ကျစ်ကျစ်ဝတ် လျက် ခါးတောင်းမြောက်အောင် ကျိုက်၏။ ကောင်းမြတ်ကို အားမရသော အဖော်တို့

ကမူ လုံချည်ကလေးတွေကို လုံးလျက် ရွေးတွဲလွှဲပေါ်စေပြီးလျှင် ခါး၌ တင်းတင်းစည်းလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် လက်ခုပ်လက်ဝါး ပြိုင်တူတီးကာ အားပေးကြ၏။

ယောက်ျားကလေးတွေနှင့် သတ်နေကျဖြစ်သော မြခက်ကမူ သုံးလေးရက်ကမှ ရက်ကန်းက ဖြတ်လာသော ခါးမှထဘီကလေးကို ထုံးစံအတိုင်း မန်ကျည်းပင်ခြေရင်း၌ ကွင်းလုံးပုံ ချွတ်ခဲပြီးနောက် ကောင်းမြတ်နှင့် သတ်ပုတ်ကြရန် ကောင်းမြတ်၏ရှေ့တွင် မာန်ဖီလျက် ရပ်၏။

ကောင်းမြတ်သည် မိမိရှေ့၌ ရပ်နေသော မြခက်ကို ရွံရှာမုန်းတီးသော မျက်လုံးဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်မိရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာ၏။

“မြခက် ဘာလုပ်နေသလဲ။ မကြောက်နဲ့၊ ချ ဝင်လုံးပါလား။”

သူငယ်ချင်းတို့က စွာလှသော မြခက်ကို ဝိုင်းမြှောက်ပေးနေကြ၏။ ထိုစဉ် ကောင်းမြတ်သည် မိမိအား ဝင်လုံးရန် အသင့်ပြင်နေသော မြခက်ရှိရာသို့ ‘ထွဲ’ ခနဲမြည်အောင် တံထွေးဖြင့် ထွေးလိုက်သည်။

“ငါက ယောက်ျား၊ နင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မသတ်ဘူး။”

အမြှုပ်ဖွေးဖွေးထသော ကောင်းမြတ်၏ တံထွေးသည် မြခက်၏ ဆီးခုံပေါ်မှ ပေါင်ခြံနစ်ခုကြားသို့ စီးဆင်းသွား၏။

မြခက်သည် ခါးတောင်းကျိုက်ကို ဖြည်းလေးအေးဆေးစွာ ဖြုတ်ချနေသော ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို ကြက်သေ သေကြည့်နေရာမှ မျက်ရည်ဝိုင်းလာ၏။ ထို့နောက် ကောင်းမြတ်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်လျက် ကောင်းမြတ်၏ ပါးကို ဆက်ကာဆက်ကာ ပြေးလွှဲရိုက်၏။

“ဆော်ပီကွ... ဟုတ်ပြီကွ ကောင်းမြတ် ပြန်ချဟာ”

“ဘာလို့ ချရမှာလဲ။ ကောင်မလေးတွေဆိုတာ သည်လိုပဲပေါ့။”

မြခက် ရိုက်သည်ကို သုံးလေးချက် အမိခံပြီးမှ လွတ်ရုံမျှ ရှောင်ပေးပြီး မည်သို့မျှ ဂရုမစိုက်ဟန်၊ မနာကျင်ဟန်နှင့် နေ၏။ သူက ဤသို့ နေသောအခါ ရိုက်ရသူအဖို့ ပို၍ စိတ်တိုစရာကောင်း၏။ ပို၍ အသည်းယားစရာကောင်း၏။ တအား တအားကြီး ဆင့်၍ ရိုက်ရင်း သူက မဖြူသောအခါ ရှက်ရှက်နှင့် ငိုလျက် ထဘီကလေးကို ဒရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ အမေ့ကို တိုင်၏။

“ညည်းက ဘာလို့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သွားကစားသေးတုန်း။ အခု ညည်းက ရိုက်နှက်လာခဲ့ပြီးမှ ကျေရောပေါ့။”

လူကြီးတွေကလည်း အားကြီးစိတ်တိုစရာကောင်း၏။ ဘယ်သူနှင့်ရန်ဖြစ်ဖြစ် သားသမီးတွေကိုပဲ အပြစ်ဖို့တတ်ကြ၏။ သည်တော့ကာ အိမ်ရှေ့မှာ ခြေခုံဆင်းပြီး တအားကြီးလူးလို့မိငိုပစ်လိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

ငယ်ငယ်ကအဖြစ်သည် ယခုထက်တိုင် ရက်နေရတုန်း ရှိသေး၏။ မြခက်၏ မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးဖြန်းလာ၏။

“တော်တော်ဆိုးသယ်။ သူ...ဟွန့်”

“ဟွန့်” ဟူသော အသံမှာ တကယ်ထွက်လာ၏။ မြခက်သည် မိမိအသံကို မိမိ လန့်လျက် သတိဝင်လာ၏။ အခြားသူများ ကြားသွားလေသလားဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရိဝေသော တိမ်တောင်၊ ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်း၊ နီးလာပြီ ဖြစ်သော ခင်တန်း၊ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်သော လေ။

မြခက်သည် ပင့်သက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အဝေးသို့ ငေးမြဲငေးရင်း ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းမြဲ လှမ်း၏။ မြခက်၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေ၏။

မိမိသည် ငယ်စဉ်က အတော်ဆိုးခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့တွင် လူးလှိုမ့်မ့်၍ အားရသောအခါ ဒေါသက ဖြစ်လာ၏။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူနဲ့တော့ သတ်ဖြစ်အောင် သွားသတ်လိုက်ဦး မည်’ အိမ်မှ ဒေါသတကြီး ထွက်၏။ မိမိ ဤမျှဒေါသဖြစ်နေသည်ကို မေမေတို့ကလည်း ဂရုမစိုက် ‘ဟဲ့ကောင်မလေးနော်’ ဟူ၍မျှ မတားကြ။

သည်လိုဆိုရင် မြခက် မည်သို့ လုပ်ပြလိုက်မည်ကို မေမေတို့ သိသွားအောင်၊ ကောင်းမြတ်လည်း သိသွားအောင်၊ စံတုတ်တို့ သာဇေတို့အဖော်တွေလည်း သိသွားအောင်၊ တစ်ရွာလုံးလည်း သိသွားအောင် လုပ်ပြလိုက်ဦးမည်။ မြခက်တုံး၊ တစ်ခက်တည်းရှိသည် ဟေ့။

ဝမ်းထဲက ကြုံးဝါးရင်း ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေနှင့် ကစားဖော်တွေရှိရာသို့ ပြန် ရောက်သောအခါ ကောင်းမြတ် ခဏခဏပြောနေသော ‘ငတို့က ယောက်ျားကလေး’ ဟူသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရင်တုန်ပါးတုန်ဖြစ်လျက် မြခက် သိလာရ၏။ ကောင်းမြတ် အပေါ်၌ မြခက် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဒေါသတို့သည် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ပြေပျောက်ကုန်ကြ ၏။ ထို့ပြင် မိမိကြောင့်ဟု သိရှိရပြန်သောအခါ ကောင်းမြတ်အတွက် စိတ်မကောင်းနိုင် တော့။

စောစောက မိမိ ထွက်လာခဲ့ပြီး ချက်ချင်းလိုလို မိမိတို့ ရန်ဖြစ်နေကြသည်ကို မြင်လိုက်သော တောင်ပိုင်းသား စံလှကြီးက ကောင်းမြတ်ကို စသည်ဆို၏။ စံလှသည် လက်ရှိရွာခေါင်းကြီး၏သား ဖြစ်သောကြောင့် ယခင် ရွာခေါင်းကြီးဟောင်း၏သားဖြစ်သူ ကောင်းမြတ်နှင့် ဂုဏ်ပြိုင်ဖက်ဖြစ်၏။ ရွာတောင်ဘက်မှ မင်းကျောင်းသား ဖြစ်သဖြင့် ရွာမြောက်ဘက် ပွဲကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည့် ကောင်းမြတ်တို့နှင့် မတည့်ကြ။ ထို့ပြင် ကောင်းမြတ်ထက် သုံးနှစ်ခန့် ပိုကြီး၍ တစ်ခိုက်ခန့် ပိုမြင့်သောကြောင့်လည်း ကောင်းမြတ် ကို နိုင်ချင်နေ၏။

“ဟေ့... ကြည့်ကြဟေ့၊ စကြောက်ကလေးတွေကွ။ ကောင်းမလေးက ပါးရိုက် သာ ဘယ်လိုမှ မဝံ့ရဲဘူး၊ ပွဲကျောင်းသားတဲ့။ ကြက်အီးကြီးဟေ့”

“ကောင်းမလေးမို့ ကြည့်နေလိုက်တာပေါ့ဗျ။ စကြောက်သလား၊ မကြောက်ဘူးလား ခင်ဗျားတို့ မင်းကျောင်းသားတွေ ဝံ့ရင်စမ်းကြည့်ပါလား။”

“အေး... စမ်းတယ်ကွာ”

စံလှသည် မိမိလက်ကို ထို့ခန့်မြည်အောင် တံတွေးဖြင့် ထွေးလိုက်ပြီးလျှင် ထို တံတွေးပေသောလက်ဖြင့် ကောင်းမြတ်၏ နားရွက်ကို ပြေး၍ဆွဲလိုက်၏။ “မင်းကို ချ မယ်ကွ” ဟု စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကောင်းမြတ်သည် မိမိထက် တစ်မှိုက်ခန့်မြင့်သော စံလှဘက်သို့လှည့်ကာ ဖျန်းခနဲ မြည်အောင် စံလှ၏ပါးကို ရိုက်လိုက်သည်။

စံလှသည် လည်းကောင်း၊ စံလှ၏ အဖော်များသည် လည်းကောင်း၊ ကောင်းမြတ် ၏ အဖော်များသည် လည်းကောင်း ကောင်းမြတ်၏မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်ကြရင်း အံ့အား သင့်နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည် မိမိကို စိန်ခေါ်လာသူအား ‘အနက်တုံ’ ဖြင့် လက်ခံ လိုက်လေပြီ။

ဘက်ပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်မိသော စံလှသည် ရုတ်တရက်သော် အံ့အားသင့်နေ၏။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပြီးလာ၏။ မိမိအား ‘အနက်တုံ’ ဖြင့် လက်ခံသော ကောင်းမြတ် သည် မကြာမီ မိမိရှေ့မှောက်တွင် မရှုမလှ ရှုံးရတော့မည်ဟု စံလှ သိ၏။

ကျေးတောရွာကလေးတစ်ခုမျှဖြစ်သော ဤညောင်သာယာရွာ၌ အချင်းချင်း တစ် ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အငြင်းအခုံဖြစ်လျှင် မကျေနပ်လျှင်၊ ဗိုလ်လှလျှင်...

နေပြည်တော်နှင့်တကွ မြန်မာတို့၏ အရပ်ရပ်တို့ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည့် မြန်မာတို့ စရိုက်အတိုင်း...

စိန်ခေါ်လိုသူက မိမိ၏လက်ကို တံတွေးဖြင့် ထွေးလျက် မိမိ ဖက်ပြိုင်လိုသူ၏ နားရွက်အား တံတွေးပေအောင် ဆွတ်ရ ဆွဲရ၏။ ထိုအခါ နားရွက်ကို တံတွေးအဆွတ် ခံရသော စိန်အခေါ်ခံရသူ၊ ရန်အစခံရသူက...

ယင်းသို့ စိန်ခေါ်လာသူကို မဖက်ပြိုင်ဝံ့လျှင် ငြိမ်နေရ၏။ ဖက်ပြိုင်ဝံ့လျှင်မူကား “အဖြူတုံ-အနက်တုံ” ဟူသော တုံပြန်နည်း နှစ်နည်းအနက် ကြိုက်ရာနည်းဖြင့် တစ် ဘက်က စိန်ခေါ်လာခြင်းကို တုံပြန်လက်ခံနိုင်သည်။

ဤတွင် ‘အဖြူတုံ’ ဟူသည် ထိုးကွင်း မထိုးရသေးသည့် ပေါင်ဖြူအတိုင်း ရှိသေး သော အရွယ်မရောက်သူ ကလေးသူငယ်များ၏ လက်ခံခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ မိမိကို စလာသူ ၏ နားရွက်အား တံတွေးဖြင့် ပြန်ဆွတ်ခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်မှ စိန်ခေါ်ခြင်းကို ဖက်ပြိုင် မည်ဟု သဘောတူညီကြောင်း ပြရ၏။ ယင်းသို့ သဘောတူညီသည်နှင့် ကစားဖော်အချင်း

ချင်းကို ‘ဒိုင်လူကြီး’ ခန့်လျက် နပန်းသတ်ခြင်း၊ တုတ်ဆွဲခြင်း၊ လွန်ဆွဲခြင်း စသော အားချင်းပြိုင်မှု တစ်ခုခုကို စိန်အခေါ်ခံရသူ၏ စိတ်ကြိုက် စိန်ခေါ်သူက လိုက်၍ ဖက်ပြိုင် ရ၏။

‘အနက်တုံ’ မှာ ထိုသို့မဟုတ်။

အရွယ်ရောက်ပြီး ရှင်လူထွက်ပြီး ကာလသားပေါက်ကလေးများမှ လူကြီးတွေအထိ အစွမ်းပြိုင်သော ထိုးကွင်းထိုးပြီးသူ ပေါင်မည်းတို့၏ ယှဉ်ပြိုင်နည်းဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်မည်ဟု သဘောတူကြောင်း စိန်အခေါ်ခံရသူက စိန်ခေါ်လာသူကို လက်ခံကြောင်း တုံပြန်ကြခြင်း မျိုး ဖြစ်၏။

ထိုသို့ လက်ခံကြောင်းကို တုံပြန်ပြုရာ၌ သုံးမျိုးရှိ၏။

ပထမတစ်မျိုးသည် ‘အမှောင်’ ဖြစ်၏။ စိန်ခေါ်၍ ရန်စလာသူအား စိန်အခေါ် ခံရသူက ကိုယ်လုံးချင်း ပြန်၍ တိုက်ပြသည့် လက်ခံနည်းမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုနည်းဖြင့် လက်ခံလျှင် စိန်ခေါ်လာသူနှင့် စိန်အခေါ်ခံရသူတို့ အရှုံးအနိုင် ပေါ်သည်အထိ လက်စေ့ ထိုးသတ်ကြရ၏။ သဘောကောင်း၍ ခွင့်လွတ်တတ်သူ၊ သတ္တိရှိ၍ ကြံ့ခိုင်ကျွမ်းကျင်သော သူမျိုးကိုမှ အချို့သော လူကြီးတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူတို့က ‘တော်တော်မှောင်သောသူ’ ဟု ဂုဏ်ပြုပြောတတ်ကြ၏။

ဒုတိယအမျိုးမှာ ‘အမဲ’ ဖြစ်၏။ စိန်ခေါ်၍ ရန်စလာသူအား ရန်စခြင်းခံရသူက ခြေဖြင့် ထကန်ပြုရသည့် လက်ခံနည်းမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုနည်းဖြင့် စိန်ခေါ်ခြင်းကို လက်ခံ လိုလျှင် စိန်ခေါ်၍ ရန်စမိသူက လက်ခံသူ၏ ကြိုက်နှစ်သက်ရာကို လိုက်လျောလျက် တုတ်ကို တုတ်ချင်း၊ ဓားကို ဓားချင်း၊ လှံကို လှံချင်းခွဲကိုင်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပတ်ရ၏။

ရှုံးသူကို နိုင်သူက သေသည်အထိ ထိုးခုတ်ရိုက်နှက်နိုင်၏။ ရှုံးသူက ငါ့မသတ်နှင့် ဟု ပြောလျှင် နိုင်သူက မသတ်ရ။ သို့သော် ရှုံးသူကို ခြေဖြင့်တစ်ချက်ကန်လိုက်ပြီး “ကျွန်ယုတ်၊ နောက် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မလှန်နှင့်” ဟု ပြော၍ ခွင့်လွတ်ရ၏။ ဘေး အန္တရာယ်ရှိသော အလုပ်ကိုလုပ်၍ မထိခိုက် အောင်မြင်လာသူတို့အား လူကြီးသူမတို့က ဤအဖြစ်ဖြင့် တင်စားလျက် ‘တော်တော်မဲသောသူ’ သို့မဟုတ် ပို၍ လေးနက်စေရန် ‘တော်တော်မိခိုက်သောသူ’ ဟု ပြောတတ်ကြ၏။

တတိယအမျိုးကား ‘အမိုက်’ ဟု ခေါ်၏။ စိန်ခေါ် ရန်စလာသူကို စိန်အခေါ်ခံ ရသူက ပါးထရိုက်ခြင်းဖြင့် လက်ခံဖက်ပြိုင်မည့်အကြောင်း သိစေရန် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ပြု လျှင် စိန်ခေါ်သူနှင့် စိန်အခေါ်ခံရသူတို့ အကျအနာ တစ်လှည့်စီ ခံပြု တိုက်ပြုရသည့် ယှဉ်ပြိုင်မှုမျိုး ဖြစ်၏။ စိန်အခေါ်ခံရသူသည် လက်နက်မပါဘဲ လူလုံးကြီးပြုလုပ်နိုင်သည့် ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်ခြင်း၊ လက်သီးဖြင့် ထိုးခြင်း၊ တံတောင်ဖြင့် ထထောင်းခြင်း၊ ဒူးဖြင့် တိုက်ခြင်း စသည်တို့ကို မိမိစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်နိုင်ခွင့်၊ ပြောင်းလဲပြုနိုင်ခွင့် ရှိ၏။

လက်သီးဖြင့်ထိုးလျှင် 'ခဲလှည့်' သို့ ရောက်သူသည် မလှုပ်ရှားဘဲ မျက်နှာပေး၍ ခံရ၏။ ခူးဖြင့်တိုက်လျှင် ခဲလှည့်သို့ ရောက်သူသည် မုဆိုးခူးထောက်ထိုင်၍ ရင်ဘတ်ပေးလျက် မလှုပ်ရှားဘဲ ခံရ၏။ ဖနောင့်ဖြင့်ပေါက်ခြင်း၊ တံတောင်ဖြင့် ထောင်းခြင်းတို့၌မူ ခဲလှည့် သို့ ရောက်သူသည် မမြဲပြင်၌ အကျအန ခူးတုပ်၍ဝပ်ပေးလျက် ခံကြရ၏။

နာကျင်၍ မခံနိုင်သောကြောင့် 'တော်ပြီ' ဟု ဆိုသူသည် အရှုံးပေးသူ ဖြစ်၏။ ရှုံးသူကို နိုင်သူက "အမျိုးယုတ်၊ နောက် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မတုပြိုင်နဲ့" ဟု ပြော၍ ပါးကို တစ်ချက်ရိုက်ရ၏။ ထိုနောက် နိုင်သူသည် မာန်တက်ကြွလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် သတ်ဖက်ကို ရှာရန် "ဘယ်သူ မိုက်ရဲသေးသလဲ" ဟု ကြုံးဝါးလိုက် ကြုံးဝါးနိုင်ကြ၏။

အကယ်၍ တစ်ယောက်ယောက်က 'တော်ပြီ' ဟု ရပ်ခိုင်းခြင်း မပြုလျှင် ထို နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ယောက် သေသည်အထိ တစ်လှည့်စီ ထောင်းကြရ၏။

တစ်ဖက်ဖက်က အရှုံးမပေးဘဲ သေလျှင်လည်း ထိုသေသူသည် မရှုံးသေး။ ထို့ ကြောင့် သေသူ၏ ဖမိ၊ ဆရာတပည့်၊ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ညီ၊ သားမယား၊ ဦးတူ စသော အရင်းအချာ တစ်ယောက်ယောက်က သေသူ၏ ကိုယ်စား တစ်ဖက်ဖက်မှ အရှုံးအနိုင် ပေါ်သည်အထိ ဆက်လက် ယှဉ်ပြိုင်ကြရ၏။ ဤသို့ ဆက်လက် မယှဉ်ပြိုင်လိုမှ ထို သေသူ၏ အရင်းအချာတို့ထံမှ တစ်ယောက်ယောက်က သေသူ၏အမည်ကို ခေါ်လျက် "ငါ နှင့်အမျိုးကို ဖျက်ပြီ" ဟု သုံးကြိမ်အော်ပြီး သေသူ၏ပါးကို တစ်ချက်ရိုက်ရ၏။ ယင်းသို့ ပြုခြင်းသည် သေသူအတွက် ရှုံးနိမ့်ဂုဏ်ငယ်ခြင်း မဖြစ်သော်လည်း ကျန်ရစ်သူ ဆွေစုမျိုးစုများနှင့် ဆရာမိဘ မိတ်ဆွေတို့အတွက် ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ယောက်တလေသော သူတော်ကောင်းတို့ကမူ ကျန်ရစ်သူတို့အား ချီးကျူးကြသော် လည်း ရပ်ရွာတို့ကမူ အပေါင်းအသင်း မပြုကြတော့။

ထိုအစဉ်အလာတို့ကြောင့် ရပ်ရွာသားတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်မျှ မုန်းတီး ကြသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဖက်မှ ဇော်ကားရန်စလာလျှင် 'အဖြူတုံ့' သာ တုံ့ပြန်ဖက်ပြိုင်ကြ ၏။ အလွန်အမင်း သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးနာကြည်းပါမှ 'အနက်တုံ့' တွင် 'မှောင်' ရုံသာပြု၏။ မည်သည့်အခါမျှ 'အမိုက်' မခံကြရ။

ထို့ကြောင့် လူတစ်စုံတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ဒေါသ၊ မာန၊ အချစ် စသည်တို့ ကြောင့် အသက်စွန့်သည်အထိ ပြုလုပ်သွားကြလျှင် 'မိုက်မဲသူ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'အမိုက်ကောင်' ဟူ၍ လည်းကောင်း လူကြီးတွေက တင်စားခေါ်ကြ၏။ လူကြီးသူမတို့ သည် 'မဲလိုသူ-မိုက်လိုသူ' တို့ကို အားမပေးကြသော်လည်း ရှေးရှေးက 'သူမိုက်ကြီး' များ အကြောင်းကိုမူ နားထောင်၍ မငြီးနိုင်အောင် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် လူငယ်တို့သည် 'လူမိုက်ကြီး' များကို မမြင်ဖူးကြစေကာမူ လူမိုက်ကြီးတို့အကြောင်းကို ကြားဖူး သိဖူးနေကြ၏။ ယခုမူ လုံချည်မျှ မမြဲသေးသော ကောင်းမြတ်သည် ကိုယ်တိုင်

‘သူမိုက်’ လုပ်လိုက်ခဲ့လေပြီ။ မိမိထက် သုံးနှစ်မျှကြီးသော စံလှ၏ ရန်စမှုကို ‘အနက် တဲ့’ တွင် ‘အမိုက်’ ချင်း ပြိုင်ကြမည့်အဆင့်ဖြင့် ဖက်ပြိုင်ကြရန် လက်ခံကြောင်း ပြပြီး ခဲ့လေပြီ။

ကောင်းမြတ်ထက် အသက်ကြီးသော စံလှသည် ကောင်းမြတ်ထက် လူလုံးလူထည် လည်း ကြီး၏။ အရပ်လည်း မြင့်၏။ အားလည်း ပိုရှိ၏။ အသံကြီးပင် ဩစပြုလျက် ကြီးကောင်ငင်မည့်ဆဲဆဲ နို့စုနေပြီ ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်တွင်မူ ယခုအထိ ပါးမွေးနုကလေး များ ရှည်လျားတုန်း ရှိသေး၏။ ငယ်မွေး လုံးဝမတုံးသေး။ နားထင်သိမ်ကလေးနှင့် ငယ်နုနုအသွင်ပင် မပြောင်းလဲသေး။

သို့ပါလျက် ကောင်းမြတ်သည် ‘လူမိုက်ကလေး’ အဖြစ် ခံယူလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပွဲစသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူမိုက်ကလေးပီပီ ကောင်းမြတ်ကသာ နာရ၏။ စံလှက တစ်ချက် ထောင်းလိုက်တိုင်း ကောင်းမြတ်၏ကျောသည် ကော့၍ ကော့၍ သွား၏။ အရိုးအဆက်တွေ ပြုတ်ထွက်သွားမည်လားဟု ထင်ရ၏။ စံလှ၏ တံတောင်ချက်ထိသော နေရာတို့၌ အဆုပ်ဆုပ် အညှိအမည်းကွက်ကြီးများ အသီးသီးထ၏။

ကောင်းမြတ်၏ တံတောင်ချက်ကမူ ငယ်၍ ချွန်သောကြောင့်သာ စံလှ၏ ကျော တွင် အနီကွက်ကလေးများ ထင်လာရသော်လည်း စံလှအဖို့ သိပ်မနာလှ။ ထို့ပြင် ကောင်းမြတ်သည် နာနေရသူဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် အားစိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ထောင်းအားပျော့လာ၏။ သည်အထဲ စံလှက ညစ်သေး၏။

ကောင်းမြတ်သည် မိမိခံရသည့်အလှည့်၌ မြေပြင်တွင် ခူးတုပ်လျက် တံတောင် ကို မြေကြီး၌ထောက်လျက် ကျောပြင်ကိုကုန်း၍ ဝပ်လျက် တစ်ဖက်မှ စံလှ စိတ်တိုင်းကျ အားရှိပါးရှိ ရွေးချယ် ထောင်းစေရန် အဲခဲ၍ခံ၏။ စံလှ၏ ခံလှည့်၌မူ စံလှလည်း အနိုင် နိုင် အားယူ၍ ထရပ်လိုက်ရသည့် မိမိအား လွဲချော်လဲပြိုင်သွားစေရန် ရည်ရွယ်လျက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မခံဘဲ ထောင်းလိုက်သည့်အချိန်တိုင်း ကိုယ်ကို လူးလွန်၍ နေရာရွေ့ ပြောင်းပစ်တတ်၏။

ကောင်းမြတ်၏အဖော်တို့က မကျေမနပ် ဆူပူပြောဆိုကြသောအခါ ‘ငါ ရှောင်သလို မင်းတို့လည်း ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပါစေလား’ ဟု ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြော၏။ ကောင်းမြတ်၏ အဖော်တို့က ကောင်းမြတ်ကို စံလှပြုသလိုပြုရန် ဝိုင်းပြောကြ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်က ‘ငါ သတ္တိကြောင့်တဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး’ ဟု ပြောရင်း မြေပြင်၌ အသေအချာပစ်ပေး၏။

ကောင်းမြတ်အဖို့ ပြောမည့်သာပြောလိုက်ရသည် အရိုးအဆစ်ပြုတ်လုနီးနီး ပြင်းထန် လှသော ဒဏ်ရာတစ်ချက်သည် မိမိ၏ ကျောထက်၌ ကျရောက်လာတော့မည်ပါကလား ဟု တွေးရင်း အားငယ်သလိုလို ရင်၌ ဒီတံဒီတံခုန်လျက် စောင့်နေရ၏။ ထိုအချိန်မျိုး တွင် စံလှသည် လှံချည်ကို ပြင်ဝတ်၏။ ခါးထောင်းကို ပြင်ကျိုက်၏။ အချိန်ကြာမြင့်

ဈာ ဟန်ရေး ဝါရေးပြရင်း စောင့်နေရသည့် ကောင်းမြတ်က ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်မှ လှရွှင်တော် ရုပ်သေးရုပ် နေရာပြင်ဘိသို့ တစ်ကိုယ်လုံးမြောက်အောင် ခုန်လျက် ကိုယ်ပါ ဖိ၍ ထောင်း၏။

အုန်းဟူသော အသံနှင့်အတူ ကျောကျောလျက် မြေပြင်သို့ ပျော့ကျသွားသည် ကောင်းမြတ်ကိုကြည့်ရင်း ဝိုင်းနေကြသော အဖော်တို့၏ စိုးရိမ်သံသည် တစ်ပြိုင်နက် တည်း ထွက်လာ၏။

ဤအသံသည် စံလှအတွက် အရသာရှိဖွယ်ကောင်းသည့် အောင်နိုင်သူ၏ ရှေ့ပြေး အသံများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုကြောင့် လဲကျနေသော ကောင်းမြတ်၏ ဦးခေါင်းဘက်မှနေ၍ ဝင်ဝါသော ဟန်ပန်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်၏။ ထိုအချိန်၌ ကောင်းမြတ် ၏ ခြေကလေး လက်ကလေးများသည် လဲကျသည့်နေရာ၌ ရွေ့လျားခြင်း မပြုနိုင်သေး ဘဲ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြ၏။

ဒေါသတကြီးဖြင့် သတ်ပုတ်မည်ဟု ရောက်လာခဲ့သော မြခက်သည် ကောင်းမြတ် ၏ မရှုရက်ဖွယ်သောအဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝိုင်းလာ၏။ ဤလှူအုပ်အတွင်းသို့ ခပ်စောစောရောက်စက ကောင်းမြတ် ဤသို့ ခံနေရသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ‘ကောင်း တယ်၊ သူတော့ ဒီလို နှိပ်စက်နိုင်တဲ့လူ ပေါ်ပေးမှ’ ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် စံလှကြီး ကိုပင် အော်ဟစ်အားပေးခဲ့သေး၏။

ထိုစဉ်က ကောင်းမြတ်သည် မြခက်မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မိမိအလှည့်ကိုယူရန် ပြင်ဆင်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး နာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဖက်လူကို နာအောင်မထောင်းနိုင်ဘဲ အလိုအလျောက် ယိုင်လဲသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မြခက် က ကောင်းမြတ် သတိထားမိလောက်အောင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်လှောင် ပြောင်ခဲ့သေး၏။

ဤအတိုင်း အပြန်အလှန် ထောင်းနေကြသော အကြိမ်သည် များခဲ့၏။ အကြိမ် တိုင်းပင် ကောင်းမြတ်သည် တစ်ဖက်သတ်ခံရသူဖြစ်၍ စံလှသည် တစ်ဖက်သတ် အနိုင် ရသူ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် စံလှက အလျော့မပေး။

မိမိ ထောင်းလှည့်သို့ရောက်တိုင်း မလှုပ်နိုင်တော့ပြီဖြစ်သော ကောင်းမြတ်အား ရက်ရက်စက်စက် ပို၍ ပို၍ နာကျင်အောင် အားစိုက်ခွန်စိုက် ထောင်းသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ပို၍ ပို၍ မခံရပ်နိုင်အောင် နည်းအမျိုးမျိုး ကြံဆ၍ ထောင်းလိုက်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် မိမိခံလှည့်သို့ ရောက်လျှင်မူ မြဲမြံနိုင်နိုင် ရပ်တန့်ခြင်းကိုမျှ မပြုနိုင်ပြီဖြစ်သော ကောင်းမြတ်၏ ထောင်းချက်ကို မိမိအား မထိအောင် မသိမသာ ရှောင်တိမ်း ရွေ့လျား ပစ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ကြည့်နေကြရသူတို့သည် အကြောင်းမဲ့ အနှိပ်စက်ခံနေရသူ အား မြင်နေရသကဲ့သို့ စိတ်နုလုံး ထိခိုက်လာကြ၏။

မြခက်သည်လည်း မလှောင်မပြောင်နိုင်တော့။ မိမိ၏ မျက်စိရှေ့တွင် မချိမဆန့် နာကျင်ဖူးရောင်နေရသည့် မိမိ၏ ကစားဖက်၊ ရန်ဖြစ်ဖက်ကို အသက်မရှူဘဲ ကြည့်နေ မိ၏။ ကောင်းမြတ် ခံလိုက်ရတိုင်း မိမိ ခံလိုက်ရသလို မျက်နှာရှုံ့လိုက်မိ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေသည်မှာ မိမိသာလျှင်မဟုတ် မိမိတို့၏ ကစားဖော်ယောက်ျားကလေးတွေ ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် ကောင်းမြတ်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လျက် မျက်ရည်ပိုင်းနေကြ၏။

“အရှုံးပေးလိုက်ပါလားနော်။ ဘာလိုများ အနာခံပြီး သည်လိုလုပ်နေပါလိမ့်” ဟု တွေးရင်း သူ သည်တစ်ကြိမ် ထမု ထနိုင်ပါ့မလားဟု ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စိုးရိမ်နေရ၏။ ကောင်းမြတ်ကား အတင်းအားခဲ၍ ထနိုင်ခဲ့သည်။ ကောင်းမြတ်၏ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးစတွေ စီးကျလာ၏။

“ဟာ... သွေးတွေ အန်ထွက်လာပြီ၊ ဟေ့ကောင် ကောင်းမြတ် တော်လိုက်ကွ ရွယ်တူချင်းဖြစ်လာမှ ပြန်ချ”

မအောင်နိုင်သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ငိုသံပါကြီးဖြင့် အော်လိုက်၏။ ကောင်းမြတ်သည် အသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်လျက် ပြုံးပြ၏။ ထိုအပြုံးသည် အနိုင်နိုင် အားတင်းထားရသည့် နာကျင်သောအပြုံး။

သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို မြင်ရမှ ပို၍ စိတ်ထိခိုက် ကြ၏။ အားတင်းထားသော ကောင်းမြတ်၏အပြုံးသည် မခိုင်မြဲ။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်လုံး သည် မိမိတို့ကိုမျှ မြင်နေရပုံမရ။ အနိုင်နိုင်ထူထားဟန်ရှိသော ကောင်းမြတ်၏ ဦးခေါင်း သည် ရှေ့သို့ ညွတ်ကျသွား၏။ ကောင်းမြတ်၏ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် စီးကျလာ ၏။ ခြေနှစ်ချောင်းကို ချဲ့လျက် အားတင်း၍ ရပ်ထားသော ကောင်းမြတ်၏ကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေရုံမျှမကဘဲ လဲပြိုတော့မည်ကဲ့သို့လည်း ယိမ်းယိုင်နေ၏။

“မင်း အရှုံးပေးပြီး တော်မလား”

စံလှသည် ကောင်းမြတ်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဟန်ပါပါဖြင့် ခါးထောက်ရပ်၏။ ကောင်းမြတ်သည် ငိုက်ကျနေသည့် ဦးခေါင်းကို အားတင်းထုလိုက်ပြီး သွေးရဲရဲနီသော နှုတ်ခမ်းဖြင့် ပြုံး၏။ ထို့နောက် တံတောင်ကို မြှောက်၍ ပွတ်လျက် ဆက်ထောင်းမည်ဟု စံလှကို ပြ၏။ စံလှ အတော်စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“အေးပါ...မင်း မကြောက်သေးရင်လည်း ဆက်နိုင်ပါတယ်”

စံလှ၏လေသံသည် ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြစ်နေ၏။ သည်ကောင် အရှုံးမပေးဘဲ အသေများ ခံသွားလေမလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဝင်နေ၏။ ထို့နောက် စိတ် မရှည်သလို မြေပြင်၌ ဝတ်ကျောဝတ်ကုန် ဝပ်ပေး၏။

ကောင်းမြတ်သည် အတော် ကြိုးကြိုးစားစား အားယူလျက် စံလှအနီးသို့ရောက် အောင် ခြေတစ်လှမ်းတိုး၏။ ထို့နောက် အားတင်း၍ ရပ်၏။ ထို့နောက် စံလှ၏ ကျော

ပြင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း မိမိ တံတောင်ကို မြောက်၏။ သို့မြောက်စဉ်ပင် အမြင့်မှ ပြုတ် ကျလာသည့် ကြိုးကဲ့သို့ စံလှ၏ ကျောပေါ်၌ လဲကျ၏။

စံလှသည် မိမိကျောထက်၌ အရပ်ကြိုးပြတ် ပုံကျနေသည့် ကောင်းမြတ်ကို တွန်း ဖယ်ချပြီး မြေကြီးမှ ကုန်းထ၏။ ထို့နောက် သတိလစ်နေသည့် ကောင်းမြတ်ဘေးတွင် ပတ်ချာလှည့်လျှောက်ရင်း မည်သို့ ဆက်လက် ပြုလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေ၏။

“ငါနိုင်တယ်ကွ၊ ဒီကောင် ငါ့ကို မပြိုင်နိုင်တော့ဘူး”

“မင်းကို ကောင်းမြတ်က အရှုံးပေးသေးလို့လား”

“အို... ပေးပေး၊ မပေးပေး မင်းတို့ကောင် သတိမေ့နေပြီ”

“သတိမေ့သာ ဖယ်ထား၊ အရှုံးမပေးရင် သေသွားလည်း မရှုံးဘူးကွ”

စံလှက ထွက်သွားတော့မည်ပြု၏။ ကောင်းမြတ်၏ သူငယ်ချင်းအချို့က ထွက် အသွားမခံဘဲ ဝိုင်းတားကြ၏။ စံလှ၏အဖော်အချို့ကလည်း နိုင်နေသည့် စံလှအား နိုင် တုန်း ထွက်မသွားရန် တားဆီးထားကြ၏။ ထိုစဉ် ‘ဒိုင်’ မရှိသေးဘူးဟု သတိရလာကြ ကာ စံတုတ်က မိမိတို့ ပွဲကျောင်းမှ ကိုရင်ဒိုးလေးကို သွားခေါ်လာ၏။

ကိုရင်ဒိုးလေးသည် လက်စေ့ကောင်း နှာမည်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပွဲကျောင်း ဆရာတော်ကြီး၏ လက်ရုံးလည်း ဖြစ်၏။ တုတ်၊ ဓား၊ လှံ၊ လက်ပန်း၊ လက်စေ့အတတ် တို့နှင့် ဆင်စီး၊ မြင်းစီးလည်း တတ်၏။ ကျောင်း၌ ကိုရင်ကြီးနှင့် ဆရာတော်တို့ စီးကြ သော ဆင်သုံးကောင်နှင့် မြင်းဆယ့်နှစ်ကောင်တို့ ရှိကြ၏။

လက်ပန်း လက်စေ့သတ်ပွဲများရှိလျှင် ဆရာတော်နှင့် ကိုရင်ဒိုးလေးတို့ကို ဒိုင် အဖြစ် ဆုံးဖြတ်ပေးပါရန် ပင့်ဖိတ်ကြရ၏။ ကြိုတင် မလျှောက်ထားနိုင်သဖြင့် ရုတ်ခြည်း လာပင့်သည့်တိုင်အောင် ခရီးလေးငါးတိုင် အကွာအဝေးသို့ မိမိတို့မြင်း မိမိတို့စီးလျက် လိုက်ပါ၍ ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိ၏။ ယခုလည်း မိမိတို့ကျောင်းသားနှင့် မင်းကျောင်းသား တို့ ‘အမိုက်’ ယှဉ်ပြိုင်နေကြပြီဟု ကြားရသောအခါ ကိုရင်ဒိုးလေးသည် အရပ်ထုနေရာ မှ ချက်ချင်း အပြေးထလိုက်လာ၏။

ပုတီးနှင့် ပေထုပ်မှလွဲ၍ လက်ပန်း လက်စေ့ဆိုသည်မှာ ငါးပါးသီလ၊ ဆယ်ပါး သီလလို သီလမျိုးလားဟု ဝေခွဲ၍မရနိုင်သော ဘုန်းကြီး၏ကျောင်းမှ ကျောင်းသားမျိုးက မိမိတို့ ပွဲကျောင်းသားကို ဝိုင်းတောင်း ရန်စလာသည်ဟု သိရသောအခါ ကိုရင်ဒိုးလေး က အတော်ခဲပြင်းသွား၏။

ထို့နောက် မိမိတို့ကျောင်းသားက ‘အနက်တုံ’ တွင် ‘အမိုက်’ ဖြင့် စိန်ခေါ်လာ သည်ကို လက်ခံလိုက်သည်ဟု သိရသောအခါ အားရဝမ်းမြောက်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လဲနေသော ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်၏။ ဧကံ ကြောင့် ဆုပ်နယ်ပေး၏။ ထို့နောက် ရေတစ်ခွက် ယူပေးစေပြီး မျက်နှာကို ရေဖြင့်ပတ် ၏။ ပြီးလျှင် ပါးကိုပုတ်၍ နှိုး၏။

ကောင်းမြတ် လူးလွန်လာခဲ့လေပြီ။

မြခက်နှင့်တကွ သူငယ်ချင်းတို့က အသားဆတ်ဆတ် တုန်နေသေးသည့် ကောင်းမြတ် ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည် အားယူထိုင်လျက် ပါးစပ်၌ ပြည့်လာသည့် သွေးအချို့ကို ထွေးထုတ်လိုက်၏။ မြေပြင်ပေါ်၌ အထင်းသားမြင်နေရ သည့် သွေးခဲအတစ်ကလေးများကို ကြည့်ရင်း မြခက်၏ မျက်လုံး၌ မျက်ရည်တွေ ဖုံး သွား၏။ ကောင်းမြတ်ကမူ မျက်နှာကို တင်းတင်းထားလျက် စံလှကို မျက်လုံးဖြင့်ရှာ၏။
“ဘယ်သူခံလှည့်လဲ”

အားတင်းထားသော ကောင်းမြတ်၏ အသံသည် အားနည်းလှ၏။ မြေသံက ဆန်ကျင်လွန်းလှသည်။

“မင်း ကွ”

မာနဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကောင်းမြတ် သည် မိမိတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထိုနေရာ၌ပင် ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်နေသော ကိုရင်ဒိုးလေးကို သတိထားမိရသည်။ ကိုရင်ဒိုးလေး၏ မျက်နှာ ကို မြင်ရသည်မှာ ကောင်းမြတ်အဖို့ အလိုလို အားရှိလာသောကြောင့် ကြိုးစားပြီးပြ၏။ ထိုနောက် တံတောင်နှစ်ဖက်ကို ထောက်လျက် ဦးခေါင်းကို မြေသို့စိုက်လျက် ဝပ်ပေး လိုက်၏။

လုံးဝ မနာကျင်သေးသဖြင့် သန်မာအားရှိနေသော စံလှသည် ကောင်းမြတ်တို့ ကျောင်းမှ ကိုရင်၏ ရှေ့၌ ဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ အားစိုက်ခွန်စိုက်ပြုလျက် ကောင်းမြတ် ကို ထောင်း၏။

အားတင်း၍ ထောက်ထားသော ကောင်းမြတ်၏ ရှေ့တံတောင် နှစ်ဖက်သည် ‘အုန်း’ ခနဲ မြည်လိုက်သည့်အသံနှင့်အတူ ဘေးသို့ ချဲကျလျက် တစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်သက် သွား၏။ ကောင်းမြတ်၏ကျောသည် ကော့၍သွား၏။ ကောင်းမြတ်၏ ပါးစပ်မှ သွေး များ ထွက်အန်ကျလာပြန်၏။ ကောင်းမြတ်သည် နေရာမှ တော်တော်နှင့် လှုပ်ရှားမှု မပြုနိုင်။

ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နားနေပြီးနောက် ကောင်းမြတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဆတ် ဆတ် တုန်နေ၏။ ထိုနောက် အားယူထိုင်ရင်း အကြိမ်ကြိမ် လဲပြီ၏။ ကောင်းမြတ်သည် မိမိအဖြစ်ကို မိမိဘာသာ ပြုံးမိရာမှ ခြေကို ချဲချဲပြု၍ ရပ်၏။ ထိုနောက် အထောင်းခံ ရန်အတွက် တမင် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သွားရောက် ဝပ်ပေးနေသော စံလှရှိရာသို့ အားတင်း လျှောက်၏။ ရောက်လျှင် မိမိရှိသမျှအားဖြင့် စံလှ၏ကျောပြင်ကို ထောင်း၏။

သို့သော် စံလှသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကျောကုန်းကို တွန့်လိုက်ရာမှ လုံးဝ လွတ် သွားအောင် ရှောင်တိမ်းပြ၏။ သင်းတို့၏ပွဲကျောင်း ကိုရင်ရှေ့၌ ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြ လိုက်ရသည့်အတွက် စံလှအဖို့ အရသာတွေ့နေ၏။ မိမိအရှိန်နှင့် မိမိ မထိန်းဘဲ လဲကျ

နေသော ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်လျက် အားရပါးရ လှောင်ရယ်ရယ်၏။ ထိုစဉ် ကိုရင်ကြီးက စံလှ၏လက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်လာသည်။

“မင်း... စောစောကလည်း သည်လိုပဲ လုပ်သလား?”

စံလှသည် ရန်းကန်ရန်းကန်ပြုရင်း ကိုရင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ညစ်ကျယ်ကျယ် မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်၏။

“ဟုတ်သယ်ဗျ၊ သူ စောစောကတည်းက သည်လိုပဲ လုပ်သယ်ဗျ”

ဘေးမှ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသော ကလေးများက တစ်ပြိုင်တည်း ပြောလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုရင်သည် မိမိလက်ထဲ၌ ယက်ကန်ယက်ကန်ပြုနေသော မိမိအား ပြူးတီပြူးကြောင် ကြည့်နေသည့် စံလှ၏ မျက်လုံးကို စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ကြည့်၏။

“ဟုတ်လား၊ မင်း စောစောကတည်းက သည်လို လုပ်သလား၊ သည်လိုဆိုရင် မင်း စောစောကတည်းက ကောင်းမြတ်ကို ရှုံးနေသားပဲ။ ယောက်ျားဆိုသာ သူ့အလှည့်မှာ ရဲရဲလုပ်သလို ကိုယ့်အလှည့်မှာ ရဲရဲခံရသယ်၊ မင်းအဖေက မင်းကို သင်မပေးထားဘူးလား။ အခု မင်းယောက်ျားပျက် ဖြစ်နေပြီ”

ကောင်းမြတ် အနိုင်ရသည်ဟု သိသောအခါ မြခက်သည် မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်တွေ ဖုံးလျက်ဖြင့် ပြုံးမိရ၏။ ထိုစဉ်ကစ၍ ‘ငတို့ ယောက်ျားကလေးတွေ’ ဟူသော ကောင်းမြတ်၏ စကားကိုလည်း မြခက် သဘောပေါက်လာရ၏။ ထို့နောက် ကောင်းမြတ်တို့ အိမ်သို့ မကြာမကြာ ရောက်သွားလေ့ရှိကာ ကောင်းမြတ်အား ဒွေးလေးဖော့က ထိုးပေးနေသော နန္ဒင်းကြပ်ထုပ်၊ သက်ရင်းကြီးကြပ်ထုပ်၊ ဆားကြပ်ထုပ် စသည်တို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် စောင့်၍ စောင့်၍ ထိုးပေးခဲ့ရ၏။

“ကောင်းမြတ်ရယ် ငါဟယ် နင့်ကို စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ နင်နဲ့ သတ်ရအောင် ပြန်လာသာ၊ နောက်တော့ နင့်ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ငါ သနားလိုက်သာဟယ်”

“အေး... နင့်လို ကောင်မလေးက သနားအောင် ဖြစ်နေရသယ်ဆိုသာ ငါ ရှက်လိုက်တာဟယ်၊ နင် ငါ့ကို နောက် မသနားစမ်းပါနဲ့။”

*

(ခ)

“ကြည့်စမ်း၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့ကို မသနားစမ်းပါနဲ့တဲ့။ ညတုန်းကတော့ဖြင့်...”
မြခက်၏ မျက်နှာသည် အလိုလို ပြုံးမိနေပြန်၏။ ထိုစဉ် ‘ဖျန်း’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ မြခက်သည် ရှေ့သို့ လှမ်းခုန်လိုက်၏။

“အမေ ကရုလူ-လူ-လူ လန့်လိုက်သာတော်၊ အရီးလေးဘုံကြီးက လုပ်မှဖြင့် သည်လိုချည်းပဲ၊ ရင်ထဲကို ဖိုသွားတာပဲ”

“အမယ် ကောင်မ... ညည်းဟာညည်း အစကတည်းက ရင်ဖိုပြီးလာနေတာ မှုတ် လား။ တစ်ယောက်တည်း ရယ်ကာ ပြုံးကာနဲ့ ငါ့ကိုတောင် မမြင်ဘူး။ အသားကြောင့် ညည်းကျောကို လှမ်းပုတ်လိုက်သာ”

“တစ်ယောက်တည်း ပြုံးရသာပဲ အရီးလေးရဲ့။ အခု ပြုံးသည့်အရွယ်ပဲ ရောက် နေပြီ မဟုတ်လား။ ပြုံးချိန်တန်လို့မှ မပြုံးရင် အရီးလေးလို အပျိုကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့။”

အမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်း လွမ်းလာခဲ့၏။ အရီးလေးဘုံသည် မှောင်ထဲ၌ မသဲမကွဲမြင်ရသော မြခက်ကို မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်၏။ သည်ကောင်မလေး ငယ်ငယ်က အတိုင်း ခပ်စွာစွာပဲ ရှိနေပါသလားဟုလည်း စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။

“ပြုံးနေရမှန်း သိပါသတဲ့တော့၊ သိပါသတဲ့တော်။ ညည်းအခု ဝဲလင်းဆောင်မှာ တောင် ခိုင်းငင်ရင်း ဧည့်ခံနေတတ်ပြီ မှုတ်လား။ အေးတော့ ဝဲလင်းဆောင်ကိုချည်း အားကိုး မနေနဲ့ဦး။ ကျုပ်လို အပျိုကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်”

“သာဖြင့်လဲ သင်စမ်းပါဦး ရီးလေးဘုံရဲ့။ အပျိုကြီးမဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရ မတုန်း”

“ဟိုမှာလေ တွေ့ဘူးလား”

မြခက်သည် ရီးလေးဘုံ မည်သည့်အရာကို ပြသည်ဟု မသိဘဲ ဟိုကြည့်သည် ကြည့် ကြည့်မိ၏။ အရီးလေးဘုံက မေးငေါ့ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့သို့လည်း ကြည့်မိ၏။ ရှေ့၌ သဲပြင်ဖွေးဖွေး ဖြစ်နေသော ယင်းမာချောင်းကြီး ရှိ၏။

မည်းမည်းမိုသည့် တောတန်းအပြတ်ကလေးများဖြင့် ဘောင်ခတ်ထားသော ယင်းမာ ချောင်း၏ သဲပြန့်တွင် အမှောင်လှသော ခရမ်းနီရောင်သည် ကောင်းကင်မှ ဖျော့တော့ မှေးမှိန်စွာကျ၏။ သောက်ရေချို လာခပ်ကြကုန်သော ညောင်သာယာရွာသူ အပျိုတစ်စု သည် မိမိတို့၏ လက်ယက်တွင်းများဘေးမှ ထခဲ့ကြလေပြီ။ ရေအိုးကိုယ်စီဖြင့် ဟိုမှသည် မှ မိုးမိုးမည်းမည်း ရွေ့လျားနေကြသည့် အပျိုတစ်စုကို ယခုလို နေဝင်ရိုးရိ၌ သဲချောင်းပြန့်ကြီး ပေါ်တွင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မြင်နေရသည်မှာ လွမ်းစရာချည်း ဖြစ်နေ၏။ ထိုဆီမှ လေညှင်းနှင့်အတူ ပလွေသံကို ဖောက်ယက်ထားသည့် တေးသံ ခပ်သဲ့သဲ့ ပေါ်လာသည်။

“မိုးချုပ်လို့ ပြန်ချိန်တော်

မြတ်လေး စွယ်တော်ဆိုတဲ့ ချောင်းမှာ

ဒေါင်း ဒေါင်းတွေကအော်”

တေးသံကိုယူလာသော လေပြည်သည် မြခက်၏မျက်နှာအား အေးခနဲနေအောင် ပင် ပက်ဖျန်းလိုက်၏။

“ဘာလဲ အရီးလေးဘုံရဲ့၊ ဘာပြတာတဲ့”

“ယင်းမာချောင်းကြီးလေ”

“ယင်းမာချောင်းကြီး တွေ့သားပဲ။ အဲသာ ဘာပြုတုန်း”

“ဘာပြုရမှာလဲ အေရဲ့။ အပျိုလေးတွေဆိုတာ အဲသည်လို နေရာမျိုးမှာ သောက်
ရေချိုခပ်ရင်း ရည်းစားနဲ့ ချိန်းချိန်းတွေ့နိုင်မှလည်း လင်မြန်မြန်ရပြီး အပျိုကြီး မဖြစ်မှာ
တော့”

မြခက်သည် အရီးလေးဘုံက တည့်တည့်ပြောမှပင် သဘောပေါက်၍ ပြုံးရ၏။
သောက်ရေချိုခပ်ရင်း ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့သည့် နေရာတုံ။

သည်နေရာက သာလွန်းလှ၏။

ငှက်ကလေးတွေ ပုန်းခို၍ သီချင်းဆိုကြသည့် တောတန်းကလေးများက ဟိုတစ်ကန့်
ဒီတစ်ကန့် ကာရန်၍...

ဖြန့်ခင်းထားသလို ပျံ့ပျံ့ပျူပျူ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် သဲချောင်းပြန်ကြီးက
အလယ်တွင် မျက်စိတစ်ဆုံး။

သည်သဲချောင်းပြင်ကြီးအောက်၌လည်း အမြဲတစေ အအေးဓာတ်ကို ပေးနေသည့်
ခပ်မကုန်နိုင်သော ကြည်လင်သည့် သောက်ရေချို။

သောက်ရေချိုခပ်ရန် လာကြသူတို့ကလည်း အားလုံးလိုလို ပျိုမျစ်နုနယ် ချစ်စဖွယ်
သောအသွင်ကို ဆောင်လျက်...

မျက်နှာသည် သင်းပျံ့သော သနပ်ခါးနဲ့သာတို့ဖြင့် ဖွေးဖြူလျက်၊ မျက်လုံးသည်
ချစ်မေတ္တာဖြင့် ရွှန်းလဲ့လျက်၊ နှုတ်ခမ်းသည် လိမ်းကျအပ်သော ပျော်ရွှင်မှုတို့ဖြင့် ပြုံး
လျက်၊ လိုက်ပါလာကြသည့် ကာလသားတစ်သိုက်တို့ကလည်း မိမိတို့ ချစ်သူရှိရာကို
မကြာမကြာ ကြည့်ကြလျက်။

ကျယ်ဝန်းသော ကောင်းကင်တွင် ရောင်စုံဆင်၍ အလှချင်း ပြိုင်နေကြသော
တိမ်တောက် တိမ်တိုက်ကြီးတို့ကလည်း သဲချောင်းပြင်၌ ပျော်ရွှင်နေကြသည့် ချစ်သူတို့ကို
တုပကြလျက်။

နော့တော့တော့နှင့် ဆော့ကစားတတ်သော လေသည် တိမ်မောင်နဲ့တို့အကြား၌
အပြေးဝင်သွားခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ချစ်သူအစုံစုံတို့၏အကြားသို့ မပြေးလွှားတိုက်ခိုက် တိုးဝင်
လျက်။

ဤမျှ သာယာသည့်နေရာ၌ ဤသို့ ကြည်နူးဖွယ်အခါတွင် ထိုလိုချစ်သူနှင့်အတူ
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိတ်တခိုးကလေး ကြည့်ကြည့်နေရမည်ဆိုလျှင်...

မြခက်သည် နှလုံးအိမ်တွင်းမှ လျှံဖိတ်ထွက်ကျလာသော ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုများကို
ပင့်သက်အဖြစ် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ပန်းသွေးရောင် ဖျန်းနေသည့် မြခက်၏ မျက်နှာသည်
ပြုံးနေ၏။

“သိပ်ပျော်မှာပဲနော်။ အရီးလေးဘုံကော တစ်ခါမှ သောက်ရေချို မခပ်ဖူးဘူးလား”

“ခပ်ဖူးပါသော်ကော အေ။ ခပ်ဖူးလိုက်သမှ”

“အသာဖြင့် ဘောက်မယ့် အပျိုကြီး ဖြစ်နေရသလဲလို့”

“အခပ်လွန်သွားလို့ တော်ရေ၊ အခပ်လွန်ပြီး မိုးချုပ်သွားလို့ အပျိုကြီး ဖြစ်နေရ
သာတော့၊ ညည်း မကြားဖူးဘူးလား”

တစ်နပ်ထိတဲ့ ဆင်းရွှေကိုယ်

အရပ်သိတဲ့ တွင်းရေချို။

အပွေလိုက်မို့ မိခင်ပျို

အမေရိုက်သည့် တွင်းရေချို။

ပေါင်းစုနောက်သကွယ် နှင်းစေလို

ခေါင်းခုပျောက်တဲ့ တွင်းရေချို။

အပြီးကပ်လို့ နှင်းစေလို

ပုတီးပြတ်တဲ့ တွင်းရေချို။

အကြပ်ချုပ်လို့ ခပ်ပွေပို

နားကပ်ပြုတ်တဲ့ တွင်းရေချို။

နေဝင်လုကာ အချိန်နည်းမှ

အိုးမပင့်နိုင် တစ်ကြိမ်ကွဲ

ထဘီရွဲတဲ့ တွင်းရေချိုတော့။

အမယ်မင်းရယ်တဲ့မှ အခင်းပွေပို တွင်းရေချိုမှ၊ ဆင်းရွှေကိုယ် ရဲလိုက်တာက
သဲသဲမဲမဲ တကဲကဲရယ်နဲ့၊ အနဲနဲတွေ့တာမို့ စုံစေ့အောင် ပြန်မပြောနိုင်ဘူး၊ သဘော
တူ မငြင်းတမ်းတဲ့တော်၊ ဗလက်ကာ အတင်းဖမ်းပြီး ဆွဲလိုက်သဟာတော်ရယ်၊
အမယ်မင်း တွင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ကွဲခဲ့ရပါသကော၊ ကျွန်မ သောက်ရေချိုအိုး...
ဆိုသဟာလေ အခုလို မှောင်ရိပ်ပျိုးချိန်မှာ ရည်းစားလုပ်သည့်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့မိသာနဲ့
ကိုယ့်အိုးမှ ကိုယ်မပင့်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ကြိမ်တည်းကွဲပြီး ထဘီရွဲလို့လဲ ပြန်ခဲ့ရရော၊ အဲဒီ
လူနဲ့ ငါနဲ့လဲ ကွဲခဲ့ကြရော”

ရယ်မောလိုက်သော မြခက်၏ ငွေဆည်းလည်းသံသည့် တောတန်းကလေးရှိ သစ်
ရွက်များကိုပင် ရိုက်ခတ် ပျော်ရွှင်လာစေ၏။ မြခက်ကား တော်တော်နှင့် အရယ်မရပဲ။
သစ်ချုံရိပ်တွင် တစ်ကောင်တစ်ကောင် ဆိတ်ကျီစယ်နေကြသည့် ချိုးကလေးနှစ်ကောင်
က လှမ်းကြည့်လိုက်မှ မြခက် အရယ်ရပ်၏။

“ကြေ့ပါလားလို့၊ အရိုးလေးဘုံကြီးကလည်း သူများက အကောင်းမေးသည့်ဟာ
ကို...”

“ဟဲ့... ငါကလည်း ကောင်းသာတွေ ပြောလာသပတော်။ ကောင်းလိုက်သိဟာ

မှ ညည်းရိုပေါက်စကလေးတွေ မှတ်ရသားရအောင် ကိုယ်တွေ့ ငါတွေ့တွေ့ကို ပြောနေရသာပ။ အသာကြောင့် ရှေးက သိချင်းတောင် ရှိသေး။”

ပျော်တတ် ရွှင်တတ်သော အပျိုကြီးသည် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် သံနေသံထားနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဟစ်လိုက်ပြန်၏။

“မိုးချုပ်ကယ်မှ နေဝင်၊ စားဖိုထဲ အမဲကင်စုန်းမှင် နတ်တို့ ရဲတတ်သယ်တော်း...။

ပန်းနီနီ မပန်လေနဲ့ အမယ်မှာ နတ်ပန်းပွင့်သယံတော်း...။

အတင်ငယ်မှ ရဲချင်၊ ပျော်လိုအားနှင့် ပန်ထားဆင် အရင်လူနှင့် လွဲတတ်သယ်တော်း။”

မိဘဘိုးဘွား ဆိုစကား၊ နားမျှမဝင် ထိမတင်ဘဲ ကြို့ပင်ကြီးမြောက်၊ ပိတောက်ပင့်တောင့်၊ ညောင်ပင်ကြီးရင်း...။

ကောက်စိုက်ကယ်ပြန် ထိန်ကန်တွင်းမှာ လာရင်းမျက်မြင်၊ နေမလှမ်းသည့် ပန်းလွင်လွင်ကို ရွှင်လိုမြူးလို ကစားလို၍ ဝါဆိုဦးက ပန်းဖူးသယ်တော်း။

အမယ်မင်း ဖြစ်ရလေခြင်း ယင်းမာရယ်ပေါ် တော်သလင်းနှင့် မိုးတွင်းဝါဝင် ဟိုဆောင်ဦးသို့ မကူးခင်က အရင်လူနှင့် ကွဲရသရှင် အပျိုစင် ငယ်ကကျွမ်းပါသည့် လွမ်းတုံ့တင်လေး...”

လက်ခုပ်သံများနှင့်အတူ ပါးစပ်ဆိုင်းသံ ပလွေသံတို့ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာကြ၏။ ရေချိုခုပ်ရာမှအပြန် နောက်မှ တိတ်တဆိတ် လိုက်လာကြသူတို့က ဝိုင်းဝန်းတီးမှုတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ တီးရုံမျှသာမဟုတ် အရိုးလေးဘုံ၏နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာသော ဘုမက အရိုးလေးဘုံ၏ခါးကို လက်ဖြင့် တို့လိုက်သေး၏။

လန့်တတ် ယောင်တတ်သော အရိုးလေးဘုံသည် မိမိရှေ့မှ သွားနေသည့် မြခက်ကို ပြေးတွန်းလိုက်၏။ ပါးစပ်မှလည်း အယောင်မျိုးစုံတို့ကို အဆက်အစပ်မရှိ ယောင်ရမ်းအော်ဟစ်၏။ နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသော မနည်းလှသည့် လူအုပ်ကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စလျက်၊ ပြောင်လျက်၊ ပြောလျက်...

မြခက်ကိုယ်တိုင် ယခု လှည့်ကြည့်မိမှ မိမိတို့နောက်၌ ဤမျှများသော အဖော်တွေ ပါလာကြကြောင်း သိ၏။ ထိုအဖော်တွေထဲ၌ ရွာကျော် ကာလသားကြီးများနှင့်အတူ မိမိနှင့် ရွယ်တူ ကာလသားပေါက်ကလေးတွေကိုလည်း အလိုလို သတိထားမိလိုက်၏။ ထိုကာလသားပေါက်ကလေးတွေထဲ၌ သူတကာထက် လက်လေးသစ်လောက် မြင့်နေသော ကိုကောင်းမြတ်။

“ကြည့်စမ်း။ သူ ဘယ်သူ့နောက်ကို လိုက်လာသာပါလိမ့်။ ညတုန်းကတော့ သူများ ဝိုင်းဝင်ရာကို ဝင်လာပြီ။”

မြခက် ရင်ထဲ၌ ပူလာ၏။ သွေးခြည်ဖျန်းအောင် ပြုံးရွှင်ခဲ့သည့် မျက်နှာသည် ချက်ချင်း စူလာလျက် ကောင်းမြတ်အပေါ် မကျေနပ်။

ဒေါသကလည်း ဖြစ်လာသောကြောင့် ဘာစကားမျှမပြောဘဲ ပြုလေသမျှကို မတုန်မလှုပ် ခံပြတတ်သည့် ခြေဖဝါးအောက်ရှိ မြေကြီးကိုသာ အငြိုးဖြင့် ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ နင်း၏။ ထိုသည်မှစ၍ ဆောင်းလယ်၌ နင်းခါးကြီး အရိုက်ခံရသည့် တောက်တဲ့ကဲ့သို့ မြခက်၏အသံသည် တိတ်၏။

ပျော်လာကြသူတို့ကား ပျော်မြဲ၊ အော်မြဲ၊ စကားပေါကြမြဲ။ အစတစ်ခုခုလျှင် တော်တော်နှင့် မဆုံးနိုင်တတ်သည့် အပျိုကြီးမလေးဘုံကို စမြဲ မေးမြဲ။

“ညည်းတို့လို ရင့်ရင့်ကြမ်းကြမ်း အပျိုဖားဖားကြီးတွေအတွက်တော့ ရှင်းပြနေဖို့ မလိုပါဘူးအေး၊ သာပေမင့် မြခက်တို့လို ပေါက်စ နုနုစိမ်းစိမ်းကလေးတွေအတွက်တော့ ပြောရဦးမယ်”

အပျိုဖားဖားကြီးများက မကြီးလေးဘုံဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အပျိုနုနုကလေးများက အရိုးလေးဘုံဟူ၍ လည်းကောင်း ဝိုင်းဝန်း ချစ်ခင်ခြင်းကို ခံရသည့် အရိုးလေးဘုံသည် ထုံးစံအတိုင်း စကားတံရှည်စွာဖြင့် ငိုကာချဲ့ရန် စလေပြီ။

အရွက်ရိပ်၌ ပုန်းအိပ်လေ့ရှိသည့်အပြင် မုန်းသူတွေ့လျှင် ညှိုး၍၊ ချစ်သူတွေ့လျှင် လန်းတတ်သော နေမလှမ်းသည့် နတ်ပန်းလွင်သည် ရိုးညှာတံ၏ထိပ်၌ နီနီရဲရဲဖြင့် ပွင့်တတ်ကြောင်း၊ ယင်းသည့်ပန်းသည် နတ်စောင့် နတ်ကြီးလှသည့်ပန်း ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ထိကိုင်လျှင် လန်းရွှင်လာတတ်ကြောင်း၊ သို့သော် အစဉ်ပုန်းနေတတ်သည့် ယင်းသည့်ပန်းပွင့်ကို ကံသင့်၍ တွေ့သည့်တိုင် ရွှင်လို့ဖြူးလို့ ကစားလို့၍ ပျော်လို့ အားနှင့် ပန်ထားဆင်ခြင်းမျိုး မည်သည့်မိန်းမပျိုကလေးတွေမျှ မပြုလုပ်သင့်ကြကြောင်း သက်ကြီး အိုမတို့ သင်ကြားသည့် ယင်းစကားကို လားလားမျှ မနာယူဘဲ ဆွတ်ချူပန်ဆင် မိသည်နှင့် ချစ်ပါသည်ဆိုသော ချစ်ဦးသူတို့၏ ပစ်ခွာခြင်းကို ခံကြရစမြဲဖြစ်ကြောင်း။

ဤသည်ကား စာတွေ့မဟုတ်၊ ငါတွေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ပါး ဆန်းပြား နက်နဲ ခက်ခဲလှသော အသိတရားတို့ကို သိထားလို့ကြသူများရှိပါက နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောပြမည်။ အိမ်ကိုလာခဲ့ဟု အဆုံးသတ်လိုက်ရာ ကာလသား ကာလသမီးတစ်စုတို့က သာဓု... သာဓု... သာဓု... ဟု သုံကြိမ်းတိတ် ခေါ်လိုက်ကြ၏။

အရိုးလေးဘုံ၏စကားကို တဝါးဝါးနှင့် သဘောပေါက်ကြရင်း ညောင်သာယာ ရွာသူအပျိုဖြူတို့ ရွာဦးသို့ ရောက်ကြချိန်၌ မှောင်မိုက်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၂)

လပြည့်ကျော်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တော်တော်နှင့် လမထွက်။

ကလေးငယ်တို့ ကစားပျော်ဖြူးသံဖြင့် စီစီညံမြဲဖြစ်သော ရွာလမ်းမသည် လမိုက်ရက်တို့၌ သစ်ရွက်ရိပ်တို့၏အောက်တွင် လူသူကင်းရှင်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အိမ်တို့မှ ရေနံချေးမီးအင်များ၏ မီးတောက်ရောင်သည် အမှောင်ရှိရာသို့ တိုးထွက်လာကြ၏။

အိမ်မဦး၌ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ လူကြီးတစ်သိုက် တရားစာပေ ဆွေးနွေးနေကြ၏။ အနီးတွင် လက်ဖက်ရည် အဖန်အိုးနှင့်အတူ ထန်းလျက်ခဲများ၊ ပန်းကန်လုံးများ ရှိကြ၏။ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ လူကြီးတွေရှိရာမှ တရားစာပေအကြောင်း လုပ်ရေးကိုင်တာ လယ်ယာအကြောင်း၊ နွားအကြောင်း၊ နှမ်းအကြောင်း၊ ဝါဂွမ်းအကြောင်းတို့သည် ရွာလမ်းမဆီသို့ပင် ပျံ့လွင့်လာတတ်၏။ ဘိုးဘိုးကြီးတို့သည် သိမ်မွေ့သော အဘိဓမ္မာတရားတော်အကြောင်းတို့ကို ပြောဆို ငြင်းခုံကြသည့်အခါ ပို၍ပင် အသံကျယ်လှ ခေါ်သကြီးလှ ရှိကြသည်။

အိမ်မလယ်၌ မယ်မယ်တို့၊ အရီးတို့ မိကြီးမိထွေးတစ်စု ဆေးအစ်နံ့ကြီးတစ်ခုကို ဝိုင်းထိုင် ဆေးလိပ်ရင်း စကားပြောနေကြ၏။ အမိသည် ဘိုးဘိုးကြီးတို့ လိုအပ်သည့် အရာကို ဖြည့်စွမ်းရန် မကြာမကြာ အိမ်မဦးသို့ လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သည်။ အမိတို့ရှေ့၌ စလောင်းပုံးကို ပက်လက်လှန်၍ ရေနံချေးလောင်းထားသည့် ထမင်းကြမ်းများ ထည့်ထားသော မီးတောက်နေသည့် မီးအင်တစ်ခုရှိ၏။ အလည်အပတ်ရောက်နေသော အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်သည် ထိုမီးအင်မှ မီးတောက်များ ကြွလာစေရန် မီးကော် ပြုလုပ်ထားသော ကြေးရွန်းကြီးဖြင့် ဆွလိုက်၊ အနီး၌ အသင့်ရှိသည့် ရေနံချေးခွက်ထဲမှ ရေနံချေးများ ခပ်လောင်းလိုက် ပါးစပ်မှ အမျှင်မပြတ်အောင် စကားပြောလိုက် ပြုလုပ်နေ၏။

အမိတို့ ပြောကြသော စကားတို့သည် သားရေး၊ သမီးရေး၊ ဆန်၊ ပြောင်း၊ ပဲ၊ ငရုတ်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန်၊ ဝါဂြမ်း စသည်တို့ ပြည့်စုံရေးအတွက် မိမိ၌ရှိသော ပစ္စည်းဖြင့် မရှိသောပစ္စည်းတို့ကို ဖွဲ့စည်းတန်ဖိုးသတ်မှတ်၍ လဲလှယ်ရေး စသည့်အကြောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ အမိတို့ ဝိုင်းမှ စကားသံသည် ဘိုးဘိုးကြီးတို့ဝိုင်းမှ စကားသံလောက် ကျယ်လောင်မှု မရှိ။ သို့သော် တစ်ချက်တစ်ချက် ကျိတ်၍ ရယ်လိုက်ကြသည့်အသံကမူ လမ်းမရှိရာသို့ပင် ပျံ့လွင့်ကျူးကျော်သွားတတ်သေး၏။

ခွေးငပုပ်ကြီးကို ကြောက်နေရသောကြောင့် ဖိုးရွှေလကြီး စောစောစီးစီး ထွက်မလာသဖြင့် ထုပ်ဆီးတုံးတမ်း၊ စိန်ပြေးတမ်း၊ တူတူပုန်းတမ်း မကစားကြပြီဖြစ်သော ကလေးငယ်တို့ကမူ မိမိတို့ တွဲဖက်မိကြသလို စုရုံးလျက် နေရာထိုင်ခင်းသာသည့် တစ်အိမ်အိမ် ရှေ့၌ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ကလေးကြီးများ ပြောပြသည့် စကားတို့ကို နားထောင်နေကြပြီ။

ထိုစကားတို့ကား စုံလှသည်။ သူရီးကြီး ဗိုလ်တောက်ထွန်းအကြောင်း၊ လူလိမ်ကြီး ဦးသိန်းအကြောင်း၊ ဓားပြကြီး ဗိုလ်နန္ဒမိတ်အကြောင်း၊ ဆင်ပြောင်ကြီး ခွာလိမ်နှင့် မဆိုးကြီး ဦးတရာတို့အကြောင်း၊ လူစင်စစ်က နတ်သမီးကလေး ဖြစ်သွားရသည့် ကံကော်တောက မြဝတီရည်ကလေးအကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းမျိုးစုံလှ၏။ ထိုအထဲ၌ ကလေးတိုင်းလိုလို ကြားဖူး သိဖူးနေကြသည့် ဖိုးရွှေလနှင့် ခွေးငပုပ်ကြီးတို့အကြောင်း ကလည်း မရိုးနိုင်။

ငပုပ်သည် ပုပ်ပွနေရာမှ အသက်ပြန်ရှင်လာပြီးနောက် မိမိ သခင်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့သဖြင့် ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသည့် အရှေ့အရပ်ရှိ ပင်လယ်ထဲမှ တက်လာသော ဤဖိုးရွှေလကြီးသည် မိမိသခင်ကို ဖျောက်ပစ်လိုက်သည့် ရန်သူဖြစ်ရမည်ဟု ပြေးခုန်ဟပ်တော့၏။

ထိုလကြီးကို ငပုပ်ဖမ်းလိုက်သောကြောင့် ငပုပ်၏ ပါးစပ်ထဲ၌ ငုံမိသွားသည်ကို ‘လငပုပ်ဖမ်းသည်’ ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဖိုးရွှေလသည် အေးမြလွန်းရကား ငပုပ်၏သွားတွေ ကျွတ်ကျတော့မတတ် ဖြစ်လာရသောကြောင့် ငပုပ်က အန်ထုတ်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ လမင်းကြီးက နန္ဒင်းလိမ်းလျက် ထွက်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လငပုပ်ဖမ်းရာမှ လွတ်လာသော ဖိုးရွှေလသည် ဝါနေရ၏။

မိပါလျက်နှင့် အန်ထုတ်လိုက်ရသည်ကို မကျေနပ်သော ငပုပ်ကြီးသည် ပင်လယ်ရေ ကျချိန်တိုင်း ပင်လယ်တွင်းမှ ဆင်း၍ ဖိုးရွှေလကို စောင့်လေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ ဖိုးရွှေလကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်သို့ တက်မလာဘဲ ပင်လယ်ရေ ပြည့်လာသောကြောင့် ငပုပ်ကြီး ပြန်သွားမှ ပင်လယ်ထက်သို့ တက်လာဘဲသည်ဆို၏။ ဤနည်းဖြင့် ပင်လယ်ရေ အတက်နောက်ကျသည့် လဆုတ်ရက်တို့၌ ဖိုးရွှေလကြီးသည်လည်း ပင်လယ်ရေနှင့်အတူ အထွက်နောက်ကျလေ့ရှိ၏။ ကလေးတို့သည် ဖိုးရွှေလကြီး ပေါ်မလာသဖြင့် ရွာလမ်းမ

ပေါ်၌ မကစားရတိုင်း ငပုပ်ကြီးကို ကြောက်သောကြောင့် ပေါ်မလာဝံ့ရာသည့် ဖိုးရွှေလကြီး၏အကြောင်းကို အမှတ်တရ ပြောနေတတ်ကြ၏။

သို့သော် သိပ်မကြာလှပါချေ။

ကလေးတို့သည် ကုလားစက်နာရီ ရှစ်နာရီခန့်အချိန်သို့ ရောက်၍ ရွာကြက်များ တွန်သံ ကြားကြသည်နှင့် မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်ကြ၏။ ပြန်မလာလျှင်လည်း အမိကိုယ်တိုင် သို့မဟုတ် အစ်မကြီးဖြစ်သူက သူတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေ၍ ခေါ်တတ်၏။ ဤအချိန်သို့ရောက်လျှင် ကလေးတို့ အိမ်ပြန်ရောက်စမြဲ။ ထို့ကြောင့် ဤအချိန်၌ တွန်သည် ကြက်ကို ရှေးလူကြီး သူမတို့က ‘သူငယ်အိပ်ဆိတ်’ ကြက်ဟု အမည်ပေးကြ၏။

ကလေးတို့သည် သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်သည်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာကြသော အခါ အစ်မကြီးဖြစ်သူတို့က ခြေလက်မျက်နှာတို့ကို ဆေးကြောသန့်ရှင်းရန် ပြောခြင်း၊ ကိုယ်တိုင် ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုပေး၏။ ပြီးလျှင် ကလေးတို့ ဆာလာကြမည်ဖြစ်သောကြောင့် စားဖွယ်တစ်ခုခုကို ကျွေး၏။ စားပြီး ပါးစပ် စသည်တို့ကို ဆေးကြောပြီး ဘုရားနှင့်တကွ မိဘဆရာသမားတို့ကို ရှိခိုး၍ အသင့်ပြင်ထားသည် အိပ်ရာ၌ ကလေးတို့က အိပ်ကြရ၏။

ကလေးတို့အိပ်မည့် အိပ်ရာနှင့်တကွ အမိအဖ မိကြီးမိထွေးတို့၏အိပ်ရာကို အစ်မဖြစ်သူတို့ကပင် အသင့်ခင်းကျင်း ပြင်ပေးထားခြင်းပြု၏။ အိမ်၌ လိုသမျှ ကလေး၊ လူကြီးတို့ အိပ်ရာဝင်ချိန်၌ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် ပြုဖွယ်ကိစ္စအဝဝတို့ကို ကလေးတို့၏ အစ်မဖြစ်သူတို့ကပင် အားလုံး တာဝန်ယူလျက် ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိ၏။

မိုးချုပ်ခဲ့သည်နှင့် ကလေးတို့၏အစ်မ အပျိုများသည် အိမ်မ၏ရှေ့၌ အမိုးတစ်ဆင့် ပြု၍ ထုတ်ထားသော ဘေးနှစ်ဖက်အကာနှင့် ခေါင်ပါသည့် မြေစိုက်အဆောင်ထဲတွင် အိမ်မူလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်လျက် ရှိတတ်ကြသည်။ ထိုအဆောင်သည် တစ်ဝက်ကြမ်းခင်း၊ တစ်ဝက် မြေတလင်းဖြစ်၍ အချို့ တစ်ဆောင်လုံး မြေတလင်း ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ထိုအဆောင်ထဲ၌ ရက်ကန်းစင်၊ လက်ဆုံ၊ တောင်း၊ စပါးပုတ်၊ စဉ့်အိုးကြီး၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ကာ စသော အိမ်တွင်းအသုံးအဆောင်များနှင့် လှည်းဘီး၊ လှည်းထမ်းပိုး၊ ထွန်တုံး အစရှိသည့် လယ်ယာသုံးပစ္စည်းများကို ထားတတ်ကြသည်။ ထိုအဆောင်ကား သမီးရှင်တို့အတွက် မရှိလျှင်မဖြစ်သော ‘ဝဲလင်းဆောင်’ ပါတည်း။ မြခက်သည် ယာတောက ပြန်လာသည်နှင့် ထိုဝဲလင်းဆောင်ထဲတွင် ဆန်ဖွပ်နေပါပြီ။

အားသည့်အချိန်တိုင်း ပုတ်ထဲရှိသော စပါးများကို နေထုတ်လှန်းပြီးနောက် လက်ဆုံတစ်ခုဖြင့် အခွံကျွတ်ရုံမျှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖွပ်ထားသော လုံးတီးဆန်တို့သည် ရာစဝင်အိုးကြီးထဲ၌ ရှိခဲ့၏။ ယခု ထိုလုံးတီးဆန်တို့အထဲမှ တစ်နပ်စာ ခပ်ယူလျက် နံနက် ဆွမ်းချက်ရန်အတွက် မြခက် ဖွပ်နေ၏။

မြခက်နှင့် ရွယ်တူဖြစ်သော ရွာအပျိုပေါက်ကလေးများသည် မြခက်ရှိရာသို့ အလည် ရောက်လာကြ၏။ စိန်သုံက မြခက်အထံမှ ပဲတစ်ပြည် လာလှည့်၏။ အေးသာက မြခက် လိုချင်သည်ဆိုသော ရစ်လုံးတွေ လာပို့၏။ မြရှင်က မြခက်အထံမှ တစ်လောက လှည့် ယူသွားသည့် ပြောင်းဆန်များ လာဆပ်၏။ ဒေါ်လေးနုက အမေသီတို့အိမ်မှ လက်ပံပွင့် ခြောက်တွေယူလာရင်း အေးသာတို့နှင့် တွေ့သောကြောင့် အတူဝင်လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ဒေါ်လေးနုမှတစ်ပါး ရွယ်တူ အဖော်အချင်းချင်း ဖြစ်သောကြောင့် ရွာသတင်း၊ ရပ်သတင်းအမျိုးစုံတွေကို ပြော၏။ မြခက် ဆန်ဖွပ်သည်ကိုလည်း ဝိုင်းဝန်း ကူညီကြ၏။ စုမိကြသည်နှင့် လက်ပံပင်မှ ဆက်ရက်ဝိုင်းကဲ့သို့ လက်က မအားသလို ပါးစပ်ကလည်း မနားကြ။

သူတို့၏ သတင်းအမျိုးစုံတို့၌ မြခက် စိတ်အဝင်စားဆုံး သတင်းသည် မြောက် ဖျားမှ အရိုးလုံးသမီး လှမယ်လေးက ကောင်းမြတ်ကို အသေအလဲ ကြိုက်နေသည် ဟု သော သတင်းဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်တို့သွားလျှင် ဧည့်ခံနေပုံ၊ ရွာလမ်းမ၌ ကောင်းမြတ် နှင့် တွေ့လျှင် မိန်းကလေးဖြစ်သောကြောင့် နှုတ်မဆက်ဝံ့သော်လည်း မျက်လွှာကလေး ချလျက် ပါးစပ်က ပြုံး၍သွားရပုံတို့ကို အသေးစိတ် ဧရုဒ်အောင် ပြောကြ၏။

မြခက်သည် နားထောင်ရင်း ရင်ခုန်လာ၏။ စိတ်တွင်းမှလည်း လှမယ်ကို မနာလို မိသလို ဖြစ်လာ၏။ ကြာလျှင် ဣန္ဒြေပျက်ချိန်မည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ သိ၏။ ထို့ကြောင့် စပါးလုံးနှင့် ဆန်ကွဲတို့ စင်ပြီးသည် ပြာလက်စဆန်ကို ဆန်ဆေးတောင်းထဲသို့ ထည့် လိုက်၏။

“က... မကြီးအေးသာ ညည်းပြောသာ နားထောင်လို့လည်း ကောင်းပါရဲ့။ ကျုပ် အဖေတို့အတွက် အိပ်ရာ ပြင်လိုက်ချင်လို့။ သာကလေးကို ဆက်ပြီး ပြီးအောင် ပြာပေး စမ်းပါဦး။”

ဆန်ကောက် အေးသာလက်ထဲသို့ ထည့်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် မြခက်သည် အိမ်တွင်း ၌ မိမိ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးမှ အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

မြခက် ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ၌ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ရှိလေပြီ။ ချွေးနံ့စိုစို ရှိသော အဝတ်များကို လဲလှယ်လာခဲ့ပြီးနောက် ဟောင်းသော်လည်း ဖွပ်လျှော်ပြီးစမို့ နေ နဲ့သင်းသော အဝတ်သန့်ကို ဝတ်ဆင်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုနောက် ဆန်ကောက်၊ ဆန်ကာနှင့် တကွ လက်ဆုံတို့ကို သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ဆေးလိပ်လိပ်သည့် ဆေးအစ်၊ ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါးတောင်း၊ ဝိုင်းဝင်သည့်ချား၊ ကျောက်ဖိရာမှ ထုတ်ယူလာသည့် ဝိုင်းတောင့်များ စသည်တို့ကို ယူလာ၏။

“အေးတော့၊ ကျုပ်တို့လည်း ပြန်ဦးမှပဲ။ သူငယ် အိပ်ဆိတ်တောင် တွန့်တော့မယ်”

မြခက် ပြင်ဆင်လာသည်ကို တွေ့သောကြောင့် အပျိုဖြစ်သော စိန်သုံက ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စိန်သုံ၊ အေးသာနှင့် မြခက်တို့သည် မြခက်ကဲ့သို့ပင် အပျိုပေါက်

ကလေးများ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ ဝဲလင်းဆောင်သို့ ပြန်ကြရန် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေကြလေပြီ။

စိန်သုတို့ ပြန်ကြကုန်သောအခါ မြခက် ဆွဲထားရသောကြောင့် ဒေါ်လေးနုကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဒေါ်လေးနုနှင့် မြခက်တို့သည် ဆေးအစ်ကို အလယ်၌ချလျက် ခေါင်းချင်း ဆိုင်၍ ဆေးလိပ် လိပ်ကြ၏။ ဒေါ်လေးနုက မြခက်ကို ဆေးလိပ်လိပ်နည်း သင်ပြသည်။ ထိုပြင် ခဲရာခဲဆစ်ဖြစ်သော စကားထားအချို့နှင့် ဓမ္မပဒ၊ ဗုဒ္ဓဝင် စသည်တို့မှ ဝတ္ထုကြောင်း ဇာတ်ကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပြ၏။ ဒေါ်လေးနုက လေအေးကလေးနှင့် အလွန် စကားပြောကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးနုတို့ခေတ်က ဒေါ်လေးနုသည် ဣန္ဒြေရှိသော၊ စာပေ တတ်မြောက်သော၊ ဗဟုသုတကြွယ်ဝသော၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ချောင်လည်သော၊ ရုပ်ရည်ချောမောသော၊ အပြင် အဆင်တတ်သော၊ ရပ်ရေးရွာရေး ဆောင်ရွက်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်သော ရွာကျော် အပျိုတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထိုမျှမက ဒေါ်လေးနုအဖို့ ကံကောင်းလှသေးသည်။ ဒေါ်လေးနုသည် မိမိ ချစ်နှစ်သက်သူဖြစ်သော ကိုရင်ဖိုးမင်းနှင့် နှစ်ဖက်မိဘတို့၏ သဘောတူသောကြောင့် ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေးအပ် ထိမ်းမြားခြင်းခံခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်က မိန်းကလေးများအဖို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြသော ကာလသားတို့ကို ဧည့်ခံရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သူမနိုင်ကိုယ်မနိုင် ယှဉ်ပြိုင်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မည်းမည်းလူက ယုယတတ်သည်။ ညိုညိုလူက သဘောကောင်းသည်။ လတ်လတ်လူကတော့ မြတ်နိုးဖွယ်။ ဖြူဖြူလူကတော့ တပ်မက်စရာဟု ဟိုလူလက်ခံရကောင်းနိုးနိုး၊ သည်လူ လက်ခံရကောင်းနိုးနိုး၊ သည်လူကတိပေးရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် မဝေခွဲတတ်အောင် ရှိနေရာမှ ယင်းသည် ချစ်မိသလိုလို ထိုထိုသော ရဲစားပေါင်း တစ်ထောင်လောက်တွင်... သုံးနှစ်သုံးဖိုး ငွေတံ၍ ပိုးပန်းလာကြသည့် လူသုံးလေးဦးအနက် မိမိ အစုံမက်ဆုံးသူကို ကွက်၍ ဤသူသည် မိမိအား အခိုင်အမြဲ အသည်းစွဲလျက် မခွဲဘဲ ချစ်မည့်သူဟု... အချစ်ကို ယုံလှသဖြင့် လူကိုပါ ပုံအပ်မိလောက်အောင် အောင့်အည်းမျိုသိပ် တားဆီးပိတ်ဆို့ခဲ့သော မိန်းကလေးတို့၏ သိက္ခာတမံရိုးကို အကြိုက်သွေး ဒီရေတိုးစေ၍ ကျိုးပေါက်ခဲ့လေပြီဆိုစေဦး မိဘတို့ သဘောမတူက မည်သို့မျှ မရနိုင်ကြဘဲ...

တစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ဖူးသူ ဖြစ်စေဦး၊ မိဘတို့ သဘောတူက ကျိတ်မိတ်ယူလိုက်ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ဤအစဉ်အလာသည် ချစ်ဖက်တွေ့လာသူ လှလင်မျို၊ လုံမပျိုတို့အား တစ်သက်လုံး ငိုနေရမည့်အရေးကို ကြောက်ရွံ့စေလျက် ရဲရင့်ဝံ့စားတတ်သည့် ‘ရဲစား’ စိတ်ကို ပိတ်ပင်တားဆီးပေးနိုင်ခဲ့၏။

ဒေါ်လေးနုသည် ဤအစဉ်အလာတို့အကြားမှ ရဲလည်းရဲစား၊ လူကြီးမိဘတို့ကလည်း ပေးစားသဖြင့် ချစ်ဦးသူနှင့်လည်း ညားရသောကြောင့် လူတိုင်း၏ အားကျခြင်းကို ခံခဲ့ရသည် အချစ်သူရဲကောင်းမကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဒေါ်လေးနု၏ ချစ်ယောက်ျားသည် ဒေါ်လေးနုနှင့် ညားပြီး နှစ်နှစ်အကျော်တွင် ဆုံးပါးရ၏။

ရွာသူတို့သည် သွေးသားဆူဖြိုးစ လှပငယ်ရွယ်ချိန်၌ ကျန်ရစ်ရာခဲ့သည့် ဒေါ်လေးနုကို ကြိုတင်မှန်းဆထားသော မျက်လုံးဆိုးကြီးများဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ခဲ့ကြ၏။ သွေးစိမ်းကို သောက်ဖူးသည် ကျားပျိုမသည် သွေးနဲ့ရလေရာကို လိုက်လေသကဲ့သို့ လင်သားရဖူးသော ဒေါ်လေးနုသည်လည်း လင်သားဖြစ်နိုင်မည့် ယောက်ျားမှန်သမျှကို...

ဟန်မူနွဲ့ပြ ကိုယ်နဲ့ခြေလှမ်း နှုတ်ခမ်းကိုကိုင် ခြုံရုံဖွင့်ဖုံး ဆံထုံးဖြေလွတ် ကိုယ်ဝတ်ချွတ်ပြင် ထဲဝင်ပြင်ထွက် အောက်ထက်တက်ဆင်း ကြည့်ခြင်းတူစွ စောင်းစူမျက်ပြုံး စိတ်ဆိုးရန်လုပ် ခါးကိုလှုပ်၍...

စသော ဒေါ်လေးနု အထူးပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မိန်းမတို့ လက်နက်မျိုးဖြင့် မြင်မြင်လေရာတွင် သောင်းကျန်းလျက် ယောက်ျားဖမ်းသော ‘မုဆိုးမ’ ကြီး လုပ်လေမလားဟု ဝိုင်းဝန်းကြည့်ခဲ့ကြ၏။

တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်။

ဒေါ်လေးနုသည် ယခုထက်တိုင် ကွယ်လွန်သူ ငယ်ချစ်အား အချစ်ပင် ရင်အောင် ပျိုးလျက် ချစ်မိုးစွေစွေ ရွာသွန်းဆဲ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးနုသည် သနားဖွယ်ကောင်းသော လင်သေမိန်းမဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအထိ မုဆိုးမ မဖြစ်သေး။

ဤတွင် ယခင်ကတည်းက အချစ်သူရဲကောင်းမကြီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ခံလာရသော ဒေါ်လေးနုအပေါ်၌ အချစ်သွေးပြင်းပြင်းကြွ၍ အကြိုက်သွေး ပျဉ်းပျဉ်းထနေကြသော စိတ်ကူးယဉ်သည့် ဖူးကင်းစ မိန်းမငယ်တို့က အချစ်နတ်သမီးကြီးတမျှ ချစ်ကြည်ညိုနေကြ၏။

ဘာမဆို ဒေါ်လေးနုကို အတုယူ၏။ ဒေါ်လေးနု မျက်နှာထားသလို ထား၏။ ဒေါ်လေးနု လမ်းသွားသလိုသွား၏။ ဒေါ်လေးနု နေသလိုနေ၏။ ဒေါ်လေးနု ထိုင်သလိုထိုင်၏။ မိမိတို့ကိုယ်ကို အလှအပ လိမ်းခြယ်ရာ၌ပင် ဒေါ်လေးနုပြင်ပေးမှ ယဉ်သည်ထင်၏။ ဒေါ်လေးနု ပြပေးမှ လှသည်ထင်၏။ ဒေါ်လေးနု၏ စကားဆိုလျှင် မှားသည်ဟု မရှိကြ။

မြခက်သည် လေအေးကလေးနှင့် တထေထေပြောနေသည့် ဒေါ်လေးနု၏ စကားကို တစေ့စေ့မှတ်သား နာယူရင်း ဖက်ဖြူဆေးပျံလိပ် မည်သို့လိပ်ရမည်ကိုလည်း တတ်

မြောက်လာရ၏။ ဤအတတ်ကား ကာလသားတို့ကို ဧည့်ခံရာ၌ အပျိုမလေးများ မတတ်လျှင် မဖြစ်သောပညာရပ် ဖြစ်၏။

ဒေါ်လေးနုသည် ရိုးရိုးပြောင်းဖူးဖက် လိပ်ခြင်းကိုသာမက အခြားစိတ်ကူးယဉ်စရာကလေးများကိုပါ သင်ပြ၏။ ဆေးအစိထဲ၌ ယခုလို ပြောင်းဖူးဖက်အပြင် အဆင်သင့်ပါက ကုန်းမြင့် ခင်တန်းကလေးတို့၌ တွေ့တတ်သည့် ဘန်ဘွေရွက် မရင့်မနု မထွေရေလှလှကလေးများကို ခူးယူလာရမည်ဆို၏။

ထိုအရွက်တို့ကို နေပူမကင် မီးမတင်ဘဲ အိပ်ရာဖျာအောက်ထား၊ ဖက်စိမ်းနံ့ကလေး မပျောက်တပျောက် သွေ့မြောက်စမှာ ဆေးအစိထဲထည့် မောင်စည်သည်တို့အလာ ရိုးအညှာအနားကို ရှေ့သွားဖြင့် ကိုက်ဖြတ်၊ ဖက်တစ်ချပ်တည်းဖြင့် ဆေးလိပ်ဖြစ်အောင်လိပ်၊ ရက်ကန်းမြိတ်ဖြစ်စမှ ဝါတွင် ချည်ဖြူတစ်ပင် ယူပြီးရစ်၊ တကယ်ချစ်မိသူကိုမှပေး၊ ဖက်စိမ်းနံ့ကလေးက သောက်လိုက်တိုင်း မွေးသောကြောင့် မမေ့နိုင်အောင် သတိရနေလိမ့်မည်တဲ့။

မြခက်သည် ဒေါ်လေးနု၏ စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ် ပညာရပ်တို့ကို ကန့်ကွက်လှည့်နည်းနာခံလျက် မှတ်သား၍ အားမရနိုင်အောင် ရှိနေရ၏။ ဒေါ်လေးနုက ဒါတွေ တတ်လွန်းလှ၏။

လပြည့်ကျော်၌ ထွက်ပေါ်စလရောင်သည် ရွာလမ်းမပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့ပေပြီ။ အိမ်မဦး၌ စကားလက်ဆုံကျနေကြသော ဘဘနှင့် ဘိုးဘိုးကြီးတို့ပင် မြန်ရန် ထနေကြပေပြီ။ ‘သက်ကြီးခေါင်းချ’ ကြက်ပင် တွန်နေလေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ငါလည်း ပြန်တော့မယ်အေ၊ ညည်းလည်း ပြင်စရာဆင်စရာတွေ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား။”

ဟုတ်ပေ၏။ ရွာကျော် ကာလသားတို့ လာကြလျှင် ဧည့်ခံရန်အတွက် ကွမ်းအစ်ဆေးအစ်ရှိရမည်။ သနပ်ခါးတောင်း၊ ကျောက်ပျဉ်၊ မှန်၊ ဘီးနှင့် ရေ အသင့်ရှိရမည်။ ဒါတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာချရ ထားရပေဦးမည်။ မြခက်သည် မိမိ ပြင်ဆင်ထားသို့ရမည်တို့ကို စိတ်တွင်းမှ မှတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါ်လေးနုကို အိမ်ရှေ့သို့ အရောက်လိုက်ပို့ပေး၏။

ရွာလမ်းသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အမှောင်ရိပ်ခိုသော သစ်ရွက်တွေအကြားမှ ဖိုးရွေလသည် အေးမြစွာ ပြုံးကြည့်၏။ ဆိပ်ဖလူးပန်းတို့၏ သင်းစစရနံ့များ ပေလူးနေသော ညင်းလေချိုသည် နေရာအနှံ့ တစေ့တစိုက် တိုးဝှေ့၏။ အဝေးမှ ပလွေသံသဲ့သဲ့သည် လရောင်အောက်ရှိ ညောင်သာယာ တစ်ရွာလုံးကို ညင်သာစွာ နှမ်းစုပ်လိုက်၏။

မြခက်သည် လရောင်အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည့် ဒေါ်လေးနုကို ကြည့်နေရာမှ ဆိပ်ဖလူးပန်းရံကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ မကြာမီ မိမိအား ပိုးကြပန်းကြ

ချစ်ရေးချူကြမည့် ကာလသားပေါက်တစ်စုတို့ ရောက်လာကြတော့မည်။ မိမိသည် ထိုသူတို့အား ဧည့်ခံရပေးဦးမည်။ စကားအနိုင်လှခြင်း၊ စကားထာဝဂ်ခြင်းများ ပြုရဦးတော့မည်။ ထိုအခါ ရှုံးလျှင်ပေးရန်အတွက် ယခုကတည်းက ပန်းများ ကောက်ထားရေဦးမည်။

မြခက်သည် ဆိတ်ဖလှုံးပင်၏ အမှောင်အောက်၌ ပန်းကောက်၍ နေလေပြီ။ မြခက်၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေ၏။ မြခက်၏စိတ်ထဲ၌ မိမိအား စွဲစွဲမြဲမြဲ လာရောက်လှည့်ပတ်ကြသည့် မိမိနှင့် ရှယ်တူကာလသားပေါက်ကလေးများ၏ စာရင်းကို ရေတွက်နေ၏။ မြခက်၏ရင်သည် ခုန်နေ၏။

ဒေါ်မယ်ရှင်၏သား ငတော၊ လှမယ်၏ မောင် ငနပ်၊ ကိုရင်မိုးထိန်သား ငတိုး၊ ငယ်က ကစားဖက် စံတုတ်၊ မမယ်ခါသား ငပြိုင်၊ ပြီးတော့ မနေ့ကမှ မိမိတို့အိမ်သို့ ဝင်လာဖော်ရသည့် ကောင်းမြတ်။

သည်ယနေ့ ဘယ်သူများ တိုးလာဦးမည်နည်း။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် မိမိအား လာရောက် လှည့်ပတ်နေပါမည်နည်း။ မြခက် အပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်လာမှ လာရောက်လည်ပတ်ကြသူတွေ မနည်း။

သို့သော် အချို့က လေးငါးရက်၊ အချို့က တစ်ပတ်နှစ်ပတ်၊ အချို့က သုံးရက်ခြား လေးရက်ခြား တစ်ခေါက်၊ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း အလာဝေးခဲ့ပြီ။ ငတော၊ ငနပ်၊ ငတိုး၊ စံတုတ်၊ ငပြိုင် စသော သူတို့သာ ခွဲကောင်းကောင်းနှင့် ကျန်ရစ်နေကြသည်။ မိမိရင်၌ လှုပ်ရှားခဲ့ရသော မနေ့ညကမှ ရောက်လာသည့် ကောင်းမြတ်သည် မိမိအား မည်မျှကြာကြာ ချစ်ရေးချူနိုင်ပါမည်နည်း။ သူ စိတ်မပျက်မိ ကြည်ဖြူကြောင်းကို အသိပေးလိုက်လျှင် အညာလွယ်လွန်းသည်ဟုများ ထင်လေမလား။ ကောင်းမြတ် ပေါ်မလာသေးမီက ငယ်က ကစားဖက် သတ်ပုတ်ဖက် စံတုတ်ကြီးကို ရင်ထဲမှ ဘာလိုလို ဖြစ်နေရသည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခု ကောင်းမြတ်ပေါ်လာသောအခါ မိမိရင်ထဲ၌ တကယ်လှုပ်ရှားရသူမှာ ကောင်းမြတ်ပါကလားဟု သိလာရပြန်၏။

သဟာကော အကယ်မှ ဟုတ်ပါလေရဲ့လား။ နောင်တစ်ကြိမ် တစ်ဦးဦးများ ရောက်လာလျှင် ကောင်းမြတ်ထက် ပို၍များ စိတ်လှုပ်ရှားရလေဦးမည်လား။ သည်ယနေ့ကော မည်သူများပင် တိုးလာဦးမည်ပါလိမ့်။

မြခက်၏ မျက်လုံးသည် ငေးစိုက်နေ၏။ မြခက်၏ လက်ခုပ်ထဲတွင် မွေးကြူလှသော ဆိတ်ဖလှုံးပွင့်ကလေးများ ပြည့်လျှံ၍နေပေပြီ။

ရွာလမ်းမပေါ်မှ ပြောလာကြသည့် စကားတို့သည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။ ယောက်ျားသံတွေ ဖြစ်သည်။ မြခက်သည် ငေးစိုက်နေရာမှ လှုပ်နှိုးခြင်းခံလိုက်ရသလို အဝေးသို့နားစွင့်၏။ မိမိဆီသို့ လာကြသူတွေများ ဖြစ်လေသလားဟု ထိတ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီးရပ်၏။ ရသမျှပန်းတို့ကို လက်ခုပ်ထဲတွင် ထည့်၍ အိမ်ထဲဝင်ပြေး၏။

ထိုနောက် ပန်းတို့ကို သနပ်ခါးအစဉ် ထည့်၏။ ရစ်တံကို ထိုး၏။ ရက်ဖောက်ကို တပ်၏။ ဗိုင်းတောင့်ကို ယူ၏။ ရစ်လုံးကို လှည့်၏။ မသိုးသက်န်းရက်လုပ်နေသူကဲ့သို့ အလုပ်ခွင်တွင် စိတ်ဝင်စားဟန်ပြု၍ နားက လမ်းမသို့ စွင့်ထား၏။

ဟုတ်ပေသည်။ ရွာကာလသားတို့၏အသံများပင် ဖြစ်ကြ၏။ အသံများကား အိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ပင် ရောက်လာကြလေပြီ။ မြခက်၏ရင်၌ ပို၍ ခုန်နေ၏။ မိမိ ရင်ခုန်သံကို မိမိဘာသာ နားထောင်ရင်း အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပြုလုပ်နေသည်မှာ ချွေးကလေးစို့လာအောင် မောရ၏။ အသံတို့သည် အိမ်ကိုကျော်သွားကြ၏။

တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော စကားသံတို့ကို နားစွင့်ရင်း စိန်ပွင့်တို့အိမ်သွားကြတာ ဖြစ်မှာပဲဟု တွေး၏။ မြခက်၏ ရင်ထဲ၌ ဟာလာ၏။ အသံသည် ဝေးရာမှ လုံးဝ ပျောက်သွား၏။ မြခက်သည် အလိုလိုနေရင်း ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လာ၏။ ညသည် တိတ်ဆိတ်ပြန်၏။

“သူတို့ ဘာလို့နောက်ကျပါလိမ့်၊ နည်းနည်းစောသေးလို့ ထင်ပါ။ သိပ်တော့ မစောလှတော့ပါဘူးလေ။ သက်ကြီးခေါင်းချကြက်တွေ တွန့်သွားတာတောင် တော်တော်ကြာမင့်ကပဲ”

“သူတို့ လာမှ လာကြပါဦးမလား”

လည်တိုင်းကို ဆန့်လျက် လမ်းမဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ပူလာ၏။ ထိုနောက် ဗိုင်းတောင့်ကလေးများကို ချည်ဖြစ်အောင်ငင်ရင်း အဖ၏ ဘုရားဝတ်ပြုသံနှင့် မိခင်၏ လှုပ်ရှားသံတို့ကို နားစွင့်မိ၏။

မြခက်သည် နေရာမှထကာ အမိနှင့်အတူ ကူညီသိမ်းဆည်း၏။ အဖတို့ပိုင်းမှ အဖန်အိုးကိုယူလျက် လိုလျှင် အသင့်ရရန် ထပ်ကျီ၏။ မီးအင်များကို ငြိမ်းသတ်ပေး၏။ အမိ အိပ်ရာသို့ဝင်ပြီးသည်အထိ ကူညီပြီးမှ ‘ဝဲလင်း’ ဆောင်သို့ ပြန်လာ၏။ ထိုနောက် ကျမ်းအစ်၊ ဆေးလိပ်အစ်၊ သနပ်ခါးတောင်း၊ ကျောက်ပျဉ်၊ မှန်၊ ဘီးတို့ကို မိမိနှင့် မနီးမဝေး သူ့နေရာနှင့်သူ ထား၏။

လရောင်သည် အိမ်ပြင်ဘက်၌ ဝင်းပပ ဖြစ်လာ၏။ လေရူးသည် ဆိတ်ဖလူးပန်းနဲ့တို့ကို ယူလာလျက် စိတ်မောနေသည့် မြခက်ကို သက်သက်မဲ့ ပက်ဖျန်းရန်စ၏။ မွေးနေ့တို့နှင့်အတူ အဝေးမှ ပျံလွင့်လာသော တေးသံသည် မြခက်၏ရင်တွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

“လောင်းဆင်ကဲမိုး၊ ချမ်းအေးမြတောင်း၊ လွမ်းကပေါင်း၊ ပျော်ကြောင်းဖြေကာ၊ တတ်နိုင်ပါ၊ မင်းရှင်လေချစ်ဟောင်း၊ ယှင်းတိမ်းစောင်း၊ သံပျောင်းညွတ်ကာ၊ ဆန်းမာယာ၊ လာမည်သာ လာမည်သာမှမို့လေး။ ထင်ယောင်ကာ ထင်ယောင်ကာ၊ မျှော်မိမိ ထဲပိုက်ကာတည့် ထဲပိုက်ကာ”

မြခက်၏ နှလုံးသားသည် ဘောင်ဘင်ခတ်အောင် လှုပ်ရှားသွားရ၏။ သူတို့ လာလေပြီ။ တေးဆိုသံသည် စံတုတ်၏အသံ ဖြစ်၏။ စံတုတ်သည် အသားညှိသော် လည်း အသံဝါကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ စံတုတ်၏အသံသည် သီချင်းနှင့်ထပ်တူ လွမ်းရိပ် ဆွေးရိပ်တွေ ပိုက်နေ၏။

နေသည် လူ၏အပြင်ပဋိသာ ပူ၏။ အေးမြသောည၏ လရောင်ရိပ်သည် လူ၏ ရင်တွင်းမှ နှလုံးသားကိုပင် ပူလောင်စေသည်။

တေးဆိုသူသည် ချမ်းစိမ့်သောည အေးမြသော လရောင်အောက်၌ လောင်ကျွမ်း မတတ် ပူလောင်နေရ၏။ အလွမ်းတွေ စုပေါင်းနေရ၏။ အလွမ်းတွေ စုပေါင်းနေသဖြင့် ပျော်ရာပျော်ကြောင်း သီချင်းသီ၍ ဖြေဆည်ခြင်းပြုသော်လည်း မပြေတတ်နိုင်ခဲ့။

ထွတ်ထွတ်သံချို မာယာတွေပိုပိုဖြင့် လာမည်ဟုဆိုပြီးမှ သွေဖည်တိမ်းစောင်းနေခဲ့ သော ချစ်ယောင်းမ အရှင်သခင်အား လာမှာပဲ လာမှာပဲဟူသောအထင် ရင်တွင်ပိုက်လျက် မျှော်မိ မျှော်မိ နေရပါသည်တဲ့။

မောင့်ကို မယံက ဖွဲ့ဆို၍ထားသော ကြိုးသီးချင်းဖြစ်သော်လည်း စံတုတ်က ဆို လိုက်သောအခါ မြခက်ကို ရည်ညွှန်း၍ ဆိုလိုက်ကြောင်း အပေါင်းအဖော်အားလုံးတို့က သိ၏။

သီချင်းကား ချခဲ့လေပြီ။ သို့သော် အသံကိုနိမ့်၍ ချမသွားဘဲ လေးပေါက်သို့ တက်ကာ ကြိုးသီချင်းတို့မူအတိုင်း တင်လျက်ဆုံး၏။ လေဟုန်စီးသော ပန်းလိပ်ပြာသည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ပျံသန်းရင်း တဖြည်းဖြည်းမြင့်ကာ ပြန်မဆင်းဘဲ မျက်စိရှေ့မှ ပျောက် သွားဘိသို့ အသံက ပျောက်သွား၏။

အချစ်ကို ဖွဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ အလွမ်းကို ဖွဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုသူကိုဖြစ်စေ၊ ကြားသူ ကိုဖြစ်စေ အချစ်ဝေဒနာ အလွမ်းဝေဒနာတို့သည် အသံနှင့်အတူ ပို၍ ပို၍ တက်၍ တက်၍ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ခံစားရ၏။

ချစ်သည်လား။ ချစ်လျှင်လည်း အားရအောင်ချစ်၊ တစ်ဝကြီးချစ်၍ ဝလိုက်ပါ တော့။ ဆိုသူသည် ဝချင်လှပါပြီ။ ကြားသူသည် ဝချင်လှပါပြီ။ သို့သော် ကြိုးသီချင်းက မဝ။

လွမ်းသည်လား၊ လွမ်းလျှင်လည်း အားရအောင်လွမ်း၍ နွမ်းအောင် ပန်းအောင် ငိုလိုက်ပါတော့ဆိုသူသည် ကြူးကြူးငို၍ လွမ်းရာပန်းရာမှ နွမ်းလျချင်ပါပြီ။ ကြားသူသည် အားရအောင် ငို၍ လွမ်းရာပန်းရာမှ နွမ်းလျလိုပါပြီ။ သို့သော် ကြိုးသီချင်းက မငိုရ။ ရင်တဖိုဖိုဖြင့် ပို၍ ပို၍ တက်၍ တက်၍ လွမ်းတုန်း ပူတုန်း ထိုအလွမ်းကလည်း မဆုံး။

လာမည်သာ လာမည်သာ မှာလိုလေး ထင်ယောင်ကာ ထင်ယောင်ကာ မျှော်မိမိ ထဲပိုက်ကာတည့် ထဲပိုက်ကာ...

လာမည်လာမည်ဟု မှာထားသည့်နောက် လာမှာပဲ လာမှာပဲဟူသော အထင်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ မျှော်မိ မျှော်မိသည်ဟူသော သီချင်းအချတွင် သီချင်း၌ နှစ်မြောမိကြသူ အားလုံးတို့၏ နှလုံးသား၌...

ချစ်တော့မလို ချစ်တော့မလိုပြုခဲ့ပြီးသည့်နောက် ချစ်မှာပါပဲ ချစ်မှာပါပဲဟူသော အထင်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် တေးဆိုသူက မျှော်မိ မျှော်မိနေသည်ဟူသော အသံကို ထိ တွေ့လာကြရင်း ရင်ထဲ၌ ဟာကုန်ကြရ၏။ နားစွင့်မိသော မြခက်ကိုယ်တိုင်လည်း ဤ အတိုင်းပင် သိကာ ရင်ခုန်နေရ၏။

“ဒါ တကယ်ပဲလား ကိုစံတုတ်ကြီးရယ်၊ ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် ဖြစ်ရတာလဲ ကွယ်။ ကိုယ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ သူငယ်ချင်းချစ် ချစ်နေကြပါစို့လား။”

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရင်တွင်းမှ သိမ်မွေ့စွာ ပြောဆိုမိခြင်း ဖြစ်၏။ မြခက်၏လက် သည် လှုပ်ရှားနေသော်လည်း မြခက်၏ကိုယ်သည် ငြိမ်နေ၏။ မြခက်၏မျက်နှာသည် စိုက်နေ၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးသည် ပွင့်နေ မြင်နေသော်လည်း ဘာမျှမသိ။

ကျယ်ဝန်းတိတ်ဆိတ်လှသော ညဉ့်ကို စိုးမိုးနိုင်စွမ်းသော သီချင်း၏အဆုံး၌ ပလေ့ သံသည် တဲ့.ကာနဲ့.ကာ သွဲ့.ကာ မြူးခုန်ပျံ့လွင့်၏။ ငြိမ်သက် နားစိုက်နေသော မြခက်၏ နှလုံးသားသည် ပလေ့သံနှင့်အတူ တလုပ်လုပ် လှုပ်ရှားနေကြရ၏။ အသံသည် ဝဲလင်း ဆောင် အဝသို့ရောက်လာ ရပ်သွား၏။

မြခက်သည် ရေဖြင့် ပက်ဖျန်းခြင်းခံလိုက်ရသော အိပ်ငိုက်သူကဲ့သို့ သတိဝင်လာ လျက် ကြိုဆိုသောမျက်လုံးနှင့် ဣန္ဒြေရရ လှမ်းကြည့်၏။

ငနပ်နှင့် ငတောတို့က ရှေ့မှဝင်လာသည်။ စံတုတ်နှင့် ငပြိုင်းတို့က နောက်မှ ကပ်လျက် ပါလာ၏။ ငပြိုင်းသည် ဝါးပလေ့ကို ခါလိုက်ပြီးနောက် ပိတ်ဖြူဖြင့် ရောနှော ရစ်ထားသည့် ယောင်သို့ထိုးရင်း မိမိဘေး၌ရှိသော စံတုတ်၏ မျက်နှာသို့ ပြုံးကြည့်၏။

“သည်နေ့ စံတုတ်ကြီး အလွန်ကောင်းသာပါလားဟ၊ ခါတိုင်းနေ့တွေနဲ့ မတူ ဘူးဗျာ”

စံတုတ်ကမူ ဘာမျှမပြော။ မြခက်အနီး၌ နေရာယူ၍ ထိုင်မည့်ဆဲဆဲပြုနေသည့် ငနပ်က စံတုတ်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။

“ကောင်းဆို ကိုရင်စံတုတ်က အူထဲ အသည်းထဲက လှိုက်လာသည့်စိတ်နဲ့ ဆို သာဗျ။ သည်တော့ ကြားရသည့်လူတွေပါ လွမ်းဆွေးလာရသာပ။ ခုနေ့များ ကျုပ်လည်း သူ့လိုသာ ဆိုတတ်ရင် ကျုပ်စိတ်ထဲ ဖြစ်နေရသာနဲ့တော့ သူ့ထက်များ လွမ်းဆွေးသွား မလား ဆိုနိုင်ဘူး။”

မထိုင်နိုင်သေးဘဲ ဟန်တွေပန်တွေနှင့် ပြောဆိုနေသော ငနပ်ကို ထိုင်နှင့်ပြီးဖြစ် သော ငတောက မော့၍...။

“ဟေး... တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းများတော့ မဆိုလိုက်စမ်းပါနဲ့၊ တောင်ကျောင်းကလည်း ကြေးစည်မထု၊ မြောက်ကျောင်းကလည်း ကြေးစည်မထု၊ အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်လို့ မင်းအသံကြားတာနဲ့ ရွာထဲကလူတွေ တအံ့တဩ ဖြစ်ကုန်ကြပါ့မယ်”

“သယ်... သယ် ကြည့်စမ်းသဟာ၊ မင်း ငါ့ကို ခွေးလို့ဆိုလိုက်သာပ။ မင်း... မင်း သည်လို စော်ကားသာ ငါ မခံနိုင်ဘူး။ ငါ အခု အူလိုက်မယ်”

ငနပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိုင်လိုက်သည်။ မြခက်နှင့်တကွ လူငယ်လေးယောက်တို့၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေကြ၏။ ငပြိုင်သည် မြခက်၏ ပြုံးစေမျက်နှာဆီသို့ မျက်လုံးစွေကြည့်နေရာမှ တည်တည်လှည့်လိုက်၏။

“ရှင်မရယ် သည်ကလေးတွေ ဆူဆူ ဆူဆူနဲ့ ခုထက်ထိ မအိပ်သေးဘူးလား။ ကြာရင် ငါ ရိုက်မိပါလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်လည်း သိပ်တာပဲ မောင်ကြီးရဲ့။ ကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့အမေဆီ ရောက်မှ အိပ်မတဲ့။ အဲသည်တော့ မောင်ကြီးပဲ သူတို့အမေ ကျုပ်ယောင်းမဆီ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ဦး”

မြခက်က ပြုံးကာရယ်ကာ ပြောဆိုရင်း နေရာမှထသွား၏။ ငပြိုင်သည် ရုတ်တရက် မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်တတ်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကြီးအပြူးသား ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားဖြင့် အံ့အားသင့်နေဟန် ပြုလုပ်ကျန်ရစ်၏။ အဖော်များက ဝိုင်းဝန်းရယ်ကြ၏။ အရယ်မရပ်မိ၌ပင် မြခက်သည် အဖန်ရည်အိုးနှင့် အဖန်ရည်သောက် ပန်းကန်များ ယူလာချပေး၏။ ထိုစဉ် ငပြိုင်က အနီး၌ရှိသော စံတုတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ စံတုတ်၏ကျောကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... လူလေး မင်းက အကြီး၊ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ကို မင်းပဲ သူ့အမေဆီ သွားပို့လိုက်”

“ကျုပ် မပို့ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီးဟာ ခင်ဗျားကြီး သွားပို့ပါလား။ ကျုပ်သည်မှာ ဒွေးလေးနဲ့ နပန်းချတမ်း ကဂျားမလို့”

“ငါ့တူကြီးကလည်းကွယ် သည်မှာ ဒွေးလေး မအားဘူး။ အိမ်ရောက်မှ မင်းမေမေ နဲ့ချ”

ရယ်သံသည် သောခနဲ ထွက်လာ၏။ မြခက်သည် အဖန်ရည်ပန်းကန် လှမ်းပေးရင်း စံတုတ်၏ မျက်နှာကို သတိထားလိုက်၏။ ရောနှော ရယ်မောနေရသော်လည်း စံတုတ်၏ မျက်နှာ၌ ဆွေးရိပ်သမ်းလေသည်။ အဖန်ရည်ပန်းကန် လှမ်းယူရင်း ပြန်ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးကြီးထဲ၌ ကြေကွဲမှုတွေ ပေါ်နေသည်။ မြခက်က မသိဟန်ပြုလိုက်သော်လည်း နှစ်သိမ့်စေလိုသော အပြုံးကို ပေးဆပ်ထား၏။

“အေးလေ... မင်းမချချင်ရင် မင်းဖေဖေပါ ခေါ်သွားပြီး ဟိုရောက်မှ မင်းဖေဖေနဲ့ မင်းမေမေကို နှုတ်ခမ်းအချခိုင်း။ ကဲ... ဖေဖေလုပ်တဲ့ မောင်ကြီးကလည်း လိုက်သွား။”

လှိုင်းကြက်ခွပ်ရိုက်သံကဲ့သို့ ရင်ထဲမှ လှိုက်၍တက်လာသော ကြည့်နူးပျော်ရွှင်သံ ကလေးများသည် ဝဲလင်းဆောင်တစ်ခုလုံးကို ဘောင်ဘင်ခတ်နေ၏။

ဝဲလင်းဆောင်သို့ လာရောက် လည်ပတ်ကြသော ကာလသားများကို စည့်ခံလေ့ ရှိသည့် ထုံးစံအတိုင်း မြခက်သည် ဆေးအစ်နှင့် ကွမ်းအစ်တို့ကို ချပေး၏။ သနပ်ခါး တောင်း၊ ရွှေရွက်၊ ကျောက်ပျဉ်နှင့် မှန်တစ်ချပ်ကိုလည်း ချပေးထား၏။

ကိုကာလသားတို့ကား ဆေးလိပ်အစ်ထဲ၌ ဆေးလိပ်များ လုပ်ပြီးရှိပါလျက် ကိုယ်တိုင် လိပ်သောက်ကြ၏။ ကွမ်းယာစားကြ၏။ သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်ကြီး ရှေ့ချလျက် သနပ်ခါး တုံး နဲ့သာဖြူနီတုံးတို့ကို ရွေးချယ်ကာ တင်ပျင်ကြီးရွှေ၍ တဂျစ်ဂျစ်သွေးပြီး မိမိကိုယ် တိုင်လည်း လိမ်း၏။ အချင်းချင်းကိုလည်း လိမ်းပေး၏။ ဤသို့ လုပ်ဆောင် လိမ်းခြယ် ရာ၌ အနီးအနားရှိ သူတို့ကလည်း အချင်းချင်း ကူညီကြ၏။ အားနေသူက ဒီးစလောင်း အင်ကို မီးဆွကြေးဖွန်းဖြင့် ဆွ၍ ရေနံချေး လောင်းပေး၏။

ကိုကာလသားတို့၏ ပုဆိုးရှည် ခါးပုံစံထဲ၌ ပန်းတွေ ပါလာနေကျဖြစ်၏။ ထိုပန်း တို့ကား တစ်ပွင့်ကောင်း၊ နှစ်ပွင့်ကောင်း ပန်းဆင်ကြရာသည့် အလှအပ ပန်းမျိုးမဟုတ်။ အရွယ်ညီသော အရစိုက်ပန်းရသော မွှေးကြူသော ခရေပန်း၊ စကားစိမ်းပန်း၊ စကားဝါ ပန်း၊ တတိုင်းမွှေးပန်း၊ တောင်လေပန်း စသည့် ပန်းမျိုးများ ဖြစ်၏။

အိမ်ရှင်မိန်းကလေးသည် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော ငှက်ပျောဖက်စိမ်းများကို ဆုတ်ယူ ဆေးကြော၍ ခပ်စောစောကတည်းက သနပ်ခါးတောင်းပေါ်၌ အသင့်တင်ထားပြီးဖြစ်၏။ ကာလသားတို့သည် သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်ကို ဝိုင်းမိကြသည်နှင့် ထိုငှက်ပျောဖက်စိမ်း များကိုယူ၍ မိမိတို့ရှေ့၌ ခင်း၏။ ခါးပုံစံထဲ၌ အမြတ်တန်းပါလာသည့် ပန်းတို့ကို ထုတ် ၍ ငှက်ပျောဖက်စိမ်းပေါ်သို့ ကြွားကြွားဝင်ဝင် ပုံချ၏။ လှပသော၊ လတ်ဆတ်သော၊ မွှေးကြိုင်သော၊ ရှားပါးသော ပန်းတို့ကို ဝိုင်ဆိုင်သူ၏ မျက်နှာသည် မာန်ဝင်သည်အပြု ဖြင့် မျက်လုံးရောင် တောက်နေတတ်၏။

ထိုအချိန်၌ မိန်းကလေးသည် ဗိုင်းငင်ရာမှ ကိုကာလသားတို့၏ ပန်းပုံများကို မျက်လုံးဝင်၍ ကြည့်တတ်သည်။ အချို့က မိမိကြိုက်နှစ်သက်သည့် ပန်းမျိုးတို့ ပါသည် တိုင်အောင် မသိမမြင် မနှစ်သက်လေဟန်ဆောင်နေတတ်ကြ၍ အချို့က မိမိကြိုက်နှစ် သက်သည့် ပန်းများကို တွေ့ရသည်နှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လှပကောင်းမွန် လတ်ဆတ် ကြောင်း ချီးကျူးတတ်၏။ ဒေါ်လေးနုတို့ကမူ ထိုသို့မဟုတ်။

ကိုကာလသားတို့၏ ပန်းများအားလုံးကို အပြုဖြင့်ကြည့်လျက် ချစ်နှစ်သက် မြတ်နိုးကြောင်း ပြရမည်တုံ။

ပန်းများ ပုံပြီးသည်နှင့် ကိုကာလသားတစ်ယောက်သည် ငှက်ပျောဖက်စိမ်းတစ်ရွက်ကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ်သို့ ခင်း၏။ ထို့နောက်...

သနပ်ခါးခွက်ထဲ၌ရှိသော အိမ်ရှင်အပျိုခူးထားသည့် ပန်းများကို ဖက်ပေါ်သို့ပုံ၏။

“ဟာ... လှပါလား၊ မွေးပါလားဟေ့။ ပန်းတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ ပိုင်ရှင်သခင်မလို့ပဲ။ ငတို့တော့ ပန်းတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က ပန်ပေးမှ နောက်ပြီးတော့လည်း သည်းပန်းတွေဟာ သည်ညအဖို့ ငါ့ဆီ အကုန်လုံးရောက်မှ”

“တစ်ပွင့်တော့ ကျန်မှာပါ။ အဲသည် ကျန်တဲ့တစ်ပွင့်ဟာ ငါ့ဖို့ပဲ”

ပန်းပေးတမ်း စကားပုဂံကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် စောင်းကာ ချိတ်ကာ ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် မိန်းမပျို၏ပန်းများကို တွေ့သည်နှင့် မည်မျှ ညှဉ်းနွမ်းညှိုးနေသည်ဖြစ်စေ ဤအတိုင်း ကောင်းသည်၊ မွေးသည်၊ လှသည်၊ ပန်းရှင်နှင့် တူသည်ဟု ပြောကြ၏။ ထို့နောက် ကျောက်ပျဉ်ပေါ်ရှိ ပန်းကို ပိုင်းဝန်းနမ်းကြ၏။ ပြီးလျှင် ပန်းတွေ ပုံသူက ပန်းများကို ဖက်နှင့်တကွ အိမ်ရှင်အပျိုသို့ လှမ်းပေး၏။ အပျိုက လှမ်းယူ၍ ရစ်ခုံ၏ ဝဲဘက်ခြေစွန်း၌ ချထား၏။ ထို့နောက် ပန်းတစ်ပွင့်စီယူ၍ ကိုလူပျိုတို့၏ နားရွက်ကြားနှင့် ရောင် စသည်တို့ကို ကိုယ်တိုင် ပန်ပေး၏။ ကာလသားတို့သည် အပျိုပန်ပေးသည့်အတိုင်း မထိမနိုက်မိအောင် မြတ်နိုးစွာထား၏။ အချို့က သူ့သူတို့က ပန်ပေးထားသည့် ပန်းကိုဖြတ်ယူလျက် အပျိုမျက်နှာသို့ အပြုံးဖြင့် ကြည့်ပြီးလျှင် တစ်ပွင့်တည်းသော ပန်းကလေးကို တဝကြီး မွေးပြ၏။ ဤလိုအခါမျိုး၌ အချင်းချင်း နောက်ကြပြောင်ကြရသည်မှာ မမေ့နိုင်ကြသော ပျော်စရာအချိန် ဖြစ်၏။

မြခက်သည် ဆိတ်ဖလူးပန်းများကို တစ်ယောက်စီ ပန်ပေးလိုက်ပြီးနောက် မိမိနေရာ၌ ပြန်ထိုင်၏။ မြခက်၏ ရစ်ခုံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုကာလသားတို့ကလည်း မိမိတို့ ပန်းများမှ ပန်းတစ်ပွင့်စီယူလျက် မြခက်ကို ပေးလာကြ၏။

မြခက် ပန်းအားလုံးကို စုပြီး လက်ခုပ်၌ တယုတယ ထည့်၍ အပြုံးဖြင့် အမြတ်တနိုး မွေး၏။ ဤသို့ မွေးရာ၌ ဒေါ်လေးနု၏ သွန်သင်ချက်အတိုင်း မည်သူ့မျက်နှာကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ပန်းများကိုသာ မက်မက်မောမော ကြည့်လျက် မွေးခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးမှ မျက်လွှာချ၍ ဆံထုံး၌ ပန်ဆင်ကာ ကိုကာလသားအားလုံးတို့ကို အပြုံးဖြင့် ခြံ့ကြံ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မိမိ ဗိုင်းငင်သည့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်၏။

ထို့နောက်ကား ဆေးလိပ်သောက်ရင်း၊ ကွမ်းစားရင်း၊ နဲ့သာလိမ်းရင်း ရွာတွင်းမှ အပျိုလူပျိုတို့၏ အချစ်သတင်းတွေကို ပြော၏။ နိပါတ်တော်၊ ဓမ္မပဒနှင့် ဗုဒ္ဓဝင်တို့မှ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတို့အကြောင်းကိုလည်း ပြော၏။ စည်ခံသူ အိမ်ရှင်အပျိုနှင့် အလှည့်လာကြသော ကိုလူပျိုတို့သည် မည်သည့်အကြောင်းကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောဆိုနေကြသည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး၌ ပန်းပေးတမ်း စကားထာပုဂံခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်လေ့ ရှိကြ၏။

မြခက်ကို လာ၍လှည့်ကြသော လုလင်ပေါက်တို့၏အထဲ၌ ငနပ်က စကားဝှက် ကြွယ်၏။ ငတောက စကားအပြောပိုင်၏။ ငပြိုင်းက နိပါတ်အပြောကောင်း၏။ စံတုတ် နှင့် ငတိုးတို့က သူ့လိုငါလိုဖြစ်၏။ မနေ့ကမှ ပေါက်လာသော ကောင်းမြတ်ကား ဘာ တွေ တော်လိမ့်မည်ကို မသိကြရသေး။

သည်ယနေ့အဖို့ ငတိုးနှင့် မောင်ကောင်းမြတ်တို့ မရောက်တတ်ကြသေးသော် လည်း စွာနေကျ ဆူနေကျ လူအစုံရှိသောကြောင့် မြခက်၏ ဝဲလင်းဆောင်၌ စီစဉ်ည ရှိမြဲရှိ၏။

“ရေလယ်သောင်ထွန်း နဲ့သာကျွန်း”

“သည်မြောက်ပိုင်းမှာ မနက်ကမွေးတဲ့ ကလေးတွေက ဝှက်ပြီးသွားပြီကွ”

ငပြိုင်းက မိမိဉာဏ်အတိုင်း ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးနှင့် လက်ကမ်း၍ ပြောလိုက် သည်ကို ငတောက ဝင်ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ငပြိုင်းသည် ရှေ့ဘာဆက်ရမည် မသိဘဲ မျက်လုံးပေဖျော့ဖြင့် ငတောကို ကြည့်နေသောအခါ ဘေးမှအဖော်တို့က ဝိုင်း၍ ဟားကြ၏။

“စကားဝှက်တာ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ဟိုဘက်က ကျောက်ပျဉ်လေး သည်ဘက် လှမ်းလိုက်စမ်းပါလို့ တောင်းမလို့”

“ကျောက်ပျဉ်တော့ မမာလား မာတယ်၊ တောင်းလိုက်တော့ မပေးလား ပေးတယ်၊ မာပေး ‘မေးပါ’ ဆိုပဲကွ။ ကဲ... သည်ကောင်ကို ဝိုင်းမေးကြ၊ ပေး ပန်းတစ်ပွင့် ငါ အခု ဖြေနိုင်တဲ့အတွက်”

“တို့လည်းပါတယ်၊ ပေး တို့တစ်ပွင့်စီ”

ငပြိုင်းက ရိုးရိုးပြောလိုက်သည်ကို ငနက်က အဖြေပေးလိုက်ပြီး ငပြိုင်းရှေ့ရှိ ပန်းပုံထဲမှ ပန်းတစ်ပွင့်ကို လှမ်းနှိုက်ယူလိုက်သောအခါ ကျန်အဖော်များကလည်း ပန်း တစ်ပွင့်စီ ဝိုင်းဝန်းနှိုက်ယူလိုက်ကြ၏။ ထိုနောက် နှမြောတတ်သော ငပြိုင်းက မိမိပန်း ကို လက်ဖြင့် ပုံးထားရင်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို ဝိုင်းဝန်းရယ်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ခကားဝှက်တမ်း စခဲ့ကြ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ်ဝှက်ကြ၊ ဖော် ကြ၊ ရှုံးသူတွေက ပန်းပေးကြဖြင့် ရှိနေကြရာမှ စကားဝှက်အတော်ဆုံးဖြစ်သော ငနပ်က မိမိဝှက်ရမည့်အလှည့်၌ လူတိုင်းသိပြီးသည့် စကားကိုပင် တမင်ဝှက်လိုက်၏။

“ကဲ... အခက်ဆုံးတစ်ခု ဝှက်လိုက်မယ်။ ပန်းသုံးပွင့်ပေးတမ်းနော်။ မင်းတို့ အသာနေ။ မြခက် ဖော် ‘ပဒုမ္မာ ယုန်ထောင်’ တဲ့”

“ဟာ... မင်းဟာက ‘ရေကန်တန်ဆာ တံငါလက်စွဲ’ ပဲပေါ့ကွ”

မြခက်ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြချိန်၌ မအောင်နိုင်သော ငပြိုင်းက လွှတ်ခနဲ ဝင် နှော့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ‘ပဒုမ္မာ ယုန်ထောင်’ သည် ကလေးတွေကအစသိသော စကား ဖြစ်၏။

‘ပခုမ္မာ-ကြာ၊ ယုန်ထောင်သည်က-ပိုက်’ ကြာပိုက်၊ ကြိုက်ပါဖြစ်၏။ မိန်းကလေးက ဤသို့ ဖော်ရမည်ကို ရှက်သဖြင့် ငပြိုင်းပြောသကဲ့သို့ ‘ရေကန်တန်ဆာ တံငါလက်ခွဲ’ ပဲပေါ့ဟု ပြောလိုက်လျှင်လည်း ပြီး၏။ ‘ရေကန်တန်ဆာ-ကြာ၊ တံငါလက်ခွဲ-ပိုက်’ ကြာပိုက်၊ ကြိုက်ပါ ဖြစ်သတည်း။

ငနပ်သည် ရုတ်တရက်ထ၍ ငပြိုင်း၏ရောင်ကို နှိမ်လျက် ကျောကုန်းသို့ အသံမြည်အောင် တစ်ချက်ထောင်းလိုက်၏။

“ကဲကွာ မင်းကို ဘယ်သူက ‘ခုံတော်’ ခေါ်ထားလို့ သာလောက် လွတ်ခနဲ လွတ်ခနဲ ရှေ့ကနေနေ ပြောချင်ရသလဲ”

အဖော်များက နောက်တစ်ချက် ထပ်တောင်းရန် အားပေးရင်း ဝိုင်းဝန်း ကြိမ်းမောင်းကြ၏။ ရယ်မောသူတို့က ရယ်မောကြ၏။ ငပြိုင်းက အလွန်နာကျင်ဟန်နှင့် ကျောကို ကော့၍ ရှုံ့မဲ့ပြ၏။

“ငါက ရှေ့ကပြောလိုက်လို့ ငါပြောတဲ့စကားအတိုင်း လိုက်ပြောရမှာမို့ပြီး မြခက်က ပန်းပေးလိုက်ရင် မင်း ပန်းသုံးပွင့်ရမယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့နဲ့ပေါင်းရတာ မကောင်းဘူး။ ငါတော့ မြခက်နဲ့ပဲ ပေါင်းတော့မယ်။ နော်ကွာ မြခက်။ တို့မောင်နှမက တစ်ဖက်၊ အဲဟိုကောင်တွေက တစ်ဖက်ပေါ့၊ ငတို့မောင်နှမက သာကီဝင် မောင်နှမ”

“ဪ... ကိုငပြိုင်းတို့ မမယ်မဲ့တို့က သာကီဝင်မျိုးလား။ ကျွန်မတို့ကတော့ တောင်သူမိလကျွဲတွေပဲတော့”

မမယ်မဲ့သည် ငပြိုင်း၏အစ်မဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အဖော်တစ်စုတို့က ဆက်၍ ရယ်မောရင်း ငပြိုင်း၏ခေါင်းကို ဝိုင်းထုကြ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် တို့တစ်ရွာလုံးမှာ သူရဲ့အိမ် တစ်အိမ်တည်း သာကီဝင်မျိုး-သာကီဝင်မျိုး”

“အေး... မင်းရဲ့ ဝိုင်းပြောနေကြတာနဲ့ ငါ့ဝှက်ထားတဲ့ စကားတောင် မြခက်က မဖြေရသေးဘူး။ နည်းတာချည်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပန်းသုံးပွင့်ကြေးဗျား”

ငနပ်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် အဖော်တစ်စုက အရယ်ရပ်ကြလျက် မြခက်၏ မျက်နှာကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်မိကြ၏။ မြခက်ကမူ ဝိုင်းတောင့် ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဝေ့ကာ ဝေ့ကာ ဝင့်နေရာမှ လှပသောအပြုံးဖြင့် မျက်လွှာပင့်၍ အားလုံးကိုကြည့်ပြီး ‘နပ်၏ မျက်နှာ၌ ရပ်၏။

“ကြက်ရဲ့ရန်သူ မြစ်ကိုဆင်း အပျင်းထု၊ ဒေါင်းဒိန်းဆူသူရဲ့ လက်နက်အကွက်ကွက်ရဲ့ အတိုင်စကားပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုကာလသားတို့က မြခက်ကို ငေးနေကြ၏။ ငနပ်က မြခက်၏အဖြေကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ပန်းပုံထဲမှ ပန်းပွင့်သုံးပွင့်ကိုယူ၍ မြခက်ကို ပေး၏။ နှုတ်ရွင်သော ငပြိုင်းက လက်ကာလိုက်သည်။

“ဟေး... ဘယ် သည်လိုလုပ်လိုရမလဲ၊ ရှင်းပြပြီးမှ ယူရမှာပေါ့”

“မင်းသိချင်တိုင်း ရှင်းပြနေရဦးမှာလားကွ”

“ငတောက ငပြိုင်းကို ဝင်ဇောက်၏။ ငပြိုင်းက မခံချင်ဟန်ဖြင့် ငတောကို မျက်လုံး
ရွေးကြည့်၏။

“အဲမာ... အဲမာ မင်းရော သိလား”

“ငါရဲ့ သိသာ မသိသာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ငပြိုင်းရာ၊ ငပြောသာက မင်းသိချင်တိုင်း
မြခက်က ရှင်းပြနေရမှာလားလို့ ပြောသာ”

“မင်းလည်း မသိပါဘူး ငတောရာ၊ ငါက မင်းတို့သိအောင် တမင်အဖော်ခိုင်း
နေသာပါ”

“မင်းကွာ ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့ ကိုယ်သိချင် သိချင်သယ် ရဲရဲပြောလိုက်စမ်းပါ။
ငါရဲ့ သိအောင်လေး ဘာလေး လှီးလှဲမနေစမ်းပါနဲ့”

“ငပြိုင်းက အတော်စိတ်ဆိုးလျက် မျက်နှာများ နီလာ၏။

“မင်း သည်လိုမပြောနဲ့။ အေး ငါမသိဘူး၊ ဟုတ်သယ်။ မင်းရော မသိဘူး
မဟုတ်လား”

“ငါသိတာ မသိတာ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသိချင်ရင် မင်းဟာမင်း
ကျုပ်မသိလို့ဆိုပြီး ယောက်ျားပီပီ မေးပါလို့ ငါက ပြောနေသာ။ မင်းသိပြီးတဲ့နောက်
ငါရဲ့ကို မသိဘူးထင်ရင် ပန်းပေးတမ်း ဝုတ်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“ငပြိုင်းကား ဆွေဆွေခုန်နေ၏။ ဤလူသိုက်တို့အထဲ၌ ငပြိုင်းသည် နှုတ်သွက်
လျှာသွက်လည်းဖြစ်၏။ စိတ်ကလည်း မြန်၏။ သို့သော် စိတ်ဆိုးလွယ် စိတ်ပြေလွယ်၏။
ထို့ကြောင့် အဖော်တို့က ငပြိုင်းကို ဝိုင်းစကြ၏။ ဤသို့စရင်း စရင်းဖြင့် ငပြိုင်းနှင့်
ငတောတို့ ပန်းတစ်ဆုပ်တမ်း လောင်းပွဲဖြစ်လာ၏။ သို့နှင့် လောင်းကြေးထပ်ပြီး လောင်း
ကြသောအခါ၌လည်း ငပြိုင်းက ဝုတ်ရမည့်စကားကို မရ။

“မြခက်ကို ဝုတ်ပေးရန်ပြောသော် အဖော်တို့က လောင်းကြေးကြီးကြီးဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသည့် စကားကို အလကားဝုတ်မပေးရဟု မြခက်ကို တားကြ၏။ သို့ဖြင့် မြခက်
အတွက် စကားဝုတ်ပေးခဲ ပန်းပွင့်အစိတ်ကို ငပြိုင်းက ပေးရသည်။ မြခက်သည် ပန်းပွင့်
အစိတ်ရသောအခါ မျက်နှာကြီး နီနေသော ကိုငပြိုင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

“ကြွက်ရဲ့ရန်သူ၊ ပြီးတော့ မြစ်ကိုဆင်း အပျင်းထု၊ ဒေါင်းဒိန်းဆူသူရဲ့ လက်နက်
အကွက်ကွက်”

“အေး... အဲသာ ဘာလဲ”

“မြခက်၏ စကားအဆုံး၌ ငပြိုင်းက ခွန်းဆင့်၍ မေးလိုက်သောအခါ အဖော်တွေ
က ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် စတတ်သော ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိတတ်
သည့် ငတောကို မျက်လုံးများက ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

တောက တော်တော်နှင့်မပြော။ ငပြိုင်က တော၏ပန်းများကို နိုင်ကြေးအဖြစ် ယူမည်ဟု တကဲကပြု၏။ တောက မိမိကိုယ်ပိုင် စဉ်းစားနေသည့် ဟန်ပန်မျိုးပြုလုပ် ပြီး 'အဲသာ ဘာလဲဟင်' ဟု ငနပ်ဘက်သို့ လှည့်မေး၏။ ထိုအခါ ငပြိုင်က တော၏ ပန်းများကို နိုင်ကြေးအဖြစ် သိမ်းမည်ပြုပြန်၏။

“သည်မှာ ကိုငပြိုင်၊ အဲသည် ပန်းတွေကို အသာအောက်ချပြီး မင်းဆီက ပန်း တစ်ဆုပ်ကို ရိုးရိုးသားသား လက်နဲ့ဆုပ်ထား၊ အဲသာ ငါ့ကိုပေးဖို့...”

ကြွက်ရဲ့ရန်သူဆိုတာ ကြောင်ဗျား။

မြစ်ကိုဆင်း အပျင်းထူဆိုတာ မြစ်ထဲမှာ လှေကြီးတစ်စင်းနဲ့ အိပ်ပြီး လှေကိုမျှော နေတဲ့လူ၊ သူဟာ ဒေါင်းဒေါင်းဒိန်းဒိန်းဆူအောင်လည်း လုပ်တတ်တယ်။ သည်လိုလုပ်မှ လန့်ပြေးတဲ့ ငါးတွေဟာ သူ့လက်နက်ထဲကို တိုးဝင်ကြမှာ။ သူ့ရဲ့ လက်နက်အကွက် ကွက်ကြီးတွေကတော့ သူနဲ့အတူ မျှောချထားတဲ့ 'ပိုက်' တဲ့။ အဲသည်တော့ 'ကြောင်ပိုက်' ကြိုက်ပေါင်သဲ့ဗျား”

တော၏ စကားအဆုံး၌ ငနပ်က ငိုချင်းဆိုင်း တီးလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ကိုငပြိုင်ကလည်း အားကျမခံ၊ ငိုချင်းဆိုင်းထဲ၌ ဒိုးပတ်က ထကပစ်လိုက်သတည်း။

“သဟာ ဘဇာ ဖြစ်နေကြသလဲဗျို့၊ ဘဇာဖြစ်နေကြသလဲဗျို့။”

အားလုံးတို့ မျက်လုံးများသည် အသံလာရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ကောင်းမြတ် နှင့် ငတိုးတို့ အပြင်မှဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့မျက်နှာများသည် ရှင်နေ၏။ သူတို့ ခါးပုံစကြီးများသည် ဖောင်းနေ၏။ ပန်းတွေ အများကြီးပါလာကြောင်းကို ခန့်မှန်းနိုင်၏။ သူတို့သည် ပျော်ရွှင်နေကြသော ပိုင်းထဲသို့ နေရာချပေးလိုက်သည့် စံတုတ်ကြီးအနီးမှ ဝင်ထိုင်ကြ၏။ သနပ်ခါးတောင်းပေါ်၌ ငှက်ပျောဖက်စိမ်းတစ်ခုစီယူလျက် ရှေ့၌ခင်း၏။ ထို့နောက် ခါးပုံစထဲမှ ပန်းများကို ထုတ်ယူပုံလိုက်သောအခါ ပန်းမျိုးပေါင်းစုံတို့က ဝင့်ဝါကြလျက်။

ကောင်းမြတ်တို့ ဝင်လာကြကတည်းက ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေမိသော မြခက်သည် ကောင်းမြတ်တို့ ပုံချလိုက်သည့် ပန်းပုံကြီးကို တွေ့ရသောအခါ မနာလိုစိတ်တွေ ပွား လာ၏။

သူတို့ တခြားအပျိုအိမ်တစ်အိမ်က ထွက်လာခဲ့ကြတာပဲဟု ချက်ချင်းသိ၏။ ထို အပျိုအိမ်က ပန်းတွေ နိုင်လာခဲ့ကြသည်။ စကားတွေ ဝှက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘေးက အဖော် တွေနှင့် ဝှက်သလား၊ အပျိုနှင့်ဝှက်သလား၊ အပျိုနှင့်ဝှက်လျှင် အပျိုက ဘာတွေဝှက်ပြီး သူက ဘာတွေများ ပြန်ဝှက်မှာပါလိမ့်။

ပန်းပေးတမ်း စကားဝှက်ကြရာ၌ နည်းမျိုးစုံလှသည်ဟု ဒေါ်လေးနုက ပြောသည်။ စကားဝှက်ရင်း ဝှက်ရင်း ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်းများကို ပြောကာ မိန်းကလေးက လက်ခံနိုင်လောက်ပြီဟု သိသောအချိန်မှ ချစ်ရေးချစ်ကြသုများ...

အပျိုနှင့် စကားဝှက်ရင်း ဝှက်ရင်း ဝှက်သောစကားနှင့်ပင် လူပျိုက...

“ဂမုန်းပန်း တစ်ခက်နှစ်ခက်” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် အပျိုက “ခြံအစ စာသွား
ထောင်” ဟု မိမိတို့ ဆိုလိုသည့်စကားကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှလုံးချင်း အသည်း
ချင်း အလိုလိုသိလျက် ဝှက်နိုင် ဖော်နိုင်လာကြသည့် ချစ်ရေးချမ်းမှုများ။

ဂမုန်းပန်း တစ်ခက်နှစ်ခက်၊ မမုန်းတမ်း တစ်သက်နှစ်သက်။ ခြံအစ စာသွား
ထောင်၊ ယုံရမှာလားမောင် စသည့် စကားဝှက် နည်းမျိုးစုံကို မဂုဏ်ကြံတော့ဘဲ ငယ်
သူငယ်ချင်းများပီပီ စကားပြောရင်း၊ ငြင်းရင်းခုံရင်း ရိတိတိလုပ်ရင်း၊ ကျောပုတ် ပေါင်
ပုတ်၊ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်၊ ဟိုထိ သည်ကိုင်ဖြိုးကြမှု...

“စန့်စန့်ကော့ကော့ သူ့အပေါ်က၊ ကုန်းကုန်းကွကွ ဆွဲကိုင်ဆုပ်၊ ရှေ့ထိုးနောက်ငင်
ကြိုး၍လုပ်၊ သူ့ဟာကြီးက အဆုံးမြုပ်၊ မြည်သံကြီးက တစုပ်စုပ်၊ ကဲ... ဖော်ဟု...”

ပုံကလေး ဦးကလေး ကော့ပျံနေသည့် လှေပေါ်၌ထိုင်ကာ ကုန်း၍ကုန်း၍ ဆုပ်
ကိုင်ထားသော လှော်တက်ကို ရေထဲသို့ မြှုပ်၍မြှုပ်၍ လှော်တက် နှစ်မြှုပ်သံကို တစုပ်စုပ်
တစွက်စွက် မြည်စေ၍ မြည်စေ၍ လှေလှော်ခြင်းကိုပင်...

မိန်းကလေး၏စိတ်၌ ဘာလိုလို ဘာလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှား တွေးတောစေ
လျက် ရှက်ခြင်းနှင့်အတူ သွေးဖျဉ်းဖျဉ်းထ၍ ရင်ခုန်စိတ်ကြွစေမည့်စကားမျိုးကို ဝှက်ပြီး
မှ ချစ်ရေးချမ်းမှု...

ဤသို့ဖြင့် စကားဝှက်၍ ချစ်ရေးချမ်းမှု အမျိုးမျိုးရှိခဲ့ရာ ဒေါ်လေးနုကမူ ‘ဂမုန်းပန်း
တစ်ခက်နှစ်ခက်’ စသော နသော စကားဝှက်များကို ဝှက်ခြင်းသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ချစ်မေတ္တာချင်း ရောယှက်မိလာသည်နှင့်အမျှ ထပ်တူအတွေး၊ ထပ်တူအသိ၊ ထပ်တူ
တောင့်တမှုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် နှလုံးသားအချင်းချင်း ရင်တွင်းမှ အသိပေးထားကြပြီး
စကားတို့ကို အပြင်သို့ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ ပျော်စရာကောင်း၏။ ထိုပျော်ရွှင်
မှုမျိုးသည် သေရွယ်သို့ရောက်သည်အထိ တစေ့စေ့တွေးလျက် တထေ့ထေ့ပြုပြီး တမြေ
မြေ ကြည့်နူးနေရသည့် ပျော်ရွှင်မှုမျိုး ဖြစ်သည်ဆို၏။ ဤဝှက်နည်းသည် ဝှက်စရာ
စကားတို့ကို ဦးနှောက်ဖြင့် လေ့ကျက်၍ ရထားရန်၊ သိထားရန်မလို။ မိမိ နှလုံးသားထဲ
မှ အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နှလုံးသားချင်း၊ အသည်းချင်း ပြောကြသည့်စကားတို့ကို
ဝှက်ကြချခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဤစကားဝှက်နည်းဖြင့် ဝှက်လာသော ကိုကာလသား
သာလျှင် တကယ့် သန့်ရှင်းသော မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်လာသည့် ယောက်ျား ဖြစ်နိုင်သည်
ဟု ဆို၏။

ဒေါ်လေးနု ပြောပြစဉ်အခါက အားကျမိ၏။ ကြည့်နူးမိ၏။ မိမိလည်း ဒေါ်လေးနု
ပြောသည့် ချစ်သူမျိုးနှင့် အသည်းချင်း စကားဝှက်ကြမည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ ဤလို
တကယ်ချစ်မည်ယောက်ျားကို တွေ့ရန်အတွက် စန္ဒီရှင်မအထံ၌ ဆုမွန်ကောင်း တောင်း

ရသေးသည်တဲ့။ စန္ဒီရှင်မသည် အလှအပကြိုက်သည်။ အသန့်အပြန့် ကြိုက်သည်။ အမွှေးကြိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်း၊ ဆံပင်ကို ဖားလျားဖြေချပြီး သနပ်ခါးတစ်ခွက် ပန်းနီတစ်ပွင့်ဖြင့် မိမိ လိမ်းကျံခဲ့သည့် သနပ်ခါး မသွေ့ခြောက်မီ ဗိုင်းဖိထားသော ကျောက်တုံးရှိရာသို့ သွားရသည်ဆို၏။

ထိုနောက် ရိုရိုသေသေ ဒူးတုပ်ထိုင်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မရ၏။ ဗိုင်းတောင့်များကို ယူရ၏။ ပြီးလျှင် ယူလာသည့် သနပ်ခါးခွက်ထဲမှ နံ့သာရည်များဖြင့် ကျောက်တုံးကို စိုရွှဲအောင် လိမ်းကျံပေးရ၏။ ထိုနောက် ယူလာသည့် ပန်းနီပွင့်မှ ရိုးညာတ်ကို ရှေ့သွားဖြင့် ကိုက်ပြတ်ပြီး ပွင့်ချပ်များ မိုးမျှော်စေလျက် ဗိုင်းဖိကျောက်ပေါ်သို့ ထောင်တင်ထားရ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နေစဉ် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အာရုံမထွေပြားရ၊ လှည့်မကြည့်ရ၊ နှုတ်မှလည်း သိချင်းသိကျူးရသေး၏။

ပန်းပွင့်ကလေး နီနီလွင်
ဗိုင်းဖိကျောက်မှာ တင်
အချစ်စန္ဒီ မယ်စန္ဒီ စန္ဒီရှင်မ မပါလေး
ပြပါတော့ သပါတော့
ဗိုင်းတောင့်ကလေး ဖြူဖြူစင်
ရွှေလက်တောက်နဲ့ ပြင်
ကိုရင်လာရင် ဘယ်ကိုတိမ်း
ယိမ်းပါတော့ သိမ်းပါတော့
ဘယ်တိုး ဘယ်တိုး။
လက်ရစ်တံကလေး ကျလစ် ကျလစ်
မယ်စန္ဒီက တစ်ချစ် နှစ်ချစ်
ချည်ရစ်တိုင်းလည်း ပါပါစေ
စကားဂုဏ်တိုင်း နိုင်ပါစေ
နံ့သာရေ ဘယ်မကျ ချွဲရွဲချည်း တင်ပါပြီ
ရှင်မစန္ဒီ မယ်စန္ဒီ စန္ဒီသမီး နှုတ်မှာစီး
သီးပါတော့ ပွင့်ပါတော့
ဘယ်တိုး ဘယ်တိုး။

ရှင်မစန္ဒီသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြိုက်၏။ သာသာယာယာ ကြိုက်၏။ ရှင်မစန္ဒီက မလိမ့်တပတ် မယုံမကြည်ပြုလုပ်ခြင်းကို မကြိုက်။ ထို့ကြောင့် ပန်းစိုက်စဉ် သိချင်းကျူးသောအခါ၌ အသံထွက်၍ ကျူးရ၏။ သာသာယာယာ ကျူးရ၏။ ထိုသို့ ကျူးရင်း ပန်းပွင့်ကလေးကို မိုးပေါ်သို့ ထောင်တင်ထားပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဗိုင်းတောင့်များကို ဗိုင်းငင်

မည်နေရာသို့ အရောက်ယူလာထားရ၏။ ပြီးမှ အခြားအလုပ်များ ပြုလုပ်ရသည်။ ညဉ့် မီးထွန်းချိန်ရောက်မှ ဗိုင်းဖိကျောက်ပေါ်၌ တင်ထားသည့် ပန်းပွင့်ကို သွားကြည့်ရ၏။ ထိုသို့ မကြည့်မီအတွင်း မသန့်သော နေရာများကို ဝင်ထွက်သွားလာမှု မပြုရ။

ဗိုင်းဖိကျောက်ပေါ်၌ ပန်းပွင့်ကလေး ဝဲဘက်သို့ စောင်းလျက် လဲကျနေသော် တစ်ညလုံး စန္ဒီရှင်မ လာရောက်နေမည်။ ကစားဝှက်တိုင်း နိုင်မည်။ ကာလသားများ မိမိကို ပို၍ ချစ်ကြမည်။ မိမိမျက်နှာသည် ပန်းကလေးများ ပွင့်လာသလို ချစ်စဖွယ် ပွင့်နေမည်ဟု အဟောထွက်၏။ စန္ဒီရှင်မသည် လနတ်သမီးဖြစ်သောကြောင့် လကို ခေါ်သည့်အတိုင်း 'စန်း' ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် စန္ဒီရှင်မ လာရောက် စောင့်ရှောက်ခြင်း ခံရသည့် အပျိုကို 'စန်းပွင့်သည့် အပျို' ဟု ခေါ်ကြ၏။

ဗိုင်းဖိကျောက်ပေါ်မှ ပန်းပွင့်ကလေးသည် ယာဘက်သို့ စောင်းလျက် လဲကျသော် မိမိအား တကယ်ချစ်မည့် သူက အနိုင်ယူလိမ့်မည်။ စန္ဒီရှင်မ၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံရသော စန်းပွင့်သူက မိမိအား အနိုင်ယူ၍ ချစ်ရေးဆိုလိမ့်မည်။

ဗိုင်းဖိကျောက်ပေါ်မှ ပန်းပွင့်ကလေးသည် မိမိထိုင်သည့်ဘက်သို့ လဲကျလျက်ရှိသော် မိမိအား ကြောရရုံ ကြံမည့်သူများက ချစ်ရေးဆိုလိမ့်မည်။ ယနေ့ လူပျိုလှည့်လာသော ကာလသားတွေ ပြောသမျှ ဘာတစ်ခုမျှ မယုံပါနှင့်ဟု ဖြစ်၏။ ပန်းပွင့်ကလေးက မိမိဘက်သို့ ရိုးတံရှိစေ၍ မိမိ မျက်နှာမူရာသို့ ပွင့်ချပေးက မျက်နှာမူ၍လဲသော် ချစ်သူ သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ခံရမည်။ မိမိအား မုန်းထားသူ ပေါ်လာမည်။ ရန်ဖြစ်ရတတ်သည်တုံ။

ပန်းပွင့်ကလေး ဝဲဘက်စောင်းသည့် စန္ဒီရှင်မ လာသော စန်းပွင့်သည့် ညမျိုး၌ ည သည် အလိုလို မွေးနေသည် ဆို၏။ ထိုညမျိုး၌ ဖိုးလသည် စန္ဒီရှင်မ ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်ဟု လိုက်ရှာလေ့ရှိသောကြောင့် ထိန်ထိန်သာနေတတ်သည် ဆို၏။ ထိန်ထိန်သာသည့် လရောင်အောက်၌ အပျိုတို့၏ အိမ်ရှေ့ဝင်းထဲတွင် ပွင့်နေတတ်ကြသော စံပယ်ပန်း၊ ဇွန်ပန်း၊ ဆိတ်ဖလူးပန်း၊ ဆောင်တော်ကူးပန်းတို့ကလည်း ခါတိုင်းခါတိုင်း ညများထက်ပို၍ မွေးတတ်ကြသည်တုံ။ တိုက်လာသော လေ၏ ထိတွေ့မှုကပင်လျှင် အသည်းထဲ၌ အေး၍ အလွန်ချမ်းမြေ့ရသည်ဆို၏။

ထိုညတွင် ရောက်လာတတ်ကြသည့် ကာလသားတို့ကလည်း ဝတ်နေကျ ပုဆိုးရှည် ဟောင်းဟောင်း နွမ်းနွမ်းများကို မဝတ်ဘဲ လျှော်ဖွပ်ထားသည့် သန့်ပြန့်သစ်လွင်သော ပုဆိုးရှည်များကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ တစ်ဖက်သော အစကို ကျော၌ သိုင်းခြုံကာ ယဉ်စေကလေး ရောက်လာတတ်ကြ၏တုံ။

ထိုပြင် နား၌လည်းကောင်း၊ ရောင်၌လည်းကောင်း ပန်းများ ပန်ဆင်လာတတ်ကြသေး၏။ သူတို့၏ ရင်ဘတ်ရှိ မြင်နေကျ ဆေးနီကွက်ကြီးများပင် ပို၍ ရဲရဲလွင်လွင် ရှိနေတတ်၏။ ထိုနေ့မျိုး၌ သူရိုက်ကာလသားတွေ ကိုယ်တိုင် ပို၍ အသန့်အပြန့် အလှအပ

ကြိုက်လာတတ်ကြကာ ရောက်သည်နှင့် သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်ကိုခွဲ၍ နံ့သာများ လူးလေ့ရှိကြ၏။ ရင်ဘတ်၊ လည်ပင်းတို့၌ မွှေးကြိုင်ဖြူဖွေးသော နံ့သာပြောက်တို့အကြားမှ ကွက်တိုကွက်ကြား ပေါ်လွင်နေတတ်သည် ဆေးနီတို့မှာလည်း ဆေးစောင့်များရောက်လာကြသကဲ့သို့ တောက်ပကြသည်ဆို၏။ သူရိုသည် ကွမ်းနံ့ကလေး သင်းသော ခံတွင်း၊ ကွမ်းသွေးတို့ဖြင့် နီမွှေးမွှေးကြိုင်သောနှုတ်ခမ်းမှ လှပချိုမြိန်သည့် စကားတို့ကိုသာ ထိုညအဖို့ ပြောတတ်ကြသည်တုံ။

အားလုံးမြဲလိုက်သော် ထိုညသည် မီးအင်ထဲမှ မီးတောက်ဝင်လျှင် က၊နေဘိသို့ လှနေတတ်၏။ အပြင်မှ လပြောက်ကလည်း ဝဲလင်းဆောင်အတွင်း၌ ငွေကွက်ကလေးများ ကျဖြန့်ပေးသလို ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် မှုန်းခြယ်လိုက်သေး၏။ ညင်းညင်းသွေးသည့် မွှေးသော လေအေးသည် ဝဲလင်းဆောင် တစ်ခုလုံးကို ကြားမလပ်အောင် ဖုံးလွှမ်းပေးတတ်၏။ ချစ်မေတ္တာတို့ဖြင့် လိမ်းခြယ်အပ်သည့် တောင့်သန်ငယ်နုသော ယောက်ျားပေါက်ကြီးတို့၏ မျက်နှာသည် အေးချမ်းသည် ရိပ်ငြိမ်အသွင် မှီခိုဖွယ်အတိ ပြီးနေ၏။ ဝဲလင်းဆောင် တစ်ခုလုံးသည် ကြည့်နူးပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာတို့ဖြင့် မှုန်းခြယ်ပြင်ဆင်ထားသည့် ချစ်မေတ္တာ နန်းတော်ကြီး ဖြစ်လာရ၏။ မိန်းကလေးတို့သည် ထိုညမျိုး၌ ချစ်ရမည့်သူကို ရွေးချယ်လျှင် မှားယွင်းမှု မရှိတတ်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

စန်းပွင့်လာသည့် ထိုညသည် ထိုကာလသားတို့နှင့် စကားဝှက်ရာ၌လည်း မိမိက ဉာဏ်ရည်သာတတ်၏။ ထိုည၌ မိမိချစ်ရမည့် ထိုကာလသားအား ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြလေ့ရှိသည်ဆို၏။

စိတ်တိုတတ်သလား၊ ဇွဲပျော့ညှဲတတ်သလား၊ သူရဲဘောကြောင်တတ်သလား၊ သစ္စာမဲ့တတ်သလား၊ မိမိနှင့် ရာသက်တိုင် ချစ်ပင်ပျိုး၍ ချစ်မိုးတွေ ရွာသွန်းရွေလျက် ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းမည့်သူ ဖြစ်နိုင်သလား၊ လား... လား... လား။

ဤသို့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးလေလေ အချစ်သွေးတိုး၍ မိုးမမြင် လေမမြင်စရာ ကောင်းလေလေဟု ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်အောင် သိလာရသည်နှင့် ရစ်တောင်း၌ ဝှက်ထားသော နံ့သာဖြူနီ၊ တောင်တန်ကတိုး၊ ကန့်ပလူခေါင်းတို့နှင့် ရောသွေးထားသဖြင့် မွှေးကြိုင်လွန်းလှသည့် သနပ်ခါးခွက်ကို ထုတ်ယူပေးနိုင်သည်တုံ။

ဒေါ်လေးနု၏ အဆိုအရ ဤသနပ်ခါးခွက်ကို ထုတ်ယူလှမ်းပေးနေရသည့် အချိန်သည် တစ်သက်၌ မေ့ရက်နိုင်စရာမရှိသော အချိန်ဖြစ်သည်ဆို၏။ မျက်နှာကြီးက ထူလာ၏။ အသားတွေက ပူနေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လျက် ရင်တဖိုဖို ဖြစ်နေရ၏။ ထိုစဉ် ကိုဟဝါက သနပ်ခါးခွက်ကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးလှမ်းယူရင်း မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် မိမိအား ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးကြီးမှာ မိမိ အသည်းထဲ စူးဝင်လာသလား ထင်ရလျက် အားပြတ်သလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်ဆို၏။

ဤကဲ့သို့ တစ်ချက်တည်းရောက်ခါမှ အနား၌ရှိသော အဖော်များကလည်း အအား မနေကြဘဲ ပြောလက်စ စကား၊ လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို ရပ်ထားကြကာ မျက်လုံး တွေ အကုန်လုံးက သနပ်ခါးခွက်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်တဲ့။

အပျိုလက်ထဲက လူပျိုလက်ထဲသို့ အရောက်စောင့်ပြီး ပါးစပ်ဆိုင်တီး၍ လေပြည် ထိုးလိုက်ကြ၏။ မကြ ခုန်ကြ၏။ ကိုလူပျိုနှင့် အပျိုကို ပန်းတွေဖြင့် ဝိုင်းပေါက်ကြ၏။

ဤသို့ ပြုမူကြသည်မှာ ထိုသနပ်ခါးသည် ‘ပန်းသတ်သည့် သနပ်ခါး’ ဖြစ်ကြောင့် ဟု ဆို၏။ ပန်းသတ်သည့် သနပ်ခါးခွက်ကို လူးလိမ်းခွင့်ရသော ကိုကာလသားကား မိန်းကလေးကို ချစ်ခွင့်ရသူ၊ မိန်းကလေး၏ ရွေးချယ်ခြင်းခံရသူ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျန်ကာလသားတို့ကလည်း မိမိတို့အား အပျိုက မရွေးချယ်သည့်တိုင် မိမိကလည်း ချစ်ရလေသောကြောင့် ဤသနပ်ခါးခွက်သည် မိမိတို့နှင့်လည်း ဆိုင်ပါသည်။ မိန်းကလေးက မရွေးချယ်သည့်တိုင် မိမိတို့ကလည်း ဆက်လက် ချစ်ခွင့်ရှိပါသေးသည် ဟူသောအနေဖြင့် သနပ်ခါးခွက် ရထားသူ၏ရှေ့၌ မိမိတို့ မျက်နှာကို ထိုးပေးလေ့ ရှိ ကြ၏။

ထိုသနပ်ခါးခွက်ရသူ လူပျိုက ခွက်ထဲမှ သနပ်ခါးကို နှိုက်ယူ၍ မိမိ ပတ်ပတ် လည်၌ ဝိုင်းနေကြသည့် မျက်နှာတို့အား တွန့်တွန့်တိုတိုဖြင့် လိမ်းတို့ပေးရ၏။ မိမိနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ သို့မဟုတ် မိန်းကလေးက မျက်နှာသာ အပေးခံရသူကို အနည်းဆုံး လိမ်းပေး တို့ပေးရ၏။ ဟုတ်လျှင် မှန်လျှင် မိန်းကလေး၏ ချစ်မျက်စောင်းဖြင့် ထိုးခြင်း ကို ကြည့်နူးဖွယ်ရာ ရယူတတ်ကြရ၍ မဟုတ်မမှန်သူကို ပြုလုပ်မိလျှင် မိန်းကလေး၏ သရော်ပြောင်လှော်မှုကို ခံရလေသောကြောင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်ကြရ၏။

စင်စစ် အဖော်တို့သည် မနာလိုမရှိကြ။ အပျို၏ရွေးချယ်မှုခံရသူနှင့်အတူ ရောနှော ပျော်ရွှင်နေကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအပျော်၌ မိန်းကလေးကို စကားနာထိုးခြင်း၊ စာစပ် ၍ အဆိုအငိုတို့ဖြင့် ပြောဆိုခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြ၏။ အပျော် နောက်ပြောင်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း အချို့က နောက်ပြောင်မှုနှင့် ရောနှောကာ မိမိတို့စိတ်၌ ထိခိုက်နေသည် တို့ကို အကယ် အဟုတ်ပြောနေကြသည်တို့လည်း ရှိ၏။ ထိုသူတို့သည် ရယ်မောနေကြ သော်လည်း မျက်ရည်ဖြင့် ရယ်မောတတ်ကြ၏။ ထိုအခါ အနီးရှိ အဖော်တို့က ယင်းသို့ ထိခိုက် ငိုယိုနေသူကို ဝိုင်းဝန်းအားပေးရင်း နောက်ပြောင်ကြသည်မှာ ပျော်စရာလည်း ကောင်း၏။ ရင်နှင့်စရာလည်း ကောင်း၏။

“ပျော်လည်း ပျော်ရတယ်အေး၊ ငိုလည်း ငိုချင်တယ်အေး၊ သနားတော့ သနားပါ ရဲ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှ မချစ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်ချစ်နေတာက တစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ညဟာ ငါ့တစ်သက်မှာ ဘယ်မမေ့နိုင်ပါ့မလဲ” ဟု ဒေါ်လေးနုက ပြော၏။

“ဟော ရောင်းရင်းရာ ကိုယ့်စိတ်လည်း ကိုယ်တင်းလိုက်စမ်းပ။ ချင်းစိမ်းနဲ့ မိသလင် သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်မပေါ့ကွ။ မင်း မိနုက ဘာမက်မောစရာရှိလဲ၊ မိနုယုမယ့်အစား တို့ အိမ်က ဂျိုကုပ်မကြီးယူ၊ ဂျိုကုပ်မကြီးက တစ်နေ့ကို နို့တစ်ပိဿာအစိတ် ထွက်တယ်။ မင်းမိနုက ဘယ်လောက်ထွက်လို့တုန်း”

“တစ်စက်မှ မထွက်လည်း နေပါစေ ရောင်းရင်းရယ်၊ ငါ သူ့ကို ညစ်ကြည့်နေ ရရင် တော်ပါပြီ”

ဤသို့ဖြင့် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြပြီးနောက် သန်းခေါင် ကြက်တွန် သည့် အချိန်လောက်၌ ပန်းသတ်သည့် သနပ်ခါးခွက်ကို ရသူမှတစ်ပါး အားလုံး ပြန် ကုန်ကြသည်ဆို၏။ ပြန်သူတို့သည် နောက်တစ်နေ့၌ ရောက်လာတတ်ကြသေးသည့်တိုင် ခပ်စောစောက ကြိုတင်လာတတ်ကြ၍ ‘သက်ကြီးခေါင်းချ’ အချိန်၌ ချစ်သူမရွေးရသေး သည့် အခြားအပျိုတစ်အိမ်သို့ သွားရောက်လှည့်တတ်ကြသည် ဆို၏။

ဒေါ်လေးနု ပြောပြောပြသော စိတ်ကူးယဉ်ကြရမည့် စိတ်ကူးယဉ်စရာကား ယခု မှ စပါသည်။

သန်းခေါင်ကြက်တွေ တွန်ပြီးနောက် လာရောက် လှည့်ပတ်ကြသော ကာလသား ပေါက်ကြီးများက တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် ရယ်မော နောက်ဆုတ်ပြန်လေကြပြီးနောက်- မိမိ ရွေးချယ်လိုက်မိသည့် ချစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိရစ်ကြသည့်အချိန် ၌ ဝဲလင်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ကျန်ရစ်သည်ဆို၏။

ထိုအချိန်သည် မိမိ ရင်ခုန်သံကို မိမိကိုယ်တိုင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြား နေရသည့်အချိန်ဖြစ်သည် ဆို၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အိုက်စပ်ပူလောင်လျက် ရွေးစို့နေ၏။ မျက်နှာကြီးက ထူအမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။ လက်တွေက မသိမသာ တုန်နေ၏။ မျက်လွှာ ချလျက် ဗိုင်းငင်နေရင်းကပင် တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေအေး၏ ထိတွေ့မှုကိုလည်း သိ၏။ သူ၏ ပင့်သက်ရှုသံကိုလည်း ကြားနေ၏။ သူ့မျက်လုံးက ကြည့်နေသည်ကို လည်း သိနေ၏။ သစ်ရွက်ကလေးတွေလှုပ်သံကိုပင် သိနေသည်ဟုထင်၏။ သိရှိမျှမဟုတ် အဝေးမှကြားလိုက်ရသည့် ရွေးဟောင်းသံသဲ့သဲ့ကလေးသည်ပင်လျှင် သာယာနေ၏။ ပန်းပင် တွေ ခြေရင်းမှ အော်မြည်နေကြသော ပုရစ်နှင့် ညပိုးညမွှားတို့၏ စိစိညသောအသံကိုပင် တိတ်ဆိတ်သောညအား တန်ဆာဆင်ထားသောအသံ ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။ ထိုစဉ် သူ့ ချောင်းဟန်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တုန်သွားသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက် မိမိအလုပ်ကို လုပ်မြဲလုပ်နေ၏။ သူ့ကို မကြည့်၊ ဘာမှမဖြစ် ဘာမှမသိသလို ဟန်လုပ်နေ၏။ သို့သော် စိတ်ထဲကမူ သူ့ကိုပဲ သတိထားနေမိ၏။

ထိုသို့ သတိထားရင်း ခပ်စောစောကဖြင့် သူ့နဲ့ အပြန်အလှန် စကားဝှက်ကြ၊ ချိတ်ကြ၊ စောင်းကြ၊ ရိပ်ကြ၊ မရိုးသားတဲ့မျက်လုံးနဲ့ အပြန်အလှန်ကြည့်ကြ၊ ဘာမဟုတ်

သည့် အကြောင်းအရာကလေးကို စိတ်ဆိုးချင်ဟန်ဆောင်လျက် သူ့အသားနှင့်ထိအောင် တမင် လှမ်းလှမ်းရိုက်မိရ။ ယခုတော့ သူ့ကိုပဲ ကြောက်နေသလိုလို။ သာမဝေမဲ သူ့ ရင်ခွင်ထဲကိုပဲ မှီနေလိုက်ချင်သလိုလို...

“အဒီလို အချိန်မျိုးမှာပေါ့ မြခက်ရယ်၊ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ သူ့လက်ကြီးက ကျောကုန်းပေါ်မှ မထိတထိ တင်လာလေတော့ လှုပ်လည်းမလှုပ်ဝံ့၊ ပြောလည်း မပြောဝံ့ ကျောကလေးကို မသိမသာကော့မိရင်း ရင်ထဲက ဖိုခနဲ ဟာခနဲနဲ့။”

ဒေါ်လေးနုသည် မှတ်လည်းမှတ်မိ၏။ ပြောလည်း ပြောတတ်၏။ နားထောင်ရသူ ကိုယ်တိုင် တကယ်ဖြစ်လာလေသလားဟု ထင်လာရင်းမှ တောင့်တမိ၏။ ထိုသို့ တောင့်တ ခဲ့ရသည့် ရက်များအတွင်း အပြင်းထန်ဆုံး စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်မှာ မနေ့ကနှင့် သည်ယနေ့ ဖြစ်သည်။ သည်ယနေ့သည် စိတ်လှုပ်ရှားရုံမျှမဟုတ်၊ စိတ်လည်း ဆိုးရ၏။ ဝမ်းလည်း နည်းရ၏။ သည်က တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေရသည်ကို သူကတော့ တခြားအိမ်တွေကို ဝင်နေခဲ့သေး၏။ တခြားအိမ်တွေကို အရင်ဝင်ပြီးမှ သည်ကိုလာသတဲ့။

“သည်မှာဗျ၊ ခင်ဗျားကို ပြောနေတာ ခင်ဗျားကို ပြောတာ”

“ရှင်... ရှင်”

မြခက်သည် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ပြောလာသော ငတော့ကို ကြည့်နေ၏။ ကာလသားတို့ကလည်း မိမိတို့ကို ရှေ့တွင်ထားလျက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် ဝိုင်းငင်နေရာက မိမိတို့ ပြောကြဆိုကြသည်ကိုပင် မကြားမသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသော မြခက်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်လာကြ၏။

မြခက် ဘာကို စဉ်းစားသနည်း။ မြခက်သည် မိမိတို့ကို ရှေ့တွဲထားလျက် မိမိတို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကိုမှ မကြားတော့ဘဲ ဤမျှ စူးစူးစိုက် စဉ်းစားနေသည်မှာ မြခက် ခဉ်းစားသောအကြောင်းအရာ သို့မဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဤဝိုင်းထဲ၌ မပါ သောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးတောရင်း စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြ၏။ မြခက်က မိမိအား စူးစမ်းသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့် နေကြသည့် ကာလသားတစ်သိုက်အား အပြုံးဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“ဘာလဲဟင် ဘာပြောလိုက်ကြတာလဲ”

“သူ့အပင်က နွဲ့နှောင်းနှောင်း၊ သူ့အသီးက မစားကောင်းတဲ့ဗျ”

“ဪ... ဒါလား၊ ငါ့နွားနက်နက် ချုပ်ပေါ်တက် ချုပ်ချုပ်မကြား အာဂနွားရဲ့ သားပေါ့”

ငပြိုင်က တကယ် မဟုတ်ဘဲနှင့် အလွယ်ဆုံးစကားတစ်ခုကို ဝက်သည်ဟု ပြော လိုက်သည်။ မြခက်က “ဪ ဒါလား” ဟု ဆို၍ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ငပြိုင် နားမသည့်စကားမှာ ဆံပင်တို့၌ တွယ်ကပ်နေသော သန်းဥဖြစ်၏။ မြခက်က ဆံပင်တွေပေါ်

သွားနေတဲ့ သန်းမကြီးရဲ့သားပေါ့ဟု ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြေလိုက်သည်ကိုပင် ငပြိုင်က မသိ။ ငပြိုင်အဖြစ်ကို တွေ့နေရသော အဖော်တို့က ငပြိုင်အား ဝိုင်းဝန်း တွန်းထိုး ပြုလုပ်ကြ၏။

“ညီသပ ငပြိုင်လေး၊ ငတို့ဘက်က ပါလိုတော့ မဖြစ်ချေဘူးမောင့်”

ငတောသည် ငပြိုင်၏ကုပ်ကို တွန်းလိုက်ပြီးသည့်နောက် မြခက်ဘက်သို့ လှည့် လိုက်၏။

“သည်လို ရှင်မြခက်ကော၊ ငါ ငနပ်နဲ့က တစ်ဖက်၊ ကောင်းမြတ်နဲ့ ငတိုးက တစ်ဖက် စကားနိုင်ဝှက်ကြမလို့ပဲ၊ စံတုတ်ကြီးကတော့ သင်းမတတ်သဟာမို့၊ ဝိုင်းကျွန် ပြုမတုံးပဲ။ အဲသာ ညည်းနဲ့ ငပြိုင် နှစ်ယောက်ပဲကျန်သယ်။ ညည်းက ငါရဲ့ဘက်က နေမလား၊ ကောင်းမြတ်ဘက်က ဝင်မလား၊ သဟာမေးနေခါမှ ညည်းကလည်း ဘဇာ ငေးနေလေမှန်း မသိ”

မြခက်က အနည်းငယ် ရှက်သွား၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်ကို ရင်ဆိုင်ချင်နေ သည့်စိတ်ကြောင့် ငနပ်တို့ဘက်မှ ဝင်လိုက်၏။ ဝိုင်းကျွန်ကြီး ဖြစ်နေရသော စံတုတ် ကမူ မျက်လုံးမှူးကြီးဖြင့် ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးပြုလျက် မီးတင်ဆွေးခြင်း၊ အဖန်ရည်ထည့် ပေးခြင်း၊ ဆေးလိပ်မီးညှိပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်နေ၏။

ငပြိုင်နှင့် မြခက်မှာ ဘက်မမျှသော်လည်း မြခက်က ငနပ်တို့ဘက်မှ နေ၍ ကောင်းမြတ်ကို အပြိုင်စကားဝှက်ရမည်ကြောင့် မြခက်ကလည်း ဝမ်းမြောက်နေ၏။ အဖော် တွေကလည်း ဝမ်းမြောက်ကြ။ ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝမ်းမြောက်၏။ ငတိုး ကြီးကမူ ကောင်းမြတ်ဘက်သား သက်သက်ဖြစ်၏။ ငပြိုင်ကလည်း မနိုင်ကာမှနေ မြခက်ကိုပင် စချင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အားလုံး သဘောတူညီကြကာ ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် အသင့် ဖြစ်နေကြ၏။

စကားဝိုင်းကား စလေပြီ။

စကားဝိုင်း မစမီကတည်းက လူတွေ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် နေရာရွေ့ထိုင်ခြင်း များ ပြုလိုက်ကြ၏။ ရှေ့တွင် မိမိတို့၏ လောင်းကြေးပေးဆပ်မည့် ပန်းများကို ဖက်စိမ်း ပေါ်တွင် ပုံချထားကြ၏။ လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုတို့အတွက် မျက်လုံးမှူးကြီးဖြင့် ပြုံး ပြုံးကြီးရိုနေသော ဝိုင်းကျွန်ကြီးစံတုတ်က ကူညီပြုပြင်ပေး၏။ ဤသို့ဖြင့် အားလုံး အသင့် ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည်တွေချည်းရှိသည့်ဘက်က အရင်ဆုံး စကားဝှက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းမြတ်သည် မြခက်၏မျက်နှာသို့ အမှတ်မထင် မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေလိုက်၏။ ပြီးနောက် မြခက်တို့ ဝိုင်းခေါင်းဆောင် ငနပ်ကြီးကို ပြုံးကြည့်၏။ ထို့နောက် မိမိ၏ ပန်းပုံထဲမှ ပန်းတစ်ပွင့်စီယူ၍ ငနပ်တို့ဘက်သားများ၏ ပန်းပုံတွေပေါ်သို့ တစ်ပွင့် စီ လှမ်းတင်ပေး၏။

ကောင်းမြတ်က အရှုံးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးပါသောကြောင့် မိမိတို့က ဧည့်သည်ဟူသည့် အခွင့်အရေးကိုယူ၍ အနိုင်မကျင့်လို၊ ဦးစွာမဂုဏ်လို၊ ထို့ကြောင့် ယင်းသည် ပွဲအတွက် အရှုံးပေးလိုက်ပါသည်ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်၏။ အကြိတ်အနယ် ဝှက်ကြသည့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းမျိုး၌ ပြုလုပ်တတ်သော အပြုအမူမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပြုမူသည်ကို တွေ့ရုံမျှနှင့် ကောင်းမြတ်သည် တကယ် အကြိတ်အနယ် စကားဝှက်တော့မည်ဟု တစ်ဝိုင်းလုံးက အလိုလိုသိကြ၏။

ပန်းပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မသိသလို မျက်လွှာချနေသော မြခက်၏ ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်းခန်းခန်း၏။ သူ တကယ်ကို ဝိုင်းကြီးများလို စကားဝှက်တော့မှာပါကလားဟု တွေး၏။ ဤသို့ စကားဝှက်ကြခြင်းသည် တစ်ရွာမှ ကာလသားတို့ လာလည်ကြသော အခါမျိုး၌ လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ ရွာသားအချင်းချင်း ဖြစ်သော်လည်း နာမည်ကြီး ကာလသားများနှင့် နာမည်ကြီးအပျိုတို့ တမင် အပြိုင်ပြုကြသော ချိန်းဝိုင်းမျိုး၌ လည်းကောင်း ပြုလုပ်လေ့ ပြုလုပ်ထရှိသော အပြုအမူမျိုး ဖြစ်၏။ မြခက် အပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်လာမှ ဤလိုပုံစံမျိုးနှင့် တစ်ခါမျှ စကားမဝှက်ဖူးသေး။ သို့ရာတွင် ဒေါ်လေးနုက ပြောပြဖူး၊ သင်ပေးဖူးထားသဖြင့် ကြားလည်း ကြားခဲ့ဖူးပါပြီ။ တတ်သင့်သလောက်လည်း တတ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

မြခက်သည် ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေ၏။ ထိုသို့ လှုပ်ရှားနေဆဲ၌ပင် ယောင်ချောကြီးနှင့် သနပ်ခါးနှင့် ခေါင်း၌လည်း ပန်းတို့နှင့် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ခါးငယ်ငယ်နှင့် တင့်တယ်သော ဟန်ပန်အသွင်အပြင်ရှိနေသည့် ကောင်းမြတ်က ချောင်းဟန်လိုက်၏။

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာမိဘနှင့်တကွ ရှင်မစန္ဒီ၊ သူရဿတီဒေဝီတို့ကို ဦးချိညွတ်ပျော ကန်တော့ပါ၏။ ကန်တော့ပြီးလျှင် သားလုလင်က ပင့်ပါသည်။ သူရဿတီမယ်ဒေဝီနှင့် စန္ဒီသခင် လှနတ်ရှင်ဗျား၊ သားတို့ ယခု ပျော်ကြောင်းပြု၍ ချစ်မှုခင်အား၊ ကြင်နာပွားလျက်၊ မေတ္တာစကား ဝှက်ကြမည်၊ သားလှနတ်တွင်၊ ရှင်မဝင်၍၊ တွင်တွင် ဘကား ဆိုပါတော့။ ပျော်လည်း ပျော်ပါတော့။ သူရဿတီ၊ မေဒေဝီနှင့်၊ စန္ဒီရှင်မ၊ နတ်မယ်လျှ၊ ရှင်မတို့အား ပင့်ဖိတ်ထားပြီး၊ သားလှ စကားဝှက်တော့မည်၊ နှစ်သက်ရာသာ ခြေပါတော့။ ပျော်လည်း ပျော်ပါတော့။ သားလှနတ်မှ နေပါတော့။ သူရဿတီမယ်ဒေဝီနှင့် စန္ဒီရှင်မ နတ်မယ်လျှ၏။ သားလှနတ်မှ နေပါတော့။ သူရဿတီမယ်ဒေဝီနှင့် စန္ဒီရှင်မ နတ်မယ်လျှ၏။ သားလှရွှေသွေး၊ မင့်မောင်ထွေးက နှုတ်ရေးစကား စတော့မည်၊ နှမစဉ်းစား ဖြေပါတော့။

“စည်းစိမ်ချမ်းသာ လွန်ကြွယ်ဝ၊ သူ့အိမ် ဟာလာဟင်းလင်းပ၊ သူ့နေရာက အလွန်အေးမြ၊ ရောက်လာသူတိုင်း ပြန်မရ၊ သူ့မှာချစ်သူ လွန်ပေါလှ၊ မဆိုတော့တဲ့ အပျို၊ သူ့ကို လိုလို ပိုးပန်းကြ၊ စွန့်နိုင်သူမှ သူနှင့်ရ၊ မလေးသိလျှင် ဖော်လိုက်ပ၊ လူတိုင်းချစ်တဲ့ မငြိမ်းလှ၊ ကဲ... ဖော်”

ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် ပျော်ရွှင် ပြုံးတုံ့ မပြုံးတုံ့၊ ကောင်းမြတ်၏အသံ သည် ညဉ့်ယံပုံးတုံ့၊ မပုံးတုံ့၊ တိတ်ဆိတ်နေသော အဖော်များကလည်း နားဆင်ဆုံးတုံ့ မဆုံးတုံ့။

အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည့် အဖော်တို့၏ မျက်နှာသည် ကောင်းမြတ်၏မျက်နှာ ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်လိုက်ကြရာမှ မြခက်၏ မျက်နှာသို့ လှမ်းကြည့်ကြ၏။

သည်ကောင် သည်လိုပဲ လုပ်တတ်သည်။ ရိုးရိုး သူ့အစ ကိုယ်အစ အစုလိုက် အပျော်ဝှက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ လုပ်မည်ဆိုသည်နှင့် ဝိုင်းကြီးလို စလိုက်တော့သည်။ ဝိုင်းကြီး စ စလျှင် ငနပ်က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ရှင်လည်းဖြစ်၊ တစ်ယောက်တည်း သော မိန်းကလေးလည်းဖြစ်သော မြခက်က လက်ခံဖော်ရမည်။ မဖော်လိုလျှင် “ကျွန်မ ဝိုင်းကြီးဝှက် မဝှက်တတ်သေးပါဘူး” ဟု ပြော၍ အရုံးပေးပြီးလျှင် ကလေးသူငယ်တို့ ဝှက်သလို ရိုးရိုးပဲ စကားဝှက်ရတော့မည်။ ဤပွဲသည် မြခက်က မည်သို့ လက်ခံလိုမိ မည် ဟူသည့်အပေါ်၌ တည်၏။

မြခက်၏စိတ်၌ အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်လာ၏။ မြခက်၏ ရင်ညွန့်နှင့် နဖူးဆံစတို့တွင် ချွေးဥကလေးများ စိုနေ၏။ မြခက်သည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မျက်လွှာချလျက် ရှိသော် လည်း မြခက်၏ ရင်တွင်း၌ လှုပ်ရှားနေသည်။ မြခက်၏ စိတ်ထဲက အဖော်တွေအားလုံး မိမိမျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ဟု အလိုလို သိနေ၏။ ပန်းရနံ့တို့ကို သယ်ဆောင် လာသော ညဉ့်လေအေးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံပြုလျက် မြခက်တို့ကို ပက်ဖျန်းပေး လိုက်သည်။ ရှေးဦးစွာ သတိဝင်လာသော စံတုတ်ကြီးက မီးအင်ကို ပို၍ တောက်ပလာ စေရန် မီးကော်ဖြင့် ဆွပေး၏။ တိတ်ဆိတ်မှုသည် မြခက်၏စိတ်ကို ပို၍ လှုပ်ရှားစေ၏။ မြခက်သည် ဒေါ်လေးနု၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာလျက် ဒေါ်လေးနု၏အသံကို ကြား ယောင်လာရာမှ ပင့်သက်မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာမိဘ၊ သူရသတိ၊ မယ်ဒေဝီနှင့် စန္ဒီသခင် လှ နတ်ရှင် မယ်လျှင်ကန်တော့ပါ၏။ ကန်တော့ပြီးလျှင်၊ မယ့်သခင်တို့၊ ထွက်ဝင်ကြာသွား၊ မယ့်လျှာဖျားတွင်၊ ရပ်နားစိတ်ကြိုက် နေပါတော့၊ မယ်လျှင်ဦးခိုက် ပင့်ပါပေါ့။

“သမီးနှင့်မယ်၊ ချစ်တုံ့လှယ်သည်၊ မယ်မယ် စကားဆိုပါတော့၊ သမီးနှင့်မယ်၊ ချစ်တုံ့လှယ်သည် မယ်မယ်ပျော်ကြောင်း စပါတော့၊ မယ်မယ့်သမီး၊ ခွင့်ပန်ပြီး၍ မောင်ကြီး အများ၊ အဖြေခက်သည့် ဝှက်စကားကို၊ ပန်းနယ်ဖူးလာသမို့၊ ခူးကာပြပါမည်၊ နားဝ ဆင်တော်မူ”

“စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ လွန်ကြွယ်ဝ သူ့အိမ်ဟာလာဟင်းလင်းပ။ သူ့နေရာက လွန် အေးမြ၊ ရောက်လာသူတိုင်း ပြန်မရ။ သူ့မှာ ချစ်သူလွန်ပေါလှ၊ မအိုတော့တဲ့ အပျိုမ၊ သူ့ကိုလိုလို ပိုးပန်းကြ၊ စွန့်နိုင်သူမှ သူ့နှင့်ရ၊ မလေးသိလိုဖော်ကာပြ၊ သုံးဘုံချစ်တဲ့ မငြိမ်းလှ၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အပျိုမ၊ မောင်ကြီး ဟုတ်ပါစ”

မြခက်၏အသံသည် တုန်လှုပ်နေလေဟန် ရှိသော်လည်း အဆက်မပြတ် ခပ်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်၏။ မြခက်သည် မိမိအဖြေဆုံးသည်နှင့် ပင့်သက်ရှိုက်လျက် ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်၏။ ထို့နောက် အဖော်များရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးလွဲသွား၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးသည် ပြုံးနေ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာနှင့်အတူ အဖော်အားလုံးတို့၏ မျက်နှာလည်း ပြုံးနေကြ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ကျေနပ်မှုဖြင့် မျိုချလိုက်သော တံတွေးမျိုးသံကိုပင် ကြားလိုက်ကြရ၏။ ကောင်းမြတ်သည် ခံညားသော အပြုံးဖြင့် မိမိတို့ လောင်းကြေးထပ်ထားသည့် ပန်းပုံကြီးကို ကျုံးယူကာ တစ်ဖက်မှ စကားပိုင်း၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ငနပ်သို့ ပေး၏။ ငနပ်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပေးလာသည့် ပန်းလောင်းကြေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူကာ မြခက်ရှိရာသို့ လှမ်း၏။ မြခက်က ငနပ်၏ လက်ခုပ်ထဲမှ ပန်းနှစ်ပွင့်စီ ရွေးချယ်ကောက်ယူ၏။ သူ့ရသတီမယ်တော်နှင့် စန္ဒီရှင်မအတွက်ဟုဆိုကာ မိမိ ဘက်တော်သားများ၏ ခေါင်းသို့ လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ခေါင်းသို့ လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် ပန်၏။ ပန်ပေး၏။ ပြီးမှ ကျန်သော ဆောင်ပန်းတို့ကို မိမိ လက်ခုပ်ကလေးဖြင့် ခံယူ လိုက်ပြီးနောက် ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါးတောင်း၊ ချားရစ်ခုံ၊ ရစ်တောင်း စသည်တို့၌ တစ်ပွင့်စီတင်၏။

ပွဲကြီးလမ်းကြီး တစ်ခုဖြစ်လာသော လှလင်ပျိုခြောက်ဦးနှင့် လုံမငယ်တစ်ဦးတို့၏ ချစ်ရေးငင်ရာ အချစ်စစ် မြေပြင်ကြီး၌ အချစ်တိုက်ပွဲ ဝင်နေကြသူတို့၏ ထေ့သံ၊ ရယ်သံ၊ စောင်းသံ၊ ချိတ်သံ၊ လှန့်သံ၊ ခွာသံ၊ ရှောင်သံ၊ တိမ်းသံတို့သည် တိတ်ဆိတ်သောညတွင် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပေါ်နေရာမှ တစ်ခါတစ်ခါ ပွင့်ထွက်လာတတ်၏။

ကောင်းမြတ်သည် အသံသြသြကြီးနှင့် ကြီးကောင်ဝင်လာသည့်အချိန်ကစ၍ နွားသိုးပေါက်ကလေးကဲ့သို့ အပျိုတကာ အပျိုအိမ်သို့ ဦးစွာ ရောက်လျက် ပေါက်တတ်ကရ ပြောခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အပျိုကြီးတွေနှင့်လည်း နီးနီးကပ်ကပ် ပေါင်းထားသောကြောင့် ရှက်စရာ အကြောင်းနှင့် စကားတို့ကို ကြားဖူးခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ မြခက်ဆိုသော် ကောင်းမြတ်သည် မိန်းမတို့ ကြိုက်တတ်သည့် ကာလသားပေါက်ကလေးမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် ဝါရင့်သော ကာလသားကြီးတို့တမျှ နားရပါးရေ ဝနေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့နောက် တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ အပျိုဖြစ်လာရသော မြခက်အား ဘယ်လိုမှ ညာကန် သဒ္ဒါလန်အောင် နယ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကောင်းမြတ်က သဘောထား၏။ သို့သော် လက်တွေ့၌မူ ကောင်းမြတ် ထင်သလို မလွယ်ကူ။

ပွဲကြီးလမ်းကြီးပြု၍ စကားနိုင်လှဝှက်ရာ၌ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လင်္ကာနဓာတ်တို့ဖြင့် အခြေပျိုးခြင်း၊ ကိုယ်ရည်သွေးခြင်း၊ တစ်ဖက်သားကို စကားဖြင့် နှိမ်ခြင်း၊ ခန့်ခြင်း၊ ဖိခြင်းတို့ ပြုပြီးမှ မိမိတို့ ဝှက်လိုကြသည့် စကားကို ဝှက်ကြရိုးထုံးစံရှိ၏။ ငယ်နုလှသေးသည့် မြခက်အဖို့ဒါတွေကို မသိ၊ မရသေးဟု ကောင်းမြတ်က ထင်ခဲ့၏။ ကောင်းမြတ်၏ အထင်နှင့် လက်တွေ့အသွင်သည် တက်တက်စင် လွဲခဲ့လေပြီ။

မြခက်တို့ဘက်မှ ခေါင်းဆောင်ပြုသူ ငနပ်သည် ခေသူမဟုတ်။ စကားဝိုင်းကြီး တစ်ခုနှစ်ခု၌ ပါဖူးသူဖြစ်၏။ ငတောက စကားမကြွယ်သော်လည်း ဝိုင်နိုင်သူဖြစ်၏။ မြခက်ကမူ တောက်ပသော ဆီမီးသို့ ထိန်းညှိသူ ဖြစ်၏။ အမှောင်၌ ပျောက်နေသည့် စကားကို ကောက်ကာငင်ကာ ရှာပေးနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဤဝိုင်းသားအားလုံးထက် ပို၍ လင်္ကာနုဘေတွေကို ဆိုနိုင်၏။ မြခက် ဆိုလိုတိုင်း ကာလသားပေါက်ကြီးတစ်စုက တအုံတညှင် ငေး၍ နားထောင်နေကြ၏။

“ချည်သေး၍ ချားမလည်သလိုပါပဲ။ သို့ပေမင် မောင်ကြီးတို့က ဖိတ်ခေါ်ကြတော့ ကျွန်မအဖို့ မပါပြန်ရင်လည်း ရိုင်းရာကျတော့မည်။ ပါပြန်ရင်လာ ဗိုင်းနာမ ဖြစ်မည်မို့ မဝံ့ရဲရဲ ဝံ့ရဲရဲဖြင့် ရိုင်းရာမကျလေအောင် စွန့်စားပြီး သည်စကားဝိုင်း၌ ပါရပါသည်။ မောင်ကြီးတို့ မကြင်နာ၍ ဝိုင်းနာမဖြစ်လျှင် ဖြစ်ရပါစေတော့” ဟု အောက်ပင်စကား လင်္ကာသွားကလေးတွေ ရွတ်ပြီးမှ တကယ့် ခဲရာခဲဆစ် စကားအသစ်တွေကိုချည်း ဝှက် နေလေရာ ကောင်းမြတ်တို့လူသိုက် ချွေးပြန်နေကြ၏။

မမယ်ခါသား ငပြိုင်းနှင့် လူရိုးလူတည် စံတုတ်ကြီးတို့အဖို့မူ သွားဖိုးကြီးတွေနှင့် နားထောင်နေကြရင်း မြခက်ကို အံ့အားတသင့် ငေးစိုက်နေမိကြ၏။

ချည်သေး၍ ချားမလည်၊ ငယ်သေးလို့ နားမလည်ဆိုပြီးနောက် ရိုင်းတာမကျ အောင် ဗိုင်းနာမအဖြစ် ခံပါတော့မည်ဟု သုံးလိုက်ပုံကလေးများ အသည်းထဲက ယားကျိကျိ ဖြစ်သွားရသည်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးထင်မိကြ၏။

အပျိုကလေးတို့သည် ဝဲလင်းဆောင်၌ ဗိုင်းငင်ရင်း လူပျိုကလေးတွေကို စည့်ခံ လာကြရာ ထူလွန်း ထိုင်းလွန်း၊ အလွန်း ညံ့ဖျင်းလွန်းသောကြောင့် မည်သည့် ကာလ သားကမူ မကြိုက်နိုင်ကြဘဲ စွန့်ပစ်သွားကြသဖြင့် ဗိုင်းငင်သော အလုပ်သာ အလုပ်ခွင်၌ နာခဲ့ရသည်။ ကြိုက်သူတစ်ယောက်မျှ မရ။ ကျွန်မလည်း မောင်ကြီးတို့နှင့် အရာ စကား ဝှက်သော ဝိုင်း၌ပါရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ ညံ့ပုံ၊ ထူပုံ၊ အပုံတွေ သိပြီး မောင်ကြီးတို့ စွန့်ပစ်သွားကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဗိုင်းနာမ ဖြစ်ရပါတော့မည်။ မောင်ကြီးတို့ ကြင်နာ သနားကြမှ ‘ဗိုင်းနာမ’ ဘဝက လွတ်ရပါမည်။ သို့ကလောက်ထူသော၊ အသော၊ ညံ့သော၊ ထိုင်းသော ကျွန်မက ရိုင်းရာမကျလေအောင် မောင်ကြီးတို့ စကားဝိုင်းတွင် ပါဝင်၍ စကားဝှက်ပါတော့မည်ဟု ဆိုလိုက်ပြီးမှ ဝှက်လိုက်သည်။ စကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ပါးစပ်ဟင်းလင်း ဟာလျက် ငေးစိုက်နေကြရ၏။

တစ်စက်မှ ကောင်းမြတ် တစ်ယောက်တည်းလိုလို ခိုင်ခံ့ချေပခြင်း၊ တိုက်စစ်ဆင် ခြင်း ပြုနေရသည်။ ငပြိုင်းနှင့် ငတိုးတို့ကား အားကိုးရသူများ မဟုတ်ကြ။

စကားဝိုင်း၏ အခြေအနေသည် ငနပ်တို့ဘက်မှ အရေးသာလျက်ရှိ၏။ ငနပ် ကိုယ်တိုင် ကောင်းမြတ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူဖြစ်နေရာ မိမိ မထင်ဘဲနှင့် ဘယ်အချိန် ဘယ်လို

တတ်နေမှန်း မသိသော မြခက်က ငနပ်တို့ဘက်သို့ ရောက်နေသောအခါ ကောင်းမြတ် အဖို့ အလူးအလဲ ခံနေရ၏။

လဆုတ်လသည် ယခုမှ ပို၍ ထိန်ထိန်သာ၏။ ဤသည် ရက်မျိုးကား ကာလ သားတွေ အပျိုအလည် ထွက်ကြသော ရက်မျိုးဖြစ်သော်လည်း ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သော ကြောင့် မြခက်တို့ အိမ်ရှေ့မှ အသုတ်လိုက် အသုတ်လိုက် ပြန်သွားကြသည့် အသံများ ကို ကြားနေရလေပြီ။

မောင်ရင် ပြန်ချိန်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ‘မောင်ရင်ပြန် ကြက်’ တွန်သံ သည် တောင်ပံတဖြန်းဖြန်း ခတ်သံနှင့်အတူ တစ်ရွာလုံး လှုပ်ရှားဆူညံလာ၏။ အုတ် လမ်းကလေး ခပ်သာသာဖြင့် လရောင်အောက်၌ လျောင်းစက်နေသည့် တိတ်ဆိတ်နေ သော ရွာကလေးသည် အိပ်မောကျနေရာမှ လူးလွန်လိုက်သလို လှုပ်ရှားလာ၏။ ထို့နောက် ပြန်၍ တိတ်ဆိတ်သွားသည်နှင့် အဝေးမှ တထေ့ထေ့ ကြူလိုက်သော ပလွေသံသည် တမြေ့မြေ့ လွမ်းစဖွယ် ပို၍ ထင်ရှားလာ၏။ ပန်းရနံ့တို့ကို သုတ်ဖျန်းလာသော လေ သည် မြခက်ရှိရာသို့ ဝင်ရောက်တိုးဝေ၏။ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ရယ်လိုက်ကြသော အသံ သည် ဗွေးသောလေနှင့်အတူ လမ်းမဘက်သို့ ပျံ့လွင့်သွားပြန်၏။

“ကောင်းမြတ်ရာ မိုးသာလင်းချင်လင်းမယ်၊ မင်းရို့ ဖွတ်ချေးတွေ ငါရို့ကို ပြိုင် လို့ နိုင်နိုင်ရိုးလား။”

လူအင်အားသာနေသော ငနပ်က မခံချင်အောင် စလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ် သည် အရှုံးမပေးလို၊ မနိုင်လျှင် နိုင်ရာနှင့် ညစ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သူသည် မြခက် မဖော်ရဲသည့်စကားကို နောက်ဆုံးပိတ်ပုတ်ခြင်းအနေဖြင့် ဝှက်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။

“အေးပလေ၊ နက်ဖြန်ဖွန်းတည့်မှာ ငါလည်း မင်ကြောင်ထိုးရဦးမပ၊ သည်တော့ ဟောသည် ပန်းတွေအကုန်ပုံတိုက် လောင်းကြေးထပ်ပြီး ငါ ဝှက်မယ်၊ နောက်ဆုံးဝှက် ခြင်းပ၊ ကဲ... မင်းရို့အထဲက မြခက်ပဲ ဖော်”

“မြေနှင့်ရန်ဘက်၊ ခက်လက်ညိုမှောင်၊ နေမလောင်သည့်၊ အမှောင်ပုန်းခို ပန်းနီညို၊ မပွင့်လိုဘူး၊ အမြဲဖူး၊ ချစ်သူခူးမှလန်း၊ ချစ်သူနမ်းမှပွင့်၊ မလေးပန်ဖို့အသင့်၊ မောင်ကြီး လေးချင်ချင်-တဲ့”

မြခက်၏မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးဖျန်းသွား၏။ မြခက်၏ မျက်စောင်းသည် ကောင်းမြတ် ၏ မျက်နှာရှိရာသို့ ကျရောက်သွား၏။ စိုးမိုးသော ဟန်ပန်နှင့် တုံ့ပြန်ကြည့်နေသော ကောင်းမြတ်၏ မျက်လုံးတို့နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိလျက် မလွန်ခင်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ မြခက်၏ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာရသည်။

ဤစကားသည် အသစ်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သူမှ မသိကြ။ သို့သော် မြခက်၏ ရွက်သွေးဖျန်းနေသော မျက်နှာကို မြင်ရခြင်းကြောင့် မြခက် သိနေကြောင်း ထင်ရှား၏။

အားလုံးတို့က မြခက်၏ မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ငနပ်က ပြုံးဖြူဖြူနေသော ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ မြခက်ဘက် လှည့်လိုက်၏။

“ဖော်လိုက်ဟာ၊ နင်သိတယ်မှတ်လား။”

“ဖော်လေ ဖော်ပေါ့၊ ဖော်နိုင်ရင် ဟောသည့်ပန်းပုံ အကုန်ယူ၊ ငါ့ဝက်သည့်အထဲ မှာ စကားနှစ်ခုပါသယ်ဟ၊ ယူမယ် မယူဘူး ဆိုသာပါပြော”

မြခက် သနပ်ခါးတောင်းထဲမှ သနပ်ခါးတုံးဖြင့် ကောင်းမြတ်ကို ပေါက်၏။ ကောင်းမြတ်က ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် သနပ်ခါးတုံးကို ဖမ်းလိုက်၏။ ဘေးမှအဖော်တွေ က ဘာတွေပါလိမ့်ဟု သိပ်သိချင်နေကြလျက် ဘာမှန်းမသိဘဲ ကောင်းမြတ်နှင့်အတူ ရောနှောရယ်နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်က ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ရွန်းလှနေသည့် မျက်လုံးဖြင့် မြခက်ကို ပြုံးလျက်ကြည့်၏။

“ကဲလေ ဖော်လေ သေသေချာချာ ဖော်ရမယ်၊ ငပြိုင်ရို၊ ငနပ်ရို၊ စံတုတ်ကြီး ရို၊သိအောင် ဖော်ရမယ်၊ မဖော်နိုင်ရင် ပန်းပေး တို့နိုင်တယ်”

“နိုင်လိမ့်မယ် နိုင်လိမ့်မယ် အားကြီးချည်း နိုင်လိမ့်မယ်။ ကျုပ် ဖော်မယ်တော့ နားထောင်”

“နီညိုရောင်သမ်း၊ နေမလှမ်းတဲ့၊ နတ်ပန်းဆန်ကို၊ မပန်ဝံ့လို့၊ အမေဆိုလိမ့်၊ နတ် အိုရဲက ဖျဉ်းစွဲအောင် ဖမ်းစားတတ်သတဲ့တော်။

နီနီကျင်ကျင်၊ နေမလှမ်းတဲ့ ပန်းလွင်လွင်ကို၊ ရွှင်လှိုမြူးလို့၊ ကစားလို့၍၊ ပေးလို့ ခဲ့လျှင်၊ မောင်ကြီးအိမ်က၊ မောင့်နှမကို၊ ဝအောင်အရင်၊ ပန်ပါစေလားတော်-ကံ”

မြခက်က တောက်ပသော မျက်လုံး၊ အပြုံးပါသော မျက်စောင်းဖြင့် ကောင်းမြတ် ကို မချိုမချင်ကြည့်၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာ၌ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိ နေ၏။ ကောင်းမြတ် သိထားသော အဖြေမှာ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရွတ်ဆိုပြရဲသည့်အဖြေမျိုး မဟုတ်။

“မြေမှာမပေါက်၊ လူမှာရောက်သည့်၊ ကြောက်စရာပန်း၊ ခူးမှလန်း၊ ရိုးတန်ညှာက နီမြန်းမြန်း” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ယခု မြခက်၏အဖြေမှာ မိမိ သိထားသော အဖြေထက် ပို၍ လှ၏။ မဖြေပါဘဲနှင့် အလိုလို ပြေသွားသောအဖြေ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အံ့ဩနေရ၏။

“ကဲ... မယ်မင်းကြီးမလေး ခင်ဗျားကို ကျုပ် အရှုံးပေးပြီ။ ရှေး-ယူတော်မူ”

ကောင်းမြတ်က ပန်းကို အပုံလိုက် မြခက်တို့ဘက်သို့ တွန်းပို့၏။ မြခက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နူးမှုဖြင့် ပြုံးနေ၏။

“ဟေ့... အရှုံးမပေးနိုင်သေးဘူးကွ။ အစက တို့တစ်တွေသိအောင် ဖော်နိုင်မှလို့ ပြောထားတာ။ အခု တို့တစ်တွေ မသိသေးဘူး။”

ငပြိုင်က ဆူညံဆူညံလုပ်ရင်း မိမိ၏ ပန်းပုံကို ဆွဲထား၏။ ဤတွင် ငနပ်က

မြခက်ကို တိုးတိုးကပ်မေး၏။ မြခက်က မပြော။ အတန်တန်မေးမှ သူ့မေးပါလားဟု ကောင်းမြတ်ကို မေးခေါ်ပြု၏။ ငနပ်က မေး၏။ ကောင်းမြတ်က မိမိသိထားသည့် အဖြေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရွတ်ဆိုပြု၏။

“ဟေ့... ကောင်းမြတ် သစ္စာမဖောက်နဲ့ကွ၊ မင်း ကိုယ့်အချင်းချင်းတော့ မပြောဘဲနဲ့ သူ့ကို မပြောရဘူး” ဟု တွန်းလား ဆွဲလား လုပ်နေ၏။ ထိုစဉ်၌ပင် ငနပ်၏မျက်နှာ၌ ဝင်းထိန်လာတော့သည်။ မိမိ၏ပေါင်ကို မိမိဘာသာ ပုတ်လိုက်ပြီးနောက် “ဪ... အဲသာကိုး” ဟု အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် ငပြိုင်း၏ရှေ့မှ ပန်းပုံကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း...

“မင်း သိချင်သလား၊ သိချင်သလား၊ မင်းအဖေကြီးရဲ့ဟာတဲ့၊ ကဲ... ပေး”

“ဟေး မရဘူး၊ မင်းတို့ဖြေ၊ တို့သိအောင်ဖြေ”

“ဖြေပြီးပါပကောကွ၊ မင်းအဖေကြီးရဲ့ဟာတဲ့”

“ဒါပဲနော် တော်ရို၊နော်၊ တော်ရို၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ‘သစ်နှစ်ပင်ကြား ပေါက်တဲ့ဝါး၊ အဖျားခပ်ကိုင်းကိုင်း’ တဲ့ သိလား”

“အို... အဲဒါလည်း ကျုပ်တို့ မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ကတော့ မတတ်တာ အမှန်ပဲ၊ ရိုးရိုးပဲ”

ငပြိုင်းက မကျေမနပ် အော်၏။ ကိုငတောက ဆူညံဆူညံ လုပ်နေသော ငပြိုင်းဧကပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်၏။

“အမယ် ခုမှရိုးနေလိုက်တာ၊ အမေရိုး၊ အဖေရိုး၊ ဘွားအေ ရိုးကလေး၊ မသိရင် မှတ်ထား၊ သစ်နှစ်ပင်ကြား ပေါက်တဲ့ဝါး၊ အဖျားခပ်ကိုင်းကိုင်းဆိုတာ မိမိစစ်ကြား ပေါက်တဲ့သား စကားခပ်ရိုင်းရိုင်းတဲ့၊ ပေး ပန်း”

ငပြိုင်း၏ခေါင်းမှ ပန်းကိုပါ ဖြုတ်ယူလိုက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် စကားပိုင်း အပြီးသတ်ကြကာ ကာလသားတစ်သိုက်တို့ မြခက်ကို နှုတ်ဆက်လျက် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားကြ၏။

ဆူနေသောအိမ်သည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဆေးလိပ်တိုများ၊ ကျောက်ပျဉ်နှင့် သနပ်ခါးတောင်း၊ သနပ်ခါးတုံးများ၊ ကွမ်းအစ်၊ ဆေးအစ်၊ ထွေးအစ်၊ အဖန်အိုး၊ ထန်းလျက်ပန်းကန် စသည်တို့ ပြန့်ကြဲနေ၏။ ကာလသားတို့၏ ကိုယ်နဲ့သည်ပင်လျှင် ကျန်နေသလို ထင်ရ၏။ ကာလသားတို့၏ စကားသံကိုလည်း ကြားယောင်သလို ဖြစ်နေ၏။ မီးအင်ထဲမှ မီးတောက်သည် ရေနံချေး ခန်းခြောက်သဖြင့် ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေလေပြီ။ မြခက်သည် မိုင်းငင်သော ရစ်ခုံနှင့်တကွ ချည်ခင်များ မိုင်းတောင့်များကို တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် သိမ်း၏။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးသည် မိမိ တစ်ယောက်တည်းရှိသကဲ့သို့ သွေ့ဆောင်ခြောက်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ မြခက်၏စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုကို လွမ်းဆွတ်နေသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်၏ စုတ်ထိုးသံသည် ဝဲလင်းဆောင်တစ်ခုလုံးကို

ကျယ်လောင်စွာ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ သိမ်းဆည်း ရှင်းလင်းနေသော မြခက်၏စိတ်ထဲ၌ ဤ အိမ်မြောင်၏ စုတ်ထိုးသံပင်လျှင် လွှမ်းစရာကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ မိမိကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ညည်းညူလိုက်လေသလားဟု အောက်မေ့မိ၏။

အာလုံး သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းပြီးသောအခါ မြခက်သည် ဝဲလင်းဆောင်ရှေ့သို့ ထွက်မိအောင် ထွက်လိုက်သေး၏။ အရွက်ပါးသော ဒန့်သလွန်ပင်တို့၏အကြားမှ လ တစ်ခြမ်းပဲ့ကြီးသည် ရှိသမျှအလင်းရောင်ကိုထုတ်ကာ အစွမ်းကုန် သာနေ၏။ အဖော်ကွဲ သော ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်သည် ကောင်းကင်ယံမှ အသံပေးရင်း ပျံသွားလေသည်။ ညင်းလေ သည် တဖြည်းဖြည်းသွေး၏။ တိတ်ဆိတ်သော ရွာရိုးတစ်လျှောက်၌ ပန်းရနံ့တို့က မွှေးပျံ့ နေသည်။ တစ်ဖက်ခြံမှ ဝါးရုံပင်တို့သည် မြခက်တို့ခြံတွင်းရှိ ဒန့်သလွန်ပင်များရှိရာသို့ ကုန်းကာကုန်းကာ တီးတိုးစကားပြောနေ၏။ မြခက်သည် အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိ၊ အကြောင်း အရာမရှိသော တွေးခြင်း ငေးခြင်းမျိုးဖြင့် ငေးလျက်၊ ဒန့်ဒလွန်ရွက်တို့အကြားမှ မြင်နေရ သော ထိန်ထိန်သာသည့် လတစ်ခြမ်းပဲ့ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့... လုံမ မအိပ်သေးဘူးလား၊ အိပ်ပါတော့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ကျွန်မ အိပ်မလို့။”

တစ်ရေးနိုးလာပြီဖြစ်သော မိခင်က အော်လိုက်သောကြောင့်သာလျှင် မြခက် အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ မျက်လုံးကား ကြောင်နေဆဲ။

အခန်း (၃)

ကောင်းမြတ်တို့ မင်ကြောင်ထိုးကြစဉ်က အိမ်ခေါင်းမင်းနှင့် အိမ်ခေါင်းကတော်တို့ စာရင်း လာယူကြသောကြောင့် လူကြီးများ လာရောက် တားဆီးကြသည့်အတွက် စံတုတ်ကြီးနှင့် အချို့လူငယ်များ မင်ကြောင်မထိုးဘဲ ဆိုင်းငံ့လိုက်ကြ၏။

မြန်မာပြည်၏ အစွန်နိမိတ်တို့၌ စစ်ဖြစ်လျက် ရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ နေပြည်တော် မှ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စစ်သားစည်းကြပ်လျက်ရှိ၏။ ရှင်ပြုပြီးသူ မင်ကြောင်ထိုးပြီးသူတိုင်း အရွယ်ရောက်ပြီဟု စစ်သားအဖြစ် စည်းကြပ်ခြင်း ခံကြရတတ်၏။ လူကောင် ကြီးထွား သော်လည်း မင်ကြောင်မရှိသူကို စစ်သားအဖြစ် စည်းကြပ်ခြင်း မပြုကြ။ ရန်သူက မြင်သော် ရှက်ဖွယ်ယောက်ျား ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မင်ကြောင်မရှိသူကို ဖယ် ထားဘိ။ မင်ကြောင်ရှိပါလျက် မပြည့်မစုံသူ၊ မင်သေ့ခြေတစ်ဖက်၌သာ ရှိသောသူ၊ ‘ဒူးကျ’ ဆိုးနှံခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပေါင်လယ်ပေါင်ရင်း၌သာ ထိုးနှံသောသူတို့သည် စစ်ပွဲအတွင်း ၌ ထမင်းအိုးထမ်း၊ ဟင်းအိုးထမ်းနှင့် အခြားသူတို့၏ အစေအပါးမျှသာ ပြုလုပ်ကြရ၏။ ငစ်သားတိုင်း၏ အနိင့်အထက် ညှဉ်းဆဲခြင်းကို ခံကြရ၏။ အရပ်ထဲ၌လည်း ရှက်ဖွယ် နှောင့်နှေး ဖြစ်နေရ၏။ မိမိတို့ရွာရပ်၌ပင် မြန်မာအပျိုတို့က အထင်သေးသဖြင့် ကြိုက် ချစ်မှု မရှိကြ။

သို့သော် စစ်သားများ နေ့စဉ် လာရောက်စည်းကြပ်လျက် ရှိနေသောအခါ မိဘတို့ သည် စစ်ကြီးပြီးလိမ့်နိုး ပြီးလိမ့်နိုးဟု မျှော်ကိုးလျက် သားတို့အား မင်ကြောင်ထိုးခြင်း နှင့် ရှင်ပြုခြင်းတို့ကို ဆိုင်းငံ့ တားမြစ်ထားကြ၏။ တစ်နှစ်အောင်လျှင် တစ်နှစ်သက်သာ သည်ဟု ယူဆထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် စံတုတ်နှင့် အဖော်အချို့တို့သည် မင်ကြောင်ထိုး နေပြုပြီးမှ မိဘတို့ လာရောက်တားမြစ်ကြသဖြင့် မင်ကြောင် မထိုးကြတော့။

ပြီးတော့ သူ့ကို တွန်းလှဲ၏။ လူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အတင်းဖိထား၏။ ရုန်း၍မရ၊ အော်၍မရ၊ အသက်ရှူကျပ်လာ၏။ မွန်းလာ၏။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း ရင်ထဲက ပိုလာ၏။ မောလာ၏။ ထိုနောက် တအင်အင်နှင့် ညည်းညူနေမိရာမှ တအားပြန်ဖက်ထားလိုက်မိသည်ဟု ထင်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရပြီးနောက် ဖျတ်ခနဲ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်လာ၏။

မိမိအိပ်ရာထဲ၌ မိမိတစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေသည်ဟု သိရ၏။ အခန်းထဲ၌ မှောင်နေသော်လည်း ခြင်ထောင်အမိုးကို မြင်နေရ၏။ သို့သော် တကယ်မောနေ၏။ ဈေးများ စို့နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲပေနေလေပြီ။ အိပ်မက်ဆိုသော်လည်း ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် တကယ် မောနေသောကြောင့် အိပ်ရာထဲ၌ ခေတ္တငြိမ်နေလိုက်၏။ လွမ်းချင့်စဖွယ်မှုတ်နေသည့် အဝေးက ပလ္လေသံကို ကြားနေရဆဲ။

သညပ်လေ့ရှင်သည် မည်သူ့ကို ရည်မှန်းတမ်းတ၍ ညလုံးပေါက် မှုတ်နေရပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း အိပ်ရာမှ ထခဲ့၏။ ထိုနောက် အိပ်မက်အကြောင်းကို တွေး၏။ မက်လိုက်ရသည့် အိပ်မက်ထဲ၌ မိမိ မက်လိုသော ကောင်းမြတ်ကိုတော့ ဘာပြုလို့ မမက်ရပါလိမ့်ဟု မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်း မျက်နှာသစ်ခြင်းကို အဆုံးသတ်၏။

ရွာဦးကျောင်းဆီမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံကို ကြားနေရလေပြီ။ ထိုနောက် ကြေးစည်သံနှင့်အတူ ခွေးအူသံတို့ ပေါ်လာကြ၏။ မိမိ အိပ်ရာက ထသည်မှာ အချိန်တော်ဖြစ်၏။ အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် ညဉ့်ဦးက အသင့် ရေစိမ်းထားသော ဆွမ်းဆန်ကိုချက်၏။

အိုးခွက် ပန်းကန်တို့ ဆေးကြောသည့်နေရာမှ အနောက်ဘက်သို့ ကျစပြုနေသော ဖိုးလမ်းကြီးကို မြင်သဖြင့် ကြည့်မိ၏။ လေသည် ညဉ့်ဦးကကဲ့သို့ မမြူးဘဲ ငြိမ်နေ၏။ သစ်ပင်သစ်ရွက်တို့အကြားမှ ကျလာသော လပြောက်တို့သည် သစ်ရွက်တို့အောက်၌ ငွေဘော်ကြယ် ဖောက်ထားသော ဇာနားပြောက်ကဲ့သို့ ထင်၏။

ကိုရင်ဖိုးထိန်တို့အိမ်မှ တွန်လိုက်သော ညောင်ကန်ကြက်မှစ၍ တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျက် ညံအောင် အတောင်တဖြန်းဖြန်း ခက်လျက် ကြက်တွန်သံတွေ ဆက်သွား၏။ လင်းကြက် တွန်လေပြီ။ ကြက်တွန်သံတွေအဆုံး၌ ရွာသည် ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

မိမိ မှတ်မိနေသေးသည်။ ဤလို နံနက်ခင်း ဆောင်းကြွင်း အချိန်ဆီလောက်က ရှားတောကြီးဆီမှ ဥသြမြည်သံ ပေါ်လာလေ့ရှိ၏။ ဥသြ၏ အော်မြည်သံသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွမ်းလွမ်းတတ ဟစ်ခေါ်ကြွေးရင့်နေသကဲ့သို့ ရင်ဆို့စရာဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ မကြာမီ ထိုအသံကို စံတုတ်ကြီး၏ သီချင်းသံက ဖုံးအုပ်ပစ်လေ့ရှိ၏။

စံတုတ်၏ သီချင်းသံမှာ ဥသြကလေး တွန်သံကဲ့သို့ လွမ်းချင့်စဖွယ်မကောင်း။ သို့ရာတွင် နံနက်စောစော၌ ကြည့်နူးဖွယ်တစ်မျိုး ကောင်း၏။ မိမိသည် သူ့အသံကို

နားထောင်ရင်း အိပ်ရာထဲ၌ မျက်တောင်ကလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လျက် လူပါးဝသော ကောင်းမြတ်အကြောင်းကို တွေးနေတတ်၏။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုအသံသည် တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် မြတ်တောက်ခြင်း ခံရသလို ပြတ်သွားလေ့ရှိ၏။

ထို့နောက် သာဇတို့ စကားပြောသံများ ပေါ်လာကြသည်။ ကောင်းမြတ်၊ သာဇနှင့် စံတုတ်ကြီးတို့ အရုဏ်ဆွမ်း လာယူကြခြင်းဖြစ်၏။ သည်အချိန်၌ မိမိသည် တစ်ဖက်သို့ လူးလိမ့်ပြီးနောက် မျက်စိနှစ်လုံးပိတ်ကာ ပြန်အိပ်ပစ်တတ်သည်။

“ဟဲ့ ကောင်းမလေး ထစမ်း၊ အမယ် အပျင်းထူနေလိုက်တာ။ သာဇတို့ ကောင်းမြတ်တို့တောင် ဆွမ်းအုပ်လာယူကြကုန်ပြီ။ ထ ကောက်ညင်းပေါင်းစားရအောင်”

မိမိသည် ကောင်းမြတ်တို့ သာဇတို့ ဆွမ်းအုပ်လာယူချိန်၌ ဘယ်တုန်းကမျှ အိပ်ရာက ထဖူးသည်မရှိ။ ယခု မိမိ စောစောအိပ်ရာထ၍ ဆွမ်းချက်နေရသောအချိန်၌ ကောင်းမြတ်တို့ သာဇတို့က မလာကြတော့။ ငနီနှင့် သာညွန့်တို့သာလျှင် လုံချည်ကွင်းသိုင်းကလေးတွေဖြင့် နေ့စဉ် ရောက်လာလေ့ရှိ၏။

ထမင်းအိုးဆူသောကြောင့် အတွေးပြတ်သွား၏။ ထမင်းအိုးငဲ့ခြင်း၊ ဆွမ်းဟင်းနွေးခြင်း၊ ဟင်းချိုအိုးတည်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးသည့်အချိန်၌ အိမ်ခေါင်းရင်းဆီမှ မိုးကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင် သမ်းလာခဲ့၏။ အရုဏ်လာလေပြီ။

မြခက်သည် အားလုံးအသင့် ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ ဝဲလင်းဆောင်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ လှပသော ကောင်းကင်သည် မိမိကို တုပြိုင်နေသကဲ့သို့ ဝင်းပလျက်ရှိ၏။

မမြိုင်လာပါနဲ့လား ကောင်းကင်ရယ်...

ကောင်းကင်၌ လှပသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့ ရှိသောကြောင့် ပြည့်စုံ၏။ မိမိမှာမူ တစ်စုံတစ်ခု လိုနေသဖြင့် ရင်ထဲ၌ လှပမှုမရှိနိုင်ပါဘူး။

ခေါင်းရင်းဆီမှ ဇွန်ပန်းနံ့ကလေးက စောစောစီးစီး ဖွေးကြူလာသည်။ ဇွန်ပန်းရုံကြီး၌ ဇွန်ပန်းတွေက ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။

“အို... ပန်းဗေဒင် ကြည့်ဦးမှပါပဲ”

မြခက်သည် လှသောအပြုံးနှင့်အတူ ဇွန်ပန်းရုံရှေ့သို့ ပြေးရောက်၏။ ထို့နောက် မျက်စိမှိတ်လျက် ဇွန်ပန်းတစ်ခက် ခူး၏။ ပြီးလျှင် မျက်စိဖွင့်၍ ကြည့်၏။ စိမ်းစိုသော ပန်းခက်ကလေး၌ ပန်းနှစ်ပွင့်ပါလာ၏။ မြခက်မျက်နှာသည် ကြည်ပြုံးနေ၏။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ ကံကောင်းလိုက်တာ။ သူ့ဖို့တစ်ပွင့်၊ ကိုယ့်တစ်ပွင့် ကြည့်လို့ပဲနဲ့တင်”

ဝမ်းထဲမှ သီချင်းဆိုသလို သီဆိုလိုက်၏။ မြခက်၏ မြူးတူးသော အသွင်သည် ဘောင်းကင်မှ ပန်းရည်ရောင် ဟပ်နေသဖြင့် ပို၍လှ၏။ မြခက်သည် မျက်စိကိုမှိတ်လျက် ပန်းခက်ကို မိမိမျက်နှာနှင့်အညီ မြောက်ကာ နှုတ်မှ တွတ်တွတ်ရွတ်ဆို ဆုတောင်း၏။

ထို့နောက် “ရှင်ကြီးရှင်ကောင်းများနှင့် ရှင်စန္ဒီတို့ မပါတော်” ဟု ဆိုလျက် မျက်စိကို ဖွင့်၏။ ပန်းကလေးနှစ်ပွင့်၌ရှိသော ပွင့်ချပ်တို့ကို ရေတွက်ကြည့်၏။ ဇွန်ပန်း ငယ် တစ်ပွင့်၌ ပွင့်ချပ် ၇ ချပ်စီရှိရာ နှစ်ပွင့်ပေါင်း ပွင့်ချပ် ဆယ်လေးချပ် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နှင်လေးကို ပေါင်းသော် ငါးရ၏။

ပန်းဗေဒ၌ တစ်ခုဖြစ်လျှင် သုလာမည်။ နှစ်ခုဖြစ်လျှင် နှောင့်နေ့မည်။ သုံးခု ဖြစ်လျှင် လူပျိုလာလှည့်လိမ့်မည်။ လေးခုဖြစ်လျှင် လက်ထပ်ရမည်။ ငါးခုဖြစ်လျှင် သူ နှင့် ကွဲမည်။ ကျန်ဂဏန်းများ ဘာမျှမဖြစ်ဟု အဆိုရှိ၏။ ယခု ငါးခုဖြစ်သောကြောင့် သူနှင့် ကွဲရချေတော့မည်။

ထို ‘သူ’ သည် ဘယ် ‘သူ’ ပါလိမ့်၊ မိမိအဖို့ ကွဲရလေအောင် မည်သူနှင့်မှလည်း မည်သို့မျှ မဖြစ်ရသေး။

ထိုစဉ် အိမ်ဝင်းဝဆီမှ အသံကြားလိုက်ရ၏။ ငနီနှင့် သာညွန့်တို့ ဆွမ်းအုပ်ယူ ရန် လာကြချေပြီထင်။

မြခက်က ဝင်းဝဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ကောင်းမြတ်၏ ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီး သည် မိမိမျက်နှာရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ရုတ်တရက်လန့်ကာ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် ကျက်သရေရှိစွာ ပြုံးလျက်...

အရက်ဦး၏ စကားနိရောင်သည် ကောင်းမြတ်၏ ယောင်ချောကြီးနှင့်တကွ ခုံညား သော မျက်နှာ၊ ကျယ်ပြန့်သော ရင်ဘတ်၊ ကြီးမားကျစ်လျစ်သော လက်မောင်းအိုးကြီးတို့ အပေါ်၌ ကျရောက်နေ၏။ ညက လိမ်းသွားသော သနပ်ခါးစကလေးများသည် ကောင်းမြတ် ၏ မျက်နှာ၌ ကြည့်လိုစဖွယ်၊ နှစ်လိုစဖွယ် ကျန်နေသေး၏။ ကောင်းမြတ်သည် ပုဆိုး ရှည်ကို နောက်ကျောမှ သိုင်းလျက် မို့မောက်မောက် ရင်အုံကျယ်ကြီးကို မလုံ့တလုံ ဖုံး ခြုံထား၏။

“အမယ် လန့်နေလိုက်တာ ငါပါဟဲ့။ ဒီနေ့ မင်ကြောင်ထိုးဖို့အတွက် အပျိုလှလှ ရှိတဲ့အိမ် ၇ အိမ်က အပျိုမကလေး ၇ ယောက်ပေးတဲ့ ပန်း ၇ ပွင့်ကို နေလုံးမပေါ်မီ အရတောင်းယူလာရမယ်ဆိုလို့ ငါ လာတောင်းတာ”

မြခက်၏ရင်မှာ လှုပ်ရှားနေ၏။ ထို့နောက် တောက်ပြောင် ချွန်းလှသော မျက်လုံး ဖြင့် ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို ထိုးဖောက်ကြည့်လိုက်၏။

“အိုတော် ကြံကြံဖန်ဖန် တော်ရို၊ ဆေးတွေဝါးတွေနဲ့ လုပ်ကြတာကို ကျုပ် ကြောက် ပါသယ်၊ မပေးဝံ့ပါဘူး။”

“ဟဲ့ နင်ကလည်း အဲဒါ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဟဲ့၊ သည်လိုပဲ လူတိုင်းပေးကြသားပဲ၊ အပျိုအိမ်ခြောက်အိမ်က ပန်းခြောက်ပွင့်တောင် ရလာပြီ”

“တော့မှာ အပျိုတွေ အပေါသားပဲ၊ တခြားမှာ သွားတောင်းပါလားတော်”

“အပျိုတွေပေါတာ ငါ သိသားပဲဟဲ့၊ သာပေမင့် ချောတဲ့လှတဲ့ အပျိုကပေးမှဖြစ် မှာမို့ နှင့်ဆီလာသာ၊ နင်ကလည်းဟယ် တွန့်တိုစရာမရှိ တွန့်တိုနေလိုက်တာ”

“အို... ကျုပ်က မလှပါ မချောပါဘူးတော်၊ မလုပ်ပါနဲ့။”

“ဘယ့်နှယ် မချောရ မလှရမှာတုန်း၊ ချောလိုက်လှလိုက်တာမှ ပပဝတီကတောင် မမ မမ ကျုပ်သခင်မလို ခေါ်ရသေးရဲ့။ ငါ တကယ်ပြောသာ သိလား။ အဲသာကြောင့် နှင့်ဆီလာသာ။ နောက်ဆုံး အပျိုပေးတဲ့ပန်းပွင့်ဟာ အချောဆုံး အလှဆုံး အပျိုကပေးတဲ့ ပန်းပွင့်ဖြစ်ရမတဲ့”

“အိုတော် မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ ကျုပ်က အရုပ်ဆိုးပါသယ်”

“ဘယ်က အရုပ်ဆိုးရမှာလဲ။ နင်ဟာ တို့ရွာထဲမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး သိလား။ နင်က နှင့်ရုပ်နှင်မမြင်ရလို့”

“ငါက ပြုလိုက်ချင်စမ်းတယ်၊ ညနေ နေကလေးရှိရီမှာ သနပ်ခါးဘဲကျားကွက်လို့ ပြီးတော့ အထက်ဆင်နီနီမှာ ချည်စိမ်းကလေး ပေါင်ထားတဲ့ မဲထဘီကို ဝတ်လို့၊ နောက် ပြီး အပွင့်နှစ်ဆင့်ပါတဲ့ ခေတ္တာပန်းကြိုး ဝင့်ကာ ဝင့်ကာနဲ့ ရေခပ်တဲ့ သဲလမ်းကြောင်း ကလေးအတိုင်း လယ်ထဲက ပြန်လာလိုက်ပုံများ”

“အဟုတ်ပြောတာပေါ့၊ မိုးပေါ်က တောက်နေတဲ့ တိမ်တွေတောင် နှင့်ကို ငုံ့ကြည့် နေရသယ် သိလား။ သာကြောင့် အလှဆုံး အပျိုကလေးဆီက ပန်းဆိုသာ နှင့်ဆီကပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မြခက်၏မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးတွေ ဖြန်းလျက် နီမြန်းနေ၏။ မြခက်၏ရင်သည် ပိုရုန်လာ၏။ မြခက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်နေ၏။

“အိုတော် ကြံကြီးစည်ရာ မဟုတ်တာတွေ”

မြခက်က ပြောပြောဆိုဆို ကောင်းမြတ်ကို ကွေ့ရှောင်လျက် အိမ်ထဲသို့ မြေဝင် မည်ပြု၏။ ကောင်းမြတ်သည် မြခက်၏လက်ကို လှမ်းဆုပ်လိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ထာလဲ မြခက်ရယ်၊ ဒါနဲ့ နေထွက်လာရင် ပန်း ၇ ပွင့် မစေလို့ ငါ ထိုးရမယ့် မင်ကြောင် မအောင်မြင်ဘဲ နေတော့မှာပဲ။ ပေးပါဟယ် ပန်းတစ်ပွင့်လောက် နှင့်လက်ကလေးနဲ့ ခူးပေးလိုက်စမ်းပါ။ နင်ဟာ တကယ့်ကို တို့ရွာမှာ အလှဆုံးမို့ပါ။ အဲလေ... အလှ”

“အို... ဘယ့်နာတွေ လျှောက်ပြောနေရတာလဲ။ လွှတ်ပါတော်၊ ဟိုမှာ ငနီတို့ သာညွန့်တို့တောင် ဆွမ်းဝတ်ယူဖို့ လာနေကြပြီ၊ တော်ကြာ တလွဲတချော်တွေ ထင်ကုန် ကြဦးမယ်”

“ထင်ပစေ မလွှတ်ဘူး၊ တွန့်တိုစရာမဟုတ်တာ နင်က တွန့်တိုနေတာ။ ငါကတော့ နှင့်ဆီကို အားကိုးတကြီးနဲ့ လာရသာ”

ကောင်းမြတ်သည် ပြောပြောဆိုဆို မြခက်၏လက်ကို တုန့်ဆွဲယူလိုက်ရာ မြခက်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကောင်းမြတ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ နှစ်ယောက်သား ရင်ချင်းအပ်မိ တော့မတတ် နီးကပ်သွား၏။ ကောင်းမြတ်၏မျက်နှာနှင့် မြခက်၏မျက်နှာတို့ တစ်တောင် ခန့်မျှအကွာအထိ ရောက်လာ၏။ မြခက်သည် ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို အထိတ်အလန့် မော့ကြည့်၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်လုံးက မိမိ၏မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ထူအမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ မြခက်၏ နှုတ်ခမ်းသား တို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ ပြုံးနေမိသည် မှနေမိသည်ကိုမျှ မသိဘဲ ထူပိန်းပိန်းကြီး ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နတ်ကျသလို တုန်နေ၏။ မိမိ၏ ရင်ခုန်သံသည် မိမိ၏ နားထဲ၌ ကျယ်လောင်စွာ မြည်နေ၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကြီးကလည်း ပြုံးနေပါလျက်နှင့် ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်နေ၏။ သို့ပါလျက် မိမိသည် ထိုကြောက်စရာ မျက်နှာကြီးကိုပင် အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ အပုံကြီးကြာမှ သတိရလာပြီးနောက် မျက်လုံးကို လှဲပစ်လိုက်ရ၏။

“လွတ်ပါတော် ကျုပ် ခူးပေးမယ်”

ကောင်းမြတ်သည် မြခက်ကို ကြည့်မြဲကြည့်လျက် မြခက်၏ လက်ကို ဆုပ်မြဲ ဆုပ်ထား၍ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်နေ၏။ မြခက်က ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကြီးကို ပြန်ကြည့်မိရာမှ အလိုလို ကြောက်လာလျက် မိမိ၏လက်ကို ဆောင့်ရုပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဇွန်ပန်းရံဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး အကိုင်းပါ ချိုးလိုက်မိ၏။

ဇွန်ပန်းကိုင်းကို လှမ်းပေးလိုက်သောအခါ ကောင်းမြတ်သည် စောစောကအတိုင်း မိမိကို ကြည့်လျက် ငြိမ်မြဲ ငေးမြဲ ငေးငြိမ်နေသေး၏။ နောက်မှ အိပ်ရာက နီးလာသလို မိမိပေးသော ပန်းကိုင်းကို လှမ်းယူ၏။

“ငါ... ငါ နင့်ကို အလွန် အလွန်တရားမှပဲ”

မြခက်သည် ကောင်းမြတ် ပြောသည်ကို နားထောင်မနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ခပ် သုတ်သုတ် လှည့်ဝင်ရင်း အိမ်ဝင်းထဲသို့ ရောက်လာနေကြပြီဖြစ်သော ငနီနှင့် သာညွန့် တို့ကို ခေါ်ငင်သွား၏။ သို့သော် မြခက်၏ စိတ်ထဲ၌မူ လိုက်ပို့လေဟန်ဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ကြည့်၏။

သူ မရှိတော့ပြီ။

ရွာလမ်းမကြီးပေါ်၌လည်း သူ့အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့။

မြခက်၏ ရင်ထဲ၌ ဟာကျန်ရစ်ခဲ့၏။

*

(က)

‘ကွယ်လေရဲ့ မင်ကြောင်၊ ဘယ်မှောင် ဘယ်ပေါင် စတိုး။ အေး နာဂလိမ်
ပုသိမ်ခင်းလို ဖျင်ဖြူနီပွဲစုံကျင်းတယ်၊ မှောင်တွင်း ညာရင်းကထိုး’

သီချင်းသံသည် ရက်ကန်းခတ်သံတို့နှင့်အတူ ရောထွေးလျက် ရွာဘက်သို့ ပျံတက်
လာ၏။ နေ့လယ် ဆွမ်းစားတုံးခေါက်ပြီးသည်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ညောင်သာယာ ရွာ
ငယ်ကလေး၌ ရက်ကန်းခတ်သံများ ဆူညံမြဲ။

ရက်ကန်းစင်တို့၏ ယဉ်သွားနတ်ရုပ်၌ တတ်နိုင်သူတို့က သံလွင်စည်းဆုပ်ကလေး
ဖျား ချိတ်ဆွဲထားကြ၍ မတတ်နိုင်သူတို့က သံကွင်း ကြေးကွင်းများကို ချိတ်ဆွဲထား
တတ်ကြ၏။ ချရွှင် ချရွှင် ဂလပ်၊ ချရွှင် ချရွှင် ဂလပ်ဟူသော အသံများ၊ ဂျမ်း ဂျပ်ဂျပ်၊
ဂျမ်း ဂျပ်ဂျပ်ဟူသော အသံများ၊ ဂလောက် ဂလက် ဂလက်၊ ဂလောက် ဂလက် ဂလက်
ဟူသော အသံများ တစ်ရွာလုံး အပြိုင်အဆိုင် ဆူညံနေ၏။ ရွာလယ်မှသည် တောင်ဖျား
မြောက်ဖျားသို့တိုင်အောင်၊ တောင်ဖျားမှသည် မြောက်ဖျားသို့တိုင်အောင်၊ မြောက်ဖျားမှ
သည် တောင်ဖျားသို့တိုင်အောင် လက်ခတ်သံ ကျွန်းဖိုသားဖြင့် သောင်းတိုင်က ကြားလောက်
သော အသံအမျိုးမျိုးတို့သည် အပြိုင်မြည်နေကြ၏။ ထိုအသံတို့၏ အကြားမှ မိန်းမပျို
ကလေးတို့၏ နလုံးသားမှ ဖိတ်လျှံကျလာသော အလွမ်းစိတ် အချစ်စိတ်တို့ဖြင့် သီဆို
လိုက်ကြသည့် တေးသံတို့ကလည်း အသံချင်း ရက်ဖောက်လျက် ရှိနေကြ၏။

ထိုအချိန်သည် လူကြီးများ အလုပ်ခွင်မှ နားနေ၊ အပန်းဖြေတတ်ကြသည့် အချိန်
မျိုး ဖြစ်၏။ မန်ကျည်းပင်ရိပ်ခြေရင်း နွားရေကလေးခင်းထားသော မြေတလင်း၌ တုံးလုံး
ပက်လက်လှဲရင်း ထမင်းလုံးစီနေကြသော လူကြီးများသည် ကြားနေကျသဖြင့် ရိုးနေသော
ယင်းသည့်အသံတို့ကို နားထောင်ရင်း မျက်လုံးစင်းလာတတ်ကြ၏။

အိမ်ခေါင်းမင်းသည်လည်း ထမင်းစားပြီးခဲ့လေပြီ။

အိမ်ခေါင်းမင်း၏ အိမ်သည် အခြင်ဝါးများ မြေသို့ ထောက်လှလှမတတ် ရှိ၏။
အိမ်ခေါင်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်၏။ ထန်းရွက်မိုးထား၏။ ခလောက်ဆွဲအိမ် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်
ရေ့ရှိ မြေသို့ထိနေသည့် ဝါးအခြင်တို့အောက်၌ မြေတလင်းရှိ၏။

အိမ်ခေါင်းမင်းနှင့် အိမ်ခေါင်းကတော်တို့သည် အင်ကုပ် ကျယ်ကျယ်တွင် မင်းဖွယ်
စိုးရ နှစ်ယောက်ယှဉ်ထိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း ငရုတ်သီးတောင့်တွေ ကိုယ်စီကိုင်ကြကာ
ဆန်ပုန်းရည်ဖြင့် ကျိုထားသည့် ကြက်နဖားရွက်တို့ကို မြှုပ်နှံပြီး ငါးပိရည်ဖြင့် ရွဲရွဲကြီးဆမ်း
လျက်၊ ဆမ်းလျက် ပိလောဟင်းပူပူကို ကန်ယောက်သွားဖြင့် တရုတ်ရုံ ခပ်၍ခပ်၍ သောက်
ကြလျက် ယခုပင် ထမင်းစားပြီးခါစ ဖြစ်ကြ၏။

အိမ်ခေါင်းမင်းသည် မြေတလင်း၌ ခင်းထားသော ဒုတင်ကြမ်းပေါက် သုံးချောင်း

ထောက်ပေါ်၌ ခြေချင်းချိတ်ကာ တစ်ရွာလုံး ဆူညံနေသည့် ရက်ကန်းခတ်သံတို့ကို တဂျပ်ဂျပ် ကြားနေရရင်း မောက်ချည်လှန်ချည် တသမ်းသမ်း တဝေဝေ ပြုနေ၏။

အိမ်ခေါင်းကတော်သည် ထမင်းစားပြီးစ ထမင်းအဆိပ် အဆီဖိန်း၍ မိန်းနေပြီဖြစ်သော အိမ်ခေါင်းမင်းကို နှိပ်ပေးနေရာမှ အခြင်မြိတ်စွန်းအောက်သို့ ငုံ့လိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ဆံသို့ ကြည့်၏။

ရွာလမ်းမပေါ်၌ မကြီးလေးဘုံ၊ မယ်လေးနုနှင့် ရွာထဲက အပျိုမလေးတစ်ယောက်တို့ ဆူညံဆူညံပြုလျက် မြောက်ဖျားဆီသို့ သွားနေကြ၏။ သူတို့၏ လက်ထဲ၌ ရေချမ်းအိုးများ၊ ကွမ်းအစ်များ၊ သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်နှင့် နံ့သာတုံး နံ့သာခွက်များ၊ လက်ဖက်အစ်များ၊ ဆီမီးခွက် ဆီမီးတိုင်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတိုင်များ၊ ပခုံးပေါ်၌ ပုဆိုးရှည်များ၊ တင်းတိမ်များ၊ ရက်သစ်ပြီးစ တဘက်များ စသည်တို့ပါ၏။

ရွာအပျိုကလေးများ ဤသို့ ပန်း၊ ရေချမ်းအိုး၊ ဆီမီး၊ အမွှေးနံ့သာသွေးရန် ကျောက်ပျဉ်၊ တံခွန်ကုက္ကား စသည်တို့နှင့် စုရုံးသွားကြလျှင် ရွာတွင်းရှိ ကာလသားပေါက်ကလေးများ နေ့ကောင်းရက်သာရွေး၍ ပြုလုပ်ကြသော မင်ကြောင်ထိုးသည်ပွဲ ရှိတတ်ကြစေမိ။

ယောက်ျားကလေးများ မင်ကြောင်ထိုးသည်ကို ရွာအပျိုကလေးတွေက အားပေးကြရ၏။ ဤသို့ မင်ကြောင်ထိုးပြီးမှ မိန်းကလေးနှင့် တန်းတူရောနှောနေကြရသည်ဘဝက ယောက်ျားရင်မာကြီးများ ဖြစ်လာသည်ဟု အယူရှိကြ၏။ အပျိုလှည့်ရာ၌ပင်လျှင် မင်ကြောင်မရှိသေးသူပြောသည့် လူပျိုစကားသည် အကယ်ပြောသည်စကားမဟုတ်၊ ကြီးကောင်ငင်ပြီးစ ဖြစ်သဖြင့် ကစားလို၍ သင်ပြော ပြောသည်ဟု အမှတ်ထားကြ၏။

“အကယ်ပြောသာလား အကယ်ပြောသည်ဆိုလျှင် မင်ကြောင်ထိုးလိုက်ဦး၊ မင်ကြောင် ထိုးပြီးမှပြော” ဟု မိန်းကလေးတွေက လှန်၍ လွှတ်တတ်ကြ၏။ ထိုကြောင့် ရွာကာလသားတွေ မင်ကြောင်ထိုးနှံတိုင်း ရွာအပျိုခေါင်းကြီးများက အပျိုတွေ စုရုံးခေါ်ငင်၍ အားပေးကြရစေမိ။

မိန်းကလေးတို့နှင့်တကွ အပျိုခေါင်းကြီးများသည် ယောက်ျားကလေးများ မင်ကြောင်ထိုးသည့်နေရာနှင့် အတောင်ခြောက်ဆယ်ထက် မနီးသော အကွာအဝေးရှိ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက် တစ်နေရာရာ၊ လူများခဲသော် နှစ်နေရာလောက်၌ စုရုံးစောင့်ဆိုင်းနေကြရရှိရ၏။ မင်ကြောင်ထိုးရာသို့ ရေချမ်းအိုးများ၊ ပန်းများ၊ ဆီမီးများ၊ နံ့သာခွက်များ ပေးပို့ရန် စောင့်နေရ၏။ ထိုပစ္စည်းတို့ကို...

မင်ကြောင် မထိုးရသေး၊ ချစ်သူရည်းစား မထားရဖူးသေးသော ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်သစ် လဲဆင်ပြီးဖြစ်သည့် ‘ကြီးကောင်ငင်’ ဆဲ ကာလသားပေါက်ကလေးများက လာရောက် ယူငင်ကြရ၏။ ထိုကာလသားပေါက်ကလေးတို့ကို ‘မင်သကျွန်’ (မင်သေကျွန်) ဟု ခေါ်သည်။

အပျိုတို့သည် မင်သကျွန်တို့အား မည်သည့် ကိုလူပျို မင်ကြောင် အထိုးနှံခံနေလေပြီဖြစ်ကြောင်းကို မေးကြ၏။ ထို့နောက် မည်သူက နဲ့သာခွက် ပေးလိုက်ပါသည်။ မည်သူက ကွမ်းယာနှင့် ကွမ်းသီးလုံး မာမာများ ပေးလိုက်ပါသည်။ မည်သူက မင်ကြောင်ထိုးနေသည့်အချိန်၌ နားရွက်တွင် ပန်ရန်နှင့် ရှူရန်နမ်းရန် ညမွှေးပန်းများ ပန်းပေါင်းများ ပေးလိုက်ပါသည် စသဖြင့် ပေးကမ်းမှာကြားကြ၏။ ထို့ပြင် အော်သလား၊ မအော်ဘူးလား၊ အော်သောအခါ မည်သူ့ကို တသလဲ။ အကြိတ်နေသောကြောင့် ဘီလူးရုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေသလား။

မည်သူက ကွမ်းသီးမာမာကလေး ပေးလိုက်ပါသည်။ ကိုရင် အသံထွက်အောင် အော်ဟစ်သည်။ ညှုလျှင် မလေးအဖို့ အရက်ရပါလိမ့်မည်။ သဟာကြောင့် ပေးလိုက်သည် ကွမ်းသီးမာမာကို အမှာခံပြီး ခံပါ။ အစိတ်စိတ်ကွဲလျှင် ကွမ်းဝါနနှင့် မလေးယာပြီး နှစ်လိုစွာ ဝါးမျိုးချပါမည် စသဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်၍ မှာတတ်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရွာအပျိုခေါင်းကြီးများ ဦးဆောင်သည့် အပျိုကလေးတို့က အကျွေးအမွှေး ပန်းရေချမ်း နဲ့သာတို့ဖြင့် လာရောက် စောင့်နေလေ့ရှိကြ၏။

အပျိုတွေဘက်က ဤသို့ လာရောက် ဝိုင်းဝန်းအားပေးကြသလို လူပျိုတွေဘက်ကလည်း ရွာကာလသားကြီးများကိုယ်တိုင် ကျားညီနောင် ကြောင်အတက်အဆင်းနှင့် ဂဝံရုပ်၊ ဝက်ကုန်းရုပ် စသည်တို့ကို ဆေးမင်တပ်လျက် ရောနှော သိဒ္ဓိတင်ခြင်းမျိုး ပြုကြ၏။

ဆေးမင်ထိုးရမည့်နေရာသည် ဦးစီးပြုသူ မင်ကြောင်ဆရာက သတ်မှတ်ထားသော နေရာဖြစ်၏။ ဦးစီးမင်ကြောင် ဆရာ၏ လက်အောက်၌ လက်ထောက်မင်ကြောင် ဆရာပေါင်း လေးယောက်ခန့် ထားရှိတတ်ကြ၏။ လက်ထောက်မင်ကြောင် ဆရာတို့သည် ဦးစီးဆရာကြီး၏ လုပ်ငန်းရပ်အားလုံးတို့ကို နည်းနာခံရင်း ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ကြရ၏။ လက်ထောက် မင်ကြောင်ဆရာတို့ ဝိုင်းကူပြုလုပ်ကြရသည့် လုပ်ငန်းတို့ကလည်း မနည်းလှ။

သတ်မှတ်ထားသော ဆေးမင်ထိုးရမည့် နေရာတစ်ဝိုက် မြေတလင်းသည် မန္တန်ကျူးရင့်ပြီးသား၊ ပရိတ်ရေဖျန်းပြီးသား၊ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်ကြဲပြီးသား ဖြစ်၏။ ပတ်ပတ်လည်၌ ရာဇမင်ကာလျက် အတွင်း၌ ပရိတ်သံဖြူများ ခင်းဖြန့်ထား၏။ ထောင့်လေးဆောင်၌ ငှက်ပျောပင်များစိုက်၍ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ၊ ကြာသပတေး၊ ရာဟု၊ သောကြာ ဟူသည့် ပြိုဟ်ကြီးရှစ်လုံး၏ နံသင်များ ဖြစ်ကြသော အုန်း၊ ကံကော်၊ ဆီး၊ ဝါး၊ ဒန်း၊ ပေါက်၊ ရှား၊ သီးတို့၏ အညွန့်အခက်တို့ကို အမိုးပတ်ပတ်လည်၌ ပန်းဆွဲများကဲ့သို့ စီရီရီ ချိတ်ဆွဲ၏။ အမိုးအတွက်မူ ဗေဒင်အဟောထွက်သည့် နေ့နံရိုသော အပျိုတစ်ယောက်တည်း အပြီးအစီးရက်သည့် ဖျင်ဖြူကို ဖြန့်ကြက်မိုး၏။ ထိုဖျင်ဖြူ၌ ဝထမံစမရုပ်များ၊ အင်းများကို ဟသံပြဒါးဖြင့် ရေးစီရင်ထား၏။

ပတ်ပတ်လည်လည်နည်း နေ့နံ့သင့် အပျိုကလေးတွေချည်း ရက်လုပ်သည့် တင်းတိမ်
 စောင်များကို ပရိတ်ချည်ဖြင့် သီတွယ်၍ ခြင်ထောင်ကဲ့သို့ လေးဖက်ချ ကာရံထား၏။
 ထိုအတွင်းရှိ သံဖြူသည် ပရိတ်ရေရွဲရွဲဖျန်းထားသောကြောင့် သိပ်သည်း၍ မာနေသော
 သံဖြူဖြစ်၏။ ထိုသံဖြူအပေါ်၌ ဆီမန်းဖြင့် သုတ်လိမ်းထားသည့် အလယ်ကြော့ခွာပြီး
 သော ငှက်ပျောရွက်များ ထူထူထဲထဲ အပြည့်ခင်းထား၏။

ကာထားသော တင်းတိမ်၏ အတွင်းခေါင်းရင်းဘက်၌ သစ်မင်းဝါးမင်းတို့ကို
 တိုင်ပြု၍ စိုက်ထူထားသော စင်ငယ်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုစင်ငယ်ပေါ်၌ ဆေးစိရင်ထားသော
 ဘုရားတစ်ဆူနှင့် ဂုဏ်တော်ပုတီး၊ ဆေးမျိုး၊ စုတ်မျိုး၊ ရေချမ်းအိုး၊ နံ့သင့်ပန်း စသည်တို့
 ရှိ၏။ ဆေးစင်၏အောက် တစ်တောင့်ထွာအကွာတွင် ၇ နေ့ သမီး အပျိုစင်တို့ထံမှ
 တောင်းယူထားသော ချည်မျှင်ဖြင့် ကျစ်လုပ်ထားသည့် သုံးလွန်းတင်ကြိုးကို ဆေးစင်တိုင်
 ၌ တန်းထား၏။ ထိုကြိုးတန်းရှေ့ တစ်ထွာခန့် အနိမ့်၌ သီးသန့်စင်ငယ် တစ်ခုရှိ၏။
 ထိုစင်ငယ်ပေါ်တွင် အုန်းသီးစိမ်း ကြွက်ဖြိုးတန်းနှင့် ငှက်ပျောဖီးဆိုင် ဝိုင်းရံထားသော
 ဖျင်ဖြူဖျင်နီတို့ပါသည့် ကန်တော့ပွဲ ငါးပွဲတွင် ဆီမီးများ ထွန်းလျက် ရှိနေ၏။

ဆေးမင်ထိုးမည့် ကာလသားသည် ရေမိုးသန့်စင်ပြီးနောက် ခေါင်းဖြိုးထားရ၏။
 ပုဆိုးသစ် ဆီးထားရ၏။ ထိုနောက် အချိန်အခါ ဖဝါးကို စောင့်ရ၏။ အခါရောက်သည့်
 နှင့် အပျိုတွေပေးလိုက်သည့်ပန်းကို ပန်လျက် တင်းတိမ်အလုံကာထားသည့် ဆေးမှောင်
 ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရ၏။ မှောင်ခန်းထဲ၌ ဝဲပေါက် ယာပေါက်ရှိ၏။ ယာပေါက်က ဝင်
 သူကို ယာမှောင်ဟု ခေါ်၏။ ဆေးအင်း အကျအနမပါ။ အလှအပ မြင်ရရုံ ထိုးနှံခြင်း
 ဖြစ်၏။ ဦးစီးမင်ကြောင် ဆရာက ဆေးပါသည့် မင်သေ့ကွက် သုံးကွက် သို့မဟုတ် ငါး
 ကွက် ကိုးကွက်ထိုးပေးပြီးလျှင် ကျန်မင်ကြောင်ကွက်များကို လက်ထောက် တပည့် နှစ်
 ယောက်တို့က တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းဖြည့်ထိုးပေးကြ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက် ညောင်းညာလျှင်
 နောက်နှစ်ယောက်က အလွယ်အကူ ပြောင်းလှယ်ထိုးပေးနိုင်၏။ လူတစ်ယောက်အတွက်
 တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်း ပြီးစီးသွားနိုင်၏။

ဝဲပေါက်ကဝင်သော ဝဲမှောင်၌ ထိုးသူကို ထိုသို့ မပြုလုပ်နိုင်။ ဦးစီးဆရာနှင့် နေ့
 နံ့သင့် ရွေးချယ်ထားသည့် မင်ကြောင်ဆရာနှစ်ယောက် ပေါင်းသုံးယောက်ကသာလျှင်
 ထိုးပေးနိုင်၏။ တစ်ကြိမ်ထိုးလျှင်လည်း ဆရာ တစ်ယောက်သာ ထိုးပေးနိုင်၏။ ယာ
 မှောင်၌ ထိုးသူကဲ့သို့ တစ်ပြိုင်တည်း ဆရာနှစ်ယောက်က ထိုးမပေးရ။

မင်သေ့ကွက်များကို အစီအစဉ်အတိုင်း ဟသံပြဒါးဖြင့် မှတ်သားပေးသည့် နေရာ
 တို့၌သာ လှည့်ပတ်ထိုးရ၏။ တစ်ဖက်တစ်ဖက်တွင် တစ်ပြိုင်တည်း ပြည့်ပြီးသွားအောင်
 မထိုးရ။ ဆေးထိုးစဉ် မန္တန်ကျူးရ၏။ မန္တန်စတိုင်း စတိုင်း အသက်မျိုးတို့ကို ဖန်ဆင်း
 ပေးသော 'ဇိဝံ' ဗြဟ္မာကြီး၏ မုခပဋ်တော် 'ဉ္ဇါ' ဟူသည့် အက္ခရာကို ရှေ့ကခံလျက်

ရွတ်ဆိုရ၏။ မင်သေကွက်တိုင်း ဆေးအင်း အစ်အရင်ပါသည် ထိုးခြင်းမျိုးဖြင့် ထိုးရ၏။ ဝဲမှောင်၌ မင်ကြောင်ထိုးသူသည် အလွန်အမြန်ဆုံး ပြီးစီးလွယ်သည်ဆိုက နေ့ဝက်ကျော် ကျော် ကြာရ၏။ မင်သေထိုးကြရာ၌ နက္ခတ်မသင့်သည့် အချိန်မျိုးနှင့် မတိုက်ဆိုင်မိ အောင် ရှောင်ကြရ၏။ မည်သည့်အချိန် မည်သည့်နက္ခတ်၌ မည်သည့်ဆေးမင်ကွက်ကို ထိုးနှံရမည်ဟု တိတိကျကျ သတ်မှတ်ထားချက် ရှိရ၏။ ဆေးမင်ထိုးကြမည့်သူ အများရှိ လျှင် ယာမှောင်မှာ ထိုးသည့် ယာပေါက်က ဝင်သူများ ထိုးလက်စ တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဝဲမှောင်ထိုးမည့်သူအတွက် အချိန်ကျလျှင် ရပ်ဆိုင်းပေးရ၏။

ဝဲမှောင်ထိုးမည့် ဝဲပေါက်က လူဝင်လာသည်နှင့် လက်ထောက် မင်ကြောင်ဆရာ တို့က ပရိတ်ဆီမန်း မထိရသေးသော ငှက်ပျောညွန့်ရွက်များကို ထူထူခင်းရ၏။ ထိုအပေါ် မှ အပျိုများ ပါးလိုက်သည့် နဂါးလိမ်များ၊ လွန်းချိတ်များ၊ ကြိုးကြီးချိတ်များ၊ အလှအပ ထိုးရက်ထားသော ပိုးထည် ချည်ထည်တို့ကို ခင်းပေးရ၏။ ဝဲပေါက်မှ ဝင်လာသော ကိုကာလသားသည် ထိုအခင်းပေါ်သို့ တက်လာပြီးနောက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ပြီးနောက် ဆေးစင်ကို ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ဦးခိုက်ရ၏။ တည်ငြိမ်သော ကိုယ်နှုတ် မျက်လုံးအမူအရာ ရှိရ၏။ စကားမပြောရ။

ပြီးလျှင် ငါးပါးသီလ ယူရ၏။ ထို့နောက် ဆီးထားသည့် ပုဆိုးကို ချွတ်လျက် ဆေးစင်၌ တန်းထားသည့် ကြိုးတန်းသို့ ရိုသေစွာ တင်ရ၏။ ယင်းပုဆိုးသစ်ကို 'မင်ခံ ပုဆိုး' ဟု ခေါ်၏။ အသက်ထက်ဆုံး သေသည်အထိ သိမ်းထားတတ်ကြ၏။ 'မင်ခံပုဆိုး' ကို မိဘ၊ အစ်မ၊ ချစ်သူ ဤသုံးဦးအနက် မင်ကြောင်အထိုးခံရမည့်သူ နှစ်သက်သူက ရက်လုပ်ပေးကြရ၏။ မိဘ အစ်မ စသူတို့က ရက်လုပ်ပေးသည့် မင်ခံပုဆိုးဖြစ်လျှင် 'ရာပုဆိုး' ဟု ခေါ်၏။ ချစ်သူက ရက်လုပ်ပေးသည့် ပုဆိုးကို 'ထောင်ပုဆိုး' ဟု ခေါ် ၏။ ဤပုဆိုးသည် အိမ်ထောင်ပြုရာ၌ အရေးကြီး၏။

ဤသူသည် ရာပုဆိုးဆီးသူဖြစ်၏ဆိုလျှင် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့က ကြိုက်နှစ်သက် ကြ၏။ ချီးမွမ်းကြ၏။ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ်သော မေတ္တာကိုသာ အရေးထားသည့် လူလိမ္မာကလေးဟု ဆိုလို၏။

'ထောင်ပုဆိုး' ဆီးသူကို လူငယ်ကာလသားအချင်းချင်းနှင့် အပျိုငယ်တို့က သဘောကျနှစ်သက်ကြ၏။ မိဘဆွေမျိုးတို့ထက် ချစ်သူကို ပို၍ အလေးပေးသော ၁၅၀၀ အချစ်နောက်သို့ လိုက်သူဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ယောက်ျားကလေးသာလျှင် မဟုတ်။ ထောင် ပုဆိုးကို ရက်လုပ်ပေးခွင့်ရသည့် မိန်းကလေးအဖို့လည်း ဂုဏ်သိန်တစ်ခု ဖြစ်၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် မိဘတို့က သဘောမတူသောကြောင့် မိမိရက်လုပ်ပေးခဲ့ရ သည့် 'မင်ခံပုဆိုး' ဆီးသူနှင့်အကြောင်း မဆုံစည်းရစေကာမူ မိမိအတွက် တစ်သက်လုံး ဘောင်ရှောက်ပေးမည့် 'မောင်ကျွန်' တစ်ယောက်ရနေပြီဟု တစ်သက်လုံး ရွဲမှတ်စိတ်ချ သွားနိုင်၏။

‘မောင်ကျွန်’ ဟူသည် မောင်ကဲ့သို့ စိတ်ချရလျက် ကျေးကျွန်ကဲ့သို့ ခိုင်းစေနိုင်သူ ကို ဆို၏။ ထိုသူကို ယင်းသည် မိန်းကလေးက စိတ်ဆိုးနိုင်၏။ စိတ်ကောက်နိုင်၏။ ထုနိုင်ရိုက်နိုင်၏။ သို့သော် ယောက်ျားကလေးက ပြန်ရိုက်လျှင် ဓမ္မသတ်အရ မိန်းကလေးကသော် လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး၏ ယောက်ျားကသော် လည်းကောင်း တရားစွဲဆိုနိုင်၏။ မိန်းကလေးကိုမူ ယောက်ျားကလေးကသော် လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားကလေး၏ မိန်းမကသော် လည်းကောင်း တရားမခွဲနိုင်။ ဓမ္မသတ်တို့၌ သတ်မှတ်ထားချက် တိတိကျကျ မပါရှိသော်လည်း “ကျွန်မရဲ့ မောင်ကျွန်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် လွတ်ရုံး စသည့် တရားစီရင်သူတို့က အမှုလက်မခံဘဲ မိန်းကလေးကို မောင်ကျွန်အပေါ်၌ သိပ်မနိုင်ပါရန် ချောမော့တောင်းပန်၍ ပြန်လွှတ်ရိုးရှိ၏။

မခံမရပ်နိုင်သော မောင်ကျွန်၏ မယားဖြစ်လျှင် “ညည်းယောက်ျား သူ့မောင်ကျွန် ဖြစ်နေမှန်းသိလျက်၊ ဘာကြောင့် ညည်းအစက ယူသလဲ” ဟု အပြစ်တင်လေ့ရှိ၏။ လူကြီးမိဘတို့က အတင်းပေးစားသည်ကိုမူ ထည့်ပြောလေ့ မရှိကြ။ ‘မောင်ကျွန် တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်း သိလျက် ညည်းမိဘများက ညည်းကို ပေးစားထားသဟာ တို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပဲ” ဟုလည်း ပြောလေ့ရှိတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်စုံတစ်ယောက်၏ မောင်ကျွန်ဖြစ်ပြီးသူကို တခြားမိန်းကလေးတို့ကလည်း အိမ်ထောင်ပြုခဲ့လှ၏။ အခြားမိန်းကလေးတို့၏ မိဘများကလည်း ကြေးငွေဥစ္စာ တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိမှု၊ ရိုးသားမှု၊ ကျောထောက်နောက်ခံ ဆွေမျိုးတောင့်တင်းမှု၊ မျိုးရိုးကောင်းမှု၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် လုံ့လ ဝီရိယ ဇွဲရှိမှုတို့ မပြည့်စုံပါက မိမိတို့ သမီး၏ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးခဲ့လှ၏။

ယင်းသည်အပြင် မောင်ကျွန်ဖြစ်သူ၊ သို့မဟုတ် မောင်ကျွန်ရှိသော မိန်းမတို့အား မိမိတို့မယား၊ လင် စသည်တို့က အိမ်ထောင်မှု မသင်္ကာလျှင်၊ လင်ခိုးမယားခိုး စွပ်စွဲလျှင် လွတ်ရုံး စသည်တို့က မေးမြန်းစစ်ဆေးမှု အထူးအထွေမပြုဘဲ မောင်ကျွန်နှင့် မောင်ကျွန်ရှိသော မိန်းမတို့ကိုသာ အပြစ်ကျူးလွန်သူများဟု ဆုံးဖြတ်ရိုး အစဉ်အလာရှိ၏။ ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ‘မင်ခံ ထောင်ပုဆိုး’ ဆီးနိုင်သူတို့ကား ရှာမှရှာ၏။

ဝဲမှောင်တွင် မင်ကြောင်အထိုးခံမည့်သူသည် မင်ခံပုဆိုးကို တန်းထက်သို့ တင်ပြီးသည့်နောက် ‘လုံးတီး’ ဖြစ်သောကိုယ်ဖြင့် မင်သေ့ဆရာတို့ကို ရိုနှိုးရ၏။ ထိုနောက် မတ်မတ်ရပ်လျက် မြေထောက်ကို ချဲလျက်၊ မြှောက်လျက်၊ ကိုယ်ကို သုံးပတ်တိတ် လှည့်လျက် အစစ်ဆေးခံရ၏။

မင်သေ့ဆရာက အနာကြီးစသောရောဂါ၊ ပွေးကြီး၊ ဝဲကြီး၊ အိုင်းအနာစသော ရောဂါတို့မှ ကင်း၏။ နပုံးပဏ္ဍုက်မဟုတ်၊ မိန်းမလောင်း၊ ယောက်ျားလောင်းမဟုတ်၊ ပီသသော ယောက်ျားစစ်စစ်ဖြစ်၏လောဟု လက်ထောက်မင်သေ့ ဆရာတို့အား သုံးကြိမ်

မေးရ၏။ လက်ထောက် မင်သေဆရာတို့က ဤငမည်သူသည် အနာကြီး၊ ပွေးကြီး၊ ဝဲကြီး၊ ဆိုင်း အနာတို့ ကင်းပါ၏။ နပုံးပဏ္ဍာက်၊ မိန်းမလောင်း၊ ယောက်ျားလောင်းမဟုတ်။ ယောက်ျားစစ်စစ် ဖြစ်ပါ၏ဟု သုံးကြိမ်ဖြေရ၏။

ဤသို့ သုံးကြိမ် ဖြေပြီးလျှင် ဆရာသည် နံ့သာခွက်ကို မန္တန်စုပ်ပြီး ဆေးစင် ပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ကန်တော့ပွဲများဆီသို့ လည်းကောင်း ဂဠုန် လက်သည်းပန်းခက်ဖြင့် နံ့သာခွက်တွင်းသို့ နှစ်၍ နှစ်၍ ပက်ဖျန်း၏။ ပြီးလျှင် လက်ထောက်မင်သေဆရာတို့အား နံ့သာခွက်ကို ပေး၏။ လက်ထောက် မင်သေဆရာတို့က ဆေးမင်ကြောင်ထိုးမည့်သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို နေရာလပ်မကျန်အောင် လိမ်းပေးရ၏။ ဆံပင်ထဲသို့ပင်လျှင် ပက်ဖျန်း ပေးရ၏။ ထိုနံ့သာတို့ ခြောက်သွေ့မှ ခင်းထားသော အခင်းပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျောင်း စက်ရ၏။ ဆေးမင်ထိုးနံ့မည့်သူကို ချုပ်ကိုင်ပေးရမည့်သူ လေးယောက်ရှိရသေး၏။ ထို သူတို့လည်း ဆေးမင် အထိုးခံမည့်သူနှင့် နေ့နံ့သင့်သောသူများဖြစ်ကြလျက် ပုဆိုးသစ် ဝတ်ဆီးထားသည့် လူတွေချည်း ဖြစ်ကြရ၏။

မင်သေဆရာကြီးသည် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာတို့၌ ပြိုဟ်ကြီးရှစ်လုံး ရုပ်၊ ကုမ္ဘာရုပ်၊ ဇော်ရုပ်၊ ဂဝံရုပ်၊ ဝက်ကုန်းရုပ်၊ ကြောင်ရုပ် စသည့်အရုပ်များကို ထိုးပြီးမှ ကျန်သော အပြည့်ရုပ်များကို လက်ထောက်မင်သေ ဆရာတို့အား ထိုးခိုင်းလေ့ရှိ၏။ ဤ နည်းဖြင့် ခါးကိုပတ်၍ ခါးမှသည် ပေါင်သို့ဆက်၍ ပေါင်မှသည် ဒူးသို့ဖုံးစေ၍ ထိုးနှံရ ၏။ ဆေးနီပါထိုးလျှင် ဆေးနီကို ရှေးဦးစွာ ထိုးရ၏။ ဆေးနီထိုးပြီးမှ ဆေးနက်ကို ကိုင် ရ၏။ ဆေးနီထိုးနံ့သည် စုတ်ဖြင့် ဆေးနက်ကို မထိုးမနံ့ရ။

ဤသို့သော အစီအစဉ်အတိုင်း ဆေးထိုးနှံနေချိန်တွင် အပျိုတွေရှိရာအရပ်၌ ပလွေ၊ ဒိုးပတ်၊ အိုးစည်၊ လင်းကွင်း စသော တူရိယာတို့ကို တီးမှုတ်နေကြသည့် အတီးအမှုတ် အဖွဲ့ ရှိ၏။ ထိုအတီးအမှုတ်အဖွဲ့သည် အပျိုငိုင်း၏ ဩဇာခံဖြစ်လျက် အပျိုတွေနှင့်အတူ နေရ၏။ အပျိုတို့က ဆေး၊ ကွမ်း၊ ပန်း စသည်တို့ကို ပေး၍ အတီးအမှုတ်ခိုင်းကြ၏။

ဆေးမင်အထိုးအနှံခံသူ၏ စုတ်ထိုးသံ အံကြိတ်ညည်းညူသံ စသည်တို့ကို ကြား လျှင်၊ သို့မဟုတ် အော်သည်၊ ညည်းသည်၊ အံကြိတ်ခဲနေရသည် စသော သတင်းမျိုးကို ကြားလျှင် မျောက်မင်းအူသံကဲ့သို့သော ငိုညည်းသံတို့ကို အပျိုတွေက ကွမ်းပန်းပေး၍ အတီးခိုင်းကြ၏။ မျောက်မင်းအူသံ အစစ်ကိုမူ မတီးကြရချေ။ အထူးသဖြင့် 'အချာပဝရ' ချီသော ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို တမင်ဖျက်၍ တီးကြရလေ့ရှိ၏။ ခဏခဏ စုတ်ထိုးတတ်သူ၊ ညည်းညူတတ်သူ ဖြစ်ရကား အပျိုတွေက ခဏခဏ ခိုင်းစေကြသောကြောင့် အတီး ကာလသားများအဖို့ တော်တော်ကြာရင်း 'ချာ' ရင်း တော်တော်ကြာရင်း 'ချာ' ရင်းနှင့် ခဏခဏ 'အချာပဝရ' လုပ်နေကြရ၏။ ခဏခဏ 'ချာ' ရသူ အလွန်ချာသူ ဖြစ်၏။

ဆေးမင်ထိုးသောဆရာသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးထိုးနှံပေးရင်း ဆေးစီးသည်ဟု

ဆိုကာ အသက်ရှူပြင်းလာ၏။ အံကြိတ်လာ၏။ ထို့နောက် စုတ်ချက်ပြင်းပြင်းကြီးနှင့် မြန်မြန်ကြီး ထိုးလာ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ စုတ်ချက်သည် အသားထဲသို့ စပါးလုံးတစ်ထောက် ကျော်ခန့် နှစ်မြပ်နှစ်မြပ်သွားလေ့ ရှိ၏။ ထိုအခါ သွေးရဲရဲတို့ စီးကျလာတတ်၏။ ဆေးမင်ထိုးဆရာတို့က သွေးကိုမြင်လေ စိတ်ထလေ။

ထိုအခါ အပျိုတွေရှိရာနှင့် ဆေးထိုးနှံရာသို့ ကူးလူးသွားလာခွင့်ရသော ‘မင်သကျွန်’ ကလေးတို့ ရောက်လာတတ်သည်။

“ဆရာ ဆေးစီးလာလို့ ကိုရင်တော့ ကွမ်းသီးလုံးကြီးတွေ ထောင်းခနဲ ထောင်းခနဲ ကွဲအောင် အံကြိတ်နေရတာပဲ။ ကွမ်းသီးလုံးမာမာတွေ ပေးလိုက်စမ်းပါဦး။”

ဤသို့သော သတင်းမျိုးကို ကြားရသည့်အချိန်မျိုး၌ ပျော်တတ် နောက်တတ်သည် အပျိုများက ဆိုင်းအဖွဲ့အား ကရောင်းအရိုက် ခိုင်းတတ်၏။ ဗိန်းဗောင်း အတီးခိုင်းတတ် ၏။ ဆေးမင်ထိုးသူသည် ဗိန်းဗောင်းသံကြားလျှင် သတိများပင်လွတ်လျက် ပိုမို ပြင်းထန်စွာ ဆေးထိုးနှံတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ဆေးအထိုးခံရသူ၌ သွေးရဲရဲတို့ စီးကျလာရပြန်၏။

သို့သော် ဆေးထိုးနှံခြင်းခံရသူသည် မညည်းမညူဘဲရှိလေရာ အပျိုတွေအဖို့ ‘အရာပဝရ’ ကို တီးခိုင်းလိုသော်လည်း တီးခိုင်းခွင့်မရ။

သို့ကြောင့် ဆေးထိုးခံရသူ နာလေအောင် ဗိန်းဗောင်းသံကို ထပ်၍ ထပ်၍ အတီးခိုင်း၏။ ဆေးထိုးနေသူသည် ဗိန်းဗောင်းသံ ထပ်၍ထပ်၍ ကြားရလေ၊ စိတ်ပိုထလျက် စုတ်ချက်နှာနှာချည်း ဖိ၍ဖိ၍ ထိုးလေ၊ ခံရသူ၌ သွေးခြင်းခြင်း ဆင့်၍ဆင့်၍ ရဲလေ။

ထိုအခါ ရဲလွန်းလှသော ဆေးအထိုးခံနေရသူ၏ ချစ်သူ အပျိုက ဗိန်းဗောင်းသံ မတီးပါရန် အတီးအမှုတ် ခိုင်းနေကြသော အပျိုဖော်များနှင့်တကွ တီးမှုတ်သူ ကာလသားတို့အား ကွမ်းဆေး လက်ဖက် စသော လက်ဆောင်များကို ပေးရတတ်မြဲ။

ကောင်းမြတ်သည် ဝဲပေါက်မှဝင်၍ ဝဲမှောင်၌ မင်ကြောင်ထိုးသူဖြစ်၏။ သို့သော် မြခက် သိချင်သည်ကား ကောင်းမြတ်၏ မင်ခံပုဆိုးကို သိချင်နေသည်။ ရာပုဆိုးပေလား၊ ထောင်ပုဆိုးပေလား။

စိန်သုံနှင့် အေးသာတို့က မြခက်စိတ်တွင်း၌ ပသိုဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိကြ၏။ အေးသာသည် ကွမ်းယာများနှင့် လက်ဖက်ခွက်ကို ယူလျက် တီးမှုတ်နေကြသည့် ကိုကာလသားတို့ ရှိရာသို့ သွားခဲ့၏။ အေးသာ ပြန်လာပြီး မကြာမီ ကိုကာလသားတို့က အားတက်သရာ တီးမှုတ်လိုက်ကြသည်။ ဗုံရှည် ကိုငလုံးသည် ခရေပင်တို့ကို ဘောင်ဘင် ရိုက်ခတ်သွားအောင် အသံဝါကြီးဖြင့် တေးဟစ်လိုက်၏။

အမိလေးလည်း ချစ်လို့ဗျာ
အဖလေးလည်း ချစ်လို့ဗျာ
ဖမိအပြင် မယ့်ကိုအစစ်

ချစ်ပါရဲ့ဗျာ... တဲ့လေ့။
 စကားရယ်ဝါ...
 စကားရယ်ဝါ...
 မင်သေ့ဆရာ၊ လာခါမှ
 ကိုလူညာ ထောင်ပုဆိုးနဲ့
 မျိုးဇာတိပေါ်လာ... သလေ့။
 ထောင်ပုဆိုးပေလော့...
 ရာပုဆိုးပေလော့...
 စိုးရွံ့ရွံ့ မေးမိပါ...
 ချစ်စိတ်ဖြင့် နာသလေ့တော်း။။
 ပြုရက်လေသာ...
 မောင့်ကိုယ်မှာ ထောင်ပုဆိုးနဲ့၊
 ဝဲမှောင်မှာ ထိုးသလေ့တော်း။။
 ကွယ်လေးရဲ့ မင်ကြောင်
 ဘယ်မှောင်မှာ ထိုးထိုး။
 တော်မင်ခံ ထောင်ပုဆိုးကြောင့်
 မယ့်ရင်ဘတ်ကျိုး...။

တေးသံသည် တီးသံနှင့်ရောကာ မြောက်ကျောင်းဝင်း တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၏။ သို့သော် ထိုတေးသံနှင့် တီးသံတို့သည် မြခက်ကို ဘယ်လိုမျှ မထိတော့။

ဒေါ်လေးနုသည် မြခက်၏ နားနားသို့ကပ်၍ ကောင်းမြတ်၏ မင်ခံပုဆိုးကို ဆောင်းမြတ်၏ အမိကိုယ်တိုင် ရက်လုပ်ကြောင်း ပြောပြီးနေ၏။

စိန်သုံနှင့် အေးသာတို့သည် မြခက်ကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်ကြောင်း သိရသောအခါ ဗကျေမနပ် ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် အပျိုပေါက်စ အရူးအမူးဖြစ်ရမည့် မြခက်ကို အရူးအမူးဖြစ်အောင် စချင်နေကြ၏။

မြခက်က အရူးအမူးမဖြစ်လာဘဲ တကယ့်အပျိုကြီးများလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသောအခါ စရကျိုး မနပ်ဘဲ ရှိသဖြင့် မြရှင်နှင့် စိန်ပွင့်တို့ကို အကူအညီ တောင်းကြ၏။ ထိုစဉ်ပင် 'မင်သကျွန်' ကလေး အပြေးအလွှား ရောက်လာ၏။ မင်သကျွန် ရောက်လာလျှင် အပျိုတို့က ဝိုင်းမေးမြဲ။

မင်သကျွန်က မိန်းမတွေ အပျိုတွေမို့ ဟိုဟာခွင်း သည်ဟာချန် ပြုလုပ်ဖြေကြား၍ ငေး။ အားလုံး အသေးစိတ် ပြောပြရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ မင်သကျွန်ကဲ့သို့သော ကြီးကောင်

ငင်ဆဲ နို့စူဆဲ ကောင်ကလေးမျိုးသည် အပျိုတွေအုပ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တော့ခွေး အုပ်တို့ အလယ်သို့ ကျရောက်နေသော အမိပျောက်သည့် နွားသူငယ်ကဲ့သို့ မျက်စိသူငယ် ဖြစ်ကြရ၏။

မင်သကျွန်က မင်ကြောင် အထိုးခံမည့်သူသည် ပန်းပန်ပြီး၊ ကန်တော့ပြီး၊ ငါးပါး သီလခံပြီးနောက် ပုဆိုးကို မည်သို့ချွတ်၍ မည်ကဲ့သို့ ကြိုးတန်းပေါ် တင်လိုက်သည်အထိ ပြောပြရ၏။

“အဲသည်တော့ နင် ဘယ်လိုမြင်ရလဲ၊ ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးလား၊ ပိန်ပိန်သေးသေး လား၊ ရှည်ရှည်လား၊ တိုတိုလား ပြောစမ်း”

မင်သကျွန်ကလေးက မျက်နှာစပ်ဖြူဖြူဖြင့် ဘာဖြေရမှန်းမသိဘဲ ရှက်သလိုလို မျက်နှာ ပျက်နေလျှင် အအော်အငေါက်ခံရတတ်၏။

“ဟဲ့... ဘာ ရယ်ဖြူဖြူ လုပ်နေသလဲ မေးသာပြောလေ”

“ဟုတ်သားပဲ မြင်ရ မြင်ရသည်အတိုင်း ပြောပါလား၊ မင်သကျွန်လုပ်ပြီး တို့မေး သာကို အကုန်မပြောရင်”

သူတို့သည် စားတော့ ဝါးတော့မည့်အတိုင်း ဖြစ်လာကြ၏။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပြောကြ၏။ တွန်းလားထိုးလားပြုကြ၏။ ထိုအခါ မင်သကျွန်ကလေး ခဗျာသည် မရယ်နိုင်ရှာတော့။

“ဗာဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီးတို့ကလည်း ရှက်သရာချည်း”

“အောင်မယ် ရှက်သရာဆိုသည့်ကောင် ပုဆိုးဆွဲချွတ်လိုက်ကြစမ်း၊ နင်မပြောဝံ့ရင် ဘောက်မဲ့ မင်သကျွန် လာလုပ်သေးတုံး”

အပျိုတွေက တကယ်ပိုင်းဆွဲကြ၍ ပုဆိုးကို ဆွဲချွတ်ကြမည်ပြု၏။ ထိုအခါ ကြီး ကောင်ငင်နေဆဲ နို့စူဆဲ အကောင်ပေါက်ကလေးဖြစ်သော မင်သကျွန်သည် ကြီးစွာသော လိတ်လန်တုန်လှုပ်ခြင်းမျိုးဖြင့် မိမိ၏ ပုဆိုးစကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြန်ဆွဲထားရ၏။

“ခင်ဗျားကြီးတို့ကလည်းဗျာ ရှက်သရာကြီးဆိုမှ၊ ရှည်ရှည်ဝဝကြီးဗျာ ကဲ”

“အဲ... ငါရိုလည်း အထင်သားပဲ... ကဲ”

နီးရာအပျိုက မင်ကြောင်အထိုးခံနေရသူ၏ ရည်းစားကို လှမ်းတွန်းလိုက်တတ်၏။ ထိုအခါ ကျန်အပျိုများက ဝါးခဲနဲ့ ပွဲကျသွားတတ်သည်။ ထိုစဉ် တစ်ယောက်က မင်သကျွန် ကို မျက်နှာထားဖြင့် ထငေါက်လိုက်တတ်၏။

“ဟဲ့ နင်က ဘာပြောသာတုန်း၊ တို့က အလုံးအရပ်ကို မေးသာဟဲ့”

မင်သကျွန်ကောင်ကလေးက ရယ်ရတော့မလို၊ မျက်နှာပျက်ရတော့မလို မျက်စိ သူငယ်ဖြင့် အဖြေရခက်နေစဉ် တစ်ယောက်က ဝင်တတ်၏။

“ညည်းကလည်းအေ သူကလည်း အလုံးနဲ့အရပ်ကို ပြောသာပါပဲ၊ ဟုတ်သယ် မဟုတ်လား၊ နင်ပြောတာ အလုံးနဲ့အရပ် ပြောသာမဟုတ်လား”

ဤတွင် အဖြေရခက်နေသော မင်းသကျွန်က ရောယောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိလျှင် မသက်သာ။

“ဘဇာ အလုံးနဲ့ အရပ်လဲ၊ ဘဇာအလုံးနဲ့အရပ်လဲ၊ ငါရဲ့ မေးသာက ပုဆိုးချွတ် လိုက်တော့ လူလုံးလူဖန် ကိုယ်နေအရပ်အမောင်းကို မေးသာ။ နင် မင်သကျွန်လုပ်ပြီး ဘာမှ နားရှင်းအောင် ပြန်မပြောတတ်ဘူး။ နင်ကိုယ်တိုင် အခု ပုဆိုးချွတ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်ကြိုးတန်းပေါ် တင်လိုက်ဆိုသာ အခုလုပ်ပြ။ ငါရဲ့ နင် မြင်ရသလို မြင်ရအောင် ကြည့်မယ်”

ခက်ချေပြီ။

မင်သကျွန် လုပ်ရမည့်သူသည် ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် တွေ့ရကြုံရ၏။ ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်နေ၍ မဖြစ်၊ ခပ်ရွတ်ရွတ် ခပ်ရဲရဲရှိရ၏။ အလိုက်အထိုက် ပြောတတ်ရ၏။ သူ့လူ ငါ့လူ လုပ်တတ်ရ၏။ သို့မှ တော်ရုံဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်က အပျိုတွေကို စိတ်ကုန် လောက်အောင် အရယ်အသောခံရ အညှဉ်းဆဲ ခံရတတ်၏။

သူတို့သည် သူတို့ လိုချင်သိချင်သမျှ အကြောင်းစုံတို့ကို ညစ်တီးညစ်ပတ်ပါမကျန် ချောမေး၏။ ခြောက်မေး၏။ လှည့်ပတ်မေး၏။ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကပ်လျက် တိုးလျက်၊ တွန်းလျက်၊ ပန်းချင်းတိုက်လျက်၊ ဝိုင်း လျက် ဟိုကိုင်သည်ကိုင် ကိုင်လျက်၊ ဟိုဆွဲ သည်ဆွဲ ဆွဲလျက်၊ ညှစ်လျက်၊ ပေါက်စမွေး နုကလေးများကို နှုတ်လျက် ရက်ရက်စက်စက် မေးကြ၏။ သိရလျှင်လည်း မပြီးကြ၊ ဝိုင်း ‘သော’ ကြ၏။ ဝိုင်းညှဉ်းဆဲကြ၏။ သူတို့စိတ်ရှိလေသမျှ မင်သကျွန်သည် ဓားစာခံ ဖြစ်ရ၏။ ဤသည်ကား သင်းတို့အပျိုတွေအတွက် တစ်သက်တွင် တစ်မျိုးတည်းသာ ရရှိသည့် လွတ်လပ်သော ရိုးရာအစဉ်အလာပွဲ။

မင်သကျွန်သည် သင်းတို့ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ သင်းတို့ကို ကြောက်၍ မသွားလျှင် ဘေးကြ၏။ ဟစ်ကြ၏။ အတင်း လာကြမည်ဆို၏။ မင်ကြောင်ထိုးသည်နေရာကို နယ် နိမိတ် ကန့်သတ်၍ စည်းဝိုင်းထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုစည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ မိန်းမတွေ မဝင်ရ။ မလာရ။ လာသော် ဆေးများ ပျက်ပြယ်သည်ဟု အယူရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့က လာ ကြမည်ဟု မြိမ်းခြောက်လျှင် လူကြီးတွေက မင်သကျွန်ကို ချောမော လွတ်ပေးကြရစေပြီ။

ယခုလည်း မင်သကျွန်၏အထံမှ ကောင်းမြတ် ဆေးထိုးနှံခြင်း ခံနေရပုံအကြောင်းစုံ ကို မေးမြန်းသိရှိပြီးနေကြ၏။ ကောင်းမြတ်၏ ယာဘက် ပေါင်ရင်း၌ စာနက်ကြီး ရှိနေ သည်ကိုပင် သိနေကြ၏။

ကိုရင်ကြီး ဒိုးကလေးသည် ဆေးစီးလာသဖြင့် သတိလစ်နေသလို လူစိတ်ပျောက် နေသလို ဖြစ်လျက် ဆေးထိုးနှံနေသည် ဆို၏။ ဆေးစင်ပေါ်သို့ ခုန်ပျံတက်လိုက်၊ ဆေး ထူလိုက်၊ ကောင်းမြတ်ကို ဟိုဘက် သည်ဘက် ဆွဲလှည့်လိုက်၊ ဆေးတစ်ကွက် ထိုးလိုက်၊ ခုန်ပျံကျော်လွှားလိုက် ပြုလုပ်နေသည်ဆို၏။

စိန်သံတို့ အချက်ရလေပြီ။ မကြာမီ အတီး ကိုကာလသားတို့အထံသို့ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်၊ ထန်းလျက် စသော စားဖွယ်များ ရောက်ကုန်ကြ၏။ သူ့အစာတို့ ရောက်လာ သည်နှင့် သူ့အသံတို့ ထွက်လာရသည်။ ကိုလုံးသည် အဲသံကို စ၍ ခင်းလိုက်၏။

“နေနတ်ကယ်မှ ရာဇာ...

လေ...

ပစ်လွှတ်၍ ဆိုလိုက်သော ‘လေ...’ ဟူသော ဆွဲငင်သံသည် လေဟုန်ကိုစီးလျက် တစ်လောကလုံးကို ပျံ့လွင့်ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ဆွဲငင်သံအဆုံးတွင်မှ ခိုးသံကို ဆင့်၍ သုံးချက်ဆော်လိုက်သည်။ နတ်သံပစ်သည်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သော ကြောင့် ကြားရသူတို့၏ ရင်ထဲ၌ တလှုပ်လှုပ် လှိုက်ဖိုလာစေသည်။ ကိုလုံးက ဆက် လိုက်၏။

အသဝဏီ ကြယ်နှင့်ညီသို့...

စန္ဒီစိတြ တူယှဉ်ပြိုင်ပကြတယ်...

လ အတာကိုတဲ့၊

လေး...။

သီတာငယ်မှ ပြန်မွှန်း

သပြေမြရည်၊ တသောင်းပြည်ကို

အောင်စည်ယွမ်းလို့... ရေသွန်းမှ

ခါချိန်...

သောက်ရှူးဥက္ကာ၊ ကြယ်ညီလာနှင့်

ရွှေဇာပေါက်လို တိမ်ခိုးညီနှင့်

ပြုမည့်နယ် ချိန်သည်...

နဂါးလိမ် လွမ်းအိမ်ဖွဲ့လို့...

မယုံဆီကို

မဲ... မဲ... မဲ။

ကိုလုံး၏ ဆောင့်၍ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ချလိုက်သော မဲ မဲ မဲ ဟူသော အသံ သည် လင်းကွင်းသံ ခိုးပတ်သံနှင့်အတူ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျသွားပြီးနောက် ရွှင်မြူး သော အသံများ စီစီညံ့ညံ့ဖြင့် ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်လာ၏။ ကြားရသူတို့၏ စိတ်၌ ကြွလာလွှာ၏။ ကချင်ခုန်ချင်သလို ဖြစ်လာကြ၏။ တစ်ခဏအတွင်း တေးသံနှင့် တီးသံ တို့သည် ပြေးနေလိုက်နေသကဲ့သို့ ရှေ့လောတကြီးဖြစ်လာ၏။ ကြားရသူတို့သည် တေးသံ နှင့် တီးသံတို့အတူ အသက်မရှူနိုင်ဘဲ မောနေကြ၏။ ကိုလုံးက ပို၍ အပြေးအလွှား ဆိုပြန်၏။

မချစ်ဘူးလို့ ဆိုသလော့၊ မကြိုက်ဘူးလို့ ဆိုသလော့၊ တော့်အပျိုညီညီရစ်ကို၊ ချစ်နိုင်ဘူးလော့။

မချစ်ဘူးလို့ မဆိုပေါင်၊ မကြိုက်ဖူးလို့ မဆိုပေါင်၊ ကျုပ် အပျိုမ ညီညီရစ် ချစ်လှလို့ပြောင်။

ယုံနိုင်ဖူး ပျိုတို့မောင်၊ ထောင်ပုဆိုးနဲ့လေး၊ ယုံပါဗျာ ညာတမိရယ်၊ သူ့မိကပေး။ ထိုသည့်နောက်ကား ဝိန်းဗောင်းတိုက်လေတော့သည်။ မင်ကြောင်ထိုးရင်း ဆေးစီးနေသူကို မဆိုထားနှင့်။ ဘာမျှမဖြစ်သော ကြားရသူတို့ပင် ထချင်၊ ကြွချင်၊ ကချင်၊ ခုန်ချင် ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် မြခက်ကို မြင်ရသည်မှာ မည်သို့မှ တုန်လှုပ်ဟန် မရှိလေ။

ထိုခဏအတွင်း အိမ်ခေါင်းမင်းနှင့် အိမ်ခေါင်းကတော်တို့ ရောက်လာကြ၏။ မြောက်လယ်ဖျားမှ ကောင်းမြတ်တို့ အိမ်စု ဆယ့်ခြောက်အိမ်ကိုပိုင်သော အိမ်ခေါင်းလင်မယားတို့ ဖြစ်ကြ၏။ အိမ်ခေါင်းကတော်သည် မြခက်တို့ အပျိုစုတစ်တွေနှင့် အတူနေခဲ့လျက် အိမ်ခေါင်းမင်းက ဆေးမင်ထိုးရန် စောင့်နေကြသော ကာလသားအုပ်ဆီသို့ သွား၏။ အိမ်ခေါင်းကတော်၏ ပြောပြချက်အရ အိမ်ခေါင်းမင်းသည် ဆေးမင်ထိုးသူတို့ကို လာရောက်ကြည့်ပါသည်တဲ့။

မြခက်သည် ထိတ်လန့်နေသော သမင်ပျိုမ၏ မျက်လုံးမျိုးဖြင့် အိမ်ခေါင်းကတော်ကို ကြည့်၏။ ကောင်းမြတ်တစ်ယောက် ထောင်ပုဆိုးနှင့် ဝဲမှောင်က မင်ကြောင်ထိုးပါသည်ဟု စိန်သုံတို့ ကျီစယ်စဉ်ကလည်း မြခက် မတုန်လှုပ်။ ကိုရင်ကြီးဆေးထ၍ စုတ်ချက် ပြင်းပြင်းချလေအောင် ကိုငလုံးတို့ ဒိုးပတ်ဝိုင်းက နှိုးဆွပေးကြစဉ်ကလည်း မြခက် မတုန်လှုပ်။ အိမ်ခေါင်းမင်း လင်မယားတို့ ဤနေရာသို့ တခမ်းတနား ရောက်လာကြခါမှ မြခက်မှာ တုန်လှုပ်လာရ၏။

ယင်းသို့ မြခက် တုန်လှုပ်ရသည်မှာ အကြောင်းရှိ၏။ ရွာခေါင်း အိမ်ခေါင်းမင်းတို့သည် ယခု သုံးလေးနှစ်အတွင်း ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပြီးစ လူလားမြောက်၍ အရွယ်ရောက်သူတိုင်းကို ရွာ၌ပင်လျှင် အိုးစားဖွဲ့ကာ အောင်တပ်တော်အတွင်းသို့ လိုက်ပါကြရန် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စုဆောင်းပေးပို့ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

*

(၈)

မြခက် တုန်လှုပ်မိသည်မှာ မှန်လှ၏။ မကြာမီပင် အိမ်ခေါင်းကတော်သည် ယမန်နှစ်ကထက် ယခုနှစ်အဖို့ အောင်တပ်တော်သားများ ပို၍ စုဆောင်းပေးရမည်ဟု ရွာခေါင်းဆော်ကြီးက အမိန့်တော်ချထားသည်ဆို၏။ မိမိတို့ ညောင်သာယာရွာကလေးမှ အောင်စစ်သည်တော်များ စုဆောင်းပေးပို့ခဲ့ရသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိလေပြီ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပို၍ ပို၍ စုဆောင်းပေးပို့ခဲ့ရသည် ဆို၏။

အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ ခင်ပွန်းသည် ငါးအိမ်ဆယ်အိမ်မျှ မကဘဲ ဆယ့်ခြောက် အိမ်အထိ အုပ်ချုပ်ရသော အိမ်ခေါင်းတော်မင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အခြား အိမ်ထောင် မင်းများထက် တိုင်းပြည်၏အကျိုး ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်း၏ အကျိုးကို ပို၍ ပို၍ ထမ်းရွက်ပေးရသည်ဆို၏။ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ လေသံသည် ထီးသံနန်းသံ မင်းစိုး ရာဇာသံ ပါလှ၏။

အပျိုတစ်သိုက်တို့သည် အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးကို လေးလေးစားစား ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံကြ၏။ မိန်းကလေးတွေပီပီ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ ထီးနန်းဆန်လှသော ဟန် ပန် လေသံနှင့် အဆင်အပြင်တို့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် မှတ်သားကြည့်ရှုကြ၏။

အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ မျက်နှာသည် အကယ်ပင် ကတော်ရုပ်ပါသော မျက်နှာ မျိုး ဖြစ်၏။ ကျယ်ပြန့်သော မဟာနပူထောင့်ကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက် စွန်းတက်နေပုံမှာ ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ ဆီမထည့်ရသဖြင့် နီကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေသော ဆံပင်ကို ခေါင်းမင်း ကတော်ကြီးပီပီ ထိပ်လယ်တည့်တည့်၌ လလယ်ယုန် ထုံးလျက် ဆံညွန့်ကို ရစ်ခွေပတ် ထားသည်မှာ ခုံလှ၏။ ထိုဆံထုံး၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ သင်းပျံ့သော တောင်လေပိန်း ခပ်ကြီးကြီးကို တစ်ပွင့်တည်း ထိုးစိုက်ထားပုံမှာ နန်းဆန်၏။ အသားညိုသော်လည်း ကျောပြင်နှင့် ရင်ဘတ်လက်မောင်း စသည်တို့၌ သနပ်ခါးထူထူပိန်းပိန်း လိမ်းကျထားသည် မှာ နေပြည်တော်သူ ဝိုက်ဖမ်းနေ၏။ စင်ရော်တောင်ကော့နေသော မျက်ခုံးမွေးထူထူကြီး က ဓားမောက်ကြီးအလား မည်းမည်းနက်နက် ထင်ရှားနေပုံမှာ နန်းတော်သူ အပျိုတော် ကြီးများလား ထင်ရ၏။ ပြတ်သားသော နှာခေါင်းတိုတိုပီပီသည် တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးဝန်းဝန်းသေးသေးနှင့် ပန်ရလျက် မျက်နှာတစ်ခုလုံးနှင့် လိုက်လျော၏။ ကွမ်း မပြတ် ဝါးသောကြောင့် ခေါင်းကတော်ကြီး၏ ဝါကျင့်ကျင့် သွားတို့သည် အကြားအကြား ၌ မည်းနက်နက်ရှိသော်လည်း ထူထဲနီရဲသော နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် အဆင်ပြေ၏။ ဝိုင်းသော မေးသည် တုတ်တိုခိုင်ခံ့သော လည်ပင်းကို ပေါ်စေသဖြင့် ကြည့်ပျော်၏။ အိုက်စပ်သည် ရာသီဖြစ်သောကြောင့် ထဘီကို အပျိုတွေကဲ့သို့ ရင်စည်းထည့်၍ မဝတ်ဘဲ ခချပ် (ခါးချပ်) ဝတ်ထားသော်လည်း ပခုံးထက်၌မူ အပျိုတွေကဲ့သို့ပင် ရထည်းနံငယ် (ရက်ထည့်နံငယ်) တစ်ခုလွမ်းတင်ထား၏။ ချက်စပ်သို့ ရောက်လှလှမျှ တွဲလျားကျနေသော နို့ပျဉ်းကြီးအစုံ သည် ကိုယ်လက်လှုပ်လေတိုင်း ရထည်းနံငယ်အောက်မှ ယမ်းခါလျက် ရှိရပုံမှာ ခေါင်း ကတော်ကြီး၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ပြည့်စုံလာအောင် တန်ဆာဆင်ပေးသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ခေါင်း ကတော်ကြီး၏ ကိုယ်မှာ အနည်းငယ် ကျုံ့သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း ခေါင်း ကတော်ကြီး၏ အရိုးအဆစ်တို့မှာ တုတ်တိုကြီးမား၏။ တင်ပါးသည် ကျယ်ဝန်းသဖြင့် သားများ အမိ၏ဂုဏ်နှင့် ညီညွတ်၏။ အားလုံးခြုံသော် နေပြည်တော်သို့ ရောက်နေခဲ့ သော ညီမကဲ့သို့ပင် လက်သုံးတော် ကလေးကတော် ဖြစ်သင့်၏။ သို့သော် ကံမကောင်း

အကြောင်းမလှသဖြင့် မိကြီးကို မခွဲနိုင်ဘဲ ဆေးပေးမီးယူ ပြုစုနေရသောကြောင့် ဤ
ညောင်သာယာရွာကလေး၌ပင် အိမ်ခေါင်းမင်းနှင့် အကြောင်းပါကြကာ ခေါင်းမင်းကတော်
ဖြစ်နေရရှာ၏။

ခေါင်းမင်းကတော်သည် မြန်မာတို့ မျိုးရိုးအတိုင်း ချက်ချက်ချာချာ ရှိရကား စာပေ
ပညာ မတတ်မြောက်သော်လည်း မိမိနှင့် လက်ပွန်းတတီး နီးကပ်သော ခေါင်းမင်း၏
လုပ်ငန်းအဝဝကို လေ့လာသိရှိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအား ပိုင်းဝန်းမေးကြသည့် အပျို
တစ်စုကို နေပြည်တော်အကြောင်း၊ စစ်မက်အကြောင်း၊ နန်းတွင်းရေးရာ အကြောင်းစုံ
မျိုးစုံတို့ကို အပ်ကျမပ်ကျ ပြောတတ်၏။

နောင်တော်ကြီးဘုရား နတ်ရွာစံတော်မူပြီးနောက် နေပြည်တော်၌ ဆက်ခံမင်းလုပ်
အုပ်ချုပ်စိုးစံတော်မူသော ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီးသည် ဘုန်းမီးနေလ ထွန်းတောက်ပ
သလောက် တိုင်းနှင့်ခရိုင် နိုင်ငံတော် တစ်ခုလုံးကို ထိန်းသိမ်းပေးတော်မူစွမ်းသော ဘုရင်
တစ်ဆူ ဖြစ်သည်ဆို၏။

ဆင်ဖြူရှင်ဘုရင် မင်းတရားကြီးသည် နန်းတက်တော်မူသည့် နှစ်ကစ၍ ထောင်
ထား ထကြွသည့် ဇင်းမယ်တို့အား စစ်သူကြီး နေမျိုးသီပတေ့ကို ချီစေလျက် တိုက်
ခိုက် သိမ်းပိုက်စေ၏။ ထိုသည့်နှစ်ကစ၍ ညောင်သာယာရွာကလေးမှ နေပြည်တော်သို့
အောင်စစ်သည် တပ်သားများ စုဆောင်းပေးပို့ခဲ့ရ၏။ ညောင်သာယာရွာကလေးမှ စစ်သူရဲ
သုံးဆယ် ပေးပို့ခဲ့ရရာ အိမ်ခေါင်းမင်းအုပ်ချုပ်သည့် အိမ်ခြေ ဆယ်ခြောက်အိမ်မှ စစ်သူရဲ
နှစ်ယောက်နှင့် ယင်းတို့ နှစ်ယောက်စာ ခဲယမ်းမီးကျောက်အပြင် တစ်နှစ်စာ ရိက္ခာ
ထောက်ပံ့ရ၏။ စစ်သူရဲတို့၏ အိုးအိမ် မိဘတို့ကိုလည်း ခေါင်းမင်းပိုင် ဆယ်ခြောက်အိမ်
မှ ပိုင်းဝန်း ထောက်ပံ့ကြရ၏။ ထိုနှစ်က စစ်သူရဲများကို ရတနာသိင်္ခံ ကုန်းဘောင်
နေပြည်တော် ရွှေဘိုမြို့သို့ ပို့ပေးခဲ့ရသည်။

ယင်းသည့်နောက် ၁၁၂၆ ခုနှစ်တွင် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးသည် မဏိပူရ
ကသည်းပြည်သို့ ကိုယ်တိုင် ချီတက်နှိမ်နင်းရန်အတွက် စစ်သူရဲများ လိုလာ၏။ ထိုပြင်
ဇင်းမယ်ကြောင်းမှ တစ်ဆက်တည်း ယိုးဒယားသို့ ချီတက်သွားရမည်ဖြစ်သော စစ်သူကြီး
နေမျိုးသီပတေ့၏ တပ်မတော်အတွက်လည်း စစ်သူရဲများ ဖြည့်ပေးရန်ရှိနေ၏။ ထို့
ကြောင့် ညောင်သာယာ ရွာကလေးအတွက် ပထမနှစ်ကထက် စစ်သူရဲများ ပို၍ စည်း
ကြပ်ခြင်းခံရရာ အိမ်ခေါင်းမင်း တစ်ဦးတည်း၏ ပိုင်နက်ထဲကပင်လျှင် အိုးစားတစ်ဖွဲ့
ဖွဲ့၍ ပေးပို့ခဲ့ရ၏။

ယမန်နှစ်ကဖြစ်သော ၁၁၂၇ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး
သည် ရန်မျိုးအောင်သည့် ကုန်းဘောင်ပြည် ရွှေဘိုမှ ရေကြည်နှင့် မြက်နုကို လိုသလောက်
ရနိုင်သော အဝ (အင်းဝ) မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့စံတော်မူ၏။

ယင်းသည်နှစ်၌ပင်လျှင် ယိုးဒယားတို့ မြောက်စားသဖြင့် ထောင်ထားသော ထားဝယ် တို့အား နှိမ်နင်းရန် မဟာနော်ရထာကို ဗိုလ်ချုပ်ခန့်လျက် ချီတက်စေ၏။ မင်းကြီး မဟာနော်ရထာသည် စစ်သူရဲနှစ်သောင်းကို အုပ်ချုပ်လျက် ဟံသာဝတီ၊ မုတ္တမနှင့် မြိတ် ထားဝယ်တို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးလျှင် ထိုင်းသို့ တိုင်အောင် ချီတက်ရလိမ့်မည် ဖြစ် ၏။

ထိုစဉ် မြောက်ဘက်တစ်လွှားမှ ရန်သူတပ်ကြီး ချီတက်လာလေပြီဟူသော သတင်း ကို ကြားလာရ၏။ မကြာမီ လက်ဝဲဝင်းမှူး နေမျိုးစည်သူကို စစ်သူရဲနှစ်သောင်းကျော် ဖြင့် ရန်သူတပ်ကြီးအား ဆီးဆိုတိုက်ထုတ်ရန် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်ပြီဟူသော သတင်း ထွက်လာ၏။ ယင်းသည် သတင်းများနှင့်အတူ ညောင်သာယာရွာကလေးသို့ စစ်သူရဲ စည်းကြပ်သည့် အမိန့်တော် ရောက်လာခဲ့သည်။

မြို့စားမင်း၏ အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်လျက် ညောင်သာယာရွာ ခေါင်းတော် မင်းက စစ်သူရဲခေါင်း သုံးရာငါးကျိပ် စုဆောင်းပေးပို့ခဲ့၏။ အိမ်ခေါင်းတော်မင်းတစ်ဦး တည်း၏ ပိုင်နက်ကပင်လျှင် အိုးစား ၄ ဖွဲ့ လှပေါင်းနှစ်ကျိပ် ပေးပို့နိုင်ခဲ့၏။

ထိုနှစ်က မိမိတို့ ရွာကလေးတစ်ရွာလုံး မိန့်မတွေ့ကပါ စစ်ထဲသို့လိုက်၍ ရန်သူ တွေကို တိုက်ပစ်ချင်နေကြ၏။ မြန်မာနှင့် ရန်သူတို့ ဘာကြောင့် စစ်ဖြစ်ကြရသည်ကို ကလံရွာခေါင်းတော်မင်းများမှတစ်ဆင့် ကလေး လူကြီး၊ မိန့်မ ယောက်ျား၊ အမယ်အို အဘိုးအိုတို့ပါမကျန် တစ်ရွာလုံး သိလာကြလျက် ပွဲကျောင်းကိုယ်တော်ကြီးနှင့်တကွ တစ် ရွာလုံးကပါ ရရာလက်နက်ကို ဆွဲကိုင်၍ ရန်သူတွေကို သွားရောက်တိုက်ကြမည် တကဲကဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ရန်သူတွေကလည်း နည်းနည်းလွန်လွန်း၏။ ခမည်းတော် အလောင်းဘုရား လက် ထက်က ကွေ့ဂုဏ္ဏအိမ်တို့ အစုအအုပ်သည် ရန်သူနယ်စပ်သို့ ပြေးဝင်သွားရာမှ စော်ဘွား အချို့နှင့် အချင်းများကြကာ ရန်သူနယ်ထဲ၌ တိုက်ကြခိုက်ကြ၏။ ဆူပူသောင်းကျန်း ကြ၏။ ဤသည်ကို ရန်သူတို့က မြန်မာတို့ တမင်ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သည်ဟု မတော် မတရား ထင်မှတ်ကြ၏။

ထို့ပြင် ရင်မာသော အလောင်းအလျာဖြစ်သည့် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးက စစ် ကဲကြီး တိမ်ကြားမင်းခေါင်ကို စေလွှတ်၍ မြန်မာပိုင်နက်အတွင်း၌ရှိသော စော်ဘွားအချို့ ထံမှ ပဏ္ဍာတော် တောင်းခြင်း၊ ကျိုင်းရဲကြီး၌ မြန်မာတို့အား ကျိုးခွံသစ္စာရှိသူကို ခန့် ထားခြင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို သင်ရိုး ရန်သူတွေက ထိုနယ်သားတွေနှင့် ပူးပေါင်း မြောက်ပင်လျက် မြန်မာတို့ ခန့်အပ်ခဲ့သည် စော်ဘွားစော်ခံတို့ကို သတ်စေခြင်း၊ မိမိတို့ ဘုရင်ခံ၏ လက်အောက်၌ နေထိုင်ရန် တိုက်တွန်းခြင်း၊ တောင်းဆိုခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြ၏။

ယင်းသည်ပြင် ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို မစောင့်သိဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြကုန်သော ဗန်းမော်၊ သိန္နီနှင့် ကျိုင်းတုံစော်ဘွားတို့က ယခုအချိန်၌ စစ်လည်းပန်း၊ အုပ်ချုပ်ရာ၌ လည်း အသားမကျ ဖြစ်နေသေးသော ဘုရင်အသစ် တက်ရောက်အုပ်စိုးစ မြန်မာနိုင်ငံ ကို လာတိုက်လျှင် အလွယ်ရလိမ့်မည်ဟု ရွှေငွေ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာကို ဆက်လျက် ရန်သူ ဘုရင်ခံကို ‘ငိုချင်ရက် လက်တို့လိုက်သလို’ သွားရောက် ပြောကြားထားကြ၏။ ထိုသို့ သော အကြောင်းခံများ ရှိနေဆဲ လောလီ ဟူသော ရန်သူနယ်သားတစ်ယောက်သည် ကုန်စည်များနှင့်အတူ ဗန်းမော်၊ ကောင်းတုံသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုလောလီက တာဝန်ဖြစ် ကို ဖြတ်၍ တံတားပြုလိုကြောင်း ဆိုင်ရာစစ်ကဲထံ အခွင့်တောင်းရာ...

ဤတံတားမှာ နယ်စပ်ဖြစ်သောကြောင့် စစ်ရေးစစ်မှုအတွက် အရေးကြီးလိမ့်မည်။ ဆိုင်ရာသို့ အခွင့်တောင်းပြီးမှ အကြောင်းပြန်မည်ဟု မြန်မာစစ်ကဲကြီးက ပြော၏။ ဤ တွင် လောလီက မြန်မာစစ်ကဲကြီးအား မချေမငံ ပြန်ပြော၏။ ယင်း၏ကိုယ်ကို ရန်သူ ဘုရင်ခံ၏ မှူးမတ်ဟန်ပန် အယောင်ဆောင် ပြောဆိုလျက် မြန်မာစစ်ကဲကြီးအား ခြိမ်း ခြောက်၏။

ဤတွင် မြန်မာစစ်ကဲကြီးက ယင်းသည် ကုန်သည်လောလီကို ဖမ်းဆီး၍ နေပြည် တော်သို့ ပို့လိုက်၏။ နေပြည်တော်က စစ်ဆေးပြီးလျှင် ကုန်သည်အား နောင်ကို ဤသို့ အယောင်ဆောင် မပြုနှင့်။ တံတားကိုလည်း သင့်တင့်ရာ၌ ဆောက်ဟု အလွန်သက်ညှာ ဗွာ အမိန့်တော်မှတ်၍ ပြန်လွှတ်၏။ ဤတွင် လောလီက တံတားမဆောက်ဘဲ မြန်သွား ပြီး မိမိအား ဖမ်းထားစဉ် မိမိကုန်ပစ္စည်းများ ပျောက်ပျက်ရသည်ဟု ဆိုလျက် မိုင်းဆည် ရန်သူ အစိုးရတို့အထံမှ တစ်ဆင့် မြန်မာတို့အထံသို့ လျော်ကြေးတောင်း၏။

ဗန်းမော်၌ ထိုသို့ အချင်းဖြစ်နေဆဲ ကျိုင်းတုံတွင်လည်း ရန်သူဘုရင်ခံ၏ ကျေး ကျွန် လောတာရဲသည် ကုန်စည်ရောင်းဝယ်ရင်း မြန်မာတို့နှင့် အချင်းများကြ၍ ရန်သူ ကုန်သည်အချို့နှင့် မြန်မာအချို့ အစုအဖွဲ့နှင့် ရိုက်နှက်ကြရာ ရန်သူ ဝကုန်သည် တစ် ယောက် သေ၏။

ဤတွင် မြို့ဝန်စစ်ကဲတို့က မြန်မာဓမ္မသတ်အရ တရားစီရင်လျက် သေဆုံးသူ အတွက် မြန်မာတို့က အသက်ဖိုး ပေးလျော်စေ၏။ ရန်သူတို့က သတ်သူကို မိမိတို့အား ဆူးအပ်ရမည်ဟု တောင်းဆိုရာ မရသဖြင့် မိမိတို့ ဘုရင်ခံကို တိုင်ကြား၏။

ထိုအခါ မြန်မာတို့ စစ်ပန်းနေခိုက် မြန်မာပြည်ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းယူ၍ ရန်သူ *ယံထံသို့ သွတ်သွင်းထားချင်နေသော ရန်သူဘုရင်ခံက မိမိတို့ နေပြည်တော်ရှိ မိမိတို့၏ *ကရာဇ်ဘုရင် ‘ချင်းလုံမင်း’ ထံသို့ မိမိသည် မြန်မာပြည်အား တိုက်ယူလိုကြောင်း၊ မြန်မာတို့သည် နယ်စပ်၌ အမြဲမငြိမ်မသက် ပြုလုပ်နေတတ်ကြောင်း၊ မြန်မာတို့ ပိုင်နက် အတွင်း၌ရှိသော လူအချို့သည် မိမိဘက်မှ ပါရန်အသင့်ရှိနေကြောင်း လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ ဘုရင်ဧကရာဇ် ချင်းလုံက မိမိတို့ ဘုရင်ခံ၏ အလိုအတိုင်း တိုက်ခိုက်ရန် မြန်မာပြည်နှင့်အမျှရှိသော စစ်တပ်များကို ပို့ပေးလိုက်၏။ ဘုရင်ခံသည် ဘုရင်ဧကရာဇ် ပေးပို့လိုက်သော စစ်တပ်များနှင့် မိမိပိုင် စစ်တပ်တို့ကိုပါ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးအုပ်ချုပ်လျက် မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ယူကြရန် ချီတက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

“အဲသည်တုန်းကပေါ့အေ၊ ငတို့ညောင်သာယာစွာသား သုံးရာငါးကျိပ်ဟာ လက်ဝဲဝင်းမှူး၊ နေမျိုးဇသူ (စည်သူ) ရဲ့ သူ့ရဲနှစ်သောင်းပါသည့် တပ်တော်ကြီးထဲ ကြယ်ပြောင်ကြီးတစ်ပွင့်လို့ ထင်ရှားခဲ့ကြသပေါ့”

အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးသည် အလွန် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကိုယ်ဟန်လက်ဟန်တွေဖြင့် လျှာလိပ်ပါးလိပ် အားပါးတရပြော၏။ အပျိုတစ်သိုက်တို့ကလည်း အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးအား မျက်တောင်မခတ် ကြည့်လျက် အလွန် စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်၏။ နောက်ပြောင်တတ်ကြသည့် အတီးသမား ကာလသားတစ်သိုက်တို့ကမူ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးခေါင်းငဲ့လိုက်တိုင်း၊ လက်ဆန့်လိုက်တိုင်း၊ စကားဖြတ်လိုက်တိုင်း ဆိုင်းချက်ညီအောင် လိုက်ပေး၏။ ဒိုးချက်ချပေး၏။ စိတ်ပါဝင်စားနေကြသောပြောသူနှင့် နားထောင်သူတို့ကား ဤသို့ ပြုနေသည်ကိုမျှ မသိကြလေ။

“ဗိုလ်ပြုသူက ညောင်သာယာသရဲရို့ ဟိုကမူပေါ်က ရန်သူတွေကို ဖြိုလိုက်ကြစမ်းလဟဲ့ ဆိုသားနဲ့ ငတို့ရဲ့ ညောင်သာယာသရဲတွေ ရန်သူတပ်ကြီးထဲ ပြေးဝင်လိုက်ကြသဟာ မှော်တောထဲကို ကွဲကြီး တိုးဝင်သွားသလိုပသဲ့တော်း။

“သင်းရို့ ရန်သူတွေကို ငါရို့ မြန်မာတွေက တာလောမြစ်ကမ်းအထိ လိုက်တိုက်ခဲ့သာပ။ ငါရို့ မြန်မာတပ်တွေဟာ ပြန်လာချင်ကြရင် ဖြစ်ပေမဲ့ သင်းရို့ကို မှတ်လောက်သားလောက်ရှိအောင် တိုက်မဟဲ့ဆိုပြီး မဲခေါင်မြစ်အထိ လိုက်တိုက်ပစ်ခဲ့ကြသပ။

“ခေါင်မြစ်အရောက်မှာ သင်းရို့စစ်မှူး ကျဆုံးသကော။ စစ်မှူးကျဆုံးသိ သတင်းကြားသဟာနဲ့ သင်းရို့ရဲ့ ဘုရင်ခံလည်း သင်းကိုယ်သင်း သတ်သေသွားသတဲ့”

စကားအဆုံး၌ ကိုကာလသားတို့က ဒိုးချက်ပိတ်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် အပျိုတစ်သိုက်နှင့် အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးတို့ကား လုံးဝ မသိလိုက်ကြ။

အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးသည် မောသွားဟန်နှင့် အဖန်ရည် တစ်ခွက်သောက်ပြီး နောက် ကွမ်းအစ်ကို ဆွဲ၍ ကွမ်းယာဝါး၏။ အပျိုတစ်စုတို့က အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ စိန်သုံကလည်း အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးကို အားကျလျက် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာ၏။

“အသည်တုန်းကပေါ့တော်၊ ကျမရို့ ဆိုသဟာ ညနေစောင်း တွင်းပန်းတွေကို လည်လည်ခူးကြရသားနဲ့ သောက်ရေတောင် မခပ်နိုင်ကြဘူးပ။ နေကလေးချိုလာပြီဆိုမှ ဖြင့် မိန်းမတွေဟာ သောက်တော်ရေချမ်းနဲ့ ပန်းခက်တွေ ကိုင်ကိုင်ပြီး ငါရို့မောင်းဖွား

မိမိတွေ အောင်တပ်တော်ကြီးနဲ့အတူ ပြန်လာနိုင်ကြပေလို့ မြောက်ဖျားက ဆုတောင်းပြည့်
စေတီတော်ကြီး သွားသွား ဆုတောင်းကြရသဟာ အမောပ။

“ကျုပ် မှတ်မိသာဖြင့် အသည့်တုန်းက အေးလှရဲ့မောင် ကိုငထွားကြီးနဲ့ ရိုးငြိမ်းခံ
ယောက်ျား ဦးကြီးရဲ့ ပေါင်းနှစ်ယောက်ပဲ ပြန်လာကြသာ သိလိုက်သကော”

အမျှတစ်သိုက်နှင့်တကွ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးသည် ရှေ့လောတကြီး ဝင်ပြော
လိုက်သော မြခက်ကို တထူးတဆန်း ဝိုင်းဝန်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ မြခက်ကမူ မိမိ ဤသို့
ပြောသည်ကို မလိုလားကြကြောင်း လုံးဝ မသိ။

“အောင်တပ်ကြီး ပြန်လာပြီ။ ညောင်သာယာ သရဲတွေလည်း အောင်ဆုတွေ တစ်
ထမ်းကြီးနဲ့ ဘယ်နေ့ ရွာပြန်လာကြမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရလို့ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး သပြေ
ပန်းခက်တွေနဲ့ ရွာပြင်ထွက်ပြီး လေးရက်လုံးလုံး စောင့်ခဲ့ကြရသယ် မှုတ်လား။ နောက်ဆုံး
ရက်မှာ လာမယ့်လာတော့ နှစ်ယောက်တည်း။ အသည်တုန်းက သပြေပန်းခက်တွေ ကိုင်
ပြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေရသည့် ကျုပ်ရဲ့ ရွာသူတွေကို ခုထက်ထိ ကျုပ်ဖြင့် ကျုပ်
မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်ဘူးပ”

ကြယ်ပြောင်ကလေးများကဲ့သို့ တောက်ပြောင်နေကြသော မျက်လုံးအစုံတို့သည်
မြခက်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

မြခက်ပြောသော စကားသည် အမှန်အတိုင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့ လူမျိုး
ခရိုက်အရ ဤသို့ပြောဆိုခြင်းသည် သူရဲဘောကြောင့်ရာ ကျသောကြောင့် ရှက်ဖွယ်လိလိ
ပွစ်နေ၏။ ထိုကြောင့် တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးတွေက မြခက်ကို ရုတ်ချသည့်အကြည့်
မျိုးဖြင့် ကြည့်နေကြရာ မြခက်သည် ချက်ချင်း မိမိစကား မှားသွားသည်ကို ရိပ်စားမိ
လာ၏။

မြခက်အဖို့ မျက်စိမလှ မျက်နှာမလှ ရှိနေရစဉ် နှစ်သိမ့် အားပေးရာသော မျက်လုံး
အစုံကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုမျက်လုံးအစုံကား ဒေါ်လေးနု၏ မျက်လုံးပင် ဖြစ်၏။
ဒေါ်လေးနုသည် မြခက်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်နေပါသည်။ ထိုစဉ် မခံမရပ်နိုင် အထူးဖြစ်
နေသော ခေါင်းမင်းကတော်ကြီးက နေရာပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း မြခက်ကို မျက်စောင်းထေ
လိုက်၏။

“သဟာတော့အေ၊ ရွာခေါင်းတော်မင်းရဲ့၊ ခဏခဏ ပြောသလို ‘ရဲသော်မသေ၊
သေသော် ငရဲမလား’ ဆိုသယ် မဟုတ်လား။ ငါရဲ့၊ မင်းတရားကြီးနဲ့ ငါရဲ့၊ မျိုးမြန်မာ
သာကီဝင်မျိုးတွေရဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးအတွက် ရဲရဲဝဲဝဲ သေကုန်ကြသကဲ့တို့ ငါရဲ့၊ ဂုဏ်ယူ
ကြရမပါ။ သည်လို မသေရဲကြရင် ညည်းရဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့တစ်တွေဟာ ရှက်ဖွယ်လိလိနဲ့ အခု
ဆောက်ဆို ရန်သူတွေရဲ့မယား ဖြစ်ကုန်ကြရောပေ။ အေးလှ ကြည့်ပါဦး။ သူ့ခမျာ သူ့
ဆောင်ထွားကြီး ပြန်လာပေမင့် သူ့ရည်စား ဖိုးထွေး စစ်မြေမှာ ကျခံရသည် မဟုတ်လား။
သင်းဟာ အရက်နည်းသည့် ကောင်မလို့ မျက်နှာမွဲကြီးနဲ့ ငိုညည်းမနေပါဘူး”

အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ မျက်လုံးသည် ဒေါ်လေးနုကို မသိမသာ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုအချို့နှင့်တကွ ဒေါ်လေးနုကိုယ်တိုင် အိမ်ခေါင်းကတော် ကြီးက မိမိကို စောင်းရိပ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ သို့သော် အေးဆေးသော ဒေါ်လေးနုက မျက်နှာမပျက်။

မင်္ဂလာဆောင်မည့်ဆဲဆဲ သတ်မှတ်ထားသော ရက်ချိန်းကိုမျက်၍ စစ်မြေသို့ လိုက် ပါသွားရာမှ မောင်ဖြစ်သူ ငထွားကြီးတို့ စစ်မြေမှ ပြန်လာသောအခါ စစ်မြေ၌ ကျဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရည်းစားသယ်အကြောင်းကို တွေးလျက် အေးလှသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကျိတ်၍ ငိုကြွေးခဲ့ရ၏။ သို့သော် မို့နေသည့်မျက်လုံးကို သနပ်ခါး ဖြင့်ဖုံးကာ လျှင်ကွင်းသို့ ရောက်တိုင်း မတုန်လှုပ်လေဟန်၊ မိမိရည်းစား စစ်မြေမှာ အသက်စွန့်သွားသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူလေဟန် ပြောရဆိုရသည်မှာ အမောဖြစ်၏။

ဤသည်တို့ကို ဒေါ်လေးနု သိသလို အပျိုကလေးတွေ အားလုံးကလည်း သိကြ ၏။ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးကလည်း သိ၏။ သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်အမှန်တို့သည် ရှက်ဖွယ် ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်များဟု အစဉ်အလာ ရှိခဲ့ကြသောကြောင့် အေးလှ ကျိတ်၍ ကျိတ် ၍ ငိုသည်ကို မသိယောင်ပြုကြကာ အေးလှတစ်ယောက် တော်သည်။ ယူတော့မည့်ဆဲဆဲ ရည်းစားတစ်ယောက် စစ်မြေမှာ ကျဆုံးသွားပေမည် ဘုရင်မင်းတရားကြီးနဲ့ တိုင်းပြည် မျိုးရိုးအတွက် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်နေသည်။ ဂုဏ်ယူဖွယ် ကောင်းလှ၏ဟု ဝိုင်းဝန်း ချီးမွမ်းခဲ့ကြ၏။ ယင်းသည်တို့ကို တွေးရင်း ဒေါ်လေးနု မျက်နှာမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ဤစိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်အကြောင်းတို့ကို ဆက်လက် မသိလို မတွေ့လိုသော အေးလှက ခေါင်းကတော်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“သည်ရန်သူတွေကလည်း သင်းရိုသားလောက် ရှုံးသွားကြရက်နဲ့ နောက်ထပ် လာတိုက်ကြသေးသလားနော်”

“တိုက်သေးသယ်တော့၊ တိုက်လို့ မနှစ်က ငါရိုရွာကလူတွေ ထပ်ပြီး စည်းကြပ် ပေးခဲ့ရသလဲ”

ခေါင်းကတော်ကြီးသည် ကွမ်းသွေးကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အကျအန ပြော မည့်ဟန်ဖြင့် နေရာပြင်ထိုင်လိုက်၏။ ဤသည်ကို တွေ့မြင်ရသော တီးဝိုင်းမှ ကာလသား တို့က အချင်းချင်း ပြုံးကြလျက် ဆိုင်းပျိုးပေးလိုက်၏။

“သည်လိုအေး”

ခေါင်းကတော်ကြီးသည် အားမလို အားမရ ကွမ်းဖတ်ကို လက်ဝါးထဲသို့ ထွေး ထုတ်ထားသည်။ ထို့နောက် အဖန်ရည်ဖြင့် လုပ်ကျင်းလိုက်ပြီး ကွမ်းဖတ်ကို ပါးစပ်ထဲ သို့ ပြန်ထည့်ကာ ခေါင်းမောလိုက်၏။

မနှစ်ကဟု ဆို၏။ ၁၁၂၈ ခုနှစ် ဖြစ်လေသည်။ ရန်သူ ဘုရင်ခံအသစ်သည် ယမန်

နှစ်ကထက် ပို၍ ကြီးကျယ်သော အစီအစဉ်သစ်ဖြင့် မြန်မာပြည်ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းယူရန် မိမိတို့ ဘုရင်ဧကရာဇ် ချင်းလုံအား တင်ပြ၏။ ဘုရင် ဧကရာဇ်ချင်းလုံမင်း၏စိတ်၌ ၎င်းမြန်မာပြည်ကို အလွယ်တကူ အောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

ဘုရင်ခံသစ်သည် ဧကရာဇ်ဘုရင်ချင်းလုံအား မြန်မာပြည်ကို အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက် သိမ်းယူ၍ ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ပါလာအောင် လျှောက်ထား၏။

မြန်မာပြည်နယ်စပ်ရှိ အမျိုးသားအချို့သည် မိမိတို့အနွယ်များ ရောစပ်လျက်ရှိကြောင်း၊ မြန်မာတို့နှင့် မတူကြောင်း၊ ထိုသူတို့သည် မိမိတို့ဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ စစ်တပ်ကြီး ချီတက်သွားသည်နှင့် မြန်မာတို့က မိမိတို့အား ဘိုက်ခိုက်နေစဉ် ထိုသူတို့က မြန်မာတို့ကို အတွင်းမှ ဆူပူထကြွ တိုက်ခိုက်ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ ပြုလုပ်ရန်အတွက် မိမိတို့ဘက်မှ လှူဆော်ပေးမည့် ယင်းတို့၏ ခော်ဘွားဟောင်းများ ရှိနေကြကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထား၏။

ဧကရာဇ်ဘုရင် ချင်းလုံမင်းသည် ဘုရင်ခံ၏ ရွန်းရွန်းဝေအောင် လျှောက်တင်ချက်တို့ကို စိတ်ပါယုံကြည်လာသည်ဖြစ်ရာ လိုအပ်သလို စစ်အစီအမံတို့ကိုပြုလျက် ချီတက်ခေတ်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သတိဝီရိယနှင့် ဆောင်ရွက်ရန် သတိပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရန်သူစစ်တပ်ကြီးသည် ရေမြေညွတ်လောက်သည့် အင်အားဖြင့် အုတ်အုတ်သံသံ မြည်စေလျက် ဒုတိယနှစ်၌ ဒုတိယအကြိမ် ချီတက်လာကြ၏။

ရန်သူတို့ မြေညွတ်အောင် ချီတက်လာသည့်အချိန်၌ ထိုင်းတို့ မြောက်သဖြင့် သွားမြောက်ထောင်ထားသော ထားဝယ်ကို နှိမ်နင်းရန် စစ်သူရဲ နှစ်သောင်းနှင့် ချီတက်သွားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မဟာနော်ရထာသည် ဟံသာဝတီ၊ မုတ္တမ၊ ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်တို့ကို အောင်နိုင်ပြီးနောက်...

ဇင်းမယ်ကြောင်းရှိ ရွာဟိုင်း၊ ကမန်ပိုက်၊ သုဝန်ခလောက၊ သောက္ကတံ၊ ပိဿလကံ စသော မြို့ကြီးများကို သိမ်းပိုက်၍ ထိုင်းမြေပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေနှင့်ကြသော ငွေသံသွားကြီး နေမျိုးသီဟပတေ့၏ တပ်မကြီးနှင့် တွေ့ဆုံကြပြီး ထိုင်းတို့၏ မင်းနေပြည်တော် အယုဒ္ဓယမြို့တော်ကြီးကို ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့လိုက်ကြပါသည်။

“အသည်တုန်းက သင်းရည်းစား မြလေးကို လွမ်းသည်နှင့် ရွာကို ခေတ္တပြန်လာသည့် ငသံချောင်းဟာ အဲသည်တိုက်ပွဲတွေမှာ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့သလပ”

အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးသည် စကားလက်စကို ရပ်ပြီးလျှင် ကွမ်းအစ်ကိုဆွဲ၍ ကွမ်းယာပြန်၏။ အပျိုတစ်စုတို့က အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဝိုင်းဆူးကြည့်နေကြ၏။

“ငသံချောင်းဟာ ရွာမှာ တစ်သီတင်းနေပြီး ပြန်သွားလို့ ရှစ်လလောက် ကြာသည် နှိုင့်ရင်ပဲ မိမြလေးတစ်ယောက် သီချင်းကလေး တညည်းညည်းနဲ့ ဖြစ်လာခဲ့သလေ!”

“သံလျင်ငယ်မှ မက၊ မုတ္တမနဲ့ ဒလတစ်သွယ်၊ ထားဝယ်တခြား၊ ယိုးဒယား တစ်ဝိုက်၊ ကမန်ပိုက်ကို တိုက်ရသောခါ၊ ဓားကိုသို့ကိုင်၊ လှံကိုသို့နှုတ်၊ စစ်မြေပြင် မှာ ဝင်ကာခုတ်၍၊ တရုတ်ကယ်သွမ်းပြေ၊ ထွားထွားငဲ့ကြေ၊ အောင်လေပြီတဲ့မှ ဆီမလူးသည် ပေဖူးလွှာနှင့် မှာလိုက်ကယ့်ရှင်၊ အလိုတော် အပျိုဖြူ ငယ်ကျွမ်းက လွမ်းတုံးတွင်တော်...” တဲ့။

“သင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ဟုတ်သဟဲ့၊ သင်းကောင် ငသံချောင်းဟာ အဲသည် ယိုးဒယား ကို သိမ်းပြီးပြီးချင်းပဲ သင်းရဲ့တပ်တွေ ရန်သူတွေနဲ့တိုက်ဖို့ နယ်စပ်ဘက် အပြေးအလွှား ချီတက်လာကြရသကော”

အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးသည် ထုံးဘူးကိုယူ၍ လက်ညှိုးဖြင့် ထုံးတစ်ကော် ကော် လိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်၏။ ထို့နောက် စကားကို တော်တော်နှင့်မဆက်။

မအောင်နိုင်သော စိန်ပွင့်က အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးကို လှမ်းကြည့်၏။

“သာနဲ့ ပြောစမ်းပါဦးတော်၊ ကိုရင်သံချောင်းကိုယ်တိုင် ထိုင်းမှာတိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲ ဆိုသာ”

“သည်လိုအေ”

ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် စလိုက်သည်နှင့် အပျိုကလေး တစ်စုတို့က အိမ်ခေါင်း ကတော်ကြီး၏ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားကြ၏။

အောင်လံတလူလူလွင့်ကာ နှစ်နှင့်ချီ၍ စစ်စည် စစ်မောင်းတီးလျက် ချီတက်နေနှင့် ကြသော နေမျိုးသီဟပတေ့တို့၏ တပ်မကြီးနှင့် သံချောင်းတို့ပါသည့် ထားဝယ်ကြောင်းချီ မဟာနော်ရထာတို့ တပ်မကြီးသည် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်သားတို့၏ မင်းနေပြည်တော်အနီး ၌ တွေ့ကြုံ ဆုံစည်းလိုက်ကြရသောအခါ သိပ်ဝမ်းသာသွားကြသည်ဆို၏။ တပ်တော်ကြီး နှစ်တပ်လုံး အောင်စစ်သည်တွေချည်း ဖြစ်ရကား မိမိတို့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောမဆုံး နိုင်အောင် ရှိနေကြ၏။ အချင်းချင်း ပြေးဖက် နှုတ်ဆက်ကြ၏။

ဘယ်မြို့၊ ဘယ်နယ်ဘယ်ရွာက ဘယ်သူပါရဲ့လား စသဖြင့် တစ်တပ်နှင့်တစ်တပ် မေးမြန်းရှာဖွေကြ၏။ သိသူတို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလိုက်ပြကြ၏။ အချင်းချင်း မေးမြန်း ပေးကြ၏။ တွေ့လိုက်သည်နှင့် တအားကျိုး၍ အော်ကြ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ထို့နောက် တကွတပြားစီ တိုက်ပွဲက အောင်နိုင်လာခဲ့ကြသော မိမိတို့ ရွာသား နယ်သားအချင်းချင်း အတင်းပြေးလာ ရင်ဆိုင်လျက် ကြမ်းတမ်းစွာ ပွေဖက်ဆွဲယမ်းပစ်ကြ၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်မလွှတ်ဘဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွပြုလျက် မောလောက် မူးလောက်အောင် ကလေးများ ပျော်မြူးသကဲ့သို့ မြူးထူးနေကြ၏။ လူအုပ်စုကြီးနှစ်စုသည် တစ်စုနှင့် တစ်စု ကူးပေါင်း ရောယှက်ကာ မိုးအခါတွင် ဧရာဝတီမြစ်နှင့် သလ္လာဝတီမြစ်တို့ ဆုံစည်းရာ ဝဲဆိုင်မှ ထ ကြွလာကြသည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့ကဲ့သို့ သောသောသည် လှုပ်၏။

“ဟေး... သံချောင်း၊ ငါ့ကောင်ကြီး ပိုတောင့်လာပါရောလားကွ၊ ထွားလည်း ထွားသဟိတ်၊ မင်းရည်းစား မြလေးကများ ခုအနေမြင်ရရင် မှတ်မိပါဦးမလားဟ ကောင် ကြီးရ၊ အေးလေ မင်းရည်းစားလည်း အဲသလောက်ကြာသည့် နောက်လင်ရနေလောက် ရောပေါ့၊ မင်းလည်း ယုံရသည့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ပြောစမ်းမှန်မှန် လမ်းမှာ ဘယ် နှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့တုန်း”

“ဟယ်... သံချောင်းရို၊ ငထင်ကြီးရိုပါလား၊ မင်းရို တစ်တပ်တည်းလား ဟိတ်၊ ငါ့လူတွေမှပဲ၊ ငါဖြင့် ပြောပဲ ပြောမပြချင်ပါဘူးကွာ၊ အောက်ပြည်ကို ငါးပိငါးမြောက် တွေဝယ်ဖို့ စုံလောင်း စစ်ကဲကြီး နေမျိုးဂုဏ္ဍရုပ် တပ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ပါလာရသဟ၊ မင်းရို ကော ဘယ်တုန်းက ထွက်လာခဲ့ကြသတုံး။ ရွာကနေ လိုက်ခဲ့ကြရသလား။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ နေကောင်းကြရဲ့လားဟိတ်။ အရေးတော်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်လာသနင့် သည်နှစ် ပြန်ဖြစ်နိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး မောင်တို့ရာ”

အသံမျိုးတို့က စုံလှ၏။ ဤသို့ဖြင့် တပ်မကြီးနှစ်ခု ရောရှက်ပေါင်းစပ်မိပြီးနောက် ဓာရီတစ်မောင်းခန့် ကြာသောအခါ ထိုင်းတို့၏ မင်းနေပြည်တော် အယုဒ္ဓယမြို့တော်သို့ ချီတက်သွားခဲ့ကြရသည်တုံ။

ခွာညီပုန်းကလေးများ ချမ်းချမ်းအေးအေးဖြင့် ပွင့်နေကြသည့် ပြာသိုလကြီး၌ပင် လျှင် တစ်ပြည်တစ်မြေ ရပ်ရွာတို့၌ မိုးကလေးတဖွဲဖွဲ ရွာနေဆဲဟု ဆို၏။

အံ့မှိုင်းငယ်မှ စွတ်စို၊ တိမ်ခိုးဆွတ်ရွှေ၊ ဆီးနှင်းကဝေသနင့်၊ မြောက်လေငယ် ဖျန်း၊ မိုးသားငယ်ဆန်းသည့် တောင်ကမ်းညို။

နွဲ့ပျိုငယ်မှု ထွားညက်၊ မယ့်အတွက်ကယ်ကြောင့် ပင့်သက်ကယ်လှိုက်ရှူ၊ အမှုထူခိုက်ကို၊ လှောက်ကူးပြန်လှာ၊ အလွမ်းပေါ်တွင် အချမ်းဆင်တုံးမို့၊ ပန်းရင် ဝတ်စ၊ အသာမလို၊ လွလွလွေးလွေး၊ အသားပုံငုံကာထွေးရရင် နွေးလိမ့်ကို။

လွမ်းစစ်သည်အချို့၏ လေးတွဲ့တွဲ့ သီချင်းသံသည် တောသံနှင့် ပေါင်းယှက်လျက် ကြားရသူတိုင်းကို ပင့်သက်ဖြာစေသည်ဆို၏။ သို့သော် အချင်းချင်း တွေ့ဆုံကြရသဖြင့် အားသစ်ဖော်ရွှင်လာကြသော မြန်မာတပ်မကြီးနှစ်ခုသည် ရွှံ့ဗွက်သစ်ငုတ် ခလုတ်ဆူးငြောင့် အိန္ဒြာမြွှာကို မွေ့ရာကော်ဇောလို သဘောထားလျက် မနားမနေ တစ်ညလုံး ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

မိုးရေစိုရွှံ့လျက် တောခြင် ယင်ရဲ မှက်မဲ ပိုးလှောင်းတို့ ကိုက်ခဲနေကြသည့်အကြားမှ ဧကားတပြောပြောဖြင့် လာခဲ့ကြရင်း ရောင်နီမြူးသည့် အရုဏ်ဦးတွင် အာယုဒ္ဓယမြို့ ဆာ်ကြီးကို မည်းမည်းကြီး မြင်ကြသည်ဆို၏။

မြို့တော်၏ အပြင်အပ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မြန်မာဘုရင် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး တည်ထားတော်မူခဲ့သည့် မြေစိုက်စေတီကြီးတစ်ဆူ ရှိသည်ဆို၏။ စေတီတော်နှင့် မြို့တော် အကြား၌ ချောင်းငယ်တစ်ခု ခြားနေလျက် ချောင်းငယ်နှင့် မြို့တော်အကြားတွင် မိုးမိုးမဲမဲ

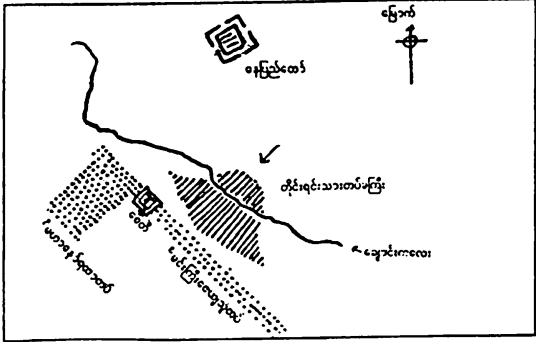
အုတ်သံသဲ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် ထိုင်းမင်းသား စစ်သေနာပတိ ၆ရာတက် ကွပ်ကဲသော စစ်သူရဲ ငါးသောင်းပါတပ်ကြီးက အသင့် ဆီးကြိုစောင့်စားနေကြသည်ဆို၏။

မြန်မာတို့သည် အသင့်ဆီးကြို စောင့်ဆိုင်းနေကြသော မိမိတို့ထက် အင်အားကြီးမားပုံရသည့် ရန်သူတပ်မကြီးကို သတိမထား ဂရုမမူကြဘဲ တစ်ပြည်တစ်မြေ၌ မိမိတို့ မြန်မာဘုရင် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး တည်ထားတော်မူခဲ့သော စေတီတော်ရှိရာသို့သာ တို့မြန်မာဘုရားဟူသောအစွဲဖြင့် သူ့ထက်ငါ ပြေးသွားလျက် ဖူးမြော်ဦးခိုက်ကြကုန်၏။

ခားလုံမီးပေါက် အမြောက်သေနတ်တို့ကို ကိုင်ခွဲလျက် အသင့်စောင့်နေကြသော ရန်သူတပ်မကြီးသည် ပင်လယ်ကမ်းပါးရှိ ကျောက်ဆောင်အား အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် တက်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများ ရိုက်ခတ်နေဘိသို့ စေတီတော်ရှိရာသို့ အစုလိုက် အစုလိုက် အပြေးအလွှား ရောက်လာလိုက်၊ ဝပ်တွားဦးချ ဆုတောင်းကြပြီးနောက် လူများ ဝင်လာနိုင်စေရန်အတွက် ဘေးသို့ ပြန်ကြိုသွားလိုက်၊ နောက်ထပ် အစုအဖွဲ့များက ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ရောက်လာလိုက်ဖြင့် မြင်နေရသော မြန်မာစစ်သားတို့ကို တအံ့တဩကြည့်နေကြ၏။

ထိုစဉ် မိမိတို့၏ စစ်မူများက အချက်ပေးလိုက်သောကြောင့် စစ်စည် စစ်မောင်းတို့ကို တီးခတ်ကာ စစ်လှုပ်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာတို့ကား ပြင်ဆင်ခြင်း မရှိသေး။ စေတီတော်၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ မဲမဲလှုပ်မျှ ပျားပန်းခတ်နေဘိသို့ တစ်တပ်ပြီး တစ်တပ် ဦးချတုန်း၊ ဆုတောင်းတုန်း၊ ကြည့်ညို့ ကြည့်နူးနေကြတုန်း။

မြန်မာတို့၏ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရွံ့နွံ့ထူပြော၍ ရေစီးပြင်းသော ချောင်းငယ်တစ်ခု ကာဆီးထား၏။ ထိုချောင်းသည် ရန်သူ တိုင်းရင်းသား တပ်မကြီးနှင့် မြန်မာတပ်တော် သားတို့၏အကြား၌ စည်းတားဘိသို့ ကန့်လန့်ဖြတ် စီးဆင်းနေခဲ့သည်။ ရန်သူတပ်မကြီး

ချောင်းအနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် မြန်မာဗိုလ်မှူး တပ်မှူးတို့သည် တစ်ခဏချင်း၌ပင် လျှင် မိမိတို့၏ စစ်သူရဲများကို ကွပ်ကဲလျက် စေတီတော်၏ ခြေရင်းတွင်ပင် တပ်ကို ဖြန့်လိုက်၏။

မင်းကြီးဇေယျသူသည် မိမိတို့ရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေကြသည့် ရန်သူတပ်မကြီး မျက်နှာမူလျက် စေတီတော်၏ လက်ယာဘက်မှ တန်းစီကာ မိမိ၏ စစ်သူရဲနှစ်သောင်း ကို သုံးတန်းမျှသာ အထူးအထည်ရှိစေပြီးလျှင် အလွန်ကျယ်ပြန့်ရှည်လျားစွာ စစ်မျက်နှာ ဖြန့်လိုက်၏။

မင်းကြီး မဟာနော်ရထာသည် စေတီတော်၏ လက်ဝဲဘက်မှ နေရာယူလျက် ဘေးကိုင်စစ်သူရဲတပ်၊ လှံကိုင်စစ်သူရဲတပ်၊ သေနတ်ကိုင် စစ်သူရဲတပ်၊ မြင်းစီး စစ်သူရဲ တပ်၊ ဆင်စီး စစ်သူရဲတပ်၊ အမြောက်ကိုင် စစ်သူရဲတပ် စသဖြင့် အစုလိုက် အစုလိုက် ထုထည်ပြုကာ စစ်မျက်နှာကျဉ်းစေ၍ ရှေ့နောက် အထပ်ထပ်ပြုလျက် နေရာယူ၏။

ထိုအခါ တိုင်းရင်းသား စစ်သေနာပတိ ‘ဖရာတက်’ ၏ စစ်သူရဲငါးသောင်းပါ တပ်မကြီးသည် နေရာကျယ်ပြန့်သလောက် ထုထည်ပါး၍ များသည်ဟု ထင်ရသော မင်းကြီး ဇေယျသူ၏ တပ်မကြီးဆီသို့ ဦးတည်လျက် မိမိတို့၏ အလုံးအရင်းနှင့် ဖိကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေကြသော တိုင်းရင်းသား တို့သည် မိမိတို့၏ရှေ့တွင် ကာဆီးလျက် ရှိနေသည့် ချောင်းငယ်ကို ဖြတ်ကာကြွလျက် မဆုတ်မနှစ် ရဲရင့်ဝံ့စားစွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဤတွင် မင်းကြီးဇေယျသူ၏ ဖြန့်စီနေကြသော မြန်မာတပ်တော်သားတို့က ချောင်း ကမ်းနဖူးမှ စောင့်လျက် ရေထဲမှကူးလာသည့် တပ်တော်သားတို့ကို အပေါ်စီးဖြင့် ဆီးဆို့ တိုက်ခိုက်ကြ၏။ သို့သော် နှစ်သောင်းမျှသာရှိ၍ ဖြန့်စီနေကြသော မြန်မာစစ်သူရဲတို့ကို ငါးသောင်းခန့်ရှိ၍ ထုထည်နှင့်လာကြသော တိုင်းရင်းသား စစ်သည်တို့က အင်နှင့်အားနှင့် ဖိ၍ တိုက်ခိုက်ကြရာ မြန်မာစစ်တပ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ရွေ့လျားဆုတ်ခွာပေး ရတော့၏။

သို့သော် ဆုတ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း ဘုရင့်နောင်မင်းတရား တည်ထားတော်မူ ခဲ့သည့် စေတီတော်မှ မခွာဘဲ နာရီလက်တံရွေ့သကဲ့သို့ တရွေ့ရွေ့ နောက်ဘက်သို့ ဆုတ် လာခဲ့ကြ၏။

တိုက်အားကောင်းနေသော တိုင်းရင်းသား စစ်သည်တော်များက ချောင်းတစ်ဖက် ကမ်းသို့ အားလုံးရောက်ကြသည်အထိ ဖိ၍ တက်၍ တိုက်ကြ၏။ ဤတွင် စေတီတော် ၏ လက်ဝဲဘက်၌ အသင့်ရှိနေကြသော မဟာနော်ရထာ၏တပ်မှ စစ်ကဲကြီး နေမျိုးဂုဏ္ဍရပ် သည် ထုထည်ပြုထားသော တပ်ပေါင်း ၂၀ ဖြင့် တိုက်ဖွဲ့ရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ကူးပြောင်း ကာ နေမျိုးဇေယျသူ၏ တပ်မကြီးကို ကူလာ၏။ ဤတွင် တိုင်းရင်းသားတို့၏ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝင်တိုက်လာသော တပ်မကြီးသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ရပ်သွား၏။

ထိုစဉ် စေတီတော်၏ ဝဲဘက်၌ စောင့်ဆိုင်းနေသော စစ်သူကြီး မဟာနော်ရထာ သည် ဆင် ၁၀၀ နှင့် သေနတ်ကိုင်စစ်သည် သုံးထောင်ကို အုပ်ချုပ်လျက် နာရီလက်တံ ရှည် လှည့်ပတ်သကဲ့သို့ ရှေ့မှ ကာဆီးနေသည့် ချောင်းငယ်ကို ကျောပြု၍ စေတီတော် မှ စစ်ခြေကို မခွာဘဲ တိုးဝင်ရှေ့ရောက်နေသည့် ထိုင်းတပ်မကြီး၏ နောက်ဘက်မှ ညှပ် တိုက်၏။

ဤသို့သော အခွင့်ကောင်းတွင် မင်းကြီးဇေယျသူသည် ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်နေသော မိမိ၏ သေနတ်ကိုင် စစ်သူရဲများကို ချက်ချင်း စုရုံးပြီးသော် တစ်နေရာတည်းမှာ အလုံး အရင်းပြုလျက် ထိုင်းဆင်တပ်ကြီးအတွင်းသို့ ကျည်ဆန်များ မိုသည်းမိုးပေါက် ကျသကဲ့ သို့ ပစ်စေ၏။

ဤတွင် တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဆင်တပ်ကြီးသည် မထိန်းမသိမ်းနိုင်ဘဲ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်၍ မြေးလွှားရာ မိမိတပ်ကို ပြန်ဖျက်သကဲ့သို့ နင်းမိကုန်ရာမှ တိုင်းရင်းသားတို့၏ တပ်ကြီး ပျက်လေတော့၏။

ဤနည်းဖြင့် တိုင်းရင်းသားတို့၏ တပ်ကြီးသည် အလုံးအရင်းနှင့် အခြေမပျက် ဆုတ်ခွာရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

မိမိတို့၏နောက်မှ ထုထည်ဖြင့် စည်းစည်းလုံးလုံး ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်နေသည့် စစ်သူကြီး မဟာနော်ရထာ၏ တပ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထိုတပ်မှ လွတ်သည့်တိုင် အလွယ်တကူ ဆုတ်ခွာသွားရန် မဖြစ်နိုင်သည့် ချောင်းငယ်က ကားဆီးထားမှုကြောင့် လည်းကောင်း အမြောက်အမြား ကျဆုံးကုန်ကြပြီးမှ မိမိတို့၏ နေပြည်တော်အတွင်းသို့ အနည်းအကျဉ်းသာလျှင် ပြန်ရောက်နိုင်ကြသောဟူ၏။

ယင်းသည့်အချိန်ကစ၍ ဇွဲကောင်းသော တိုင်းရင်းသားဘုရင်သည် မြို့ကို အလုံပိတ် လျက် မြို့တွင်းမှသာ ကြိုကြိုခံတော့၏။ ထိုအခါ မြန်မာတို့သည် ရန်သူဘုရင်မြို့တော် ၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ဝန်းရံလျက် မြေအနေအထား ကောင်းမွန်သည့် နေရာမှန်သမျှကို ခံတပ်ငယ်ကလေးများ အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ကြ၏။ ထိုခံတပ်ငယ်ကလေးများအတွင်း ၌ အစုလိုက် အစုလိုက်နေပြီးလျှင် ရိက္ခာအတွက် လယ်ယာကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်၍ စောင့်ကြ၏။

ယင်းသည့်အချိန်တွင် ရန်သူတို့၏ မင်းသားတစ်ပါးသည် မြန်မာတို့ စစ်ချီလာစက သောက္ကတံ၊ ပိသာလောက်နှင့် သုဝန်ခလောက်တို့မှ ရှောင်တိမ်းမြေးလွှားနေကြကုန်သော တိုင်းရင်းသား အမျိုးသားတစ်သောင်းကို စုစည်းတပ်ဖွဲ့၍ မိမိတို့ နေပြည်တော်အား ဝန်းရံ နေကြသည့် မြန်မာတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ ကြံ့တင်သတင်းရသော မြန်မာတို့သည် ရန်သူမင်းသား၏ တပ်ကြီးအား မိမိတို့ဆီသို့မရောက်မီ ဟိုနေရာ သည် နေရာတို့မှ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာကြလျက် ပြောက်ကျားစနစ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ဖြိုခွဲ ပစ်လိုက်၏။

“အဲသည်နောက် လေပြည်လောင်းသည့် တပေါင်းလ စပါးပေါ်ပြီးစ အချိန်လောက်မှာ သံချောင်းတို့ ပါကြသည့် ငါရို့ မြန်မာတပ်မကြီးဟာ ရန်သူဘုရင် မြို့တော်ကြီးရဲ့ မြို့ရိုးကို ဥမင်လို့ဏ်ခေါင်းတွေတူးပြီး မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြသတဲ့။ မြို့ရိုးကြီးလည်း ဗြိသ္မားရော ငါရို့မြန်မာ စစ်သူရဲတွေဟာ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ အဲသည်မင်းနေပြည်တော်ကြီးထဲဝင်ပြီး တစ်ခုမကျန် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတာပဲတဲ့။”

“အဲသည် တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူဘုရင် ကျောက်ဘွား၊ ဧကဒက်ဟာလည်း လက်နက်သင့်ပြီး ကံတော်ကုန်ရရှာသတဲ့။ ငါရို့ မြန်မာစစ်သူရဲတွေကလည်း လွန်ပဲ လွန်ကြပါသယ်အေ။ မြို့ရိုးဘေးက ကျိုးကြီးများတောင် မြေပေါ်ကပျောက်သွားအောင် ဖို့ပစ်လိုက်ကြသတဲ့တော်။”

အဲသည်ဘက်မှာ အဲသည်လို အောင်နိုင်နေတုန်း မြန်မာပြည်မြောက်ဘက် နယ်စပ်က ရန်သူတပ်ကြီး ချီလာပြန်ပြီ ကြားသာနဲ့ မြန်မာတပ်ကြီးဟာ ဇင်းမယ်ဘက်ကနေပြီး မြန်မာပြည်ရဲ့ မြောက်ဘက်နယ်စပ်ကို ချီတက်သွားကြရသာပအေ။ အသုကြောင့် ငသံချောင်းရဲ့ ‘မြလေး’ က...

“ဒလတစ်သွယ် ထားဝယ်ခြား ထိုင်းတစ်ဝိုက် ကမန်ဝိုက်ကို တိုက်ကြသော အခါ ဓားကိုသို့ကိုင်၊ လှံကိုသို့နှုတ်၊ စစ်မြေပြင်မှာ ဝင်ကာခုတ်၍ တရုတ်ကယ့် သျှမ်းပြေ ထွားထွားငယ့် ကြေအောင်လေပြီတဲ့မှ ဆီမလူးသည့် ပေဖူးလွှာနှင့် မှာလိုက်ကယ့်ရှင်- လို့ ဆိုဆိုနေသာ”

အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးသည် မောသွားလေဟန်နှင့် အဖန်ရည်ကို ငဲ့၍သောက်၏။ နားထောင်နေကြသော အပျိုတစ်သိုက်တို့က ဆက်၍ ပြောလိမ့်မိုးနိုးနှင့် ငြိမ်နေကြ၏။ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးက မပြောတော့ဘဲ ယောဖက်လိပ်ကြီးကို ဆွဲ၍ မီးညှို့ပြန်သည်။ မအောင်နိုင်သော စိန်သုံက အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေရာမှ...

“အဲသာနဲ့”

“အဲသာနဲ့ ငါရို့ မြန်မာတပ်ကြီးတွေက ဝင်လာတဲ့ရန်သူတွေကို သင်းရို့ တိုင်းပြည်သံအထိ လိုက်တိုက်ပစ်လိုက်သာဟဲ့။ သင်းရို့စစ်မှူး ‘ချီဟန်ပိုင်’ ဆိုသာ ရသမျှ သူရို့ ခဲ့ပေါ့ သူရဲသူဘက်တွေ စုရုံးပြီး ပြန်ပြေးရသာပ။ ငါရို့ မြန်မာတွေကို လာတိုက်တဲ့ သင်းရို့ရဲ့ ဘုရင်ခံလည်း သင်းရို့ရဲ့ ဧကရာဇ်ဘုရင်က သင်းကိုယ်သင်း သတ်သေစေလို့ နှိုင်းလိုက်သပ။ အသာနဲ့တောင် မနှစ်က အဲသည်တုန်းကထက် များပြားသည့် စစ်တပ်ကြီးတွေနဲ့ နောက်ထပ် လာတိုက်ကြသေးသာပ”

ထိုစဉ် မင်ကြောင်းထိုးသည့် မှောင်ရဲထဲဆီမှ မြောင်းမြောင်းမည်သော လက်ပမ်းဆက်ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားနေကြသော အပျိုတစ်သိုက်တို့၏ ဦးခေါင်းသည် အမေအဖေ၏ ခေါ်သံကို ကြားရဘိသို့

မှောင်ခန်းဘက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း လှည့်လိုက်ကြ၏။ ကာလသားတို့၏ တီးဝိုင်းမှ ‘ကျား ညီနောင် ကြောင်နှစ်ကွင်း ပျိုဘယ်မငြင်းသာ’ ဟူသော ကိုငလုံး၏ အသံသည် ပလွေသံ နှင့် ထပ်လျက် စီစီကြည်ကြည် ထွက်လာ၏။

မင်ကြောင်ထိုးပြီးလျှင် ဝါးကပ်ဖြင့် ထမ်းယူရသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ဖြင့် တွဲထုတ်ရသူ၊ မိမိ အလိုအလျောက် ထွက်နိုင် ထန်သည့် သုံးမျိုးရှိ၏။ ထိုသုံးမျိုးသည် ယာမှောင်မှ ထွက်လာသူတို့အဖို့ မထူးခြားလှသော်လည်း ဝဲမှောင်မှ ထွက်လာသူတို့အတွက် ထူးခြားအရေးပါ၏။ ဝဲမှောင်မှ ထွက်သူတို့သည် အမြှောင်ထဲနှင့် အထီးထီး ထန်ထွက်နိုင်မှု ကြတ္တိကာမြေလူးသည့် တန်ဆောင်မုန်းလ ကျီးမန်းပွဲတို့၌ ဆေးထပ်ခွင့် ဆေးထိုးခွင့်ရှိ၏။ သို့မဟုတ် ဆေးမထပ်ရ မထိုးရ။

ထို့ပြင် မင်ကြောင်ထိုး၍ ထွက်လာကြသူတိုင်း တင်းတိမ် အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ကြရသည့် ထုံးစံရှိသေး၏။ မိမိဘာသာ မရပ်တည်နိုင်သူအဖို့ အတွဲအထူဖြင့် ခတ်ကြရ၏။ အနည်းဆုံး သုံးချက်စေအောင် ခတ်ကြရ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်က သန်စွမ်းသူ ခတ်နိုင်သူတို့အဖို့ မည်မျှလောက်မဆို မမောမချင်း ခတ်နိုင်၏။

ဤတွင်လည်း ဝါးကပ်ပေါ်မှ ထူပေးထားရသဖြင့် ထူပေးထားသူကို မှီလျက် သုံးချက်စေရုံမျှ လက်ပန်းပေါင်း ခတ်ခြင်းကို အဝါခတ်ဟု ခေါ်၏။ တွဲသူနှင့် ထွက်လာပြီး မိမိအား တွဲပေးသူကို မှီလျက် ခတ်လျှင် ‘အမြှောင်’ ခတ်ဟု ခေါ်၏။ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ မိမိတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာနိုင်ပြီး မိမိဘာသာ လက်ပန်းပေါင်းခတ်ခြင်းကို ထီးထီးခတ်ဟု ခေါ်၏။ ရွာသူအပျိုကလေးတို့သည် ထိုလက်ပန်းပေါင်းခတ်သံကို နားထောင်ရင်း အဝါခတ်လော၊ အမြှောင်ခတ်လော၊ (အထီးခတ်) ထီးထီးခတ်လောဟု သိတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အချင်းချင်း အငြင်းဖြစ်လျှင် ကွမ်းယာပေးတမ်း၊ ပန်းပေးတမ်း လောင်းကြလေ့ရှိ၏။

ယခုလည်း လက်ပန်းပေါင်း ခတ်သံကြားကြရလေပြီ။ အဝါခတ်လော၊ အမြှောင်ခတ်လော၊ ထီးထီးခတ်လော နားစွင့်ကြ၏။ ရွာအပျိုကလေးတွေ အားလုံးသာမက အတီးဝိုင်းကပါ သိလိုကြပါသည်။

“နှစ်သက်ဖွယ်ရာ၊ နက်နဲစွာ၊ တူပါဘိ ဂုဏ်ထူးဂုဏ်၊ သခင်သည် မတုန်မလှုပ်၊ တူစွာ ရေသမုဒိလား။

သမုဒုရာ၊ လှုပ်ရှားလာ၊ သခင်မှာ မလှုပ်ရှား၊ ထူးဘိလွန်ထူးခြား၊ မြတ်သည် မောင်ယောက်ျား။”

ဗုံရှည်ကိုင် ငလုံး၏အသံသည် ပလွေသံနှင့်အတူ တွဲ့ကာနွဲ့ကာ သွဲ့ကာ ခံညားစွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဒိုးသံက ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ပေးလိုက်သောအခါ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်လာသည်။ အပျိုကလေးတွေ၏ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားလာရ၏။ တဒီဒီဒီနိုးရန်သော အသံ

သည် ဒိုးသံနှင့်အပြိုင် မြည်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ တဖိုဖို တလုပ်လုပ်ဖြစ်ရင်း မှောင်ရုံ ဆီသို့ မျက်စိစိုက်မိကြ၏။

ရောင်ကို ထိပ်လယ်တည့်တည့်၌ ထုံးလျက် ရောင်ပတ်လည်၌ ပန်းဖြူပန်းနီများ ထိုးစိုက်လျက် မင်ခဲပုဆိုးခေါက်ကို လက်ဝဲလက်ပေါ်၌ တင်လျက် ယက်ဖျင်သစ်တစ်နံ့ကို ခါး၌ကျစ်စွာ အောက်ပိုင်းထုပ်၍ သွန်းထားသည့် ကြေးရုပ်ကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသား မြောင်းကြီးများကို ပေါ်စေလျက် ခါးနှင့်ပေါင်ရှိ မည်းနက်သော မင်ကြောင်ကွက်တို့မှ လည်းကောင်း၊ ရင်နှင့်လည်တိုင်ရှိ နီရဲသော ဆေးအင်းကွက်တို့မှ လည်းကောင်း၊ အတွင်း သား ခပ်လတ်လတ်တွင် အစင်းစင်း ထင်လာအောင် သွေးဖိမ်းရွှင်ရွှင် စီးယိုကျလျက် လက်ယာလက်၌ ပန်းတို့ကိုကိုင်လျက် လူပျိုဖော်လေးယောက်တို့၏အလယ်မှ တည်ခဲစွာ လျှောက်လာသော ကောင်းမြတ်ကို တွေ့ကြရ၏။

ကောင်းမြတ်၏ ခြေနှစ်ချောင်းသည် ရောင်ရမ်းလျက်ရှိသဖြင့် တုတ်တုတ်ဝဝကြီး မြင်နေကြရ၏။ ဆေးထိုးစုတ် နက်နက်နစ်သော နေရာတို့မှ ခြင်းခြင်းရဲသော သွေးတို့ သည် ခြေသလုံးကို ပတ်လျက် ခြေစုံခြေဖနေောင့်သို့အရောက် စီးဆင်းကျနေ၏။

အပျိုကလေးများသည် နံ့သာခွက်ကိုယ်စီကိုင်၍ မိမိတို့ ကနားဖျင်းရှေ့သို့ထွက်ကာ ရင်ဒိတ်ဒိတ်ခနဲလျက် စောင့်၏။ အနီးသို့ ရောက်လာသော် သွေးစီးကြောင်းများကို မျက်စိ ကစားလိုက်မိရာမှ ရင်တလုပ်လုပ်ဖိုရင်း၊ သနားကြင်နာစိတ်တွေ့ပွားရင်း၊ တက်ကြွစိတ်၊ အားရစိတ်၊ အားကိုးလိုစိတ်များဖြင့် ကြည့်ရင်း၊ လှုပ်ရှားနေသော ဟာနေသော ရင်တွင်း မှ အဖြစ်ကို ဟန်ဆောင်ထားသည့် အပြုံးဖြင့် ဖုံးဖိကြရင်း မျက်နှာနှင့်တကွ ဒဏ်ရာမှ လွတ်သောအသားတို့ကို နံ့သာရည်များဖြင့် ဝိုင်းလိမ်းပေးကြ၏။

ချွန်မြသော စုတ်ကြမ်းစုတ်ခွကြီးများဖြင့် သွေးထွက်အောင် ထိုးဆွခြင်း ခံခဲ့ရာမှ သနပ်ခါးနဲ့သင်း၍ ဓွေးသော အပျိုကလေးများက နွေးသော ကိုယ်ကလေးများဖြင့် အနီး သို့ ကပ်ကြကာ နူးညံ့သော လက်ဝါးလေးများနှင့် မိမိ၏ အသားကို ပွတ်သပ်ကြလျက် နံ့သာရည်တို့ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းလိမ်းကျံပေးခြင်းကို ခံနေရသောအခါ ကောင်းမြတ်၏ တစ်ကိုယ် လုံးသည် သွေးဖျဉ်းဖျဉ်းကြွအောင် လှုပ်ရှားလာရ၏။ အသက်ရှူမြန်လျက် အံခဲနေရ၏။ နောင်းမြတ်သာ ဤသို့ လှုပ်ရှားလာရသည်မဟုတ်၊ မိနိုးကလေးတွေ ကိုယ်၌ကလည်း သွေးဆူ လှုပ်ရှား ထကြွနေကြ၏။ မျက်နှာတွေ ထူလျက် ရင်ထဲ၌ ပူလာကြကုန်၏။ အကြင်နာပိုရုံသာမဟုတ်၊ အားကိုးစရာချည်းပါလားဟုလည်း တွေးထင်မိလာကြ၏။

ယင်းသို့သော အချိန်မျိုး၌ တစ်ဦးမျက်နှာသို့ တစ်ဦးကြည့်လိုက်မိတိုင်း ရင်ထဲ တွင် ဖိုခနဲဖြစ်မိကာ မသိချင်ယောင်ပြုလျက် မျက်လုံးချင်း လွှဲလွှဲပစ်ကြရ၏။ တုန်ယင် သော ကိုယ်လက်တို့ဖြင့် ဟန်ဆောင်နေလိုက်ကြရ၏။ မိမိအဖြစ်ကို ဖုံးပိရန်အတွက် မမှန် သုံးပုံရှားသောအသံဖြင့် စကားမရှိ စကားရှာ၍ မေးကြ မြန်းကြရ၏။

“မင်ကြောင်ထိုးပြီးရင်တော့ ဒွေးလေးရိုက ချက်ချင်း သင်္ကန်းဆီးပေးကြမှာပဲ။ ဘယ့်နယ် ကိုကောင်းမြတ်ကြီး ခွင့်တော့ဘာတွေကော တောင်းပြီးပြီလား”

ဟုတ်ပေသည်။ ရှေးရှေးက ဆေးအင်း လိုက်စေရန်အတွက် အရွယ်ရောက်စ ဘို့ထချိန်* ယောက်ျားကလေးတွေ မင်ကြောင် ထိုးခွင့်ရကြသည်။ မင်ကြောင်ထိုးပြီးလျှင်လည်း ချက်ချင်း သင်္ကန်းဆီးပေးတတ်ကြ၏။ သို့မဟုတ်က သင်္ကန်း မဆီးရသေးမီ အိမ်ထောင်ပြု သွားကြမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခုမူ မင်ကြောင်ထိုးပြီးသည်နှင့် စည်းကြပ်လာ သော စစ်သည်တော်အဖြစ် လိုက်သွားကြရမည်ဖြစ်၍ မြန်မြန် ရှင်ပြုပေးရန် ရှိ၍ အရေးကြီး လာကြ၏။

ဤသည်ကို ရည်စူး၍ မင်ကြောင်ထိုးပြီးလျှင် သင်္ကန်းဆီးရတော့မှာပဲ။ သင်္ကန်း ဆီးရမည်ဆိုလျှင် ချစ်သူဆီမှာကော သင်္ကန်းဆီးခွင့် တောင်းပြီးပြီလားဟု မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မိန်းကလေးသည် အမှတ်မထင် မေးလိုက်သော်လည်း မိမိ လှုပ်ရှားနေသည့်စိတ် က မမေးသင့်သည့်အရာကို အလိုလို မေးမိလျက်သား ဖြစ်နေကြောင်း မိမိကိုယ်မိမိ သိ လာပြီး ရှက်သွေးဖျန်းနေရ၏။

“မင်ကြောင်ထိုးပြီးရင် တော်တော့ ရှင်ပြုရတော့မှာပဲ။ အဲ့သည်တော့ တော်မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိရင် အဲသည် ချစ်သူရည်းစားဆီမှာကော ရှင်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား” ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်သို့ အလိုလိုသက်ရောက်နေ၏။ ဤအဓိပ္ပာယ်မျိုးသည် ‘ကြက်ကမတိုး ညွတ်ကအတင်းလိုက်တိုး’ လာသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်၏။

သို့သော် ခြင်းခြင်းရဲသည် သွေးစဖြင့် ဘို့ထနေသည့် ကာလသားပေါက်တစ်ဦးကို ယခုကဲ့သို့ ယောက်ျားပီပီ တွေ့မိနေရသော အချိန်မျိုး၌ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည့် အပျို ကလေးတွေအဖို့ မမေးမမြန်းဘဲ မနေမိကြ။ ရောဝင်ဖော်ရွေစွာ လှပသောအပြုံးကိုပေး၍ မေးမိကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဦးသာမက အပျိုကလေးတွေ နှစ်ဦးပြိုင်သုံးဦးပြိုင်ပင် တစ်ပြိုင်တည်း မေးမိကြ၏။ ယခုလည်း မြခက်၊ မိပဲနှင့် စိန်ရွက်တို့ သုံးဦးလုံးက တစ် ပြိုင်တည်း မေးမိနေကြ၏။

* နွားကလေးများ နွားသိုးဖြစ်စ ဘို့ထ၍ နွားမရောက်သို့ လိုက်မပြုသည့်အချိန်မျိုး၊ ယောက်ျားကလေး တွေ ကြီးကောင်းငယ်ပြီး လူပျိုပေါက် ဖြစ်လာစေရန်၊ ထိုအချိန်သို့ရောက်မှ မင်ကြောင်ထိုးခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း လုပ်ကြ၏။ အရွယ်မရောက်မီ မပြုလုပ်ကြရ။ ဆေးမလိုက် သင်္ကန်းမနိုင်ဟု ဆိုကြ၏။ နှောင်းနေ့တို့ရောက် မှ နာကျင်ရမှန်း ကောင်းစွာ မသိသေးသော ကလေးအရွယ်က မင်ကြောင်ထိုးခြင်း၊ အသက်တို့လာကြသော မိဘတိုးသွားတို့က တွေ့မြင်သွားစေရန် ဓောစောရှင်ပြုခြင်း၊ စစ်ထဲသို့ ဓောစောဝင်ရသဖြင့် ဓောစော မင်ကြောင် ထိုး၊ ဓောစောရှင်ပြုခြင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်လာကြသည်။

* မိန်းကလေးများလည်း ခေါင်း၊ တင်ပါး၊ ဓါး၊ ပန်း၊ လက်ပြင်း၊ လက်မောင်း၊ ကျော စသည်တို့၌ ကြက်ရုပ်၊ ငှက်ရုပ်၊ ဟင်္သာရုပ်၊ မင်းသားရုပ် စသော အရုပ်တို့ကို ငယ်စဉ်က နာကျင်မှန်း မသိသည့်အရွယ် က ထိုးလှေရုံကြသည်။

ကောင်းမြတ်သည် ‘ခွပ်လက်ချ’ ပြီးစ ကြက်ကောင်းကဲ့သို့ သွေးခြင်းခြင်းရဲသော ကိုယ်ရှိသော်လည်း ယောက်ျားတို့မာန်ဖြင့် ကြောမော့စွာ တင့်တင့်တယ်တယ်ရပ်၏။ စိုးရိမ်စိတ်၊ အားကိုးစိတ်၊ မြတ်နိုးစိတ်တို့ဖြင့် နှစ်လိုစွာကြည့်နေသော ပန်းပွင့်မှ ပိတုန်းတို့နှင့် တူသည့် မိန်းမပျိုကလေးများ၏မျက်လုံးကို လွမ်းစိုးစွာ ပြန်ကြည့်၏။

“ကျုပ်ကိစ္စေးသည် အမိအပြင် ကျုပ် ခွင့်တောင်းစရာ၊ နွဲ့ဆိုးဆိုးစရာဆိုလို့ အစ်မရဲ့ ပဲ ရှိကြသပ။ အစ်မရဲ့အပြင် ကျုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်သင့်သည့်လူ တခြားဘဇာမှာမှ မရှိရပါကလား။”

ကောင်းမြတ်က တတ်လွန်းလှသည်။ မိန်းမပျိုကလေးတို့သည် သုံးယောက် ဖြစ်နေ၍ တော်ကြသေး၏။ တစ်ယောက်တည်းသာ အမှတ်မထင် မေးမိ ပြောမိမည်ဆိုက မည်မျှ ရှက်သွေးဖျန်းနေပါမည်နည်း။ မြခက်နှင့် စိန်ရွက်တို့က မိမိတို့ရှေ့လောတကြီး မေးမိသည်ကို ချက်ချင်း သတိရလျက် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ကြ၏။ မြခက်တို့ထက် ပို၍ ငယ်သော၊ မြခက်တို့ထက် ပို၍ တက်ကြွနေသော မိပဲက ပို၍ သွေးဆူနေသည် ဖြစ်သော နကြာင့် ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်ခဲ့။

“အမယ်တော် ဦးရင်မှာ နွဲ့ဆိုးဆိုးစရာ ဦးရင်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည့် လူတွေပုံနေသာ တစ်ရွာလုံးက သိပါသယ်။ အကယ်မရှိသေးသပဆို ဆိုးချင်သလောက် ဆိုးလှာချည့်ခမ်းပ။ ကျုပ်ရဲ့ သည်းခံနိုင်ပါတယ်”

ကောင်းမြတ်သည် သွေးရောင်လွမ်းနေသည့် မိပဲ၏ ငယ်နုနုမျက်နှာကို အမှတ်မထင်ကြည့်မိ၏။ တောက်ပရွန်းစိုသော မိပဲ၏ မျက်လုံးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရုတ်တရက် ဗလှမရှောင်နိုင်ဖြစ်လျက် ရင်တွင်းမှ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ရ၏။ သို့သော် ချက်ချင်း သတိရ၍ စိတ်မလှဲသော မျက်လုံးဖြင့် မြခက်နှင့် စိန်ရွက်တို့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း မိမိ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးရန်ပြိုး၏။

မင်ကြောင်းကို ဝဲပေါင်၌ ထိုးစဉ်က ခံနိုင်ရည်ရှိလှသော ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် ထူအမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် မိမိလက်တွင် ကိုင်ဆောင်လာခဲ့သော ‘မင်သေခဲ အောင်ပန်း’ များကို မိပဲကစ၍ တစ်ခက်စီပေး၏။ အစဉ်အလာပြုရိုးရှိ၍ ပေးသောပန်းကို လှမ်းယူလိုက်ရသော်လည်း မြခက်၏မျက်နှာသည် ခပ်စုစုဖြစ်နေ၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးက ကျေနပ်ပုံမရ။

ကောင်းမြတ်သည် မသိယောင်ပြုလျက် လက်ထဲ၌ ကျန်နေသည့် ပန်းများကို အားပေးလာကြသော အပျိုတို့အား ဝေရန် စိန်ရွက်မှတစ်ဆင့် ပေးခဲ့၏။ ထို့နောက် တစ်ဆွယ်တစ်ပေါက် လှမ်းအော် နောက်ပြောင်နေကြသည့် အပျိုတို့ကို ရွှင်သောအပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ဆီသို့ ဆက်လက် ထွက်လာ၏။

အတိုးကာလသားတို့က မြူးကြသော တီးလုံးတစ်ပုဒ်ကို တီးမှုတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့

ကြ၏။ တဖြည်းဖြည်းပေးလာသည်နှင့် အားတင်း၍ လျှောက်လာခဲ့သော ကောင်းမြတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဖျဉ်းဖျဉ်း နာကျင်လာ၏။ အသားတွေပူလျက် မျက်လုံးတွေ နီလာ၏။ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ထိုအတွင်း လမ်း၌ တွေ့သမျှသူတို့က သွေးသံရဲ့ရဲ့ စီးယိုကျနေသော ကောင်းမြတ်ကို နှစ်လိုဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ယောက်ျားအဖော်တွေက မြောင်းမြောင်းမြည်အောင် လက်ပမ်းပေါက်ခေါ်လျက် “ဒါမှ ယောက်ျားဟိတ်” ဟု အော်၏။ ကောင်းမြတ်ကလည်း အစဉ်အလာအတိုင်း လက်ပမ်းပေါက်သံ ပြန်၍ လိုက်ပေးရင်း ‘ယောက်ျား’ ဟု အော်ရ၏။ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ရာ၌ ခေါ်သံနှင့် လိုက်သံ အသံချင်းညီမျှအောင် လိုက်ရသည်မှာ ကောင်းမြတ်အဖို့ မသက်သာလှ။

မိန်းကလေးတွေက ‘ကိုရင်ကောင်းမြတ်၊ ဦးရင်ကောင်းမြတ်’ ဟု အိမ်ထဲမှ လှမ်းခေါ်ကြ၏။ ကောင်းမြတ်က ရုပ်နေ၏။ မိန်းကလေးတို့သည် နဲ့သာခွက်တို့ဖြင့် ပြေးလာကြလျက် ဆေးမင်မတိုးသည့် ‘ကျော၊ ရင်၊ လက်မောင်းနှင့် သလုံးသား’ တို့ကို နဲ့သာရည်ဖြင့် လူးလိမ်းပေး၏။ နဲ့သာခွက်ထဲရှိ ပန်းကိုပေး၏။ ကောင်းမြတ်က မိန်းကလေးပေးသည့် ပန်းကို ရောင်၌ထိုးပြီး ရောင်၌ ပန်လျက်ရှိနေသော ပန်းကို မိန်းကလေးသို့ ဖြုတ်ပေးရ၏။

ဤအတိုင်း မသက်မသာဖြင့် မိမိအိမ်သို့ အားခံ၍ လာခဲ့ရင်း အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်သည် အိမ်ဝမှဆီးကြိုလျက် ကောင်းမြတ်ကို ပရိတ်ရေ တိုက်၏။ ထို့နောက် ရောင်သို့ ပရိတ်ချည်ဖြင့် ဖွဲ့ရစ်ပေးပြီးမှ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ရာသို့ တွဲခေါ်သွား၏။ အိပ်ရာထက်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ကိုယ်တိုင် ပြောင်း၊ ဆန့်၊ ကောက်ညှင်းတို့ကို ချက်၍ ‘တံဆေး’ ဖြင့် စိမ်ထားသည့် ပြာလှဲသော စိမ်ရည်တစ်ခွက်ကို တိုက်၏။

ထိုစိမ်ရည်သည် အလုပ်မှ တမောတပန်း ပြန်လာကြသည့် လင်သားတို့ကို ဆီးကြိုတိုက်ရန်အတွက် မြန်မာအမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် မိမိတို့အိမ်၌ ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားတတ်ကြသော စိမ်ရည်ဖြစ်၏။ အဖတ်ကိုမှ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးတို့စားကြ၏။ အပူကင်း၍ လူဝသည်ဟု အယူရှိကြ၏။ အချို့ကမူ ထိုစိမ်ရည်ကို ပေါင်းခံချက်လုပ်လျက် ယောက်ျားများ သောက်ရန်နှင့် ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုရန် သိမ်းဆည်းထားတတ်ကြ၏။

ကောင်းမြတ်သည် အမိလက်ထဲမှ စိမ်ရည်တစ်ခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူလျက် ပါးစပ်နှင့် ပန်းကန်ကို မကွာစေဘဲ ကုန်သည်အထိ တစ်ဆက်တည်း သောက်ချလိုက်၏။ ပြောင်းနဲ့ ဆန့်နဲ့ကလေး သင်းလျက် ပြင်းရှုရှု သက်တက်တက်ရှိသော အရသာသည် ကောင်းမြတ်၏လျှာတွင် ခံတွင်းမချင်စေဘဲ ချို၍စွဲ၏။ ကောင်းမြတ်၏ ရင်၌ ပူသလိုလိုဖြစ်လျက် ဦးခေါင်းနှင့် မျက်လုံးတို့သည် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာကြ၏။ နာကျင်မှုသည် တစ်ကိုယ်လုံး၌ သက်သာလျော့ပါးသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ အိမ်သည် ကောင်းမြတ်၏ လက်ထဲမှ ပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်ရှိ ခြင်္ကားကို ချပေးလိုက်၏။

ကောင်းမြတ်သည် ခါး၌ ဆီးထားသောပုဆိုးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖြေချွတ်လိုက်သည်။ နှမ်းဆီ
မွှေးဖြင့် ပါးပါးပုတ်သုပ်ထားသော အကြောသင်ထားသည့် ငှက်ပျောရွက်ထပ် အခင်းပေါ်သို့
ကောင်းမြတ် လှဲလျောင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ချွတ်ထားသော ပုဆိုးကို လူ၏အပေါ်မှ
ဖြည်းညင်းစွာ လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

ကောင်းမြတ်တို့ မင်ကြောင်ထိုးကြစဉ်က အိမ်ခေါင်းမင်းနှင့် အိမ်ခေါင်းကတော်တို့ စာရင်း လာယူကြသောကြောင့် လူကြီးများ လာရောက် တားဆီးကြသည့်အတွက် စံတုတ်ကြီးနှင့် အချို့လူငယ်များ မင်ကြောင်မထိုးဘဲ ဆိုင်းငံ့လိုက်ကြ၏။

မြန်မာပြည်၏ အစွန်နိမိတ်တို့၌ စစ်ဖြစ်လျက် ရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ နေပြည်တော် မှ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စစ်သားစည်းကြပ်လျက်ရှိ၏။ ရှင်ပြုပြီးသူ မင်ကြောင်ထိုးပြီးသူတိုင်း အရွယ်ရောက်ပြီဟု စစ်သားအဖြစ် စည်းကြပ်ခြင်း ခံကြရတတ်၏။ လူကောင်း ကြီးထွား သော်လည်း မင်ကြောင်မရှိသူကို စစ်သားအဖြစ် စည်းကြပ်ခြင်း မပြုကြ။ ရန်သူက မြင်သော် ရှက်ဖွယ်ယောက်ျား ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မင်ကြောင်မရှိသူကို ဖယ် ထားဘိ။ မင်ကြောင်ရှိပါလျက် မပြည့်မစုံသူ၊ မင်သေခြေတစ်ဖက်၌သာ ရှိသောသူ၊ ‘ဒူးကျ’ ထိုးနှံခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပေါင်လယ်ပေါင်ရင်း၌သာ ထိုးနှံသောသူတို့သည် စစ်ပွဲအတွင်း ၌ ထမင်းအိုးထမ်း၊ ဟင်းအိုးထမ်းနှင့် အခြားသူတို့၏ အစေအပါးမျှသာ ပြုလုပ်ကြရ၏။ ခစ်သားတိုင်း၏ အနိင့်အထက် ညှဉ်းဆဲခြင်းကို ခံကြရ၏။ အရပ်ထဲ၌လည်း ရှက်ဖွယ် ယောက်ျား ဖြစ်နေရ၏။ မိမိတို့ရွာရပ်၌ပင် မြန်မာအပျိုတို့က အထင်သေးသဖြင့် ကြိုက် ချင်မှု မရှိကြ။

သို့သော် စစ်သားများ နေ့စဉ် လာရောက်စည်းကြပ်လျက် ရှိနေသောအခါ မိဘတို့ သည် စစ်ကြီးပြီးလိမ့်နိုး ပြီးလိမ့်နိုးဟု မျှော်ကိုးလျက် သားတို့အား မင်ကြောင်ထိုးခြင်း နှင့် ရှင်ပြုခြင်းတို့ကို ဆိုင်းငံ့ တားမြစ်ထားကြ၏။ တစ်နှစ်အောင်လျှင် တစ်နှစ်သက်သာ သည်ဟု ယူဆထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် စံတုတ်နှင့် အဖော်အချို့တို့သည် မင်ကြောင်ထိုး ရန်ပြုပြီးမှ မိဘတို့ လာရောက်တားမြစ်ကြသဖြင့် မင်ကြောင် မထိုးကြတော့။

စင်စစ် လူကောင်ကြီးထွားထွားနှင့် မင်ကြောင်မထိုးရသေးဘဲ ရှိနေသည့်အတွက် စံတုတ်အဖို့ ရှက်ရန်လည်း ကောင်း၏။ ရှက်လည်း ရှက်၏။ ရွယ်တူတွေ မင်ကြောင်ထိုးပြီး ဖြစ်ပါလျက် မိမိ မင်ကြောင်မထိုးရသေးဘဲရှိနေခြင်းမှာ သရဲဘောကြောင်သောကြောင့် လားဟု ရွာအပျိုတို့က ထင်မှတ်နေကြမည်ကို စိုးရိမ်နေ၏။ ထင်လည်း ထင်မှတ်တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် စံတုတ်အဖို့ ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက် ခြင်းပိုင်းသို့ပင် သွားရောက်ရန် မခံမရဲဖြစ်နေ၏။ ခါးတောင်းကျိုက်၍ ခြင်းခတ်လိုက်သည်နှင့် မိမိ၏ ပေါင်ဖြူကြီးအား အပျိုတွေ မြင်ကြမည်ကို စိုးရိမ်နေ၏။ အပျိုတွေ အထင်သေးကြမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေ၏။ စံတုတ်သည် အပျိုတွေအိမ်သို့ပင်လျှင် မလည်ပတ်ဝံ့အောင် ရှက်ကြောက်လျက် ရှိနေ၏။ ထိုရောအခါ စံတုတ်သည် မိမိတို့၏ ငယ်ဆရာ ပွဲကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးထံသို့ သွားလျက် စောင်းအတတ်နှင့် ကဗျာလင်္ကာ နက္ခတ်ဗေဒင် စသည်တို့ကို သင်ကြားရင်း သွားရောက် အချိန်ဖြုန်းနေတတ်၏။

ညောင်သာယာရွာကလေး၌ မင်းကျောင်းဟုခေါ်သော တောင်ကျောင်း ဘုန်းကြီးနှင့် ပွဲကျောင်းဟုခေါ်သော မြောက်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးတို့ ရှိကြ၏။ တောင်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးသည် သီတင်းသီလ သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တို့ကပါ ကြည်ညိုကြ၏။ စာပေကျမ်းဂန် တတ်မြောက်လှ၏။ ကလန်သံပျင် စသော မြို့စား၊ ရွာစား မင်းပါးဦးဝင်တို့ ကိုးကွယ်ကြ၏။ တောင်ကျောင်းမှ ထွက်လာသူတိုင်း စာပေကျမ်းဂန် တတ်မြောက်သူတို့ များ၏။ တောင်ကျောင်းသားတွေ လူလားမြောက်၍ လူပျိုပေါက်ကလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသော်လည်း ရပ်ရွာ၌ မလှုပ်ရှား။ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်းလည်း မရှိကြ။ တစ်ခါတစ်ရံ အပျိုအိမ်သို့ လည်ကြရင်း စာပေကျမ်းဂန် ငြင်းခုံပွဲလောက်မျှသာ ဖြစ်လေ့ရှိကြ၏။ ပွဲကျောင်း (မြောက်ကျောင်း) သားတို့ လူလားမြောက်လျှင်မူ ယင်းသို့ မဟုတ်ကြ။

ပွဲကျောင်းဆရာတော်သည် ဗေဒင် ဆေးဝါး အင်းအိုင် လက်ဖွဲ့တတ်မြောက်သောကြောင့် ပို၍ ကျော်ကြား၏။ ဗေဒင်ဆေးဝါးသာမဟုတ်၊ ဆင်စီး မြင်းစီး ဓားခုတ် လှဲထိုး၊ လက်ပန်း၊ လက်ဝှေ့နှင့် သိုင်းမျိုးတို့ တတ်၏။ ကဗျာလင်္ကာ အဲ အန် ရတုနှင့် ပလ္လေ၊ စောင်းကောက်၊ အခုန်အကတို့ကိုပါ သင်ပြရန် ဝါသနာပါ၏။ ရပ်သူရွာသား ဆင်းရဲသား ကျွန်တော်မျိုးများ၏ ကြည်ညိုမှုကို ခံရ၏။ အကျင့်သီလမရှိဟု မင်းပါးဦးဝင်တို့က ပစ်ပယ်ထားကြသော်လည်း အရေးရှိလာက ဗေဒင်ဆေးဝါးအတွက် လာရောက်စိစစ်ကြ၏။ ပွဲကျောင်းသားကလေးတွေ စုစုစုစုပြုနေလျှင် ရွာထဲမှ လူထုမျက်လုံး ပိုင်းနေကြ၏။ ‘သည်ကောင်လေးတွေ အရွယ်ရောက်မှာ တို့ဖြင့် ကြောက်ပါသေးရဲ့’ ဟု ရွာလူကြီးတွေက ပြောလေ့ရှိ၏။ ပြောလည်း ပြောသင့်၏။ ပွဲကျောင်းသားတွေ အရွယ်မရောက်မီပင် ရွာအနောက်ဘက်ရှိ ထတော (ထန်းတော) မှ ထဖူး (ထန်းဖူး) တွေ ပြုန်းကုန်ရ၏။ ပွဲကျောင်းသားတို့ တက်၍ ခုတ်ယူကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မကြာမီ ထိုထဖူးတို့သည် အပျိုမဖြစ်တစ်ဖြစ် ကောင်မလေးတွေလက်သို့ မှာတမ်း အဖြစ်နှင့် ရောက်လာကြ၏။ ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း ရတုလင်္ကာ ကဗျာတွေ ပလူ ပျံသလို ရွာထဲ၌ ပျံ့နှံ့ကုန်ကြ၏။ ရွာရိုး၌လည်း ပလေ့တကျော်ကျော် ဖြစ်လာရ၏။ ညဘက်၌ လမိုက်လသာမရွေး နေ့ညဉ့်ရှိသရွေ့ သီချင်းသံ စောင်းသံတွေ ကြားလာရ၏။ တဖြောင်းဖြောင်း လက်ပမ်းပေါက်ခတ်သံတို့ကလည်း ရက်ကန်းခတ်သံများကို လွှမ်းမိုးလာကြ၏။ ပွဲကျောင်းသား ကောင်းကလေးတွေ လူပျိုပေါက် ဖြစ်လာသည်နှင့် စားကျက်ထဲ၌ နွားသိုးပေါက်ကလေးများ သောင်းကျန်းသလို ရွာထဲ၌ သောင်းကျန်းကုန်ကြ၏။ ထူးဆန်းသည်က သင်းရိုးကောင်ကလေးတွေချည်း မဟုတ်ကြ။ သင်းရိုးနှင့် ဘာမျှ မသက်ဆိုင်သော ကောင်မကလေးတွေကပါ ထပ်တူလိုက်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာတတ်ကြသည်ဟု ရွာလူကြီးတို့က အသိအမှတ်ပြုထားကြ၏။

ယခုလည်း ပွဲကျောင်းသားတွေ လူပျိုပေါက်ဖြစ်ကုန်ကြပြန်ချေပြီ။ ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်သံများ လွှမ်းမိုးစ ပြုလာပြန်ချေပြီ။ ညဘက်၌ ပလေ့သံ စောင်းသံများ မြည်စပြုလာပြန်ချေပြီ။ ရွာရိုးတစ်ခုလုံး သင်းတို့တစ်တွေချည်းလိုလို မြင်နေကြပြန်ချေပြီ။ သို့သော် သင်းတို့အသိုက်ထဲမှ စံတုတ်တစ်ယောက် ပျောက်ခြင်း မလှ ပျောက်နေခဲ့၏။

အခြားသူများက သည်ကောင်ကြီး ရွာထဲသို့ သွားသည် လာသည်ကို မတွေ့ကြသော်လည်း မြခက်ကမူ မှန်မှန်တွေ့ရမြဲဖြစ်၏။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်ကား ပေါင်ဖြူကြီးနှင့် သရဲဘောကြောင်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှက်ကြောက်ဖွယ်ကြီး ဖြစ်နေရကာမှ မြခက်သည် စံတုတ်ကြီးအား ပို၍ သနားကြင်နာဟန် ပြလာခြင်းဖြစ်၏။ စံတုတ်ကြီးအား ပို၍ အခွင့်အရေးပေးလာခြင်း ဖြစ်၏။ နဂါးလိမ် တင်းတိမ်ခင်းလို့ ဝဲမှောင်တွင်းမှ ဝင့်ကြားဒွာ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သော ကောင်းမြတ်ကို ရွာအပျိုတွေ ဝိုင်းဝန်းစိတ်ဝင်စားလာကြကာမှ မြခက်သည် ကောင်းမြတ်ကို နှုတ်ခမ်းစုလျက် စံတုတ်ကြီးကို ချောမြို့လိုက်လျောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါ်လေးနုက ပြောရှာ၏။

“မြခက်ရယ်၊ ညည်းကိုယ်ညည်း လိမ်မနေပါနဲ့ဟယ်။ ညည်းဟာ စံတုတ်ကို ခဲ့စံသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညည်းချစ်နေသောက ကောင်းမြတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း ဒေါ်လေး၊ သူ့ကို မျက်နှာတောင် မကြည့်ချင်ဘူး။ အမယ် သူက ငါ့ ယောက်ျားဆိုပြီး မျက်နှာကလည်း များသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူများကိုလည်း တကယ် ခဲ့စံသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အလွန်မုန်းရန်ကော”

မြခက်က ဤသို့ပြောတိုင်း ဒေါ်လေးနုက ပြုံးနေတတ်၏။ ထို့နောက် “ငါတော့ ငံတုတ်ကြီးက ညည်းရဲ့ ချစ်စားစာခံကြီး ဖြစ်နေတယ် ထင်သာပါပဲအေ” ဟု ပြောတတ်၏။ မြခက်သည် ဒေါ်လေးနုပြောသည်ကို နားမလည်သလို မျက်လုံးကလေးအပြူးသား ဖြင့် ကြည့်၏။

“ဘာပြုလို့တုံး ဒေါ်လေးရဲ့။ မြခက် ကိုစံတုတ်ကြီးကို ချစ်ပါသယ်။ သနားလည်း သနားသား”

“ငါတော့ ဒီလိုမထင်ပေါင်။ ကောင်းမြတ်က ညည်းကို မချစ်ဘူးထင်သာနဲ့ သင်းက ငါ့ကို မချစ်ရင် ငါက ငါ့ကိုချစ်တဲ့လူနဲ့ တွဲပြမယ်ဆိုပြီး ညည်း စံတုတ်ကြီးကို လက်ခံမိရာက ညည်းစိတ်ညည်း လိမ်နေသာပါအေ။ ခုနေ ကောင်းမြတ်က ညည်းကို ချစ်လှပါချည့်ရဲ့။ ယူပါရစေဆိုတော့ဆိုရင် ညည်း ကောင်းမြတ်ကို လက်ခံလိုက်မှာပါ။ စံတုတ်ကြီး ခမျာကသာ ညည်း ဘာလုပ်လုပ် ညည်းကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မနာနိုင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်နေရှာမယ့်သူပါ”

“ဝေးလိုက်သာများ ဒေါ်လေးရယ်။ သူ့တော့လား မယူကြီးဆိုမှ မယူသေး။ ကျွန်မ ကိုစံတုတ်ကြီးပဲ ချစ်သယ်။ ကိုစံတုတ်ကြီးက သိပ်သဘောကောင်းသာ၊ ငယ်ငယ်က ကျွန်မနဲ့ သတ်ဖက်ဖြစ်ပေမဲ့ ခုဆိုရင် ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ် သူက ခံသာပဲ”

“အေး... အဲသာကြောင့် ညည်း သူတို့ကို မချစ်သာပေါ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ ဘာလုပ်လုပ် သည်းခံနေတတ်သယ်ဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားကို မိန့်မတွေက အထင်သေးလာရော၊ အနိုင်ကျင့်လာရော။ အနိုင်ကျင့်တိုင်းခဲလေ ပိုအထင်သေးလေပဲ။ နောက်တော့ ဒီယောက်ျားကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ အရေးကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ သဘောမထားတော့ဘူး။ အဲသည့်လူကို ညည်းစိတ်ထဲက အစွမ်းကုန် အကယ်ချစ်သယ်ထားဦး။ အိမ်မှာမွေးထားသည့် ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးကို ချစ်သာမျိုး၊ ကိုယ့်လက်အောက်ကလူကို ချစ်သာမျိုးပဲ ဖြစ်လာတော့သာပဲ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ မွေးထားသည့် ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်။ ကိုယ့်လက်အောက်ကသူကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ကိုယ်နဲ့ တန်းတူလို့ ယူဆသည့် တော်ရုံတန်ရုံ ခင်မင်သည့်လူတစ်ယောက် ကိုယ်နဲ့ စကားပြောနေတုန်း လာရှုပ်သယ်ထင်ရင် ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးဆိုလည်း ရိုက်လွတ်လိုက်သာပဲ။ ကိုယ့်လက်အောက်ကလူဆိုလည်း ကြိမ်းမောင်းလွတ်သာပဲ။ အချစ်ရဲ့ အဆင့်အတန်းချင်းကိုက အဲသည်လို ကွာသွားသာအေး။ ညည်းကို မီးဖိုချောင် စကားနဲ့ ပြောရရင် အလွန်ချိုလှချည်ရဲ့ဆိုသည့် ဟင်းချိုဟာ ခါးသက်သက်ဖြစ်နေသည်ဆိုသည့် အညက်ခဲကို ဘယ်လိုမှ မိအောင်လိုက်ပြီး မချိုနိုင်သလိုပဲ။ သည်တော့ကာ ညည်းစံတုတ်ကို မနှိပ်စက်ချင်ပါနဲ့အေ။ ညည်းကိုယ်ညည်းလည်း ရည်းစားများအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့။”

“အို... ကျွန်မ အစကတည်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံရသေးပါဘူး၊ ခုမှ ကိုစံတုတ်ကြီးကို လက်ခံဖို့ စိတ်ကူးလို့ ဒေါ်လေးနုကို တိုင်ပင်သာပါ”

“အေး... ငါကလည်း ငါ့ကို တိုင်ပင်လို့ပြောသာပါအေ။ ညည်း စံတုတ်ကို တကယ် မကြိုက်ဘဲ ဘောက်မယ့် လက်ခံမှာတုံး။ ညည်းကြိုက်နေသာက ကောင်းမြတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကောင်းမြတ်ကို မုန်းသယ်၊ အားကြီး မုန်းသယ်။ ကျွန်မ ကိုစံတုတ်ကြီးကိုပဲ လက်ခံမှာပဲ”

“သည့်လိုဆိုရင် ညည်း ကောင်းမြတ်ကိုလည်း လက်ခံဦးမှာပဲ။ နောက်တော့ ရည်းစား များသူ မျက်နှာများသူဆိုပြီး ညည်း နာမည်ပျက်ဦးမှာပဲ”

ငယ်ရွယ်သူတို့နှင့် ပေါင်းသင်းတတ်ကြသော တစ်နေ့တစ်ရက် တစ်မနက်ကြီးသူ များပီပီ ဒေါ်လေးနုက မြခက်ကို ဆုံးမ၏။ အချစ်၏သဘောကို ခွဲစိတ်ပြ၏။ သို့သော် မြခက်က နားမဝင်နိုင်ရှာ။

ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောလာသော် မိမိ တစ်ချိန်က ဆည်းကပ်ခဲ့သော အချစ်၏ အကြောင်း၊ လူပျိုများ၏အကြောင်း၊ ရည်းစားထားသည့်အကြောင်းများကို မေးမြန်းတိုင်း သဘောပေါက်အောင် ပြောပြသွန်သင်တတ်သည့် ဒေါ်လေးနုကိုပင် အတွေ့မခံလိုတော့။

ထိုသည့်နောက် မြခက်သည် အလိုလို စိတ်တိုနေ၏။ ဘာမဆို မြခက်၏မျက်စိ ရှေ့၌ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေ၏။ စံပယ်ပန်းတွေက ရွံမုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် အဖြူ ကြီးတွေ ဖြစ်နေ၏။ ခေါင်ရမ်း နှင်းဆီပွင့်ကြီးတွေက အလကားနေရင်း နီတာရဲကြီးတွေ ဖြစ်နေ၏။ မိုးကောင်းကင်ကြီးက စိတ်ပျက်စရာ ပြာနေ၏။ တိမ်တွေက အငြိမ်မနေနိုင် ကြဘဲ လွင့်နေ၏။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဘယ့်နှယ်များ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေရပါလိမ့် မလဲဟု တွေးတောရင်း စိတ်ပျက်နေ၏။

“ဘောက်မဲ့ သာလောက် စိတ်တိုနေရပါလိမ့် မိန်းကလေးရယ်” ဟု မိခင်က ပြောသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ငိုမိ၏။ ထိုနောက် မိမိကိုယ် မိမိ မသိလိုက်ဘဲ ကောင်းမြတ်တို့ ရိုတတ်သည့် နေရာကို ရောက်ရောက်နေတတ်၏။ ကောင်းမြတ်ကို တွေ့ပြန်တော့လည်း နှုတ်ခမ်းစုမိ၏။ မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ တံတွေး ထွေးမိ၏။ ချာခနဲ ကျောခိုင်းမိ၏။ သို့ပါလျက် မိမိကသာ ဤသို့ တပင်တပန်း ပြုမှု နေရသည်။ ကောင်းမြတ်ကမူ သိပုံမှမရ။

ဤသို့ ကောင်းမြတ် မသိလိုက်သောအခါ မြခက်အဖို့ ပို၍ စိတ်ပင်ပန်းရ၏။ မိမိ ပြုလုပ်သည်ကို ကောင်းမြတ်သိအောင် တမင်ဖန်တီးနေရ၏။ ကောင်းမြတ်ဆိုသည် ကောင်းမြတ်ကလည်း အတော် နမောနမဲ့ နေနိုင်သူဖြစ်၏။ မိမိ ပြုလုပ်သည်ကို ဘေးလူ တွေသာ သိကုန်မြင်ကုန်ကြ၏။ သူကတော့ ဘယ်သို့မျှ မသိမမြင်လိုက်။ ထိုအခါမျိုး၌ မြခက်သည် ဝမ်းထဲက ကလိကလိ ဖြစ်လာ၏။ လူများသူများရှေ့၌ပင် မြေးဆွဲကုတ်ဖွဲ ထုရိုက်ပစ်ချလှ၏။ မိမိသည် ကောင်းမြတ်ကို ဤမျှ မုန်းတီးနေခဲ့သည်။ သို့ပါလျက် ညွှန်ကြားသူ အချစ်ဆရာမကြီး ဒေါ်လေးနုက မိမိ ချစ်ကြိုက်နေသူမှာ ကောင်းမြတ်သာ ဖြစ်သည်တုံ့။

ဒေါ်လေးနုသာလျှင်မဟုတ် ရွာထဲက လူတွေအချို့ကလည်း သည်အတိုင်း ပြောပြ နေကြ၏။ သည်ထက် ဆိုးသေးသည်ဟုဆိုလျှင် ပို၍မုန်း၏။

“မြခက်တစ်ယောက် ကောင်းမြတ်ကို အရူးအမူး ကြိုက်နေရှာသည်တုံ့”

မိမိ မကြိုက်ရ၊ မိမိ ဘာမျှမဖြစ်ရပါဘဲနှင့် ဤသို့ ဝိုင်း၍ ပြောနေကြသည်မှာ သက်သက် မိမိအား သွားပုပ်လေလွင့် ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သက်သက် မိမိကို မနာလို နေကြ၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ မိမိက ကောင်းမြတ်ကို ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့ နေနေသာသာ မုန်း လိုက်သည်မှ ပြောစရာမရှိ၊ ကောင်းမြတ်ကို မုန်းရုံသာမဟုတ် ကောင်းမြတ်နှင့် တွဲနေသူ တွေကိုပါ မုန်း၏။ ကောင်းမြတ်နှင့် ပလူးနေသည့် ကောင်မတွေဆိုလျှင် ကြည့်တောင် မကြည့်ချင်၊ ရွံလွန်းလို့၊ သည်လို ရွံနေပါသည်ဆိုကာမှ ယင်းမာချောင်းသို့ သွားသော သောက်ရေချိုခပ်သည့် လမ်းပေါ်တွင် သင်းတို့ကို တွေ့နေရ၏။ ညနေ လူစည်ချိန်ကြီး မှာ သင်းတို့မို့ မရှက်မကြောက် ပလူးနေကြသည်။ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ရသကဲ့သို့ သင်းတို့ကို မြင်ရ ရှက်လှပါဘိ။

မြခက်သည် သောက်ရေခပ်ရာလမ်းသို့ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ရောက်လာ မိသည်ဟု မိမိကိုယ်တိုင် မသိဘဲ အလိုလို ရောက်လာ၏။ မြခက်၏ လက်ထဲ၌လည်း ရေခပ်ရန် ရေအိုးမပါလာ။

ရွာအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် မြခက်၏ စိတ်ထဲတွင် အသက်ရှူရ ချောင် သွားသည်ဟု ထင်၏။ ယခုတလော မြခက်သည် အနေအထိုင်ရ အလိုလို စိတ်ရှုပ်နေ ၏။ ဘာမဆို မျက်စိရှေ့၌ မြင်ရတွေ့ရသမျှ စိတ်ရှုပ်စရာ၊ အဆင်မပြေစရာတွေချည်း ဖြစ်နေ၏။ အိမ်၌ နေရသည့်အခါလည်း အမိက ပြောလိုက်တိုင်း ငိုချင်နေ၏။ အိမ်မှ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ရကိုင်ရသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလှ၏။ မလုပ်ချင်၊ မကိုင်ချင်၊ ထိပင် မထိမတို့ချင်။

အပျိုအဖော်တွေဆီသို့ သွားလည်နေရလျှင်လည်း တစ်ခဏသာ စိတ်သက်သာ၍ မကြာမီ ငြီးငွေ့လာရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဘာမဆို ပြောတိုင်း နားထောင်၍ နှုတ်လုံလှ သော ဒေါ်လေးနုနှင့်လည်း ယခုတလော စကားပြော၍ မရတော့။ ဒေါ်လေးနုသည် မဖြစ် ပါဘူး။ မဟုတ်ပါဘူးဆိုသည့် အကြောင်းတွေကိုချည်း ဇွတ်ဟုတ်သည် ဖြစ်သည်ဟု ပြော ပြောနေ၏။ ထို့ကြောင့် မြခက်သည် စိတ်သက်သာရာ၊ နားနေရာ ခိုလှုံရာ လိုက်ရှာ၏။ ဤသို့ နားနေရာ လိုက်ရှာတိုင်း ကောင်းမြတ်နှင့်ချည်း တိုးတိုးနေရသည်မှာ မိမိအဖို့ ကုသိုလ် ဆိုးလှ၏။ ပို၍ဆိုးသည်ကား မိမိက ကောင်းမြတ်နောက်သို့ တမင်လိုက်နေသလိုလို ပြော ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ပြောကြပေဦးမည်။ ဤသို့ မပြောနိုင်ရန် ကောင်းမြတ် ကို မည်မျှ မုန်းတီးကြောင်း ဘေးလူတွေ သိစေအောင် ပြုနိုင်ပါမှ။

ရွာအပြင်သို့ ရောက်လာသော မြခက်သည် အဝေးတွင် မြင်တွေ့နေရသော မျက်စိ မျက်နှာ မသဲကွဲသည့် လူပုံသဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို တွေ့ရသည်နှင့် ကောင်းမြတ်၊ မိမိတို့မှန်း သိ၏။ သူတို့သည် ခင်တန်းကလေး၏ ဘေးရှိ လူသွားလမ်း၌ ရပ်လျက် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် မျိုတော့မလို ပူးပူးကပ်ကပ် မရှက်မကြောက် ကြည့်နေကြ၏။

နော့တတ်သော နေခြည်သည် ကောင်းမြတ်နှင့် မိပဲတို့၏အပေါ်မှ ရွှေရည်ပျော့ပျော့ဖြင့် ကူးမြယ်ပေး၏။ ရောင်စုံခြယ်သော ကောင်းကင်သည် ကွင်းပြင်ခင်တန်းတို့၏နောက်မှ ကောင်းမြတ်နှင့် မိပဲကို ပေါ်လွင်လှပအောင် နောက်ခံပြုပေးနေ၏။ အကယ်၍သာ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ရွှေရည်တွဲသော နေခြည်လဲ့ကို မင်ရည်မည်းမည်းချည်း ဖြစ်လာအောင် မြခက်က ဖန်ဆင်းပစ်လိုက်ချင်၏။ မျက်နှာလိုက်သော ခင်တန်းလျှိုမြောင်တောတောင် ကွင်းပြန့် တိမ်သက်တံတိုကို အမြဲတမ်း အရုပ်ဆိုးနေအောင် ဖန်ဆင်းပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် ရှုခင်းတို့ကား အရုပ်မဆိုး၊ မြခက်၏ မျက်နှာသာလျှင် အရုပ်ဆိုးလာ၏။

သို့ပါလျက်၊ ဤမျှ အရုပ်ဆိုးလာပါလျက်၊ ဤမျှ တစ်ယောက်တည်း ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာနေရပါလျက် ကောင်းမြတ်နှင့် မိပဲတို့ကမူ မိမိအနီးသို့ ရောက်လာနေသည်ကိုမျှ မသိကြ။ မိမိက မျက်နှာထားတင်းတင်း ထားနေသည်ကိုမျှ မသိကြ။ မိမိက မုန်းတီးရွံရှာသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်လာနေသည်ကိုမျှ မသိကြ။ သင်းတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်နေကြတုန်း ရှိသေး၏။ သင်းတို့ မျက်လုံးသည် ဘောက်ပြောင်နေကြ၏။ သင်းတို့နှုတ်ခမ်းသည် ပြုံးနေကြ၏။

“တကတည်းတော် လူသူတကာ သွားသည့်လမ်းမကြီးမှာ ပိတ်လို့၊ မအောင့်နိုင်မအင်းနိုင် ဖြစ်နေကြရင်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်ရာကွယ်ရာမှာ သွားပြီး ဘာလုပ်နေကြနေကြပေါ့”

ဈာလောင် ရန်လိုသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည့်တိုင်အောင် ကောင်းမြတ်က မိမိအား လှည့်မကြည့်။ မိပဲက ရန်ထောင်တော့မည့်ဟန်နှင့် မျက်လုံးချင်း လွဲဖယ်၍ မိမိဘက်သို့ လှည့်ရန်ပြုသည်ကိုပင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံးချင်း မခွာစေရ။ မိပဲ၏ လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်၏။ ထို့နောက် မိမိအား လမ်းဖယ်ပေးသကဲ့သို့ မိပဲရှိရာသို့ လှင်ချင်းအပ်လျက် ဖိတိုး၏။ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းမျှ နောက်ပြန်ဆုတ်နေရသည့် မိပဲကိုလည်း မသွားစေအောင် ဖေးမထားသကဲ့သို့ ကိုင်ထားသည့် လက်မောင်းအား မလွတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ သူ့လက်မကြီးက မိပဲ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သူ့မျက်နှာကြီးက မခွာဘဲ မိုးထား၏။

“ဒီညတော့ ကိုရင်လာဖြစ်အောင် လာမှာပါကွာ၊ မိပဲလေး မျှော်နေမယ်ဆိုတာ ငိုရင် သိပါတယ်။ စစ်သည်တော် စည်းကြပ်သည့် အိမ်ခေါင်းမင်းက ကိုရင်ကို ခေါ်ထားလို့ သွားနေရလို့”

“ကိုရင် ကိုရင်မြတ် စစ်သည်တော် စည်းကြပ်ရာကို လိုက်ရတော့မယ် ဟုတ်လား” မိပဲသည် ရန်လိုလာသော မြခက်ကို မေ့သွား၏။ မိပဲ၏အသံမှာ စိုးရိမ်သံနှင့် ငိုသံ ရောနေ၏။ မိပဲ၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေသည့် ကောင်းမြတ်၏ ချောချောမော့မော့

မျက်နှာကို ငိုတော့မည်ဟန်ပန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဤအရာတွေကို မတွေ့လို၊ မမြင်လို၊ မသိလို၊ မကြားလိုသော မြခက်သည် မျက်စိရှေ့၌ တွေ့မြင် သိကြားနေရ၏။ မိမိကို လုံးဝ ဂရုမစိုက် လှည့်မျှမကြည့်ဘဲ လမ်းဖယ်ပေးထားပြီးဖြစ်လျက် ဘာပြု၍မှန်းမသိ အကြောင်းမဲ့ ရပ်နေမိခဲ့သော မြခက်သည် ချက်ချင်း သတိဝင်လာကာ ကောင်းမြတ်၏ ကျောဘက်မှ မြတ်ကျော်လာခဲ့၏။ လူချင်းထိမိရမည်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စိတ်တွေ ဝင်နေ ပါလျက် မိမိ၏ ရှေ့လောကြီးမှူး ဒေါသဖြစ်မှု၊ အလိုလို မုန်းတီးနေမှုတို့ကြောင့် တမင် ပြုလုပ်လိုက်သလို ကောင်းမြတ်ကို တိုက်မိတိုးမိခဲ့ရသေး၏။

သည်သို့ တိုးမိတိုက်မိရခြင်းကို တမင် ထိချင်တိုးချင်၍ပြုသွားသည်ဟု ကောင်းမြတ် က ထင်လိုက်မည်ကို ရင်ထဲမှ နာကြည်းမိပြန်၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဟန် မရှိ သိပုံမှ မရသလို ရှိနေသည်ကို မြင်သိရသောအခါ ရူးမတတ် ဒေါသဖြစ် လာရ၏။ ပြေးလွှားအော်ဟစ်၍ ထုရိုက်ကုပ်ဖွဲ့ပစ်ချင်၏။ ရင်ထဲမှ အလိုလို ရှိုက်မိ၏။ မျက်လုံး၌ မျက်ရည်ဝိုင်းလာရ၏။

ခေါင်းထဲ၌ “နေဦး၊ သင်းတော့လား ကလဲ့စားကို ပြန်ချေမယ်” ဟု ခြေလှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်း ပြောမိ၏။ သာယာသော ကောင်းကင်တိမ်တိုက် တောတန်းတို့ကို မကြည့်ဘဲ မြေလမ်းပုံဖုံကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ဖြစ်လာခဲ့သမျှ ဒေါသမာနတို့ဖြင့် အညှိုးထား၍ ဆောင့်ဆောင့် နှင်းရာ မြေသားအထုပ်လျှင် တဖုန်းဖုန်း အော်မြည်ရ၏။ ရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တိုးမိတော့မည်သို့ဖြစ်သဖြင့် မော့ကြည့်၏။

ပျော့ပျောင်းသော မျက်နှာ၊ ကြည်သာသောအပြုံး၊ နိမ့်ချသောဟန်ပန်တို့ဖြင့် ရပ် နေသည့် စံတုတ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ စံတုတ်၏ မျက်ပေါက်ကျဉ်းထဲမှ မြတ်နိုးမှု၊ ကြင်နာ မှုတွေ လျှံထွက်ကျနေ၏။ ကျယ်၍ထူသော စံတုတ်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံ၌ နှစ်လိုဖွယ်သော ယုယလိုမှုတွေ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ ဤစိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ ချိုသော မျက်လုံးမျိုး၊ ချိုသော နှုတ်ခမ်းမျိုးတို့ကို ကောင်းမြတ်ကဲ့သို့သော သူမျိုးအား ပေးကမ်းတပ်ဆင်ခြင်းမပြုဘဲ ဘာ ကြောင့်များ သလောက် အရပ်ဆိုးသည် ကိုစံတုတ်ကြီးကိုမှ ပေးထားရသလဲ ကံတရားရယ် ဟု မြခက်၏စိတ်၌ မကြည်မသာ ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်စောင်းဖြင့် စွေခနဲ ထိုး ခဲ့ပြီးနောက် မျက်နှာတင်းတင်းထားကာ စံတုတ်ကြီးကို ဘေးမှပန်းလျက် လွန်လျှောက် လာခဲ့၏။

လွန်လာမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိ မပြုသင့်သည်ကို ပြုလာမိခဲ့ပြီဟု မြခက်က ချက်ချင်းသိ၏။ မိမိအား ယုယကြင်နာစွာ နှုတ်ဆက်တော့မည့်သူဖြစ်မှန်း သိပါလျက် ဘာကြောင့် မိမိက ဤသို့ ပြုလုပ်လာခဲ့မိပါလိမ့်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ အံ့ကြဲနေ၏။ မိမိ ဤသို့ မျက်နှာထားဖြင့် လွန်လျှောက်လာခဲ့သည့်အတွက် ကိုစံတုတ်ကြီး မည်သို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ မည်လဲဟု တွေး၏။ ကိုစံတုတ်ကြီးသည် စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်မဟုတ်။ အလွန်ဆုံး ဝမ်းနည်း

ကျန်ရစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ မိမိနောက်သို့ လိုက်လာချင်လျှင်တောင် လိုက်လာပေဦးမည်ဟု တွေး၏။ ထိုသို့တွေးရင်း နောက်သို့ ပြန်မကြည့်ဘဲ ဆက်လက် လျှောက်လာ၏။ ထိုစဉ် ကောင်းမြတ်တို့ စုံတွဲလည်း သည်ဘက်ကို လျှောက်လာချင်လျှင် လျှောက်လာကြဦးမှာ ဟု စဉ်းစားမိပြန်၏။

မြခက်သည် တုံ့ခန့်ရပ်လျက် နောက်သို့လှမ်းကြည့်၏။ မြခက် ထင်သည့်အတိုင်း ပင် စံတုတ်ကြီးသည် မြခက်နှင့် မနီးမဝေးမှ လိုက်လာနေ၏။ စံတုတ်ကြီး၏ မျက်နှာ သာသည် နှစ်လိုဖွယ်သော အပြုံးကို ပြုံးမြဲ ပြုံးနေ၏။ စံတုတ်ကို ကျော်၍ အဝေးမှ ဘဖြည်းဖြည်းလာနေကြသော ကောင်းမြတ်တို့ကိုလည်း မြင်မိအောင် မြင်နေလိုက်သေး ၏။ မြခက်သည် အဝေးမှ ကောင်းမြတ်တို့ကို မကြည့်ဘဲ စံတုတ်၏မျက်နှာကို အကဲခတ် သလို ကြည့်ရင်း ရပ်စောင့်၏။

“ဘာတုံး၊ တော် ကျုပ်နောက်ကို လိုက်သာမဟုတ်လား။”

စံတုတ်က ဘာမျှမပြောဘဲ ပြုံးလျက် မြခက်၏ ရှေ့နှစ်တောင် ကွာလောက်မှ ရပ်၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးများသည် စံတုတ်၏ မျက်နှာပေါ်၌ လွှမ်းမိုးစွာ ကြည့်နေ၏။

“ပြောလေ၊ တော် ကျုပ်နောက် လိုက်လာသာမဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ဖို့ လိုက်လာ သာတုန်း။”

ကိုင်းပင်ရှည်ကြီးများ ဝိုင်းရံပေါက်ရောက်နေသော ကြည်လင်ငြိမ်သက်သည့် ရေ အိုင်ကဲ့သို့ မြခက်၏ နက်ရှိုင်းကြည်လှဲသော မျက်လုံးကြီးများသည် စံတုတ်၏ရင်ကို ဆားမြစေ၏။ စံတုတ်သည် ဘာပြောရမည်မသိတဲ့ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့် စဉ်းစားနေ၏။ မြခက်သည် ဆုံထုံအအကြီး ပြုံးနေသည့် စံတုတ်ကို ကြည့်လျက် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။

“ပြောစမ်းပါတော်... တော် ကျုပ်ကို ချစ်သယ်ကြိုက်သယ်နဲ့ ပြောမလို့ လိုက် လာသာ မဟုတ်လား။”

စံတုတ်က မျက်ပေါက်ကလေးနှစ်ခု ပိတ်သွားအောင် ပြုံးလိုက်၏။ စံတုတ်၏ အပြုံးမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပျော်စရာကြီး မြင်နေရသောကြောင့် မြခက်ကပါ ရောနှော ပြုံးမိ၏။ မြခက်၏အပြုံးကို မြင်ရသည်နှင့် စံတုတ်၏ မျက်နှာကြီးမှာ ပို၍ ဝင်းပလာ သည်။

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် မြခက်ဆီက လိုချင်သာလေးတစ်ခု ပြောမလို့ ြ။”

မြခက်သည် တဖြည်းဖြည်း မိမိတို့နှင့် ပိုနီးလာပြီဖြစ်သော ကောင်းမြတ်တို့ကို မသိမသာ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်ရာမှ စံတုတ်ကြီးအား မျက်စောင့်ထောင့်လိုက်၏။

“တော် လိုချင်သာ ကျုပ် သိပါတယ်တော်။ ပြောစမ်းပါ၊ ရဲရဲကြီး ပြောလိုက်စမ်း ြ။ ကျုပ် တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။”

စံတုတ်သည် မြခက်၏ ထက်မြက်သော ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းကို ပြန်ကြည့်မိရာမှ ရင်ခုန်လာသဖြင့် မျက်လွှာချလိုက်၏။ ငယ်ငယ်က မိမိနှင့် သတ်ဖတ် ရန်ဖြစ်ဖက် ကောင်မကလေးကိုပင် ဘာကြောင့် ဤမျှ ရင်တုန်ပါးတုန် ဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဆိုးရင်း အားတင်းလိုက်၏။

“ကျုပ်... ကျုပ်လည်း မင်ကြောင်ထိုးရမှာမို့ မနက်ဖြန် မနက် နေမထွက်ခင် ကျုပ်ဖို့ ပန်းတစ်ခက်ပေးပါလို့ မြခက်ဆီ တောင်းမလို့”

မြခက်က စံတုတ်၏မျက်နှာကို ပြူးကြောင်စွာ ကြည့်၏။ ထို့နောက် စံတုတ်၏ ထုံထိုင်းထိုင်း ရိုးအမမျက်နှာကြီးကို ကုပ်ဖွပ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာ၌ ချက်ချင်း မကျေနပ်ရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးလာ၏။

“တော် လိုချင်သာ ဒါပဲလား၊ သည့်ပြင် ကျုပ်ဆီက လိုချင်သာ မရှိတော့ဘူးလား၊ တော် မှန်မှန်ပြော”

“ဘုရားစူးရပါစေ မြခက်ရာ။ ကျုပ် မနက် အဲသာရရင် တော်ပါပြီ။ ကျုပ် မြခက် ဆီက တခြာ ဘာမှမတောင်းပါဘူး”

မြခက်သည် စံတုတ်ကြီးကို စိတ်ပျက်စွာ မြင်နေရရာမှ နောက်သို့ ကျော်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဤစိတ်ပျက်ဖွယ်သော စံတုတ်ကြီးနှင့်ပင် စကားပြောနေလိုသော စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် လူသွားလမ်းကလေးကို တမင်ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“နို့ အရင်တစ်ခါတုန်းကတော့ နောက်နှစ်မှ ထိုးတော့မယ်ဆိုပြီး အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးမှ တမင်မထိုးဘဲနေလိုက်တာ မဟုတ်လား။ ခုမှသခါ ဘယ်လို ဖြစ်လာရတာတုန်း”

“အရင်တုန်းက အမိကခိုင်းလို့ အဖကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး နောက်နှစ်မှ ‘မင်သေ’ ထိုးပါ သားရယ်လို့ ပြောလာတာကိုး။ စစ်သားစည်းကြပ်သည့်အထဲ ပါသွားမစိုးလို့ လာတာသာ။ ခုတော့ ကလန်ကြီးရဲ့သား စံလှကိုယ်တိုင် နေပြည်တော်က ရောက်လာသယ်လေ။ သင်းမှာ စစ်သားစည်းကြပ်ဖို့ အမိန့်စာချွန်တွေ ပါလာသယ်၊ မင်ကြောင် မရှိသော ရှိသော ရှင်မပြုရသော ပြုပြီးသော အားလုံး စစ်သားအဖြစ် စည်းကြပ်ထားနှင့် ရမယ်တဲ့ဗျား”

‘စံလှ’ ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် မြခက်၏ မျက်လုံးထဲ၌ မိမိရှေ့တွင် ကောင်းမြတ်နှင့် အမိုက်ဖြိုင်ခဲ့ကြပုံတွေကို မြင်ယောင်လာ၏။ သည့်နောက် တစ်နှစ်လောက်ကြာကတည်းက စံလှတစ်ယောက် နေပြည်တော်သို့ သွားရောက်နေသည်ဟု ကြားခဲ့ရ၏။ ယခု စံလှပြန်လာပြီတဲ့။

မြခက်၏ စိတ်၌ လှုပ်ရှားသွား၏။ ငယ်စဉ်က ရန်ညှိုးရှိခဲ့သော စံလှသည် ကောင်းမြတ်ကိုများ နှိပ်စက်လေမလားဟု ပူပန်လာ၏။ အို... ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာမထားတဲ့လူ၊ ကိုယ့်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ နှိပ်စက်စမ်းပါ၊ နှိပ်သက်လိုက်စမ်းပါစေဟု စိတ်ကိုတင်းရင်း ဟန်လုပ်လိုက်၏။

“ကိုစံလှကြီးက ရွာကို တစ်ခါတည်း ပြန်လာသာလား၊ အခု သူက ဘာဖြစ်လာ သာလဲ”

“သင်း ဘာရယ်လို့ တို့ ဘယ်သိဝံ့ပါ့မလဲ။ သင်းမှာ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေ နဲ့များ။ သင်းခေါ်သွားလို့ ပါသွားရသည့် ငတိုးကြီး ပြောသာကတော့ မြို့စားမင်းကိုတောင် သင်းက လက်ပိုက်ပြီး တန်းတူ သကားပြောသတဲ့။ ကလန်ကြီးတွေဆို သင်းဆို ကြောက် လိုက်ရသာ အလွန်ပဲတဲ့။ သင်းကလည်း သယ်ပီး ကြိမ်းလှ မောင်းလှဆိုကိုး”

စံတုတ် ပြောသည်မှာ စိတ်ပူစရာချည်း ဖြစ်နေ၏။ ဤမျှ တန်ခိုးအာဏာတွေနှင့် ဖြစ်လာသော စံလှသည် ကောင်းမြတ်ကိုမြင်လျှင် ငယ်စဉ်ကအဖြစ်တွေကို သတိရလိမ့် မည်သာ ဖြစ်၏။ သည်ရွာ၌ မင်းကျောင်းသားနှင့် ပွဲကျောင်းသားတို့သည် ငယ်စဉ်ကတည်း က ဘယ်အခါမျှ မတည့်ကြ၊ ငယ်စဉ်က ပွဲကျောင်းသားတွေက မင်းကျောင်းသားတို့ကို နိုင်ကြရိုး အစဉ်အလာရှိသလို ကြီးလာလျှင် ရာထူးခွင့်ထူးတွေနှင့် ဖြစ်လာတတ်ကြသော မင်းကျောင်းသားတွေက ဆင်းရဲသား ပွဲကျောင်းသားတွေကို ပြန်၍ နှိပ်စက်ရိုးအစဉ်အလာ ရှိ၏။

မြခက်၏ ပုပန်သော မျက်လုံးသည် စံတုတ်ကို ကျော်လျက် ကောင်းမြတ်တို့ ဘက်သို့ ရောက်သွား၏။ မိပဲက ကောင်းမြတ်၏မျက်နှာကို မခွာဘဲ ကြည့်၍ လိုက်လာ ၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အသည်းယားစရာ မျက်လုံးမျိုးနှင့် မိပဲတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံခြုံကြည့်လိုက်သေး၏။ ပြီးတော့ မိပဲ ရေအိုးကို လည်း သယ်သယ်ပိုးပိုးနဲ့ သူက ယူလာရသေး၏။ သူ့အဖြစ်မှာ သည်က စိတ်ပူနေရ သည်။ သည်က ကြည့်နေရသည်ကိုမျှ မသိ။

မြခက်သည် မျက်နှာကို ဧတင့်ခနဲ လှည့်လိုက်ကာ စံတုတ်၏ လက်မောင်းအိုး ကြီးကို ဆုပ်လျက် စံတုတ်၏ မျက်နှာကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ် စိတ်ပူလိုက်သာတော်၊ သည်လိုဆိုရင် ကိုစံတုတ်ကြီးရဲ့လည်း စစ်သား တွေ စည်းကြပ်ပြီး ခေါ်သွားမယ့်အထဲမှာ လိုက်ရတော့မှာပ”

“အေးပေါ့၊ သာကြောင့် မနက်ဖြန် မင်ကြောင်ထိုးဖို့ လုပ်ကြရမှာပ ငါရဲ့၊ ငါရဲ့။”

စံတုတ်ကြီး၏ မျက်လုံးသည် တောက်ပြောင်လျက်ရှိသော မြခက်၏ မျက်လုံးကို ကြည့်မိရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာ၏။ ငယ်စဉ်က အကြိမ်ကြိမ် ဖက်သတ်ခွဲဖူးသော မြခက်သည် ယခု မိမိ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ မိမိ တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းဖျဉ်းသိမ့်သိမ့် ဖြစ်လာရ၏။ ရင်ထဲ၌ တလှုပ်လှုပ်ခုန်လျက် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြော တွေ ဖောင်းကြွလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ အသားတွေ ပူလာကာ မိမိကိုယ်လုံးထဲသို့ မြုပ်သွားအောင် ဖျစ်ညှစ်ပွေ့ဖက်ထားလိုစိတ်တွေ ဖြန့်ခနဲ ပေါ်လာရ၏။ မျက်နှာကြီး ဘစ်ခုလုံး ထူအမ်းအမ်း ဖြစ်လာရလျက် ချွေးပေါက်ကြီးများ စို့လာရ၏။ လူသာလျှင်

တုန်သည်မဟုတ်၊ အသံတွေပါ တုန်လာလျက် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ထစ်အသွား၏။ မြခက်က ဘာကြောင့် စံတုတ်ကြီး ဤမျှဖြစ်သွားရသည်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အတွင်းစိတ်ဖြင့် အလိုလိုသိ၏။ သို့သော် မိမိတို့နှင့် နီးလာသော မိမိတို့အား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အပြုံးအရယ်မပျက် စကားပြောလာနေကြသော ကောင်းမြတ်တို့ကို လှမ်း မကြည့်ဘဲ နေပါလျက်ပို၍ သတိထားမိနေ၏။

“ပြောပါဦး၊ ဘာလဲ ငါရဲ့ ဘာပြုလဲ”

မြခက်၏လက်သည် စံတုတ်ကြီး၏ လက်မောင်းကို ကိုင်မြဲကိုင်ထား၏။ မြခက် ၏ မျက်နှာသည် စံတုတ်ကြီး၏ တပ်မက်သော မျက်လုံးအောက်၌ ပိတုန်းညိုကို ညှို့ ငင်နေသည့် ဝတ်ရည်ရွမ်းသော ပွင့်သစ်စပန်းကဲ့သို့ အဆင်သင့် ပွင့်လန်းနေ၏။ မြခက် ၏ ပုံသွင်သည် လေအသွဲ့တွင် ယိမ်းနွဲ့သော ပန်းခက်ငယ်ကဲ့သို့ ကလက်ဟန်ပေါက်၏။ စံတုတ်သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်စည်းလျက် တံတွေးမျိုးလိုက်၏။

“ငါရဲ့... ငါရဲ့အားလုံး မင်ကြောင်ထိုးကြမယ်။ မှောင်ရုံကြီး သုံးရုံတောင် ဆောက် ထားသယ်။ နောက်မကြာခင် ငါရဲ့ အားလုံး ရှင်ပြုကြရမယ်”

မိပဲနှင့် ကောင်းမြတ်တို့သည် ပို၍ နီးလာကြ၏။ သံလွင်ငယ်၏ မြည်သံကို ဝါး လက်ခုပ်သံကြီးက ဖုံးသွားသကဲ့သို့ မိပဲ၏ ရယ်မောသံကလေးသည် ကောင်းမြတ်၏ ရယ်သံဩကြီးအောက်၌ ပျောက်သွား၏။ မြခက်သည် ကောင်းမြတ်တို့က မိမိအား သတိ မမူသကဲ့သို့ မိမိကလည်း စံတုတ်၏ မျက်နှာကို မှန်ကြည့်သလို ကြည့်နေရင်းမှပင် ကောင်းမြတ်တို့ဘက်သို့ မလှည့်မကြည့်ပါဘဲ အားလုံး ကြားသိနေ၏။ သို့သော် လုံးဝ မကြားမသိဟန် ပြုနိုင်သမျှ ပြုလိုက်၏။

“ဘာပြုလို့ သည်လိုလုပ်ကြရသာတုန်းဟင်၊ ကိုစံတုတ်ကြီးတို့အားလုံး စစ်သား စည်းကြပ်ရာနောက်ကို လိုက်ရတော့မယ်လား”

“လိုက်ကြရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေက အရွယ်ရောက်စကလေး တွေကိုပါ စောစော မင်ကြောင်ထိုးပြီး စောစောရှင်ပြုဖို့ လုပ်နေကြတာပဲ”

မြခက်၏ မျက်လုံးသည် မိမိကို မကြည့်ဝံ့သဖြင့် မျက်လွှာချနေသော စံတုတ်ကြီး ၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် တမင် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ မြခက်၏နားသည် စံတုတ် ကြီး ပြောနေသည့်စကားကို ဂရုတစိုက် နားစွင့်နေ၏။ သို့ပါလျက် မြခက်၏ နားထဲ၌ အနီးသို့ ရောက်လာကြသော ကောင်းမြတ်တို့၏ ခြေသံကို ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ကြား နေရသည်။ မြခက်သည် မိမိ၏ လွတ်နေသော ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို စံတုတ်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

“သာဖြင့် မနက်ဖြန် တော် မင်ကြောင်ထိုးရင် ကျီးမနီးပန်းလောက်သာ မဟုတ် ပါဘူး။ တော့အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တောင် အစအဆုံး ရက်ထားသည့် မင်ခံပုဆိုးပါ ပေး

ပါမယ်။ ဝဲမှောင်ကို ဝင်မယ့်ယောက်ျားဆိုရင် ကျုပ်ပေးသည့် ထောင်ပုဆိုးကို မင်ခံလုပ်ပါလား။”

မြခက်သည် မိမိ၏အသံ အနည်းငယ် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်သွားသည်ဟု သိရ၏။ သို့သော် မိမိနှင့် စံတုတ်ကြီးကို ဘေးမှပန်း၍ လျှောက်သွားကြသော ကောင်းမြတ်တို့၏ ခြေသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည် ထင်သဖြင့် ပို၍ ကျေနပ်၏။ ထိုထက် မိမိတို့ကို လွန်သွားမှ မိမိ၏စကားကို ကြားသောကြောင့် မိပဲက မသိမသာ လှည့်ကြည့်သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ပို၍ ကျေနပ်၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်၏ ပုံဟန်မှာ လုံးလုံး ဂရုမပြုသလို မကြားမသိသလို ရှိနေသောကြောင့် ဖြန့်ခဲနဲ့ ဒေါသဖြစ်ပြန်ရ၏။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ပြန်ရ၏။

ကောင်းမြတ်သည် သူ မင်ကြောင်ထိုးမည့် နံနက်က အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနှင့် မိမိဆီမှ ကျီးမနိုးပန်း လာတောင်းခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။

ထိုစဉ်က ကောင်းမြတ်သည် “အပျိုတွေ ပေါသာ ငါ သိသားပဲတဲ့၊ သာပေမင့်ချောသိ၊ လှသိ အပျိုက ပေးမှဖြစ်မှာမို့ နှင့်ဆီလာသာ” ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ လျှာအရိုးမရှိ စကားတတ်တိုင်း ပြောတတ်လှသော ကောင်းမြတ်သည် “ဘယ့်နယ် မချောရ မလှရမှာ တုန်း၊ ချောလိုက် လှလိုက်သာမှ ပပဝတီက မမ မမ ကျုပ်သခင်မလို့ ခေါ်ရသေးရဲ့။ ငါ တကယ်ပြောသာ သိလား” ဟု ဆိုဖူး၏။ ထိုစဉ်က သူသည် တကယ်ပဲ မိမိအား ထိုသို့ ထင်ခဲ့ဖူးဟန်တူ၏။ သူ၏ စကားများကို ယခုအထိ နားထည့် ကြားယောင်နေသေး၏။ “ငါက ပြလိုက်စမ်းချင်တယ်။ ညနေ နေကလေးရှိရုံမှာ သနပ်ခါး ဘဲကြားကွက်လို့၊ ပြီးတော့ အထက်ဆင်နီနီမှာ ချည်စိမ်းကလေး ပေါင်ထားတဲ့ မဲထဘီကိုဝတ်လို့၊ နောက်ပြီး အပွင့်နှစ်ဆင့်ပါသည့် ခတ္တာပန်းကြိုး ဝင့်ကာဝင့်ကာနဲ့ ရေခပ်သည့် သဲလမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း ပြန်လာလိုက်ပုံများ မိုးပေါ်က တောက်နေသည့် တိမ်တွေ တောင် နှင့်ကို ငုံ့ကြည့်နေရသယ် သိလား” တဲ့။ ယခုတော့ သည်စကားမျိုးကို သူသည် မိပဲကို ပြောလာဟန်တူ၏။ မိမိကို မပြောမီကလည်း သူသည် လှမယ်ကို ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်ဟု အေးသာဆီက ကြားခဲ့ရဖူး၏။

မြခက်သည် ကောင်းမြတ်အပေါ်၌ တွေးမိတိုင်း နာကြည်းလျက် ရုတ်ခြည်း ဒေါသဖြစ်လာ၏။ မြခက်၏ ဝင်းပပမျက်နှာသည် ပန်းသွေးရောင် လွမ်းသွား၏။ ကောင်းမြတ်ဘို့၏ ခြေသံ ဝေးမသွားလှသေးမီ မြခက်က မျက်လွှာချလိုက်၏။

“ကျုပ် ကိုစံတုတ်ကြီးကို ချစ်သယ် သိလား”

မြခက်၏အသံမှာ ကျယ်လွန်းလှသောကြောင့် စံတုတ်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင် လန့်သွားရ၏။ လန့်ရုံမျှမဟုတ် ဝမ်းထဲမှ အရူးအမူး ချစ်နေမိသော စံတုတ်ကြီး၏ မျက်နှာ၌ လှက်သွေးများ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ မိမိတို့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသော ကောင်းမြတ်တို့

များ ကြားသွားလေမလားဟု လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်တို့က မကြားမသိသလို ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လက် လျှောက်သွားမြဲ လျှောက်သွားနေကြသောကြောင့် စံတုတ်ကြီးအဖို့ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

အမှန်တော့ စံတုတ်ကြီးသည် စောစောကတည်းက ကောင်းမြတ်ကို နှုတ်ဆက်ချင်နေ၏။ သို့သော် မိမိနှင့် စကားပြောနေသော မြခက် ရှက်သွားမည်စိုးသည်တစ်ကြောင်း၊ ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်က မသိသလို ပြုသွားသဖြင့် မိပဲပါလာသည့်အတွက် ဤသို့ ပြုသွားသည်ဟု ထင်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း အောင်အည်းစောင့်စည်းနေခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ် စံတုတ်ကြီးအဖို့ အံ့အားသင့်စရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆင်လာ၏။ မြခက်က မိမိအား မင်ခဲပုဆိုးပေးမည်။ မိမိသည် ထောင်ပုဆိုးဖြင့် မနက်ဖြန် ဝဲမှောင်ကို ဝင်ရတော့မည်။ ထို့ပြင် မိမိက ဘာမျှမပြောသေးပါပဲနှင့် မြခက်က မိမိအား ချစ်ပါသည်တဲ့။

ယခင်က မိမိသည် မြခက်အား ရိပ်ကာ စောင်းကာ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ဖူးသော်လည်း မြခက်သည် ဝေကာတိမ်းကာ အမြဲရှောင်ရှားနေခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခုမူ မြခက်သည် မိမိက ဘာမျှမပြောရ မမေးရပါဘဲနှင့် မိမိအား ချစ်သည်ဟု ဆိုနေ၏။

စံတုတ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ မြေပေါ်၌ ရပ်တည်နေရသည်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု တွေး၏။ တောတွေတောင်တွေ အားလုံးတို့သည် ပိုမို လင်းလာသလို၊ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့မလိုလို စိတ်ထဲ၌ ထင်လာရ၏။ မိမိ၏ ခြေထောက်အောက်၌ ဘာမျှမရှိတော့သလို ထင်ရလျက် မိမိကိုယ်သည် လေထဲ၌ ရပ်တည်နေရသလို ထင်ရလျက် မိမိ၏ စိတ်ထဲ၌ မြခက်ရော မိမိပါ လဲကျတော့မလိုလို ထင်ရလျက် ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသောကြောင့် မြခက်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ လမ်းမပေါ်၌ရပ်ရင်း မျက်လုံးကို ဖွင့်ရင်း မြခက်ကို ကြည့်နေရင်း အိပ်မက်မက်နေရတီသို့ ဖြစ်နေ၏။

“လွတ်စမ်းပါတော်၊ တော့လက်ကြီးက”

မြခက်သည် မိမိ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်အား ဆုပ်ကိုင်ထားနေသည့် စံတုတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်၏။ အိပ်ရာမှနိုးသူသို့ သတိရလာသော စံတုတ်သည် မြခက်၏ မျက်နှာကို ဂရုစိုက်မိလာ၏။ မြခက်၏ ပြုမူပြောဆိုပုံသည် မိမိ၏အပေါ်၌ ချစ်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုမူပြောဆိုပုံမျိုးမဟုတ်။ မိမိအား ကြည့်နေသော မြခက်၏ မျက်လုံးသည် ရွံရှာစက်ဆုပ်လှသောအသွင်ကို ဆောင်နေ၏။

စံတုတ်သည် မြခက်၏ မျက်နှာကို ငေးမောရင်း စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်သွားမိ၏။ မိမိ မည်ကဲ့သို့သော အမှားကို ပြုလိုက်မိပါသနည်းဟု အပြေးအလွှား တွေးတော၏။ မိမိသည် မရပ်တည်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာလှသောစိတ်နှင့် မြခက်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိခဲ့၏။ ချစ်သူတစ်ယောက် ဤသို့ ဆုပ်ကိုင်မိခြင်းသည် ကြီးကျယ်သော အပြစ်မဟုတ်။ မြခက်ကိုယ်တိုင်ပင် မိမိ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် မိမိ၏ ရင်ဘတ်

ပေါ်သို့ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကိုတင်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် ပွတ်သပ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့နောက် မိမိခုံးပေါ်၌ သိုင်းခြုံထားသည့် မိမိဝတ်ထားသော ပုဆိုးရည်မှ ပုဆိုးစကိုယ်လျှင် တယုတယ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပွတ်သပ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ပါလျက် ယခုချက်ချင်း မိမိအား လွန်စွာ စက်ဆုပ်လှသည့် ဟန်ပန်ဖြင့် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲပြုမူနေ၏။

စံတုတ်၏ အတွေးမဆုံးမိပင် မြခက်သည် ချာခနဲ စံတုတ်ကို ကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည်။ စံတုတ်က ငေးမောနေဆဲ၊ စံတုတ်၏စိတ်၌ မိန်းကလေးများသည် အသိခက်လှပါကလားဟု တွေး၏။ ရေ၌ရှိသော ငါးကို အသိရခက်သကဲ့သို့ မိန်းမတို့၏စိတ်က အသိခက်လှ၏ဟု ကျောင်း၌ သင်ခဲ့ဖူးသည့်စာကို သတိရလာ၏။

ခြေ၌ ကျက်စားသွားလာသည့် ငါးကို ရိုးရိုးလူသာမန်တို့ မသိကြသော်လည်း တံငါသည်တို့သည် သိကြ၏။ ထို့အတူ မိမိ၏သူငယ်ချင်း ကောင်းမြတ်လည်း သိဟန်တူ၏။ ရွာထဲ၌ ကောင်းမြတ် လည်ပတ်ရောက်ရှိခဲ့သော ဝဲလင်းဆောင်တို့ကား များလှ၏။ ကောင်းမြတ်ကို အထူးပြု၍ လက်ခံကြသော ဗိုင်းဝါဖန်ရင်း စောင့်တတ်ကြသည့်အပျိုတို့လည်း များလှ၏။ မိမိသည် သူငယ်ချင်း ကောင်းမြတ်ကဲ့သို့ မိန်းမတွေ၏ ခြင်းရာကို သိတတ်သူဖြစ်လျှင် သူငယ်ချင်း ကောင်းမြတ်ကဲ့သို့ ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီးထား၍ မရွေးချယ်ဘဲ မြခက်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရွေးချယ်ယူပါမည်ဟုလည်း တောင့်တ၏။

“လာ... ဘာငေးနေသလဲ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အသံစူးစူးကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် စံတုတ်သည် နကန် (နွားကန်) ဖြင့် အတိုခံလိုက်ရသည့် နွားကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသတိရ၏။ မြခက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိမိအား ရပ်စောင့်ရင်း ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အဝေးတွင် ယင်းမာချောင်းရို့ လက်ယက်သဲတွင်းမှ သောက်ရေချိုခပ်၍ ပြန်လာကြသော ရွာသူအပျိုတစ်သိုက်ကို ဆွဲရ၏။ မြခက်ရှိရာသို့ စံတုတ်ကြီးက အရေးတကြီး လိုက်သွားသောအခါ၌ မြခက်သည် ရေခပ်၍ပြန်လာကြသော ရွာသူအပျိုတို့နှင့် ရယ်ကာမောကာ စကားပြောနေကြ၏။

“အဟုတ်ပြောသာ တော်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ်ရက်သည့်ပုဆိုးကို မင်ခံပုဆိုးလုပ်ဖို့ ကိုစံတုတ်ကြီးကို ပေးတော့မလို့”

“သာဖြင့် ညည်းလူ ကောင်းမြတ်ကို ညည်း ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“ကျုပ်လူ မဟုတ်ပါဘူးတော်။ အလကားပါ၊ သာလောက် မျက်နှာများတတ်သည့် ဒုဗျိုးကို ကျုပ်တို့က ရွံလွန်းလို့”

အပျိုဖော်တို့သည် မြခက်ကို ပြန်မပြောကြတော့ဘဲ ရယ်မောထွက်လာကြရင်း မှန်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော စံတုတ်ကြီးကို ကြည့်၍ ပြုံးကြ၏။

“ကိုစံတုတ်ကြီးတို့များ မစွဲမစွဲနဲ့ စွဲမယ့်စွဲတော့ မျက်သိကိုပိတ်လို့”
သဘောကောင်းသော စံတုတ်ကြီးက မျက်လုံးမှူးကြီးဖြင့် ပြုံးဖြူကြီးသာ ပြုနေ
၏။ မြရှင်သည် ခေါင်းခုကိုပြရင်း စံတုတ်ကြီးကို မျက်လွှာပင်ကြည့်၏။

“စွဲသယ် စွဲသယ်နဲ့ စွဲပြီးရင် ငါးပိရိုးနဲ့ အထိုးခံရသယံတော့။ သတိလည်းထားဦး
တော်ကြာ စပ်ပူစပ်လောင်ဖြစ်ကုန်နေရစဉ်းမယ်ပ”

မျက်စိစွဲသောသူများသည် စွဲသည့်အဖုကို ငါးပိရိုးဖြင့်ထိုးမှ မြန်မြန်မှည့်၍ ပြည်
ပေါက်တတ်သည်ကို တင်စားလျက် ပြောသွားခြင်းဖြစ်၏။ မြရှင် နောက်ပြောင်သွားသည်
မှာ မှန်လှ၏။ မြခက်သည် အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် စံတုတ်ကြီးအား ရန်ရှာသော
မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

“ဘာလဲ တော်က တော့ကို ချစ်သယ်ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား။
တော်လည်း အလကားပ”

“ကျုပ်... ကျုပ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ ကျုပ် မြခက်ကို ချစ်ပါသယ်။ ကျုပ်လေ
မြခက်က ကျုပ်ကို မေတ္တာတုံ့ပြန်သယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာ”

“တော်ပါ။ တော်ပြောတာတွေ မယုံပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာ
သာကိုတော့ နောက်က လိုက်ဖော်မရဘူး။ ကျုပ် တော့ကို မချစ်တော့ဘူး”

စံတုတ်မျက်နှာကြီးသည် သွေးစုတ်သွားသကဲ့သို့ အိုလာ၏။ စံတုတ်၏ နှုတ်ခမ်း
ထူကြီးမှာ တုန်နေ၏။ တော်တော်နှင့် စကားထွက်မလာနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

“ကျုပ်... ကျုပ် မြခက် မကြိုက်ဘူးထင်တာနဲ့ နောက်က လိုက်မလာသာပါ။
မြခက် သဘောတူလို့ရှိရင် ကျုပ် မြခက်နားမှာ အမြဲနေချင်သည့်သူပါ။ ကျုပ် မြခက်ကို
အမြဲမြင်နေရအောင် မြခက်တို့အိမ်က နပေါက် (နွားပေါက်) ကလေးပဲ ဖြစ်နေပါတော့
လို့ မကြာမကြာ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ယုံဖူးပေါင်။ တော်ရို၊ ယောက်ျားတွေဟာ အားလုံး အတူတူပဲ။ မိန်းကလေးတွေ
ကို ငါရို၊ သင်းရို၊ထက် ပညာကြီးသယ်၊ ဉာဏ်ကြီးသယ်၊ သင်းရို၊ကို လှည့်စားမယ်ဆိုပြီး
လှည့်စားနေကြတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး မြခက်ရယ်၊ ကျုပ်က အဲသည်လိုလှည့်တတ်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကျုပ် မြခက်ကို တကယ်ကြိုက်နေသောပါ”

“အဲသာ တကယ်ပြောသလား။ တော် ကျုပ်ကို အဟုတ်ကြိုက်သာ ချစ်သလား”

“အဟုတ်ပါ မြခက်ရော၊ ကျုပ် လိမ်မပြောတတ်တာ မြခက်လည်း သိပါတယ်။
ကျုပ်ကလေ မြခက်က မချစ်တော့ဘူးဆိုလည်း ချစ်နေမိမှာပဲ။ သည်အတိုင်းပါပဲလေ။
ခု မြခက် ချစ်သယ်ဆိုလို့သာ ကျုပ်က ဖွင့်ပြောရသာ။ နို့မဟုတ်ရင်လည်း မြခက် ကွယ်
ရာကနေပြီး ချစ်နေမှာပ”

“သာဖြင့် တော်ချစ်သည့်သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဘာလုပ်ရမလဲ မြခက်ကသာ ခိုင်း။ သေရမယ့်လမ်းဖြစ်စေ ကျုပ် သွားမယ်”

မြခက်သည် စံတုတ်ကြီးက စိတ်အားထက်သန်လှစွာ ပြောလိုက်ခြင်းကို မယုံကြည် သောဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၏။

“အလကားပါ။ တော်လှုပ်ပေးမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ် ပြောလိုက် သာနဲ့ တော် ကျုပ်ကိုလည်း ချစ်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မလုပ်ရမှာလဲ ကျုပ် လုပ်မယ်။ သေရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်ပေစေ ကျုပ် လုပ် မယ်။ ပြီးတော့ မြခက်ကိုလည်း ကျုပ် ချစ်နေမှာပဲ။ မြခက် ဘာဖြစ်နေနေ ကျုပ် ချစ် မှာပဲ”

“ဟွန့်... ကျုပ် မယုံပေါင်တော်။ တော်လား ကျုပ်ကိုချစ်နိုင်မှာ။ တော်ပါပြီ။ တော့်လည်း မခိုင်းတော့ပါဘူး။ ကျုပ် ခိုင်းလည်း တော်လှုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မြခက်က ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ စံတုတ်သည် ဘာလုပ်ရ မည်လဲ မသိ၊ ဘာပြောရမည်လဲ မသိ၊ မိမိ ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟု ဆိုပါလျက် ယခုကဲ့သို့ တစ်ဖက်သတ်ပြော၊ တစ်ဖက်သတ်ထင်၊ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်သွားသည့် အတွက် အခက်တွေ့နေ၏။ ထို့ထက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်သွားသည့်ကို နောက်က လိုက်မလာရကောင်းလားဟု အပြစ်ဆိုချင် ဆိုပေလိမ့်ဦးမည်။ ငေးငိုင်းတွေးတောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော စံတုတ်သည် ခြေလှမ်းကြိုကြီးဖြင့် မြခက်ကို မီအောင် နောက်မှ လိုက် လာ၏။ တစ်ခဏအတွင်း တုန့်ခနဲရပ်လျက် မိမိဘက်သို့ လှည့်လိုက်သော မြခက်ကို တွေ့ ရ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာ၌ မကျေနပ်မှု အရောင်အသွေးတို့ဖြင့် မှုန်းခြယ်လှပနေ၏။

“တော် ဘာလုပ်တာတုန်း၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူသူတကာမြင်ရင် ပြော အောင် ဆိုအောင် တော်တမင်တာက လိုက်လုပ်နေသလား”

စံတုတ်သည် ဟင်းလင်းပွင့်သော ပါးစပ်ဖြင့် တိမ်ရောင်အောက်၌ ဝင်းနေသော မြခက်၏ မျက်နှာကို ရင်မောစွာ ကြည့်၏။ မြခက်၏ ကိုယ်လုံးနှစ်ခုစာမျှ ထုထည်ထူ လျက် မြခက်ထက် တောင်ဆုပ်နီးပါးခန့် မြင့်မားထွားကျိုင်း၍ ကြီးခိုင်တုတ်သန်သော ဆာကုံးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့် စံတုတ်သည် မြခက်၏ ခြေရင်းတွင် ဧကလေးငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထိုင်ငိုချင်သည့်စိတ်တွေ ပေါက်လာ၏။ စံတုတ်၏ မျက်နှာသည် နှာရိုင်းသွင်းချိန်နှင့်အတူ ညှို့ဖိုင်းလာ၏။

“စောစောတုန်းက ကျုပ်လိုက်မလာတော့ မြခက်ကပဲ ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးသယ် မဟုတ်လား၊ ခုလည်း မြခက် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ကျုပ် လိုက်လာ...”

“သာဖြင့် ကျုပ်စိတ်မဆိုးရင် တော် ကျုပ်နောက်ကို လိုက်မလာတော့ဘူးပေါ့။ ကျုပ် သိပါပြီ။ သည်ကောင်မလေး မရခင်တော့ သူ့အကြိုက် လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး တော် လုပ်နေသလား။ ကောင်းပါသယ်။ ခုလို စောစောက သိရသာ ကောင်းပါတယ်”

မြခက်သည် ငိုတော့မည့်ပုံသွင်သို့ ဖြစ်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းချွန်လျက် တစ်ဖက်သို့ ဇောင့်ခနဲ လှည့်၏။ ခါးသိမ်၍ ပခုံးကျယ်သောကြောင့် လှပကြော့ရှင်းစွာ မြင်နေရသည့် မြခက်၏ ကျောပြင်သည် လှိုက်ဖိုစွာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် မြင်နေရ၏။ စံတုတ်၏ရင်သည် မြခက်၏ ကျောပြင်နှင့်အတူ ဖိုလှိုက်လာ၏။ စံတုတ်၏ နှလုံးသားသည် ထွက်ပြေးပုန်းခိုရာ ရှာရန်အတွက် ရင်တွင်းမှ တိုးထွက်နေ၏။

“မြခက်ရယ် ကျုပ်ကို သည်လိုမထင်ပါနဲ့။ ကျုပ် မြခက်ကို တကယ်ချစ်သာပါ။ မြခက်က ကျုပ်ကို တကယ်သာ သည်လိုထင်မယ်ဆိုရင်တော့...”

စံတုတ်၏အသံ ပြောရင်း တုန်ယင်လာ၏။ ထို့နောက် ပြင်းသော အသက်ရှူသံကို ကြားရပြီး တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားသည့် ခြေသံကို သိလိုက်ရ၏။ ခြေသံသည် လေးလံသော ကိုယ်ကြီးကို အနိုင်နိုင်သယ်သွားဟန်ရှိ၏။ မြခက်က စံတုတ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စံတုတ်သည် လမ်းအတိုင်းသွားခြင်းမဟုတ်။ အဝေး၌ရှိသော သနပ်ခါးပင်များရှိသည့် တောပြတ်ဆီသို့ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ စံတုတ်၏ခေါင်းမှာ ငိုက်စိုက်ကျနေ၏။ စံတုတ်၏ခြေလှမ်းတို့မှာ ယိမ်းယိုင်နေ၏။ စံတုတ်၏သွားပုံမှာ ဒဏ်ကိုရနေသည့် ထန်းရည်မူးသမားကြီး သွားနေပုံနှင့် တူလှ၏။

“ကိုစံတုတ်”

စံတုတ်၏ ခြေလှမ်းများသည် တုန်ခနဲ ရပ်သွား၏။ သို့သော် စံတုတ်ကား လှည့်မကြည့်။ စံတုတ်၏ ကျောပြင်ကြီးသည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေ၏။

“လာ... လှည့်ပြန်လာခဲ”

မြခက်၏ အသံစူးကလေးသည် စံတုတ်၏နှလုံးသားထဲသို့ ထွင်းဖောက်ဝင်လာသလားဟု အောက်မေ့ရ၏။ စံတုတ်၏ရင်ထဲ၌ ဆို့နှင့်နှင့် ဝေဒနာတစ်ခု အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ စံတုတ်သည် မလှုပ်နိုင် မလှည့်နိုင်၊ နေရာမှ မရွေ့နိုင်။

မြခက်သည် ပြုံးသောမျက်နှာနှင့်အတူ စံတုတ်ရှိရာသို့ ပြေးလာ၏။ ထို့နောက် မထွေးနိုင် မအန်နိုင်ဖြင့် ဆို့နှင့်နှင့်ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော စံတုတ်ကြီး၏ ပခုံးကို ဆွဲ၍ လှည့်၏။ စံတုတ်၏ မျက်လုံးရှေ့၌ အပြစ်ကင်းစင်၍ ကြည့်သောမျက်လုံး၊ ချိုသော အပြုံးဖြင့် လန်းတင့်သော ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ခု ဝေ့ကာဝံကာ ရောက်လာ၏။

“ဘာတုန်း... သာက ဘယ်သွားမလို့တုန်း။ သူများကို စိတ်ဆိုးသယ်ပေါ့လေ။ သာသူများကို မချစ်လို့ ထွက်သွားသာပေါ့ ဟုတ်လား ဟွန့်။”

ပန်းနွယ်သို့ ညွတ်ပျော့သော မြခက်၏ ဖယောင်းလက်သည် ကျွဲကောင် ဆင်ကောင်သို့ ကြီးခိုင်သော စံတုတ်ကြီး၏ သံကိုယ်ထည်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းသာသာပင် မပင်မပန်း ဆွဲခေါ်လာနိုင်ခဲ့၏။ ငိုက်ငိုက်စိုက်စိုက်ဖြင့် မိမိနောက်မှ ပါလာသော စံတုတ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲရင်း မြခက်သည် မြူးကြွစွာ ရှေ့မှသွား၏။

ဆူးလေဆူးတို့သည် ပျံ့နှံ့နှံ့ကောင်မကလေးအား တမင်အငြိုးကြီးဖြင့် စောင့်နေ သကဲ့သို့ ဝိုင်းပြုစူးလိုက်၏။ ဆူးလေဆူးတို့ကြောင့် ထောက်ကြံ့ ထောက်ကြံ့ပြုလာသော ခြေကို ‘ဆီးဆူး’ သည် အသားထဲသို့ နက်နက်နစ်နစ်ဝင်အောင် ထိုးမြှုပ်လိုက်၏။

“အမေ...”

မြခက်သည် ခြေထောက်ကို မြှောက်လိုက်ရာမှ ချုံမြက်များပေါ်သို့ တင်ပလွဲထိုင် လျက် လဲကျသွား၏။ ဆူးလေဆူးတို့ကား မြခက်၏ တင်ပါးကို အသားပိုကြီးဟူ၍ ချမ်းသာမပေးကြ။

“အိုး... ဟို”

စံတုတ်သည် ပြူးပြူးပြောပြောနှင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်သွား၏။ သူသည် မြခက် ကို မထိမကိုင်ပဲ၊ သို့သော် ဆူးလေဆူးများ စူးနေသည်ကိုမူကား ချက်ချင်းသိ၏။

“ဘာလုပ်နေသလဲ။ သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရသကဲ့သို့ သည်လိုပဲ ကြည့်နေသလဲ”

ဘာလုပ်ပေးရမည်မသိသော စံတုတ်သည် ပို၍ ပျာသွား၏။ ထိုစဉ်၌ မိမိအား ဆူးလေဆူးတို့က ဝိုင်းပြုစူးထားသည်ကိုလည်း နာရမှန်းမသိ။ မြခက်၏ ခြေထောက်တွင် စူးနေသည့် ဆူးလေဆူးတို့ကိုသာ ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် တစ်ခုချင်းလိုက်နုတ်၏။

“ဟွန့်... နာသယ် သည်နေရာမှာပဲ နုတ်နေလို့ ထပ်စူးကုန်မှာပေါ့။ သည်မှာလည်း စူးကုန်ပြီ”

ဟုတ်သည်၊ မြခက်၏ တင်ပါး၌လည်း အပြုလိုက် စူးနေကြ၏။ မြကြီးသို့ ထောက်ထားသည့် မြခက်၏ လက်ဖဝါးကလေး၌ပင် စူးနေ၏။ စံတုတ်သည် စိတ်ပူပန် စွာဖြင့် မြခက်ကို ပွေ့ယူသွားရန် ကျောကိုသိုင်းဖက်မည်ပြု၏။

“ဟဲ့...”

ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်သံသည် စံတုတ်အား တုန်သွားစေ၏။ လက်ကို ပြန်ရတ်လျက် ထူထူပူပူဖြင့် မြခက်ကို ကြည့်၏။

“သည်ကောင်မလေး အနာတရဖြစ်နေတုန်း ငါ အကြောချည်းနဲ့ လုပ်ရင် သင်းခံ ရမှာပဲဆိုပြီး သူများကို အတင်းပွေ့ဖို့ လုပ်သာလား။ တော်သာ ယောက်ျားလား”

စိုးရိမ်စိတ်မှတစ်ပါး မည်သည့်စိတ်မျှ မဝင်မိသော စံတုတ်သည် ဖျဉ်းခနဲ တစ် ကိုယ်လုံး ထူပူသွား၏။ မျက်နှာကြီး နီလာ၏။ မိမိ၏ ချစ်ခင်စိုးရိမ်မိသည့် စေတနာကို မဟုတ်မတရား အပြောခံရသောကြောင့် ဒေါသဖြစ်လွန်းလှသဖြင့် ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်လျက် တုန်နေ၏။ သို့သော် မိန်းကလေးငယ်မျှသာဖြစ်သော မြခက်က စိတ် ဆိုး စိတ်ကောက်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ဘာမျှလည်း မပြောပဲ၊ ဘာမျှလည်း မပြုလုပ် ပဲ။ ရွာတော့မည့်မိုးလို အံ့နေသည့် မျက်နှာကြီးဖြင့် မြခက်ကို ငေးငိုင်ကြည့်၏။

မြခက်က စံတုတ်ရင်ထဲ၌ မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်၊ စံတုတ်၏

မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း လူကြီးကိုက ထုံထိုင်းထိုင်းကြီးဟု အထင်သေးစွာ ခေါ်သပင် ဖြစ် လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် လက်ဖဝါး၌ စူးနေသည့် ဆူးလေဆူးကို မိမိဘာသာ ဆောင့် ဆောင့်အောင့်အောင့် နုတ်၏။ ပြီးလျှင် အုံ့မှိုင်းမှိုင်းမျက်နှာကြီးဖြင့် ရှိနေသေးသော စံတုတ် ၏ ပခုံးကို လက်လှမ်းလိုက်၏။ မမိသေး။

“လာ... ဘာဖြစ်နေသလဲ”

စံတုတ်သည် အရုပ်ကဲ့သို့ မိမိ၏ပခုံးကို ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုယ်ကိုပြင်လျက် အားယူ၍ ထ၏။ စံတုတ်၏ဖခေနှင့်သို့ ဆီးဆူးတစ်ချောင်းက စူးဝင် သွား၏။ သို့သော် မြခက်က ဆီးဆူးစူးထားသည့် မိမိခြေထောက်ကို မြေသို့ ထောက်မိ သဖြင့် စံတုတ်ပခုံးကို လက်လွှတ်လျက် မြေသို့ ဖင်ထိုင်ကျသွား၏။

“အမေ...”

ဆူးလေဆူးများသည် မြခက်၏ တင်ပါးသို့ အပြုလိုက် စူးဝင်ကြပြန်လေပြီ။ မြခက်သည် ပန်းသွေးဖျန်းသော မျက်နှာဖြင့် စံတုတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်၏။

“ကြည့်ပါလား၊ သည်အတိုင်း ကြည့်နေသလဲ။ နေစိမ့်သယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆွဲမထားဘူး၊ သည်မှာ စူးကုန်ပြီ”

ပျာလောင်နေသော စံတုတ်သည် မြခက်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလျက် အတင်း ထူ၏။

“ဘယ်နှယ် လုပ်သလဲ၊ သည်မှာ ခြေမထောက်နိုင်ပါဘူးဆိုမှပဲ။ စိတ်ညစ်သလဲ၊ လွတ်... စိတ်ညစ်သလဲ”

စံတုတ်က မိမိ ဆွဲထားသည့် မြခက်၏လက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ငေးနေ၏။ မြခက်က စံတုတ်၏ ထုံထိုင်းထိုင်း မျက်နှာကြီးကို ထက်မြက်တောက်ပသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်၏။

“ဗွေ..”

အမိန့်ကိုနာခံသော ကျိုးနွံသည့် တပည့်ကဲ့သို့ စံတုတ်က ကျိုးပွေ့လိုက်၏။ ထို့ နောက် လူသွားလမ်းကလေးပေါ်သို့ အရောက်ယူလာပြီး မည်သို့ပြုရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေ ၏။

“အောက်ချ၊ သက်သက် သူများကို အကြောကြီးချည်းနဲ့ လုပ်နေသား။ စေတနာ လည်း မရှိဘဲနဲ့”

စံတုတ်သည် မခံချည့်မခံသာဖြစ်ရင်း အောက်သို့ ချလိုက်သည်နှင့် အော်သံပေါ် လာ၏။

“အမေ... ဟွန့် အရမ်းရမ်းလုပ်သလဲ။ စေတနာကို မပါဘူး။ သည်မှာ ဆူးတွေ ဖြုပ်ကုန်ပီ”

ဟုတ်သည်။ တင်ပါး၌ စူးဝင်နေကြသော ဆူးလေဆူးတို့သည် အပြင်မှ ဖိမြှုပ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ စံတုတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် အစူးခံနေရဘိသကဲ့သို့ ရင်ထဲ၌ ဝေဒနာခံစားရင်း စံတုတ်၏ နဖူး၌ ချွေးကြီးများ စိုလာ၏။ စံတုတ်ရင်ထဲတွင် အခြားဝေဒနာတစ်ခုလည်း ခံစားနေရသေးသည်။ ထိုဝေဒနာကား မိမိသည် မြခက်အား ချစ်ကြိုက်မိသည် မှန်သော်လည်း ယခု ရိုးသားစွာ စိုးရိမ်တကြီး ဆောင်ရွက်ပေးနေသည်ကို အကြောချည်းဖြင့် ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မြခက်က ပြောဆိုယုံကြည်နေမှုဖြစ်၏။ ဤသို့ ပြောဆိုယုံကြည်နေခြင်းကို ရိုးသားသော စံတုတ်က လုံးဝ မခံနိုင်။ သို့သော် မြခက်က ရန်တွေ့မည်၊ မုန်းတီးမည်ကို ကြောက်ရွံ့လျက် နဖူး၌ ချွေးပေါက်ကြီးများ သီးလာအောင် မျိုသိပ်နေရ၏။

“ဖယ်စမ်းပါ သည်လက်ကြီးက ဘာလဲ သူများကို...”

မိမိ၏ တင်ပါးမှ ဆူးလေဆူးများကို နုတ်ပေးနေသော စံတုတ်၏ လက်ကြီးကို ပုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်ရင်း စံတုတ်၏ မျက်နှာကို မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ စံတုတ်သည်မိမိ၏ မေးသောမျက်လုံးကို မျက်လွှာပင့်လိုက်၏။ ငယ်စဉ်က စံတုတ်ကြီးနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ရန်ဖြစ် သတ်ပုတ်ခဲ့ဖူးသော မြခက်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ စံတုတ်ကြီး ဤသို့ ကြည့်တတ်သည့်သဘောကို သိ၏။ ဤသို့ ကြည့်ပြီးသည်နှင့် စိတ်ဆိုးနေသော စံတုတ်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အကယ်ထ၍ ပြုမူတတ်သော သဘောရှိ၏။ သို့သော် ငယ်ငယ်ကတည်းက မကြောက်ခဲ့သော မြခက်သည် ယခုလည်း မကြောက်။

“ဘာလဲ ဘာကြည့်သလဲ။ သူများကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

မြခက်သည် မိမိ သခင်အား ခွေးမကလေးက နွဲ့၍ဟောင်သကဲ့သို့ ပြီးယောင်ဆောင်ပြုလျက် စကားကို လေးကြိမ်ဖြတ်၍ ရန်ထောင်သလိုမေး၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးသည် စံတုတ်ကြီး၏ မျက်လုံးကို လွှမ်းမိုးစွာ ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ စံတုတ်ကြီးသည် မိမိ၏ မျက်လုံးအား မြခက်၏ မျက်နှာမှ ဖြည်းညင်းစွာ တစ်ဖက်သို့ လွှဲသွား၏။

“ငါလွတ် ငါ စိတ်ညစ်သဘဲ မြခက်ရာ။ နင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်ရွာတည်း တစ်ရပ်တည်း သားပါ။ ငါက အကောင်းကူညီတော့လည်း အော်လိုက် ဟစ်လိုက်နဲ့၊ နင် ငါ့ကို ဇော်ကားဘယ်။ မကူညီတော့လည်း နေစိမ့်သယ် ပြောသယ် ငါ... ငါ”

စံတုတ်၏ မျက်နှာ၌ တကယ် စိတ်ထိခိုက်နေသလောက် မြခက်၏ မျက်နှာ၌ ချီမချဉ် ဖြစ်နေ၏။

“တော် စိတ်ညစ်နေသယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက် သည်မှာ နာလွန်းလို့ ပြောမိပြောရာကလေး ပြောသာကို တော်က သည်းမခံနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာ သည်းမခံချင်လည်းနေပေါ့ ဟုနဲ့။”

မြခက်၏ မျက်နှာသည် တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်၏။ နီလွင်သော တိမ်
ရောင်သည်သည် စုနေဟန်ရှိသော မြခက်၏ပါးမိုးပိုကို လှပအောင် မှုန်းခြယ်ထား၏။
စံတုတ်သည် ပင့်သက်နှင့်အတူ မြခက်၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်၏။ စင်စစ် မြခက်သည်
မိမိ၏ ယောက်ျားဂုဏ်ကို လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ သိက္ခာကိုလည်းကောင်း အထပ်ထပ်
စော်ကားချေဖျက်ပြနေသူ ဖြစ်၏။

တစ်ရပ်တစ်ရွာသားတို့မှအပ မိမိတို့ ရပ်သူရွာသား အချင်းချင်းသည် ငယ်စဉ်က
စ၍ အိမ်ထောင်ကျသည်အထိ အချင်းချင်း ယုံကြည်ကြ၏။ ထိကြ ကိုင်ကြ၏။ ဖက်ကြ
သတ်ကြ၏။ ဆွကြ လွဲကြ ကစားကြ၏။ မောင်ရင်းနှမထက် ပို၍ ရင်းနှီးစွာနေကြ၏။
မောင်နှင့်နှမ၊ သမီးနှင့်အဖေ၊ သားနှင့်အမိတို့သာလျှင် တစ်ရပ်တစ်ရွာသားတို့နှင့် ပေါင်း
သင်း ဆက်ဆံဘိသကဲ့သို့ ရှက်ကြောက်မှုကြီးစွာဖြင့် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်စောင့်စည်း
ကြ၏။

တစ်ရပ်တစ်ရွာတည်းသား အချင်းချင်းကား ထိုသို့မဟုတ်၊ ဖက်လှဲတကင်း ရင်းနှီး
စွာ နေထိုင်ကြသော အလေ့သည် ငယ်စဉ်မှစ၍ အိမ်ထောင်ကျပြီးသည်အထိ အိုမင်းရင့်
ရော်ကြသည်အထိ ဖြစ်၏။ လူပျိုပေါက် အပျိုပေါက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်
ကြိုက်မိစအခါ၌သာလျှင် ခေတ္တခဏမျှ မပင့်မရဲစိတ်မျိုး ဝင်လာတတ်ကြ၏။ ထိုနောက်
ကား ရိုးသွားလျက် မည်သို့မျှ မထူးခြား။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရင်းနှီးမြဲ ရင်းနှီး၏။ နှလုံးခုန်ခြင်း၊ ရင်တုန်ခြင်းသို့ မဖြစ်လာကြ
တော့ဘဲ ဖက်လှဲတကင်းနေမြဲ နေကြ၏။ ထိမြဲထိ၊ ကိုင်မြဲကိုင်ကြလျက် မိမိတို့စိတ်ကို
စောင့်စည်းမြဲ စောင့်စည်း၏။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျ၍ သဘောနုသည် ယောက်ျား၊
မိန်းမတို့နှင့် ပေါင်းဖက်မိကြသူများ ဖြစ်မှသာ ဘေးလူတို့က အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လာ
လေ့ရှိ၏။ သို့မဟုတ်က မိမိတို့ တစ်ရပ်တည်း တစ်ရွာတည်းသားချင်းဖြစ်လျှင် ငယ်ပေါင်း
မိတ်ဆွေချင်းဖြစ်လျှင် ရင်းနှီးမြဲ ထိမြဲ ကိုင်မြဲ ဖက်လှဲတကင်းပြုမြဲ။

ဤသို့နေသဖြင့်၊ ပြုသဖြင့်၊ သွားသဖြင့်၊ လာသဖြင့် မည်သူကမှ ကဲ့ရဲ့ခြင်း
အတင်းပြောခြင်း မရှိကြ။ အပျိုလူပျိုတို့ပင်လျှင် ညဉ့်နက်မှောင်ခိုက်တို့၌ ကိစ္စရှိက နှစ်
ယောက်တည်း သွားလာတတ်ကြ၏။ အကြောင်းရှိက တစ်အိမ်တည်း၌ နှစ်ယောက်တည်း
လည်း အိပ်တတ်ကြ၏။ မိမိတို့ အချင်းချင်းလည်း ယုံကြည်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်အများ
ကလည်း ယုံကြည်၏။ မည်သူကမျှ အထင်မှားမှုမရှိ။ အတင်းပြောခြင်း မရှိ။

ယင်းသို့ ယုံယုံကြည်ကြည် သွားလာနေထိုင်ကြရင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဖောက်
၍သော် လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်လုံးက သဘောတူ ဖောက်၍သော် လည်းကောင်း
တစ်စုံတစ်ရာ ရှက်ကြောက်စဖွယ်ဖြစ်လာလျှင် ထိုသူတို့ကို တစ်ရပ်လုံး တစ်ရွာလုံးက
ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ထိုသူတို့သည် လုံးဝ အသိအကျွမ်းမရှိရာသို့ ပြေးကြရ၏။ ပြေးသော

အရပ်က သိလျှင်လည်း အကြည့်ခံရပြန်၏။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် မျက်နှာမလှ ဖြစ်ကြရ၏။ မည်သူ၏အမျိုးသည် မည်ကဲ့သို့ သစ္စာမဲ့ဖူးသည်၊ လူတို့၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မစောင့်စည်းဟူသော အမည်သည် ဆွေမျိုးတစ်စုလုံး၏ မိန့်မပျိုယောက်ျားတို့အား နှုနာရောဂါ စွဲကပ်ပါလာဘိသကဲ့သို့ သူတကာတို့၏ ရွံရှာခြင်းကို ခံရစေတတ်၏။

ထို့ကြောင့် မည်သည့် လူပျိုယောက်ျား၊ မည်သည့် အပျိုမိန်းကလေးတေရာမှာ ဆိတ်ကွယ်ရာတို့၌ တိတ်တဆိတ် ဖောက်ပြန်ကျူးလွန်လိုသည့်စိတ်များ မမွေးကြ၊ မမွေးဝံ့ကြ၊ ထိုစိတ်မျိုးတို့ ပေါ်လာသည်တိုင် အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်း စောင့်စည်းကြ၏။ အသက်နှင့် ထပ်တူ စောင့်စည်းထိန်းချုပ်ကြ၏။

ထိုကြောင့် ယောက်ျားပျိုကလေး မိန်းမပျိုကလေးတို့သည် မိမိတို့ ရပ်သူရွာသား အချင်းချင်းဖြစ်လျှင် မည်သည့်နေရာ မည်သည့်အချိန်၌မဆို နှစ်ယောက်တည်းလည်း ဝိတ်ချရ၏။ အများနှင့်လည်း စိတ်ချရ၏။ အချင်းချင်း ရိုးရိုးသားသား ကစားကျီဖယ်နိုင်၏။ ဆွဲကိုင်သတ်ပုတ်နိုင်၏။ ပါးစပ်ဖြင့် စနိုင်၏။ ချစ်ခွင့်ပန်နိုင်၏။ သို့သော် မရိုးသားသော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှုမျိုး မပြုရကြ။

ပြုသည်နှင့် ထိုယောက်ျားကလေးသည် လည်းကောင်း၊ ထိုယောက်ျားကလေး၏ အိမ်ထောင်စုသည် လည်းကောင်း၊ ထိုယောက်ျားကလေး၏ ဆွေမျိုးစုတို့သည် လည်းကောင်း မျက်နှာမဖော်ဝံ့အောင် အရှက်ရကြတော့မည် ဖြစ်၏။ ယောက်ျားကလေး ကိုယ်တိုင်မူ ရွာမှ ပြေးရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်အဖို့ သစ္စာမဲ့သူ ယုတ်မာသူ ဖြစ်ရခြင်းထက် ရက်ရွံ့နာကြည်းဖွယ်ကောင်းသော အခြားအကြောင်းဖြင့် မရှိ။

သို့ပါလျက် မြခက်သည် မိမိက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကူညီသည်ကို အော်ဟစ်၏။ အကြောက်ကြီးဖြင့် ထိကိုင်ပါသည်ဟု စွပ်စွဲ၏။ ထိုစွပ်စွဲချက်သည် သစ္စာမဲ့သူ၊ ယုတ်ညံ့သူ ရက်ဖွယ်ကောင်းသူဟု ပြောဆို ပြုမူခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မထိမကိုင် မကူညီသောအခါ၌ လည်း 'နေစိမ့်သူ-မကြင်နာသူ' ဟု ဆိုနေပြန်၏။ ယခုတစ်ဖန် နာကျင်၍ ပြောမိပြောရာ နှော့သည်။ တကယ်ချစ်လျှင် သည်းခံရမည်ဟု ဆိုနေပြန်၏။

စံတုတ် ခေါင်းထဲ၌ ချစ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် မိုက်မဲစွာ လဲယူရမည့် အရာဝတ္ထုပါကလားဟု ယခု အခိုက်အတန့်ကလေးအတွင်း၌ သိလာ၏။ ထို့နောက် မိမိ တကယ်လဲယူနိုင်မည်၊ မယူနိုင်မည်ကို စဉ်းစား၏။ တကယ်တော့ မြခက်က အချစ်ဆူးသည်တိုင်အောင် မိမိသည် မြခက်အား မိမိဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်တကွ မိမိ၏ နှလုံးသားကိုပါ ပေးမိခဲ့ပြီကို သိလာ၏။ အကယ်၍ မိမိသည် ယင်ကောင်ငယ်ကလေးဖြစ်လျက် မြခက်သည် အရပ်ဆိုးသည့် ပင့်ကူဘုရင်မကြီး ဖြစ်နေစေကာမူ ယခုအတိုင်းသာဆိုလျှင် မိမိသည် ထိုပင့်ကူဘုရင်မကြီးအား ချစ်မြတ်နိုးစွာ စားရန်အတွက် ထိုပင့်ကူ ဘုရင်မကြီး၏ ဝိုက်ထဲသို့ ချမ်းမြေ့စွာ တိုးဝင်ခိုနားနေမိမည်မှာ သေချာနေပါပြီပေကား။

စုတ်သတ်သံ ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မြခက်သည် မိမိ၏ ခြေထောက်
၌ စူးထားသည့် ဆီးဆူးကို နှုတ်နေ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာသည် အမိပျောက်သော ကလေး
ကဲ့သို့ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုမဲ့နေ၏။ စံတုတ်သည် မိမိ ခံစားနေရသည့် စိတ်ဒုက္ခတို့ကို
မေ့လျော့သွား၏။ မြခက်၏ ခြေထောက်၌ စူးဝင်နေသော ဆူးသည် မိမိ၏ အသည်းနှလုံး
၌ စူးဝင်ခြင်းခံနေရသကဲ့သို့ ရင်ထဲမှ နာကျင်လာ၏။ ချက်ချင်း စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မြခက်
ရှိရာသို့ ကပ်သွား၏။

“ဖယ်... ဖယ် နင့်လက်ဖယ်လိုက်”

စံတုတ်က ပြောပြောဆိုဆို ဆီးဆူးကို ဆွဲ၍နှုတ်၏။ မြခက်သည် စံတုတ်၏လက်
မောင်းကြီးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မိမိ၏ မျက်နှာအား တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ စိတ်တင်း
ထား၏။

“အွန်... ဟွန်”

ဆုပ်ကိုင်ထားသော စံတုတ်၏ လက်မောင်းကြီးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
နာကျင်လှသော မျက်နှာဖြင့် မိမိ၏ ခြေထောက်ရှိရာသို့ မရဲတရဲ ငုံ့ကြည့်၏။ ဆီးဆူး
သည် စံတုတ်၏လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြေပြီ။ သွေးစကလေးများကြောင့် လက်တစ်ဆစ်
နီးပါးခန့် မြှုပ်ဝင်ထားသည်ဟု သိရသည်။

စံတုတ်သည် ဆီးဆူးကို ပစ်လိုက်ပြီးနောက် သွေးစို့ထွက်နေသော မြခက်၏ ခြေ
ဖဝါးကလေးကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ စံတုတ်၏ မျက်နှာ၌ ကြင်နာမှုအပြည့်ဖြင့်
မထိရက်၊ မကိုင်ရက် ဖြစ်နေ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာသည် စံတုတ်ကို ကြည့်ရင်း မိုးဆမ်း
ခံရသော တောင်ဇလပ်ပွင့်သို့ လန်းတင့်လာ၏။

“ကိုရင်စံတုတ်”

စံတုတ်၏ မျက်လုံးသည် ပွင့်သစ်စ ပန်းကလေးရှိရာသို့ ကြည့်၏။ မည်းပြောင်
သော ပိတုန်းကောင်သည် ပြောင်လက်သော ကိုယ်ကို တလှုပ်လှုပ်ပြုလျက် ပန်းပွင့်ထက်
၌ ဝတ်ရည်ကို အငမ်းမရ စုပ်နေဘိသို့ မြခက်၏ တောက်ပသော မျက်လုံးနှင့် ပြူးလှလှ
နေသည့် မျက်နှာကို တွေ့ရ၏။

“ထူးလေ ဗျာ... လို့”

စံတုတ်သည် မျက်လွှာကို ပြန်ချလျက် မြခက်၏ ဆူးစူးထားသော နေရာမှ သွေး
စလေးများကို ညှစ်ထုတ်မြဲ ညှစ်ထုတ်နေ၏။ စံတုတ်၏ ကြင်နာလှသော အပြုအမူတို့
သည် မြခက်၏ နာကျင်မှု လုံးဝ သက်သာလေအောင် ကုစားထား၏။ မြခက်သည် အလွန်
သဘောကောင်း၍ ရိုးသားဟန်ရှိသော စံတုတ်၏ မျက်နှာကြီးကို နှစ်သက်စွာ ကြည့်ရင်း
မျက်နှာချင်းကပ်လိုက်၏။

“ပြောစမ်းပါ။ တော် ကျုပ်ကို တကယ်ချစ်သာလား”

မြခက်၏ နှာခေါင်းလုံးလုံးကလေးမှ ပူနွေးသောလေသည် စံတုတ်၏ ချွေးပြန်နေသော ပါးပြင်ကို ရိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း စံတုတ်၏ နှလုံးသားသည် နွေးခနဲ နွေးခနဲ ဖြစ်ရ၏။ သို့သော် စံတုတ်ကား ခေါင်းကြီးငုံမြဲ။

“ကြည့်ပါလားလို့၊ မေးနေသကဲ့”

စံတုတ်က မျက်လွှာလှန်ကြည့်ပြန်၏။ မြခက်၏ စောင့်ကြိုနေသော မျက်လုံးများဖြင့် မျက်လုံးချင်း တွေ့တိုက်မိသဖြင့် ရင်ဖိုလျက် မျက်လွှာချပစ်လိုက်ရပြန်၏။ မိမိ လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးဖိရန် နှုတ်မှ အဖြေထွက်လာရ၏။

“ငါ... ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ မြခက်ရာ”

“ဘာ ငါလဲ၊ တော်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကစားဖက်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး သိလား။ ခုနလည်း သူများကို နင်ဘဲခဆ (နင့်ဘဲငါစ) ပြောသာပဲ။ တော်ကျုပ်ကို အကယ်ချစ်ရင် ကိုယ်ချစ်သူကို မြတ်နိုးရမှာပေါ့ ဟဲ့နဲ့”

“မြခက်ရယ် ငါ... ငါ အဲ... အဲလေ၊ ကျုပ် မြခက်ကို ဘယ်လောက် ချစ်နေမိသယ်ဆိုသာ ပြောပြဖို့ လိုသေးလား၊ ကျုပ်”

စံတုတ်သည် ပြောရင်း မြခက်ကို ကြည့်မိပြန်၏။ မြခက်၏ အသင့်စောင့်နေသော ပြုံးယောင်ယောင် မျက်လုံးနှင့် တိုက်မိကြသဖြင့် ရင်ဖိုလျက် မျက်လွှာချပစ်လိုက်ရ၏။ စံတုတ်၏ ရင်တွင်းရှိ နှလုံးသားသည် ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားလာ၏။ ထို့ကြောင့် ခြေရာမည့် စကားကို မေ့သွားသဖြင့် ရင်တခုန်ခုန်နှင့် တွေးတောရင်း မြခက်၏ တင်ပါးမှ ဆူးလေဆူးတို့ကို နတ်ပေးခြင်းဖြင့် ဟန်ဆောင်လိုက်၏။

မြခက်က စံတုတ်၏ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေမှုကို သိ၏။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကလေးကို ပိတ်သွားအောင် ပြုံးဖြဲဖြဲကြီး ပြုနေတတ်သော ဤတုတ်ခိုင်ကြီးထွားသည့် ယောက်ျားကြီးသည် တကယ်တော့ သနားကြင်နာစရာကြီးပါကလားဟု တွေး၏။ ယင်းသို့ တွေးမိရင်း စံတုတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျှီပစ်လိုက်ချင်သလို အထက်အောက် စုန်ဆန်ကြည့်၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးသည် စံတုတ်၏ တောင့်သန်ကြီးထွားသော ပေါင်နှင့် သလုံးသားတို့မှ မြက်ကျယ်သော ခြေဖဝါးကြီးဆီသို့ ရောက်လာ၏။ စံတုတ်၏ ခြေဖောင့်ဆီမှ သွေးတို့သည် မြေကြီးပေါ်သို့ပင် စီးအိုင်စပြုနေ၏။

“အမယ်တော် ကိုရင်စံတုတ်၊ တော့ခြေထောက်ကို ကြည့်ပါဦး၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေသယ်တော်”

မြခက်က အကယ်စိုးရိမ်စွာဖြင့် စံတုတ်၏ ဒူးခေါင်းကြီးကို ပူနွေးနွေးလက်ကလေးဖြင့် တွန်းလှည့်လိုက်ပြီးလျှင် စံတုတ်၏ ခြေဖဝါးကို လှန်၍ကြည့်၏။ ဆီးကိုင်းခြောက်မှ တွဲလျက်ရှိနေသော ဆီးဆူးနှစ်ချောင်းသည် စံတုတ်၏ ဖနေင့်သားထဲသို့ အဆုံးထိ နှစ်မြုပ်စူးဝင်နေ၏။

“အမယ်လေး ကိုရင်စံတုတ်ရယ်၊ သာနဲ့များ ဘာမှမဖြစ်သလို တော်နေနိုင်သယ်၊ တော် မနာဘူးလား ဟင်။ နုတ်လိုက်ပါဦး။”

စံတုတ်က ယခုမှတွေ့ရသိရသလို ဆီးဆူးကို ငဲ့ကြည့်၏။ ထို့နောက် ကိုင်းခြောက် ကလေးမှ ကိုင်လျက် ဆွဲနုတ်၏။ ဖနောင့်သားသည် ဆီးဆူးနောက်သို့ ဖောင်းမို့ပါလာ၏။ အဆုံးအထိ နှစ်ဝင်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် အတော်အားစိုက် နုတ်ယူနေရ၏။ ယင်း၏ ခြေထောက်မှဆူးအား နုတ်နေစဉ်က မကြည့်ဝံသော မြခက်သည် စံတုတ်၏ ခြေမျက်စိ ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပိပေးထားလျက် သေသေချာချာ ကြည့်မိနေ၏။ မြခက်၏ မျက်စိ မျက်နှာသည် မိမိကိုယ်တိုင် နာကျင်နေဘိသို့ ရှဲ့၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုရင်စံတုတ်ရယ်၊ သာနဲ့များတော် မနာသလိုပဲ”

“ကျုပ် စောစောက မနာဘူး။ မြခက်အတွက်ပဲ ကျုပ်ပူနေသာ၊ အခုမှ ကျုပ် နာ သာ”

ဤဆူးကြီးနှစ်ချောင်းသည် မည်သည့်အချိန်ကစ၍ စူးနေခဲ့သည်မသိ။ သို့ပါလျက် စံတုတ်သည် မိမိကိုသာ ပြုစုနေ၏။ မိမိကိုသာ ယုယနေ၏။ မိမိအား ပွေ့ချို၍ မည်သို့ ပြုစုရမည်မသိဘဲ ထူပူနေရှာ၏။ သည်ကြားထဲတွင် မိမိက ရန်လုပ်သေး၏။ အပြစ်တင် မောင်းမဲသေး၏။ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ခဲ့သေး၏။ ကိုရင်စံတုတ်သည် မိမိ ပြုလုပ်သဖြင့် စိတ်ညစ်သည်ကားမှန်၏။ သို့ပါလျက် မိမိအား စိတ်မဆိုးနိုင်၊ စိတ်မပျက်နိုင်ရှာ၊ စံတုတ် ၏ ခြေဖနောင့်ရှိ ဆူးပေါက်တစ်ခုနေရာမှ အသားထစ်ကြီးထွက်လျက် သွေးများ ယိုစီး ကျနေ၏။ မည်မျှနာလိုက်ရှာပေမည်နည်း။

“တော်နာသယ် လာ... ဟုတ်လား”

မြခက်သည် သွေးယိုစီးနေသော စံတုတ်၏ ခြေဖနောင့်ကြီးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ် လိုက်ပြီးနောက် ဆူးစူးရာမှ ယိုစီးကျနေသည့် သွေးများကို ရုတ်တရက် ပါးစပ်ဖြင့် ငုံ စုပ်ပေး၏။ ဆံတောက်သိမ်းပြီးစ ဆံနုကလေးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေသော မြခက် ၏ လည်ကုပ် တတ်တတ်ဝင်းဝင်းကလေးသည် စံတုတ်၏ မျက်လုံးအောက်၌ အရွယ် ရောက်လာမှု နုစိုပျိုမျစ်မှုတို့ကို သတိထားမိအောင် တမင် အနီးကပ်၍ ပြနေသကဲ့သို့ မြင်နေရ၏။

စံတုတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဖျဉ်းဖျဉ်းကြွလျက် အကြောကြီးများ ဖောင်းထ လာ၏။ မျက်နှာနှင့်တကွ အသားတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်ရှိန်ပူလာ၏။ နဖူးမျက်ရိုးတွေ၊ နားရွက်တွေ ထူလာလျက် ရင်ထဲမှ နှလုံးသွေး တခုတိဒုတ်ကျသံကို ပြင်းထန်စွာ ကြား နေရ၏။ စံတုတ်၏ မျက်လုံးသည် မြခက်၏ မွေးနုကလေးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရစ်ပတ်လှုပ်ရှားနေကြသော လည်ကုပ် ဝင်းဝင်းကလေးကိုသာ ငေးစိုက်နေ၏။ စံတုတ် ၏ အသက်ရှူသံသည် ပြင်းထန်နေ၏။

နေညိုညိုတွင် လှမ်းပိုအောင် ကျွဲလိုက်သော ဖော်ကဲ့သည့် ချိုးဖိုပြောက်၏ အသံသည် အေးချမ်းသော ဆည်းဆာလေနှင့်အတူ တစ်ချိန်လုံး မင်တက်မိနေသည့် စံတုတ်ကြီးအား တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထပ်ခါထပ်ခါ လှုပ်နှိုး၏။ စံတုတ်၏ မျက်လုံး၌ သတိဝင်လာ၏။

“ဪ... မြခက်ရယ်”

ချက်ချင်း မြခက်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်၍ ထူပေး၏။ မြခက်သည် စံတုတ်၏ ဒဏ်ရာကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာပင့်လျက် စံတုတ်၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် ကြည့်၏။

“နာနေသေးသလားဟင်။ ကျုပ် ကိုရင်စံတုတ်ကို ခင်ပါသယ်တော်။ ကိုရင်စံတုတ်ကသာ...”

စံတုတ်သည် မြခက်၏ မျက်နှာကို စားတော့မည့်အသွင် တပ်မက်စွာ ကြည့်ရင်း တံတွေးကို တနင်းနှင့်မျို၏။ စံတုတ်၏ မျက်နှာကြီးသည် သွေးဖျဉ်းဖျဉ်းကြွလျက် နီရဲ၏။ စံတုတ်၏ရင်၌ မောနေ၏။ စံတုတ်၏ အသက်ရှူသံသည် ပိုလှိုက်၍ ပြင်း၏။

“ကျုပ်... ကျုပ် မြခက်ကို ချစ်လိုက်သာမှ ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

“တော်... တကယ်ပြောသာလားဟင် သည်လိုဆိုရင်... သည်လိုဆိုရင်”

မြခက် မျက်နှာသည် မှုန်ရီရီ ကောင်းကင်စပ်ဆီသို့ ငေးလျက် တစ်စုံတစ်ခု လွန်ဆွဲနေတိုသို့ ရှိ၏။ ညနေချမ်း လေပြည့်အေးသည် မြခက်၏ရင်တွင်းမှ ပူလောင်လှုပ်ရှားမှုကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့။

“ပြောလေ... ပြောပါ။ မြခက် ဘာပြောမလို့လဲ။ ကျုပ် အဘနဲ့ အမိတို့ကိုပြောဦး နားဖောက်ခိုင်းလိုက်ရမယ်လား။”

ပြီးရောင်သန်းသော မြခက်၏ မျက်နှာသည် စံတုတ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လာ၏။ ကောက်ကွေ့ လှည့်ပတ်မှုကင်း၍ ရိုးသားသောမျက်နှာကြီးသည် မလှပသော်လည်း တိမ်ရောင်ဟပ်လျက် ခုံညားနေ၏။ တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးသည် ကျဉ်းမြောင်းသော်လည်း ကောက်ကျစ်ဟန် လက္ခဏာမပြဘဲ ရဲရင့်ရွပ်ချွဲသောအသွင်ကို ဆောင်၏။ ကျယ်ပြန့် ပိပြားသော နှာခေါင်းသည် အရုပ်ဆိုးဟန်ရှိသော်လည်း ကျန်းမာ၍ အမောစေခြင်းကို ဖော်ပြ၏။ ထူထဲသလောက် ပီသ၍ တင်းတင်းစေ့သော နှုတ်ခမ်းသည် အာရုံခံစားမှု၌ တပ်မက်မောတတ်သလောက် ဇွဲကောင်းမှုတွင်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိကြောင်းကို ဖော်ပြ၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးသည် စံတုတ်၏ နှုတ်ခမ်းထူကြီးကို ကြည့်မိရာမှ အဝကားသော နှာခေါင်းပွကြီးသို့ မျက်စိရောက်သွား၏။ သူသည် ကောင်းမြတ်ကဲ့သို့ ကြောမောစွာဖြင့် ဘာဝန်သန်သူမျိုးမဟုတ်။ သန်စွမ်းခြင်းနှင့်အမျှ ကြီးမားတုတ်ခိုင်၍ လေးသူ့ အေးသူ့မျိုးခြင်၏ဟု တွေးရင်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ဖက်သို့လှည့်၏။

“အို... တော် ကျုပ်ကို ချစ်တယ်ဆိုပေမင် တော်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မြခက်ရယ် ဘယ်လို မဖြစ်သလဲ။ ကျုပ် မြခက်အတွက်ဆိုရင်...”

မြခက်သည် စံတုတ်၏ ရိုးအအ မျက်နှာကြီးကို အတန်ကြာအောင် ပြုံးစနဲ့နဲ့ မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်၏။ စံတုတ်သည် မြခက်ပြောမည့်စကားကို အလွန်စိတ်စောစွာ စောင့်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မြခက်က မပြောဘဲ အဝေးသို့ ငေးနေလိုက်၏။ စံတုတ်၏ စေတနာ၊ မေတ္တာတို့သည် အောင်မရအောင် တွန်းကန်ထွက်လာ၏။

“ပြောပါ မြခက်ရယ်... ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ် ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးချင်လွန်းလို့။ ကျုပ် အဟုတ်ပြောသာ”

“သာဖြင့် တော် အခု ကိုရင်ကောင်းမြတ်ကို သွားခေါ်ပေး”

စံတုတ်သည် မိမိ၏ ခြေဖဝါး၌ ကျန်နေသေးသော ဆူးလေဆူးတို့ကို မနုတ်ဘဲ နေရာမှ ထလိုက်၏။ ကောင်းမြတ်တို့ ထွက်သွားရာ ယင်းမာသဲချောင်းဆီသို့ မျက်နှာ မူလိုက်၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးသည် စံတုတ်ကြီးကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်လျက် ပါးစပ်က ပြုံးနေ၏။

“နေဦး...ဟိုကျရင် မိပဲရှေ့မှာ ကိုရင်ကောင်းမြတ်ကိုပြော၊ သူ့ကို ချစ်သယ်ကြိုက်သယ်နှင့် ကိုရင်ကောင်းမြတ် ပြောခဲ့တာတွေဟာ အကယ်လား၊ အလကားစရအောင် ပြောသာလားဆိုသာ မြခက်က လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး မေးချင်လို့ အခုလိုက်ခဲ့ပါလို့။ အဲ... သည်လိုပြောပြီး ခေါ်လာခဲ့။ တစ်ခါတည်းပြောပြီးမှ လာခဲ့နော်။ မပြောဘဲ မခေါ်ခဲ့နဲ့။ သာပဲ”

စံတုတ်၏ ခြေလှမ်းသည် တုန်သွား၏။ စံတုတ်၏ မျက်နှာသည် ညှို့မိုင်းသွား၏။ စံတုတ်၏ရင်၌ ဗလောင်ဆန်သွား၏။ စံတုတ်၏ မျက်လုံးကျဉ်းကလေးသည် ညှို့မိုင်းသွား၏။

“ဘောက်မဲ့ သည်လို မေးချင်ရသလဲ မြခက်ရယ်၊ မြခက် ချစ်ကြိုက်နေရင်လည်း ကျုပ် မြခက်ကို အဝေးက ကွယ်ရာကပဲ ကျုပ်ဘာသာ တိတ်တိတ်ချစ်နေပါ”

“တော် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ တော် မလုပ်ဝံ့တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကျုပ် အစကတည်းက သိသားပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကို ချစ်လှချည်ရဲ့လေး ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်လေး ဘာလေးနဲ့”

မြခက်၏ မျက်စောင်းသည် မှုန်ရီရီ ဆည်းဆာရောင်၌ တောက်လွန်းလှ၏။ ပန်းသွေးရောင်လွမ်းသော မြခက်၏ မျက်နှာသည် ဆတ်ခနဲ တစ်ပစ်သလို လှည့်လိုက်၏။ မြခက်သည် မိမိအား စူးနေသော ဆူးလေဆူးတို့ကို လျင်မြန်စွာ နုတ်ပစ်နေ၏။ စံတုတ်သည် ကောင်းကင်နှင့် ပြိုင်၍ အံ့မိုင်းနေသည့် မျက်နှာကြီးဖြင့် မြခက်ကို ကြည့်၏။

“ကျုပ် ပြောသာ စဉ်းစားပါဦး မြခက်ရာ။ ကောင်းမြတ်ကို မေးသရာ လိုသေးလား။ မြခက်သဘောပဲ မဟုတ်လား။ ကောင်းမြတ်ကို မေးတော့ ကောင်းမြတ်က မချစ်

ဘူး မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောမလား။ ကောင်းမြတ်က ချစ်ပါသယ်ဆိုရင် မြခက်ကလည်း ချစ်မှာပဲ မဟုတ်လား။ သည်ကြားထဲမှာ ဘာပြုလို့ ကျုပ်ကို နှိပ်သက်”

“တော် ခေါ်မပေးချင်ဘူး မဟုတ်လား။ တော်လည်း ကျုပ်ကို ချစ်သာ မဟုတ်ပါဘူး။ အပိုတွေ လွတ်မပြောပါနဲ့။ သည်မှာ ကျုပ်တို့ မျိုးကောင်းရိုးကောင်း မိကောင်း ဖခင် သားသမီးဆိုတာ တော် သိတယ်မဟုတ်လား။ သူက ကျုပ်ကို ဦးအောင်ပြောထား သာဆိုတော့ ကျုပ် လူနစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း လက်မခံချင်ဘူး။ ကျုပ် မျက်နှာ မများချင်ဘူး။ သူ့ကို ကျုပ် မေးပြီး သူပြောတာကို ကျုပ် နားနဲ့ကြားရပြီးမှ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် ချစ်ချင်သည့်လူ ချစ်မယ်။ မချစ်ချင်လည်း နေမယ်။ တော် ကျုပ်ကို မချစ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ တော် ကိုရင်ကောင်းမြတ်ကို ကြောက်လို့ မပြောဝံ့ရင်လည်းနေပေါ့။ ကျုပ် ဘာသာကျုပ် သွားမေးမယ်”

မြခက်သည် ဆူးလေဆူးတို့လိုပင် ပြီးအောင် မနုတ်တော့ဘဲ လမ်းကလေးပေါ်မှ လူးလဲထ၏။ ထို့နောက် ယင်းမာသဲချောင်းဘက်သို့ ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် သုံးလေး လှမ်းခန့် လျှောက်ပြီး ခြေဖဝါး၌ရှိသော ဆူးလေဆူးတို့ကို ရပ်နုတ်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဆက်သွား၏။ စံတုတ်သည် ငိုငင်နေရာမှ ခြေလှမ်းကြိုကြီးဖြင့် မြခက်နောက်သို့ လိုက်လာ ၏။ ထို့နောက် မြခက် လက်မောင်းကို နောက်မှ ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

“ငါက မတော်ဘူးထင်လို့ အဲ... ကျုပ်... ကျုပ်၊ အဲ... ငါကွာ မတော်ဘူးထင် လို့ နင့်ကို တားမြစ်သာ။ နင်က ကောင်းသယ် မှန်သယ်ထင်ရင် ငါ သွားခေါ်ပေးမယ်။ ငါ ကောင်းမြတ်ကို ဘာလို့ မပြောဝံ့ဘဲ နေရမှာလဲ။ သာပေမင် နင် မှတ်ထား။ ကောင်းမြတ် တို့ နင်တို့ ချစ်နေကြသောကို ငါက ကြားဝင်ပြီးလှချင်လို့ သွားခေါ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နင် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုလို့ ငါ ဆောင်ရွက်ပေးသာ။ သည်လိုလုပ်ပေးသည့်အတွက် နင် ငါ့ကို ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့ မလိုဘူး။ ငါ သွားမယ်။ နင် ဒီနေရာက စောင့်နေရစ်ခဲ့”

“ဟုတ်ပါသယ်၊ တော့ကို ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့ မလိုမှန်း သိပါတယ်။ တော်မှ ကျုပ်ကို မချစ်မကြိုက်ဘဲနဲ့။ နေပါစေ။ ဘာမှ တော် ကျုပ်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်မှာ ခြေထောက်ရှိသယ်၊ ပါးစပ်ရှိသယ်၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်သွားမယ်။ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ပြောမယ်။ တော် အနေသာချည်း။ တော် ကျုပ်ကို ကြားဝင်ပြီး လှချင်သည့်စိတ် မျိုး မရှိဘူး မဟုတ်လား။ တော် ကျုပ်ကို လွယ်လွယ်ချောင်ချောင်နဲ့ သက်သက်သာသာ ရမှ ချစ်ချင်သာ မဟုတ်လား။ ဟုတ်သာပေါ့။ ကျုပ်က မရမနေ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း လှယက်တိုက်ခိုက်ယူရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသည့်မိန်းမမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကို။ သာပေမင် ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကို အဲသလောက် တန်ဖိုးထားသည့် ယောက်ျားမျိုးကိုမှ ကြိုက်မယ်ပဲ။ ရေသာခိုပြီး လွယ်လွယ်ယူချင်သည့် တော့လို ယောက်ျားမျိုးများ ဝေးပါသေး”

မြခက် ကိုယ်ကိုယမ်းခါလိုက်ပြီး စံတုတ်၏လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်၏။ ထို့နောက်

ကြောသောလည်တိုင်ကို ဆန့်လျက် မျက်နှာကိုမော့လျက်၊ ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ စူးစိုက်လျက်၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက်၊ ခြေထောက်ကို ပေါက်ဆွပေါက်ဆွ လှမ်းလျက် ယင်းမာသဲချောင်းဘက်ဆီသို့ သွား၏။

ရပ်ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စံတုတ်သည် ပေါက်ကွဲမည်သို့လည်း ဒေါသဖြစ်၏။ ကြူးကြူးပါအောင် ငိုတော့မည်သို့လည်း ထိခိုက်ဝမ်းနည်း၏။ မိမိသည် ချစ်ခြင်းကို မြခက်အား ပေး၏။ မြခက်က လက်ခံသော် မိမိပေးသည်နှင့် ညီမျှသော စိတ်ချမ်းမြေ့ ဖျော်ရွှင်မှုကို ရနိုင်၏။ မြခက်က လက်မခံသော်လည်း ထိုချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အန္တရာယ်တစ်ခုအသွင်သို့ ပြောင်းလာလျက် မိမိ၏ နှလုံးသားကို ပြန်၍ ထိမှန်၏။ မိမိက နည်းနည်းချစ်လျက် တစ်ဖက်မှ မယူလိုက်ပါက မိမိ နှလုံးသားသို့ ထိခိုက်ရန် နည်းနည်းပြန်လာမည်ဖြစ်၏။ များများချစ်လျှင် များများပြန်လာမည်ဖြစ်၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သေလုမြောပါး ချစ်မိလိုက်ပါက တစ်ဖက်က လက်မခံသည်နှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် သေလုမြောပါး မိမိအား ပြန်၍ ထိမှန်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ယခု မိမိသည် သေလုမြောပါးအထိ အမှန်ခံ နေရပါပြီကော။

သို့သော် စံတုတ်က မနာကြည်းနိုင်၊ မချစ်ဘဲမနေနိုင်၊ ရူးချင်ငိုချင်နေသော စိတ်နှင့်ပင် စံတုတ်သည် မြခက်နောက်သို့ လိုက်သွားကာ မြခက်ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“မြခက်၊ ငါ နင့်ကို ရေသာခိုပြီး လွယ်လွယ်နဲ့ ရမလားလို့ ယူချင်သည့် ယောက်ျားမျိုး ဟုတ်သယ် မဟုတ်ဘူး နှင် သိလောက်ပါတယ်ဟာ။ အခု မသိလည်း နှင် နောက်ကို သိမှာပါပဲ။ ကဲ... နှင် သည်မှာနေရစ်။ ကောင်းမြတ်ကို ငါ ခေါ်လာခဲ့မယ်”

မြခက်က မလေးမခံကြည့်နေဆဲ၌ပင် စံတုတ်သည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ စံတုတ်၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ကျောပြင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း မြခက်သည် ပြုံးယောင်သန်းလာ၏။ အကယ်စင်စစ် မိမိစိတ်ထဲ၌ စံတုတ်ကြီးအား ချစ်ခင်နေမိသည်ကို ရိပ်စားမိ၏။ သို့ရာတွင် စံတုတ်ကြီးနှင့် ထိတွေ့ရက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ စိတ်ထဲ၌လည်း မလှုပ်ရှား၊ သနားရမှန်းလည်း မသိ၊ ထိခိုက်နိုးကြွမှုလည်းမရှိ။ မိမိကြောင့် စံတုတ်ကြီးက ငိုချင်နေလျှင် မိမိက ရယ်ချင်၏။ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာကြောင့်မိမိ ဤသို့ ပြုမိပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား၏။ စဉ်းစား၍မရ။

စံတုတ်ကြီးအား မချစ်ပါဘူးဟုဆိုလျှင် စံတုတ်ကြီးက ချစ်ခွင့်တောင်းနေသည်ကို အတိအလင်း ငြင်းပယ်သင့်၏။ သည်လိုလည်း ငြင်းချင်စိတ်မရှိ။

စံတုတ်ကြီးအား ချစ်နေပါသည် ဆိုရမှာကလည်း စံတုတ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ မထိခိုက်၊ စံတုတ်ကြီးနှင့် ထိမိတွေ့မိ ဆွဲကိုင်မိသည်ကိုပင် မိမိစိတ်၌ လှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ တွန့်တိုခြင်းမျိုးလည်း မဖြစ်။

ကူချဲ့သော ချိုးပြောက်ကလေး၏အသံကို အမှတ်မထင် ငေးမောနားထောင်ရင်း

သတိလစ်နေသလိုရှိရာမှ သတိရလာသောအခါ မြခက် ချက်ချင်း ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လာသဖြင့် မိမိစိတ်ကို မိမိတင်း၏။ ပန်းသွေးရောင် ဖျန်းနေသည့် မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ပြုလျက် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ၏။ ထို့နောက် လာနေကြသည့် ကောင်းမြတ်နှင့် စံတုတ်ကြီးကို မသိသလို ပြုလိုက်၏။

သို့သော် အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး အလိုလို ပြုံးမိနေ၏။ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုတုန်းဟု အကဲခတ်ရင်း မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိရာ ရင်ထဲက ပိုသွားရ၏။ သို့သော် ဟန်လုပ်၍ တင်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို လွှဲလိုက်၏။

“လိုက်လာသားပဲ၊ အဖော်တော့ ဘယ်ထားခဲ့တုန်း၊ သည်ကို လိုက်လာလို့ အဖော် က စိတ်ဆိုးမနေဘူးလား။”

“တခြားလူတွေ စိတ်ဆိုးမှာကို မြခက် စိတ်ဆိုးမှာလောက် မကြောက်ပါဘူးလား။ အခု မြခက် စိတ်ဆိုးမှာကြောက်လို့ လိုက်လာရပြီ မဟုတ်လား။”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားဝင်ချို၍ စိတ်ထဲ၌ အေးချမ်းသွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကျေနပ်အောင်လည်း ပြောတတ်လှ၏။ သို့သော် ကျေနပ်ဟန်ပြု၍ မဖြစ်ပေ။

“တော်ပါ၊ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း စောစောကတော့ မမြင်သလို ကြည့်နူးပြီး သွားနေ ကြသယ် မဟုတ်လား။ အခု ကျုပ် ကိုရင်စံတုတ်ကြီးကို မင်ခံပုဆိုးပေးမလို့”

“ကောင်းသားပဲ။ သည်လိုဆိုရင် တို့များလည်း ဝမ်းသာရသာပေါ့။”

“ဘာ... ဝမ်းသာသယ်”

မြခက် ရင်ထဲ၌ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာသည် နီလာ၏။ မြခက် အသံသည်မှာ တိမ်ဝင်သွား၏။ ကောင်းမြတ်ကမူ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် မျက်နှာ ခရာ လှပါ ချင်နေ၏။

“အေးပေါ့ဟု ဝမ်းသာရသပေါ့။ တို့တစ်တွေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖော် ကစားဖက်တွေ မဟုတ်လား။ စံတုတ်ကြီးက နှင့်ဆိုရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန် ခင်သာဟာ။ နှင့်ရက်သည့် ပုဆိုးသစ်များ မင်ခံပုဆိုးလုပ်၊ တို့စံတုတ်ကြီး သေပျော်သွား ပြီ။ အဲသည်တော့ နှင် စိတ်ပြောင်းမသွားဘဲ စံတုတ်ကြီးကို ပေးဖြစ်အောင် ပေးပါဟယ်။ ခံတုတ်ကြီးကလည်း လွတ်ကို ဝမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူးလားဟေ့ စံတုတ်”

ကောင်းမြတ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ငူငူကြီးရပ်နေသော စံတုတ်အား ရယ်ရယ် မောမောဖြင့် လှမ်းမေး၏။ မြခက်သည် စံတုတ်ကို မမြင်။ စံတုတ် ဘာဖြစ်နေသည်ကို လည်း မသိလို့၊ ကောင်းမြတ်ကိုသာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သော စိတ်တွေ ှပါနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမြတ်၏ မုန်းစရာကြီး၊ မခံချင်စရာကြီး၊ ကြည့်ချင်စရာ ကြီး ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို စောင့်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“သည်ဟာက တော့အပူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် ပေးချင်ပေးမှာပေါ့။”

မပေးချင်နေမှာပေါ့။ တော် ကျုပ်ကို သြဇာတွေ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးပေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ တော်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။”

“အေးပါလေ၊ သည်ကလည်း မဆိုင်မှန်းသိပါတယ်။ ဒါပေသိ တမင်အခေါ်ခိုင်းပြီး ပြောပြနေတော့ အကြံဉာဏ်ကလေးများ လိုချင်သလားလို့ပါ။ မလိုချင်ဘူးဆိုရင်လည်း အတင်းချောမော့ပြီး မပေးပါဘူးဗျာ”

ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် တောက်နေသော တိမ်ရောင်ကို တုပြိုင်လျက် ဝင့်ဝင့် ဝါဝါပြုံးနေ၏။ ခါးသေးသေး ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ သိုင်းခြံထားသည့် ပုဆိုးရှည်စ မဖုံးမိသောနေရာတွင် ဆေးနီကွက်ကြီးများနှင့် ခံ့ညားသလောက် ကြော့မော့သော ကောင်းမြတ်သည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် စံတုတ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“စံတုတ်၊ ငါ ပြန်မယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ ငါ့သြဇာတွေ အကြံဉာဏ်တွေ လိုချင်တဲ့လူက အခုလောက်ဆိုရင် လည်ပင်းတစ်တောင်လောက် ဖြစ်နေရော့မယ်”

မြခက်က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်ကမူ မိမိအား မြခက် ကြည့်နေသည်ကိုမျှ မသိဘဲ ရိုးရိုးအအချည်းငေးနေသော စံတုတ်ကြီးကိုသာ ရယ်ကာပြုံးကာ ပြန်ကြည့်ရင်း လေချွန်လျက် ထွက်သွား၏။

မြခက်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော ကောင်းမြတ်၏ ကျောပြင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း နေရာတွင် မရွေ့မလျားနိုင်ဘဲ တက်လုမတတ် ဒေါသဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကကဲ့သို့ မြေတည့်၍ သတ်ပုတ်ပစ်လိုက်ချင်သော စိတ်တွေ ပေါ်လာ၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက အမြဲတမ်း သူကချည်း အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ယခုလည်း အနိုင်ယူပြန်ချေသည်။

ငယ်ငယ်က အနိုင်ယူစဉ်က ရုံးသည်ဖြစ်စေ၊ နိုင်သည်ဖြစ်စေ မိမိက ဦးအောင် ပြေး၍ သတ်ပုတ်ပစ်လိုက် ဆဲရေးရန်တွေ့လိုက်ရလျှင် ပြီးပျောက်သွား၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ခေါ်၍ပြော၍ရ၏။ မျက်နှာကြည့်၍ရ၏။ ကစားဖော် ကစားဖက်ပြု၍ရ၏။ ယခု အနိုင်ကျင့်ခံရသောအခါ ထိုသို့ ပြုလုပ်၍လည်း မဖြစ်။ ထိုသို့ မေ့ပျောက်၍လည်း မရ။ ပြုရက်သူသည် မိမိအား ရင်ထဲမှ တစ်စုံစီမံ နာကျည်းနေအောင် အနိုင်ကျင့်တတ်လှ၏။ ပါးဖြင့်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းနေရာမှ မြခက်သည် မမျှသိပ်နိုင် မအောင်နိုင်ဘဲ ရိုက်လိုက်၏။ သို့ရိုက်ငင်ရင်း မိမိအား ကူညီမည့်သူ၊ အားပေးမည့်သူ မရှိလာဘဲ ဖြစ်နေရသည်ကို ဝမ်းနည်း၏။ ဤဝမ်းနည်းမှုမျိုးသည် အမေ့ရင်ခွင်သို့ ခေါင်းဖြင့် ပြေးဝှေ့လိုက်ပြီး အမေ၏ ရင်သားကို ပါးဖြင့်ကပ်၍ ရိုက်နေရသော်လည်း မြေပျောက်လိမ့်မည် မဟုတ်။

တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး ခေါင်းမော့ကြည့်မိသောအခါ မိမိအား စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက် မတုန်မလှုပ်ကြီး နေစိမ့်နေရက်သော စံတုတ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ သူများ ဝမ်းနည်းနေသည်ကို သည်အတိုင်း ကြည့်နေရက်သည်ဟု ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“ဘာကြည့်နေသလဲ၊ ဘာကြည့်နေသလဲ၊ သူများတကာ၊ သူများတကာ၊ သူများတကာ ဟောပြောရသည့်အထဲမှာ”

မြခက်သည် စံတုတ်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးကို ပြေး၍ ထု၏။ ဆက်ကာ ဆက်ကာ စိတ်ရှိလက်ရှိထု၏။ သို့ထုရင်းထုရင်း စံတုတ်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ခေါင်းမှိုလျက် တစ်ချက်ချက်ငို၏။ ထုနေသော လက်သည် တဖြည်းဖြည်း တစ်ချက်ချင်း ဖြစ်လာရာမှ ရပ်သွား၏။ စံတုတ်ကြီးသည် ဘာမျှမပြော။ ကျောက်တိုင် ကျောက်ရပ်ကြီးကဲ့သို့ ငြိမ်၍နေရာမှ မြခက်၏ ကျောပြင်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်အား ချောသကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်းပုတ်ပေးနေ၏။ ညချမ်း၏ လေပြည်သည် စံတုတ်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးပေါ်မှ မျက်ရည်ဖြင့် လူးပေးသောကြောင့် တစ်ချက်ချက် ထွက်လာသည့် အပူငွေ့ကို အေးမြစေ၏။ ယင်းမာသဲချောင်းမှ ရေခပ်၍ ပြန်လာကြသူတို့၏ သီချင်းသံသည် စံတုတ်ကြီးတို့ ရှိရာသို့ ပျံ့လွင့်လာ၏။

“က... ကျုပ်တို့ သွားကြစို့”

မြခက်သည် လေကျင့်၍ အသားကျသွားသော နွားမကလေးကဲ့သို့ ညင်ညင်သာသာ စံတုတ်၏ ရင်ဘတ်မှ ခွာလိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြုလျက် စံတုတ်နှင့်အတူ ယှဉ်၍ ရွာဘက်သို့ လျှောက်လာ၏။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ရွာ လျှောက်လာခဲ့သော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်မိလိုက်သေး၏။ ရွာအဝင်၌ လူချင်းခွဲမည်ပြုသောအခါ မြခက်သည် ခေါင်းမဖော်ဘဲ စံတုတ်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရပ်လိုက်၏။

“ကျုပ်...ကဲ့ရင်စံတုတ်ကြီးကို ချစ်ပါသယ်တော်။ မနက်ဖြန်ခါ မင်ခဲပုဆိုးသစ်လည်း ဆူးမယ်။ ကျီးမနီးပန်းလည်း ပေးမယ်။ မင်ကြိုမဏ္ဍပ်ကလည်း လာစောင့်နေမယ်”

ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် မြေကြီးကို မျက်နှာပြုရင်း ပြောရာမှ မြေကြီးကို မျက်နှာပြုလျက်ပင် ထွက်သွား၏။ မြခက်၏စကားသည် မြေကြီး၏အထုကဲ့သို့ တည်တံ့ခိုင်မာသော ကောင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု စံတုတ်က ယုံကြည်၏။ စံတုတ် ယုံကြည်သည့်အတိုင်း နံနက်စောစော၌ မြခက်သည် ကျီးမနီးပန်းကိုချူးလျက် အသင့်စောင့်နေ၏။ မြခက် ပခုံးဆီ၌ မြခက်ကိုယ်တိုင်ရက်သည့် ရက်သစ်စ ပုဆိုးဖြတ်လည်း အသင့်ရှိ၏။ ထိုနေ့အပို စံတုတ်သည် ဆေးနဂါးလိပ် ပုသိမ်ခင်း၍ ဖျင်ဖြူနီပွဲစုံကျင်းလျက် ဝဲမှောင်တွင်းသို့ ထောင်ပုဆိုးဆီးကာ ဝင်လာနိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့သော် အပျိုတွေက မင်ကြိုမဏ္ဍပ်ရှေ့၌ တီးမှုတ်နေကြသော ကိုလင်းတို့လူစုက ချမ်းသာမပေး။

“ဝဲမှောင်မှာ ထောင်ပုဆိုးနဲ့...”

ရွာရိုးမယ် ကျော်သလေလေ...

ကိုလူမော် မောင်ကျွန်ဖြစ်လို့...

နောက်နှစ်မှာ ငိုသလေလေ...”

မည်သူတွေက မည်သို့စစ် မည်သူတွေက မည်သို့ပင် နောက်ပြောင် နောက်ပြောင် ထုထည်ကြီးမား တုတ်ခိုင်လှသော စံတုတ်ကြီးကား ပြုံးဖြူဖြူကြီးနှင့်ပင် ‘အထီးခတ်’ ခတ်လိုက်သည့် လက်ပန်းပေါင်းသံကို မြောင်းမြောင်းမြည်စေလျက် ကျားကျားလျားလျား ကြီး လျှောက်လာနိုင်ခဲ့၏။ အပျိုတစ်စုတို့အား ကိုယ်တိုင်ပန်းတွေ ဝေပေးနိုင်ခဲ့၏။ ရှင်မပြု ရသေးသည်ဖြစ်စေ၊ မင်ကြောင်မထိုးရသေးသည်ဖြစ်စေ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်က ကျော် လျှင် စစ်မြေပြင်သို့ လိုက်ရန် အစည်းကြပ်ခံရမည်ဟု ဆိုသောကြောင့် အရေးတကြီး အပြေးအလွှား မင်ကြောင်ထိုးနံကြသူတို့အထဲ၌ ယနေ့သည် စံတုတ်ကြီး၏ပွဲပင် ဖြစ်တော့ သည်။

မင်ကြောင်ထိုးပြီးရုံနှင့်လည်း မပြီးသေး။ ရှင်ပြုကြရပေဦးမည်။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတာဘဝ ဒုလ္လာကကို ရလိုကြသော လူကြီးသူမတို့သည် ရခဲသည် ရဟန်း ရှင်သာမဏေတို့၏အဖြစ် ကို နာမည်ခံရုံမျှ မဟုတ်ဘဲ အပြည့်အဝ ရလိုယူလိုကြသောကြောင့် ရဟန်းရှင်သာမဏေ အဖြစ်၌ အကယ်နေနိုင်သည့် အသိတရား၊ ရဟန်ရှင်သာမဏေတို့၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကို အကယ်ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းနိုင်သည့်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိမှ ရဟန်းရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းပေးလေ့ရှိကြ၏။

ရှင်သာမဏေပြုမည့် ကိုလူပေါက်သည် “သံသာရဝဋ် ဒုက္ခတော မောစနတ္ထာယ ပဗ္ဗဇံ ယာစာမိ’ အစရှိသော သင်္ကန်းတောင်းနှင့်တကွ ပစ္စဝက္ခဏာလေးပါး၊ လိင်ဆယ်ပါး၊ ဒဏ်ဆယ်ပါး၊ သေခီယ ၇၅ ပါး၊ စုဒ္ဒဿခန္ဓာကဝတ် ဆယ့်လေးပါးတို့ကို အလွတ်အာဂုံ ရရှိပြီးမှ စောင့်ထိန်းနိုင်ပြီးမှ ရှင်ပြုပေးကြရိုးအစဉ်ရှိ၏။ ယခုမူကား ထိုအစဉ်ကို ဖောက် ဖျက်ကြရပေတော့မည်။ ‘နေပြည်တော်ကြီးက အသက်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ပြီးလျှင် စစ်မြေပြင် သို့ ခေါ်မည်တဲ့’ ဟုသော သတင်းစကားကြောင့် အရွယ်မပြည့်တတ်သေးဘူး၊ သေခီယ မရသေးသူ စစ်မြေပြင်သို့ ထည့်လိုက်ရမည်စိုးသဖြင့် မိဘများက တမင်ရှင်မပြုဘဲ ထား သောကြောင့် စံတုတ်ကြီးကဲ့သို့ လူကောင်ကြီး ဆင်ကောင် မြင်းကောင်လောက်ရှိလျက် ရှင်မပြုရသေးသူတို့အားလုံး စုဖြူ၍ ရှင်ပြုကြကုန်၏။ ရွာတိုင်း ရွာတိုင်း၌ ရှင်ပြုပွဲများ ခြိမ်ခြိမ့်ခံနေကြ၏။ သို့သော် တန်ဆောင်မုန်းလ ကြတ္တိကာပွဲပြီးသည့်နောက်မှ စစ်သား စည်းကြပ်ခြင်း ခံကြရမည်ဟု အတိအကျ သတင်းရပြီးကြသော ညောင်သာယာရွာသား တို့ကမူ ကြတ္တိကာပွဲနှင့် ရော၍ ရှင်ပြုကြရန် စိုင်းပြင်းနေကြကုန်သတတ်။

*

(က)

အောက်ပြည်အောက်ရွာတို့၌ ‘ပုံးတုံးလုံးတုံး တန်ဆောင်မုန်း’ အချိန်အခါသည် အထက်အညာရှိ ကောင်းမြတ်တို့ စံတုတ်ကြီးတို့ ညောင်သာယာရွာကလေး၌ ခြေခင်း လက်ခင်း သာယာခြောက်သွေ့လှလေပြီ။ သစ်ပင်တို့သည် နွေကဲ့သို့ မခြောက်ဘဲ စိမ်းစိမ်း စိုစိုရှိလျက် မြေအပြင်သာ ခြောက်သွေ့သာယာ၏။ ကောင်းကင်သည် တိမ်တောင်တိမ် လိပ်တို့ ကင်းစင်လျက် တညီတညွတ်တည်းပြာ၏။ ညအခါ၌ လှပသော ကြယ်တာရာ တို့သည် သူ့ထက်ငါ အပြိုင်ဝင်းပနေကြသဖြင့် ကြယ်အလှပြပွဲကြီး ပြုလုပ်သကဲ့သို့ မြင် ရ၏။ ထိုလသည် ရှေးရှေးမြန်မာတို့၏ ယုံကြည်ယူဆချက်အရ ကြတ္တိကာ နက္ခတ်စန်း နှင့် ယှဉ်သောလ ဖြစ်သောကြောင့် အဟန့်၊ မှင်၊ မှောင်၊ သျှါ၊ ရှိန်းမျိုးတို့ ပြီးစီးသည် ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ဓမ္မပဒ၌ပါသော ပဉ္စပါဝီ ဗကဘုရင်သည် ကြတ္တိကာနက္ခတ်ပွဲသဘင် ၌ တွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ နိပါတ်တော်လာ ဥမ္မဒန္တီနှင့် သိဝီမင်းတို့လည်း ကြတ္တိကာပွဲသဘင် ၌ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲလွန်းလှသည့် အိမ်ထောင်ပြုချင်ပါလျက် မပြုဝံ့ကြသော ရေသည်မောင်မယ်တို့သည် သည်တစ်ခါ ကြတ္တိကာပွဲသဘင်မှာတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကြပါ စေ။ မင်းနဲ့ငါအတူ ပျော်ကြရအောင်ဟု အဖော်စပ် သဘောတူကြလျက် မိမိ စုစုကံထား သည့် အသပြာပဲဝက်ကို ယူရန် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်သည့် နေရောင်အောက်၌ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ သွားနေကြစဉ် ဘုရင်က တွေ့မြင်လိုက်သောကြောင့် အကြင်ရေသည် ယောက်ျားသည် ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသတတ်ဟု နိပါတ်တော်က ဆို၏။

ကျမ်းဂန်နိပါတ်တို့တွင် ကြတ္တိကာပွဲသဘင် ပြုလေတိုင်း တိုင်းသူပြည်သား လူ အများတို့ ပျော်ကြပါကြ မောင်မယ်စုံတွဲ ယှဉ်နှိုက်သည်ချည်းဖြစ်ရာ မြန်မာတို့ကလည်း သို့အတူကိုယူလျက် တန်ဆောင်မုန်းလ၌ ကြတ္တိကာပွဲသဘင်ကို မြန်မာ့နည်း မြန်မာဟန် ပြင် ဆင်ယင်ကျင်းပကြ၏။ ပွဲ၏အမည်ကို တန်ဆောင်တိုင် ကျီးမန်းပွဲဟု ခေါ်ကြ၏။

ထိုပွဲသည် ညောင်သာယာရွာကလေးအဖို့ မြောက်ဖျားရှိ ကိုရင်ကြီး ဒိုးကလေးတို့ သီတင်းသုံးသော ပွဲကျောင်း၏ပွဲဖြစ်၏။ ထိုပွဲနီးလာသည်နှင့် ညောင်သာယာ ရွာအပျိုတို့ ၏ ရက်ကန်းခတ်သံသည် ပို၍ ညံ့ညံ့စိစိ မြည်လာ၏။ ပို၍ အချိန်ညဉ့်နက်လာ၏။ ရက်ကန်းစင်ပေါ်မှ သီချင်းသံတို့ကလည်း ရက်ကန်းခတ်သံနှင့်အတူ ပို၍ ကျယ်လောင် လာ၏။ သို့သော် ပျိုလေးတို့ ရေခဲဆင်းကို ခြင်းခတ်ရင်း ချောင်းနေကြသည့် ကာလ သားတို့ အရေအတွက်ကား နည်းပါးသွားကြသည်။

ညောင်သာယာ ကိုလူပျိုတို့သည် တန်ဆောင်တိုင် ကျီးမန်းပွဲ နီးလာသည်နှင့် ပွဲ ဆကျောင်းဆရာတော်နှင့် ကိုရင်ကြီးတို့၏အမိန့်သံကို နာခံ၍ ဆေးဝါးရှာဖွေရန် ခရီးထွက် ကြ၏။ တောတက်ကြ၏။ ဂမုန်းပေါင်းတို့၊ ပန်းပေါင်းတို့ စုကြ၏။ ဤအတိုင်း ရွာထဲ ၌ ကိုလူပျိုတို့ ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်လာကြသောကြောင့်လည်း ရွာအပျိုတို့၏ အသံသည်

ပို၍ ကျယ်လောင်လာခြင်းဖြစ်၏။ ပွဲတော်အတွက် မုန့်လုပ်ရန် ဆန်ထောင်းကြ၏။ ဆန်
 မုန့်ထောင်းကြ၏။ ထန်းလျက် စုကြ၏။ နှမ်းစုကြ၏။ ပဲလှန်း၊ မတ်ပဲ၊ ပဲပိစပ်တို့ စုကြ
 ၏။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ကူးလူး၍ ရက်သစ်စ အထည်အဆင်ကြည့်ကြ၏။ သင်ကြ
 ပြကြ၏။ ကိုလူပျိုတို့အကြောင်းကို ပြောကြ၏။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ကျီးမန်းပွဲ၏ ပျော်ရွှင်
 ဖွယ်ကို စမြဲပြန်ကြ၏။ သက်ရွယ်ကြီးရင့်သည့် ပျော်တတ်ရွှင်တတ် ဆေးဝါး ဝါသနာ
 ပါတတ်ကြသော လူအိုလူကြီးများက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆီမီးထွန်းညှိရန် ကြံစည် တီထွင်
 ကြ၏။ အချို့သော အနည်ထိုင်ပြီးဖြစ်သည့် ကာလသားကြီးများနှင့် ပူးပေါင်းလျက်
 တန်ဆောင်တိုင် မဏ္ဍပ်ကို အလှအပဆောက်လုပ်ကြ၏။ ပျော်ပါးလိုကြသော မိကြီးမိထွေး
 အရွယ်များ၊ အားလပ်သည့် အပျိုများကို ခေါ်၍ လမ်းပြင်ကြ၏။ သံဖြူခင်း၊ ရာဇမတ်
 ကာလျက် ငှက်ပျောပင်စိုက်ကြ၏။ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှသည် ရွာလယ်မဏ္ဍပ်နှင့်
 တကွ အောင်မြေရာကွက်သို့ လည်းကောင်း၊ ဘုရားကျောင်းကန်သို့ လည်းကောင်း မီး
 စောင်းတန်း မီးလမ်းမများ ပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ နေရာသတ်မှတ်ကြ၏။ တကျော်
 ကျော် တအော်အော်ခေါ်လျက် တပျော်တပါး လုပ်ကိုင်ထားနှင့်ကြ၏။ လှည်းကောက်
 သူကောက်၊ ဝါးခုတ်သူခုတ်၊ ငှက်ပျောခုတ်သူခုတ်၊ သဲကျုံးသူကျုံးနှင့် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်
 သည့် ပန်းရုံတွင် ပျားအုံကြီး လမ်းပေါက်၍ ‘ပျားပန်းခပ်’ နေကြဘိသို့ တဝန်းဝန်း
 တရုန်းရုန်း တပြုံးပြုံး ရှိနေကြ၏။

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း အဖိတ်အကြိုနေ့ ညနေချမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့် မီးစောင်း
 တန်းလုပ်ရန်၊ သဲခင်းရန်၊ ဝါးသယ်ရန် ခေါ်ထားသည့် မိန်းကလေးများကို သိကြားမင်းကြီး
 နားကင်းကြီးဖြင့် ဆင်းတားသည့်တိုင် တစ်ယောက်တလေမျှ ခေါ်၍ မရတော့။

သူတို့သည် ရွာပြင်ဘက်ရှိ ယင်းမာသဲချောင်းသို့ ရေခပ်သွားရာ လမ်းကြား၌ အစီ
 အရီရောက်နှင့် နေကြလေပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပေါက်တတ်သည့် ချုံနွယ်တို့ကို
 ရှင်းလျက် မီးဖိုများ အပြိုင်ခင်းလျက် တသီတတန်းကြီး ဖြစ်နေကြပြီ။

ထင်းသယ်သူ၊ ရေခပ်သူ၊ မုန့်အိတ်သယ်သူ၊ အိုးခွက်ဒယ်ပြားယူလာသူတို့ဖြင့် ပွဲ
 ဈေးတန်းကြီးကဲ့သို့ စည်ကားနေ၏။

သူတို့၏မျက်နှာ၌ သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေကြ၏။ သူတို့၏ ခေါင်း၌ တောပန်းတွေ
 ဝေနေကြ၏။ သူတို့၏ပါးစပ်၌ တေးသံချိုကလေးများ သီနေကြ၏။ တုတ်တုတ်ဝဝ
 ရင်ကြွ၍ တင်လှသလောက် ခါးသိမ်သော သူတို့တစ်တွေသည် တဘီတိုတို ရင်လျားလျက်
 ပြေးလွှားချီရွက် ချွေးတစို့စို့နှင့် သနပ်ခါးများ ကွက်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း တဘီခါးချပ်
 နို့ပျဉ်းဘတ်လတ်နှင့် တတ်သိနားလည်ပြီးသူများ ဖြစ်ကြသော မိကြီးမိထွေးတို့က ခိုင်းမြဲ၊
 စေမြဲ၊ အော်ဟစ်မြဲ။

ချိုးပြောက်ကလေးတွေ ကုခွဲ၍ တေးငှက်ကလေးတွေ ရွေ့လည်တဲ့ကာ တောကြက်

ကလေးများ အဖော်ကွဲနေတတ်သည့် အချိန်၊ နေကလေးမိန့်သည်နှင့် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေကြသော ကာလသား ကိုလူပျိုတို့ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ပေါက်လာ တတ်ကြ၏။

ကိုကာလသားတို့ လက်ထဲ၌ တောမှ ရတတ်သော ထူးဆန်းသည့် ပန်းများ၊ ၎င်းတို့၏ အမွှေးအတောင်များ၊ သားကောင်တို့၏ အရေများ စသည်တို့ ပါလာတတ်ကြ ၏။ မိမိချစ်သူ အပျိုထံသို့ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးတတ်ကြ၏။ ထိုအခါ လက်ဆောင် အပေးခံရသည့် အပျိုက အခြားအပျိုဖော်တို့အား မိမိရသည့် ထူးဆန်းသော လက်ဆောင် ကို ပြသကြားဝါကြ၏။

အခြားအပျိုဖော်တို့ကလည်း ယင်းလက်ဆောင်ကို ကြည့်လျက် တအံ့တဩ ချီး ဗွမ်းသူလည်း ရှိ၏။ တမင်ပြစ်ဖွဲ့၍ ချီးဖွဲ့နှိမ့်နင်းပြောဆိုသူလည်း ရှိ၏။ လမ်းကလေး၏ ဘေးတစ်လျှောက်၌ ဟိုနား စုစုရုံးရုံး၊ သည်နား စုစုရုံးရုံး ဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ မှောင်ရီ ဖျားသည်နှင့် တောချုံသစ်ပင်တို့ မိုးမိုးမဲမဲဖြစ်လာကြသောအခါ ဖိုးရွှေလသည် ကောင်းကင် ၁မှ တောင့်၍ ထိုမဟူရာ တောချုံသစ်ပင်တို့အား ငွေရည်ဖြင့် သွန်းလောင်းပုံဖော်နှင့်၏။ ၎င်းနားကွပ်ထားသည့် မဟူရာတောချုံသစ်ပင်တို့ကို ရွှေရောင်ဖြင့် ကျိုထားသည့် ပတ္တမြား မီးတန်းကြီးက ဂုဏ်ပြိုင်တောက်ပ၏။ အဝေးရပ်မှ သီချင်းသံတို့သည် ယင်းမာသံချောင်း လမ်း၌ အတန်းလိုက် မြင်နေရသည့် ထိုပတ္တမြားမီးတန်းကြီးဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြသည် ချည်း ဖြစ်၏။ သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက် မတွန်မိကလေး၌ပင် လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းအတွင်း က ရွာမှ ပျောက်နေကြသည့် ကာလသားအချို့အဝက်တို့ မီးဖိုဘေးနားတွင် စားလား ဆွားကလား စကားပြောလား ပြုနေကြပေပြီ။

သူတို့သည် အပျိုတွေက ချကျွေးသော မုန့်ဖြူကြော်၊ မုန့်နီကြော်၊ ပဲကြော်၊ မုန့်ဆီ ဆော်၊ မုန့်လုံးကြီးကြော်၊ မုန့်လက်ကောက်ကြော်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်၊ ၎င်းပျောဖက်ထုပ် စသော မုန့်မျိုးစုံတို့ကို စကားပြောရင်း စားမြည်းရင်း အဖန်ရည်ကျိုက်ရင်း တော၌ မိမိတွေ့ခဲ့ ကြသော အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြတတ်ကြ၏။

ပခုအုံကြီးများ တွေ့ခဲ့ရပုံ၊ ပျားတွေကို တွေ့သောကြောင့် ပျားနောက်သို့လိုက်ပြီး ဘူးအုံရာခဲဖွပ်ခဲပုံ၊ ပျားဖွပ်ရင်း မျောက်ဝဲကြီးများနှင့် တွေ့သောကြောင့် ပျားအုံကို လှမြေး ခဲရုံ၊ မြင့်မားသော တောစိုးသစ်ပင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျား၌ သန့်စင်နီပန်းကို တွေ့နေသဖြင့် နေသို့သို့ ခဲရာခဲဆစ် ခူးယူလာခဲ့ပုံ စသည် စသည်တို့ကို ပြောပြ၏။ ရောင်တွင်း၌ ဝက်၍ ငှက်ဆံထားသော သန့်စင်နီပန်းကိုပြ၏။ ထိုအခါ တထူးတဆန်း ပိုင်းအုံကြည်ကြ တောင်း ကြ၏။ သို့သော် ကိုကာလသားက ထိုသန့်စင်နီပန်းကို ချစ်သူအပျိုသို့သာ ပေး၏။

ထို့ပြင် တောဝက်အုပ်ကြီးနှင့် မရှောင်သာ မပြေးသာဘဲ ရင်ဆိုင်တိုးနေရသော အကြောင့် ပွဲကျောင်းဆရာတော်၏ အဟန့်ဂါထာကို စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုလျက် သစ်ပင်လို

ငြိမ်သက်ရပ်နေပုံ၊ ဝက်အုပ်ကြီးက မိမိအား မော့မကြည့်ဘဲ အတင်းတိုးဝှေ့ တိုက်ခိုက်၍ ထွက်သွားကြပုံ၊ ဝက်ကလေးတစ်အုပ်က မိမိ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားမှ စွပ်ကြောင်း ပြုလျက် တိုးဝင်သွားကြပုံ စသည် စသည်တို့ကိုလည်း အားပါးတရ ပြော၏။ ကျေးဇူးပြုပေးကြသည်ကိုလည်း အားပါးတရစား၏။ အပျိုတွေကလည်း တအံ့တဩ မေးကြမြန်းကြ နားထောင်ကြ၊ လုပ်ထား ကြော်ထားသမျှ မုန့်တွေကို ချကျွေးကြနှင့်။

တောမှပြန်လာသူ ကိုကာလသားတို့ တောတွင်း၌ တွေ့သမျှ ကြည့်သမျှ စွန့်စား ခဲ့ကြသမျှတွေကိုပြော၍ အားရသောအခါ မုန့်ကြော်လှော်နေကြသည့် အခေါ်ကြီးများက မည်သူ့သားနှင့် မည်သူ့သမီးတို့ ချစ်ကြိုက်နေကြသည်။ မည်သူနှင့် မည်ဝါတို့ ယူကြ မလိုလိုနှင့် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ကွဲသွားကြပြန်ပြီတဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ ညကြီး မင်းကြီး အတင်းလာခေါ်သဖြင့် နယ်စပ်သို့သွားမည့် အောင်တပ်မတော်နှင့် ပါသွားရရှာ သော မည်သူပြင် စစ်မြေပြင်မှာကျပြီဆိုသည့်သတင်းကို မည်သူက ယူလာလေရဲ့ စသော အတင်းအဖျင်း သတင်းမျိုးစုံတွေ ဆက်ကြပြန်၏။

သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်ပြီးစအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ရွာမှ ပျောက်နေခဲ့ ကြသော ကာလသားများသည် ထိုမုန့်ကြော်သည့် မီးဖိုတန်းကြီးရှိရာသို့ အတော်စုံစုံ ရောက်လာကြကုန်၏။ ကွဲကွာနေကြသော ချစ်သူတို့လည်း လှုပ်ရှားသောရင်၊ ဝမ်းပန်း သာသော မျက်လုံးဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တပ်မက်စွာ ကြည့်ကြ၏။ ကိုကာလသားက ယူလာသည့် လက်ဆောင်များ ထုတ်ပေးသလို ရွာအပျိုကလည်း ကြော်ထားသည့် မုန့် တွေကို ရက်ရက်ရောရော ချကျွေး၏။ ချစ်စ ခင်စ ရည်မှန်းစ သူတို့ကလည်း ထင်းမီး ရောင်ဖြင့် မှန်းခြယ်သည့် လရောင်ဆမ်းသော ချစ်သူ၏မျက်နှာပန်းကို အငမ်းမရ တတပ် မက်မက် ကြည့်ရင်း မထိတထိ စကားဆို၏။ မီးဖိုရောင်၌ ပွင့်၍ လရောင်အောက်၌ ရွန်းတင့်နေကြသော မိအပျိုတို့ရှိရာသို့ အမွေးအတောင်စုံစ မောင်ပိတုန်း ကိုပေါက်စတို့ က ဟိုနားရကောင်းနိုးနိုး၊ သည်နားရ ကောင်းနိုးနိုးဖြင့် လူးလား တုံခေါက် ယောက် ယက်ခတ် ရွေးချယ်နေကြ၏။

ဆီအိုးကင်းမှ ပွက်ပွက်စိစိ ဆီမြည်သံ၊ မီးဖိုတွင်းမှ မီးတောက်ဟုန်းဟုန်းထသံ၊ ထင်း ဖျစ်ဖျစ်ပေါက်သံ၊ ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့ စကားတွတ်တွတ် တိုးတိုးပြောသံ၊ မိန်းမ ကြီးတို့၏ အတင်းအဖျင်းသံ၊ လူစုလူဝေးကောင်းသော အုပ်ဆီမှ ရယ်မောသံတို့သည် ညဦးရိုးကောင်တို့၏ အော်ညည်းသံကို ဖုံးအုပ်စေလျက် အေးမြသော ညဦးလေပြည်တွင် သောသောရုတ်ရုတ် မြည်၏။ လရောင်သည် ပို၍ ကြည်လင်တောက်ပလာ၏။ ကောင်းကင် ၌ ကြယ်တာရာများ စုံချေပြီ။

ရွာဘက်ဆီမှ “ပျို” ဟစ်လာသော ဆော်ဩသံသည် ရွာထိပ်မှနေ၍ မုန့်ကြော် နေကြသူများဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ ကျောင်းသားကလေးများ အော်ဟစ် လိုက်ကြသောအသံ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော် မပြန့်ပွားသေးမီ ပုဂံခေတ်ဆီက ကြွင်းကျန်ခဲ့ဟန်ရှိသော အလွန်ရှေးကျသည့် တီးမှုတ်သံတစ်မျိုးသည် သူနံသူနံညင်းသော လေပြည်နှင့်အတူ ငြိမ့် ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ပါလာ၏။ ပုစ္ဆန်းသည်တို့၏ တေးဂီတအသံများသည် တူရိယာအသံ တို့၏အကြားမှ တစ်ချက်တစ်ချက် ထိုးဖောက်ပေါ်လာကြ၏။ ထိုအသံသည် သားကောင် တို့ ဟိန်းဟောက်သံကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လူတို့ ရိုက်ကြီးတင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငို ကြွေးသံကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အဝေးရပ်ဆီမှ လွင့်ပါးလာ ခြင်းဖြစ်၏။

စကားတတွတ်တွတ်ပြောလျက် နောက်ပြောင်ရွတ်သောလျက် ပျော်ရွှင်ရယ်ဖော လျက် မုန့်ကြော်ဖိုတို့ အနီးတွင် တဝါးဝါး တဟားဟား ရှိနေကြသော သူတို့သည် အသံ လာရာဘက်ဆီသို့ နားစွင့်လိုက်ကြ၏။ မျက်လုံးတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာသို့တစ်ဦး ငြိမ် သက် စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထိုမျက်လုံးတို့၌ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။ ယင်းအဓိပ္ပာယ်ကို အချင်းချင်းသာလျှင် စိတ်တွင်းမှ သိသလိုလို ရှိကြသော်လည်း တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ထုတ်ဖော်မမေးကြ။ မျက်နှာတို့သည် တည်ငြိမ်လေးနက်သောအသွင်သို့ ပြောင်း လာပြီးနောက် တစ်ခဏအတွင်း နှုတ်ခမ်းတို့၌ ဣန္ဒြေရသော အပြုံးပန်းကလေးများ ပွင့် လာကြ၏။

ကိုကာလသားတို့သည် မိမိတို့ အပျိုများ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက် ကြပြီးနောက် နှုတ်မဆက်ဘဲ နေရာမှ ထလိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် တန်ခိုးရှင် တစ်စုံ တစ်ယောက်၏ အမိန့်ကို နာခံနေကြရဘိသည့် အလိုအလျောက် အချင်းချင်း စုပေါင်းမိကြ ပြီးလျှင် ရွာဘက်ဆီသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထလာခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ အရွယ်လွန်ပြီးသော ယောက်ျားကြီးများနှင့် မိန်းမကြီးတို့သည် မိမိ တို့ မုန့်ကြော်သည့် လုပ်ငန်းကို လက်စသတ်လိုက်ကြ၏။ မိန်းမပျိုကလေးတို့သည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ကူညီသိမ်းဆည်းကြ၏။ မီးတောက်များကို ငြိမ်းသတ်ကြ၏။ ထို့နောက် ခြောက်ပြီးပြုတ်ပြီး ပြုလုပ်ပြီး မုန့်နှင့်တကွ အိုးခွက် စသည်တို့ကို ရွက်ယူကြ၏။ ရွာဘက် ဆီသို့ ရှေ့မှသွားနှင့်ကြ၏။

ဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့ကြသော မီးတောက်ရှိသည့် မီးဖိုတန်းကြီးမှ ရွှေညိုရောင်တို့ သည် ဖိုးလမင်းကြီး၏ ပုလဲဖြူရောင်အောက်၌ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျော်ဝင် ပျောက်ကွယ် သွားရလေပြီ။ ထိုသည့်နောက်၌ ထိုကာလသားတို့သည် မြောက်ဖျားရှိ ပွဲကျောင်းရှိရာသို့ ဗိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ဆက်လက်သွားနေကြသည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏အိမ်သို့ ဝင် ချက် ဝတ်သစ်စုံတို့ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုဝတ်သစ်စုံတို့၌ မပါလျှင် မပြီး သော အဆောင်အယောင်ကား မင်ကြောင်ထိုးစဉ်က ဝတ်ခဲ့ကြသည့် မင်ခံပုဆိုးနှင့် မိခင်က အမှတ်တရပြုလုပ်ပေးသော တဘက် စသည် အသုံးအဆောင်တို့ဖြစ်၏။ အခြားသော

အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ ဆေးဝါး၊ ပုတီး၊ အဆောင်ရပ် စသည်တို့ကိုလည်း ယူဆောင်လာကြရ၏။ ဤပွဲတွင် မိခင်၏ တာဘီစကို အကယ်၍ နားစသည်တို့၌ ပန်ဆင်ထားပြီး ရှိနေခဲ့လျှင် ခေတ္တဖြတ်ထားခဲ့ရ၏။ ချစ်သူ၏ လက်ဆောင်နှင့် ချစ်သူမဖြစ်သေးသော အပျိုတို့၏ လက်ဆောင်ကိုလည်း ယူဆောင်လာနိုင်ကြသေး၏။ သို့သော် ထိုအရာမျိုး မပါလျှင်လည်း ဖြစ်၏။

ကိုကာလသားတို့သည် သိက္ခာရပြီးသော သံဃာတော်တို့ ဆွမ်းခံကြဘိသည့် ရှေ့နေ့က တန်းစီလျက် မိမိတို့ အဝတ်အဆောင်များ၊ ပန်းနဲ့သာ အမွှေးအကြိုင်များ စသည်တို့ကို လက်စွဲလျက် ပွဲကျောင်းရှိရာသို့ ရှေးရှုလာကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ပွဲကျောင်းဆရာတော်နှင့် ကိုရင်ကြီး ဒိုးကလေးတို့က လေ့ကျက် အကျင့်လုပ်ပေးထားသဖြင့် နတ်တို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် ယဉ်ပါးနေကြသော ပုစ္ဆန်းသည်တို့သည် ကခုန်လျက် ရှိကြလေပြီ။

ပုစ္ဆန်းသည်တို့မှ မျိုးရိုးဖြင့် ရှိကြသူတို့ဖြစ်၏။ နတ်ဝင်ခြင်း၊ နတ်ပင်ခြင်း၊ နတ်တင်ခြင်း၊ နတ်ဟောခြင်း စသည်တို့ကို မျိုးရိုးရှိသူတို့မှတစ်ပါး အခြားသူတို့ လုပ်ရိုးမရှိ။ နတ်တို့၏ဝိညာဉ်သည် မျိုးရိုးမရှိသော အခြားသူတို့၌ ယဉ်ပါးလျှင် ယင်းသည်သူကို မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် ဖြစ်လာအောင် ပွဲကြီးလမ်းကြီးပေးလျက် မျိုးရိုးဇာတ်ဝင်အဖြစ် သွတ်သွင်းယူရ၏။ စွဲကပ်ယဉ်ပါးသော နတ်နှင့် ပေးစားယူကြရ၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် ဖြစ်လာကြကုန်သော ပုစ္ဆန်းသည်တို့သည် မြောက်ကျောင်းပြင်ဘက်ရှိ နတ်စင် နတ်ကွန်းများ တည်ဆောက်ထားရာ လက်ပံသုံးပင်၏အကြား သတ်မှတ်ပြင်ဆင်ထားသော မြေကွက်၌ ကခုန်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

မြေကွက်၏ တစ်ဖက်ထိပ်၌ နတ်ရုပ်တုတို့ ထားရန်အတွက် အနိမ့်အမြင့်ပြု၍ တန်းစီ ဆောက်လုပ်ထားသော နတ်ကွန်းများ တန်းလျက်ရှိ၏။ ထိုနတ်ကွန်းတန်းကြီးကို နတ်ရွာဟု ခေါ်ကြ၏။ နတ်ရွာရှိ နတ်ကွန်းအိမ် တစ်ခုတစ်ခုကို ဝါးတစ်လုံးတည်းသာလျှင် တိုင်ပြု၍ ဆောက်လုပ်ရ၏။ ဝါးပိုး ဝါးလုံးကြီး တစ်လုံးကို သုံးစိပ်သော်လည်းကောင်း၊ ငါးစိပ်သော်လည်းကောင်း၊ ခုနစ်စိပ်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုးစိပ်သော်လည်းကောင်း စိပ်လျက် ထိုစိပ်သည်ဘက်၌ ဝါးကပ်ရက်၍ နတ်ရုပ်တင်ရန် နတ်နန်းဆောင်ပြုလုပ်၏။ ကျန်တစ်ဖက်ကို မြေပြင်၌ အလုံးအတိုင်း စိုက်ထူ၏။ ထိုအခါ တစ်လုံးတည်းသော တိုင်ပေါ်မှ နတ်နန်းဆောင်ဖြစ်လာ၏။ နတ်နန်းဆောင်ရှိ ဝါးကပ်ပေါ်၌ ပြာသာဒ်အထွတ်ကို ငှက်ပျောရွက်ပန်း၊ ပြာသာဒ်တို့အတွင်း၌သာ နတ်ရုပ်တုတို့ ထည့်ထား၏။ ပန်းပြာသာဒ်၏ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် နန်းကြမ်းပြင် ချန်ထားရသေး၏။ ထိုနန်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တစ်ခါတစ်ရံ နတ်ဝင်လျက် ခုန်ပျံတက်ကလေး ရှိတတ်ကြ၏။

နတ်ကွန်း တစ်ခုတစ်ခုလျှင် နက္ခတ်စင်တစ်ခုနှင့် နတ်တင်စင်တစ်ခု ပေါင်းနှစ်ခုစီ ပါရသေး၏။ နက္ခတ်စင်ပေါ်တွင် နက္ခတ်ကြိုက်ပန်းတို့သာလျှင်ရှိ၍ နတ်တင်စင်ပေါ်၌

နဲ့သာခွက်များ၊ ဆီမီးခွက်များ ပြုလုပ်ထားသော ထင်းရှူးအမွှေးတိုင်များ စိုက်ထူထား၏။ ငှက်ပျောပင် တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ပန်းနွယ်ကြိုးများ သွယ်တန်းလျက် နက္ခတ်ပန်းများ ချည်နှောင် ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထိုကွက်ကပ်အတွင်း၌ ဆေးအင်းထပ်မံ၍ ကိုကာလသားများ၊ ပုစွန်သည်များနှင့် ပုစွန်ခေါင်းဖြစ်သော ကိုရင်ကြီး ဒိုးကလေးတို့သာလျှင် ဝင်ခွင့်ရှိ၏။ ရာဇမတ်ကွက် ကာရံထားသည့် ကွက်လပ်၏ရှေ့၌ သံဖြူထုံးဖြူတို့ ခင်းထားသော ‘နတ်ကွန်းရင်ပြင်’ ရှိ၏။ ထို ‘နတ်ကွန်းရင်ပြင်’ ကို ပုစွန်းလောင်း မိန်းမများ၊ သို့မဟုတ် ပုစွန်းထိန်း မိန်းမကြီးများက စောင့်၏။

‘နတ်ကွန်းရင်ပြင်’ အတွင်းသို့ နတ်ပူဇော်မည့်သူများ ဝင်ထိုင်လျက် မိမိတို့လက်၌ ပါသော ပန်း၊ အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် နတ်ပူဇော် ဆုတောင်းကြ၏။ ထိုအခါ ပုစွန်းထိန်း မိန်းမကြီးများက နတ်ပူဇော်သူတို့၏လက်မှ အမွှေးနံ့သာ ပန်း စသည်တို့ကို နတ်ကွန်းသို့ သွားပို့ကြလျက် နတ်ကွန်းမှ ပန်တော်ကျ အမွှေးနံ့သာ ပန်း စသည်တို့ကို နတ်ပူဇော်သူတို့အား ပြန်ပေးကြရ၏။ ပန်တော်ကျများကို ရပြီးသူတို့သည် ‘နတ်ကွန်းရင်ပြင်’ အတွင်းမှ ထွက်သွားကြရရှိဖြစ်၏။ နတ်ပွဲကြည့်သူတို့ကမူ နတ်ကွန်းရင်ပြင်နှင့် နတ်ကနွား နတ်ရွာတို့၏အပြင်မှသာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရ၏။

ပန်တော်ကျပန်းများနှင့် နံ့သာမွှေးများကို ရကြ၍ မြခက်တို့ နတ်ကွန်းရင်ပြင်မှ ထသွားကြရသည့် အချိန်၌ ဖိုးလမင်းသည် ထိုနက္ခတ် နတ်ပူဇော်ပွဲရှိ လူရာလူဝေးကြီးအား ပုလဲရည်တို့ဖြင့် သွန်းလောင်းချနေ၏။ လက်ပံပင်ရိပ်၌ ထွန်းလင်းနေသော ကညင်ဆီတိုင်မှတစ်ပါး ကျန်သော မီးရောင်တို့သည် အလိုလို မှေးမှိန်ကုန်ကြ၏။

ထိုအချိန် ကိုရင်ကြီး၏ ဆေးကျူးသံသည် ကိုရင်ကြီးဆီမှ ထွက်လာသည်ဟု မထင်ရဘဲ ကောင်းကင်ယံမှ ကြားလာရသည်ဟု ပရိသတ်တို့က ထင်လိုက်ရ၏။ ပုစွန်းသည်တို့သည် ကိုရင်ကြီး၏အသံနှင့်အတူ အလွန်ညင်သာစွာ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြရာ လေထဲ၌ ဖြည်းညင်းစွာ လွင့်ပါးနေကြဘိသို့ ထင်ကြရ၏။ နတ်ပွဲကြည့်သူတို့၏ စိတ်၌လည်း ကိုရင်ကြီး၏ ဆေးကျူးသံနှင့်အတူ မိမိတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် မိမိတို့ကိုယ်မှ ခွာလျက် ကောင်းကင်ယံ၌ လွင့်ပျံကာ ဆေးကျူးရင့်သံ၏နောက်မှ ကောင်းကင်ယံထက် လိုက်ပါလွင့်ပျံနေကြရသည်မှာ ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်လျက် လေဟုန်စီးရင်း မောနေကြရ၏။ ရှေးကျလှသော ဆိုင်းသံသည် ဆေးကျူးသံနှင့်အတူ ထက်ကြပ် လိုက်ပါလာလျက် နားထောင်နေသူတို့ကို ချောက်ချားအောင် ဖမ်းစားထား၏။ နတ်ဝင်ကခုန်နေကြသော ပုစွန်းသည်တို့သည် အသံအနိမ့်အမြင့်နှင့်အတူ ဘယ်ညာယိမ်းသွဲ့နေရာမှ လွင့်ပါးနေသကဲ့သို့ ပိုမို ယိမ်းနွဲ့လာ၏။

တူရိယာသံသည် တိခနဲ ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် မည်သည့်အချိန်က ရပ်ဆိုင်းသွားသည် မသိရသော ဆေးကျူးရင့်သံကိုလည်း မကြားကြရတော့။

လူတို့သည် အခြား ဝိညာဉ်လောကတစ်ခုသို့ ပြုန်းခနဲ ရောက်သွားကြရဘိသို့ မလှုပ်မရှား တိတ်ဆိတ် ကြက်သေ သေနေကြ၏။ ရင်တွင်းမှ နှလုံးသွေးကျသံသည် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ တဒိန်းဒိန်းမြည်လာ၏။ လေတိုးသံသည် နားထဲ၌ တစ်စီ မြည်နေ၏။ ထိုစဉ် တီးဝိုင်းမှ စည်တိုနှင့် လင်းကွင်းကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လိုက်ကြသည်။ လူအားလုံးတို့သည် မိမိတို့ တည်နေရာ ကမ္ဘာကြီးပေါက်ကွဲသွားသဖြင့် လွင့်စဉ်ထွက်ကျ ရဘိသို့ 'ဖို' ခနဲ ထိတ်လန့်ကုန်ကြ၏။ ကကြိုးပြောင်းလိုက်သည့် တီးချက် ဖြစ်လေသည်။ ပုစ္ဆန်းသည်တို့သည် ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့နေရာမှ ရုတ်ခြည်း စက်ဝိုင်းကဲ့သို့ လှည့်ပတ် ဝိုင်းကကြ၏။ ပုစ္ဆန်းသည်တို့၏အလယ်၌ ထိပ်ဝအကျယ် တစ်လံကျော်ကျော်ခန့် ရှိသော ခြေထောက်မြင့်သည့် ရွှေပွတ်ထားသော 'ဒေါင်းလန်း' နီကြီးရှိ၏။

ထိုဒေါင်းလန်းနီကြီးပေါ်၌ ဘေးသို့ ဖိတ်လျှိုကျအောင် ထည့်တင်ထားသော မဲဇလီ ပန်းဖူးပန်းပွင့်များ ရှိနေ၏။ ပုစ္ဆန်းသည်တို့သည် ထိုဒေါင်းလန်းနီကြီးနှင့်တကွသော ပန်းပုံကြီးကို ဝိုင်းပတ်လျက် ကနေကြ၏။ ကကြိုးစက်ဝိုင်းသည် တစ်ဖက်တည်းသို့ လည်နေခြင်းမဟုတ်။ လက်ယာရစ် သုံးပတ်ခန့်လည်လိုက်၊ လက်ဝဲရစ် သုံးပတ်ခန့်လည်လိုက်။ ထို့နောက် နှစ်ပတ်ခန့်စီ လည်လိုက်။ ထို့နောက် လက်ယာရစ်တစ်ပတ်၊ လက်ဝဲရစ်တစ်ပတ်ခန့်စီ လည်လိုက်။ ထို့နောက် လက်ယာရစ်တစ်ပတ်၊ လက်ဝဲရစ်တစ်ပတ်လည်လိုက် စသဖြင့် လှည့်ပတ် ကနေကြခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ပတ်ထက်တစ်ပတ် ကကြိုးသည် တီးသံနှင့်အတူ ပို၍ ပို၍ မြန်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးသည် လူချင်းကပ်ကျပ်လာအောင် ရှေ့သို့ ပူးကပ်တိုးဝှေ့လာကြ၏။ ပုစ္ဆန်းထိန်းတို့က ကတ္တီပါဖြင့် ဖုံးထားသည့် နတ်သိုင်းကြိမ်လုံးကြီးတစ်ချောင်းစီ ကိုင်ကြလျက် ရှေ့သို့တိုးလာသည့် လူအုပ်ကြီးကို တားဆီးနေကြရ၏။

ဤလူအုပ်ကြီးကို ပုစ္ဆန်းထိန်းတို့ဖြင့် တားဆီး၍ မလှဲလောက်။ ထိုအခါ ဆေးအင်းထပ်နှိုးကြမည့် ကိုကာလသားတို့ကပါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းဆက်ကြလျက် ကာရံတားဆီးပေးနေကြရ၏။

တီးသံသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏။ စည်တိုနက်လိုက်သည့် အသံသည် ကြားရသူတို့ ရင်၌ တလှုပ်လှုပ် လှုပ်ရှားစေ၏။ ပုစ္ဆန်းသည်တို့၏ အကလည်း ပို၍ မြူးကြွလာ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖက်ယမ်း နမ်းစုပ်ကြတော့မည့်အဟန်မျိုးဖြင့် မြွေနှစ်ကောင် အရွေလိုက်သကဲ့သို့ အစုံအစုံတွဲလျက် လေထဲ၌ လွင့်ပါးနေကြ၏။ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ရစ်ပတ်ပုံသည် ပို၍ မြန်ဆန်လာ၏။

ပုစ္ဆန်းသည်တို့သာလျှင် မဟုတ်သေး။ အပြင်မှ စုပြုံနေကြသော လူအုပ်ကြီးပါ လှုပ်ရှားလာ၏။ နီးရာသူအချင်းချင်း ပွေ့ဖက်လျက် စည်တိုချက်အလိုက် တခုနဲ့တခု ခုန်နေကြ၏။ အရွယ် မရောက်တရောက် ကိုကာလသားပေါက်ကလေးတို့သည် ကြီးသူ

ငယ်သူမရွေး နိုးရာမိန်းမတစ်ဦးကို ပွေ့ဖက်လျက် စည်တိုချက်၍ တဝုန်းဝုန်းခုန်၏။ လင်မယားအစုံတို့သည် လည်းကောင်း၊ သူ့လင် ငါ့လင်၊ သူ့မယား ငါ့မယားတို့သည် လည်းကောင်း၊ မိန်းမအချင်းချင်း ယောက်ျားအချင်းချင်းတို့သည် လည်းကောင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ဖက်ကြလျက် ခုန်၏။ လူစိတ်ပျောက်လုမတတ် ခုန်၏။ ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်ထွက်မတတ် သံကုန်အော်၏။ နောက်မှ လိုက်လာသကဲ့သို့ မြန်မြန်လည်း အော်ကြ၏။

ပုပ္ဖကြယ် မြေလူး
ကောက်ပဲ ဝါနမ်းမြူး
ပုပ္ဖကြယ် မြေလူး
အင်းဆေး စက်မင်မြူး
ပုပ္ဖကြယ် မြေလူး
ညည်းရောငါရောမြူး

ဒေါင်းလန်းနီကြီးကို ဝိုင်းပတ်ကနေကြသော ပုစ္ဆန်းသည်တို့သည် ပို၍ ပို၍ မြန်လာကြကာ လဲပြိုကုန်ကြ၏။ ထိုအခါ ‘ဝေး... ဟေးဟေး’ ဟူသော မြူးပျော်သံတို့ကို ပြုကြလျက် ဒေါင်းလန်းနီကြီးထံမှ မဲလေဖူးပွင့်တို့ကို ဆုပ်၍ ဆုပ်၍ လူအုပ်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်ဖြန့်ကျဲပစ်ကြ၏။ ထိုအခါ လူအုပ်ကြီးက မိမိတို့ဆီသို့ ကျလာသည့် မဲလေဖူးပွင့်များကို လှယက်ကောက်ယူကြ၏။ ပစ်ပေါက်သူတို့ကလည်း အလှအယက် ပစ်ပေါက်၏။ ကောက်ယူသူတို့ကလည်း အလှအယက် ကောက်ယူ၏။ ဒေါင်းလန်းကြီးထံရှိ မဲလေဖူးများ ကုန်သောအခါ ပုစ္ဆန်းသည်တို့သည် ဆက်လက်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကခုန်နေကြရာမှ သတိလစ်လျက် လဲပြိုကုန်၏။ ထိုအခါ လူအုပ်ကြီးသည် မိမိတို့ လှယူရရှိသော မဲလေဖူးများကို မြတ်နိုးစွာ ယူဆောင်လျက် မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။

သို့သော် ကိုရင်ကြီးနှင့် ကိုကာလသားတို့ကား မပြန်ကြကုန်သေး။ သူတို့သည် ပုစ္ဆန်းသည်တို့ ပြန်ကုန်ကြသည့်တိုင် တစ်ညလုံး ရှိနေကြ၏။ ဆေးကျူးခြင်း၊ မုန့်နံ့စုတ်ခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ သစ္စာစောင့်ထိန်းခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လျက် မိုးအလင်း နေကြကုန်၏။

နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် အဖိတ်နေ့၌ နက္ခတ်ပူဇော်ပွဲ လှည့်လည်ခြင်းကို ပြု၏။ ထိုနက္ခတ် လှည့်လည်ရာ၌ ပြိုဟ်များ နတ်များလည်းပါ၏။ ဆေးအင်းလက်ဖွဲ့တို့လည်း ပါ၏။ ထိုပွဲသည် နက္ခတ်ပွဲ နတ်ပွဲသက်သက် ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာတော်တို့ မပါကြ။

သို့သော် ပွဲကျောင်းကိုရင်ကြီးသည် ဦးဆောင် ရှေ့ရွက်ပြု၍ စီစဉ်ပေးရသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လှည့်လည်၏။

နက္ခတ်လှည့်လည်ပွဲ၌ လွန်ခဲ့သည့် ညဉ့်က လှယူရရှိသွားကြသော မဲဇလီဖူးများကို ဆေးဖက်အဖြစ် သုံးရန် အခြောက်လှမ်းဖို့ အနည်းငယ်ချန်၍ အကျန်ကို မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေရှူးယူထားသော မဲဇလီဖူးများနှင့်အတူ ရောနှောပြုတ်လျက် လက်သုပ်ပြု၏။ ထိုမဲဇလီဖူးသုပ်ကို ဖက်စိမ်းဖြင့် အထုပ်အထုပ်ပြု၍ အချိုဘုရားနှင့် ကျောင်းများသို့ လှူ၏။ အချို့ သက်ကြီးဝါကြီး မိဘဘိုးဘွားအထံသို့ ပို့၏။ အချို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအိမ်သို့ ပေး၏။ ထို့ပြင် နက္ခတ်ပွဲလှည့်လည်ရာ၌ ပါလာကြမည့် ကိုကာလသားတို့ကို ပစ်ပေါက်ရန်လည်း သိမ်းထားကြ၏။

အပျိုတို့သည် မိမိတို့ ပစ်ပေါက်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ထားသည့် မဲဇလီဖူးသုပ်များကို မိမိတို့ စိတ်ကြိုက် အထူးတလည် ထုတ်ကြ၏။ ထို့နောက် အိမ်အထက်ထပ်ရှိ ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်၊ သို့မဟုတ် အိမ်ရှေ့ပုဏ္ဏားကွယ်တို့၌ ပန်းကန် လင်ပန်း စသည်တို့ဖြင့် အသင့်ထည့်ထား၏။ ထို့နောက် မိမိတို့ကိုယ်ကို ဝတ်သစ် ဆင်သစ်တို့ဖြင့် အသင့်ပြုပြင်ပြီးလိမ်းလျက် စောင့်၏။

နက္ခတ်ပွဲ လှည့်လည်လာသည်နှင့် မိမိတို့ ပစ်ပေါက်လိုသည့် ကာလသားကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ထားနှင့်လျက် မိမိ စောင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်သည်နှင့် သို့မဟုတ် ပုဏ္ဏားကွယ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပြုန်းခနဲ လှုပ်လှုပ်၍ မိမိပစ်ပေါက်လိုသည့် ကာလသားကို မဲဇလီဖူးထုပ်ဖြင့် ထိမှန်အောင် ပစ်ပေါက်၏။

ဤသို့ ပစ်ပေါက်ခြင်းသည် အဘိပါရက စစ်သူကြီးကတော် ဥမ္မာဒန္တိက သိဝီမင်းကြီးအား ပစ်ပေါက်သည့် ထုံးအတိုင်း ပစ်ပေါက်သည်ဟု ဆို၏။

နက္ခတ်သဘင်ပွဲ၌ လှည့်လည်ရင်း ပါလာသော သိဝီမင်းကြီးအား ဥမ္မာဒန္တိက ပြုန်းခနဲ လေသာတံခါးကိုဖွင့်၍ ပန်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သောအခါ သိဝီဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် ဥမ္မာဒန္တိကို အရူးအမူး စွဲမက်ခဲ့ရသည်ဆို၏။

မိန်းကလေးတို့သည် ဤစံထုံးအတိုင်း နက္ခတ်ပွဲ၌ လှည့်လည်လာကြသော ကိုကာလသားတို့ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သောအခါ မိမိ ပစ်ပေါက်လိုသည့် ကိုကာလသားအား ထိမှန်သည်နှင့် ထိုကိုကာလသားသည် မိမိအား အရူးအမူး စွဲမက်လာသည်၊ မစွန့်ပစ်နိုင်ဟု ယုံကြည်ယူဆကြ၏။ သို့သော် ကိုကာလသားက မိမိအား ပြန်လှန်ပစ်ခတ်၍ ထိလျှင် တန်ပြန်ခြင်းခံရသဖြင့် ဘာမျှမဖြစ်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။

အဖိတ်နေ့ ညနေချမ်း၌ နက္ခတ်ပူဇော်ရန် ပန်းအမွှေးနံ့သာ ၎က်ပျောပွဲ အုန်းပွဲတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆန်းသည်တို့၏ အကအခုန်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အလွန် စည်ကား ပျော်ရွှင်စွာ လှည့်လည်လာကြသောအခါ နက္ခတ်စံအိမ်တို့၏ နောက်၌ ဆေးမင်တို့ကို သိဒ္ဓိတင်ကြမည့် ကိုကာလသားတို့ လိုက်ပါလာကြ၏။ ကိုကာလသားတို့၏ နောက်၌ ပုစ္ဆန်းသည်များ ကခုန်လျက်ပါ၏။ ပုစ္ဆန်းသည်များ၏ နောက်၌ ဆေးအင်း ဝါသနာ

ပါကြသော သက်ကြီးရွယ်ကြီးတို့ပါ၏။ ထိုလှည့်လည်ပွဲတွင် မဲလေီထုပ်ဖြင့် အများဆုံး အပစ်ခံရသော ကာလသားကား ကောင်းမြတ်တည်း။ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ကောင်းမြတ် သည် မိန်းကလေး အတော်များများတို့အတွက် သိဝိဘုရင်မင်းတရားကြီးကဲ့သို့ အရူးအမူး ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ဖြစ်ချင်လျှင် ဖြစ်ရပါစေ။ ထိုသို့သော အချိန်အခါက ထိုကာလသား ယောက်ျား လေးတိုင်းလိုလိုတို့သည် မိန်းမပျိုကလေးအတော်များများ၏ မဲလေီဖူးသုပ်အထုပ်ဖြင့် ပစ် ပေါက်ခြင်းကို ခံယူလိုကြသည်ချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ထိုနောက် မိမိတို့ကလည်း ယင်းသို့ မိမိအား ပစ်ပေါက်သည့် မိန်းကလေးတိုင်းတို့အား ပြန်လှန်၍ ထိုမှန်အောင် ပစ်ပေါက် လိုကြသည်ချည်း ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် ယခုချက်ချင်း ပြန်လှန်ပစ်ပေါက်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ် ကြရ။

နက္ခတ်ပွဲလှည့်လည်နေစဉ်အခါ၌ ဆေးမင်နိုးကြမည့် သိဒ္ဓိထပ်တင်ကြမည့် အခွင့် ရ ကိုကာလသားတို့သည် မိမိတို့ ကိုင်ဆောင်လာကြသော ဆေးမင် ပန်းနံ့သာတို့ကြောင့် သိက္ခာတော်ရ မထေရ်ကြီးများကဲ့သို့ လှည့်လည်ပွဲ၏ ရှေ့နောက်အစီအစဉ်အတိုင်း ဣန္ဒြေ ရုက္ခာ လိုက်ပါလာကြရပြီ ဖြစ်၏။ မိမိအား ပန်းဖူးသုပ်အထုပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ကြ သည့် အပျိုတို့ကို စိတ်တွင်းကသာ မှတ်သားလိုက်ကြရ၏။ လှည့်လည်ပွဲပြီးကြ၍ နက္ခတ် ပူဇော်ပွဲ စတင်ပြုလုပ်ကြသည့် ကြယ်စုံထွက်ပြီးသောအချိန်သို့ ရောက်မှသာလျှင် လှည့် လည်စဉ်က မိမိအား စလှိုက်ကြသည့် အပျိုတို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်သည့် ပန်းဖူးသုပ် ဖက်ထုပ်များဖြင့် အတုံ့အပြန် လိုက်လံပစ်ပေါက်နိုင်ခွင့် ရှိကြ၏။ သို့သော် ယောက်ျား ကလေးတို့အား စလှိုက်မိကြသော အပျိုတို့သည် ထိုအချိန်အခါမျိုး ရောက်သည်နှင့် မိမိ တို့၏ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ တံခါးကို အလုပ်တံလျက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကျိတ် ရယ်နေတတ်ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ အတုနဲ့အပြန် ခံကြရအောင် နေလေ့မရှိကြ။

ထိုအခါ အပျိုတို့၏ ပန်းသုပ်အထုပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ခံလိုက်မိကြရသော ကိုကာလ သားသည် နောင်သောအခါ၌ ထိုအပျိုအား အရူးအမူး ကြိုက်မိနေရသော အချစ်သား ကောင် ဖြစ်မလာစေရေးအတွက် အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ထိုအပျိုထွက်လာလေအောင် နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြံဆောင် ကြိုးစားရသည်မှာလည်း ပျော်စရာပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်သတည်း။

စံတုတ်သည် ထိုဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်ရသော ကာလသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ စံတုတ် ၏ စိတ်ဆန္ဒ၌ ထိုဒုက္ခမျိုး ရချင်ရပါစေ။ အပျိုတစ်ယောက်ယောက်၏ ပန်းဖူးသုပ်ဖြင့် ငခံပေါက်လိုက်ခြင်းကို ခံယူလိုနေ၏။ အထူးသဖြင့် မြခက်၏ ပစ်ပေါက်မှုကို ပို၍ ခံယူ လို၏။ သို့သော် စံတုတ်ကြီးအား မည်သည့် အပျိုတစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ ပန်းဖူးသုပ်ဖြင့် ငခံပေါက်ခြင်း မပြုလိုက်ကြလေ။

အထူးသဖြင့် မိမိအား မင်ခံပုဆိုးပေးသောကြောင့် ဝဲမှောင်တွင် ထောင်ပုဆိုးနှင့်

ကြားဝင်လာခဲ့ရပါလျက် ပုဆိုးရှင်ဖြစ်သည့် မြခက်ကပင်လျှင် မိမိအား ပန်းဖူးသုပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ခြင်း မပြုလိုက်။

မြခက်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ပုဏ္ဏားကွယ်မှ အိမ်ခြံဝသို့ ရောက်သည် အထိ ဖြန့်ခနဲ ပြေးထွက်လာကာ ပန်းဖူးသုပ်အထုပ်ဖြင့် သေသေချာချာ မိမိရကြီး ပစ်ပေါက်လိုက်သည်ကား ကောင်းမြတ်ကိုသာ ဖြစ်၏။ မြခက်သည် ပစ်ပေါက်လိုက် တိုင်း မိမိ ထိမှန်လိုသူကို သေသေချာချာထိမှန်ပါလျက် တစ်ထုပ်တည်းဖြင့် မပြီးစီးနိုင် သေးဘဲ သုံးထုပ်တိတိ ဆက်ကာဆက်ကာ ပစ်ပေါက်၏။ မြခက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သစ်လွင်နေ၏။ မြခက်၏ မျက်နှာ၌ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ဖြစ်၏။ မြခက် ပါးစပ်မှာ ပြုံးနေ၏။ မြခက်၏ မျက်လုံးမှာ တောက်ပကြည့်လင်နေ၏။ မြခက်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ကြောမောနေ၏။ ထိုနောက် မြခက်သည် အလွန်ကျေနပ်စွာ မျက်လုံးညှိကြီးဖြင့် ကောင်းမြတ် ကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် မည်သူ့ကိုမျှ တွေ့လိုက်ဟန်မရှိဘဲ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

ညောင်သာယာရွာကလေးအတွင်း၌ ပန်း၊ ဆီမီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ နတ်ရုပ် စသော အဆောင်အယောင်တို့ဖြင့် နက္ခတ်ပွဲ လှည့်လည်လာကြသောအခါ ပန်းထုပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက် ကြသော အပျိုတို့မှတစ်ပါး အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းရှိ ကလေးလူကြီး လူကုန်လိုလို အိမ်ရှေ့ လမ်းမသို့ ထွက်လာကြလျက် အမွှေးနံ့သာ ပန်း၊ ဆီမီး၊ သစ်သီးတို့ဖြင့် ဆွမ်းကြီးလောင်း သကဲ့သို့ လောင်းကြပေးကြ ပူဇော်ကြ၏။ နက္ခတ်တို့ကို ဦးခိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ လှည့် လည်ရာ၌ ပါဝင်သူတို့က ပေးလှူပူဇော်သမျှတို့ကို ယူဆောင်သွားကြရ၏။

စင်စစ် ထိုအရာအားလုံးတို့သည် နက္ခတ်များ၊ နတ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခဲ့သော် လည်း ဦးစီးဦးဆောင်ပြုလုပ်၍ လှည့်လည်လာသော ကိုရင်ကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင် ရှင်သာမဏေကြီးဖြစ်နေရသောကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဘုရားကျောင်းများသို့ ပို့၏။ ထိုနောက် မှ နက္ခတ်စင်၊ နတ်စင်များသို့ ပို့၏။ မီးထွန်းညှိပူဇော်ခြင်းပြု၏။ ဤသို့ဖြင့် ပွဲကျောင်း မှ ကိုရင်ကြီးက ဦးဆောင်ပြုလုပ်လာခဲ့သဖြင့် ညောင်သာယာရွာကလေး၏ နက္ခတ်ပူဇော် ပွဲ၊ ဆီမီးထွန်းပွဲသည် စေတီတော်နှင့်တကွ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့အတွက်ပါ ဆီမီးထွန်းညှိ ပူဇော်သော ပွဲတော်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာရ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် အဖိတ်နေ့ကစ၍ ပန်းဆီမီးတို့ဖြင့် နက္ခတ် ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဆေးအင်းကျုံးရင့်ခြင်း၊ အချိန်အခါတွက်ခြင်း၊ မန္တန်စိပ်ခြင်း စသော အမှုတို့ကို ပြုမြဲပြု၏။ ထိုနောက် အဆောင်အင်းဆေး လက်ဖွဲ့တို့ကို သိဒ္ဓိန္ဒူခွင့် ဆေးမင်ထပ်ခွင့်ရသော ကာလသားတို့အား ပေးဝေလျက် လပြည့်နေ့အတွက် အချိန်အခါ ကြားပြီးလျှင် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ညောင်သာယာတစ်ရွာလုံး နက္ခတ်တို့အား ပူဇော်သောမီးများဖြင့် ဝင်း ထိန်လျက်ရှိ၏။ ရေတွင်းရေကန်၊ ကျီကျလယ်ယာ အိမ်လှေကားထစ်နှင့်တကွ ခြံတွင်း

ဥယျာဉ်ရှိ ပန်းချိုတို့ကိုပါမကျန် ဆီမီးခွက်များဖြင့် ထွန်းညှိပူဇော်ထားကြ၏။ ဝတ်သစ် ဆင်သစ်တို့ဖြင့် တစ်ရွာလုံး၌ လှည့်လည် လည်ပတ်ကြ၏။ အကျွေးအမွေးများဖြင့်လည်း ခုည့်ခံကြ၏။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ပေးပို့ကြ၏။ အရွယ်လွန် ပြီးသော အဘိုးအို အဘွားအိုတို့ပင်လျှင် အိမ်ထောင်ကျသစ်စ လူငယ်တို့နှင့်အပြိုင် ပူးတွဲ လှည့်လည်ကြ၏။ ရွာတွင်းရှိ တောစိုး သစ်ပင်ကြီးများ ပညောင်ပင်ကြီးများ၌လည်း မီး တွေ ထိန်လျက်ရှိ၏။ ပညောင်ပင်ရင်း၌ ဆီမီးတို့ ပို၍ များပြားတောက်ပ၏။ သားဆု ပန်သူတို့သည် ပညောင်ပင်အောက်၌ ဝင်လာမစဲ တသံသဲဖြစ်၏။ ရွာကလေးတစ်ခုလုံး၌ ဆီမီးရောင်စုံတို့သည် ကောင်းကင်၌ ဆင်ယင်ထားသော ကြယ်တာရာတို့ကို အနိုင်ရအောင် တူပြိုင်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ဝတ်သစ်ဆင်သစ်တို့ဖြင့် ရောင်စုံ ဆင်မြန်းထားကြသော သူတို့သည် ကောင်းကင်၌ ရွေ့လျားနေကြသည့် တိမ်ရောင်စုံတို့ကို ပြိုင်လျက် အနိုင်ယူကာ သွားလာ နေကြ၏။ ကြိုတင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရွာလယ်မဏ္ဍပ်ကြီးအတွင်း၌ မြေပိုင်းကချေသည် တို့သည် နိပါတ်တော်ဇာတ်ထုပ်များ ခင်းကျင်းကပြနေကြ၏။ ထိုမြေပိုင်းဇာတ်ပွဲ၏ ပတ် ပတ်လည်၌ အစုံအစုံသော ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ပခုံးချင်းပြိုင် လက်ချင်းကိုင်ကြလျက် ကယုကယင် တပူးတွဲတွဲ ရှိနေကြ၏။

အဖော်မရှိသေးသော တစ်ကိုယ်တည်းသမား လူပျိုအပျိုများကမူ အချစ်ငွေ့သန်း သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် စွန်ရဲသည် သားကောင်ကို ရှာသကဲ့သို့ လူစုလူဝေးတို့၏ အကြား ၌ ချစ်ဖက်ချစ်ဖော်ကို ရွေးချယ်ရှာဖွေနေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လူစုလူဝေးကြီး၏အကြား မှ လေးလုံးသော ဗျက်ဆန်၊ လေးတန်သော မျက်စောင်း၊ လေးချောင်းသော မျက်ကြော ဘို့သည် အချင်းချင်း ထိတွေ့ကပ်ငြိမိကြရာမှ တစ်ဦးရှိရာသို့ တစ်ဦး တိုးဝှေ့ရောက်လာ ကြလျက် ပခုံးချင်းယှက် လက်ချင်းဆက်မိသွားတတ်ကြ၏။

ဤသို့သော အချိန်မျိုးတွင် နက္ခတ်ပွဲ လှည့်လည်ကြစဉ်က ပန်းဖူးသုပ် ဖက်ထုပ် အထိခံကြရသူတို့ကား မိမိတို့၏ အပျိုများအား ‘တန်ပြန်’ နိုင်ကြရေးအတွက် မဲဇလီဖူး အသုပ် ဖက်စိမ်းထုပ်များဖြင့် ရွာရိုးသို့ လှည့်လည်နေကြပေပြီ။

ဤအတိုင်း တစ်ညကုန်ခဲ့၏။ နံနက်လင်းသည်နှင့် တန်ဆောင်မုန်းလ၏ ကြည့် လင်သော နေရောင်အောက်တွင် ညောင်သာယာရွာကလေး၏ ခြံဝင်းနှင့် အိမ်ကပြင်တို့၌ ရွှေညိုရောင်လှနေသော မဲဇလီအပွင့်အဖူးတို့သည် တမင်ဖြန့်ကြဲထားသကဲ့သို့ ပြန့်ကြဲနေ န်။ ပြေပွင့်စ ဖက်စိမ်းထုပ်များအတွင်းမှ ထွက်အန်ကျနေကြသည့် မဲဇလီအဖူးအပွင့်တို့ ဘလည်း ရွှေတုံးရွှေခဲများ အန်ထုတ်နေသည့် မြစ်စိမ်းတုံးကြီးများကဲ့သို့ ဟိုနားတစ်ထုပ်၊ သည်နားတစ်ထုပ် မြင်နေကြရ၏။ ရွာလမ်းမပေါ်၌မူ ညောင်သာယာရွာသူ အပျိုအဘိုးတို့ န် ခေါင်းမှ ကျွတ်ကျကျန်ကြသော နွမ်းကြေနေသည့် ပန်းပွင့်ပန်းခက်များ၊ လည်ပွဲပြတ် ငှာ ပြန့်ကြဲနေသည့် ပုတီးများ၊ ရင်မှကျွတ်ကျနေသည့် ရင်စည်းရင်ပတ်တို့ဖြင့် တစ်လမ်း

လုံး ဖုံးလှမတတ် မြင်နေကြရ၏။

သို့သော် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အိမ်တို့၌ကား လူသူမရှိတော့ဘဲသို့ ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်၏။ ရွာသူရွာသားတို့သည် တစ်ညလုံး ပျော်ပါးသွားလာပြီးနောက် လင်းအား ကြီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြရသဖြင့် အိမ်မောကျနေဟန်ရှိ၏။ သက်ကြီးရွယ်ရင့် လူကြီးသူမ တို့ကမူ ခပ်စောစော အရုဏ်တက်လောက်က အိပ်ရာမှ ထကြလျက် ဘုရားကျောင်းကန် သို့ သွားနေကြဟန်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ တာဝန်ရှိသော ကာလသားခေါင်းတို့ကား လမ်းပေါ်၌ ကျကျန်ရစ်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမှန်သမျှတို့ကို ကောက်ယူကာ ရွာလယ်မဏ္ဍပ် ရှေ့ရှိ ပဒေသာပင်၌ သီးလိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့၏ ညဉ့်သည် ကြတ္တိကာနက္ခတ်စန်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သည့်နေ့ဖြစ်၏။ သစ်ပင် ဆေးဝါးတို့ အစွမ်းထက်ကြသောနေ့ဖြစ်၏။ မဲဇလီပင်၌ ဆေးပေါင်းခသောနေ့ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ယင်းသည် နေ့တစ်နေ့လုံး၌ ပွဲကျောင်းကိုရင်ကြီးအဖို့ တပည့်လက်သား အစုံ အလင်နှင့် အလုပ်ရပ်ရတော့၏။ ပွဲကျောင်းဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆေးအင်း ဖြူပြင် စီရင်ရေးအတွက် ကြပ်မတ်ညွှန်ကြား အမိန့်ပေးနေရ၏။ ထိုနေ့၌ ပွဲဝင်ခွင့်ရ ကိုကာလ သားတို့အား မင်ဆေးမင်သေ့များကို ထပ်ဆင့် ထိုးနှံလျက် သိဒ္ဓိအသစ် တင်ပေးကြ၏။ ယခင် မင်ကြောင်ထိုးစဉ်က တမင်ချန်ခဲ့သော စက်ဝိုင်း၏ အလယ်မှ ကွက်လပ်သို့ ဂဝံ ရုပ်၊ ကြောင်ရုပ် သူရဿတီနတ်သမီးရုပ်တို့ ဖြည့်သွင်းထိုးနှံ၏။ ကြတ္တိကာနက္ခတ်သည် အဟန့်၊ အမှောင်၊ မှင်၊ အရိပ်၊ ရှိန်းတို့အတွက် အကျိုးပေးသည်ဟု အယုံအကြည် ရှိ ကြ၏။ ထိုယုံကြည်ချက်အတိုင်း အဟန့်၊ အမှောင်နှင့် ဆိုင်သော ဆေးအင်းတို့ကို စီရင် ထိုးနှံကြ၏။

ဆေးမင်ဝိုင်းမှ ထခဲ့ထွက်ခဲ့ကြကုန်သော ကိုကာလသားတို့အဖို့ ဤမျှနှင့် ကိစ္စပြီး သည် မဟုတ်သေး။ သူတို့သည် မိမိထိုးနှံခဲ့သော ဆေးမင်တို့ မည်မျှ အောင်မြင်ပြီးစီး သည်ကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ရသည့် ထုံးတမ်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးမင်ဝိုင်းမှ ထွက် လာသည်နှင့် အမှောင်ခို၍ သန်းခေါင် ဗိုလ်လုပ်ကြ၏။

ဤညဉ့်သည် သန်းခေါင်ဗိုလ်လုပ်ရန်အတွက် လွယ်ကူသော ညဉ့်မဟုတ်။ တိမ် စင်သော ကောင်းကင်၌ မြူကင်းသော လသည် ကောင်းကင်၌ ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိ ၏။ တစ်ရပ်လုံး တစ်ရွာလုံး၌ ရှိနေကြသော အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှ အိမ်ရှင်တို့သည် ဤညဉ့်အဖို့ သူခိုးမမ်းရန် ကြိုးစားပမ်းစား စောင့်နေကြ၏။ မကြီးလေးဘဲတို့ ဦးဆောင် သော မိန်းမကြမ်းကြီးများနှင့် အပျိုတစ်သိုက်တို့သည် မဏ္ဍပ်ကြီးအတွင်းမှ အသင့်စောင့် နေကြ၏။

သူတို့နှင့် မနီးမဝေး စားပွဲခုံကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် သူတို့အတွက် ယခုညဉ့်အဖို့ အရေး ကြီးသည့် အသုံးအဆောင်များ ဖြစ်ကြသော သင်တုန်းစား၊ ကတ်ကြေး၊ ကြိုးရွေး၊ ကြိမ် လုံး၊ ထမင်းခွက် စသည်တို့ ရှိနေကြ၏။ ထို့ပြင် သက်နှင်းပရိက္ခရာအစုံတို့လည်း ရှိနေ

ကြသေး၏။ သို့သော် သူတို့သည် နံနက်ဆွမ်းချက်ရန်အတွက် စုစုရုံးရုံး ကြက်သွန်လှီးခြင်း၊ ချင်းလှီးခြင်း စသော အမှုများကို ရယ်ရယ်မောမော ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပြုလုပ်နေကြ၏။ သူတို့နှင့် အတူဖြစ်သော ကိုငလုံးတို့၏ အရပ်တီးဝိုင်းကလည်း လက်ကောင်းတိုင်း ရွလျက် အမြိုင်သားဖြင့် အယိုင်သွားကို တီးနေကြ၏။ ယင်းသည် ညဉ့်အဖို့ ကလေးတို့ပင်လျှင် မအိပ်ကြ။ ဆိုင်းသံကလေး ရွလာတိုင်း မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ နေရာလှတတို့၌ ကကြ ခုန်ကြနှင့် အမောသား။

သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ဆေးမင်ဝိုင်းမှ ထခဲ့ ထွက်ခဲ့ကြသူတို့သည် အမှောင်ရိပ်အောက် ရောက်သည်နှင့် လူရိပ်လူရောင် ပျောက်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ဟောင်မည့်ခွေးကို အံခဲ၍ ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် မဟောင်နိုင်ဘဲ အမြီးကုပ်လျက် ထွက်သွားရအောင် ဟန်တားနိုင်သည်ဆို၏။ အော်မည်ဟု ပြုသူကို 'ဟိတ်' ဟု ခြောက်လိုက်ရုံဖြင့် တစ္ဆေသရဲ အခြောက်ခံရဘိသလို 'မိုင်း' မိ သတိလစ် ကျန်ရစ်နိုင်သည်ဆို၏။ ကြောင်အတက်ကို ပုတ်၍ ဟုတ်ခနဲ ခုန်လိုက်သည်နှင့် ဖြတ်ခနဲ အိမ်ခေါင်ပေါ်သို့ပင် ရောက်သွားသည် ဆိုနိုင်၏။ လက်ညှိုးက အိမ်မြောင်ကို ယောင်၍ ကုပ်မိလျှင် လှေကားကို မြင်ပါလျက် နံရံသို့ကပ်၍ တက်ချင်သော စိတ်တွေ ပေါ်လာနိုင်သည်ဆို၏။ ထိုအဆိုတို့ကား မည်မျှ မှန်သည်၊ မှားသည်ဟု မသိရငြားသော်လည်း မဏ္ဍပ်ရှေ့ရှိ ဘေးမဲ့စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ နွားများ၊ လှည်းများ၊ စဉ့်အိုးကြီးများ၊ သေတ္တာများ၊ ရက်ကန်းစင်များ၊ လူအိပ်ပျော်နေလျက် မယူရာသို့ ပါလာခဲ့ရသည့် ကွပ်ပျစ်များ စသည် စသည်တို့ အကယ်ရောက်ရှိလာကြ၏။

အိပ်လျက် ပါလာခဲ့ရသော မိန်းမ၊ ယောက်ျား တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဘေးမဲ့စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်ပြီးမှ မဏ္ဍပ်တွင်းက ဆိုင်းသံကြောင့် နိုးလာလျှင် မပြေးရ မသွားရ။ ခိုးယူ၊ မယူလာကြသော ကာလသားတို့က ပိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ အိပ်နေသည့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဘယ်လိုမျှ မဆင်းကြရတော့လေ။ အပေါ်အပါးသွားလိုသည်တိုင် ဆိုကာလသား ခွင့်ပြုပါမှ သွားပြီးပြန်လာရ၏။ သို့ပါလျက် အလကား သွားခွင့်မပေးဆူး။ တစ်ကြိမ်သွားပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုခြင်း ခံကြရသေး၏။

လဝန်းကြီး ခပ်သာသာတွင် ခိုးဝှက်ရာတို့၌ အောင်မြင်သူများ ရှိသလို မအောင်မြင်သူတို့လည်း ရှိကြ၏။ ထိုသူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခု သစ္စာဖောက်သောကြောင့် စည်းမစောင့်ဆွာကြောင့် ဤသို့ အမိ အဖမ်းခံကြရသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

အမိဖမ်းခံရသူတို့အဖို့လည်း မသက်သာလှ။ စောင့်ဖမ်းသော အိမ်ရှင်သည် အဖော်အဖေါင်း လူစုလူဝေး မီးတုတ်မီးစည်းကြီးများဖြင့် ပွဲတော်လှည့်လာသကဲ့သို့ ထိုဖမ်းဆီးရမိသော သူခိုးကို ခေါ်လာ၏။ ကလေးတစ်သိုက်တို့သည် သူခိုး၏ နောက်မှ ကပ်လျက် ဆံချပ်ထိုးရင်း ဆူဆူညံညံ လိုက်လာလေ့ရှိကြ၏။

ဤအသံမျိုးကို ကြားရသည်နှင့် မကြီးလေးဘုံ ဦးဆောင်သော မိန်းမကြီးတစ်သိုက်

သည် ကြီးခွေ၊ ကြိမ်လုံး၊ ကတ်ကြေး၊ သင်တန်းစား စသည်တို့ကို တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ကိုင်လျက် မဏ္ဍပ်ရှေ့မှ ကြောက်ဖွယ်လန့်ဖွယ် ဟန်ရေးပြရင်း ကခုန်နေတတ်ကြ၏။
 ဝိုင်းတော်တီးတို့ကလည်း ကကွက်နှင့်အညီ တီးတတ် တီးနိုင်လွန်းလှ၏။ ကြက်သွန်လိုး နေကြသော မိန်းမပျိုတစ်စုသည် မဏ္ဍပ်တွင်းမှ ပြေးထွက်ကြကာ 'ဘယ်သူကြီးများပါ လိမ့်' ဟူသော အတွေးဖြင့် ပျော်မြူးပြီးရွှင်ရွာ စုဖြူကြည်ကြ၏။

မဏ္ဍပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ကံခေသော သူခိုးသားသည် မကြီးလေးဘုံတို့ ၏ လက်ထံသို့ ရောက်လာရ၏။

“ဟယ်... ဆင်းရဲလွန်းလို့ ခိုးရရှာသာထင်ပါ!”

အသံနှင့်အတူ ခိုးသားပုဆိုးကို အတင်းဆွဲချွတ်ယူကြ၏။ ခိုးသားအဖို့ ပုဆိုးချွတ် ယူခြင်း ခံရသည်က ကိစ္စမရှိ၊ အပျိုတွေရှေ့၌ ဖြစ်သောကြောင့် ရှက်လှ၏။ သို့သော် 'ရှက်ရှာပါသော်ကော' ဟု ချမ်းသာပေးလေ့ မရှိ။ ခိုးသားသည် မိမိခေါင်းမှ တဘက်ကို ဖြုတ်ကာ အရှက်လုံစေရေးအတွက် ခါးသို့ အမြန်ရစ်ပတ်လိုက်ရ၏။

“ဟယ်... ငတ်ရှာလွန်းလို့ ခိုးရရှာသာထင်ပါ!”

စကားဆုံးသည်နှင့် ပါးစပ်ဖြင့် ဝါးထားသည့် ထမင်းကို ခိုးသား၏ရှေ့တွင် နို့ရည် ဖြင့် ညှစ်ချဆမ်းထားသော ကစီဖတ်များအား ခိုးသား၏ ပါးစပ်ကိုဖြုလျက် အတင်းထည့် ပေးကြ၏။

ခွဲရှာသည်ဟု ရုန်းလျှင်ကန်လျှင် နုကန်သေးသေးဖြင့် စပ်စပ်ပါအောင် ရိုက်၏။ ထို့နောက် ကကြိုးအမျိုးမျိုး ကခိုင်း၏။ ထိုသည်နောက်ကား မကောင်းသည့် အကျင့်ဆိုး တို့ကို ဆေးကြောပစ်မည်ဟု တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲဖိုအောင် ရှေ့ဖြင့်လောင်း၏။ ပြီးလျှင် ဆံပင် တို့ကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်၏။ ထို့နောက် သင်တန်းစားဖြင့် ဦးပြည်းရိတ်ပေးပြီးလျှင် မဏ္ဍပ်တိုင်တစ်ခု၌ ကြီးနှင့်ချည်နှောင်၏။ သို့သော် နောက်ထပ် ခိုးသားတစ်ယောက် မရ လာသေးမီအထိကား မဏ္ဍပ်တိုင်တွင် အနားယူခွင့် မရနိုင်သေး။

ဘေးမဲ့စည်းဝိုင်းအတွင်း ပစ္စည်းတွေ အစုစုအပုံပုံ ဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ မဏ္ဍပ်တိုင် တို့၌လည်း ခိုးသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတတ်ကြ၏။ အရက်ဦး တွင် ရောင်နီမြူးလာသည်နှင့် ဘေးမဲ့ကြီးဝိုင်းအတွင်းရှိ ပစ္စည်းစုံ အစုအပုံကြီးသည် တိုင် မပါဘဲ ပဒေသာပင် စိုက်ထူထားသကဲ့သို့ မြင့်မားစွာ စိုက်ထူပြီး ဖြစ်နေရ၏။ အယူအမ ခက်လှသော လှည်းများ၊ နွားများပင်လျှင် ကောင်းကင်အမြင့်၌ ရောက်ရှိနေလေအောင် အစွမ်းပြထားလေ့ရှိကြ၏။

ရောင်နီအမြူးတွင် ပစ္စည်းစုံတို့ ပဒေသာပင်ပေါက်သကဲ့သို့ စိုက်ထူပြီး ဖြစ်နေသလို မဏ္ဍပ်တိုင်တို့၌ ရှိနေကြသော ခိုးသားတို့သည်လည်း အားလုံး ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီး ဖြစ်နေ ကြ၏။ နံနက်နေရောင်ပြူသည်နှင့် ပစ္စည်းအခိုးခံရသော အိမ်ရှင်တို့သည် မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့

စုပြုရောက်ရှိလာကြရ၏။ ထို့နောက် မိမိတို့ ပစ္စည်းများကို ငွေကြေး တန်ဖိုးထား၍ ဝယ်ယူကြရ၏။

ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူရုံမျှဖြင့် မရကြသေး။ မိမိတို့ပစ္စည်းကို မိမိတို့ဘာသာ ဖြတ်ယူမသွားနိုင်ကြလျှင် ဖြတ်ယူခပေးကြရသေး၏။ အကယ်၍ မိမိကိုယ်တိုင် ဖြတ်ယူသဖြင့် အခြားပစ္စည်းများ ပြိုကျကျွဲပျက်ကုန်ပါက တန်ဖိုးထားသမျှ လျော်ကြရတတ်သောကြောင့် မည်သူမျှ မိမိ၏ပစ္စည်းကို မိမိဘာသာ ဖြတ်ယူခြင်း မပြုကြ။

ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို ရောင်းချ၍ ရသောငွေ စသည် မဏ္ဍပ်တွင်း၌ အသင့်ရှိနေသော သင်္ကန်းပရိက္ခရာတို့ကို ဝယ်ယူရန် ဖြစ်၏။ ထိုဝယ်၍ရသော သင်္ကန်းပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ဖမ်းမိ ခေါင်းတုံးပြီးဖြစ်သော ခိုးသားတို့အား ရှင်ပြုခြင်း၊ ပဉ္စင်းခံခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြရ၏။ ထိုကြောင့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ နံနက်၌ တစ်ရွာလုံးရှိ လူတို့သည် ထိုရွာလယ်မဏ္ဍပ်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကြကုန်၏။ တောင်ကျောင်း၊ မြောက်ကျောင်းတို့မှ ဆရာတော်ကြီးများနှင့်တကွ ရဟန်းရှင်သာမဏေတို့လည်း ထိုမဏ္ဍပ်ကြီးရှိရာသို့ အရုဏ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ကြွရောက်တော်မူပါမည့်အကြောင်း ပင့်ဖိတ်ပြီး ဖြစ်နေကြ၏။

ကျီးမန်းသေးမိအတွင်း၌ပင် ကိုဇလုံးတို့၏ ဝိုင်းတော်ကြီးမှ ဖျော့နက်လိုက်လေသည်။ လေပြည်လေညင်း တိုက်ခတ်နေသည့် သာယာသော နံနက်ခင်း၌ တိမ်တောင်တို့ကလည်း လှပစွာ တောက်ပနေကြ၏။ အနောက်အရပ်၌ ဝင်မည့်ဆဲဆဲပြုနေသော ဖိုးခွလကြီးသည် ပို၍ နထွားလျက် အဝန်းအဝိုင်း ကြီးမားကျယ်ပြန့်ကာ ချစ်စရာကြီး ဝါနနဲ၏။

မဏ္ဍပ်မှ ခပ်စောစော ပြန်ကုန်ကြသော အပျိုတစ်စုတို့သည် ရေချိုးပြီးလိမ်းကြပြီးနောက် ဝတ်သစ်ဆင်သစ်တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် လျှာခါန်းဖွယ်အစုံစုံတို့ကို ကိုင်ဆောင်ကာ မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ ပြန်လာနေကြလေပြီ။

မိမိတို့အား မဲဇလီဖူးသုဝ ဖက်စိမ်းထုပ်ဖြင့် တန်ပြန်ပစ်ခတ်ခြင်း ခံကြရမည်ကို ငိုရွံ့လျက် လွန်ခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ တစ်ည၌လုံး ပုန်းရှောင်အိပ်နေကြသည့် အပျိုချော အပျိုကျော်တစ်စုတို့သည်လည်း ထိုအပျိုအုပ်တို့နှင့်အတူ ရောနှောပါလာခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ကိုကာလသားတို့ကို စမိလေသောကြောင့် တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံးလုံး ပုန်းရှောင်နေကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ပျော်ဖြူးဖွယ်ကောင်းသည့် ညက အတွေ့အကြုံများကို လုံးဝ မဆွေမသိကြရသေး။ ထို့ကြောင့် အချင်းချင်း မေးမြန်းရင်း လိုက်ပါလာကြ၏။ ကိုယ်ဆွေ သိရှိသူတို့ ပြောပြသမျှကို တအံ့တဩ နားထောင်ကြရင်း ရယ်မောရွှင်ပျနေကြ၏။

စိမ်းညိုညို မြေအပြင်ကို မခွဲနိုင်ရှာသော ဖိုးရွှေလသည် ပြုံးစေအသွင်မှ ဝါဖျော့ဆွေနှင့် ညှိုးလျော်ဆဲ။ နီလာရောင်ပြာညိုသည့် ကောင်းကင်ကို စကားရောင် နီဝင်းသည့် တိမ်တောင်တို့က ရမ္မက်ပြင်းစွာ ပွတ်သပ်ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ လေပြည်နုသည် မိခင်ရင်၌

ခေါင်းဖြင့် တိုးနေသော တောတောင်၊ ကန်ချောင်းရေမြောင်း မြေပြန့်တို့ကို တိုးပေးပွတ် သပ်ဆဲ၊ ကိုင်လုံးတို့ ဖျော့ပိုင်းမှ နှဲကြီးသည် လောကဓာတ်ကြီးက သီဆိုလိုက်သည် လွမ်း ချင်းသံကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်သည့် နံနက်ခင်းတစ်ခုလုံးကို လွမ်းမိုးအောင် ကူခွဲလိုက်၏။ မှုန်ရီသော အမှောင်ညိုညိုအတွင်းမှ စိမ်းရောင်စို့သည် ထနောင်းပင်၊ တမာပင်၊ မန်ကျည်း ပင်တို့သည် ရွာလမ်းဘေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တဖြည်းဖြည်း သဲသဲကွဲကွဲ ထင်၍ ထင်၍ ပေါ်လာဆဲ။ လှသော မွှေးသော အပျိုတန်းကြီးသည် ကြည်လင်ရွန်းလဲပြုံးစနဲ့နဲ့ မျက်နှာတို့ဖြင့် တသောသော ရယ်မောကြလျက် မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။

စကားကောင်းလာကြသော အပျိုတစ်သိုက်သည် မဏ္ဍပ်ရှေ့ရှိ ဘေးမဲကွက်လပ်၌ အိမ်ခေါင်ကျော်ကျော်မျှ မြင့်မားသည့် ကျီးမန်းပဒေသာပင်ကြီးကို ကြည့်ရန် မေ့လျော့နေ ကြ၏။

“ဘောအော... ဘောအော”

“အမေ့ လန့်လိုက်သာတော်”

အမိပျောက်သော နွားသူငယ်သည် ကျီးမန်းပဒေသာပင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျား၌ လေး ဖက်ကာ၍ ရပ်လျက် အသီးခဲနေရ၏။ နွားသူငယ်၏ ခြေလေးချောင်းသည် မလှုပ်နိုင်၊ မရုန်းနိုင်အောင် တုပ်နှောင်ခြင်း ခံနေရရှာ၏။ အရှေ့ဘက်မှ ယိုထွက်လာသော ရောင်ခြည် သည် ကျီးမန်းပဒေသာပင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားကို ရွှေရည်ဖြင့် လူးပေစေ၏။ နွားသူငယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရွှေရုပ်ရွှေတုံးလို လှပသစ်လွင်နေ၏။ ကြည်လဲနက်ရှိုင်းသော နွား သူငယ်၏ မျက်မည်းသည် ထိတ်လန့်စိုးရွံ့စွာ လှုပ်ရှားသဖြင့် ချစ်စဖွယ်လှလွန်းရ၏။

“ချစ်စရာကလေးတော် ကြည့်လိုက်ကြပါဦး၊ သူရီနို့ ကြိတ်ဖန်ဖန် ကြိတ်တည်ရာ လှုပ်တတ်တယ်”

“ဟဲ့... နေစမ်းပါဦး၊ သာ ဘယ်သူ့နွားတုန်း၊ ဦးကြီးကောက်ရ နွားပေါက်ကလေး မဟုတ်လား။ ဦးကြီးကောက်ရတို့တော့ ပရိက္ခရာတစ်စုံနဲ့ ရွေးယူရမှာပေတော်ရေ”

“ဟဲ့... ဟဲ့ နွားကလေးက ရုန်းနေသဟဲ့၊ ကြိတ်ဖန်ဖန်တော် နွားလေးအောက် က လှည်းက လှည်းဘီးကြီးများ လိမ့်ပြီ၊ ပြိုကျလာမှဖြင့်”

“ဟိတ်... ဟိတ် လှည်းဖြိုးစွန်းအောက်နဲ့တည့်တည့် ကွပ်ပျစ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း ပါဦးဟဲ့။ တင်းတိမ်ကြီး မြို့ထားသော လူမဟုတ်လား။ အစစ်ပတော်... လူကြီးဟဲ့ လူကြီး”

စီတန်းလာကြသော အပျိုတစ်စုတို့သည် အတန်းပျက်လျက် လူစုလူဝေးကြီး ဖြစ် သွား၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ကာညွှန်ကာ ပြကြ၏။ မမြင် မတွေ့သူများက “ဘယ်မှာ... ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးကြ၏။ တစ်ခဏချင်း ပို၍ ရုံးစု ရုံးစု ဆူညံဆူညံ ဖြစ်လာကြ၏။

“ဟုတ်ပတော် တို့များဖြင့် အံ့ပဲ အံ့ပါရဲ့။ ဟောတော့ မိန်းမကြီးတော့ ဘသူများ

ပါလိမ့်၊ တို့များဖြင့် ခိုးသည့်သူထက် အခိုးခံရသကဲ့ ပါလာရပြီး မသိလိုက်သည့်သူကို ပိုပြီး အံ့ဩပါရဲ့။”

“သူရိုက် ဆေးတွေ ဝါးတွေ အဟန့်တွေနဲ့ အိပ်မွေ့ချပြီး ခိုးလာတော့ နိုးချင်မှ နိုးမှာပေါ့အေး၊ တို့တော့ ခိုးသည့်သူပဲ အံ့ဩလှပါသယ်တော်”

“အိမ် တို့လည်း ခိုးလာနိုင်သည့်သူပဲ အံ့ဩသကဲ့၊ သည်နေ့ သည်ရက် သည်လို လုပ်တတ်မှန်း သိရက်သားနဲ့ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ အိပ်သာကဲ့အေး၊ သည်လို အခိုးခံရသာ နည်းတောင်နည်းသေး၊ ခိုးသည့်သူက ခိုးရုံခိုးလာသာပ”

“ငိုင်းနာမ သူများများဖြင့် စောစောစီးစီး ပြောလိုက်သာ၊ ခိုးရုံမခိုးလို ညည်းက ဘယ်လိုများ လုပ်စေချင်သေးလို့တုန်း၊ အဲသည်လို လူပါခိုးယူနိုင်သည့်သူဆိုသာ အင်မတန် သစ္စာရှိပြီး သမာဓိခိုင်မှ ခိုးနိုင်သည့် အစွမ်းမျိုး ရှိသာတော့၊ ညည်းက ယုတ်မာစေချင် ပေမဲ့ သူခိုးက မယုတ်မာနိုင်ဘူး”

“ဟိတ်... ဟိတ် ကောင်မတွေရေ၊ ဟောတော့ အမယ်လေး ကြည့်လိုက်ကြပါ ဦး၊ မြောက်များက ခေါင်းကတော်ကြီးရယ်တော့၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ တင်းတိမ်ကြီး လှည့်လိုက် ပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ တော်ရေ၊ ကောင်းပါလေစ အိမ်ခေါင်းမင်းဆီက အနည်းဆုံး ပရိက္ခရာ ငါးစုံလောက် အတောင်းခိုင်းရမယ်၊ မရရင် ငါရိုက် အပြိုင်ဝယ်ယူကြရမယ်၊ ပရိက္ခရာဆယ်စုံလောက်နဲ့ ဝယ်ကြရအောင် ဟိတ် ကြားကြလားအေး”

မိန်းကလေးတွေပီပီ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တအံ့တဩ ပြောနေကြစဉ် ဆိုင်း ချိုးသံကို ကြားကြရသဖြင့် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ လှည့်ဝင်လိုက်ကြ၏။ ထိုဆိုင်းချိုးသံသည် သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးကြသည့် အချက်ပြ ဆိုင်းသံဖြစ်၏။ သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ လက်ဖက်ရည်အကြမ်းဖြင့် နားနားနေနေ လက်ဖက်ပွဲ ဘုဉ်းပေးနေ ကြစဉ် ဖမ်းမိထားသော ရွာပျော်သူခိုးများအတွက် ကျီးမနိုးပစ္စည်းများကို ပရိက္ခရာများ ဖြင့် လဲလှယ်ရောင်းချဖြီ။

မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်နှင့် ညောင်သာယာအပျိုတို့၏ မျက်လုံးသည် ရွာ ပျော်သူခိုးများရှိရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။ တုပ်နှောင့်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြေပြီးသဖြင့် သံဃာစင်အနီး မလှမ်းမကမ်း၌ ပရိတ်ချည်များဖြင့် ခြံခတ်ထားသည့် လေးထောင့်စပ်စပ် ‘ပရိတ်ချုပ်ဝင်း’ အတွင်းတွင် ဖမ်းမိထားသော ရွာပျော်သူခိုးများကို ခေါင်းတိုးအပြောင်သား နှင့် တွေ့ကြရသည်။ အားလုံးမိထားသည့် သူခိုးပေါင်း ဆယ့်ရှစ်ယောက်ခန့်ရှိ၏။ သူခိုး တို့၏ ရှေ့၌လည်း မိမိတို့ ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို ထုံးစံအတိုင်း ချထားကြရ၏။

ယင်းပစ္စည်းတို့ကား စုံလှသည်။ လက်ဆုံနှင့် လက်ဆုံကျည်ဗွေမှအစ အိုးခွက်၊ ရေပုံး၊ ရေပုံးကြိုး၊ ထွန်တုံး၊ ထယ်တုံး၊ ထန်းခေါက်ဖာ၊ စောင့်၊ စောင့်ကောက်၊ ဝါး ပတ္တလားတို့ ဖြစ်ကြ၏။

သူခိုးတို့ကား အချို့က မျက်နှာထား ခပ်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းရှိ၏။ အချို့တို့က

ရှက်ပြုံးပြုံးလျက် အနိုင်နိုင် မျက်နှာတင်းနေကြရသည့် ဟန်ပန်ပေါ်၏။ အချို့တို့က မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ဖြေဆည်မရအောင် မျက်နှာထားပျက် ရှက်ကြောက်လျက် ရှိနေကြ၏။ အချို့ကား မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် မင်သေသေဖြင့်။

ညောင်သာယာ အပျိုတို့သည် ရွာပျော်သူခိုးတွေကို ပြုံးစေစေနှင့် ကြည့်ကြရင်း ‘ပရိတ်ချည်ဝင်း’ တစ်ဖက်ထောင့်သို့ မျက်စိအရောက်တွင် အံ့သြပျော်ရွှင်သွား၏။ သူတို့၏ မျက်နှာတို့၌ တိမ်စင်လသို ဝင်းပသည့်အပြုံးပန်း ပွင့်လာ၏။ သူတို့မြင်ရသည်ကား ကျော်ကြားသော ကာလသားပေါက်ကြီး ကောင်းမြတ်ပါတည်း။

ကောင်းမြတ်ကား ခပ်တည်တည်ပင် ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် မငုံ့မမော့ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ သံဃာတော်များကိုသာ ကြည့်နေ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်၏ မျက်စိက သံဃာတော်တို့အား မြင်နေပုံမရ။

ကောင်းမြတ်ရှေ့၌ ခိုးရာပါပစ္စည်းရှိ၏။ ကောင်းမြတ်၏ ခိုးရာပါပစ္စည်းသည် ရွာပျော်သူခိုးတို့၏ရှေ့၌ ချထားကြသော ခိုးရာပါပစ္စည်းများအနက် အသေးငယ်ဆုံး၊ အပေါ့ပါးဆုံး၊ တန်ဖိုးအနည်းဆုံး။

ယင်းပစ္စည်းကား ရင်စည်းနှင့် အထက်ဆင် တစ်ဆက်တည်း ချုပ်စပ်ထားသည့် သစ်လွင်သော ဗလာထဘီတစ်ထည်မျှ ဖြစ်သတည်း။

“ဟောတော် ကိုရင်ကောင်းမြတ်ကြီးရယ်တော်”

လှမယ်၏ အသံသည် အထိတ်တလန့် ထွက်လာ၏။ ညောင်သာယာ အပျိုတို့သည် လှမယ်ကြည့်ရာသို့ ဝိုင်းအုံကြည့်လိုက်ကြ၏။ မိပဲ၏မျက်လုံးသည် မိမိ၏ မြင်နေရသည့် ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်ရင်း မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေ၏။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုရင်ကောင်းမြတ်ရယ်” ဟု စိတ်ထဲမှ မြည်တမ်းရင်း မျက်ရည်တွေ စို့ရစ်လာ၏။ ထိုစဉ်၌ပင် ခိုးမှုများကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြမည့် ရွာကာလသားခေါင်းကြီးများနှင့် အပျိုခေါင်းကြီးများ ‘ပရိတ်ချည်ဝင်း’ ရှေ့သို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် ခိုးမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်ရမည့် ခုံမင်းကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

ကိုငလုံးတို့ တီးဝိုင်းမှ ပတ်တုတ်သံနှင့်အတူ မဏ္ဍပ်ကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။ ခိုးသားများ လှောင်ထားသော ပရိတ်ချည်ဝင်းရှိရာသို့ လူတွေ စုပြုံတိုးလာကြ၏။ မိမိတို့ အချင်းချင်း တာဝန်အသီးသီး ခန့်အပ်ခြင်းခံကြရသော ခုံတရားသူကြီးများ၊ ခုံတော်ရှေ့နေများ၊ အာဏာပါးကွက်များ စသည်တို့မှာ မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရသည့်အလုပ်နှင့် မမျှအောင် မာန်ပါလွန်းလှ၏။ အာဏာပါးကွက်ခေါင်းဖြစ်သော အပျိုကြီး မမင်းဆုံမှာ လူနို့ဖြင့်ဆမ်းထားသည့် အပျိုတွေ၏ ထမင်းဝါးဖတ်ခွက်က တစ်ဖက်၊ နွားကန်ကြီးက တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုယ်ကြီးကို နဲ့၍ နဲ့၍ လမ်းသလားလျက်ရှိနေရာ ပရိသတ်က အထူးပွဲကျနေ၏။ မကြာမီ ခိုးမှုများစစ်တော့မည့်အကြောင်း ကြေညာလိုက်သဖြင့် မဏ္ဍပ်တစ်ခု

လုံး တိတ်သွား၏။ သို့သော် လူအားလုံးတို့၏ မျက်နှာသည် တရားရုံးတို့၌ မြင်ရသကဲ့သို့ ထိတ်လန့် စိုးရိမ်နေကြသည့် မျက်နှာမျိုးမဟုတ်။ အလွန်ရယ်ချင်လှသည်ကို အောင်အည်း မျိုသိပ်ထားရသကဲ့သို့ ပြုံးစေ့စေ့ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြ၏။ အထူးသဖြင့် ဝိုင်းဝန်း နားထောင်နေကြသော ပရိသတ်က လှုပ်ခနဲဖြစ်လိုက်က တအားချည်း ရယ်ပြလိုက်တော့မည်ဟု အားခဲ တာစူထားသကဲ့သို့ ရှိနေကြ၏။

“တောင်ပိုင်းက အရိုးနွားသား ချက်ကြီး၊ မမယ်ခအိမ်က ပန်းအိုးနှစ်လုံး ခိုးမှု၊ ချက်ကြီး ခုံတော်ရှေ့မှာ အစစ်ခံရန် မတ်မတ်ရပ်”

ခုံတော်အမှုလိုက် ကာလသားခေါင်း ကိုတိမ်တောင်က လျှာလိပ်ပါးလိပ်ဖြင့် အော်လိုက်၏။ ပြုံးနေသော ပရိသတ်၏ မျက်လုံးသည် ပရိသတ်ချည်ဝင်းရှိရာသို့ စူးစိုက်နေကြ၏။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ချက်ကြီးက ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို ပိုက်လျက် ပြုံးမြဲမြဲမျက်နှာဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်၏။

“ဟိတ် မြန်မြန်ထ၊ ဘာ ဖြစ်စပ်စပ်လုပ်နေရတာလဲ၊ နင့်ကို အပြစ်ပေးမလိုဟဲ့ အပြစ်”

မကြီးလေးဘုံက ထမင်းဝါးဖတ်ခွက်ကြီးကို မြှောက်ပြလိုက်၊ နကန်ကြီးကို မြှောက်ပြလိုက်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်ရာ ချက်ကြီးက ကြောက်ရွံ့ဟန် ဒူးနှစ်လုံးကို ပူး၍ တုန်ပြလိုက်သောကြောင့် ပရိသတ်က ပတ်တုတ် မရအောင် ပွဲကျသွား၏။ ထိုစဉ်...

“ငချက်ကြီးကို ခိုးရာပါ ပစ္စည်းနှင့်တကွ ဖမ်းဆီးရမိသူ မိမယ်ခနှင့် သမီး ပန်းမြတို့ထ၊ ငချက်ကြီး ခိုးကြောင်းနှင့် မည်သို့ဖမ်းမိကြောင်း ယိုးစွပ်စွဲဆိုစေ”

မမယ်ခနှင့် သမီးပန်းမြတို့ မိမိတို့နေရာမှ ထလိုက်ကြ၏။ တရားလိုတို့၏ မျက်နှာများကလည်း အတော်အောင်နေရဟန်ဖြင့် ပြုံးလျက်။ ပရိသတ်ကလည်း မမယ်ခတို့ကို ကြည့်၍ ရယ်တော့မလို ပြုံးကြလျက်။ မမယ်ခက ခုံတော်ဘက်သို့ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်နှင့် ခုံတော်အမှုလိုက်က မမယ်ခရှိရာသို့ ညောင်ရေချမ်းအိုးတစ်လုံးကို ယူသွားပြီး လျှင် ရေချမ်းအိုးကို ကိုင်စေလျက် ကျမ်းကျိန်စေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးမသည်”

“ကျွန်တော်မျိုးမသည်”

“ယခုဖြစ်ပွားသော အမှုနှင့်ပတ်သက်၍”

“ယခုဖြစ်ပွားသော အမှုနှင့်ပတ်သက်၍”

“အမှန်အတိုင်း ဆိုပါမည်”

“အမှန်အတိုင်း ဆိုပါမည်”

“အကယ်၍”

“အကယ်၍”

“မမှန်မကန်ဆိုမိ ပချေ (ပါချေ) သော်”

“မမှန်မကန်ဆိုမိ ပချေသော်”

“နောက်နောင် ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတို့၌”

“နောက်နောင် ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတို့၌”

“အဆင်းရဲနှင့် ငရဲ ကင်းရပါစေသော”

“အဆင်းရဲနှင့် ငရဲ ကင်းရပါစေသော”

“တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်”

“တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်”

“မှန်သောစကားကို ဆိုမိခဲ့ပါမူ”

“မှန်သောစကားကို ဆိုခဲ့မိပါမူ”

“ယခု မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်”

“ယခု မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်”

“စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့် လတ်တလော ပြည့်စုံရပါစေသော”

“စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့် လတ်တလော ပြည့်စုံရပါစေသော”

ခုံတော်အမှုလိုက် တိုင်ပေးသည့်အတိုင်း မမယ်ခက လိုက်ဆိုပြီးသည်နှင့် အမှုလိုက်သည် သန့်ပြန့်စွာ ထည့်လာစဖြစ်သော ညောင်ရေချမ်းအိုးမှရေကို မမယ်ခအား သောက်စေ၏။ မမယ်ခက ညောင်ရေချမ်းအိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လျက် တစ်ကျိုက်မျှ သောက်၏။ ထို့နောက် မျက်နှာကို ရှုံ့၍ ကြက်သီးထပြလိုက်ရာ ပရိသတ်က ပွဲကျသွားပြန်၏။

ခုံတော်တရားသူကြီးတို့က ပရိသတ်ကို လက်ပြလိုက်သဖြင့် ပရိသတ် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွားပြန်၏။

“မိမယ်ခ စွဲဆိုစေ”

တရားသူကြီး၏ အမိန့်ကို ကြားသည်နှင့် မမယ်ခက တရားသူကြီးဘက်သို့ လက်အုပ်ချီလျက် အသံကိုမြှင့်၍ အော်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးမ”

မမယ်ခ၏အသံသည် ကျယ်လွန်းသောကြောင့် မိမိအသံကို မိမိ လန့်လျက် ရပ်သွား၏။ ပရိသတ်က ရယ်ကြ၏။ ပြူးနေသော ခုံတော်တရားသူကြီးက လက်ကာပြုလျက် မမယ်ခအား ဆက်လက် စွဲဆိုစေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးမ သည်ည သင်းရိုလှာမယ်ဆိုတာ သိသမို့ တမင်စောင့်နေခဲ့ပါသဘုရား။ ထင်သည့်တိုင်း သင်း ရောက်လာပြီး ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို သင်း အခုပိုက်ထားသလို ဆွဲအပိုက်လိုက်မှာ ကျွန်တော်မျိုးမက ချောင်းဟန့်လိုက်ပါသ ဘုရား။ သည်တော့ကာသင်းက ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို ပိုက်လျက် ရေစင်အောက်မှာ ဝင်ခိုနေပါသ ဖယား။ သည်တော့

ကျွန်တော်မျိုးမကလည်း မသိယောင်ပြု၍ သူ့အပေါ်တည့်တည့်က အပေါ့သွားချလိုက်ပါသ
ဖယား။ ခုံတော်တရားသူကြီးနဲ့တကွ အားလုံး ကန်တော့ပါတော်”

ပရိသတ်တို့ဆီမှ ရယ်သံများ ထွက်လာကြ၏။ သို့သော် ပြီးနေသော ခုံတရားသူကြီး
များက ပရိသတ်ကို မရယ်ရန် လက်ကာပြလျက် မမယ်ခအား ဆက်လက် လျှောက်ကြား
ရန် အချက်ပေး၏။

“အဲ့သည်တော့ခါ ရေစင်အောက်မှာရှိတဲ့ သင်းဆီက “ထို့ ငန်လိုက်သာ၊ တော်
တော် ယုတ်ကန်သည့် ဂန်းမကြီး” သဲ့၊ အသာနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးမကလည်း “လာကြပါ
တော် သူခိုးပါတော့၊ ဟောဒီ ရေစင်အောက်မှာ ဝပ်နေပါသယ်တော်” လို့လည်း အော်
လိုက်ရော”

မမယ်ခ၏ စွဲချက်ကို မည်သူမှ မကြားကြတော့။ တရားသူကြီးများကလည်း
မကြားရတော့။ မမယ်ခအနီး၌ ရှိသူတို့ပင် မကြားကြရတော့။ ပရိသတ်တစ်ခုလုံး အုန်းအုန်း
ကျွက်ကျွက်ဖြစ်အောင် ရယ်နေကြ၏။ သံဃာစင်ပေါ်ရှိ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကြီးမားလှသော
တောင်ကျောင်းဆရာတော်ပင် ပြုံးတော်မူနေ၏။ မြောက်ကျောင်း (ပွဲကျောင်း) ဆရာတော်
ကား ကွမ်းဝါးရင်း အလွန်တက်ကြွစွာ ရယ်မောနေ၏။ ပရိသတ်ကြီးသည် တော်တော်
နှင့် ငြိမ်သက်မသွားလေ။

ခုံတော်တရားသူကြီးတို့က လက်တား၍ အတင်းငြိမ်ခိုင်းသော်လည်းမရ၊ ကိုငလုံး
တို့လူစုက ဗျောလည်းရှိက်၊ ပတ်လည်းတုတ်၊ လင်းကွင်းကြီးနှင့်လည်း ဂျမ်းဂျမ်းမြည်အောင်
မာနာအုပ်လိုက်မှ ပရိသတ်က တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွား၏။ ခုံတော် တရားသူကြီးက
ဆက်လက် စွပ်စွဲခိုင်းသဖြင့် ပါးစပ်ကို တဘက်စဖြင့်ပိတ်၍ စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်နေသော မမယ်ခ
သည် အနိုင်နိုင် အားတင်းလျက် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးမက လာကြပါတော်၊ သူခိုးပါတော်၊ ရေစင်အောက်
မှာပါတော့လို့လည်း အော်လိုက်ရော အစကတည်းက ကညင်ဆီတိုင်တွေ အသင့်ထွန်းပြီး
ဘောင့်နေသည့် ကျွန်တော်မျိုးမသမီး ပန်းမြကလည်း ထွန်းထားသည့် ကညင်ဆီတိုင်တွေ
သူလာပြီး အိမ်ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ အပြေးအလွှား လိုက်စိုက်ထူရော သင်းလည်း မပြေး
သာ မပုန်းသာဘဲ မီးရောင်အောက်မှာ အထင်းသားကြီးဖြစ်နေပြီး ဝိုင်းလာသည့် ကိုငထွန်း
နဲ့ ကိုရာကျော်ရဲ့ လူစုလက်ထဲမှာ ခိုးရာပါပစ္စည်းနဲ့အတူ မိလာခဲ့သပါ ဖယား”

ပြုံးစိစိရှိနေကြသော ခုံတော် တရားသူကြီးတို့သည် မမယ်ခ၏ ယိုးစွပ်ချက်ကို
ကြားနားပြီးသည့်နောက် တရားခံ ချက်ကြီး၏ ထုချေချက်ကို ဆက်လက် ကြားနာ၏။
ခွက်ကြီးကား မျက်နှာပြောင်သူတည်း။ ထုံးစံအတိုင်း ညောင်ရေချမ်းနှင့် ကျမ်းတိုက်ခံ
ပြီးသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မမယ်ခကိုကျော်လျက် ပန်းမြဘက်သို့ မျက်စချီလိုက်
ပြီး ခုံတော်တရားသူကြီးများဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“မှန်လှပါ။ သည်ပန်းအိုးနှစ်လုံးကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး ယူလာခဲ့သာ အမှန်ပါပဲ ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး ငချက်ကြီးသည်သို့ ယူလာရခြင်းမှာလည်း ခုလာမည့် နွေတပေါင်း မှာ မောင်နှင့်မယ် အတူပေါင်းရအောင် ဘုရားကိုလှူပြီး ဆုပန်တောင်းပေးပါလို့ သူ့အမိ မသိအောင် သူ့သမီး ပန်းမြက တိတ်တဆိတ် ပေးလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်မျိုးကြီး ယူလာရခြင်းပါ”

ပန်းမြ၏ မျက်စောင်းသည် လောက်လေးဖြင့် ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ချက်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွား၏။

“အလကား သည်ကာလနာကြီး မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပါသ ဘုရား၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပဲနဲ့ သေခြင်းဆိုးကြီး တွေ့ကရာတွေ ပြောနေသာပါ ဖယား၊ ချက်ကြီး နင်တော်နော်”

ပန်းမြက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောရာမှ ပြောရင်း ပြောရင်း ဒေါသဖြစ်လာ၏။ ပန်းမြ၏ မျက်နှာမှာ နီရလာ၏။ ပန်းမြ၏အသံမှာ ငိုသံပါလာ၏။ သို့သော် ခုံတော်တရား သူကြီးတို့က ‘သူပြောတိုင်း တို့က ယုံမှာလား၊ သာမေပင် ထုံးစံအတိုင်း ပြောပါစေ။ သူ့မှာ ပြောခွင့်ရှိတယ်’ ဟု ဖျောင်းဖျ၍ ဆက်လက်ပြောစေ၏။ မမယ်ခကလည်း သမီးကို လှည့်ကျိန်း၏။ “ဟဲ့... သည်လိုပြောကြရသာပဲ၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ မခံနိုင်ဖြစ်နေရ သာလဲ၊ နင် မခံနိုင်ရင် နင် ရုံးသာပ” ဟု ဆို၏။ ပရိသတ်က ချက်ကြီးကို သဘောကျနေကြ၏။ သားအမိ ဤသို့ တတွတ်တွတ်ဖြစ်နေကြသောကြောင့် ချက်ကြီးက ပို၍ အားတက်လာ၏။

“ဝေဟင်မှာ မိုးရိပ်မမြင်ရဘဲနှင့် ရေစင်ပေါ်မှာသာ ဘူဘင်နဲ့ လေဆင်ပြီး မိုးရွာ ချလိုက်စဉ်က သူ့သမီး ပန်းမြပါ ကျွန်တော်မျိုးကြီးနဲ့အတူ မိုးစိုခဲ့ကြရပါသဘုရား”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း။ ချက်ကြီးနော် နင် မဟုတ်သာတွေ”

ပန်းမြက ငိုသံပါနှင့် တအားအော်၏။ ချက်ကြီးက ရယ်ပြဲဖြဲ ပြုနေ၏။ ခုံတော် တရားသူကြီးတို့က ပန်းမြကို တားကြ၏။ တရားခံ ချက်ကြီး၏မျက်နှာ၌ အောင်နိုင်သူ တို့၏ အပြုံးနှင့်။

“ကျွန်တော်မျိုးကြီး အဟုတ်အမှန်တွေကို အစစ်ခံနေခြင်း ဖြစ်ပါသဘုရား၊ မယုံလျှင် အဲဒီ မိုးနဲ့ဟာ ခုအချိန်အထိ မိပန်းမြ ပါးပြင်မှာ စွဲထင်နေပါသေးသဖြင့် သင်းရို့ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကြမည့် အမျိုးသမီးတွေမပါ။ ကာလသားတွေကို တစ်ယောက်စီ အနမ်းခိုင်းကြည့်ပါဘုရား။ အကယ်၍ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ခေါင်း၌ စိုခဲ့သော မိုးနဲ့နှင့် မိပန်းမြပါး၌ စိုခဲ့သောအနံ့ချင်း မတူကြဘူးဆိုပါက ကျွန်တော်မျိုးကြီး လိမ်ညှာအစစ်ခံခြင်းသာဖြစ်သဖြင့် ခုံတော်တရားသူကြီးများ ပေးသမျှ အပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး ခံရန်အသင့်ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

တရားသူကြီးသည် တရားခံချက်ကြီး၏ ဆန္ဒအတိုင်း ပန်းမြ၏ပါးကို သူ့အမေ ရွာချလိုက်သည့် မိုးနံ့ နံမနံ နမ်းကြည့်စေရန် ကာလသား နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ဆွဲ ထုတ်လိုက်၏။ ပန်းမြငိုတော့မှ ပန်းမြကို သက်ညှာသည့်သဘောဖြင့် ပန်းမြ၏ပါးကို နမ်းမကြည့်စေတော့ဘဲ တရားခံ ချက်ကြီးအား အပြစ်ပေး၏။ တရားခံချက်ကြီး ရရှိသော အပြစ်က ယခုချက်ချင်း သက်နိမ့်စည်းလျက် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိ ကျောင်း၌ ရှင် သာမဏေအဖြစ်နှင့် နေရလိမ့်မည် ဖြစ်သတည်း။

တရားသူကြီး တရားစီရင်ချက်အဆုံး၌ ကိုငလုံးတို့အဖွဲ့က ပျော့နှက်လိုက်ကြသော အခါ ငိုနေသော ဝိပန်းမြပင် ပြုံးလာရ၏။ ဤသို့ဖြင့် အမှုများကို တစ်ဖူပြီးတစ်ဖူ စစ်ဆေး လာခဲ့၏။ ရွာပရိသတ်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် အမှုစစ်ဆေးခြင်းကို နားထောင်ကြလျက် ပျော်ကြ၏။ ရယ်ကြ၏။ ကြည့်နူးကြ၏။ ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ တစ်နှစ်လုံးလုံး ကြိုခဲ့ တွေ့ ခဲ့ ခံခဲ့ကြရသည့် ဆင်းရဲမှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ ပူပန်မှုတို့သည် မေပင်အောက်သို့ ရောက်သဖြင့် မေပျောက်သွားကြရသလို အားလုံး မေပျောက်ကုန်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌သာ ရောက်နိုင်ကြ သည့် ပျော်မြို့တော်ကြီးတွင် ပျော်ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ ပျော်ပင်တွေအောက် ရောက်ကာ ခုန်ပေါက် ပျော်မြူးနေကြရသကဲ့သို့ ပျော်တပြုံးပြုံး ပျော်မဆုံးဘဲ တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက် ပျော်၏။ ပါးစပ်တိုင်း ပြုံး၏။ မျက်လုံးတိုင်း ရယ်၏။ ဘယ်သူမျှ မပြုံး မရယ်သူ မရှိ။

ခေါင်းတုံးအပြောင်သားနှင့် အပြစ်ဒဏ်ခံခံကြရမည့်ဆဲခဲဖြစ်ကြသော ရာဇဝတ် ကောင်များပင်လျှင် ပရိတ်ချုပ်ဝင်းအတွင်းမှ သွားအဖိုးသား ပါးစပ်အပြီသားကြီးတွေနှင့် ရှိနေကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည်လည်း ထိုသူများ၏အကြား၌ ထိုသူများနှင့်အတူ ပြုံးနေ ၏။ ထိုသူများကဲ့သို့ပင် ခေါင်းတုံးကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ ထိုသူများကဲ့သို့ပင် မိန်းကလေးတွေ စိတ်ထင်သလို ဝိုင်းဝန်း လူးခြယ်ပေးကြသော သနပ်ခါးများ နုနွင်းအထိန်သားနှင့် တစ် ကိုယ်လုံး ကျားလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူများကဲ့သို့ ပြောနေသမျှစကားတို့ကိုလည်း ကြားနေသည်မဟုတ်။ ပြုနေသမျှ လှုပ်လှုပ်ရွရွတို့ကိုလည်း မြင်နေသည် မဟုတ်။

လူတို့သည် ကောင်းမြတ်၏ရှေ့၌ ရယ်ကြ၏။ ပျော်ကြ၏။ ပြောကြ၏။ အသံတို့ သည် ကောင်းမြတ်၏ နားတွင်းသို့ဝင်၏။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ မြင်ကွင်းသည် ကောင်းမြတ်၏ မျက်လုံးအကြည့်သို့ ထင်ဟပ်၏။ သို့ပါလျက် ကောင်းမြတ်သည် ဘာတစ်ခုမျှ သတိ မထားပါ။

*

(၈)

ပြာညိုညို၊ မိုးဥယျာဉ်ပြင်၌ သစ်လွင်သောအရောင်တို့ဖြင့် ကလေး၊ မြေးငယ်တို့ကို လက်တွဲကာ ဟိုတစ်ဖု၊ သည်တစ်ဖု အစုလိုက် အပန်းဖြေနေကြသော ကြယ်မိသားစုတို့အကြားတွင် ကြီးတောင့်ကြီးမားအထင်သား မြင်လွယ်သော မိုးလမင်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း ငေါင်းစင်းစင်း ယောင်လည်ယောင်လည် ဖြတ်သန်းသွား၏။

ကြယ်မိသားစုတို့သည် အချိန်မှန် ဖြတ်သန်းလာလေ့ရှိသော မိုးလကို ပြက်သိပြက်သိဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်ကြ၏။ စိတ်ရှည်၍ လှပသော နုထွားကြီး မိုးလသည် ကြယ်ကလေးတွေကို အစဉ်ပြုပြုရင်း ယခုအကြိမ်ဖြင့် တွေ့လာရတော့လိမ့်နဲ့ဟု မိုးဥယျာဉ်ကို ဖြတ်သန်းကာ ချစ်သူကို ရှာမြဲရှာ၏။

ရက်ပေါင်း လပေါင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ချိန်ချိန်တွင် တွေ့လိမ့်နဲ့နဲ့ဖြင့် မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဘဲ ချစ်သူအဖော် ရှာနေခဲ့သော မိုးလသည် မိုးဥယျာဉ်၏ အလယ်သို့ပင် ကျော်လာခဲ့၏။ ကံခေသော မိုးလသည် ယခုအထိ ချစ်သူနှင့် မတွေ့ရသေး။ ကံကောင်း၍ စန်းထနေသော ကောင်းမြတ်ကား မိုးလကဲ့သို့ ချစ်သူကိုမရှာရပါဘဲ ပြုန်းခနဲ ချစ်သူနှင့်တွေ့၏။

‘မောင်ရင်ပြန်ကြက်’ တွန်စကလေးမျှ ရှိသေး၏။ ကောင်းမြတ်နှင့် စံတုတ်တို့သည် အိပ်ပျော်နေသည့် အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးအား ကွပ်ပျစ်ပါ မ၍ယူလာကြပြီး ယခုကလေးတွင် ‘ဘေးမဲ့စည်းပိုင်း’ အတွင်းသို့ ထားပေးခဲ့ကြပြီး လူချင်းခွဲလာခါစ ရှိသေး၏။

အမှန်တော့ ကောင်းမြတ်သည် မိပဲနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းထားရာသို့ သွားမည်ဟု စံတုတ်ကြီးအား ခွဲထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် စံတုတ်သည်လည်း မြခက်ဆီသို့ သွားချင်သွားလိမ့်မည်ဟု သတိရလာကာ စံတုတ်ကို စလိုနောက်လိုသော စိတ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် စံတုတ် ရောက်လာပါက အခြားတစ်နေရာရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားရန်အတွက် မြခက်တို့ အိမ်ရှေ့မှ စောင့်နေမည်ဟု မြခက်တို့အိမ်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ခြံဝင်းတံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာကာ မြခက်ထွက်လာတော့၏။ မြခက်၏မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးတွေ အဖွေးသားနှင့်၊ မြခက်၏ ခေါင်း၌ ပန်းတွေ အဝသားနှင့်၊ မြခက်၏ ကိုယ်၌ အဝတ်တွေ အသစ်သားနှင့်။

မြခက်မျက်နှာသည် မိုးလကြီး ဝင်းပသလို ဝင်းပနေ၏။ သို့သော် မိုးလ၏ ဝင်းပခြင်းသည် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမှုကိုပေး၏။ မြခက်၏ ဝင်းပခြင်းကား မအေးချမ်း၊ ယောက်ျားတို့၏စိတ်ကို ပူလောင်လှုပ်ရှားစေစွမ်း၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမြတ်သည် မြခက်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ရွှင်မြူးလှုပ်ရှားလာ၏။ ပျော်ချင်နောက်ချင်သောစိတ်တွေ ဝင်လျက် အာရွှင်လာ၏။

“အမယ်၊ နင်က ဘာလူမှတ်လို့ ထွက်လာတာလဲ၊ ငါဟာ စံတုတ်မှတ်ဖူး”

“ဟုတ်ပါသယ်၊ အဝေးကြီးကတည်းက တော်မှန်း သိပါတယ်တော့၊ မဏ္ဍပ်ကို သွားမလို့ တစ်ယောက်တည်းမို့ လိုက်ပို့ပေးစမ်းပါတော်၊ အို... သည်ထာဘီကလည်း ခဏခဏ တုန်တုန်နေတော့တာပါပဲ။ ရောပါတော် ခဏကိုင်ထားပေးစမ်းပါ”

နှုတ်လျှာသွက်လှသော မြခက်သည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှ ရက်ဖျင်လိပ် တစ်ခုကို လှမ်းပေးရင် ထာဘီကို ပြင်ဝတ်တော့မည်ကဲ့သို့ ပြု၏။ ကောင်းမြတ်က ပေးသည့် ဖျင်လိပ်ကို လှမ်းယူထားရင်း မြခက်၏မျက်နှာ ပြုံးစတုန်ကြည့်၏။

“ငါက ချိန်းထားသူရှိရာကို သွားမလို့ဟ၊ စံတုတ်ကြီး အခုပဲ ရောက်လာလိမ့် မယ်၊ စံတုတ်လာမှ လိုက်အပို့ခိုင်းပေါ့ဟ။ အေးလေ သာပေမခင် နင်က ဟိုကိုမသွားပါနဲ့ ဦး၊ တော်ပဲ ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပါလို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရင်တော့ အားနာပါးနာ ငါက လိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ သည်လိုပြောမှာလား”

လရောင်သည် ယောက်ျားမျိုးနှင့် မိန်းမပျိုတို့၏ တက်ကြွသောမျက်နှာကို ထင်ထင် ရှားရှား ပေါ်လွင်စေရန် ငွေရည်ဖြင့် လူးခြယ်ပေး၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် ခပ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်နေ၏။ မြခက်၏မျက်နှာကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေ၏။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပိုပြုံးလိုက်ကြ၏။ ပြုံးရာမှ မြခက်က ရယ်၏။ ကောင်းမြတ်ကလည်း ရော၍ ရယ်၏။

“လာကြပါတော်၊ သူခိုးပါတော့ သူခိုးပါ၊ ဟောသည်မှာ မိထားပါသတော့”

ဗြဲနန်းခနဲ မြခက်က ရယ်နေရာမှ သံကုန်အော်၏။ ထို့နောက် ကောင်းမြတ်၏ ပုဆိုးစကို အမိအရ ဆွဲထား၏။ ဤလို ညဉ့်မျိုး၌ သူခိုးစောင့်သူ ချောင်းသူတို့ အသင့် ရှိနေတတ်ကြပြီဖြစ်ရာ မြခက်၏ အော်သံမပျောက်မီပင် ကညင်ဆီတိုင်များ မီးခိုးတန်း တန်းနှင့် ဟိုမှ သည်မှ ဝင်းဝင်းထိန်ထိန် ပေါ်လာပြီး လူတွေ ဝိုင်းမိထားကြ၏။

“ဆွဲထားဟဲ့၊ ဆွဲထား မလွတ်နဲ့၊ ပုဆိုးချွတ်ပြေးမယ်နော်၊ ပုဆိုးချွတ်ပြေးရင် လဖြတ် ဖမ်းဆွဲလိုက်၊ တစ်ပြိုင်လုံးမိအောင် ဆွဲဟဲ့၊ ငါလာပြီ ငါ လာပြီ၊ သည်သူခိုးတော့ သိရစေမပေါ့ဟယ်၊ မိလေးဘုံဆီ မရောက်ခင် ငါနဲ့ အရင်တွေကြရသာပ၊ ဟယ်... သူခိုးက လက်စသတ်တော့ တကယ့် ရွာကျော်သူခိုးကြီးပါလားဟိတ်၊ သင်း ဘာဝင်ခိုး သတန်း၊ ညည်းကိုလား”

အရိုး မမင်းသက် ဖြစ်၏။ အသံပြဲကြီးနှင့်အတူ လူကိုယ်တိုင် ရောက်လာ၏။ ထိုနောက် မြခက် ဆွဲထားသည့် ပုဆိုးစကို ကူဆွဲ၏။ ဆွဲရုံနှင့်မတန် ချွတ်ယူရန် ကြိုးစား တော့၏။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကောင်းမြတ်၏ လက်ထဲမှ ဖျင်လိပ်ကို ‘ဧပီ’ ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သေး၏။ ဤမိန်းမကြီးကား အသံသာပြီသည်မဟုတ် လှကြမ်း၊ စိတ်ကြမ်း၊ အာကြမ်းကြီးဖြစ်၏။ ရပ်ကျော် ရွာကျော် မိန်းမပျော်ကြီးမျိုး ဖြစ်၏။ အကျီစားသန်၏။ သောက်ကျားကြီးများနှင့် အပျော်သတ်ပုတ်ကြရာ၌ပင် ထာဘီကျွတ်လျှင် ကျွတ်နေသည့်ထာဘီ

ကို ချွတ်ပစ်လိုက်၍ မိမိက အနိုင်ရအောင် သတ်ပုတ်တတ်သော မိန်းမကြီးမျိုးတည်း။
ဤမိန်းမကြီးမျိုး၏ လက်ထဲ၌ ရောက်လျှင် မသက်သာလှတော့။

“မှန်းစမ်း နှင့်ခိုးရာပါပစ္စည်း”

လက်တစ်ဖက်က ကောင်းမြတ်၏ ပုဆိုးကို ဆွဲချွတ်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က
မိမိ လှယူလိုက်သော ဖျင်လိပ်ကို ဖြန့်ကြည့်၏။ မမင်းသက်၏ လက်ထဲမှ ဖျင်လိပ်သည်
တဘီဟောင်းတစ်ထည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ မမင်းသက်သည် အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။
မမင်းသက်၏ ရယ်သံသည် ညောင်သာယာ ရွာကလေးတစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်အောင်
ဘောင်ဘင်ခတ်သွားရာ မဏ္ဍပ်ဆီမှ ကြားနေရသည့် ဆိုင်းသံကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

“ကြည့်လှည့်ကြ ဟရီ၊ရေ၊ ငတို့ မြောက်ပိုင်းက ရွာကျော် ကာလသားကြီး
ကိုကောင်းမြတ်ရယ်တော့။ ဟောသည်မှာ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ မိထားပါပကော၊ တစာကို
ခိုးသယ်ထင်သတန်း၊ ဟောသည်မှာ မိမြခက်ရဲ့ ထဘီကိုတော့၊ ကျားညီနောင် ကြောင်
နှစ်ကွင်းက ဆေးအင်းတွေ ထလာသာနဲ့ သူ့ခမျာ ထဘီသူခိုး ဖြစ်ရရှာသတော်၊ ထဘီ
သူခိုး”

ကောင်းမြတ်၏ မျက်စိထဲ၌ လရောင်အောက်တွင် ဝေ့ကာယမ်းကာ ပြနေသော
မြခက်၏ အထက်ဆင့်အနီနှင့် ဗလာထဘီအစိမ်းပုပ်ကြီးကိုသာ မြင်နေ၏။ ကောင်းမြတ်
၏ နားထဲ၌ မမင်းသက်၏ “ထဘီသူခိုး... ထဘီသူခိုး” ဟူသော အသံက ပဲ့တင်ထပ်
နေ၏။

*

(ဂ)

လူတွေက တဝေါဝေါ ရယ်ကြလျက် ကောင်းမြတ်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်
အား ရိုးစွပ်ပြီးသော မြခက်သည် မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့် မဏ္ဍပ်တစ်နေရာတွင် ရပ်နေ၏။
အနီးရှိ အဖော်တစ်ယောက်က မိမိ၏လက်ကို ကိုင်လှုပ်လျက် တစ်စုံတစ်ခု ပြောနေ၏။
“ရာဇဝတ်ကောင် ငကောင်းမြတ်ကို ကျမ်းတိုက်” ဟူသော ခုံတော်တရားသူကြီး၏ အသံ
သဲ့သဲ့ ဝင်လာ၏။ ကောင်းမြတ်သည် အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေရာမှ ထ
ရပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် အားတင်း၍ ပြုံးလိုက်ပြီး ကျမ်းတိုက်ပေးသည်ကို အစဉ်အလာ
အတိုင်း လိုက်ဆို၍ တိုက်လာသော ညောင်ရေချမ်းကိုလည်း လှမ်းယူသောက်၏။

ရယ်မော ပျော်ရွှင်ဖွယ်တွေကိုချည်း ကြားနေရသဖြင့် အလျင်ရလျက် ရယ်ချင်ချင်
ဖြစ်နေသော ခုံတော်တရားသူကြီးက ပြုံးစိစိချည်း ဖြစ်နေသည့် မိမိမျက်နှာကို မာန်ပါပါ
မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ရင်း ကောင်းမြတ်ကို လှမ်းကြည့်၏။

“ရိုးစွပ်သူ မိမြခက်က မိမိ၏ ထဘီကို အိမ်နောက်ဖေး၌ လှမ်းထားရာ ရာဇဝတ်

သား ဖြစ်နေသည့် ငကောင်းမြတ် လာခိုးသဖြင့် မိမိ သိရှိအော်ဟစ်သောကြောင့် ခိုးထုပ်
ခိုးထည်နှင့်တကွ ဖမ်းမိပါသည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ ငကောင်းမြတ် ချေဆိုရန်ရှိက ချေဆိုစေ”

မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မြခက်နှင့်တကွ ပရိသတ်ကြီး၏ မျက်လုံး
တို့သည် ကောင်းမြတ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်က ချေဆိုလျှင် မိမိကလည်း
နိုင်အောင် စွပ်စွဲမည်ဟု မြခက်က အားတင်းလိုက်သလို ပရိသတ်ကလည်း ကောင်းမြတ်
ချေပမည့် စကားလုံးကို ရယ်ရန် ကြိုတင်ပြုံးထားကြ၏။

ဗျောသံတို့အကြားမှ နှဲကြီးက တတိတတီနှင့် ချဲ့နှဲ့စပြုလာ၏။ ကိုလုံး၏ အသံ
ဝါကြီးသည် မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံးသို့ မင်းမူလာလေသည်။

ယောင်ကြီးဓွေ ပျိုနဲ့ညား

လားလားမှ မကြာခင်

မွေးမယ်ရှင် ငါအိမ်တွင်းက

ဆင်းကွယ်တဲ့ နှင်လှေ။

ဘယ်တွက်ကြောင့် မွေးမယ့်ရှင်

ဆင်းကွယ်တဲ့ နှင်

ပြစ်ရှိရင် ရွှေယောင်ထုံးကို

ဆုံးမပါလေး။

နှင့်လူမှာ ကာလသားဟာဗို့

သောက်စားမှု တစ်တန်ပို

ဓားမြောင်ကို ခါးမှာညှပ်

ခိုးတတ်တယ်ဆိုလေ။

ဆင်းကြပါဆို

ငါတို့မှာ လူအိုမို့

အမှုကို ရိုသေရတယ်

ဆင်းကြပါလေး။

မွေးမယ်ရှင် ကျွန်ုပ်ပြောမယ်

သဘောကျ နားထောင်။

လက်ညှိုးမှာ ကြောင်ညီနောင်ကြောင့်

သန်းခေါင်ကျော် လေပြည်ထ

ခိုးရသလေး။

ငါဆိုရင် စိတ်မဆိုးနဲ့

ခိုးတတ်တဲ့ ညောင်ညီနောင်

မကြွအောင် အမေပြောမယ်
 ဘောနှင့် နားထောင်လေ့။
 မကြွအောင်
 လက်ညှိုးကို ရှေ့ဆောင်လို့
 ကြောင်နှစ်ကောင် သည်မျက်လုံးကို
 စုံးဖောက်စို့လေး။
 တိုက်တွင်းလှောင် ခတ်ခြေချင်း
 ကိုးကွင်းကျွတ် ဆိုတဲ့ကြောင်
 ရွှေတစ်ထောင် ပျို့မောင်ပေးလို့
 ထိုးရသလေး။
 မှိုက်ညီနှောင် ကြောင်တန်ခိုး
 နှိုးလိုက်ရင် ရှိန်းဆာယာ။
 ရွှေဖြစ်ရင် ကျော်တစောပေါ့
 အောချထိုက်စွလေ့။
 မွေးမာတာ
 သေးသေးရယ် မထင်ပါနှင့်
 ဆယ့်ငါးတာ တပ်တိုင်ဖျားကို
 လွှားထွက်တဲ့ဆေး။

စကားဝှက်ကြဲ ပန်းဝှက်ကြဲရာ၌ အာစလျာစ ရွှင်လှသော ကောင်းမြတ်သည်
 ပရိသတ်ကြီးက မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ မြခက်က ရိုးစွပ်ခြင်းကို ဟုတ်ပါသည်ဟုလည်း
 မဆို၊ ငြင်းကွယ်လိုမှုလည်း မပြု၊ ချေပခြင်းကိုမျှ မပြု။

“ကျွန်တော့်အတွက် ခုံတော်တရားသူကြီးတို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်းခံရန် အသင့်
 ရှိပါသည်။ ဟုတ်၏။ မဟုတ်၏ မပြောလိုပါခင်ဘုရား”

နားထောင်နေကြသည့် ပရိသတ်က မကျေနပ်ကြ။ “ကိုရင်ကောင်းမြတ် ထုချေပါ
 ဦး၊ တစ်ခွန်းလောက်ကလေးဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြောပါဦး” ဟု အော်ကြ၏။ ကောင်းမြတ်က
 မကြားသလို ခပ်ပြုံးပြုံးနေမြဲနေ၏။ အနီး၌ ရှိနေကြသော ရာဇဝတ်ကောင် အဖော်များ
 ကလည်း “တစ်ခွန်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြောလိုက်စမ်းကွာ” ဟု တိုက်တွန်းကြ၏။ မနီး
 မဝေး၌ အတူတူ ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်နေရသော ငနပ်ရှိ၏။ ငနပ်သည် ကောင်းမြတ်ရှိရာ
 သို့ သုံးလှမ်းမျှဖြင့် ဖင်ထိုင်လျက် ရွှေ့လာ၏။

“ဟေ့ ကောင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ ချိန်းတွေ့ကြသည့်နေရာမှာ မြေကြီးပေါ်ကို
 ခင်းဖို့အတွက် မြခက်ကိုယ်တိုင် ယူလာသည့်ထာဝီပါ။ လူမီသာနှင့် ကျွန်တော်မျိုး လက်ထဲ
 ထည့်ပြီး ခိုးသည်ဟု သင်းက စွပ်စွဲသာပါလို့ ပြောကွာ”

ငနပ်သည် မိမိပြောသည်ကို ငဲ့၍မျှ ကြည့်ဖော်မရသော ကောင်းမြတ်၏ ခြေထောက်အား လှုပ်ကာလှုပ်ကာ သင်ပေးရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေ၏။ ကောင်းမြတ်က မည်သို့မျှ အလေးမမူ။

ခုံတော်တရားသူကြီးတို့သည် ကောင်းမြတ်အား ၅ ရက် သင်္ကန်းဆီးရမည်ဟု အပြစ်ပေးလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ခုံတော်တရားသူကြီးများ တရားစီရင်ပြီးကြသောအခါ 'ဘေးမဲ့စည်းဝင်း' ခြေအတွင်းရှိ ကျီးမန်းပဒေသာပင်မှ ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ကို ပစ္စည်းရှင်တို့အား သင်္ကန်းပရိက္ခရာစုံတို့ဖြင့် လဲလှယ်ရောင်းချကြ၏။

လဲလှယ်ရာ၌ ပစ္စည်းကို ခိုးယူလာသူတို့ ကိုယ်တိုင်က တန်ဖိုးဆိုရ၏။ ပစ္စည်းဝယ်ယူမည့် ပစ္စည်းရှင်နှင့် လဲလှယ်ရောင်းဝယ်ရန် ဈေးနှုန်းမသင့်တင့်သောအခါ ရွာလူကြီးတို့က သင့်တင့်အောင် ကြားဖြန့် စေပေးကြရ၏။ ယခုနှစ် ပစ္စည်းတို့ကား အဖိုးတန် ခေတ္တပစ္စည်းများ၏။ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီး တစ်ဦးတည်းကိုပင် သင်္ကန်းပရိက္ခရာရစ်စုံဖြင့် လဲလှယ်ယူရ၏။

ဤပွဲသည် သူခိုးအောင်သော ကာလသားတို့အဖို့ အလွန်မျက်နှာပွင့်သည့် ပွဲဖြစ်၏။ ခဲရာခဲဆစ် ခိုးလာနိုင်သူကို အပျိုတွေက အထင်ကြီးစွာ တအံ့တဩ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြရ၏။

“ကွပ်ပုစ်နှင့်တကွ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးကို ရောင်းချမည်။ ပိုင်ရှင်ဈေးဆိုပါ” ဟု တဝန်ကျ ရွာကာလသားကြီးက ခေါ်လိုက်သောအခါ အပျိုတွေ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးနေကြ၏။ ဘယ်သူတွေများ ထွက်လာကြပါမလဲဟု ရင်တလှုပ်လှုပ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ စံတုတ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာ၏။

“ကိုရင်စံတုတ်ကြီးတဲ့တော်”

အပျိုတွေရှိရာမှ ထွက်လာသည့်အသံဖြစ်၏။ လူကြီးများက စံတုတ်ကို ကြည့်ရင်း အံ့ဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်ပြန်၏။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား တခြားပိုင်ရှင် ရှိသေးလား”

“ကျွန်တော့်အဖော်က ကောင်းမြတ်၊ ကောင်းမြတ်က သူမလာတော့ဘူး။ မင်းကြိုက်သလောက် ဈေးဆို ငါ သဘောတူတယ်တဲ့”

ဤသို့ဖြင့် အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးအား စံတုတ်က သင်္ကန်းပရိက္ခရာ ဆယ်စုံဖြင့် နှောင်းချနေရာ အိမ်ခေါင်းမင်းသည် ငါးစုံဖြင့် ဆစ်နေသေး၏။ အပြိုင်ဝယ်မည့်သူ ပေါ်သောသောကြောင့်သာ အိမ်ခေါင်းမင်းက သင်္ကန်းပရိက္ခရာ ရှစ်စုံအထိပေး၍ ဝယ်ယူခြင်း ဖြစ်၏။

ဤပွဲတွင် အပျိုကလေးတွေအဖို့ ပြောစရာတစ်ခု ရသွား၏။ အိမ်ခေါင်းကတော်ကြီးကိုပင် ကွပ်ပုစ်နှင့် အတူပါလာအောင် ခိုးယူနိုင်ခဲ့သော ကောင်းမြတ်သည် မြခက်၏ ဆဘီကို ခိုးကာမှ လူအမိခံလိုက်ရသည်ဟူသောစကား ဖြစ်၏။

ဘေးမဲ့စည်းဝင်းအတွင်းမှ ကျီးမနိုးပစ္စည်းများကို ရောင်းချပြီးသောအခါ အပြစ်ဒဏ် အပေးခံရသဖြင့် သင်္ကန်းဆီးကြရမည့် ရာဇဝတ်သားများ ဦးရေထက် သင်္ကန်းပရိက္ခရာ တို့က အဆမတန် ပိုနေသေး၏။ ထို့ကြောင့် ယခင်ကတည်းက ရည်ရွယ်ထားကြသည့် အတိုင်း ရွာတွင်းရှိ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်သားမှအစ အရွယ်ရောက်သူအားလုံးတို့ကို ပါ တစ်ပါတည်း သင်္ကန်းဆီးစေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကြတ္တိကာ နက္ခတ်ပွဲသဘင်ဟု ခေါ် သော ဤနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလ ကျီးမနိုးပွဲကား နှစ်တိုင်းနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသည့် ကျီးမနိုးပွဲ ဖြစ်လာသတည်း။

အခန်း (၅)

အပျော်ကြီး ပျော်လိုက်ကြရသော တန်ဆောင်မုန်းလ ကျီးမနီး နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကြီး ပြီးဆုံး ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ညောင်သာယာ ရွာကလေးအတွင်းရှိ တောင်ကျောင်း မြောက်ကျောင်း နှစ်ကျောင်းလုံးတို့၌ ရှင်သာမဏေတို့ဖြင့် ဝင်းဝင်းဝါနေကြ၏။ ညောင်သာယာရွာသူ အပျို တို့ကလည်း ထိုပြုသစ်စ ရှင်သာမဏေတို့အား သာသနာ့ဘောင်၌ ပျော်ပိုက်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး အရုဏ်ဆွမ်းခံကြွကြပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထား ပင့်ဖိတ်ထားကြ၏။

သို့နှင့် ညောင်သာယာ၏ ညတို့၌ ပလေ့သံဆိတ်၊ တေးသံတိတ်ခဲ့သော်လည်း လင်းကြက်မတွန်မီ အရုဏ်ဦးအရောက် တောင်ကျောင်း မြောက်ကျောင်းတို့မှ တုံးခေါက် ပြီးလေတိုင်း ကြည့်နူးဖွယ်သော ဝတ်တက်သံသည် ရွာလုံးသို့ လျှလာမြဲဖြစ်၏။ ကြေးစည် နက်အပြီး ကြေကွဲဖွယ်သော ခွေးအူသံတို့အဆုံး၌ ဥဩငှက်ကလေး၏ အော်မြည်သံ သည် တိတ်ဆိတ်သော နံနက်ခင်းအား သာယာနာပျော်ဖွယ် မင်းမူလာ၏။

ထိုအချိန်တို့၌ အရုဏ်ဆွမ်းခံကြွလာကြသည့် များပြားလှသော သံဃာတော်တန်း ကြီးသည် ဥဩငှက်ကလေး၏ လွမ်းစေ့ချင့်ဖွယ် ကြိုဆိုသံနှင့်အတူ ရွာတွင်းသို့ ရောက် သာလေ့ရှိ၏။

သစ်လွင်သန့်ဖြန့်သော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ပဝါဖြူကလေးများ ၏ ပခုံးထက်သို့တင်ကာ အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းရန် ရိုသေစွာ စောင့်လင့်နေကြသော ညောင် သာယာ ရွာသူ အပျိုဖြူတို့သည် ဆွမ်းလောင်းရာတွင် အချင်းချင်း တွေ့ကြသည်နှင့် နှိုးနိုင်သေးသည့် ပြီးခဲ့သော တန်ဆောင်တိုင် ပွဲတော်အကြောင်းကို 'စားမြုံ့ပြန်' တုန်း နှော့ကောင်းတုန်း ရှိကြသေး၏။

ကိုကာလသားတို့က ဆေးအင်းတို့ သိဒ္ဓိတင်ရန်၊ နှိုးဆွရန်၊ နက္ခတ်ပူဇော်လှည့်လည် နေ လုံးပန်းနေကြသကဲ့သို့ မိမိတို့ကလည်း နတ်ကျွေးရန်၊ မီးနတ်ပူဇော်ရန်၊ နက္ခတ် ပူဇော်ရန်၊ မုန့်လုပ်ကြရပုံ၊ မီးထွန်းကြရပုံ၊ ပန်းဖူးသုပ်တို့ဖြင့် ကြိယောဂ်ကြရပုံ၊ ခိုးသား

ချောင်းကြရပုံ၊ အဝတ်သစ်တို့ကို ဝတ်လျက် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ကူးလူးကာ စားဖွယ် သောက်ဖွယ်ပေးကြရပုံတို့ကို ပြောမဆုံးအောင် ရှိနေကြ၏။

သို့သော် ယခုနှစ်အဖို့ ယခင်နှစ်တွေကကဲ့သို့ မသိုးသက်န်း မရက်လိုက်နိုင်ကြရခြင်းကို စိတ်မကောင်းနိုင် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြရရှာသေး၏။ ယခင်နှစ်တွေကဆိုလျှင် သူတို့သည် မီးတုတ်မီးစည်းကြီးများ တထိန်ထိန်ဖြင့် ညတွင်းချင်း ဝါကောက်ကြ၏။ ဝါကြိတ်ကြ၏။ ဝါဖတ်ကြ၏။ ဝိုင်းတောင်လုပ်ကြ၏။ ချည်ငင်ကြ၏။ ချည်လှေကြ၏။ ချည်ဆိုးကြ၏။ ချည်မီးဆင်ကြ၏။ ချည်ချကြ၏။ ချည်စာသက်ကြ၏။ ရက်ကန်းရှည်ကြ၏။ ရက်ဖောက်ယောက်ကြ၏။ ထို့နောက် ရက်ကြ၏။ ရက်စများကို ဖြတ်ကြ၏။ ဖြတ်စများကို ချုပ်ကြ၏။ တောင်ပိုင်းအပျိုတို့နှင့် မြောက်ပိုင်းအပျိုတို့ အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ယှဉ်ပြိုင်ကြ၏။ ဆိုင်းသံဗုံသံတွေ ခြိမ်းခြိမ်းညံ့လျက် ကိုကာလသားတို့ကလည်း မိမိတို့အရပ်၊ မိမိတို့ အပိုင်းမှ အပျိုများဘက်က တပျော်တပါးကြီး ညာသံ တဟေးဟေးဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ကူညီပေးကြသေး၏။

ထို့နောက် ရက်ပြီးချုပ်ပြီး သင်္ကန်းတို့အနက် အလှအပ သက်သက်ကို ဘုရားအတွက် သီးသန့်ဖယ်၍ သင်္ကန်းအင်္ဂါနှင့် ပြည်စုံညီညွတ်သည့် သင်္ကန်းကို ကထိန်သင်္ကန်းအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျီးမနိုး ရာဇဝတ်ကောင် မောင်ရင်လောင်းအတွက် လည်းကောင်း ရည်ရွယ်ပြီးသားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ ရက်လုပ်သည့် သင်္ကန်းဖြင့် တစ်ဖက်အပိုင်းမှ ကိုလူပျိုကို ဖမ်း၍ ဦးပြည်းရိတ်ပြီး သင်္ကန်းဆီးပေးနိုင်ကြရန် ခိုးသားဖမ်းကြရသည့်အလုပ်ကလည်း တမောတကော။

ယခုနှစ်အဖို့မူ ယခင်ယခင် နှစ်တွေကကဲ့သို့ မပြုလုပ်နိုင်တော့။ လူကြီးတွေ၏ စီမံပေးချက်အရ မောင်ရင်လောင်းတွေ များမည်။ ပြစ်ဒဏ်ရသည့် ခိုးသားတို့သာမက ရွာရှိ ကာလသားတွေ မှန်သမျှ အားလုံး မောင်ရင်လောင်းတွေချည်း ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် မသိုးသင်္ကန်းတစ်ထည်နှစ်ထည်အတွက် အချိန်ကုန် လူကုန် မခံနိုင်ကြတော့ဘဲ ဆွမ်းခဲဖွယ် လှူဖွယ်တို့နှင့်တကွ လိုအပ်သမျှတွေကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်နေကြရသောကြောင့် သင်္ကန်းအပြိုင် မရက်လိုက်နိုင်ကြရသည့်အတွက် တစ်ဖုနာနေကြ၏။ ထိုသို့ မဟုတ်ပါက နိုင်နေကျ မြောက်ပိုင်းသူ အပျိုတို့ကလည်း သည်နှစ်အဖို့ တောင်ပိုင်းက ဂျုနာရိုက်ကုန်းမတွေကို အပြတ်အသတ် ဖြစ်စေရမည်ဟု အားခဲထား၏။ တောင်ပိုင်းက မအပျိုတို့ကလည်း ယခုနှစ်တော့ မြောက်ပိုင်းသူ မရုပ်လာတို့ကို အသာမပေးတော့ဟု ကြုံးဝါးထား၏။ ထို့ပြင် ပြိုင်ပွဲအတွင်း ဝါကောက်ကြရာ၌လည်း ကိုကာလသားတို့က အတီးအမှုတ်တွေနှင့် မီးတုတ်မီးစည်းကြီးတွေကို ပြင်ကြ။

မိမိတို့ အပျိုတွေကလည်း လရောင်နှင့် မီးရောင်အကြား အပြေးအလွှား ကူးချည်သန်းချည်ပြုလျက် ဝါကောက်ကြ၊ ဝါဆွတ်ကြ။

ကွင်းပြန့်ကြီးအတွင်း ဝါခင်းထဲအရောက် လရောင်က လင်းလင်း၊ မီးရောင်တွေ တဝင်းဝင်းနှင့် မောလည်း အမောသား၊ ပျော်လည်း အပျော်သား။

ရွာထိပ်ဆီမှ ကြေးစည်သံနှင့်အတူ သံဃာတော်တန်းကြီးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြွလာနေကြပြီ ဖြစ်၏။ စကားပြောနေကြသော အပျိုတစ်သိုက်တို့က သံဃာတော်တန်းကြီး ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ပြုသစ်စ ရှင်သာမဏေတန်းကြီး၏အကြား၌ မိမိတို့၏ ချစ်သူများလည်း ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရ မထေရ်ကြီးတို့ကဲ့သို့ မျက်လွှာတော်ချကာ သိက္ခာတော်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် မိမိတို့ ရှိရာကိုမှ လှမ်းကြည့်ဖော်မရဘဲ ဣန္ဒြေကြီးတွေ လုပ်လာနေကြသည်မှာ ပြေးပြေးပြီး ရင်ဘတ်ကြီးကို ထုချင်ရိုက်ချင်စရာကောင်းလှ၏။ မျက်လွှာချထားသော မျက်နှာကြီးတွေကို ပြေးတည့်ပပြေးတည့်ပြီး ကုတ်ဖုံပစ်လိုက်ချင်၏။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသော သံဃာတန်းကြီးကို အသည်းတယားယားနှင့် ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေကြစဉ် အပျိုမ တစ်ယောက်က ပင့်သက်နှင့်အတူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

“အလေ... ဒါပေမဲ့ သည်နှစ်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့ ထူးထူးခြားခြား ပျော်ကြရသာပဲ၊ နှစ်တိုင်းနဲ့ မတူဘူးပေါ့ အေတို့ရယ်”

မည်သူမျှ မတုံ့ပြန်ကြ။ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပို၍ နီးလာပြီဖြစ်သော သံဃာတော်တန်းကြီး ရှိရာသို့သာ မျက်တောင်မခတ် ငေးမောနေကြ၏။

မအပျိုတို့ဆီမှ သစ်လွင်သော အဝတ်အရောင်တို့သည် မျက်လွှာချထားကြသော ရှင်သာမဏေကြီးတို့၏ မျက်လုံးအကြည်ဓာတ်သို့ ရိုက်ခတ် အရိပ်ထင်၏။ မအပျိုတို့လူးခြယ်ထားကြသည့် သင်းပျံ့ပျံ့ သနပ်ခါးနဲ့သည် ရှင်သာမဏေကြီးတို့၏ နှာခေါင်းအတွင်းသို့ သိမ်မွေ့စွာ ဝင်ရောက်လှုံ့ဆော်၏။ သို့သော် ရှင်သာမဏေကြီးတို့ကား မျက်လွှာကို ချမြီချလျက်။

ကဲလွန်းသူတို့က မျက်လွှာလှန်၍ ကြည့်ရုံကလေးမှ မကြည့်ကြတော့ဘဲ ဟုတ်တိပတ်တိ ဣန္ဒြေကြီး သိက္ခာကြီးတွေနှင့် ဤသို့ လုပ်နေလေသောအခါ ထုချင်ရိုက်ချင် ကုပ်ဖုံပစ်လိုက်ချင်သော စိတ်တွေကို အနိုင်နိုင် ချိုးနှိမ်နေကြရ၏။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အသည်းထဲက ယားနေကြ၏။ ထိုစဉ်...

“ကျောင်းကြီးပေါ် မပျော်ရင် ထွက်ခဲ့မောင်ရယ်၊ ရွှေရစ်တံထိုးပါလို့ တိမ်ခိုးဆင်ရက်တော့မယ်”

အိမ်တစ်ဆောင်၏ ဝင်းပန်းခြံထဲမှ အပျိုမတစ်ယောက် သီဆိုလိုက်သည့် သီချင်းသံ ဖြစ်၏။ ဆွမ်းလောင်းမည်ဟု ဖောင့်နေကြသော အဖော်အပျိုမများက ပြုံးလိုက်ကြ၏။ သို့သော် ကိုရှင်သာမဏေတို့ကမူ မကြားဘိသို့ မျက်လွှာကို ချရိုးချမြီ။

ထိုရှင်တန်းကြီး ဆုံးသွားသောအခါ ထိုကိုရှင်သာမဏေတို့အထဲ၌ ကောင်းမြတ်

တစ်ယောက် မပါလာသည်ကို မြခက်သည် ပထမဆုံး သတိထားမိသူ ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က နံနက်အရုဏ်ဆွမ်းခံ ကြွလာတိုင်း ကိုရင်ကောင်းမြတ် ပါလာပြီ။

ယခုမူ ကိုရင်ကောင်းမြတ် မပါလာတော့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေလေသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝတ်ကြောင်းလဲလျက် ကိုရှင်လူထွက် ငါးပိချက် ဖြစ်နေလေပြီလား။

ကိုရင်စံတုတ်ကမူ ဣန္ဒြေရရ သိက္ခာရှိရှိ ရှိဖြိုရှိနေ၏။ ဆွမ်းခံကြရာ၌ ပါမြဲပါလာ၏။ ယခင်နေ့တွေကဆိုလျှင် ကိုရင်စံတုတ်၏နောက်မှ ကိုရင်ကောင်းမြတ်တစ်ယောက် ပါလာမြဲ။

ကိုရင်ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးလျော်နေ၏။ မိမိပြုလုပ်လိုက်သဖြင့် သူ့ ခမျာ အတော်အရှက်ရသွားဟန်တူ၏။ မိမိကိုလည်း အတော်စိတ်နာသွားပုံရ၏။ ဤမျှ စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မည်။ ရှက်နေလိမ့်မည်ဟု မိမိသိရလျှင် ပြုလုပ်ရက်မည်မဟုတ်။ သို့သော် သူများစိတ်ကို သူက ညှဉ်းဆဲလှသောကြောင့် မိမိက ဤသို့ ပြုလုပ်မိခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုရင်ကောင်းမြတ်ရယ်၊ တော် သာလောက် ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာသိရင် ကျုပ် မလုပ်ရက်ပါဘူးတော်”

မြခက် စိတ်ထဲမှ တွေးတောပြောဆိုရင်း ဆွမ်းအုပ်ကြီးကို ပိုက်လျက် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဟဲ့ မိမြခက်၊ နင် ရှေ့မှာ ဆွမ်းရပ်နေသယ်လေ၊ ဘာငိုငင်နေတာတုန်း”

ဘေးမှ ဝိုင်းအော်လိုက်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာသလို သံဃာတော်တန်းကြီးအား သတိထားလိုက်မိ၏။ သပိတ်ဖုံးတွေ ပွင့်ပွင့်လာကြ၏။ ဆွမ်းများကို တစ်စွန်းပြီးတစ်စွန်း ခပ်ခပ်လောင်းနေမိ၏။ သံဃာတော်တန်းကြီးသာ ဆုံးသွား၏။ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်၍ ပခုံးပေါ်ရှိ ပဝါရည်ကြီးကို တန်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည့်တိုင် မိမိ ဘာတွေလုပ်၍ အိမ်တွင်းကို မည်ကဲ့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်ဟု သတိမထားမိ။

အမိတို့အား ပြောပြီးလျှင် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတစ်စုံတစ်ခုကိုယူလျက် ကျောင်းသို့သွား၍ ကိုရင်ကောင်းမြတ်ကို တွေ့မည်။ ထို့နောက် မိမိ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုပြစ်ချက်ကို ဝန်ခံ၍ ခွင့်လွှတ်ပါရန် ရှိခိုးတောင်းပန်မည်ဟု စိတ်ကူး၏။ စိတ်ကူးသည့်အတိုင်း ထန်းလျက် ဖြူဆုပ်များကို ပန်းကန်ပြားငယ် တစ်ချပ်ပေါ်၌ လှပစွာထည့်ပြီးလျှင် ထန်းလျက်ဖြူဆုပ် တို့အပေါ်မှ ဆိတ်ဖလူးပန်းပွင့်ကလေးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ မြောက်ကျောင်းသို့ သွားခဲ့၏။ ကျောင်းဝင်းထဲသို့အဝင်တွင် မျက်ရည်ကလေးစို့စို့နှင့် ကျောင်းထဲမှ ထွက်လာသော မိပဲကို တွေ့ရ၏။

“သည်ကောင်းမ အခုမှ ပူပုံပန်း ဖြစ်လာလိုက်တာ။ မျက်နှာကိုက ကြာရပ်နှင့်” ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်လျက် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ မိမိကသာ ဤသို့ ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ မိပဲကမူ မိမိအား မြင်ပုံသိပုံမှ

မရ။ သူ့အပူနှင့်သူ့ ရင်ထဲ၌ လောင်မြိုက်နေဟန်ရှိ၏။ “သည်ကောင်မ ဘာများ သာ လောက် ဖြစ်လာရပါလိမ့်” ဟု တွေးရင်း “ကိုရင်ကောင်းမြတ်နှင့် ပတ်သက်သည့်ဟာ နေမှာပဲ” ဟု စဉ်းစားမိရာမှ ရင်ထဲက ပူလာရပြန်၏။

ပူသည့်အတိုင်းလည်း ဟုတ်ပေပြီ။ ကိုရင်ကောင်းမြတ်သည် မနေ့က ညနေကတည်းက သဲဒဏ် ရေဒဏ်တို့ကို ထမ်းပြီးနောက် ရှင်လိင်ပြန်သွားခဲ့လေပြီတဲ့။

မကြည်သော နှလုံးကို ဖုံးဖိလျက် မပြေးလိုသည့်မျက်နှာကို အားခံပြုံးရင်း ယူလာခဲ့သည့် ထန်းလျက်ဖြူဆုပ်များကို ကိုရင်စံတုတ်ကြီးအား လျှော့ခါနီးခုံပြီးနောက် မြခက်မြောက်ကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့၏။

ကိုရင်စံတုတ်သည် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစွာ ဣန္ဒြေသိက္ခာကိုမျှ မပြုနိုင်ဘဲ မိမိအား နောက်ကျောမှ ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ရှာလိမ့်မည်ဟု စိတ်တွင်းမှ အလိုလို သိနေရသော်လည်း ရင်ထဲက မည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားမိ။

မြခက်၏ ရင်ထဲ၌ မြောင်းဆန်နေသည်ကား ရှင်လိင်ပြန်သွားသော ကောင်းမြတ်ကို မိမိသည် မည်သို့ ရှာဖွေရပါမည်နည်း။ မည်သို့ တောင်းပန်ရပါမည်နည်း။ မိမိက တောင်းပန်ပါသော်လည်း ကောင်းမြတ်က ကျေမှကျေနိုင်ပါဦးမည်လားဟူသော ပြဿနာများ ဖြစ်သတည်း။

*

(က)

မိန်းမတွေကို နာကြည်းလှသောစိတ်၊ မိမိအရပ်ကို ရှက်လှသောစိတ်၊ ထိုစိတ်တို့၏ နှိပ်စက်ခြင်းကို မည်သို့မျှ ရုပ်တည်လျက် ခံနိုင်စွမ်းမရှိသောကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာ မြန်မြန်ဖြစ်ဟု ရှေ့လောတကြီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ လမ်းလည်းမသိ၊ အရပ်လည်းမသိ၊ အသိအကျွမ်းလည်းမရှိ၊ အဖော်လည်းမရှိ၊ အိမ်ခေါင်းမင်း၏ ခရီးလမ်းညွှန်ချက်နှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှင်လိင်ပြန်ပြီးစ ညနေနေဝင်ရီသရော အချိန်ကလေး၌ အမိအဖတို့အား ခရီးသွားပါမည့်အကြောင်း ခွင့်ပန်တောင်း၍ ကန်တော့မိသောအခါ အမိသည် မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် “မသွားသေးဘဲ အောင့်နေနိုင်ရင် နေပါဦးလား” ဟု ဆိုရာ၏။

“သည်လိုပဲ အပျော်ပြုလုပ်ကြသည့်ဥစ္စာ။ အယုတ်တမာမက ပလီပလာနှင့် ထောင်ဖမ်းလို့ မဟုတ်မတရား အဖမ်းခံလိုက်ရသာပါလို့ ရှင်းပြပါလား” ဟု ဆို၏။ “ငါ့သားကြီး အရှက်ကွဲအောင် မဟုတ်သာတွေ ပြောသည့် ဗိုင်းနာမ တစ်နေ့တခြား ပစ်ထားသည့် ညောင်ရေအိုးထဲက ရေတွေလို ခန်းခြောက်သွားပါစေတော်” ဟု ကျိန်ဆဲ၏။

အမိသည် မိမိအား ဤမျှ ဝေးဝေးလံလံ ခရီးသွားသည်ကို စိတ်မချ။ အပကတော့

“စစ်မက်တွေ ထူပြောပြီး ခေတ်ကြီးက မကောင်းလှသည့်အချိန်မျိုးမှာ နောင်ခါလည်း သွားရမည့်အတူတူ ခုကတည်းက စောစောသွား စောစောထဲထဲရောက်နေရင် စောစော စစ်ရည်ဝသာပေါ့!” ဟု အားပေးရှာ၏။

သို့သော် မိမိတို့သည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ၊ တစ်ရပ်မှ တစ်ရပ်သို့ ဝေးဝေး လဲလဲ သွားလေ့သွားထမရှိ၊ သွားရန်လည်း မလို။ မိမိတို့နေရာ မိမိတို့အရာ၌ပင် အားလုံး ပြည့်စုံနေ၏။ ထို့ပြင် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်သည် ကြီးကျယ်လွန်းလှ၏။

မီး၊ ရေ၊ လေတို့ ဖျက်သဖြင့် ကမ္ဘာကြီး ဖျက်စီးခဲ့ရပြီးသည့်နောက် လူတို့ဘုံဟု ဆိုအပ်သော မြင်းမိုရ်တောင် သတ္တရတန် တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်၊ သီတာခုနစ်တန်၊ သမုဒ္ဒရာ လေးစင်း၊ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်၊ ဟိမဝန္တာတော မြစ်ကြီး အိုင်ကြီး တို့နှင့်တကွ စကြဝဠာကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ မိမိတို့နေထိုင်ရာသည် ကျွန်းကြီးလေး ကျွန်းအနက် ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ဓမ္မဒီပိ ပြာသာဒ်မိတ်ထွန်းသည့် အမြင့် မြတ်ဆုံးသော ကျွန်းလက်ယာ၌ ဖြစ်၏။

ဤလက်ယာတောင်ကျွန်း၌လည်း တိုင်းကြီးသောဌသဟု ခေါ်ကြသော ကြက်ပျံ မကျ ကြီးကျယ်စည်ကားလှသည့် တိုင်းကြီးပြည်ကြီး ၁၆ တိုင်းရှိခဲ့ရာ အခြားသော တိုင်းပြည်တို့၌ လူတို့သည် ဘုရားမှန်းမသိ တရားမှန်းမသိဘဲ အကျင့်ပျက်ကုန်ကြသဖြင့် ထို တိုင်းပြည်တို့အား နတ်တို့က ကွယ်ဖျောက်ပစ်လိုက်ကြသောကြောင့် တောကြီးမြက်မည်း အတိသာ ကျန်ရှိရစ်တော့သည်ဟု လူကြီးသူမတို့ ပြောပြကြ၏။

တန်တော့ ထိုတိုင်းပြည်တို့၌ မြခက်ကဲ့သို့သော မိန်းမမျိုးချည်း ရှိဟန်တူ၏။ ယခု မိမိလည်း မြခက်ကြောင့် မိမိ၏အရပ်ကို စွန့်ခွာလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ စစ်စစ် မိမိတို့သည် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှတစ်ပါး အခြားတစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ သွားရီးထုံးတမ်း အစဉ်အလာမရှိ။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော မိမိတို့ တိုင်းပြည်၏ အကျယ်အဝန်းကိုမျှ မိမိတို့ မသိ ခဲ့ကြ။ သီဖိုးရန်လည်းမလို။ သီနိုင်ရန်လည်း မိမိတို့အတွက် ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဤ ကိစ္စသည် ကမ္ဘာဦးသူတို့ တင်မြှောက်ခဲ့ကြသော မဟာသမ္မတမင်း၏ အဆက်အနွယ်တော် ဖြစ်သော အမင်းမင်းတို့၏ ဦးခိုက်ရာ အလောင်းလျာတော် ဆင်ဖြူရှင်ဘုရင် မင်းတရား ကြီး၏ အရေးအရာသာလျှင် ဖြစ်၏။

အလောင်းတော်ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် အနွယ်တော်အားဖြင့်လည်း မြင့်မြတ် ၏။ ဘုန်းတန်ခိုးအားဖြင့်လည်း ကြီးမား၏။ ဤနေရာ၌ မိမိသည် တောင်ကျောင်းသား များထက် သာလွန်၏။ တောင်ကျောင်းသားတို့ကား သင်ပုန်းကြီးကုန်သည်နှင့် အပြင် အောင်ခြင်းရစ်ပါး၊ အတွင်းအောင်ခြင်းရစ်ပါး၊ ရတနာရွှေချိုင့်၊ လောကနိတိ၊ ပရိတ်ကြီး၊ အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်း၊ သဒ္ဒါကြီးရစ်စောင်၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် စသည့် သင်ရိုးသင်စဉ်အတိုင်း သာ သင်ကြ သိကြ၏။

မိမိတို့ မြောက်ကျောင်းသားများကား ထိုသို့မဟုတ်။ လောကနီတိပြီးသည်နှင့် ‘နောဇကနော’ စသော ကိုးကြောင်းလင်္ကာတို့ကို ကျက်ရ၏။

“အသံသာသာ သာလိကာ အမာလောနှင့်မြောက်”

စသော အမြောက်အစားကို ကြွလည်စေပြီးနောက် ‘ဗိုလ်လင်္ကာ’ ကို ကျက်၍ ဗိုလ်တွက်ကြရ၏။ တစ်ချိန်တည်းပင် ပျို့ကဗျာ လင်္ကာ ရတု ရကန် အဲအန်တို့ကို အာဂုံ ကျက်ကြရပြီးလျှင် အလင်္ကာကျမ်း၊ စာဏကျနီတိ၊ ဟိတောပဒေသ၊ ရာဇောဝါဒကထာ၊ ဗုဒ္ဓဝင်၊ မဟာဝင်၊ ရာဇဝင်၊ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း၊ နက္ခတ်ကျမ်း၊ ဓားလှံ လေးမြားအတတ်၊ လက်ရှေ့လက်ပန်းအတွက်၊ သစ်မြက်၊ ဝါးမြက်၊ မြေကြန် လူတို့ ရပ် ဆင်း အသံလက္ခဏာ စသည့်အတတ်မျိုးတို့ကို သင်ခဲ့ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် မဟုတ်လော။ အလောင်းတော် ဆင်ဖြူရှင်ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ မျိုးရိုးနှင့်ပတ်သက်၍...

“အာဒိစ္စကုလ သမ္ဘူတော သုဝိသုဒ္ဓဂုဏကရာေ” အစရှိ ဂါထာနှင့်တကွ ခြေခြေ မြစ်မြစ် သိ၏။

အာဒိစ္စကုလ သမ္ဘူတော-နေမင်း၏ အနွယ်တော်ဖြစ်တော်မူထသော၊ သုဝိသုဒ္ဓ ဂုဏကရာေ-စင်ကြယ်သောဂုဏ်၏ တည်ရာဖြစ်ထသော၊ မဟာသမ္မတနာမကော-မဟာ သမ္မတဟူသော အမည်ရှိထသော ရာဇမင်းသည်၊ အာသိ-ဖြစ်၏။ ဟူသော အစပြုကဗျာ ကမ္ဘာဦးက မနေမည်သာ မဟာသမ္မတမင်းမှအစ ခြောက်သောင်းသုံးထောင်သော မင်းဆက် တို့သည် ဆယ့်တစ်ကြိမ်တိတိဖြစ်ပြီးသောအခါ ထိုဆယ့်တစ်ကြိမ်မြောက် မဟာသမ္မတမင်း မှ စ၍ရေသော် နှစ်သိန်းငါးသောင်းနှစ်ထောင် ငါးရာငါးကျိတ်ခြောက်ယောက်မြောက်တွင် ဥက္ကာကရာဇ်မင်း မည်သောမင်းကြီးသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြု၏။ ဥက္ကာကရာဇ် မင်းကြီး၏သား ဥက္ကာမုခမင်းညီနောင်လေးဖော်တို့သည် ကပိလရသျှေကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း အရပ်၌ ပြည်တည်ထောင်၍ နမတော်လေးပါးနှင့် သင့်မြတ်နေကြရာ ဥက္ကာကရာဇ်မင်းကြီး ကြားသော် “သကျဝတဘော ရာဇ ကုမာရာ” ဟု ဆိုမိန့်၏။

“ဘော-အိုအချင်းတို့၊ ရာဇကုမာရာ-မင်းသားတို့သည်၊ သကျဝတ-အမျိုးအနွယ် တို့ စောင့်နိုင်စွမ်းကြ၏တကား။”

ဤသည်မှစ၍ ကပိလရသျှေ၏ ကျောင်းတော်ရာ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်၌ ပြုသော မင်း ဘိုးကို သကျသာကီဝင်ဟု ခေါ်ကြ၏။ ထိုကပ္ပိလဝတ်ပြည် ဥက္ကာမုခမင်းမှသည် ဇေယျ ဆနမင်းတို့တိုင်အောင် မင်းဆက်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တစ်ကျိတ်ဖြစ်၏။ ဇေယျ ဆနမင်း၏ သားတော် သီဟနုသည် အလောင်းတော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ဖခင် သုဒ္ဓေါဓန ကို ဖွား၏။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီးသောအခါ အင်အားနှင့် ပြည့်စုံသော ဘောသလမင်းသည် သာကီဝင်မင်းတို့နှင့် မျိုးချင်းဆက်စပ်ရန် သမီးကညာ တောင်းလာ သည်။ ထိုအခါ သာကီဝင်မျိုးတို့က မိမိတို့၏အမျိုးကို စောင့်လိုသောကြောင့် ကျွန်မကို

အမျိုးဟု လိမ်၍ပေး၏။ ထိုကျွန်မမှ ဝိဇ္ဇာပုဂံ ဖွားလေသည်။ ယင်းသည်အကြောင်းကို ဝိဇ္ဇာပု သိသော် သာကီဝင်တို့အား စိတ်နာလှသဖြင့် အမျိုးပါပျောက်အောင် တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးပစ်၏။ ထိုစဉ်က အဘိရာဇာအမည်ရှိသော သာကီဝင်တစ်ယောက်သည် မိမိ အသက်ကို စောင့်ထိန်းရန် အခြေအရံတို့နှင့်တကွ ထွက်ပြေးလာရာ တကောင်းအရပ်သို့ ရောက်၍ တိုင်းပြည် တည်ထောင်နေ၏။ အလောင်းတော် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးကား တကောင်းအနွယ်တော်မှ ဖြစ်သတည်း။

မိမိကား ဤသို့ ခြေခြေမြစ်မြစ် သိခဲ့ရသူဖြစ်၏။ မိမိတို့ မြောက်ကျောင်းသည် ဤကဲ့သို့သောအကြောင်းအရာတွေကို သိရှိလေအောင် သင်ပေးတတ်သောကျောင်း ဖြစ် ၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်နယ်ပယ် အကျယ်အဝန်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ မိမိတို့ ကျောင်းကလည်း မသင်ကြား၊ မိမိတို့အလုပ်လည်း မဟုတ်။ အလောင်းအလျာ သာကီဝင် အမျိုးအနွယ်တော်များ ဖြစ်ကြသော ဘုရင်မင်းတရားတို့၏ အရေးအရာမျှသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့သည် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်နယ်ပယ်ကို မဆိုထားဘိ။ မိမိတို့ ရုပ်ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမျှ မသိကြ။

နေပြည်တော်မှ စစ်သားစည်းကြပ်လာလျှင် မိမိတို့သည် စည်းကြပ်သူများ ခေါ် ဆောင်ရာသို့သာ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေ့ရှိ၏။ မိမိတို့သည် မိမိတို့ အမိရင်ခွင်၊ မိမိတို့ ချစ်သူရင်ခွင်၊ မိမိတို့ ရုပ်ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အရပ်ကိုမျှ မသွားဖူး၊ မရောက်ဖူးကြ။ သွားလေသွားထ မရှိကြ။

မိမိတို့ကား အိမ်ကိုခင်သောလူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ မိဘသားသမီး ဆွေမျိုးတို့ကို ခင်သောလူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ အပေါင်းအသင်းနှင့် မိမိတို့ ရုပ်ရွာကို မိမိတို့ ချစ်ခင်တတ် ကြသော လူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ မလွဲမရှောင်သာသော အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မိမိတို့ ရုပ်ရွာနှင့်တကွ ဆွေမျိုးမိဘ၊ သားမယား၊ မိတ်သင်္ဂဟတို့ကို ခွဲ၍ မရောက်ဖူး မတွေ့ဖူးသော တစ်ရပ်တကျေး ခရီးဝေးသို့သွားရသော် မိမိတို့သည် တောတောင်ရေမြေ အနေအထား ထူးထူးခြားခြားတို့ကို တွေ့ရတိုင်း ငေးမောသော မျက်လုံးနှင့် တမေ့တမော ကြည့်မိတတ်ကြ၏။ ရင်၌ လှုပ်ရှားတတ်ကြ၏။ မိမိတို့ ရုပ်ရွာနှင့်တကွ ငယ်ပေါင်းကြီး ဖော်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ချစ်သူကို လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးမိဘတို့ကို လည်းကောင်း အောက်မေ့ လွမ်းဆွတ်တတ်ကြ၏။ သို့သော် အားငယ်စိတ်လျော့ခြင်းမျိုးကား ဖြစ်လေ မရှိ။

စင်စစ်ဖြစ်ရန်လည်း မလိုပေ။ အကြောင်းမူ မိမိတို့လူမျိုးသည် ခရီးဝေးဝေးလံလံ သို့ သွားလေသွားထရှိသော လူမျိုးများ မဟုတ်လေရာ တစ်ခါတစ်ရံမှ ထူးထူးချွန်ချွန် ရောက်လာတတ်ကြသူများကို တွေ့ရသည်နှင့် မိမိတို့ လူမျိုးများသည် ကိုယ်ချင်းစာနာ လျက် ထိုသို့သော လူမျိုးတို့ကို အလိုလို စိတ်ဝင်စားတတ်ကြ၏။ အလိုလို ခင်မင်တတ်

ကြ၏။ အလိုလို ဝိုင်းဝန်းအကူအညီ ပေးတတ်ကြ၏။ မည်သူ့အိမ်ကိုမဆို ဝင်ရောက် တည်းခိုနိုင်၏။ မည်သည့်အိမ်ကမဆို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ဝိုင်းဝန်းကျေးဇူးကြ၏။ ရက်ပေါင်း မည်မျှတာရှည်စွာ နားနေတည်းခိုလေသည်တိုင် အိမ်ရှင်သည် ဧည့်သည်ကို ညည်းညူ တွန့်တိုမှုမပြုရုံမက ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဆိုလျှင်ပင် ဝမ်းနည်းပူပန်စွာ တားတတ်သေး ၏။ တစ်ရက်နှစ်ရက် နေပါဦးဟု ဆိုတတ်သေး၏။ တားမရသည့်အခါမှ နောက်ဆုံး သွားလိုသည့် နေရာဘက်သို့ တစ်နေ့ခရီး၊ နေ့ဝက်ခရီး လိုက်ပို့တတ်သေး၏။

လတ်တလော တွေ့ကြုံ သိမြင်ရသူတို့ပင်လျှင် ဤသို့ ချစ်ခင်မှုပန်စွာ လိုက်ပို့လို ကြသေးသည်ဆိုလျှင် မိမိအား လိုက်ပို့ကြမည်ဟု သုတ်သီးသုတ်ပျာ ကျောင်းသို့ ရောက် လာကြသော မိခင်နှင့် ဖခင်တို့သည် မည်မျှ စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ရှာခဲ့ ကြပေလိမ့်မည်နည်းဟု ကောင်းမြတ် တွေးမိပြန်၏။

ကောင်းမြတ်သည် မိမိ ခရီးသွားလိုကြောင်း၊ စစ်သားစည်းကြပ်ရာသို့ လိုက်ပါ ကြရမည့်အတူတူ ယခုကတည်းက ကြိုတင်သွားခွင့်ပေးပါမည့်အကြောင်း အမိအဖတို့ထံ သွား၍ ရင်သာမဏေအဖြစ်နှင့်ပင် ခွင့်ပန်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က အဖသည် စဉ်းစားတွေးတော သည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် မိမိအား အကဲခတ်သလို ကြည့်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အမိသည် တစ်စုံ တစ်ခုသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ဘေးဒုက္ခဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရဘိသို့ ထိတ်လန့် အံ့ဩစွာ ကြည့်၏။

“အများနဲ့မှ တစ်ပါတည်း အတူသွားပါလား သားရယ်၊ ဘောက်မဲ့ ကြိုတင် သွား ချင်ရသာတုန်း” ဟု ပြောရင်း ကြူကြူပြုအောင် ငို၏။ နောက်ဆုံးတွင် သား၏စိတ်ဓာတ် ကို သိလျက် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သိက္ခာကျဖွယ် ရှက်ရွံ့ဖွယ် အကြောင်းဖြစ်ရပ် တို့သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ မည်မျှအထိ ထိခိုက်ခံစားရတတ်ကြောင်းကို နားလည် သဘောပေါက်နိုင်သည့် အဖ၏ မျောင်းဖျူမှုအရ အမိသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခွင့်ပြု လိုက်ရှာ၏။ ခွင့်ရသည်နှင့် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်၍ ကောင်းမြတ် ရှင်လိင်ပြန်ပြီးသော အခါ အမိနှင့်အဖတို့သည် လှည်းယာဉ်ကလေးကို ကောက်လျက် ကျောင်းသို့ ရောက်လာ ကြ၏။ ဤမျှ တိုတောင်းသောအချိန်ကလေး၌ပင် သားကြိုက်တတ်သောအစာ၊ သားဝတ်ရန် အဝတ်ပုဆိုး၊ သား၏ခေါင်း၌ပတ်ရန် တဘက်၊ သားစားရန် ကွမ်းယာ၊ သားသောက်ရန် ဆေးလိပ်၊ သားဆောင်ရန် မိမိထဘီ အထက်၌တပ်သော ရင်စည်းအစ စသည်တို့ကို အမိသည် ယူဖြစ်အောင် ယူလာ၏။ ထို့နောက် မိမိသွားမည့်လမ်းခရီးသို့ တစ်ညဦးအိပ် နှစ်ညဦးအိပ်ပင် လိုက်ရန် အားလုံးအဆင်သင့် ပြုလုပ်လာသည်ဟု ဆိုနေ၏။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။ လှည်းယာဉ်ကလေးပေါ်၌ ဆန်၊ ဆီ၊ ပဲ၊ ပြောင်း စသော စားဖွယ်များ၊ ဖျင် ကြမ်း၊ တင်းတိမ် စသော ခြံထည်များ ပါလာပြီးဖြစ်၏။

“အမိအဖတို့ ဒုက္ခများနေကြပါလိမ့်မည်။ သားလည်း ယခုညတွင်းချင်း သွားဖြစ်

လိမ့်မည် မထင်ပါ။ မနက်ဖြန် မိုးသောက်မှ သင့်သလို စီစဉ်ကြလျှင် ကောင်းလိမ့်မည် ထင်ပါသည်” ဟု ပြော၍ မနည်းကြီး ဖျောင်းဖျ လွတ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် အမိနှင့် အဖတို့ ပြန်ကြသည်နှင့် ဆရာတော်နှင့် ကိုရင်ကြီးတို့ကို ဦးခိုက်ကာ အခြားသူတို့ကို အသိမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ် ရွာမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်၌ တအုံ့နှေးနှေး ခံစားနေခဲ့ရသည့် ‘ရက်ကြောက်မခံချည့်’ ဖြစ်နေသော ဝေဒနာကြီးသည် တစ်ဝက်သာသာမျှ လျော့ကျသွား၏။ ကိုယ်စိတ်နှလုံးတို့ ပေါ့ပါးသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ မြခက် ပြုရက်လေသောကြောင့် ထာဘီသူခိုးအဖြစ် ကျီးမန်းပွဲတွင် လူမိခံလိုက်ရသည့် အတွက် ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်မည့် မျက်လုံးများ၏ရန်မှ လွတ်လာခဲ့လေပြီဟု စိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့ လာရ၏။

မိမိအတွေးနှင့်မိမိ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ထွက်လာခဲ့ရာ လဆုတ် ငါးရက်လ ကောင်းကင်သို့ တက်လာသောအခါ နဖူး၌ ချွေးများစို့လျက် အိုက်စပ်စပ်ပင် ဖြစ်လာရ ၏။ ထိုအချိန်၌ ပြာမှောင်မှောင် ကောင်းကင်ကြီးသည် လှပစွာ ပွင့်လင်းလာပြီ။ ကြယ် ပြောင်ကလေးတို့သည် တိမ်ဖြူဆုပ်ကြီးတွေ၏အကြားမှ ပုန်းကွယ်လျက် ကြော့မော့သော လဝန်းကြီးကို တိတ်တခိုး ချောင်းမြောင်းကြည့်၏။ ကောင်းမြတ်သည် ညဉ့်လေအေးကို တစ်ဝချည်း ရှူလျက် တုံ့ခနဲ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိမိတို့ ရွာကလေးဆီ သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ရွာကလေးသည် အဝေးရှိ တောတန်းနှင့် ရောနှောကာ ပျောက်နေ ၏။ ရွာကလေးရှိသောနေရာမှ မီးရောင်ကလေးအချို့သည် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်ပြုလျက် ကောင်းမြတ်ကို နှုတ်ဆက်၏။

ဤမီးရောင်သည် အရိုးလုံးတို့အိမ်မှ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ထိုမီးရောင်ကား စိန်ရွက်တို့ အိမ်တည်း။ ဟိုဘက်က မီးရောင်သည် ငတောကြီးတို့အိမ်က ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သည်ဘက် က မီးရောင်ကား ဒေါ်လေးနုတို့အိမ်မှ ဖြစ်ရမည်။ မိပဲတို့အိမ်ဆီကမူ မီးရောင်ကလေးမျှ မတွေ့ရ။ ယခုအချိန်၌ မိပဲသည် အိပ်ပျော်လျက်ပင် နေလေမည်လား။

ကောင်းမြတ်၏ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားလာ၏။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးအရွယ်က နေထိုင်လာခဲ့ရသော မိမိတို့ရပ်၊ မိမိတို့ရွာ၊ မိမိတို့အိမ်၊ မိမိတို့ယာမြေ လယ်တောတို့အား အကယ်ပစ်ထားခဲ့ပြီပြင်ကော။ အမိအဖ၊ မြခက်၊ မိပဲ၊ စိန်ရွက်၊ စံတုတ်ကြီး၊ ငတိုး၊ ငတော၊ ငပြိုင်၊ စသော အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသော ရွာကလေးသည် အဝေး တွင် မီးရောင်ကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ရှာပါပြီကော။

ကောင်းမြတ်သည် မိမိတို့အိမ်ရှိရာသို့ ခန့်မှန်းကြည့်၏။ မိမိ ထွက်လာသော ပွဲ ကျောင်းရှိရာသို့ ခန့်မှန်းကြည့်၏။ ညနေစောင်းတွင် မိမိတို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသော ယင်းမာသချောင်းဆီသို့ ခန့်မှန်းကြည့်၏။ မိမိ ပျော်ဖြူးခဲ့သော၊ မိမိ မြေလွှားကစားခဲ့ သော၊ မိမိ ချစ်ပင်ပျိုး၍ ချစ်မိုးစွေခဲ့ရသော မွေးရပ်မွေးမြေသည် အဝေးတွင်ရှိသော မှောင်

ရီရီ တောတန်းအတွင်း၌ မြူဖုံးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီတကားဟူသော အသိသည် ရင်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ထိုအရာတို့ကို ထားပစ်ခဲ့ရခြင်းသည် ကောင်းမြတ်၏ ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထားပစ်ရသကဲ့သို့ ဟာ၍နေ၏။ အဝေးရှိ ရွာဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း ရှိုက်မိ၏။ မျက်လုံး၌ မျက်ရည်များ ဖုံးလာသောကြောင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် မြင်နေရသော ရွာဆီမှ မီးရောင်ကလေးသည် ဝါးသွား၏။

ဤတွင် ချက်ချင်း သတိဝင်လာလျက် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဆိုးမိ၏။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ မျက်ရည်များ ဝိုင်းလိုက်ရသေး” ဟု မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း မိမိ မွေးရပ်မြေ ရွာကလေးအား ပြန်းခနဲ ကျောခိုင်း၏။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် မြေကြီးကို ဆောင့်၍နင်း၏။ ပျော့ညံ့သော၊ လွမ်းဆွတ်စေတတ်သော အတွေးအသိများ မဝင်စားစေနိုင်ရန် နှုတ်၌ အလွယ်တကူ ဝင်လာသည့်အဖွဲ့တစ်ခုကို အသံထွက်လျက် သိဆို၏။

ပျံ့ပျူးလေပြည်၊ အလွမ်းစည်လျက်၊ လမ်းစဉ်ဆက်သော်၊ ချိုးငှက်လည်ပျောက်၊ ကျွမ်းဖော်ပျောက်သို့၊ နားထောက်ကွန့်မြူး၊ သံပြိုင်ကျူးလျက်၊ တစ်ဦးတိုင်က၊ တစ်ဦးကျ၏။ ဖိုမ လင်းပြာ၊ တွန်သံသာနှင့်၊ ဆပ်ပြာစမ်းတွင်၊ တွေ့ကြိမ်မြင်သော်၊ စုံလင်ဖိုမ။

ကောင်းမြတ်သည် မိမိအသံကို မိမိ ကြားနေရ၏။ ထိုအသံသည် အခြားသူတစ်ယောက်က ဆိုနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ ဆိုနေသူသည် မိမိ သိဆိုနေခြင်းကို စိတ်မပါ။ ဆိုသံသည် ပြတ်တောက် ပြတ်တောက်ဖြစ်လျက် ငိုသံပါနေသည်ဟု ထင်၏။ ထို့ပြင် ဆိုနေသော အဖွဲ့အနွဲ့ကလည်း လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ အဖွဲ့အနွဲ့။

သိဆိုနေခြင်းကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် “အို ဘာတွေများ ဆိုလိုက်မိပါလိမ့်” ဟု မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်၏။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဆက်လက်သွားပြန်သောအခါ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မွေးရပ်မြေရွာကလေးကို တွေးမိရပြန်၏။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိဘ၊ မိတ်ဆွေ၊ ချစ်သူ စသည်တို့၏ မျက်နှာများကို မြင်ယောင်လာရပြန်၏။

ကောင်းမြတ်သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်၏။ ဤအတွေးများကို ပျောက်အောင် ပျောက်မည်ဟု စိတ်တင်းလိုက်၏။ လွမ်းမှုဆွေးမှုမပါ။ တရားသဘောသာပါသည့် အဖွဲ့အနွဲ့များကို ငါ ဆိုမည်ဟု အားခဲလိုက်၏။ စိတ်ကိုတင်း၏။ ချောင်းဟန်၏။ အသံကျင်း၏။

မအိမသာ ပုဆောပျောင်းပျံ၊ ကြောင့်ကြရိုကြိုက်၊ ကိုယ်လုံးဟိုက်လည်း၊ ဖက်ပိုက်ရင်ခွင်၊ ရှေ့တွင်လည်းထား၊ ရှုပျော်ပါး၍၊ သား၏ရုပ်ရည်၊ သီတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြေ့၊ တစ်ပေါက်ကျက၊ မိဘတို့ဝမ်း၊ ငြိမ်းစတမ်းဖြင့်၊ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့၊ ပြကတောမှ၊ လွမ်းငွေ့လူလူ၊ စိုးရိမ်ဟူသား၊ သွေးဆူတက်ပွား၊ စိတ်ချောက်ချားအံ့။

ကောင်းမြတ်၏ မျက်စိထဲ၌ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ရှာခဲ့သော အမိကို မြင်လာ၏။ လွမ်းမိ ဆွေးမိမည်စိုးသဖြင့် တရားစာပေ ရွတ်ဆိုနေတော့မည်ဟု စတုစမ္မ သာရကိုးခန်းပျို့ကို ဆိုမိကာမှ ဂေါပါလမင်းသား တောထွက် ရဟန်းပြုမည့်ဆဲဆဲတွင် အမိအဖတို့ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် တားဆီးနေကြသည့် လင်္ကာပိုက်ကို ရွေး၍ ဆိုမိရသေး ၏။ ‘သည့်လောက် ည့်လှသည့်လူရယ်’

ကောင်းမြတ်သည် လမ်းပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချ၏။ အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် မျက်နှာ ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လျက် မိမိ၏စိတ်ကို တည်ငြိမ်လာသည်အထိ နားနေ၏။ လ ရောင်အောက်၌ တိုက်ခတ်သော လေအေးသည် အစေးရပ်မှ တောကြက်ဖ၏ တွန်သံကို ယူဆောင်လာ၏။ ကောင်းမြတ်သည် မိမိစိတ်ကို နိုင်နင်းစွာ ထိန်းသိမ်းလျက် နေရာမှ ထလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းများ ရှိကြသော ရွာနီးချပ်စသို့ ညတွင်း ချင်း အရောက်လာပြီးလျှင် နောက်နေ့၌လည်း ခပ်စောစောပင် ခရီးဆက်၍ ထွက်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် မိမိ သိရှိသော ရွာများကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည်မှာ ယခုအခါ ငါးရက်ပင် မြောက်ပေပြီ။ ရှေ့၌ မိမိသည် မရောက်ဖူး၊ မတွေ့ဖူး၊ မသိဖူးသော ရွာရပ်သို့ ဝင်ရတော့ မည်ပါတကား။

နေအတော်ကျလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်သည် တွေးတောမှုကို အဖော်လုပ် လာသောကြောင့် အချိန်ကုန်မှန်းမျှ မသိလိုက်၊ မောရပန်းရမှန်းမှ မသိလိုက်ဘဲ တဖတ် စောက်စောက်ဖြင့် ခရီးပေါက်ရောက်လာခဲ့၏။ ခပ်ဝေးဝေး၌ မှုန်ပျူမြင်နေရသော ရွာကြီး ကား မိမိတို့ ညောင်သာယာရွာကလေးနှင့်စာသော် ကြီးမားလွန်းလှ၏။ မိမိသည် တည်းခို နားနေရန် နေရာရှာရဦးမည်ဖြစ်ရာ ခပ်စောစောကကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး တတွေ တောတောဖြင့် လျှောက်နေ၍မဖြစ်။ နေမိအောင် ခပ်သုတ်သုတ်သွားမှ ဖြစ်ပေမည်ဟု အားခဲ ရင်း ခြေလှမ်းကို ပြင်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့၏။ ညနေချမ်း နေချိချိတွင် ဆည်းလည်း သံကလေး တောင်တင်မြည်နေသော ရွာဦးစေတီငယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကောင်းမြတ် နှင့် ပို၍ ပို၍ နီးကပ်လာ၏။ အဝေးမှ စေတီငယ်ဟု ထင်ရသော်လည်း အနီးသို့ရောက် သော် သံတောင် ၆၀ ကျော်မျှမြင့်သော စေတီကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်နေ၏။ ဖွေးဖွေးဖြူအောင် ထုံးသက်န်းကပ်ထားသောကြောင့် ဖူးမြင်ရသည်မှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လှ၏။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနတို့၏ စွန်းပေမှုကင်းခြင်းမှ ပေါ်လွင်၏။ တဏှာတို့ဖြင့် ပေကျံ ခြင်းမှ သန့်စင်သောအသွင်ကို ဆောင်၏။ လေပြည့်၏ လှုပ်ရှားနေကြသည့် စေတီတော် မှ ဆည်းလည်းငယ်တို့၏ အသံကပင်လျှင် “အမောင်ယောကျ်ား ရပ်နားဦးလော့၊ လာ လှည့်ရှုလှည့်၊ ပေကျံသော သံသရာခရီးမှ လွတ်ကင်းရာ သန့်ရှင်းစွာသော လမ်းကြောင်း ကြီး ရှစ်သွယ်ကို ရှုကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု တေးပြု၍ ဆိုနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ရှက်ရွံခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ မခံချည်ခြင်းတို့ကို မာနတလူလူဖြင့် ထုပ်ပိုးလျက်

စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူဆူးခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းတို့ကို တပ်ဆင်ပြီးလျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရင်ဝယ် ပိုက်၍ ထွက်လာခဲ့လေသော ကောင်းမြတ်သည် စေတီတော်၏ အေးရိပ်ဝယ် တစ်ခဏတာမျှ ပေါ့ပါးသွား၏။ စေတီတော်ကို မော့ကြည့်ရင်း သံသရာခရီးကြမ်း၌ ပင်ပန်းသူတို့ အတွက် အခိုက်အတန့် နားနေရာ ကွန်းရိပ်တစ်ခုပါကလားဟု တွေးတောရင်း သယ်ပိုးလာသည် အထုပ်အပိုးတို့ကို ဘေး၌ချကာ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စွာ ဘုရားကြည့်ညါမိ၏။

ထိုအချိန်သည် ကောင်းမြတ်အဖို့ ဒေါသမာနတို့ ကင်းစင်လျက် သန့်ရှင်းကြည့်လင်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုကြောင့် ကောင်းမြတ်၏ ရုပ်သွင်သည် တိမ်စင်သော လက်သို့ ညစ်ပုပ်ခြင်းမှကင်း၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် ကြည်၏။ ကောင်းမြတ်၏ အသံသည် သာ၏။ ကောင်းမြတ်၏ ပုံဟန်သည် ကြော့မော့ အပြစ်ကင်း၏။

ဆီရိန္ဒြီလောကုတ်လောကီ နှစ်လီ သိမ်းကျုံး လုံးစုံပြည့်လှောင်း ဂုဏ်ကျက်သရေ တော်အပေါင်းတို့ကို ကောင်းစွာမပြတ် ပိုက်ပွေ့ဆောင်ထားတော်မူပေထသော-

တြိလောကီန္ဒြီ လူတို့အထွဋ် နတ်တို့ထိပ်ချာ ဗြဟ္မာအမျိုးမျိုးတို့၏ စိုးရထိပ်ဆောင်း ဦးခေါင်းညွတ်ခိုက် မကိုင့်သရဖူလည်း ဖြစ်တော်မူပေထသော-

မဟာဆမုဒြဉာဏီကို မဟာသမုဒ္ဒရာ ပမာနှိုင်းဆွယ် နက်ကျယ်သိမြင် ဉာဏ်သဗ္ဗဉ်၏ အရှင်သခင်လည်း ဖြစ်တော်မူပေထသော-

ကြည်နူးစိတ်၊ ကြည်ညိုစိတ်တို့ဖြင့် ချမ်းမြေ့လွတ်လပ်စွာ ဘုရားကြည့်ညါနေမိ၏။ ပွဲကျောင်းသားပီပီ မိမိတို့ကျောင်း၌ ဝတ်တက်နေကျဖြစ်သော သက္ကဋ် မြန်မာဘုရားရှိခိုးဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို ချီးကျူးဖွဲ့နွဲ့ ပူဇော်နေခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျားပီပီ တည်ငြိမ်ခံထည် ကြည်နူးဖွယ်သော ကောင်းမြတ်၏အသံသည် ဘုရားပရဂုဏ်အတွင်းမှ ဖြတ်၍ သောက်ရေကန်ဆီသို့ ရေခပ်သွားကြမည့် ရွာအပျိုတို့၏ ခြေလှမ်းကို တုံ့ရပ်စေ၏။

ကြည်ညိုဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြည်မော့ဖွယ်ကောင်းလှသော ဘုရားရှိခိုးသံကို ရပ်တန့်နားထောင်ကြရန် သူစိမ်းယောက်ျားပျိုအား အစေးမှ လှေလာအက်ခတ်နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည် မိမိ၏ နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဤရွာသူအပျိုတို့က မိမိအား တန့်ရပ်ကြည့်ရှုနေကြသည်ကို လုံးဝ မသိ။ သန့်စင် မြင့်မြတ်သော ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် စေတီတော်အား ကြည်ညိုမြဲ ကြည်ညိုနေလျက်...

ဆီရဆမ်ကျ-ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အမြတ်ပင်ဟု မှတ်ထင်ရည်စူးသည့် ဦးထိပ်အပြင်၌ လည်းကောင်း။

ဂျီဂွက်ကျေကျ-ညစ်ကြေးမတင် နီလွင်ပြန့်ကား လျှာဖျားအပြင်၌ လည်းကောင်း။

ငေးမောနားထောင်နေကြသော ရွာသူအပျိုတို့သည် အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လှမ်းကြည့်ကြ၏။ ရွာသူအပျိုတို့၏ ရင်ထဲ၌ တလုပ်လုပ် လှုပ်ရှားလာကြ၏။ မကြားဖူး မသိဖူးသည့် အဆိုအဖွဲ့၌ပါသော “ဆမ်ကျ-

ကျေကျေ” ဟူသည့် ဆွဲဆွဲငင်ငင် သိဆိုလိုက်သော ‘ကျ’ အသံကို ကြားရသည်မှာ လွမ်းစေ့ချင်ဖွယ်ချည်း ဖြစ်လှ၏။ ဆိုနေသူအား သနားမိရ၏။ ကြည့်နေရင်း နားထောင်နေရင်း သနားချစ်ခင် စိတ်တွေ ယိုဖိတ်လာရ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ မလုပ်မလဲနှင့် အချင်းချင်း လှည့်ကြည့်မိကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်ကမူ ဘာမျှမသိရာ။ မိမိစိတ်ကြည့်နူးသလောက် အားရပါးရ တဝကြီး ရွတ်ဆို ရှိခိုးပြီးမှ စေတီတော်ကို ဦးချ၏။ သို့ ဦးချရင်း စိတ်တွင်းမှ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။

ရေအိုးကလေးတွေ ကိုယ်စီပိုက်လျက် မိမိအား တစ်စုတစ်ရုံးတည်း စိုက်ကြည့်နေကြသော အပျိုသိုက်ကြီး...

သူတို့သည် မိမိအား ငေးမောကြည့်နေကြရာမှ အချို့က မိမိ လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ရှက်သွားကြကာ အချင်းချင်း တွန်းကြတိုးကြ ရယ်မောကြရင်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြ၏။ အချို့က မိမိ စေတီတော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်မှ ရယ်ကာမောကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုကာဖြင့် ထွက်သွားကြ၏။ မိမိ ဘုရားဝတ်ချပြီး၍ ဘေး၌ချထားသည့် အထုပ်အပိုးများကို ယူဆောင်လွယ်ထမ်းပြီးသောအခါ မိန်းမပျိုလေး ငါးယောက်တို့ သာလျှင် ဣန္ဒြေရရ မိမိကို မသိမသာကြည့်ရင်း အခြားအဖော်များ သွားရာဘက်သို့ ဆက်လက် လိုက်သွားကြ၏။

စေတီတော်၏ ပရိဝုဏ်ကား အတော်အတန် ကျယ်ဝန်း၏။ ပျံ့ပျူးညီညာသော မြေအပြန့်ရှိ၏။ မနိမ့်လှ မမြင့်လှသော အုတ်တံတိုင်းဖြင့် ကာရံထား၏။ တံတိုင်းအတွင်း၌ တံခွန်တိုင်တစ်ခုနှင့် ခရေပင်ကြီး သုံးပင်ရှိ၏။ ရွာဘက်မှ အဝင်ဝတွင် အာရုံခံ တန်ဆောင်းငယ် တစ်ခုရှိ၏။ တန်ဆောင်းငယ်၏ဘေး မနီးမဝေး၌ သင်ပုတ်ပလ္လင်တစ်ခုရှိ၏။ ပရိဝုဏ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ အမှိုက်၊ သစ်ရွက်၊ မြက် စသည်တို့ကို မမြင်ရ။ စိတ်ရှင်းလင်းဖွယ်ရာ ကြည့်နူးသာယာ၏။ ပရိဝုဏ်၏အပြင်ဘက် ဆယ့်ငါးတာခန့်၌ အုတ်သားတို့ဖြင့် ဘောင်ခပ်ထားသော သောက်ရေကန်တစ်ခုရှိ၏။ ကန်အတွင်း၌ ပဒုမ္မာကြာတို့သည် အပွင့်ကြွေလျက် ကြာခွက်ကြီးများ မာရင့်နေကြလေပြီ။

ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ရောင်စုံဝတ်ဆင်ထားသော အပျိုတို့သည် သနပ်ခါးအဖွေးသား၊ မျက်နှာအရွှင်သားဖြင့် အပြုံးကို ပန်ဆင်လျက် သောက်ရေခပ်ရန် ရောက်နေကြ၏။ အသံသာသော ငှက်တော်ကြီးကြာတို့သည် ကြာဆန်ကို စားဖို့ရန် ရေပေါ်မှာ လွှားကြရင်း ဝဲကာပျံရာမှ ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ပဒုမ္မာကြာတို့သည် ကန်တွင်း၌ ကြွေကုန်ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကန်ပေါင်ပေါ်၌ ပွင့်နေကြလေသလားဟု ဟိုမှာ သည်မှာ နားရန် ပျံနေကြသော ပန်းလိပ်ပြာတို့က ဝေခွဲမရနိုင် ဖြစ်နေကြဟန်တူ၏။ ကန်ပေါင်ပေါ်၌ မိန်းမပျိုကလေးတို့သည် မိမိတို့ တွေ့ခဲ့ကြရသော လူစိမ်းစည်သည်အကြောင်းကို ပြောနေကြ၏။ ‘ထိုနောက် သူတို့သည် ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ယောင်လည်လည်ဖြင့်

ငေးမောနေသော သူစိမ်းယောက်ျားပျိုကို တစေတစောင်းကြည့်လျက် ရေအိုးကိုယ်စီရွက်ကာ အနီးနားမှ မသိမသာဖြတ်၍၊ ကပ်၍ သွားကြ၏။ တစ်ခဏမျှကြာသော် မိန်းမပျိုနှင့်အတူ ရေထမ်းယောက်ျားတွေ ပါလာကြ၏။ ထို့နောက် ဘုရားပရိရက်အတွင်းသို့ ရွာတွင်းမှ ကာလသားအချို့ ရောက်လာကြ၏။

ကောင်းမြတ်သည် ကြည်လင်သော ရေကန်၊ ငယ်နသော အပျိုဖျန်း၊ ရီဝေသော တောတန်း၊ သာယာသော ညနေချမ်းတို့ကို တင်းတမော လွမ်းမြဲကြည့်နေ၏။ နေလှလင်သည် ရွန်းစိုသော မြေအပျိုမကို အပူတပြင်း ပွေ့ဖက်ထားရာမှ မြေလျော့လိုက်သည်။ ဟင်းလင်းရှိသော နုဖတ်စိမ်းစိုသည့် မြေအပျိုမသည် ရောင်စုံစိုသည့် တိမ်လွှာရုံတို့ဖြင့် လွမ်းမြဲလိုက်၏။ နေလှလင်သည် ရွှင်သောအပြုံးဖြင့် မြေအပျိုမအား နမ်းစုပ်ပြန်သည်။ နွမ်းနယ်သော မြေအပျိုမသည် ရွှင်ပျသော နေလှလင်အား ရီဝေအံ့ဆိုင်စွာ တရိုက်မက်မက် ကြည့်၏။ နေလှလင်နှင့် မြေမိမယ်တို့၏ သင်္ခါရဇာတ်လမ်းသည် ကွေကွင်းခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ နေလှလင်သည် ရွှင်သောအပြုံးဖြင့် ပေါ်လာပေးမည်။ ထို့နောက် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်စွာ အရူးအမူး ပွေ့ဖက်ပေးမည်။ သံသရာသည် ဤသို့ အဖန်ဖန်လျှင် တစ်သန္ဓေစေ၊ တပေလျဉ်းလျဉ်း၊ တညဉ်းဆိုးဆိုး၊ တညှိုးလျလျ၊ တဟဟလိုက်၊ တရွိုက်ငင်ငင်၊ တပင်ပန်းပန်း၊ တဝန်းလျားလျား၊ ရဟတ်ချားဟု၊ မနားထပ်ထပ်၊ တရစ်ရစ်ပတ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အေးကွယ် သည်နေရာက အင်မတန် သာယာသကွယုံ။ သာထက် ငါ့ညီကြည့်ရသာ သည်အနီးအနား ရွာနီးချုပ်စပ်က ဟုတ်မထင်ပါဘူး။ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားမလို့တုန်း။”

အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ကောင်းမြတ်၏ နောက်ဘက်တွင် ယောက်ျားကြီးငါးယောက်ခန့် ရောက်နေကြ၏။ သုံးယောက်မှာ ကောင်းမြတ်နှင့် ရွယ်တူလောက်ဖြစ်လျက် ပုဆိုးခြုံထဲမှ ဓားပိုက်ထား၏။ လက်ချည်းသက်သက် ဘာမျှမပါ မကိုင်သူ နှစ်ယောက်က လူကြီးဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်ကို မေးမြန်းသူမှာ ရောင်ချောကြီးနှင့် အရပ်ရှည်ရှည်ခံခံ ရဲတင်းဖြောင့်မတ်သော မျက်နှာရှိ၏။ ကောင်းမြတ်သည် အဝေးသို့ငေးနေရာအနီးမှ ကပ်မေးလိုက်သော အသံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားရသော်လည်း မျက်နှာမပျက်ဘဲ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်၏။ မေးလာသူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ချက်ချင်း ပြုံးလိုက်နိုင်၏။

“သာစည် အရှေ့မြောက် ညောင်သာယာရွာက လာပါသယ်ခင်ဗျ။ အခု မြောက်ဘက် ရှမ်းပြည်၊ ကောင်းတုံမြို့ရောက်အောင် ခရီးဆန်ရပါမယ်။ ကောင်းတုံမှာ အကျွန်ရဲ့ ရွာသားတွေ အောင်တပ်တော်ကြီးမယ် အမှုထမ်းနေကြပါသယ်။ အဲသည်ကို သွားမလို့ပါ ခင်ဗျ”

“အို... အဝေးကြီးက လာပြီ ပိုဝေးသည် ခရီးကြီးကို သွားရမှာလား။ အနီ ငါ့ညီ တည်းခိုခိုဖို့ သည်းရွာမှာ အသိရှိရဲ့လား။”

“မရှိသေးပါဘူး ခင်ဗျား၊ ဟိုးဘက် ယင်းမာပင်ရွာက ဘကြီးကူးကတော့ သည်ဘုရားကြီးရွာမှာ တူတော်သူ မောင်စံလင်းဆိုတာ ရှိလေရဲ့၊ အဲသည်မှာ ဝင်ပြီး တည်းခိုသွားလို့ ညွှန်လိုက်ပါသယ် ခင်ဗျ”

ဝိုင်းဝန်းနေကြသော ရွယ်တူလူငယ်တို့က ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်၍ ကြင်နာစွာ ပြုံးလိုက်ကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည် ပြုံးလိုက်သူများကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဦးဆောင်၍ မေးသော လူကြီးသည် ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာမှ ခြေဖျားသို့တိုင် ထက်အောက် စုန်ဆန် အက်ခတ်၏။ ရေပြည့်အိုးကို ရွက်လာနေကြသော ရွာအပျိုတို့ကလည်း ကောင်းမြတ်တို့ လူစုအား မနိုးမဝေးမှ ရပ်၍ ကြည့်နေကြသေး၏။ လူကြီးသည် ကောင်းမြတ်၏ အထုပ်အပိုးများဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားရာမှ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ပြုံး၏။

“ငါ့ညီပြောသည့် ဘုရားကြီးရွာဆိုတာ ဟိုတောတန်းနောက် အဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ သည်ရွာက ကန်သာခေါ်သယ်။ သာပေမင် မပူပါနှင့်လေ။ သည်မှာလည်း ဘသူ့အိမ်တည်းတည်း တည်းနိုင်ပါသယ်။ ငါ့အိမ်မှာပဲ တည်းတည်း၊ သာမှမဟုတ် ဟော... သူ့အိမ်မှာပဲ တည်းတည်း၊ သူက ငါ့ညီတည်းခိုမယ့် ဘုရားကြီးရွာက စံလင်းနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သာပေါ့။ သူ့နာမည်က ဘခက်တဲ့။ ကဲ... လာလာ အခုတော့ ငါ့အိမ်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့ဦး။ အိမ်ရောက်မှ နားနားနေနေ အပန်းကလေးပြော၊ ခြေကလေး လက်ကလေးဆေး ထမင်းကလေးဘာကလေး စားပြီးတော့ တစ်အိမ်အိမ်မှာ သွားအိပ်သာပ။ ဟိတ် အထုပ်အပိုးကလေးတွေ ကူသယ်ခဲ့ကြပါကွာ။ သူ့ခမျာ တစ်နေ့လုံး မောလာရှာပါသယ်”

ကောင်းမြတ်က အားနာသဖြင့် မိမိ၏ အထုပ်ငယ်နှင့် လွယ်အိတ်ကို မပေးသော်လည်း ရွယ်တူလူငယ်တို့က အတင်းယူ၍ သယ်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်သည် ရွာထဲသို့ လိုက်လာခဲ့၏။ ရွာထဲ၌ ရှိကြသော ကလေးလူကြီး၊ မိန်းမယောက်ျား၊ အပျိုအဆိုတို့သည် စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကောင်းမြတ်ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြ၏။ စေတီတော်၏ ပရိလုကံအတွင်း၌ မြင်ခဲ့ဖူးခဲ့ကြသော မ အပျိုတို့ကမူ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရဘိသို့ ခပ်ပြုံးပြုံးပြုကာ ရင်းနှီးစွာ ကြည့်ကြ၏။ ကောင်းမြတ်တို့လူသိုက် အိမ်ဝိုင်းကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်ကြသောအခါ အိမ်တွင်းမှ လူများသည် ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကြည့်နေကြသော်လည်း လေးစားအပ်သည့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း တစ်ယောက် ရောက်လာဘိသို့ ခရီးဦးကြိုခြင်း၊ ထိုင်ရာမှ ထပေးခြင်း၊ မိမိတို့ ရွာသား သယ်လာသည့် ကောင်းမြတ်၏ အထုပ်နှင့် လွယ်အိတ်ကို ဆီးကြိုယူလျက် နေရာချထားပေးခြင်း၊ ကောင်းမြတ် ထိုင်ရန် နေရာပြုလုပ်ပေးခြင်း စသဖြင့် ပြုံးပြုံးပျာပျာ အရေးတယူ ပြုမူကြ၏။

အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဖြစ်သော အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ကောင်းမြတ်ကို မြင်နိုင်ရန် မျက်လုံးကို မှန်မှန်ပြု၍ ကြည့်၏။ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်နေရာ မှ “လာဟော့ ငသယ်၊ သည်မှာ လာထိုင် လဟဲ့” ဟု ခေါ်ရင်း မိမိအနီးရှိ ဖျာငယ် တစ်ချပ်ကို လက်ဖြင့် ဆွဲရွေလိုက်၏။

အခြားလူသူတကာတိုထက် သက်ဝါကြီးသူတို့၏စကားကို လေးစားရမြဲ ထုံးစံ သည် မြန်မာတို့၏ အစဉ်အလာဖြစ်သည့်အတိုင်း ကောင်းမြတ်သည် မိမိအား လှမ်းခေါ် သည့် အဘိုးအနီးသို့ ရိုသေစွာ ချဉ်းကပ်လိုက်ပြီးနောက် ထိခြင်းငါးပါးနှင့်အညီ ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်၍ ကန်တော့၏။ အဘိုးကြီးကလည်း မိမိအား သုံးကြိမ်ပြည့်အောင် ကန်တော့ ဝတ်ချနေသည့် ကောင်းမြတ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ထား၏။ ကန်တော့ဝတ်ချပြီး နောက် ကောင်းမြတ်သည် အလွန်ရိုသေစွာ အဘိုးချပေးသည့် ဖျာပေါ်ထိုင်၏။ အဘိုးက ကောင်းမြတ်အား မိဘတို့၏ မျိုးရိုးအလုပ်အကိုင်တို့ကို မေး၏။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသား ချင်း ရှိ၊ မရှိ မေး၏။ ကောင်းမြတ်၏အသက်၊ အမည်နေ့နံ့တို့ကို မေး၏။

“လူကတော့ မရဏဗ္ဗာပဲ။ ငယ်ငယ်က မသေဘဲ အခုလောက် ကြီးလာတဲ့နောက် အသက်ရှည်ဦးမှာပဲ။ ကုန်လက်မှာ စန်းနဲ့ သောကြာပူးတယ်ဆိုတော့ မိန်းမတွေ ဝိုင်းကြိုက် ဘတ်တဲ့ ဇာတာပါကလား။ အာရီအိမ်မှာ အင်္ဂါဆိုတာ ခိုက်ရန်ဒေါသလည်း များတတ် သဟေ့။ သူငယ်က စစ်ထဲမှာ အကျိုးပေးနိုင်သကွယ့်။ လေးတန်မှာလည်း ဥဉ်ကသစ် ရ ခနတယ်။ အိမ်... အိမ် ဇာတာကောင်းကလေးပ”

အဘိုးအိုသည် ပရပိုက်မပါ ကန့်ကူမကူဘဲ မိမိ လက်ဝါးပေါ်တွင် အရေတွန့်နေ သော လက်ချောင်းကြီးများဖြင့် တွေးတွေးဆဆ ရေးခြစ်ရင်း ပြော၏။ ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးအိုပြောသမျှ ယဉ်ကျေးရိုသေစွာ နားထောင်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကောင်းမြတ်နှင့် အဘိုးအို၏အနီးတွင် မည်သူမျှမနေကြ။ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်သာလျှင် အိမ်မူဝေယျာဝစ္စ ကို ပြုလုပ်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မသိမသာ တစေ့တစောင်း နားထောင်နေဟန် ရှိသည်။ အဘိုးအိုသည် အချိန်အတော်ကြာ ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေပြန်၏။ အတန်ကြီးကြာမှ...

“မောင် သွားရမယ့်ခရီးက ဝေးလှသကွယ်။ သည်တော့ကာ ခုလို စိတ်နောက် လှူပါ သွားသာထက် ဘယ်ကနေ ဘယ်အရောက် ဘယ်လိုသွားမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခရီးစဉ်အတိအကျ သတ်မှတ်ပြီးမှ သွားရင် ပိုကောင်းသကွယ်။ သည်တော့ နားနားနေနေ အဘိုးတို့အိမ်မှာပဲ နှစ်ရက်တန်သည်။ သုံးရက်တန်သည်နေရင်း ခရီးလမ်းပန်းအတွက် ငွေခမ်းမေးမြန်းပြီးမှ သွားကွယ်။ အဘိုးတို့ကလည်း ဝိုင်းဝန်း မေးမြန်းပေးပါမယ်လေ”

အဘိုးအိုသည် ရိုရိုသေသေ ငြိမ်သက် နားထောင်နေသည့် ကောင်းမြတ်ကို မှန် သော မျက်လုံးဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဟိတ်... လူကလေးကို ခေါ်ကြပါကွယ်။ သည်မှာ အိုက်ပါသယ်။ အညောင်း ခညာကလေးလည်း ဖြေပါစေဦး”

အဘိုးအိုက ဤသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ခပ်စောစောက ရောင်ချောကြီးနှင့်လူသည် အိမ်ဝဘက်မှ ချက်ချင်း ပေါ်လာ၏။

“လာဟေ့ မောင်ဟာ”

ကောင်းမြတ်သည် ရောင်ချောကြီးနှင့်လူ ခေါ်ရာနောက်သို့ ဝဲလင်းဆောင်အတွင်း မှ ဖြတ်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မန်ကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ သင်ချော ဖျာငယ် တစ်ချပ် ခင်းထား၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တမာပင်ခြေရင်း၌ ကောင်းမြတ်နှင့် ရွယ်တူလူငယ်တစ်ယောက်သည် မျက်နှာသစ်ရန်၊ ခြေလက်ဆေးရန် ရေပေးဖို့အတွက် ရေပုံး၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ စသည်တို့နှင့် အသင့်စောင့်နေ၏။

ကောင်းမြတ် မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးပြီးသောအချိန်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး၊ ထန်းလျက်ခဲ စသည်တို့ကို ယူလာ၍ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ချ၏။ ပြည့်တင်းသော ပါးကလေးနှစ်ဖက်အား မည်းမှောင်သော ဆံတောက်ကောက်ကလေးတို့က ဖွားခနဲနေအောင် တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေသည့် မျက်နှာကလေးကို ကောင်းမြတ် လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ပန်းပွင့်ပေါ်၌ ဝဲနေသည့် ပိတုန်းညိုကလေးနှစ်ကောင်နှင့်တူသော မိန်းမပျိုကလေး၏ မျက်လုံးပြောင်ကလေးများသည် လန့်ပျံ့ပြေးကြတော့မည့်နှယ် လှုပ်ရှားသွား၏။

“လာ... လာ ဒီမှာ အေးသကွ။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကလေး သောက်လိုက်ကြဦးစို့”

ရောင်ချောကြီးနှင့်လူက နေရာဖယ်ပေးရင်း ပျူငှာစွာ ဆီးကြိုခေါ်ငင်၊ ကောင်းမြတ်သည် အာရုံပြတ်သွား၏။ မကြာမီ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ကောင်းမြတ်နှင့် ရွယ်တူလူငယ်များ အပြင် အခြားယောက်ျားကြီး၊ မိန်းမကြီးများ ရောက်လာကြ၏။ ကောင်းမြတ် ထိုင်နေစဉ်၌ပင် ဟိုအိမ်သည်အိမ်တို့က ပေါက်ပေါက်ဆုပ်များ၊ မြေပဲ၊ ထန်းလျက်များ၊ ကြိုသကာများ၊ လက်ဖက်များ၊ သကာရည်များ စသော စားဖွယ် ချိုချဉ်များ လာရောက်ပို့ကြ၏။ ထို့ပြင် ဆွမ်းအုပ်များ၊ ဗန်းများဖြင့် ထည့်လာသော ဟင်း၊ ထမင်း စသည်တို့ကိုလည်း အပျိုအအို စသော မိန်းမကြီးငယ်တစ်စုတို့က ယူယူကြလာရင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။

မိန်းမပျိုတို့ကမူ ကောင်းမြတ်တို့ရှိရာသို့ တစေ့တစောင်း ကြည့်လျက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် အိမ်ရှင်ဆံတောက်မကလေးနှင့် မေးလိုက် ပြောလိုက် ရယ်လိုက် ပြုနေကြ၏။ မိန်းမရွယ် မိန်းမကြီးတို့ကမူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသည်နှင့် ရောင်ချောကြီးရှိရာသို့ လာရောက် စကားစမြည်ပြောရင်း ကောင်းမြတ်ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီးမှ ပြန်ကြ၏။ ဤသို့နှင့် အတန်ကလေး နားနေအချိန်ဖြုန်းပြီးကြသောအခါ ဆံတောက်ကောက်မကလေးသည် ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ပြီးပါကြောင်း ရိုသေစွာ လာရောက်ပြောကြား၏။

ထမင်းပွဲကြီးကား ထည်ဝါခဲ့သားလွန်းလှ၏။ တစ်ရွာလုံးမှ လာရောက်ပေးပို့သော ဟင်းခွက်ပွဲရုံတို့ဖြင့် ထမင်းစားပွဲခုံတစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်နေ၏။ ထမင်းဝိုင်းတွင် အိမ်ရှင် ရောင်ချောကြီးနှင့် ဧည့်သည် ကောင်းမြတ် နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြ၏။ ကောင်းမြတ်က “အဘိုးတို့၊ အရိုးတို့ကော သုံးဆောင်ပြီးကြပါပြီလား” ဟု လောကဝတ် ကျေပွန်အောင် မေးမြန်းရာ တစ်အိမ်လုံး စားသောက်ပြီးကြပြီဟု သိရ၏။

ကောင်းမြတ်တို့ ထမင်းစားနေကြသောအချိန်၌ မြသွင်စိမ်းလတ် ရွှမ်းဖတ် နုစို ပြာညက်ညိုမကလေးက ဆံတောက်ကလေး တခါခါဖြင့် အနီးတွင် ဒူးကလေးတုပ်လျက် ယပ်ခပ်ပေးနေရှာ၏။

ထမင်းစားပြီးလျှင် မန်ကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ကြကာ အဖန် ရည်ကျကျကို မုန့်ချိုစုံတို့ဖြင့် သောက်ကြပြန်၏။ မှောင်စပျိုးသည်နှင့် ရွာထဲသို့ လည်ပတ် ရန် ရွယ်တူကာလသားတို့က လာရောက်ခေါ်ကြ၏။ အိမ်ရှင်လူကြီးတို့ကလည်း လိုက် သွားရန် တိုက်တွန်းကြသောကြောင့် ကောင်းမြတ် လိုက်သွားရ၏။ ထိုအခါ၌မူ အိမ်ရှင် ရောင်ချောကြီး မပါတော့ချေ။

ထိုညက ကောင်းမြတ်သည် ဝဲလင်းဆောင် ငါးခုမျှ ရောက်ခဲ့ရ၏။ ဝဲလင်းဆောင် တိုင်း၌ တွေ့ခဲ့ရသော အပျိုတွေတိုင်းလိုလို အချောအလှတွေချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ဧည့်သည် ဖြစ်သော မိမိကို ဧည့်ခံရေးအတွက် တမင်စောင့်ဆိုင်းနေကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ဝဲလင်း ဆောင်တစ်ခုတစ်ခု၌ အပျိုသုံးယောက်မှ ခုနစ်ယောက်မျှအထိ တွေ့ခဲ့ရ၏။ ရွာခံအပျိုတို့ နှင့် ရွာခံကာလသားတို့က ကောင်းမြတ်ရှေ့၌ စကားနိုင်လှကြ၏။ ကွမ်းယာပေးတမ်း၊ ပန်းပေးတမ်း၊ စကားဝက်ကြ၏။ ကောင်းမြတ်ကိုပါ တစ်ဖက်မှ ဝင်စေလျက် ပုဆစ်ပစ် ကြ၏။ မိမိတို့အချင်းချင်း ပြောကြဆိုကြရာမှ ဧည့်သည်ကိုလည်း မိန်းမတို့ မျက်လုံးဖြင့် တစေတစောင်း ကြည့်ကြပြီး မသိမသာ သိမ်းခြုံ၍ စကားပြောကြ၏။ မထိတထိ စကြ ၏။

တတိယမြောက် ရောက်ခဲ့ရသော ဝဲလင်းဆောင်၌ ကောင်းမြတ်သည် ရွာကျော် အပျိုချောတစ်ယောက်နှင့် မျက်စိချင်း ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။ စကားချင်း ရိပ်စောင်းခဲ့ရ၏။ မိမိ ၏ရွာ၊ မိမိ၏အရပ်၊ မိမိတို့ ရွာသူ အပျိုချောများကိုသာ အကောင်းဆုံး၊ အသာယာဆုံး၊ အချောဆုံး၊ အလှဆုံးဟု အထင်ရှိခဲ့သော ကောင်းမြတ်၏အစွဲသည် ကွင်းလုံးကျွတ်ခဲ့ရ ၏။ လောက၌ တို့ရွာထက် သာတာတွေ၊ တို့အပျိုတွေထက် ချောတာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိ ပါသေးကလားဟု ကိုယ်တွေ့ ဝန်ခံမိရ၏။ ထို့ပြင် မိမိရွာ၌ မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးခဲ့ သော ကောင်းမြတ်သည် ဤအိမ်ရောက်ကာမှ မိမိသည် ဘာမှ မဟုတ်သေးပါကလားဟု မိမိကိုယ်မိမိ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရ၏။

ဖြစ်လည်း ဖြစ်ထိုက်လှသည်။ ကောင်းမြတ်တို့ လူသိုက်ဝင်သွားကြသည့်အချိန်၌ ထိုအိမ်တွင် အပျိုခြောက်ယောက်နှင့်အတူ ကောင်းမြတ်နှင့် ရွယ်တူ လူပျိုတစ်ယောက်

ရှိနေနှင့်ကြ၏။ သူတို့သည် ကောင်းမြတ်တို့အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုပြု၏။ နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ ကောင်းမြတ်သည် မိမိအား ဆီးကြိုသော ရွယ်တူယောက်ျားပျိုကို ငေးကြည့်မိသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန် လှလွန်း၏။ ခံညားသော နဖူးကျယ်ကြီးအား ထူထဲ လှပသော မျက်ခုံးကြီးတစ်စုံက ရေးမြယ်ထားဘိသို့ ကျက်သရေရှိအောင် အမွမ်းတင်ထား ၏။ ပေါလွင်သော်လည်း မြန်မာဆန်ဆန် မရှည်လွန်း၊ မတိုလွန်း၊ မချွန်လွန်းသော နှာတံ ရှိ၏။ ယောက်ျားပီသသော ပါးရိုးနှင့် မေးအကျတွင် အမွေးနုကလေးများ စိမ်းနေသည့် ချစ်စဖွယ်သော ပါးအပြင်ရှိ၏။ ပီသပြတ်သား၍ လှသောပါးစပ်ရှိ၏။ မထူလွန်း မပါး လွန်းသော နှုတ်ခမ်းအနေအထားသည် တပ်မက်စေဖွယ် ပြုံးတုံ့တုံ့ မြင်ရလျက် တည်တံ့ ခံညား၏။ မရှည်လွန်း မတိုလွန်း မပိုင်းလွန်းသော မေးသည် လှပသည့်ပြင် ပေါလွင်ခံထည် သေး၏။ တောင့်သန်သည့် လည်တိုင်နှင့် လိုက်လျောစွာ ကြီးမားသန်စွမ်းသော ကျောပြင်၊ ရင်အုပ်၊ လက်မောင်း၊ လက်ရန်း၊ ပေါင်တံ၊ ခြေသလုံးတို့ရှိ၏။ ခါးနှင့် ခြေဖျားလက်ဖျား တို့ကမူ သေးငယ်လှပလျက် ကြော့သောအသွင်ကို ဆောင်၏။ အရပ်သည် လေးတောင်မှ စွန်းသေးသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် လိုက်လျော၍ ရှုစချင်ဖွယ်ရှိ၏။ အားလုံး ခြုံသော် ချောမောလှပလွန်း၍ တပ်မက်စဖွယ် ချစ်စဖွယ်ကြီး မြင်နေရသော်လည်း အားကိုး နိုင်သည့် ယောက်ျားကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပါကလားဟုလည်း အမြဲတစေ အသိပေးနေ သော အသွင်အပြင်ရှိ၏။ ကောင်းမြတ်သည် ယောက်ျားချင်းဖြစ်ပါလျက် ယောက်ျားချော ချောလှသော ထိုလူကို သတိလက်လွတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကြွပါ နောင်ကြီး၊ သည်ကိုကြ၊ နောင်ကြီးနဲ့ ညီညီက သည်ညတော့ ဟောဟို နှင်းနု၊ နှင်းဥ၊ နှင်းစုတို့ ညီအစ်မ စကားတန်စွာလှသည့် မယ်မင်းကြီးမတစ်စုကို ဟော ပြု ဟောပြင်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ နှုတ်ပညာအတန်တန် စကားမိုဆို ပျားသို့ ချိုသံကို တိမ်ယံ မြင်က ခင်း၍ ပြုလိုက်သလို အလှသား မြင်တည့်အောင် ထိထိမိမိ ပြုကြမည့် ညပဗျား”

ကိုလူချောသည် လူသာလျှင် ချောသည်မဟုတ် အပြောကလည်း ပိုသောကြောင့် အပျိုပေါဟန် ရှိပုံရ၏။ မကြာမီ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်သွားမည်။ ကောင်းမြတ်တို့စွာ၌ ဘာတွေပေါသည် စသည်တို့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မေးမြန်း နားထောင်ကြပြီးနောက် လူပျို အပျိုတို့ ထုံးစံအတိုင်း စောင်းကြ၊ ရိပ်ကြရန် ကွမ်းယာပေးတမ်း၊ ပန်းပေးတမ်း၊ ဗျာထူး တမ်း၊ ရှင်ထူးတမ်း စကားဂုဏ်ကြတော့သည်။

ထိုပွဲ၌ ကောင်းမြတ်တို့ ကာလသားတွေဘက်က နိုင်၏။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ တစ်ရပ် နှင့်တစ်ရပ် စကားဂုဏ်ပုံချင်း မတူကြသောကြောင့် မိန်းကလေးတစ်စုတို့က ဂုဏ်လျက် ကောင်းမြတ်က မဖော်နိုင်သည့်တိုင် ကောင်းမြတ်တို့တက်မှ ကိုလူချောကြီးနှင့် အခြား ကာလသားများက ကုဖော်နိုင်၏။ ကာလသားတွေဘက်မှ ကောင်းမြတ်က ဂုဏ်လျှင်မှု အပျိုတစ်သိုက်တို့က ဓလေ့စရိုက်ချင်း မတူသောကြောင့် မဖော်နိုင်ကြ။

အပျိုခြောက်ယောက်နှင့် လူပျိုခြောက်ယောက်တို့သည် စကားဝှက်ရင်း ဝှက်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပို၍ ရင်းနှီးလာ၏။ တစ်ဦး၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို တစ်ဦးက ပို၍ သိလာ၏။ တစ်ခါဖူးမျှ မရှုံးဖူးကြသော ညီအစ်မသုံးဖော်တို့အနက် အစ်မကြီးဖြစ်သူသည် မရှုံးစဖူး ရှုံးရသောကြောင့် မကျေမနပ်ရှိနေ၏။ ညီမအထွေးဆုံးကမူ “ကြီးစားကြည့်သားပဲ၊ မနိုင်တာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ရှုံးဖူးသလည်း ကောင်းပါသယ်လေ” ဟု ဆို၏။ ညီမလတ်ကမူ တစ်ရွာသား စည်သည်အပေါ်၌ အနိုင်ယူချင်ပုံပင်မရ။ ညာညာတာတာ ဖေးဖေးမမ ရှိ၏။ အဖော် အပျိုသုံးယောက်တို့ကမူ ညီအစ်မသုံးယောက်မှ အစ်မကြီးနှင့် တစ်စိတ်တစ်သဘောတည်း ရှိကြ၏။ ရွာခံကာလသားတို့က မရွာကျယ် ညီအစ်မသုံးယောက်တို့ဘက်မှ ရှုံးသဖြင့် ပျော်နေကြ၏။ မခံချင်အောင် စနေကြ၏။ ဤသို့ စခြင်းကို ကောင်းမြတ်က အားနာလျက်ရှိရာ အခွင့်ရတိုင်း စိတ်ပြေအောင် ဝင်၍ ဝင်၍ ဖြေဖြေပြောတတ်၏။ ဤသို့ပြောရင်း ညီအစ်မသုံးယောက်တို့အနက်မှ အလတ်ဖြစ်သော စိတ်သဘောထား ဖြူလှသည့် နှင်းဥနှင့် စကားချင်း ချိတ်ငင်မိကြ၏။ မျက်လုံးချင်း ပွေ့ပိုက်မိကြ၏။ နောက်ဆုံး နှလုံးသားချင်း ချစ်တင်းဆုံမိကြ၏။ ထိုအခါ “ပဝါပါးတော့ အနားမလွှာလား” ဟု ကောင်းမြတ်က ပြောလိုက်သည်နှင့် “အနားလွှာရင်၊ လမ်းက ဝယ်တော့” ဟု နှင်းဥက ချက်ချင်း ပြန်၍ ပြောဆိုနိုင်သောအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာရ၏။

“တစ်ရွာသားမို့ သနားပါလား”

“သနားလာရင် လွမ်းရတယ်တော့”

စသော စကားမျိုးတွေကို ဤသို့ ကောင်းမြတ်နှင့် နှင်းဥတို့က လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ လွယ်လင့်တကူ မေးဖြေ ပြောဆို လာနိုင်ကြသော်လည်း ဘေးလူတို့အဖို့ ဘာမျှ ဆုပ်မိ ကိုင်မိ မသိလိုက်ကြရ။ နှစ်ဖက်သော အပျိုလူပျိုတို့ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် ငေးလျက် ငေးလျက် ကျန်ရစ်ကြရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် စကားပွဲသာ သိမ်းခဲ့ကြရသည်။ ကောင်းမြတ်ကလည်း ဤအိမ်မှ မထချင်သေး။ နှင်းဥကလည်း ကောင်းမြတ်ကို မသွားစေချင်သေး။ စကားတွေကိုလည်း မေး၍ ဖြေ၍ မဝကြသေး။

သို့သော် အခြားအိမ်တွေသို့ လိုက်ပို့မည့်သူများက ပို့ချင်လှပြီဖြစ်နေသောကြောင့် သာ လူချင်းခွဲခဲကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆွေးမြေ့မြေ့ မျက်လုံးကြီးများဖြင့် တသက်သက် ကြည့်မဝနိုင် ဖြစ်ကြလျက်။

ဤဖြစ်ရပ်ကို ရွာခံအပျိုတွေကလည်း မြင်၏။ သိ၏။ ရွာခံကိုလူပျိုတွေကလည်း မြင်၏။ သိ၏။ သို့သော် သူတို့သည် စည်သည် ကောင်းမြတ်အပေါ်၌လည်း မနာလိုစိတ်၊ မခံချင်စိတ်၊ မုန်းတီးစိတ် မရှိကြ။ ရွာခံအပျို နှင်းဥအပေါ်၌လည်း အညာလွယ်သည်၊ ပိုသည်၊ ကံသည်၊ သိက္ခာမဲ့သည်ဟု ကဲ့ရဲ့လိုစိတ်၊ အတင်းပြောလိုစိတ် မရှိကြ။ အထူးသဖြင့် လူချောလူလှကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ရွာခံကာလသားပေါက်ကြီး ကိုရင်မောင် ပင်လျှင် မည်သို့မျှမဖြစ်။

သူသည် နှင်းနု၊ နှင်းဥ၊ နှင်းစုတို့ ညီအစ်မသုံးဖော်အနက် အငယ်ဆုံး နှင်းစုမှ တစ်ပါး နှင်းနုနှင့် နှင်းဥအား မည်သူ့ကို ရွေးချယ်ရမည် မသိအောင် နှစ်ယောက်လုံး ကြိုက်ချစ်နေသူ ဖြစ်၏။

စံပယ်ကသင်း
နှင်းဆီကမွှေး
ငရင်မောင် အခူးခက်
ဘယ်ပန်းခက်ရွေး။

ဟု မိမိဘာသာ မိမိ စာစပ်လျက် အခက်အခဲ တွေ့နေရလောက်အောင် အကြီးလည်း မစွန့်ရက်၊ အလတ်လည်း မပစ်နိုင် ဖြစ်နေသူဖြစ်၏။ ဤလို မထွေးနိုင် မအံ့နိုင် ဖြစ်နေရသူ ဖြစ်ပါလျက် ဧည့်သည်ဖြစ်သူ ကောင်းမြတ်အား မိမိက ချစ်နေသော နှင်းဥက အရေးပေးလျက် ကြိုက်ရိပ် ချစ်ရိပ်တွေ ပြနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ မဖြစ်မိ။ ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်လျက် အားရ၏။ ကောင်းမြတ်ကိုယ်စား ဝမ်းသာ၏။ ကောင်းမြတ်ကို အားကျ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမြတ်တို့က ပြန်မည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသောအခါ...

“ကျုပ် နောင်ကြီးက လူချွန်လူတော်ပ။ အားကျသဗျာ။ ကျုပ်လည်း ကျုပ် နောင်ကြီးနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဦးမပ”

ကိုရင်မောင်သည် လောကွတ်ပြောသည် မဟုတ်ဘဲ အကယ် စိတ်တွင်းမှ အရင်းအတိုင်း ပွင့်အံ့ထွက်လာလျက် အကယ်ပင် ကောင်းမြတ်တို့နှင့်အတူ နောက်ဝင်ကြသည့် အိမ်နှစ်အိမ်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သေး၏။ ထို့ပြင် ကောင်းမြတ်၏ အရိပ်အက် သိတတ်လှသော၊ သခင်ကို မြတ်နိုးတတ်လှသော ကျေးကျွန်ပမာ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ချစ်ခင်လေးစားစွာ အကူအညီပေးလျက်ရှိ၏။ အငြင်းအခုံဖြစ်လျှင် ရှိလျှင်လည်း ကောင်းမြတ်ဘက်က ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်သည် ထိုနေ့ညဉ့်အဖို့ ရွာခံကာလသားတို့နှင့်အတူ အပျိုအိမ်ငါးအိမ်သို့ လည်ပတ်ပြီး သန်းခေါင် ကြက်တွန်ပြီးသည့်အချိန်သို့ရောက်မှ မိမိ တည်းခိုရာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်၏။

စတုတ္ထအိမ်မှ အထွက်တွင် မိမိတို့ရှိရာသို့ မိမိ တည်းခိုအိမ်ရှင် ရောင်ချောကြီး ရောက်လာရာ ကောင်းမြတ်က အိမ်ပြန်ရန် ပြုသေး၏။ ရောင်ချောကြီးက “လည်ပါဦး၊ မိမိတို့ရွာ မိမိတို့အိမ်အတွက် အားနာစရာမရှိပါ” ဟု ဆို၏။ နောက်ဆုံး ငါးအိမ်မြောက် အိမ်က အထွက်၌ ကောင်းမြတ်သည် “နေ့လယ်က ခရီးပန်းခဲသောကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် အကယ်အိပ်ချင်နေပါပြီ” ဟု အတန်တန်ပြောယူမှ အိမ်ပြန်ခွင့် ရခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကောင်းမြတ်သည် ခရီးမဆက်ဖြစ်သေး။ နှင်းဥတို့အိမ်က ထမင်းစား ဖိတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကိုရင်မောင်တို့အိမ်ကလည်း ထမင်းစားဖိတ်ထား၏။ မိမိ တည်းခိုသောအိမ်မှ ရောင်ချောကြီး ပြောပြချက်အရ မိမိအား ထမင်းကျေးရန် ဖိတ်ထားသည့် အိမ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မျှ ရှိနေပြီဆို၏။ တစ်ဦး၏အိမ်၌ ထမင်းစားပြီးမှ ကျန်သော အခြားသူများအိမ်သို့ ဖိတ်ထားပါလျက်နှင့် မသွားလျှင် ဖိတ်သူကို စော်ကားရာ ရောက်သည်။ မလေးစားရာ ကျသည်ဟူသော အသိက မြန်မာပီပီ ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲကပ်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမြတ်သည် ၏ ကန်သာရွာကြီးမှ တော်တော်နှင့် ခရီးမဆက်ဖြစ်သေး။

ညွှန်သည် ကောင်းမြတ်ကို ကန်သာရွာတစ်ရွာလုံး ကလေးလူကြီး အကုန်သိကြ၏။ အပျိုတိုင်းလိုလို ကောင်းမြတ်နှင့် စကားဝှက်ဖူးကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ အချို့သော အပျိုကလေးများက ‘ညောင်သာယာသား ကိုရင်မြတ်ကြီး၊ ညောင်သာယာသား ကိုရင်မြတ်ကြီး’ ဟု နှုတ်ဖျားတွင်သီးလျက် ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ခင်မင်နေကြ၏။ ရွယ်တူကာလသားတို့ကလည်း ဘာအကြောင်းကလေးမဆို ကောင်းမြတ်ကို လာရောက်ခေါ်ကြ၏။ ကာလသားတို့ ဘာသာဘဝ အပျော်ကြက်နိုး ချက်စားကြရာ၌လည်း ကောင်းမြတ်ပါ၏။ ညနေစောင်း ခြင်းလုံးခတ်ကြရာ၌လည်း ကောင်းမြတ် ပါ၏။ နံညင်းထိုးကြရာ၌လည်း ကောင်းမြတ် ပါ၏။ အထူးသဖြင့် ကောင်းမြတ်သည် လက်ငှေ့သတ်ရာ လက်ပန်းသတ်ရာတို့၌ တစ်ခဏချင်း ကျော်ကြားလာရ၏။ ကန်သာရွာမှ ထိတ်ထိတ်ကြိတ်ထားသော လူကြီးတွေပင်လျှင် လက်ငှေ့သတ်ရာ၌ ကောင်းမြတ်ကို မနိုင်ကြ။

ကောင်းမြတ်၏ လက်ငှေ့သတ်ပုံမှာ နည်းစုံလှ၏။ ခေါင်းသုံးပုံ၊ တံတောင်သုံးပုံ၊ ဒူးသုံးပုံ၊ ခြေဖျားသုံးပုံ၊ ဖနောင့်သုံးပုံတို့မှာ သိုင်းဆန်၏။ ဘယ်ညာရ၏။ အရှိန်နှင့် ဝင်လာပြီး မိမိအရှိန်ကို မိမိ တပင်တပန်း ပြန်ထိန်းနေရသည့် သတ်နည်းမျိုးမဟုတ်။

ဘယ်လက်တစ်ချက် ဝင်လိုက်လျှင် လက်သီးတစ်ချက်တည်း ရပ်မနေ။ လက်သီးနောက်မှ တံတောင်ကပ်ပါ၏။ ပန်းဖြင့် ဆောင့်လိုက်သေး၏။ ခေါင်းဖြင့် ရိုက်လိုက်သေး၏။ တစ်ချိန်တည်း ခြေဖျားခတ်ရင်း ဝင်ပွေ့လျက် ဒူးဖြင့် ဆောင့်ပြီးမှ နောက်သို့ ထမ်းပစ်လိုက်ရင်း ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်တတ်သေး၏။

ကန်သာရွာ လက်ငှေ့ဝါသနာအိုးတို့သည် လူကြီးတွေ၊ ဆရာကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ကြလျက် မိမိတို့အား အနည်းအကျဉ်း သင်ကြားပေးသွားပါမည့်အကြောင်း ဝိုင်းဝန်း တောင်းပန်ကြ၏။ အရည်အသွေးကို သိလျက် ချက်ချင်း ကောင်းမြတ်ကို ဆရာဘင်လိုက်ကြ၏။ ၏သို့နှင့် ဧည့်သည် ကိုရင်ကောင်းမြတ်သည် ကန်သာရွာ၌ ကိုရင်မောင်အပါအဝင်ဖြစ်သော လက်ငှေ့ဝါသနာအိုးတို့၏ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်နေရပါလေပြီ။

ကောင်းမြတ်အဖို့ ကန်သာရွာ၌ လက်ဝှေ့သာလျှင် ကျော်ကြားသည်မဟုတ်။ လက်ပန်း သတ်ရာ၌လည်း ကျော်ကြားသေး၏။ စင်စစ် ကန်သာရွာကလည်း လက်ပန်းသတ်ကောင်းများ ထွက်ကြသည်။ ကန်သာရွာသား ဦးရင်ညိုသည် လက်ပန်းသတ်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကန်သာရွာ၌သာလျှင်မက အနီးအပါး ရွာနီးချုပ်စပ်တို့ကိုပါ လှည့်လည် သတ်ခဲ့ပြီး အောင်နိုင်ကျော်ကြားပြီးသူ ဖြစ်၏။ ပွဲလမ်းရှိတိုင်း ဦးရင်ညိုအား သတ်ဖက် မပေါ်ခဲ့။

ကောင်းမြတ် ကန်သာသို့ ရောက်လာသောအခါ နောက်ဆုံးအချိန်၌ ဦးရင်ညိုနှင့် သတ်ကြရသည်။ ဦးရင်ညိုကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကောင်းမြတ် စိတ်ထဲက အနည်းငယ် ဖြဲသွား၏။ ဖြဲစရာ ရွံ့စရာလည်း ဖြစ်လောက်၏။ ဦးရင်ညိုကား ကောင်းမြတ်ထက် တစ်မိုက်ခန့် မြင့်၍ ကောင်းမြတ်၏ ကိုယ်လုံးနှစ်လုံးခွဲစာခန့် တုတ်ခိုင်ကြီးမားသူ ဖြစ်လေသည်။ ကြီးမားသည်ဆိုရာ၌လည်း အသားစိုင် အသားခဲကြီးတွေ လျော့ရလျက်၊ ဗိုက်ရွဲကြီးဖြင့် ကြီးမားသည့် ကြီးမားပုံမျိုးမဟုတ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောပြိုင်းပြိုင်းကြွလျက် ကြွက်သားကြီးတွေ ဖုထစ်ထနေသည့် ကြီးမားပုံမျိုးဖြစ်၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်အဖို့ ရွယ်မတူသည်ဟု မရှောင်သာချေ။ အဆင့်ဆင့်နိုင်လာသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဦးရင်ညိုနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ရတော့၏။

ပထမဆုံးအကြိမ် ဦးရင်ညိုနှင့် သတ်ကြရသည့်ပွဲ ပြုလုပ်စဉ်က ကန်သာ ရွာလယ်ကျောင်းရှေ့ ကွင်းကြီးထဲ၌ ပြုလုပ်ကြသည်။ လက်ဝှေ့လက်ပန်း ဝါသနာပါသူများသာမက ဦးကြီးအရွယ်၊ ဘကြီးအရွယ်၊ အရီးလေးအရွယ်၊ ဒွေးဒေါ်မိကြီးအရွယ်တို့နှင့် ကန်သာရွာသူ အပျိုတို့ပါ လာရောက်ကြည့်ကြသဖြင့် ပွဲကြီးလမ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာ၏။ လူအုပ်ကြီး၏အလယ်၌ စည်းဝိုင်းကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးထား၏။ လူအုပ်ကြီးက စည်းဝိုင်းကြီးအပြင်မှ တိုးဝှေ့ကြည့်ကြရ၏။ လက်ပန်းသတ်ကြမည့်သူနှစ်ဦး စည်းဝိုင်းအလယ်သို့ ဝင်လာကြသောအခါ ဘေးမှ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် လူအုပ်ကြီးက ရယ်လိုက်ကြ၏။ ရယ်လည်း ရယ်ဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ နွားနှင့်ဆင်ကို ယှဉ်ပြိုင်ကံတီသို့။

ဘေးမှလူအုပ်ကြီးက ရယ်လိုက်ကြသောအခါ ကောင်းမြတ်သည် ရှက်သွေးဖျန်းလာရ၏။ ဦးရင်ညိုကမူ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင်။

စင်စစ် ဦးရင်ညိုကလည်း အရွယ်ချင်းမမျှသော စည့်သည်ကောင်ကလေးကို ဖက်ပြိုင်သတ်ချင်လှသည် မဟုတ်။ အဆင့်ဆင့် တက်လာသောကြောင့်သာ အစဉ်အလာအရ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ကာ လူချင်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ ကောင်းမြတ်အဖို့မူ နဖူးပြင်၌ ချွေးကလေးများပင် စိုလာ၏။ ကန်သာရွာသူ အပျိုတို့ကမူကား တစ်ရွာသား ကာလသားလေးကိုသာ ဝိုင်းဝန်း အားပေးကြသည်။

“ကြိတ်ပေးမောင်၊ ဦးရင်ညိုကြီးကို ကားခနဲအောင် ချလိုက်စမ်းပါလေ့”

အသံကလေး စာစာစုစုက လူအုပ်ကြီးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသောအခါ ဝိုင်းလည်ကောင်
၌ နွားနှင့်ဆင်ကို မြင်နေကြရသည့် လက်ပန်းသတ်မည့်သူနှစ်ဦးကို ကြည့်၍ ရယ်မိကြ
၏။ မိန်းကလေးများသာ မဟုတ်။ ကာလသားတို့ကလည်း တစ်ရွာသားကောင်းမြတ်ကို
ပင် ဝိုင်းဝန်းအားပေးလျက် ရှိကြသည်။ အဘွားအိုတစ်ဦးကသာလျှင် ထူးထူးခြားခြား
လျှာလိပ်ပါးလိပ်ဖြင့် အော်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့ကွယ်၊ တစ်ဖက်သတ် အားပေးနေလိုက်ကြတာ။ ငါ့သားကြီးဖြင့် အားပေး
မယ့်လူပဲ မရှိဘူး။ ငါ့သားကြီးက နိုင်မှာပါလေ။ သားလောက်ကလေးမှ မနိုင်ရင် အသေ
ခံလိုက်။ အမေ ခေါင်းစပ်ထားမယ်။ ကြားလားဟဲ့ ငည့်”

အဘွားကြီး၏ အော်သံကြောင့် လူတွေပွဲကျအပြီး လက်ပန်းသတ်မည့်သူနှစ်ယောက်
တာစုလိုက်ကြသည်။ ကောင်းမြတ်သည် ဒိုင်လုပ်သူက လွတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ကြိုတင် စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ဦးလေးညို၏ လက်ရုံးကို ဖမ်းတည့်ကာ သိုင်းဆန်
ဆန်ဖြင့် လိမ်ပေါက်လိုက်သည်။ အငိုက်မိသွားသော ဦးလေးညိုကား နာကျင်သည့် မိမိ
၏ လက်ကို ညှာမိရာမှ လေထဲ၌ လွင့်မြောက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေလွတ်လက်
လွတ် ပက်လက် ‘ဖုန်း’ ခနဲ ကျ၏။

မျက်လုံးများ ပြာဝေထူပူနေသော ကောင်းမြတ်သည် ခဏကြာမှ မိမိအား ဝိုင်းဝန်း
အားပေးနေကြသည့်အသံတို့ကို ကြားလာရ၏။ ထို့ပြင် အနည်းငယ်လည်း အားတက်လာ
၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြန်သည်။

ဤအကြိမ်တွင် ဦးလေးညိုသည် ခပ်စောစောကကဲ့သို့ အမှတ်မဲ့မနေ။ အနည်းငယ်
သတိထားလာ၏။ ထို့ကြောင့် အဝင်ရခက်ကာ အရိပ်အခြည်ကို အတော်ကြာ ကြည့်နေရ
သေးသည်။ သို့သော် ဝင်မိကိုင်မိသည်နှင့် ကောင်းမြတ်က နောက်တစ်ကြိမ် လဲကျအောင်
ပစ်ချနိုင်သေးသည်။ ကြည့်ရှုနေကြသော ကန်သာရွာသားတို့ကား ကြက်သေသေလျက်
အံ့အားသင့်နေကြ၏။ လက်ခုပ်ကိုပင် မတီးနိုင်ကြလောက်အောင် ငေးငိုင်နေကြ၏။ ဦးရင်
ညိုကြီး မနည်းလူးလှိမ့် ထလာသည့်အချိန်မှ သတိရကာ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်ကြ
သည်။ တအံ့တဩ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောကြသည်။ ပရိသတ်ကြီးတစ်စုလုံး တဝေါဝေါ
နှင့် မြည်သွား၏။

တတိယအကြိမ်၌မူ ကောင်းမြတ်နှင့် ဦးရင်ညိုတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြသည်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်နေမိကြသောအခါ အားချင်းမမျှအောင်
ကွာခြားလှကြောင်း ကောင်းမြတ်က သိ၏။ ထို့ကြောင့် အားချင်းယှဉ်ပြိုင်မှုထက် သတ်
နည်းသတ်ဟန် အတတ်ပညာဖြင့် အနိုင်ယူရေးအတွက် အချက်အလက်တို့ကို စောင့်ဆိုင်း
၏။ သို့သော် မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်မိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းမြတ်အဖို့ ခွင့်မသာတော့။

တစ်စတစ်စ ပျော့ညွတ်လျက် ဦးရင်ညို၏အောက်သို့ ရောက်လာရ၏။ ထိုအချိန်၌ ပရိသတ်သည် ကောင်းမြတ်ကို ဝိုင်းဝန်းအားပေးကြသလို ဦးရင်ညိုကိုလည်း အားပေးမည့်သူများ များလာကြ၏။

“ဟုတ်ပြီကွ၊ ကိုရင်ညိုကြီး ကြီးစားလိုက်သည်တစ်ခါ မင်းနိုင်တော့မယ်ကွ”

အားပေးသံမှ မဆုံးမိ ကောင်းမြတ် မြေကြီးသို့ ကျလုဆဲဆဲ ဟာနေသည့်အတွက် တစ်ခုကို မြင်ကာ ဦးရင်ညို၏ခါးကို မိမိ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ပစ်ညှပ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိကိုယ်အား နှစ်ပတ်သုံးပတ် လှိမ့်လိုက်၏။ ဦးရင်ညိုသည် အမှတ်မဲ့ မြေပေါ်တွင် နှစ်လှိမ့်သုံးလှိမ့် ကျွမ်းပစ်သလို လှိမ့်သွားခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် သန်လွန်းလှသော ဦးရင်ညို၏ လက်ကား မြီခိုင်လွန်းသဖြင့် လွတ်ထွက်မသွား။ ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကောင်းမြတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်မှ မိမိ၏ ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပြားပိသွားအောင် ဖိလိုက်နိုင်လေသည်။

ဦးရင်ညိုကား ကြီးခိုင်သလောက် ကောင်းမြတ်နှင့် ဖက်ပြိုင်ရန် မသင့်လောက်အောင် သန်စွမ်းသူဖြစ်၏။ သို့သော် လက်ပန်းပညာ၌မူ ကောင်းမြတ်နှင့် မညီညွှံ့ မယှဉ်သာ။

ကောင်းမြတ်က လက်ပန်းပညာ၌ ဦးရင်ညိုထက် အဆပေါင်းများစွာ သာ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးရင်ညိုက မိမိရရ မဆုပ်ကိုင်မိသမျှ အမြဲတမ်းလိုလို ဦးရင်ညိုအား ဖုန်းခနဲ ဖုန်းခနဲ လှဲလိုက်နိုင်သူပေတည်း။

ဤသို့ဖြင့် ဦးရင်ညိုသည် ကောင်းမြတ်နှင့် လက်ပန်းသတ်ကြရာတွင် သုံးပွဲတစ်ပွဲ၊ ငါးပွဲတစ်ပွဲ နိုင်တတ်သူ ဖြစ်သတည်း။ ထို့ကြောင့် ဤစွာ ဤနယ်၌ ကောင်းမြတ်ကို တစ်ကြိမ်တလေ နိုင်အောင်သတ်နိုင်သည့် လက်ပန်းသမားဟူ၍ ဦးရင်ညိုတစ်ယောက်သာ ရှိရသည်။ သို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်သည် ကန်သာရွာ၌ ရှိနေသရွေ့ ကန်သာရွာ ကာလသားတို့၏ လက်ပန်းလက်စေ့ဆရာ ဖြစ်နေရ၏။ ဤနည်းဖြင့် ကန်သာရွာကာလသားတို့၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ခံယူနေရပြန်သောအခါ ကောင်းမြတ်အဖို့ ထမင်းဖိတ်ခေါ် ကျွေးကြမည့်အိမ်တွေ တိုးလာရပြန်၏။ ဤသို့ တိုးလာရသဖြင့် ကန်သာရွာ၌ ကောင်းမြတ် ပို၍ ကြာရပြန်လေပြီ။

မထူးလှသည့်အတူတူ ရှောင်မရ၍ ကြာကြာနေရသည့်အတွက် ကောင်းမြတ်က ဧည့်သည် မလုပ်လိုတော့။

ထို့ကြောင့် အရိုးရေသွယ်တို့ မမြေပဲတွေ အချိန်လွန်သဖြင့် တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းဆွတ်ပေးကြပါရန် အကျွေးအမွေးဖြင့် အကူခေါ်သောအခါ၌လည်း ကောင်းမြတ်ပါ၏။ ဘကြီးမုန်းတို့အိမ် ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဘကြီးမုန်းက အကျွေးအမွေးတို့ဖြင့် ဖိတ်၍ တစ်ရွာလုံးက သစ်ခတ်သူခတ်၊ ဝါးခတ်သူခတ်၊ တောင်ထန်းပစ်သူပစ် စသဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ဆောက်

လုပ်ပေးကြသည့်နေ့ကလည်း ကောင်းမြတ်ပါ၏။ ရွာရေးရပ်ရေး အားလုံးတို့တွင် ရွာ ကာလသားတို့နှင့်အတူ ကောင်းမြတ် ပါခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဤကြားထဲတွင် အချိန်ရ တတ်သရွေ့ နှင်းဥအိမ်သို့လည်း သွားမိအောင် သွားလိုက်သေး၏။ ထိုအတွင်း စေတနာ စိတ်ကောင်းဖြင့် မိမိအား သင်ပေးနေသော ကိုရင်မောင်အထံ၌လည်း စစ်ဘုရင်ကွက်မှ ဆင်တိုက်မြင်းတက်တို့ကို ရသလောက် ယူလိုက်သေး၏။

ညနေ ခြင်းခတ်၊ ညဘက် လက်ပမ်းလက်တေ့သတ်၊ ဝဲလင်းဆောင်တွေ လျှောက် လည်၊ နေ့လယ်နှင့် နံနက် အိမ်ခံရွာသားတို့နှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက် (ဒို့အတူ ပေါင်းဘက်) ကူညီညာလုပ်ဖြင့် နှစ်လနီးပါးခန့်ကြာသောအခါ ကောင်းမြတ် ခရီးဆက်ရမည့်ရက်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

ကန်သာရွာသူအဖျိုတို့သည် မျက်ရည်ကလေး စို့စို့ဖြင့် ရွာအပြင်သို့ရောက်အောင် လိုက်ပို့ကြ၏။ ကောင်းမြတ်ဝတ်ရန် ပုဆိုးများ၊ တဘက်များ၊ ဖျင်စခေါင်းပေါင်းများ၊ တင်းတိမ်ငယ်များ စသည်တို့ကို ရက်လုပ်ပေးကြ၏။ ဒွေးဒေါ်မိကြီးအရွယ် အရီးလေးအရွယ် တို့က လမ်း၌ စားရန် မုန့်၊ ကောက်ညင်း၊ ထန်းလျက်၊ ပဲလှော်၊ မြေပဲဆုပ် စသော စား ဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ပေးလိုက်ကြ၏။ ကာလသားတို့ကလည်း ပလွေတို့မှအစ မိမိတို့ မြတ်နိုးရာရာ လက်ဆောင်တို့ဖြင့် ရွာပြင်သို့အရောက် တစ်အုပ်ကြီး လိုက်ပို့ကြ၏။ ကိုရင် မောင်နှင့် လေးငါးယောက်တို့ကမူ ကောင်းမြတ်သွားမည့်လမ်းသို့ တစ်နေ့ခရီး လိုက်ပို့ ရန်အတွက် ရွာအပြင်၌ လှည်းအသင့်ပြင်ထားကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည် မိမိထက် ငယ်သူ ကို နှုတ်ဆက်၊ ကြီးသူကို ကန်တော့ဖြင့် တစ်ရွာလုံး တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက်ဖြင့် နှုတ် ဆက် နေရသည်မှာ နံနက်ခင်းတစ်ခုလုံးပင် ကုန်လှလှအချိန်ကြာမြင့်ရ၏။

မလွဲမရှောင်သာသောကြောင့် နှင်းဥတို့အိမ်မှ ကျွေးလိုက်ကြသည့် နံနက်စာကို စား၍ ကောင်းမြတ်တို့ရွာမှ ထွက်လာကြသောအခါ နေဝန်းသည် မွန်းတိမ်းလှလှ ရှိလေပြီ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမျှ မရောက်ဖူး၊ မသိဖူးပါဘဲ မိမိအပေါ်၌ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန် ရှာလှသော၊ ကောင်းရှာလှသော ကန်သာရွာကလေးကို လှည့်ကြည့်ရင်း ကောင်းမြတ်သည် ခကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေ၏။ ခလောက်ကလေးတွေ ဒိုးဒိုးဒေါင်နှင့် နွားညီနောင် ကသော လှည်းယာဉ်ကလေးသည် ကောင်းမြတ်အား ကန်သာရွာနှင့် ဝေးရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ခေါ်ဆောင်လာ၏။

ခြံစံခြံတောက် ပူလောင်သော နေရောင်၏အောက်၌ သစ်ကြီးပါးကြီးတို့၏ အရိပ် တို့ဖြင့်လည်း အေးသော၊ မေတ္တာဖြင့်လည်းအေးသော၊ သောက်ရေချိုဖြင့်လည်း အေးသော ကန်သာရွာကလေးသည် တစ်စထက် တစ်စ တောတန်းတို့၏ အကြား၌ ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကောင်းမြတ်သည် မျက်ရည်ကလေးစမ်းစမ်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ကန်သာ ရွာသူရွာသားတို့၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း ရင်ထဲ၌ ဟာ၍လာ၏။

“သာလောက် ခင်မင်နေကြပြီးမှ ပြုန်းခနဲ ခွဲလာရတော့ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ထိခိုက် တယ်ဗျာ”

ကောင်းမြတ်၏အသံမှာ အကယ်ဆိုနှင့်နေ၏။ ကောင်းမြတ်၏ ရင်ထဲ၌ မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို ကိုရင်မောင်တို့ကလည်း သိ၏။ သို့သော် ကိုရင်မောင်တို့ အဖော်တစ်စု ကိုယ်တိုင် ကောင်းမြတ်ကို စကားမပြောနိုင်ကြရှာ။

□

အခန်း (၆)

နေခြည်သည် မြေပြင်၏ ရင်ပြင်ကို တောက်လောင်သည့် တပ်မက်မှုဖြင့် ပွေ့ဖက်ပွတ်သပ်ကာ အချိန်ရှည်လျားစွာ အငမ်းမရ နမ်းစုပ်ရင်း ခွဲခွာရမည်ကို စိုးရွံ့လျက် ဖျော့တော့သော မျက်လုံးညှိုးကြီးဖြင့် ကြည့်လေပြီ။

မြေမျက်နှာက ပြုံး၏။ နေခြည်၏ နမ်းစုပ်မှုကြောင့် နွမ်းလျသော်လည်း နုစိုသော မြေမျက်နှာသည် ရွှင်ယုသာယာမြဲ သာယာ၏။ ပိုးခေါင်ငှက်တို့သည် ချစ်သူမြေနှင့် လွမ်းသူနေတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို နာလိုစေဖွယ် တေးပွဲသီ၏။ ထိုအချိန်၌ နွမ်းပျော့သော မြေပြင်သည် မိမိ၏ ရင်ပြင်ထက်ရှိ မိုမောက်မောက် တောင်အထွတ်တို့အား ဖြူပါးလွှာရုံဖြင့် ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

အကျီစားသန်သော မြူးကြွကြွ တိမ်လိမ်တို့သည် တရွိုက်မက်မက် တသက်သက်နှင့် မခွဲခိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေသည့် နေလှလင်အား စကားနီရောင် ရွှေပဝါဖြင့် ရစ်ပတ်ဆီးထားကာကြ၏။ ပြာလှသော တောင်တန်းအစို့အစို့တို့သည် နေလှလင်၏ ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်မှုကို ခံထားရသဖြင့် နှင်းနို့ရည်များ စွတ်ဖိုလာကြ၏။ ချစ်သူမေနှင့် လွမ်းနေသူတို့၏ ခံသီးစွာ ခွဲခွာရခြင်းကို မြင်တွေ့ရသော ငှက်ငယ်သည် ကြေကွဲရင်နှင့်စွာ မပီမသ မြည်ကြွေးလိုက်သည်။

“တက်တက်တူ ခါးခါး”

ငှက်ငယ်၏ လွမ်းတေးသံနှင့်အတူ မိုးတိမ်တို့သည် ခဏချင်း ပြိုတော့မည့်ယောင် ဘက်လာကြ၏။ ရှစ်ရပ်ခွင်အုံ့မဲ့မြဲပြုရာမှ မျက်ရည်စိမ့်စို့ ငိုယိုကြလေပြီ။ ဤနေရာ ဤဒေသ၌ ရာသီဥတုတို့သည် အညှာလွယ်လှချေ၏တကား။

ဝမ်းနည်းလွယ်ကြသော မြက်ကလေးတို့သည် ကောင်းမြတ်၏ ခြေအစုံကို ဖက်သွယ်ကာ မျက်ရည်ဖြင့် လူးသုတ်ကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည် စွတ်ဖိုသောခြေကို ရုတ်သိမ်း

လျက် ကုန်းမြင်ကလေးရှိရာသို့ ပြေးတက်၏။ ထို့နောက် တစ်ဝန်တစ်ပိုး သယ်ယူလာ သည့် အထုပ်အပိုးတို့ကို ကိုယ်မှဖြုတ်ကာ ကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။ နဖူး၌ စို့နေသည့် ချွေးများကို သုတ်ရင်း ‘သည်ယနေလည်း လူနေအိမ်ခြေတို့နှင့် တွေ့ရ လိမ့်မည် မထင်တော့’ ဟု တွေး၏။

ဤနေရာ ဤဒေသသည် လူနေအိမ်ခြေတို့ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ ဝေးလံလှ သည့်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး တည်းခိုသည့် ‘နန်ပန်’ ရွာကလေးမှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ယနေ့ ပါဆိုလျှင် သုံးရက်မျှ ရှိလေပြီ။ ထိုသုံးရက်အတွင်း လူနေအိမ်ခြေတို့ကို မဆိုထားဘိ။ ခရီးသွားသူ ထင်းခုတ်သူ တစ်ယောက်တလေမှ လမ်း၌ မမြင်ရခဲ့။

သဘောကောင်း၍ ခင်မင်တွယ်တာတတ်ကြသော ကျေးချင် မွေးချင်ရှိလွန်းလှ သည့် ရှမ်းအဘိုးအို ဦးဝဏ္ဏနှင့် သမီးနန်းစောတို့သည် ကောင်းမြတ်အား လမ်း၌ စားစေ ရန် ခေါ်ပုပ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ပေးလိုက်ကြသည်။ ထိုခေါ်ပုပ်သည် နံနက်က ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ် ရာ ယခုအခါ ဝမ်းဟာဟာဖြင့် တစ်ညတာ အိပ်ဖို့ရန် နေရာရှာဖွေရချေဦးတော့မည်။

ကောင်းမြတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်၏။ မျက်ထားသန်သည့် မှိုင်း မှုန်ပြာညိုသော တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးတို့သည် ကောင်းမြတ်ကို ဝန်းရံထားကြကာ စိမ်းကားအေးစက်စွာ ငြိမ်သက်ကြည့်ကြ၏။ နဖူးပြင်၌ စို့ထင်နေသည့် ချွေးပေါက်ချွေး စက်တို့ကို သုတ်ရင်း မြင့်မားသော တောင်ကြီးတို့ကို အံတုမည်ဟူသော မျက်နှာထားဖြင့် ကောင်းမြတ်သည် ဝေးသို့ လှမ်းမျှော်၏။

ခရမ်းနီတွင် ပန်းရည်ကဲသော ပွင့်ဖတ်တို့ဖြင့် တစ်ပင်လုံး ဝေနေကြသော ချယ်ရီ ပင်ပျိုတို့သည် မြူချိုမည့်ဟန်ဖြင့် ကောင်းမြတ်ရှေ့တွင် ပင်ချင်းယှက်၍ ရပ်၏။

ပန်းပန်၍ ရပ်နေကြသော ချယ်ရီပင်တို့၏ လှဂုဏ်ဝင့်ဟန်သည် မောပန်းလာ သည့် ကောင်းမြတ်အား မြခက်ကို သတိရစေ၏။ ရန်စလာသည့် ချယ်ရီပင်ပျိုတို့ရှိရာ မှ ကောင်းမြတ်သည် ပင့်သက်နှင့်အတူ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲလိုက်သည်။

သန္တာနီလွင်လွင်တွင် အပြာရည်ဝင်သော ပွင့်ဖတ်တို့ဖြင့် ကိုယ်လုံးပြည့် ဆင်ထား ကြသည့် ပုပြတ်ပြတ် မက်မွန်ပင်ကလေးတို့သည် ကြည့်ရှင်သောဟန်ပန်ဖြင့် ကောင်းမြတ် အား မျက်နှာချိုသွေး၏။ အသွင်ကလေးယဉ်စစဖြင့် ပန်းပန်လျက် လှနေကြသော ပုပြတ် ပြတ် မက်မွန်ပင်ကလေးတို့ကို မြင်ရသောအခါ မိပဲကို သတိရလာ၏။

“အို... ဘယ့်နှယ်”

ကောင်းမြတ်သည် တစ်ယောက်တည်း စိတ်တိုစွာ အသံထွက်လာ၏။ ထို့နောက် အခြားတစ်ဖက်ဆီသို့ ပြေးသွားမိ၏။ ကမူကလေး၏ ဆင်ခြေလျှာထိပ်သို့ ရောက်လာ သည်။ မိမိ ရောက်နေသော ကုန်းမြင့်သည် သိပ်မမြင့်လှဟု ထင်ရသော်လည်း အနိမ့် ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါမှ တမျှော်တခေါ်ချည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆင်ခြေလျှောတစ်လျှောက်၌ ပွင့်ချပ်တို့ဖြင့် ရစ်ပတ်လွှမ်းရုံ မယ့်တစ်ပင်လုံး ရက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံနေကြသော မက်ကောပင်၊ မက်မန်းပင်ကြီးတို့သည် အချင်းချင်း တိုးစေ့ရပ် နေကြ၏။

ဆင်ခြေလျှော၏ အဆုံးအခြေတွင် စမ်းရေအေးသည် ကွေ့ကာ သွယ်ကာ တေးဖွဲ့ သီရင်း စီးဆင်း၏။ စမ်းရေအေး၏ တေးသံသာကြောင့် မက်ကောပွင့်၊ မက်မန်းပွင့်ကလေး တို့သည် မိခင်ရင်ခွင်ကို စွန့်ခွာလျက် မြက်ခင်းမြေသာသို့ ဆင်းလာဝိုင်းဖွဲ့ ကကြ၏။ အချို့ကမူ ရေမြေဆုံးအောင် မျောပါတော့မည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် စမ်းရေအေး၏ တေးသံ ရိုရာသို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဆင်းလာကြလျက် လှုပ်ရှားအောင် ပြုစွမ်းအားသည့် ဂယက် ငယ်ကလေးများအတွင်းသို့ ရင်တဖိုဖိုဖြင့် သက်ဆင်းပစ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ ဖြူလွသော ပန်းကလေးများသည် စမ်းရေစီးတွင် အစီအရီ မျောပါသွားကြသည်။

ဖြူစင်နုရွသော မက်မန်းပွင့်၊ မက်ကောပွင့်တို့ကို မြင်ရသောအခါ ကောင်းမြတ် သည် အညစ်အကြေးတို့၏ ကင်းရာကုန်ရာဖြစ်သော ဖြူစင်မြင်မြတ်သည့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမျိုးတို့ကို သတိရရာမှ မျက်စိထဲ၌ ပွဲကျောင်းကို မြင်လာ၏။ ဆရာတော် နှင့်တကွ ကိုရင်ကြီး ဒိုးကလေး၏ မျက်နှာသည် ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် မင်သေ့ထိုးရာ၌ အတူပါလာကြသော ရောင်းရင်းဘက်များနှင့်တကွ ရွာရှိအပျိုတစ်စုတို့ကို သတိရလာ၏။ ဂယက်ထသော ရွာအပျိုတို့၏ လှုပ်ရှားမှုရာ ရေစီးကြောင်း၌ ကောင်းမြတ်သည် ရင်တဖိုဖို ဖြင့် မျောပါနေရ၏။

သတိရခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်းတို့သည် စိတ်ဓာတ်ကို ပျောည့်စေ၏။ သတ္တိကို ယုတ်လျော့စေ၏။ ထို့ကြောင့် “ဒါ ယောက်ျားကောင်းတို့အလုပ် မဟုတ်” ဟု ခံတ်ကိုတင်း၏။ သို့သော် “ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ကြင်နာမှုကို ရင်ဝယ်ပိုက်တတ်သည့် လူသားတိုင်းတို့၏ အလုပ်ပါတကား” ဟု တွေးမိပြန်၏။ ထိုအခါ မြေလည်းမပြေ၊ တင်းနေ ပါသော်လည်း မရ။ မြင်နေရသော မိုးတိမ်တို့နှင့် ပြိုင်၍ မှုန်မှိုင်းရ၏။ ထိုစဉ် ကောင်းမြတ် ၏ လွမ်းစိတ် ဆွေးစိတ် အတွေးစိတ်တို့ကို ရုတ်ခြည်း ဖြတ်တောက်ပေးနိုင်သည့် အကြောင်း ဘစ်ခု ပေါ်လာ၏။

ကောင်းမြတ်သည် ရှေ့သို့ နှစ်လမ်းမျှတိုးကာ အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဒဏ်ရာရလာဟန်တူသည်ဟု ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

ထိုအရာသည် သွင်သွင်စီးနေသည့် စမ်းချောင်း၏ သံခုံအစပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုး လာနေ၏။ သစ်ရိပ်အောက်မှ ထွက်လာသည်နှင့် ချစ်စဖွယ်လှသော၊ ဝသော ဒရယ်ပြောက် ကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာ၏။

ဝသော လှသော ဒရယ်လေးသည် ငယ်လွန်းလှ၏။ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း တိုးလိုက် နောက်ခြေနှစ်ချောင်းက မထောက်နိုင်ဘဲ လဲသွားလိုက်နှင့် ဖြစ်နေရာ၏။ ဝိုင်း

နေသော မျက်လုံးကလေးသည် အကြောက်လွန်နေသောကြောင့် ခဲပြာရောင် ပေါက်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် နောက်ခြေနှစ်ချောင်းတို့က လုံးဝ မထောက်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးသေလျက် သံပြင်ပေါ်၌ ဒရွတ်တိုက်နေ၏။ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နားနေပြီးနောက် ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှ တိုးပြန်၏။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းနှင့်တကွသော ကိုယ်တစ်ပိုင်းသည် သံပြင်ပေါ်၌ ဒရွတ်တိုက်ပါလာ၏။ နားရွက်ကလေး နှစ်ဖက်ထောင်လျက် စိုးရွံ့ဟန် ပေါ်နေသော ဒရယ်ကလေး၏ ဦးခေါင်းသည် မတ်မတ်ထောင်ကာ ချစ်စဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒဏ်ရာ ရရှာလာတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်ကရလာသည့် ဒဏ်ရာ ပါလိမ့်။ လူမုဆိုးနဲ့ တွေ့လာလေသလား။ တောသားမုဆိုးနဲ့ တွေ့လာလေသလား။”

လူမုဆိုးနှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဖြစ်လျှင် မိမိသည် မကြာမီအတွင်း လူနေအိမ်ခြေတိုကို တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၏။ ‘တောသားမုဆိုး ဟင်းပျို’ ဟု ခေါ်သော ကျားနှင့် တွေ့လာခြင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိလည်း သတိထားရချေတော့မည်ဟု စဉ်းစားရင်း ခါးသို့ စမ်းမိ၏။

ကောင်းမြတ်၏ခါး၌ အဘိုး၏လက်ထက်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ချပ်လျက် ပါလာသည်။ အဘိုးသည် မိမိ၏ ဓားမြှောင်ကို ကိုးသိမ် ကိုးကျောင်း ကိုးသင်္ချိုင်းတို့မှ သံများဖြင့် စီရင်ပြုလုပ်ထားခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုဓားမြှောင်ကို မြင်လျှင် ချစ်ချင်စဖွယ် လှပ၏။ ဓားမြှောင်ရိုးကို စိုင့်ချိုဖြူဖြင့် ပြုထား၏။ ဓားမြှောင်ခွေးကို မိုးကြိုးဖြင့် ပြု၏။ ထိုမိုးကြိုးခွေး၌ အရည်ရင့်သော မဟူရာကျောက်တစ်တန်း စီခြယ်ထား၏။

ထိုဓားသည် အမြင်သာ လှရုံမျှမဟုတ်။ ထိုဓားကို ကိုင်၍ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ဆိုင်ခံရသော ရန်သူသည် အလိုလို တုန်လှုပ်၍ တွန့်ဆုတ်သွားရသည်ဆို၏။ ထို့ပြင် အပြီးအစီးရှိသူတို့ကိုလည်း ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းသည်ဟု ကျော်ကြားလှ၏။

ကောင်းမြတ်သည် ခါး၌ ချပ်ထားသည့် ဓားမြှောင်ရိုးကို ဆုပ်ကိုင် စမ်းသပ်ပြီးနောက် သနားဖွယ် မြင်နေရသော ဒရယ်ပြောက်ကလေးရှိရာဆီသို့ အမှတ်မထင် ဆင်းလာ၏။ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်သော ခဲရောင် မျက်လုံးပိုင်းကလေးဖြင့် ထိတ်လန့်နေရှာသော ဒရယ်ပြောက်ကလေးသည် ကောင်းမြတ်ကို မမြင်နိုင်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် ကောင်းမြတ်၏ ခြေလှမ်းသည် အလိုလို တုံ့ရပ်သွား၏။

တောစပ်သစ်ရိပ်ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဒရယ်ပြောက်ကြီး တစ်ကောင်သည် ခေတ္တမျှရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် ဒရယ်ငယ်ကလေးရှိရာသို့ အပြေးသွား၏။ ထို့နောက် လဲနေသော ဒရယ်ပြောက်ကလေး၏ ဦးခေါင်းနှင့်တကွ မလှုပ်ရှားနိုင်သော နောက်ခြေနှစ်ချောင်းတို့ကို ယူယာရှာ လျှာနှင့် လျက်ပေး၏။ ဒဏ်ရာရနေသော ဒရယ်ငယ်သည် ဒရယ်မကြီး၏ ကိုယ်ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် ခေါင်းဖြင့် ဝှေ့၏။

ဤသနားဖွယ်ကောင်းသော ဒရယ်ပြောက်နှစ်ကောင်သည် မိခင်နှင့် သားငယ်ပါ တကားဟု ကောင်းမြတ်က ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်၏။ ထိုစဉ် လျှာဖြင့် လျက်ပေးနေသော ဒရယ်မကြီးသည် မရွေ့ရှားနိုင်တော့ပြီဖြစ်သော ဒရယ်ငယ်ကလေး၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ခွရပ်လျက် နို့ချိုတိုက်ပေးရှာ၏။

မိခင်ဒရယ်ပြောက်မကြီး၏ ကြင်နာစိတ်သည် ကြည့်နေသော ကောင်းမြတ်ကို ကူးစက်လာသောအခါ ကောင်းမြတ်သည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် အနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက် သွား၏။

ထိုစဉ် ရိပ်ခနဲ မြင်သွားဟန်ရှိသော ဒရယ်ပြောက်မကြီးသည် နို့စို့နေသော သား ငယ်ရှိရာမှ ရုန်းထွက်ကာ ဆယ်လှမ်းခန့်ပြေးလွှားလိုက်၏။ ထို့နောက် နေရာ၌ ရပ်လျက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်လုံးညိုကြီးဖြင့် ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်၏။ ပြီးလျှင် သား ငယ်ကို ကြည့်၏။ ထို့နောက် ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်ပြန်၏။

ရန်သူနှင့်မတူသော ကောင်းမြတ်၏ လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်ကာ သားငယ်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းခန့် ပြန်တိုး၏။ ထို့နောက် အော်မြည်၏။ ဒရယ်ပြောက်ကလေးသည် ပြန်၍ အော်မြည်၏။ သားအမိ နှစ်ယောက် အဝေးမှကြည့်လျက် အပြန်အလှန် အော်မြည်အသံ ပေးနေကြသည်ကပင်လျှင် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ဒရယ်ပြောက်ငယ်သည် မိခင်ကိုကြည့်ရင်း အော်မြည်နေရာမှ နောက်ခြေနှစ်ချောင်း ကို ဒရွတ်တိုက်ဆွဲကာ မိခင်ရှိရာသို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ သွား၏။ သို့သော် ရောက်အောင် မသွားနိုင်ဘဲ မိခင်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ကြည့်ရင်း ရပ်နေရ၏။

မိခင် ဒရယ်ပြောက်မကြီးသည် သားငယ်ကို မမှိတ်မသုံကြည့်လျက် အော်မြည် နေရာမှ သားငယ်ရှိရာသို့ သုံးလေးလှမ်းခန့် တိုးပြန်၏။ ထို့နောက် ကောင်းမြတ်ကို တစ်ချက်မျှကြည့်ရင်း သားငယ်ကို အသံပြုပြန်၏။ သားငယ်က မည်သို့မျှ မလာနိုင်သော အခါ ကောင်းမြတ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ပြီးနောက် သားငယ်ရှိရာသို့ အော်မြည် ရင်း ပြေးသွား၏။ အနီးသို့ရောက်သော် ကြေကွဲဖွယ်အသံဖြင့် အော်မြည်ရင်း သားငယ် ၏ ဦးခေါင်းကို လျက်၏။ ထို့နောက် သားငယ် နို့စို့စေရန် မိမိ၏ ကိုယ်အနေအထားကို အသင့်ပြင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သားငယ်၏ ဒရွတ်ဆွဲနေသော နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို လျက်ပေးပြန်၏။

ထိုစဉ်၌ပင် ဒရယ်ပြောက်ငယ်သည် မိခင်၏နို့အုံကို ဦးခေါင်းဖြင့် ပွတ်သပ် တိုး ဝှေ့ရာမှ နို့စို့၏။ တိရစ္ဆာန်သားအမိတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ကောင်းမြတ်အား မိမိ ဘဝကို ခေတ္တ မေ့လျော့နေစေ၏။ ကောင်းမြတ်သည် ဒရယ်ပြောက်သားအမိကို ငေးငိုင့် ကြည့်နေစဉ် ကလေးငယ်သည် နို့ချိုကိုလွှတ်ကာ မိခင်၏ခေါင်းရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်မော်

၏။ မိခင် ဒရယ်ပြောက်မကြီးသည် တမ်းတစွာမော့နေသော သားငယ်၏ဦးခေါင်းကို လှည့်၍ လျက်ပေးရာမှ ငေးစိုက်နေသည့် ကောင်းမြတ်ကို မြင်ပြန်၏။

တွေ့ကြည့်နေရာမှ ထိတ်လန့်စွာ ထွက်ပြေးရန် အနေအထားကိုပြင်၏။ ထိုအခါ ဒရယ်ပြောက်ငယ်၏ကိုယ်ကို တိုးတိုက်မိကာ ဒရယ်ပြောက်ငယ်၏ တရွတ်ဆွဲနေသော ကိုယ်သည် လှုပ်ရှားသွား၏။ ဤတွင် ဒရယ်ပြောက်ငယ်၏ ပေါင်ထိပ်၌ စူးဝင်နေသော မြားဒဏ်ရာကို ကောင်းမြတ်က မြင်လိုက်သည်။

မြားသည် ပင်ကိုအရှည်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် စူးဝင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ခပ်စောစောကတည်းက ဒရယ်သားအမိ၏ ချစ်ခြင်းကိုမြင်၍ ကြင်နာသနားစွဲရှိနေသော ကောင်းမြတ်သည် ကလေးငယ်၌ စူးဝင်နေသည့်မြားကို မြင်ရသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် ဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ နာကြည်းလှုပ်ရှားသွား၏။ မျက်ခြည်မပျက် အထိတ်တလန့် ကြည့်နေသော ဒရယ်မကြီးသည် ကောင်းမြတ် လှုပ်လိုက်သည်ကို မြင်သည်နှင့် စွေခနဲ ဘေးသို့ရုန်လျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်အောင် ပြေးပြီးမှ ရပ်၏။ ဒရယ်မကြီးသည် သားငယ်ကိုပစ်၍ ဝေးဝေးလည်း မပြေးနိုင်။ ကောင်းမြတ်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့လျက် နာကြည်းတုန်လှုပ်သည့် မျက်လုံးဖြင့် စူးစူးကြည့်နေ၏။

ကောင်းမြတ်သည် မိခင် ဒရယ်ပြောက်မကြီးကို လှမ်းကြည့်မိရာမှ ဒရယ်ငယ်လေး ဆီသို့ သွား၏။ ဒရယ်ငယ်သည် နောက်ခြေနှစ်ချောင်း တရွတ်ဆွဲလျက်ပင် အားရှိသမျှ ခြေလက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ပြေးသေး၏။ သို့သော် မပြေးနိုင်ရှာ။

ကောင်းမြတ်သည် ထိတ်လန့်နေသော ဒရယ်ပြောက်ကလေး၏ လည်ပင်းကို ကြင်နာယုယစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိမိရှိရာသို့လည်း မလာဝံ့။ သားငယ်ကိုလည်း ကူညီမှုမပေးနိုင်။ ဝေးရာသို့ မပြေးရက်ဘဲ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေသော ဒရယ်မကြီးအား တစ်ချက်မျှကြည့်ရင်း ဒရယ်ပြောက်ကလေးကို ပိုင်နိုင်စွာကိုင်၏။ ထို့နောက် စူးဝင်နေသည့် မြားဒဏ်ကို ဆွဲနုတ်၏။

လည်ပင်းမှသိုင်း၍ ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံးအား တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပွေ့ဖက်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဖြေလျော့လိုက်သည်နှင့် ဒရယ်ငယ်သည် ပြင်းထန်စွာ ရန်းကန်ကာ ကောင်းမြတ်လက်ထဲမှ ပြေးထွက်ရ၏။ ဒရယ်ငယ်၏ ကိုယ်နောက်ပိုင်းသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ မြေမြင့်သို့ တရွတ်ဆွဲလျက် လဲကျပြီးနောက် ပြန်၍ ထူထောင်နိုင်ကာ ပေါက်ဆွဲ ပေါက်ဆွဲဖြင့် မိခင်ရှိရာသို့ ရောက်သွား၏။ မိခင်သည် သားငယ်၏ဦးခေါင်းကို ဦးခေါင်းခြင်း ဆီးကြိုကပ်လိုက်ပြီးနောက် သားငယ်ကိုစောင့်လျက် သားငယ်နှင့်အတူ ပြေး၏။

တောစပ်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သော တိရစ္ဆာန်သားအမိရှိရာဘက်သို့ ငေးငိုင်

ရင်း ရင်ထဲ၌ အေးချမ်းနှစ်သိမ့်နေစဉ် ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းလာသည့် မြေခဲကြောင့် ကောင်းမြတ်သည် ဆတ်ခနဲ အသံလာရာသို့ လှည့်၏။

နီကြောင်သော ဆံပင်မှတ်ဆိတ်၊ ကြမ်းတမ်းနီရဲသောအသား၊ မြင့်မားသောအရပ်၊ ကြောင်စိမ်းသော မျက်လုံးရှိသည့် တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ဖူးသော လူသားတစ်ဦးကို တွေ့၏။ မတ်ခနဲနေရာတွင် ရပ်၏။ ဖျတ်ခနဲခါးမှ ဓားကိုဆုပ်၏။ အသက်မရှူ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ထိုလူသားကြီး၏ မျက်နှာကို မေးကြည့်၏။

မြင့်မားသောလူကြီးသည် ဖျတ်လတ်မြန်ဆန်လွန်းလှသော ကောင်းမြတ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရင်း ကောင်းမြတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်၏။ ထို့နောက် စိုးရိမ်သတိထားနေသော မျက်လုံးနှင့် ကောင်းမြတ်၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။ ကောင်းမြတ်သည် အရောင်လဲ့နေသော ဤလိုမျက်လုံး စိမ်းစိမ်းရှိသည့် လူသားများကို မမြင်ဖူးသည် ဖြစ်ရာ ကြည့်နေရင်း မွေးညင်းများ ထောင်လာ၏။ စာပေထဲ၌ တွေ့ဖူးရာတွင် ဘီလူးဆိုတာ မျိုးဖြစ်လျှင် မိမိတို့ကျောင်း၌ ထုထားသည့် အရပ်တွေအတိုင်း မြင်ရမည်ဟု တွေး၏။

ရာမ၊ လက္ခဏာနှင့် မယ်သီတာတို့သည် မှော်ရုံတောသို့ ရောက်သောအခါ ‘ဒုသ’ နှင့် ‘ခရ’ အမည်ရှိသော ဘီလူးမ မိဂမ္ဘီ၏ သားတို့နှင့်တွေ့ကြသည်ဟု ဆို၏။ ဤလိုတောကြီး တောင်ကြီးမျိုး၌ ဘီလူးမဟုတ်သည့်တိုင်အောင် မကောင်းဆိုးရွား သရဲတစ္ဆေ နာနာဘာဝတွေကို တွေ့နိုင်၏။ ဤမျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနှင့် မြင့်မားထွားကျိုင်းသလောက် အလုံးအထည်ကြီးသော အကောင်ကြီးသည် လူသားတော့ မဟုတ်တန်ရာဟု တွေးလျက် ဘီလူးတို့ နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသည်ဟု ဆရာတော်ပြောသော မေတ္တာသုတ်ကို စိတ်တွင်းမှ ရွတ်ဆို၏။ ကောင်းမြတ်၏စိတ်၌ ဤသတ္တဝါကြီး၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ် ပြေလျော့ ပျော့ပျောင်းလာသည်ဟု မှတ်ထင်လိုက်၏။

“ဟိတ်-တောသား မကြောက်ပါနဲ့ကွ။ မောင်မင်းလက်ထဲက ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပါ”

ကောင်းမြတ်သည် ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။ ထို့နောက် လူလို စကားပြောသော အကောင်ကြီးအား အံ့ဩနေ၏။ သတ္တဝါကြီးသည် ကောင်းမြတ်၏ လက်တစ်ဖက်ဆီ၌ ရှိသော သွေးစွန်းနေသည့် မြားတံနှင့် ဓားမြှောင်သို့ မျက်စိရောက်သွားရာမှ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၏။

“ပြောတာ မကြားဘူးလား။ မောင်မင်းလက်ထဲက ဓားကို သိမ်းလိုက်ပါ။ ဓားကို မသိမ်းလျှင် မောင်မင်း၏ လည်ပင်းကို ကျွန်ုပ် လိမ်ချိုးရပါလိမ့်မယ်”

ကောင်းမြတ်သည် သတ္တဝါကြီး၏ မျက်နှာကို မျက်ခြည်မပြတ်မခံဘဲ ကြည့်ရင်း မိမိလက်ထဲရှိဓားကို မိမိခါးသို့ တဖြည်းဖြည်းစမ်းလျက် ပြန်ညှပ်၏။ သို့သော် မိမိကိုယ်ကို မှ ခုခံရန်အတွက် အနေအထား အသင့်ပြင်ဆင်နှင့်၏။

“သင်နှင့်ငါ ရန်သူမဟုတ်ကြ။ သင့်ကို ငါ ရန်မပြု၊ ငါ ပြုခဲ့ဖူးသောကုသိုလ်တို့ အတွက် သင့်ကို အမျှပေးတယ်။ သင် ဒီက ထွက်သွားတော့”

သတ္တဝါကြီးသည် ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်၏။ မျက်လုံးစိမ်းကြီး နှစ်ခုသည် အရောင်ထွက်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ နီညိုသော ပါးပြင်မှ နီကြောင်သော အမွှေးဖွားကြီးများ လှုပ်လာကြ၏။

“ဘာကူ... မောင်မင်း ကျွန်ုပ်ကို ဘာမှမပေးသေးပါလား။ မောင်မင်း ကျွန်ုပ် သားကောင်ကို ဘယ်မှာ ဂုဏ်လိုက်သလဲ။ ကျွန်ုပ် သားကောင်ကို မောင်မင်း ယူထားရင် ကျွန်ုပ်သားကောင်အစား မောင်မင်းကိုဖမ်းပြီး ကျွန်ုပ် စားရမယ်”

သတ္တဝါကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ခြောက်လန့်သည့်ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုး၏။ ကောင်းမြတ်သည် နောက်သို့ဆုတ်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ထားသော မြားတံကို လွှတ်ချလိုက်၏။

“မတိုးနဲ့... ရှေ့ကိုမတိုးနဲ့၊ ငါ မင်းကို...”

ကောင်းမြတ် အထိတ်တလန့် အော်နေဆဲဥပင် သတ္တဝါကြီးသည် ကောင်းမြတ်၏ ပခုံးကို လှမ်းဆုပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ‘ဘုန်း’ ခနဲမြည်သောအသံနှင့်အတူ သတ္တဝါကြီးသည် သဲပြန့်ပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်သွား၏။ ကောင်းမြတ်သည် လဲကျနေသောအကောင်ကြီးအား ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသော အနေအထားနှင့် မျက်ခြည်မပြတ် အပေါ်မှ စီးကြည့်နေ၏။ ကောင်းမြတ်သည် အံ့ဩနေ၏။ ပကတိ လူသားအချင်းချင်း ထိကိုင်ရသလို ထိ၍ ကိုင်၍ရသော အကောင်ကြီးအား သရဲတစ္ဆေတော့ မဟုတ်တန်ရာဟု တွေးတောမိလာ၏။ ကောင်းမြတ်က အံ့အားသင့်သလို သတ္တဝါကြီးကလည်း အံ့အားသင့်နေ၏။ မိမိ၏ ရင်ဘတ်ဖျံ့ရှိသော အကောင်ငယ်ကလေးက မိမိအား လေထဲသို့ မြောက်လွင့်စေလျက် သဲပြန့်ပေါ်သို့ ‘ဘုန်းခနဲ’ ကျအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်ပါသလဲဟု တွေးမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ပြုလုပ်လိုက်ပုံမှာ လျှပ်ပြက်သလို မြန်ဆန်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအား လက်ကို ကိုင်လိုက်သလော။ ခါးကို ကိုင်လိုက်သလောဟုကို တွေးမရအောင် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ‘ဖျဉ်း’ ခနဲ စိတ်ဆိုးလာသည် ဖြစ်သောကြောင့် ‘လည်ကုပ်’ ကို ကိုင်၍ဖမ်းပြီး မှတ်လောက်သားလောက် ဆုံးမပြီးမှ “မောင်မင်း ငါ့ကို ပသို့ လုပ်လိုက်သလဲ” ဟု မေးကြည့်မည် စသဖြင့် တွေးလျက် ဝုန်းခနဲ ကျားဆွဲသလို ကောင်းမြတ်၏ ‘လည်ကုပ်’ အား ခုန်ဆွဲလိုက်၏။

တစ်ပြိုင်နက်ပင် ရင်ထဲ၌ အေးခနဲဖြစ်သွားလျက် စမ်းချောင်းကလေး၏ ရေစပ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျရပြန်၏။ ယခုတစ်ကြိမ်ကျရာ၌ ပထမအကြိမ်ထက် အကျနာသောကြောင့် ပို၍ စိတ်ဆိုးမိ၏။ ခူးတစ်ဖက်သည်လည်း ကျောက်တုံးတစ်ခုနှင့် ဆောင်မိလိုက်သည်ဖြစ်ရာ အတော်ကြီး နာကျင်လာ၏။ ဒေါသဖြစ်လှသောကြောင့် ဘာတွေ ကြိုးဝါး

မိမိမှန်းမသိ၊ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ကြိမ်းဝါးရင်း ရုတ်ခြည်း လဲနေရာမှထကာ အတင်းဝင် အတင်းတိုးလျက် မိမိ အားသန်သလို လက်သီးဖြင့် စွတ်ထိုး၏။

“ဒီကောင်ကလေးတော့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်မှ” ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး မျက်ခွက်ကို စွတ်ထိုး၏။ ထန်းသီးလုံးခန့်ရှိသော လက်သီးဆုပ်ကြီးသည် လေထဲသို့ ရောက်သွားလျက် ကောင်လေး ပျောက်သွား၏။ ချက်ချင်း မိမိဘေးဘက်သို့ ရောက်နေကြောင်းကို သိရသဖြင့် ကျကျနန မျက်နှာချင်း ရင်ဆိုင်ပြီး သည်တစ်ချိန် မိမိရရ အားသွန်လျက် ထိုး၏။ လက်သီးဆုပ်ကြီးသည် လေထဲသို့ လွန်သွားပြီးနောက် မိမိသည် အရှိန်လွန်လျက် ကောင်ကလေး၏ ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ပင် မိမိသည် ကောင်ကလေး၏ ကျောနောက်၌ မြေကြီးသို့ ဦးစောက်ကျကာ မိမိ၏မျက်နှာ၊ ရင်ဘတ်၊ နံကြား စသည်တို့တွင် ခဲလုံးတွေနှင့် ဆုပ်ပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို ကောင်ကလေး၏ တံတောင်ချက်များ ထိသွားသည်ဟု သိလိုက်ရ၏။ ပူခနဲ အောင်ခနဲ ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၍ မပြီးဆုံးသေးမီပင် မြင်းအကန် ခံလိုက်ရသလို မိမိ၏မျက်နှာ၌ သုံးချက်ခန့် ထူခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် မိမိသည် ကောင်ကလေးက ကျောပေါ်၌ စောက်ထိုး ဖြစ်နေရလျက် ကောင်ကလေးက မိမိ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပခုံးပေါ်၌ ထမ်းထားသည်ဟု သိရ၏။ ဤအသိဝင်သောအချိန်သည် မိမိသည် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ အားအင်ကုန်ခန်းနေလေပြီ။

“ဟေး... လွတ်လိုက်စမ်း၊ ဘောက်မဲ့ သတ်ပုတ်နေကြရသာတုံး”

နှုတ်ခမ်းမွေး ခပ်ပါးပါးနှင့် မျက်လုံး စူးစူးရဲရဲရှိလှသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါအချို့နှင့်အတူ လက်နက်မျိုးစုံတို့ကို ကိုင်ဆောင်ကြလျက်။ မင်းပုန်းဟန် ဆန်သော လူသူတို့ကို ကြည့်ရင်း ကောင်းမြတ်သည် မိမိ၏ ကျောထက်၌ စောက်ထိုးဆွဲ၍ ချုပ်ကိုင်ထားသော အကောင်ကြီးကို လွတ်ချလိုက်၏။ အကောင်ကြီးသည် ကောင်းမြတ်၏ နောက်ဘက်ခြေရင်း၌ ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်သည့် အရပ်ကဲ့သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွား၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင် ငါ့အမြောက်ဗိုလ်ကို ဘောက်မဲ့ ပြုသတုံး။ သင်းကို ဖမ်းထားကြလဟဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် အားကောင်းမောင်းသန် လူကြီး လေးယောက်တို့သည် ကောင်းမြတ်အနီးသို့ အပြေးရောက်လာကြ၏။ လူသူတို့ကို မြင်ရသဖြင့် အစကတည်းက ပြေးရန် ရုန်းရန် စိတ်မကူးသော ကောင်းမြတ်သည် အလွယ်တကူပင် အချုပ်အကိုင် ခံလိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းမွေးပါးပါးနှင့် လူကြီးသည် ပုံလျက်လဲကျနေသည့် မျက်လုံးစိမ်းသော အကောင်ကြီးအား သတိရအောင် ပြုစုစေ၏။ ထို့နောက် ကောင်းမြတ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ကောင်းမြတ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၏။ ထိုစဉ် ကောင်းမြတ်ကို ဝိုင်းချုပ်ထားကြသည့် လူကြီးလေးယောက်တို့က ကောင်းမြတ်အား ဒူးတုပ်၍ ထိုင်စေကြ၏။

“နေပစေ နေပါစေ၊ သင်း ဘာကမှ မသိသေးသည့် ကျေးတောသားနဲ့ တူသဟဲ့။
ဟိတ် ကျေးတောသား၊ နှင်တို့ ပသိုဖြစ်ကြသည်ကို တင်စမ်းလဟဲ့”

ကောင်းမြတ်က မိမိသည် မိမိတို့ ရွာသားများ ရှိကြသည်ဟု ကြားရသော ကောင်းတုံ
ခံမြို့ရှိ အောင်တပ်တော်ထံသို့ ဝင်ရောက်ရန် ရွာမှ ထွက်လာခဲ့သော လမ်း၌ ခရီးရက်ရှည်
ကြာလာခဲ့ပုံ၊ ယခု နောက်ဆုံး နန်းပန်ရွာမှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ လူသူ လုံးဝမတွေ့ဘဲ ၃
ရက်မျှအကြာတွင် ဤနေရာသို့ ရောက်လာပုံ၊ ဒရယ်ပြောက်သားအမိကို တွေ့ရပုံ၊ ဒရယ်
ငယ်၌ စူးဝင်နေသည့်မြားကို မိမိ နှုတ်ပေးလိုက်ပုံ၊ မကြာမီ ဤမျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနှင့်လူကြီး
ရောက်လာရာ မိမိက မကောင်းဆိုးရွား သရဲတစ္ဆေ ထင်သဖြင့် စိတ်တွင်း၌ မေတ္တာသုတ်
ပရိတ်ကို ရွတ်နေရပုံ၊ ထို့နောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သတ်ပုတ်ကြရာ မိမိက
ကြောက်ကြောက်နှင့် မရဲတရဲ ခုခံသတ်ပုတ်မိပုံတို့ကို အမှန်အတိုင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
ပြောပြ၏။

ဝိုင်းဝန်းပြုစုထားကြသဖြင့် သတိရစဖြစ်နေသော မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနှင့်လူကြီးက
လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ မောင်မင်း ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အဝတ်ဖွပ်လျှော်သလို ပြုမှု
သတ်ပုတ်သည်။ ကျွန်ုပ်လောက် ချောမောခန့်ညားသူကိုလည်း သရဲတစ္ဆေဟု ထင်သေး
သည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော လူချောလှလှမျိုးကိုမှ မြင်ဖူးသေးဟန် မတူသော မောင်မင်း
သည် အလွန်ရှိုင်းပျသည့် အရပ်က လူကလေးဖြစ်ဟန် တူပကော”

မျက်လုံးစိမ်းကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း နှုတ်ခမ်းမွှေးပါးပါးနှင့် လူကြီး၏ ဘေး
သို့ မားမားမားမားနှင့် ရောက်လာ၏။ နီကြောင်သည့် ပသိုင်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးကြီးများ
တဖားဖားနှင့် ရှိနေသော်လည်း ယခုမြင်နေရသည့်အချိန်၌ သဘောကောင်း၍ ပျော်ရွှင်
တတ်သော အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိနေ၏။

သူသည် ကောင်းမြတ်က မော့ကြည့်လိုက်ချိန်၌ မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်လိုက်ပြီး
လျှင် ရှုံ့မဲ့ပြ၏။ ထို့နောက် ကျောကိုကော့လျက် ခါးသို့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် နှိပ်ပြ၏။

“မောင်မင်းသတ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ် ခါးနာသွားသည်။ မောင်မင်း ကျွန်ုပ် ခါး
နာခြင်းပျောက်အောင် ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းကောင်း နှိပ်ပေးရမည်။ ဤသို့ လုပ်မပေးလျှင်
မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် အမြောက်ရှေ့မှာ ရပ်ခိုင်းပြီး မောင်မင်းခါးကို ကျွန်ုပ်အမြောက်နှင့်
ပစ်ချိုးမည်။ ကြားလား”

မျက်လုံးစိမ်းနှင့်လူကြီးသည် အပြီးအမှတ် ထားဟန်မရှိ။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးမလုပ်။
ခပ်ပျော်ပျော် ခပ်နောက်နောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးပြော၏။ နောက်ပါတို့သည် မျက်လုံးစိမ်း
ကြီး ပြောသည်ကို ပြီးရယ်လိုကြသော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြုံးကြ။ ရိုသေလေးစား
ဟန်ဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားကြ၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးပါးပါး အကြီးအကဲနှင့်တူသော ကောင်းမြတ်

ကို မေးစစ်နေသည့် လူကြီးကား သဘောကောင်းပုံ ရသော်လည်း မျက်နှာတည်လွန်း၏။ ထိုလူကြီး၏ မျက်လုံးသည် ရင်းနှီးချစ်ခင်လေသလား။ ကြီးကျယ်ဝင့်ဝါလေသလား။ အပြစ်ရှာ ရန်လိုနေသလားဟု ဘယ်လိုမျှ ခွဲခြား၍ မသိနိုင်သော မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည့်အပြင် စူးရှ ရဲတင်းလွန်းလှ၏။ လူကြီးသည် ထိုစူးရှရဲတင်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကောင်းမြတ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

ကောင်းမြတ်သည် ထိုလူကြီးအား မော့ကြည့်မိရာမှ မိမိ၏ ရင်ထဲရှိ အသည်းနှလုံးများ သို့တိုင်အောင် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည့် မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ မိမိမျက်လုံးအား မသိမသာ လွှဲဖယ်ပေးလိုက်၏။ လူကြီးက ကောင်းမြတ်ကို သိလိုသမျှ ဆက်လက်မေး၏။ ကောင်းမြတ်က ဖြေ၏။ မေးရင်းဖြေရင်းနှင့် ဤလူကြီးသည် ကောင်းတုံ့ခံတပ်မှ အကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကောင်းမြတ်က ခန့်မှန်းခဲ့သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်အားတက်လာ၏။ စူးစိုက်ကြည့်နေသော လူကြီးသည် ကောင်းမြတ်၏ အတွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်မိ၏။

“အိမ်... မင်းတို့ နယ်သားတွေကို အုပ်ချုပ်သည့်သူ ရောက်လာရင် မင်းကို ပိုပေးရမယ်။ ခုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒရာ လက်ထဲ အပ်လိုက်ရမှာပဲ။ ဘယ်နှယ်မင်း... ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒရာ လက်ထဲမှာ နေမယ်မဟုတ်လား။”

ကောင်းမြတ်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒရာဆိုသူကို မသိချေ။ ထို့ကြောင့် ခပ်တွေ့တွေ့ ပြန်ကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ထားရာမှာနေဖို့ အသင့်ပါ။”

လူကြီးက ကောင်းမြတ် ခပ်တွေ့တွေ့ဖြစ်သွားသည်ကို သိသဖြင့် ပြုံးရောင်ပြုလိုက်၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒရာဆိုတာ ကောင်းတုံ့မြို့က အမြောက်တပ်တစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်တဲ့ အသည့် မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ ဗိုလ်ကြီးပဲ။ အမြောက်နဲ့ဆိုရင် ရန်သူ့ဘက်က ထောင်ပြသည့် လက်ညှိုးကိုတောင် ထိတောင် ပစ်နိုင်သကော။ အိမ်... သေနတ်နဲ့ လေးတို့နဲ့ ပစ်ရမယ်ဆိုရင် မပြောနဲ့တော့။”

လူကြီးက စကားကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်၏။ လူကြီး၏ နောက်လိုက် နောက်ပါ တို့က ကျိတ်ဖြိုးလိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒရာဆိုသူကမူ မျက်နှာကို မဲ့လျက် ပခုံးတွန့်ပြ၏။ ဤတွင် လူကြီးက ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒရာကို ကြည့်ရာမှ ကောင်းမြတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သေနတ်တို့၊ လေးတို့၊ မြားတို့နဲ့သာ ပစ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့ အမြောက် ဗိုလ်မှူးကြီးက တောင်ကမ်းပါးယံကြီးတစ်ခုလုံးကိုတောင် တစ်လံကွာလောက်ကနေပြီး လွှဲအောင် ပစ်နိုင်တာ၊ အဲသလောက်”

ထူခြေကြီးသူတို့၏ သောလုံးသည် ခပ်ညက်ညက်မျှသာ ဖြစ်တတ်ရာ ကောင်းမြတ် နှင့်တကွအော အနီးရှိလူများကလည်း ခပ်အုပ်အုပ်ပင် ပြုံးလိုက်ကြ၏။ ထို့ပြင် လူကြီးက...

“အိမ်း... ခပ်စောစောက ဝိုလ်မျိုးကြီး အလက်ဇင်ဒရော့ကို မောင်က မေ့အောင် သတ်လိုက်သယ် မဟုတ်လား။ အသည်တော့ တရားသဖြင့် ဖြစ်လေအောင် ဝိုလ်မျိုးကြီး အလက်ဇင်ဒရော့ဆီမှာ မောင့်ကို ခေတ္တအပ်ပေးထားလိုက်ရင် ကျေရောပ”

ကောင်းမြတ်သည် ဤနည်းဖြင့် ဝိုလ်မျိုးကြီး အလက်ဇင်ဒရော့၏ ခေတ္တစည့်သည် ဖြစ်သွားရပေသည်။ လမ်း၌ သွားရင်းလာရင်း သိခဲ့ရသည်မှာ နှုတ်ခမ်းဖွေးပါးနှင့် လူကြီးသည် ကောင်းတုံမြို့တစ်ခုလုံးကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သော ဝိုလ်မျိုးကြီး ဗလမင်းထင် ဖြစ်သည်ဆို၏။ စစ်သည်ငယ်သားတို့နှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက် ရောရောနှောနှော နေလေ့ရှိသော် လည်း တိုက်ရာခိုက်ရာ၌မူ တိကျပြတ်သားသောအမိန့်ကို ပေးတတ်သည်ဆို၏။ အကွပ်အကဲ ပြင်းထန်လျက် အသက်ကို အသက်မမှတ်တတ်ဟု သိခဲ့ရ၏။ သို့သော် အတိုက်အခိုက် မရှိသော အချိန်တို၌မူ မိမိ၏ စစ်သည်တော်သားတို့အပေါ်၌ အလိုလိုက်လွန်း၊ ခွင့်လွှတ် လွန်းသောကြောင့် ကောင်းတုံခံမြို့တစ်ခုလုံးသည် လူရမ်းကားတို့ အဖျက်ခံလိုက်ရသည် ပွဲခင်းကဲ့သို့ နေ့ညမဟု ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေရသည်ဟု ဆို၏။

ကောင်းမြတ်၏ စိတ်ထဲ၌ မိမိသည် ဤပွဲခင်းကြီးထဲသို့ ရောက်ရတော့မှာပါကလား ဟု တွေးတောရင်း တွေ့ကြုံရမည့် သစ်ဆန်းသောအဖြစ်ကို စောင့်ကြိုလျက် ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။

“အဟို... အနိမ့်လွင်ပြင်က မီးခိုးလူလူဟာ ကောင်းတုံခံမြို့ပ ငါ့လူရ”

အတူသွားဖော် လူကြီးတစ်ဦးက ညွှန်ပြလိုက်သောကြောင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက် သောအခါ မြူပင်လယ်ကြီးထဲ၌ မြုပ်လုလုမြင်နေရသော အမည်းကွက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုအမည်းကွက်ကလေးထဲမှ မီးခိုးတန်းများ ကောင်းကင်သို့ ထုထုခိုက်တက် နေ၏။ နီကြန့်ကြန့် မီးရောင်ကလေးများကလည်း ဟိုမှသည်မှ ဖျော့တော့စွာ ပေါ်နေ၏။ ကောင်းမြတ်တို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသည့်နေရာမှာ တောင်ခုလတ်တစ်ခု၏ထိပ်ပေါ်မှဖြစ်၏။

မှောင်စပြုလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်း ဆင်ခြေလျှောကလေးကို ကွေ့ကာ ပတ်ကာ ဆင်းလာကြပြီး အတော်ချည်းကြာမှ တောင်ခြေ မြေပြန့်သို့ ရောက်လာခဲ့ရ၏။ ပူအိုက် သောအရပ်၌ ကြီးပြင်းလာရသည့် ကောင်းမြတ်အဖို့ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းခဲ့လေပြီ။

ကောင်းမြတ်သည် ဤချမ်းအေးမှုမျိုးကို ခံစားလာခဲ့သည်မှာ သီတင်းတစ်ပတ် ကျော်ကျော်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ အအေးဒဏ်ကို ‘ခံကျင့်’ ရလာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း မြောက် ဘက်သို့ ရောက်လေလေ ပို၍ အေးလာလေလေ ဖြစ်သောကြောင့် သိပ်မသက်သာလှ။ ထိုသို့ အေးရသည့်အထဲ လေကလည်း ပို၍ တိုက်လာ၏။ နှင်းများကလည်း ရွံ့ ရွံ့ဖိုခို၏။ လမ်းသည် ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းလျက် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့တွင် ဆူးချုံများ

ထူပြောလှ၏။ လမ်းက ကျဉ်းလွန်းသောကြောင့် ဘေးဘက်ရှိ ဆူးချုံပုတ်ငယ်တို့အကြား မှ နင်းမြတ် လျှောက်သွားမည်ဟု ဘေးသို့ ခွဲထွက်မည်ပြု၏။ ကောင်းမြတ်၏အနီးမှ လူကြီးက ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့ အဲသည် ချုံပုတ်တွေအောက်မှာ ငြောင့်ကျင်းတွေချည်းပဲ ငါ လူရ။ မင်း လူသစ်စခန်းက ညစာကလေးကိုမှ မြည်းမသွားလိုက်ရဘဲ နေဦးမယ်”

ကောင်းမြတ်က တိတ်ဆိတ်ရွာပင် ရှေ့လူကို စောင့်လျက် လမ်းကျဉ်းကလေး အတိုင်း နောက်မှလိုက်၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ‘ငြောင့်ကျင်း’ တွေ ဟု ပြောသော ချုံပုတ်တို့ကား အပြင်လိုက်ကြီး ဖြစ်၏။ သစ်ကြီးဝါးကြီးဟူ၍ တစ်ပင် တလေမျှ မရှိ။ လွင်ပြင်ပြန့်ကြီးတစ်ခုလုံး ပေါင်လယ်ခန့် ခါးစောင်းခန့်ရှိ ချုံပုတ်ငယ် များ မျက်စိတစ်ဆုံး ရှိနေ၏။ ထိုချုံပုတ်လွင်ပြင်ကြီး၏ အလယ်၌ ကောင်းတုံခံမြို့ကို ‘ငုပ်စိ’ ကလေးမျှ မြင်ရနေရသည်။

ကောင်းတုံခံမြို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိလှ။ ‘ကန်သာ’ ရွာကြီးဝါးရွာခန့်မျှ ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ချုံပုတ်လွင်ပြင်ကြီးနှင့်စာသော် ‘ဆန်ကော’ တစ်ချပ်အလယ်၌ ချထားသည့် ခုံညင်းဒိုးငယ်သို့ ဖြစ်နေ၏။ ကောင်းမြတ်က မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်သည်။

“သည်မြင်နေရသည့် ချုံပုတ်တွေ အားလုံးအောက်မှာပဲ ငြောင့်ကျင်းတွေက ရှိနေ ရသလား”

“အေးပ... ရှိတာပဲ၊ ငြောင့်ကျင်းတွေလောက် ဘယ်ကပဲမလဲ။ ခံမြို့ထဲက ထွက် တိုက်ဖို့ ဆင်လမ်းမြင်းလမ်းတွေရော အပြင်က ရန်သူ့မဝင်နိုင်အောင် တားထားသည့် ဆင်ခလုတ် မြင်းခလုတ် ရထားခလုတ်တွေရော နောက် ငါ့လူကိုယ်တွေ့ သိလာမှပဲ”

“ဟိုအဝေးက မြူတွေ ဖုံးနေတဲ့ ချုံပုတ်တွေအောက်မှာပါ ရှိတယ်”

“ရှိပါသယ်ဆိုမှ ငါ့လူ၊ ဘောက်မယ့် ထပ်တလဲလဲ မေးနေရတာလဲ။ သည်လွင်ပြင် ကြီး တစ်ခုလုံး သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေ မှန်သမျှ အားလုံး ခုတ်လှဲပြီး ငါ့ရဲ့ကိုယ်တိုင် လုပ် ထားတာကွ။ မင်းရဲ့လို လူသစ်ကလေးတွေကို ကျင်းတူးခိုင်း လမ်းဖောက်ခိုင်း၊ ဝါးချွန် သစ်ချွန်သပ်ခိုင်း၊ အဲသည်လိုခိုင်းပြီး လုပ်ထားသာ။ မြောင်းဖောက် ရေသွယ်ပြီး ဆင်နဲ့ နင်းထားတဲ့ ညံ့ပျောင်းအိုင်ကြီးတွေတောင် အဲသည် ချုံပုတ်တွေအောက်မှာရှိတယ် သိမင့် လား”

ကောင်းမြတ်က အံ့ဩသွား၏။ “ဤခံမြို့ကလေး ကွက်ကွက်အတွက် ဤမျှ ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြုလုပ်ထားရပါတကား” ဟု စစ်နှင့် ပတ်သက်သော အသိကို ပထမဆုံး အကြိမ် အကြားဖြင့် သိရ၏။ မကြာမီ မိမိသည် သူတစ်ပါး ပြောသံကြား မဟုတ်ဘဲ “ကိုယ်တွေ့ ကြုံရသိတော့မှာပါတကား” ဟု တွေးမိရင်း ရင်ထဲ၌ နွေးလာ၏။

တဖြည်းဖြည်း ခံမြို့နှင့် ပို၍ နီးလာသောအခါ ခြေသလုံး ပေါင်လုံးခန့် လုံးပတ် အတုတ်ရှိသည့် သစ်ချွန်ကြီးများကို ရင်စိုခန့်မြင့်အောင် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ထိကပ်၍ အပြင်ဘက်သို့ ခပ်ယိုင်ယိုင် ဝိုင်းပတ်စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ မှောင်မိုက်သည့် ညများ၌ အမှတ်မထင် ပြေးဝင်မိလျှင် ဤကြီးမား၍ ထက်မြက်လှသော မီးသတ်ထား သည့် သစ်ချွန်ကြီးများတို့သည် ရင်ဘတ်သို့ တည့်တည့်ကြီး စူးဝင်လိမ့်မည်မှာ သေချာ၏။

ထိုနေရာတွင် အတွင်းသို့ဝင်ရန် သီးသန့်လမ်းမရှိ ရှေ့မှ သွားသူသည် သစ်ချွန် ကြီး၏ ထိပ်ဖျားကို ကိုင်လျက် ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲကာ လွယ်လွယ်ကူကူပင် အတွင်းဘက် သို့ ကျရောက်သွား၏။ ဤနည်းဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အတွင်းဘက်သို့ ရောက် သွားကုန်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင်အဖို့မူ မြောင်းကလေးကို ကျော်လိုက်ဘိသည့် အလွယ်တကူပင် ခုန်ကျော်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကောင်းမြတ်၏စိတ်၌ ‘သာကြောင့် လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်ရသည် ထင်ပ’ ဟု တွေးလိုက်၏။

“ဟေ့... ငါ့လူရ၊ မင်းအထုပ်အပိုးတွေအထဲကို ပစ်ချပြီး ဝင်ချည်လေ”

နောက်မှ အော်လိုက်သံကြောင့် စောင့်ရပ် တွေးတောနေရာမှ သတ်ရလာ၏။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ အစွမ်းပြချင်လှသော စိတ်တွေလည်း ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် အထုပ်အပိုး တွေနှင့်တကွ ခြေလွတ်လက်လွတ် အားသွန်၍ ပြေးခုန်လိုက်၏။ သစ်ချွန်ကြီးတို့ကို လွတ် သွားသော်လည်း အတွင်းဘက် အောက်ခြေရှိ ဆင်ခြေလျှောက်တို့ကို နင်းမိရာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုးဖြင့် လဲကျ၏။ ခြေသလုံးခန့်ရှိကြသော သစ်ချွန်တို့သည် ကောင်းမြတ်၏ ရင်စို သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမြတ်၏ နံကြားသို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမြတ်၏ပေါင်သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမြတ်၏ လည်မျိုသို့ လည်းကောင်း ထိခိုက်စူးဝင်ကြ၏။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးကြီးက ဖမ်းဆွဲလိုက်မိသောကြောင့် ပေါင်တွင် လက်နှစ်သစ်ခန့် နစ်မြုပ်သွားခြင်း မှတစ်ပါး အခြားနေရာတို့၌ လုံးဝ ဒဏ်ရာမရ။

“သူရဲကောင်း ဖြစ်ချင်သူဆိုတာ ချင့်ချိန်တတ်မှုလည်း ရှိရတယ်ကွသိ”

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဤမျှသာ ပြောပြီးနောက် မိမိကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လက် သွားမြဲသွား၏။ ကျန်သောသူတို့ကမူ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချလိုဟန် မြင်ပြင်းကပ်ဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ကြ၏။ ရှေ့ခရီး၌ လမ်းခရီး၊ သစ်ချွန်တွေအကြားမှ ပွေ့ကာပတ်ကာ လှည့်ကာ ဝိုက်ကာ သွားရ၏။ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ကောင်းတုံခံမြို့ကြီးတစ်ခုလုံးကို သစ်လုံးတိုင် ကြီးများဖြင့် အပိတ်ဝန်းရံထားသော သစ်တပ်ခံမြို့ ဖြစ်ကြောင်းကို သိရ၏။ ကောင်းမြတ် ၏ စိတ်၌ သစ်တပ်အမြင့် ဆယ့်ရှစ်တောင်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်၏။ ထိုစဉ် မိမိတို့ရှိရာ သို့ မြားတွေ တစ်ပြုံကြီး ကျလာ၏။ မြားတွေနှင့်အတူ ‘ပွက်လျက်’ တို့ဖြင့် မီးတောက် ကို ဖြစ်စေသည့် မီးကျည်များတို့လည်းပါ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ သူ၏ ခြေနစ်ချောင်းကြား၌ လှ ပျံ သုံးချောင်းပင် စိုက်ပြီးဖြစ်နေ၏။ မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း မီးတောက်တို့ဖြင့် ထိန်ထိန်နေ၏။ ပြီးမှ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံမျိုးစုံတို့သည် သစ်တပ်ထိပ်မှ ပေါ်

လာ၏။

“ဟိတ်... ဘယ်သူတွေတုန်းက။ အချိန်မတော်မှာ သစ်တပ်နားကို ကပ်လာကြတာ။ ငရဲပြည်ကို အလည်သွားချင်ကြလို့လားဟေ့”

“မသာပေါ်ချင်လို့လား ဟိတ်”

“မင်ရီ၊ မယားက ထမင်းဆက်ပြီး ကျွေးမထားနိုင်ဘူး ပြောလိုက်လို့ သေတော်ခေါ်ရအောင် သည်ကို လာကြရတာလားဟ။ ကူးတို့ခ မျိုးခွဲကြရဲ့လားဟ။ ...ရဲ့လားဟ... လားဟ”

အသံတွေကလည်း စုံလှ၏။ ထိတ်တလန့် ဖြစ်လောက်အောင် ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ပြီးမှ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်အဖို့ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားရသော်လည်း တွေ့နေကြုံနေကျ ဖြစ်ဟန်တူသော အခြားသူတို့က မည်သို့မျှ မထိကြ။ မိမိတို့အုပ်ထဲမှ ရှေ့ဆုံးကသူသည် ၎င်း၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအကြား ခြေပြင်၌ စိုက်လာသည့် လှံပျံသုံးချောင်းကို ခြေထောက်ပြင် သိမ်းခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒေါသတကြီး သစ်တပ်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်၏။

“ဟိတ်... မင်းအမေကလွှားမို့ သည်လိုလုပ်ကြရတာလားကွ။ နောက်မှာ မင်းတို့အမေလင်ကြီး ပါလာတယ် သိရဲ့လား။ နှမပေးမျိုးတို့ရ”

ရှေ့ဆုံးမှ လူတစ်ယောက်တည်းကသာ အော်လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ နောက်နား၌ ရှိသူများကလည်း ဝိုင်းဝန်း အော်ကြ ဟစ်ကြ ဆဲရေးကြ၏။

“မင်းတို့နှမလင်တွေ အောက်မေ့လို့ အချစ်စမ်းသာလားကွ”

“သေချာကြလို့လားဟ မသာ အငယ်စားကလေးတွေရ”

“ဘယ်နှမပေးတွေလဲကွ။ အခုလို လုပ်ကြတာ”

“ဘယ် မအေပေးတွေလဲကွ”

“မင်ရီ၊ ကြီးတော်အငယ်စားကလေးကို ပေးချင်ရဲ့၊ ခုလိုလုပ်ကြသာလားကွ။ လုပ်သည်သူ အဲသည်မှာ မသာ ခေါင်းပြင်ထားနှင့်”

အောက်ဘက်မှ ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်း အော်လိုက်ကြသည့်အခါ သစ်တပ်ပေါ်မှ သူများကလည်း ငြိမ်သက်ခံမနေကြ။

“အေး... မြန်မြန်လာခဲ့။ သည်မှာ မင်းမသာ ငိုဖို့ အသင့်စောင့်ခိုင်းထားမယ်”

ကောင်းမြတ် ရှေ့နှစ်ယောက်ခြား၌ ရှိနေသော ပုတိုက်တိုက် ဂင်တို့တို့ လူကြီးမှာ အလွန် စိတ်တိုတတ်သောလူကြီး ဖြစ်ရကား ချက်ချင်း လေးမြားအသင့်ပြင်ပြီး ဆက်အော်လိုက်၏။

“ဘယ်မသာကောင်လဲကွ စောင့်ခိုင်းထားမယ်ဆိုတာ မျက်နှာ ထွက်ပြစမ်း”

“ငါပဲကွ မင်းနှမယောက်ျား၊ ငါ ထွက်လာရင် မင်းနှမက သိပ်သဘောကျ”

သစ်တပ်ထိပ်မှ မျက်နှာပြုလျက် ပြောနေစဉ် အောက်မှလူကြီးက မြားနှင့် လှမ်း

ပစ်၏။ ပြောနေသူသည် မျက်နှာကို ဒိုင်းဖြင့် ကွယ်လိုက်၏။ မြန်ဆန်လွန်းရသည် ဖြစ်ရကား မြားသည် နောက်ကျစွာ ‘ဒိုင်း’ သို့ ဝင်စိုက်၏။ မြားစိုက်ပြီးသည်နှင့် မျက်နှာကို ပြန်ဖော်ကာ အထက်မှ အော်ပြန်၏။

“မင်းနှမက သိပ်သဘော...”

အောက်မှ မြားဖြင့် ပစ်ပြန်၏။ ဒိုင်းဖြင့် ကာပြန်၏။ အောက်မှလူက စိတ်ဆိုးလေ အပေါ်မှလူက ပျော်လေ၊ သူတို့၏ အပျော်ကား အသက်ဘေးနှင့် နီးလှ၏။ သစ်တပ်၏ အမြင့်သည် ဆယ့်ရှစ်တောင်ခန့်ရှိရာ ထိုဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်သို့ မြားတက်လာနေစဉ် သစ်တပ်ပေါ်မှ အော်ဟစ်နေသူက တစ်တောင်ခန့် အကွာအဝေး၌ ကိုင်ထားသော မိမိလက်မှ ဒိုင်းဖြင့် မိမိ မျက်နှာကို ကာမိအောင် ကာကွယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အသည်းထိတ်ဖွယ်သော ပျော်ရွှင်မှုကို ကြည့်ရင်း ကောင်းမြတ်သည် သစ်တပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားမိ၏။ တစ်ဖက်ခန့်ရှိသော သစ်လုံးကြီးများကို တိုင်စိုက်သကဲ့သို့ ထောင်လျက် ဈေးအောင် စိုက်ထူထားသောကြောင့် အမြင်တစ်မျိုးလှ၏။ ကြီးကျယ် ခံညားချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသည်ဟုလည်း ထင်၏။ သစ်တပ်ခံ မြို့ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာကတည်းက စစ်၏အသွင် စစ်၏ဟန်ပန်များကို စိတ်ဝင်စားမိရ၏။ ထိုစဉ် နောက်ဘက်ရှိ သစ်ချွန် သစ်ငှတ်တို့အကြားမှ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင်နှင့် အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုအခါ ဆူပူဆဲရေးနေကြသူများသည် အသံတိတ်ကုန်ကြ၏။ အသက်မှ ပြင်းပြင်းမရှူကြတော့။

ကောင်းမြတ်က မိမိတို့ ဘယ်က ဝင်ရပါမည်လဲဟု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မည့် အပေါက်ကို စူးစမ်းရှာဖွေကြည့်၏။ မိမိတို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် မျက်နှာစာ တစ်ခုလုံး၌ တံခါးပေါက်နှင့်တူသည့် အရာကိုမျှ မမြင်ရ။

ထိုစဉ် တိုင်ကြီးငါးလုံးသည် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ကျော်ခန့် အောက်ခြေမှ အပေါ်သို့ ကြွတက်သွားပြီးနောက် သစ်တပ်အတွင်းမှ မြင်းစီးစစ်သား ဆယ့်ငါးယောက်ခန့်တို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြ၏။ မြင်းစီးစစ်သား နှစ်ယောက်၏ လက်တွင် မြင်းအပို တစ်စီးစီ ပါလာ၏။ ထိုမြင်းပိုနှစ်ကောင်ကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင်နှင့် အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီးတို့က ယူစီးကြပြီးလျှင် သစ်တပ်အတွင်းသို့ ရှေ့ဆုံးမှဝင်၏။ ကောင်းမြတ်တို့ကား နောက်မှ လိုက်လာကြလေသည်။

ကောင်းမြတ် သစ်တပ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သစ်လုံးတိုင်ကြီးများ၏ နောက်၌ ပြေးတက်ပြေးဆင်း၍ရသော မြေမြို့ရိုးကြီးနောက်က ခံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြေမြို့ရိုးကြီး၏ အပေါ်၌ သီးနှံခင်းများ၊ ပန်းခင်းများကို စိုက်ထားကြသည်။ ရေမြေ ကောင်းသောကြောင့် သီးနှံပင်များ ဖြစ်ထွန်းလှသော်လည်း စစ်သားများ နင်းခြေထားကြသဖြင့် နေရာအတော်များများ ကြေမှုပျက်စီးနေ၏။

မြို့ရိုးအတွင်း၌ ကျောင်း၊ ကန်၊ ရေတွင်း၊ ဥယျာဉ်၊ သီးနှံခင်း၊ ပန်းခင်း၊ ထန်းတော တို့နှင့်အတူ အိမ်ကြီးအိမ်ငယ်၊ မြို့ ဝင်း အတော်များများတို့ကို တွေ့ရ၏။ မြို့ကြီးဝင်းကြီး အိမ်ကြီးအိမ်ငယ်တို့၌ မီးရောင်ကလေးများ တလက်လက်နှင့် ရှိနေကြသလို ထန်းပင်အောက် ရှိ ထတ် (ထန်းတံ) တို့၌လည်း မီးရောင်ကလေးများ တလက်လက်ရှိနေကြ၏။ မီးရောင် သာလျှင် လက်သည်မဟုတ်၊ အသံများလည်း ထွက်နေကြ၏။ ထိုအသံတို့ကား သီချင်း သံ၊ ဆိုသံ၊ မူးသံ။

လမ်းပေါ်၌လည်း အမူးသမားတွေချည်းလိုလို တွေ့ရ၏။ အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် နေရာ တိုင်းတို့၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တလေ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ခဲ့ရ။

ဤခံတပ်ကြီးကား ယောက်ျားတွေချည်း သီးသန့်နေကြသော မြို့ကြီးလားဟု ထင် မှတ်ရ၏။ ကောင်းမြတ်သည် ညဉ့်အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ဘာမျှ မည်မည်ရရ မသိမမြင်၊ အကဲမခတ်လိုက်ရဘဲ ဝင်းမြို့ကြီးတစ်ခုအသို့ ရောက် လာရ၏။

“မာမက်၊ အဲဒီလူသစ်ကို အိဘရာဟင်တို့တော် လိုက်ပို့လိုက်၊ တို့ဆီမှာ ၃ ရက် လောက်နေမယ့် ဧည့်သည်ပဲ၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ စစ်သားတွေကို ထားသလိုပဲ ထားလို့ပြော”

အမြောက်ဝိုလ်မှူးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဝင်းကြီးထဲသို့ မြင်းကိုခိုင်း၍ ဝင်သွား ၏။ ထိုးကွင်းသူကျနှင့် ကွမ်းတချွပ်ချွပ် ဝါးနေသော မာမက်ဆိုသူ လူကြီးက ‘လာ ဒီ ဘက်ကို’ ဟု ပြောလျက် ရှေ့မှသွား၏။

ဝင်းမြို့ကြီးထဲ၌ သပ်ရပ်သော အိမ်တစ်ဆောင်နှင့် တဲပိုင်းကြီး ၅ လုံးရှိ၏။ တဲ ပိုင်းကြီးတို့သည် သပ်ရပ်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်၏ နောက်ဘက် ဝင်းထရံနှင့် ကပ်လျက် ခိတန်းဆောင်လုပ်ထားကြ၏။ တဲပိုင်းများဆီသို့ မရောက်မီ ကွက်လပ်တစ်နေရာ၌ ဘီးပါ သော အမြောက်၊ ဘီးမပါသော အမြောက်၊ အမြောက်အမျိုးမျိုးတို့ စုပုံနေကြ၏။ အမြောက် ပုံကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ တဲပိုင်းကြီးများ ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်နှင့် ‘အသံဗလံ’ မျိုး စုံတို့ကို ကြားလာရ၏။ ဆဲဆိုသံ၊ ကြိမ်းမောင်းသံ၊ ရယ်သံ၊ အော်သံ၊ သီချင်းဆိုသံ...

တတိယမြောက် တဲပိုင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တဲအတွင်းရှိ လူများက လူစိမ်းကောင်းမြတ်ကို စူးစူးဝါးဝါး လှမ်းကြည့်ကြ၏။ ဦးမာမက်သည် ကောင်းမြတ်အား ကွပ်ပျစ်ငယ် တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးထူထူနှင့် လူကြီး တစ်ယောက်ဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

လူကြီးသည် ကွပ်ပျစ်အောက်၌ ချထားသော ရေတကောင်းကဲ့သို့ လည်ပင်းသိမ် သိမ်အိုးကြီးတွင် ပြန်တစ်ခုတပ်ထားသည့်အရာကို ဆေးတံ သောက်သကဲ့သို့ ရှူရှိုက်နေ ၏။ ပါးနှစ်ဖက်ပိန်အောင် ရှိုက်လိုက်တိုင်း ‘ဂရူးဂရူး’ ဟူသော အသံကြီး မြည်းလာလျက် ပါးစပ်အတွင်းမှ အခိုးအငွေ့တွေ ထွက်လာရ၏။

ကောင်းမြတ်တို့ ဝင်လာကြသောအခါ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ လူကြီးသည် ထိုအရာကြီးကို အရှုမပျက်သောက်ရင်း မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေ၏။ ကွပ်ပျစ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးမာမက်က မြေကြီးပေါ်သို့ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးအလက်ဇင်ဒါက ဤခန္ဓာသည် စစ်သားလောင်းကို သွေးသောက်ကြီး အိဘရာဇာင်အထံသို့ အပို့ခိုင်းလိုက်ပါကြောင်း ပြော၏။

ထိုစဉ် အမှတ်မထင် ရပ်ငေးနေသည့် ကောင်းမြတ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်သည် နောက်မှနေ၍ ဒူးခေါက်ခွက်သို့ ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

“ဟိတ်ကောင် မင်း မိကောင်းဖခင် သားသမီး မဟုတ်ဘူးလား။ ပူဇာစ ပူဇနေ ယျာနံရီသေ ပူဇော်ထိုက်သူကို ရီသေပူဇော်ရမယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား။ မင်း မင်္ဂလာတရား မသင်ခဲ့ဘူးလား။ သွေးသောက်ကြီးရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်”

ဒေါသတကြီးနှင့် မိမိအား ကြိမ်းမောင်းနေသူကို ကြည့်လျက် ကောင်းမြတ်သည် အလွန် ခံပြင်းနေ၏။ ကြိမ်းလာသူကို မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးနှင့် ပြန်ကြည့်မိ၏။ ကြိမ်းလာသူကား ကောင်းမြတ်ကို မှုပ်မပြု လက်ထဲ၌ ဓားကို ပိုက်လျက် လှံကွင်းကို တိုတိုဝတ်ထား၏။ ခေါင်းတွင် ခြမ်းထားသော သံပရာသီးခွံနှင့်တူသည့် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထား၏။ နှုတ်ခမ်းဓွေးကလေးသက်သက်နှင့် ဖြစ်၏။ လက်မောင်းကြွက်သားနေရာ၌ ကြီးမားသော ငွေလက်ဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကို ချည်နှောင်ထား၏။ ထိုလက်ဖွဲ့ကြီးကား မြန်မာတို့ ပြုလုပ်ကြသည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့မဟုတ်။

ထိုသူသည် ကောင်းမြတ်က ကြည့်လိုက်တိုင်း ကောင်းမြတ်ကို သတ်တော့ ပုတ်တော့မည်သို့ ပြု၏။ ပိုက်ထားသောဓားကို ထုတ်လိုက် ပြန်ပိုက်လိုက်ဖြင့် စောင်းစောင်းမဲမဲ ပြုနေ၏။

“အဲမယ် သည်ကောင်က သွေးသောက်ကြီးရှေ့မှာများ မတ်ရပ်ကြီးလုပ်လို့ သယ်ငါ ဒူးဆစ်ကနေ ဖြတ်ချလိုက်ရရင်”

ကောင်းမြတ်သည် ဒူးတုပ်ထိုင်ရင်း ထိုသူအား မကျေမနပ် လှည့်လှည့်ကြည့်ရာမှ သွေးသောက်ကြီး ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေ၏။ သွေးသောက်ကြီးသည် ဤဖြစ်ရပ်အကြောင်းကို မြင်၏။ ကြား၏။ သို့ပါလျက် ဘာမျှမပြောဘဲ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာထားကိုသာ အကဲခတ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ မာမက်မျက်နှာကို ပြောင်းကြည့်၏။

“ဘောက်မဲ့ သူ့ကို မြန်မာတပ်မှာ မထားဘဲ သည်ခေါ်လာရတာလဲ မာမက်သိလား။”

“တောထဲမှာ အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ သင်းနဲ့ တွေ့ပြီး သတ်ကြတယ်။ နောက်ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ ရောက်တော့ အမြောက်ဗိုလ်ကြီး မေ့နေတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင်က မေးတော့ သင်က သင်းရဲ့အရပ်သားတွေ သည်စစ်တပ်မှာရှိလို့ စစ်ထဲဝင်

ရအောင် လာတာပါလို့ ပြောတယ်။ အဲတာနဲ့ သင်းရဲ့ အရပ်သားတွေဆီ မပို့မီ အမြောက် ဗိုလ်မှူးကြီးဆီမှာ ခဏထားမှ တရားမယ်ဆိုပြီး...”

“ရွေ... တော်ပြီ... တော်ပြီ။ ငါ သိပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင်က သင်းကို အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီး ကြိုက်သလို လုပ်ချင်သာလုပ်ဖို့ တမင်ပေးလိုက်သားပဲ။ သည်တော့ သည်ကောင်ကို ထိပ်တုံးခတ်လိုက်၊ ငါ ဗိုလ်မှူးကြီးကို သွားတွေ့မယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဆီက အကျိုးကြောင်း သိပြီးမှ...”

သွေးသောက်ကြီး၏စကားမှ မဆုံးမီ ခပ်စောစောက စော်ကားမော်ကားလုပ်သူနှင့် အတူ လူခြောက်ယောက်ခန့်တို့သည် ကောင်းမြတ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲသွားကြ၏။

ကောင်းမြတ်က မရုန်းမကန်ပါဘဲလျက် တွန်းကြထိုးကြ၏။ ကောင်းမြတ်၏ အထုပ် အပိုးများကို ကန်ကျောက်ထားပစ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် တဲကြီးအပြင်ဘက် ထင်းရှူးပင်ကြီး ၏ အောက်၌ရှိသော ထိပ်တုံးထဲတွင် ခြေရောလက်ပါ ထည့်၍ ထိပ်တုံးခတ်လိုက်ကြ၏။ ထိပ်တုံးခတ်ရုံမျှ မဟုတ်သေး။ ကန်ကြ၏။ ထုကြ၏။ ထောင်းကြ၏။ မျက်နှာ ဦးခေါင်း တို့ကို ထိုးကြိတ်ကြ၏။

“မင်းလားကွ၊ တို့အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီးကို ဖက်သတ်ရဲသယ်ဆိုသည့်ကောင်”

တစ်ခဏချင်း သုံးယောက်တစ်တွဲ လေးယောက်တစ်တွဲ လာကြည့်ကြ၏။ ရိုးရိုး ကြည့်ကြခြင်းမဟုတ်။ ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုပြုလုပ်သွားကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ အချင်းချင်း ပြောကြသေး၏။ ရယ်ကြသေး၏။

“ဒီကောင်ပေါ့ကွ၊ တို့အမြောက် ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ တောထဲမှာ တွေ့ကြပြီး အမြောက် ဗိုလ်ကြီး ခံသတ်တာ”

“အဲမှာ သာဖြင့် ဘောက်မဲ့ ခုအထိ သူ့ကို အရှင်ထားရသလဲ။ ခြေတွေ လက် တွေ ဖြတ်၊ ဟိုရှေ့က တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကပ်ပြီး အမြောက်စမ်းပစ်လိုက်ကြပါလား။”

“အေးပ၊ ခုလည်း သည်လိုပဲ လုပ်ကြမှာပဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီးဆီကို သွေးသောက်ကြီး သွားမေးနေသယ်လေ”

ကောင်းမြတ် ကြားနေရသည်မှာ မသက်သာလှ။ ဤရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းလှသော သူများသည် အကယ်ပင် မိမိအား ဤသို့ ပြုကြတော့လေမည်လား။

စင်စစ် မျက်လုံးစိမ်းကြီးနှင့် အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီးဆိုသူမှာ ပွင့်လင်း၏။ ဖော်ရွေ ၏။ မိမိအပေါ်၌ အငြိုးအမှတ် ထားဟန်မရှိ။ သဘောကောင်းပုံလည်း ရလေသည်။ ယခု မိမိအား ဤသို့ ပြုလုပ်နေကြသည်ကို အဆိုပါ မျက်လုံးစိမ်းကြီးနှင့် အမြောက်ဗိုလ်မှူး ကြီး ဆိုသူမှ သိပါလေစ။

ထို့ပြင် ဤယခု တွေ့ကြုံနေရသူတို့သည် ရှေးယခင်က မိမိနှင့် တစ်ခါဖူးမျှလည်း ဆက်ဆံဖူးသည် မရှိ။ ငြိုးသူရန်ဘက်လည်း မဟုတ်။ သို့ပါလျက်နှင့် မြင်လျှင်မြင်ချင်း အဘယ့်ကြောင့် ရန်သူကဲ့သို့ ပြုမူနိုင်ကြပါသနည်း။

“ဟိတ်ကောင် ဘာငေးနေတာလဲ။ သေပြီးရင် မင်း ရောက်ရမယ့် ငရဲရုံကို စဉ်းစားနေတာလား။ နေပါဦး မင်းက ဘောက်မဲ့ကြောင့် တို့ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ သတ်ကြရသာတုန်း”

ကောင်းမြတ်သည် မေးသူ၏ မျက်နှာကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်၏။ ထိုသူသည် စတွေ့ကတည်းက ကောင်းမြတ်ကို ရန်လိုနေသူဖြစ်၏။ ထိုသူ ရန်လိုနေခြင်းကို ဘေးမှ အဖော်များကလည်း ဝိုင်းဝန်းအားပေးကြ၏။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တရားသဖြင့် ပြုမူရန် ဖျောင်းဖျ တားဆီးပေးမည့်သူ မပေါ်လာ။

“နေပါဦး။ မင်း ဘောက်မယ့် ငါ့ကို ရန်လိုနေရသာတုန်း။ မင်းနဲ့ငါ အရင်က ဘာဖြစ်ဖူးခဲ့ကြလို့တုန်း”

“အံမာ မင်း တို့ဗိုလ်မှူးကြီးကို ခံသတ်လာတယ် မဟုတ်လားကွ။ မင်း သိပ်လူစွမ်းကောင်းပါလား။ ကဲ... ကောင်းဦးကွာ”

ရန်လိုသူသည် ခြေရောလက်ပါ ထိပ်တုံးခတ်ခဲနေရသည့် ကောင်းမြတ်၏ ရောင်ကို ဆွဲလျက် ကောင်းမြတ်၏ မျက်ခွက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုး၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်၏ ခေါင်းသည် လှုပ်ရှားနိုင်သည့် ဖြစ်ရကား သေသေချာချာ ထိုးပါလျက် ထိအောင် မထိုးနိုင်။ ထိုအခါ ပို၍ စိတ်တိုလျက် ပို၍ ဒေါသကြီးလေ တိမ်းကင်ကာ ရှောင်နေသည့် ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို မထိလေ။

ဤမြင်ကွင်းကို မြင်ရသော အဖော်တို့ကား ဝိုင်းဝန်းရယ်ကြ၏။ မိမိတို့ အချင်းချင်း ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြ၏။

“အလကား ဆာလား၊ ဆံပင်ဆွဲပြီး မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ထိုးသာမှ ထိအောင် မထိုးနိုင်ဘူး။ ဖယ် ငါ ထိုးပြမယ်”

ကောင်းမြတ်အဖို့ လက်သီးတစ်လုံးစာ လှုပ်ရှားနိုင်ခွင့် ရနေသေးသမျှ မိမိမျက်နှာကို မထိအောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်သည်ချည်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဤသတင်းသည် ချက်ချင်း ပြန့်သွား၏။ တစ်ခဏချင်း ကောင်းမြတ်ဘေး၌ လူအုပ်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်စမ်းချင်သူတွေ ပေါ်လာ၏။ ဆံပင်ကို ဆွဲပြီး မျက်ခွက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးရသည်ကိုမှ ထိအောင် မထိုးနိုင်ရကောင်လားဟု ထိုးနေသူတို့ကို ကြည့်လျက် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေကြ၏။ သူထိုးဦးမည်၊ ငါ ထိုးဦးမည် စသည်ဖြင့် အလုအယက် ဖြစ်နေကြ၏။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ခက်ချေပြီ။ ကောင်းမြတ်သည် မိမိ ဆက်လက် ရှောင်တိမ်းပေးနေရမည့်လား၊ သို့မဟုတ် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်က ထိုးသည်ကို မရှောင်တော့ဘဲ ပေခဲလျက် ဤသူတို့အား မိမိ မျက်ခွက်ကို ထိုးချင်နေသည့်စိတ် ကုန်သွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်ရမည်လား။

မရှောင်တော့ဘဲ ပေခဲနေ၍ နာကျင်ရသည်က ကိစ္စမရှိ၊ ပေခဲနေသည့်အတွက်

ရှောင်စေလိုသောကြောင့် မရှောင်မတိမ်းမချင်း မိမိမျက်နှာအား တစ်ယောက်တစ်ချက် ဆက်လက် ထိုးကြိတ်နေသော် မခက်ပါလော။

ကောင်းမြတ် မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမည်မသိဘဲ အခက်အခဲ တွေ့နေစဉ် သွေးသောက်ကြီး ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာ၏။ သွေးသောက်ကြီးသည် လူစုအုပ်အုပ်ရှိရသလို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟိတ်... ဘယ်မလဲ ခုနလူ၊ ဘယ်ထားလိုက်သလဲ”

“သည်မှာပဲ ဂျီ၊ သည်ကောင်ကို ဗလီမှန်း ရေနံမှန်းသိအောင် ကောင်းကောင်း ဝိုင်း ‘တေ’ ပေးလိုက်ကြတယ်။ အမယ် ဒါတောင် သည်... သည်”

“ပိတ်လိုက်စမ်း။ နှင့် ‘ဂန်’ ကြီးကို”

သွေးသောက်ကြီးသည် ကောင်းမြတ်အား တွေ့ကတည်းက ရန်လိုလာသော မိမိ၏ လူကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီးလျှင် ကောင်းမြတ်ရှိနေသော ထိပ်တုံးဆီသို့ သွား၏။

“ဒါ အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ဧည့်သည် နားလည်လား၊ ဖြတ်စမ်း မြန်မြန်”

သွေးသောက်ကြီး၏ လူများမှာ ပြာလောင်ခတ်သွား၏။ သွေးသောက်ကြီးက အလွန် မျက်နှာချိုစွာဖြင့် ကောင်းမြတ်ကို အရောတဝင်ပြု၏။

“အလကားဗျာ၊ မမှားသင့်တာတွေ မှားကုန်ကြတာပဲ။ ဟို မာမာဆိုသည့်ကောင် ရေရေလည်လည်မရှိလို့ သည်လိုဖြစ်ကုန်ရတာ။ ခွေးသား တွေမှ ကောင်းကောင်းဆုံးမ ပေးရဦးမယ် စိတ်မရှိပါနဲ့ ကျုပ်တူရာ။ ကျုပ်က ဘာမှန်းမသိရသေးတာနဲ့ ထိပ်တုံးထဲ ခဏထားလိုက်လို့ ပြောမိသား၊ အခု သည်ကောင်တွေက ကျုပ်တူကို ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ။ ကျုပ်တူကို စော်ကားသည့်ကောင်တွေဆိုရင် ကျုပ် အခုချက်ချင်း အပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ်။ ဟိတ် စူဝက်က သားကြီးတွေ တို့ဗိုလ်မှူးကြီးဧည့်သည်ကို စော်ကားသည့်ကောင်တွေ ဟိုဘက်ထွက်စမ်း။”

သွေးသောက်ကြီးက ဤသို့ လေသံပြောင်းလိုက်သည်နှင့် ကောင်းမြတ်အား ဝိုင်းဝန်း နှိပ်စက်နေကြသူတွေလည်း မျက်နှာထား ပြောင်းကုန်ကြကာ ဟိုလိုလို သည်လိုလို ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ရောက်လာကတည်းက ကောင်းမြတ်ကို ရန်လိုနေသောသူသည် မိမိအား အဖော်တွေက ဝိုင်းဝန်း ကြည့်လိုက်ကြသောကြောင့် ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့က မြင်မြင်ချင်း ‘ဘိုင့်’ ကြီးကို ခင်မင်တာနဲ့ အပျင်းပြေအောင် ဝိုင်းပြီး ကျီစားနေကြတာပါ။ ဘယ်သူမှ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အစ်ကို”

ထိုသူသည် ကောင်းမြတ်ဘက်သို့ပင် လှည့်၍ ထောက်ခံချက်တောင်းလိုက်သေး၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်က ထောက်ခံချက် မပေးမီ အခြားသူများက “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အပျင်းပြေ ကျီစားနေကြတာပါ။ သည်ကနောင်ကြီးက သူ့ဆံပင်ကိုင်ပြီး

မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတာတောင် မထိအောင်ရှောင်ပြန်လို့ အကျွန်တို့က သိပ်အံ့ဩပြီး သိပ်သဘောကျနေကြတာ”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း ခွေးသားတွေ မင်းတို့ ဧည့်သည်ကို သည်လိုပဲ ကျီစားရသလား။ အတော်အကျီစားသန်သည့် ကောင်တွေဗျာ။ စစ်သားတွေဆိုတော့ သည်လိုပဲ တော်ရုံတန်ရုံဆိုရင် သည်းခံပစ်လိုက်သတည်း။ မာမူလည်း တတ်နိုင်သမျှတော့ ဆုံးမမှာပါကွယ့်”

ကောင်းမြတ်သည် သွေးသောက်ကြီးဆိုသူနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၏။ ထိုသူတို့ကို ကြည့်ရင်း မိမိ အောင်တပ်မတော်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရမည်ကိုပင် စိတ်ပျက်လာ၏။ လူမှန်းသိသည့် အရွယ်ကစ၍ ယခုရက် ယခုအချိန်အထိ ဤမျှ ပျက်သောယောက်ျား၊ ဤမျှ ဗလောင်းဗလဲနိုင်သော ယောက်ျားတို့ကို ကောင်းမြတ် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

အသက်ကို ပေးဆပ်၍ တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ယူနေကြသော ယောက်ျားကြီးတို့ ဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် ဤမျှ အကျင့်ပျက်ရပါသနည်း။ ဘာကြောင့် ဤမျှ မျက်နှာပြောင်ရကြပါသနည်း။ သူတို့သည် ခုတစ်မျိုးလုပ် ခုတစ်မျိုးပြောဖြင့် မရှက်ကြလေပြီလော။

စင်စစ် သွေးသောက်ကြီးသည် ဤစစ်သားတွေ ဘာလုပ်နေကြသည်ကို သိပြီး ဖြစ်၏။ စစ်သားတွေက သွေးသောက်ကြီးက ‘ဖြောင့်’ လိမ့်၍ ပြောနေခြင်းကိုလည်း သွေးသောက်ကြီး သိပြီးဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် သွေးသောက်ကြီးသည် မိမိ စစ်သားများက မျက်နှာပြောင်တိုက်လျက် တမင်လိမ်နေကြသည်ကို မိမိကလည်း အစအဆုံး သိနေကြပါလျက် မသိယောင် ပြု၍ ယုံကြည်ပြန်၏။ စစ်သားတွေ ပြောသမျှကို ယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ပြောရာပြောကြောင်း ရောနှောပြောလိုက်သေး၏။

သွေးသောက်ကြီးကသာ ဤသို့ ပြုသည်မဟုတ်။ စစ်သားတွေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိတို့ သွေးသောက်ကြီးသည် မူလ ပထမက မိမိတို့အား ဘာလုပ်စေချင်သည်၊ ဘာခိုင်းသည်ကို ကောင်းစွာ သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ မိမိတို့ သွေးသောက်ကြီးစိတ်ထဲ၌ ဘာတွေ ရှိနေသည်ကို အတွေ့အကြုံများက ထပ်ကာတလဲလဲ သင်ပေးထားသောကြောင့် အလိုလို သိနေကြ၏။

သွေးသောက်ကြီး၏ စိတ်ထဲ၌ မိမိတို့ ဗိုလ်မှူးကြီးကို နာကျင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူအား မိမိလက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သောအခါ ထိုသူကို ရင်းစားကြေအောင် နှိပ်စက်လိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သိပါသော်လည်း မသိကျိုးကျွံပြုကာ ဝမ်းထဲမှ မိမိအား ကျေနပ်သဘောကျနေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ သဘောကျ ကျေနပ်မှုကို ခံရလျှင် မိမိသည် ရာထူးအဆင့်တိုးမြှင့်နိုင်ရေးအတွက် အထောက်အကူ ရလိမ့်မည်။

စင်စစ် မိမိတို့ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သည်လိုကောင်းမျိုးက အနိုင်ယူသည်ကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် အရှက်ကြီးရှက်၍ နေမည်ဖြစ်သော်လည်း မိမိသိက္ခာကို မစောင့်ထိန်းဘဲ

‘သည်ကောင်ကို ဆော်လိုက်စမ်း’ ဟုတော့ ပြောမည်မဟုတ်။ မိမိတို့က အလိုက်သိစွာ ဆော်ပေးလိုက်ဖို့ရှိ၏။ မတော်တဆ လက်လွန်သွား၍ ဖုံးမရ၊ မိမိရ ဖြစ်လာလျှင်လည်း အခိုက်အတန့် ဟန်ဆောင်ကြိမ်း ကြိမ်းကာ သို့မဟုတ် ဟန်ဆောင် အရေးယူနည်းဖြင့် ခေတ္တခဏ အရေးယူကာ ဝမ်းထဲကမူ ကျေနပ်အားရနေလိမ့်မည်။ အခွင့်သာသည်နှင့် မိမိက အလိုက်သိခဲ့ဖူးသလို မိမိအားလည်း အလိုက်သိစွာ စောင့်ရှောက်ကူညီလိမ့်မည်။

မိမိသည် ဤလို အလိုက်သိမှ ဘာစွန့်စားမှုကိုမှ မပြုရဘဲ တိုးတက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ မိမိ မျက်စိရှေ့တွင် ဤလို အလိုက်မသိမှုကြောင့် ရာထူးအဆင့်တို့မှ ပြုတ်ကျကုန်ရသည် ငပျင်းတို့ကို မိမိသည် ကိုယ်တိုင်မျက်မြင် တွေ့ဖူးခဲ့ရလေပြီ မဟုတ်လော။ အနည်းဆုံး ပြုတ်မကျသေးသည့်တိုင် ရှိရင်းနေရာ၌ ဘာအဆင့်မှ နောက်ထပ် တိုးတက်မလာဘဲ အရိုးဆွေးအောင် ‘နေမြဲ’ ဖြစ်နေရသည့် ငပျင်းတို့ကား မျက်စိရှေ့၌ တောင်ပုံရာပုံ မဟုတ်ပါလား။

သွေးသောက်ကြီးသည် ဤသို့သော အတွေးမျိုးဖြင့် စစ်သားတို့ကို ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ကြည့်ရုံဖြင့် မသိကြသောအခါ ရယ်စရာပြောသလိုလို၊ သူတစ်ပါး ပြုလုပ်နေကြသည်ကို ပြောပြသလိုလို ပြု၍ပြောပြ၏။

သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင် အကြပ်ဘဝမှ သွေးသောက် ဖြစ်လာရခြင်းသည် ဤအပြုအမူမျိုးကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မယုံမရှိပါနှင့်။

မိမိသည် အထက်လူကြီးကို ချစ်လွန်း၍ တာဝန်တွေကို လေးစားလွန်း၍ မိမိကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ထိခိုက်ချင် ထိခိုက်ပါစေ။ အလိုက်သိစွာ ဘာမဆို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်မည်။ တစ်တွာပြီးအောင်ခိုင်းလျှင် တစ်လံပြီးအောင် လုပ်မည်။ တစ်ပဟိုရ်နှင့်ပြီးအောင် လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို တစ်မောင်းဖြင့် ပြီးအောင် လုပ်ပြမည်ဆိုသော လူမျိုးစားတွေကို အလွန်သိသည်။ ထိုသူတို့သည် အထက်လူကြီးဖြစ်သူအား တကယ် စေတနာရှိ၍ မဟုတ်။ အထက်လူကြီးခိုင်းသည့်အလုပ်အား တကယ်အောင်မြင်စေလို၍ စေတနာဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည် မဟုတ်။

အထက်လူကြီးက မိမိအား ချစ်ခင်လေးစား သစ္စာရှိသည်ဟု ထင်အောင် အထက်လူကြီးခိုင်းသည့်အလုပ်ကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သူဟု ထင်လေအောင် အလုပ်အပေါ်၌ တကယ် စေတနာမရှိဘဲ ပျက်ပျက်စီးစီး မိမိ နာမည်ကောင်း ရနိုင်ရန် အမြန်ပြီးဖို့ အရေးကြီးသည်ဟု မိမိအကျိုးအတွက် လုပ်နေကြသည့် အကောင်တွေမှန်း မိမိက အလွန်သိသည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်လည်း စက်ဆုပ်သည်။ မင်းတို့တစ်တွေသည် မိမိအား သည်လိုများတော့ မလုပ်ကြလေနှင့်ဟု သွေးသောက်ကြီးက မိမိ၏ စစ်သားတွေကို အတိအလင်းခေါ်၍ ပြောဖူး၏။

ထိုသို့ ပြောခဲ့ပြီးသည့်နောက်၌ကား သွေးသောက်ကြီး၏ လက်အောက်၌ ရှိနေကြ

သော အိုးစားဆယ်ယောက်နှင့် အကြပ်ငါးယောက်တို့ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။
‘ဗြန်း’ ခနဲ ရာထူး ပြုတ်ကျကုန်သူများ ရှိသလို ‘ဗြန်း’ ခနဲ ဘုမသိဘမသိ ရာထူး တိုးတက်လာသူတွေ ပေါ်လာကြ၏။ ထိုသည့်နောက်ကား သွေးသောက်ကြီး၏ တပ်သား တို့သည် မိမိတို့ သွေးသောက်ကြီးက မျက်နှာညှိလျှင် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ဝိုင်း ‘နံ’ ပစ်တတ်ကြ၍ သွေးသောက်ကြီးက မျက်နှာချိုလျှင် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ထိပ် ပေါ် ဝိုင်းတင်တတ်ကြသော အကျင့်တွေ ရကြကုန်၏။

ဤအကျင့်မျိုး ရပြီးနေကြသော တပ်သားတို့သည် သွေးသောက်ကြီးက ထိပ်တုံး ထဲ ထည့်လိုက်ဟုဆိုလျှင် သွေးသောက်ကြီး ဝမ်းထဲက ဘယ်အထိ လုပ်ပစ်လိုက်စေချင် သည်ဟု သိလျက် ဝိုင်းတွယ်ပစ်လိုက်ကြပြီးနောက်...

အမှားအယွင်း ရှိလာသဖြင့် “ဟိတ်... မင်းတို့ကို ငါက ထိပ်တုံးထဲ ထည့်ရုံထည့် ပါလို့ခိုင်းသာ မင်းတို့ ဘောက်မဲ့ ပြုကုန်ကြတာတုန်း” ဟု တာဝန်လွတ် ကြိမ်းလိုက် သည်နှင့်...

မှားမိလျှင် ဖြစ်လာသမျှ မိမိတို့ ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံချခြင်းကို ခံနေကျဖြစ်သည့် တပ်သားကျော်တို့က “သည်အမှားကို အကျွန်ရဲ့ ခံကြပါမည်။ သက်သာအောင် ပြုပေး ရော” ဟု ပြောပြနေရန်မလို။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကြိမ်းမောင်းသလိုလို၊ ခြိမ်းခြောက် သလိုလိုဖြင့် မိမိတို့အား ပုံ၍ အပြစ်ဖို့နေသော်လည်း အသက်ညှာဆုံးဖြစ်အောင် ပြုလုပ် ပေးလေမည်ဟု သိသောကြောင့်...

“အကျွန်ရဲ့လည်း မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်မိကြသည်နှင့် ဝိုင်းဝန်းကျီစယ်မိကြပါသည်။ မည်သို့မျှ မပြုမိပါ” ဟု အဖြေပေးလိုက်သောအခါ...

သွေးသောက်ကြီးသည် မိမိတို့က မည်မျှအထိ လက်လွန် ခြေလွန်ပြုနေပြီကို ဝမ်းထဲမှ သိနေသော်လည်း မသိလေဟန်ဖြင့် ပျက်ပျက်ပြယ်ပြယ် ဖြစ်သွားအောင် ပြောဆို ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ဓာတ်သိအတတ်သိ ဖြစ်နေကြ၏။ တပည့်တပ်သားတွေ သိထားသည့် အတိုင်းလည်း သွေးသောက်ကြီးက မျက်နှာပြောင်ပြောင် ပြုပြု၏။

“မင်းရဲ့က လူမြင်ရင် ခင်ပစ် ချစ်ပစ်လိုက်ကြပြီ။ တွေ့သမျှ မင်းရဲ့အစ်မယောက်ျား တွေချည်းပဲ အောက်မေ့ပစ်လိုက်ကြတာပဲ။ ဒါ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ဧည့်သည်ကွ။ မင်းတို့ အစ်မယောက်ျား မဟုတ်ဘူး။ လူမြင်တိုင်း မင်းတို့ ကျီစားစရာများ အောက်မေ့သလား။ သည်ကောင်တွေ သိပ်မိုက်သည်ကောင်တွေ၊ နေဦး... ငါ မင်းရဲ့ကို ကျီစားစရာကြီးတစ်ခု ပေးထားဦးမယ်။ မင်းရဲ့ ကျီစားလိုက်တိုင်း ထောင်ထောင်ထလာအောင်။ အဲသည်တော့ မင်းရဲ့ ပျော်ကြရောပေါ့။”

သွေးသောက်ကြီး၏ အကြပ်တပ်သားတို့သည် ခေတ္တ ငြိမ်သွားကြ၏။ သို့ရာတွင် တွေ့မြင်ကတည်းက ကောင်းမြတ်ကို ရန်နဲ့လာခဲ့သော နှုတ်ခမ်းမွေး သက်သက်နှင့်သူက ခူးတုပ်ထိုင်နေရာမှ မထိမဲ့မြင် မျက်နှာဖြင့် မောကြည့်ရင်း...

“ဘိုင်... ကြီး၊ အဲ... အဲလေ နောင်ကြီးမျက်နှာကိုက မြင်မြင်ချင်း အလွန်ကို ခင်မင်စရာကောင်းသားနဲ့ အကျွန်ရိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျီစားမိကြသေးပဲ။ နောင်ကြီး ကလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ အားကြီး သဘောကောင်းပါသယ်”

နှုတ်ခမ်းမွေးကလေးသည် ကောင်းမြတ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် အရောတဝင်လိုဟန် မျိုး ပြုလိုက်၏။

“နောင်ကြီး အကျွန်ရိုကို စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လား။ အကျွန်ရို ကစားသာကို စိတ်ဆိုးလောက်အောင် သဘောထားသေးသိမ်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘူးနော် နောင်ကြီး”

ကောင်းမြတ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကောင်းမြတ် ဤသို့ ဖြစ်သွား သည်ကို သွေးသောက်ကြီးကလည်း သိ၏။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း နှုတ်ခမ်းမွေးကလေး မျက်နှာသို့ ဒေါသဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“တိတ်လိုက်စမ်း၊ ကုတ္တား အသေးစားကလေး၊ ငါ့တူကြီးက... ငါ့တူကြီးက သဘောကောင်းလို့ စိတ်မဆိုးပေမယ့် ငါက မင်းရိုကို စိတ်ဆိုးတယ်ကွ သိလား။ သာ ကြောင့် မင်းရိုကို ကောင်းကောင်း ဆော်ပေးရဦးမယ်။ သည့်လောက် မိုက်ရိုးရင့်သည့် ကောင်တွေ၊ ငါ မင်းရိုမျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ချင်ဘူး။ သွားကြစမ်း။ ငါ့မျက်စိကွယ်ကို”

သူ့ဆရာနှင့် သူ့တပည့် ဝမ်းထဲက သိလိုက်ကြ၏။ ကောင်းမြတ်အား ကန်မိ ကျောက်မိ ရိုက်နှက် ထိုးကြိတ်မိသူများကို ဤနေရာ၌ မရှိစေလိုပြီဖြစ်ကြောင်း သွေး သောက်ကြီး၏ တပည့်တွေက သိလိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း တဂုန်းဂုန်း ထသွားကြ၏။

“ပေး... မင်းအမေကလွှား သွားဆိုတာနဲ့ အကုန်သွားကြရသလားကွ။ အလကား ခုဝက်ကလားကြီးတွေ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ သည်မှာ ခိုင်းဖို့ စေဖို့ နေခဲ့ကြဦးမှပေါ့ကွ သယ်လေ ငါ”

မကန်မကျောက် မထိုးမရိုက်ရသူများ သည်မှာနေခဲ့ဟု ပြောရန်မလိုတော့။ မိမိ တို့ ဆရာတပည့်အချင်းချင်း အပျင်းတစ်ခါ ဆန့်လိုက်ရုံမျှနှင့် တို့ဆရာ ဘာအလိုရှိနေပြီ ဟု သိကြသူတွေချည်း ဖြစ်၏။

ကောင်းမြတ်သည် သွေးသောက်ကြီးတို့ ဆရာတပည့်တစ်စုကို စက်ဆုပ်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရင်း နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်နေရ၏။ သွေးသောက်ကြီး၏ ဝမ်းထဲမှ မပါသော ပေါ့ပျက်ပျက် လေသံနှင့် အကြပ်တပ်သားတို့၏ ရိုင်းပျံသော အရောစင် လေသံ တို့ကို ရွံရှာနေ၏။ ထို့ထက် စစ်သားတွေ ဖြစ်နေကြပါလျက် ပြုမိပါသည်ဟု ရဲရဲမှန်မှန် မပြောဝံ့ မပြုဝံ့ကြသော ယောက်ျားမပီသသည့် သူရဲဘောကြောင်မှုကို ပို၍ ရွံ့မှန်း၏။ နောက်ကျားကြီးတွေလည်းဖြစ်၊ စစ်သားတွေလည်း ဖြစ်ကြသူများက ဤသို့ အရှက်ကင်းမဲ့ ငွာ ပြုရဲ ပြောရဲကြပါတကားဟု တအံ့တဩလည်း ဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် မိမိကိုယ်အား

ဤလို သူမျိုးများ၏ အထိအကိုင်ကို ခံလိုက်ရလေခြင်းဟု ဆေးကြော၍ မစင်လေတော့ မည့်နယ် နှလုံးမသာ ရွံရှာလာ၏။

ထိုစဉ် မုတ်ဆိတ်ဖားဖား အဝတ်အဆင် ထူးထူးခြားခြား ဝတ်ထားသော ခုံညားသော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် နောက်ပါ ၃ ယောက်တို့ ရောက်လာကြ၏။ ခုံညားသော လူကြီးသည် ကောင်းမြတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သွေးသောက်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဆလံမာလေကွန်း သွေးသောက်ကြီး၊ အားလုံးဝေါလတာ ဧရပ်ထဲကို သွားကြ ရမယ်ပဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီးတောင် ရောက်နေနှင့်ပြီ။ အမြောက်တပ်ရော၊ အလီခန့် မြင်းတပ် မတော်ရော ဟိုမှာညစာစားကြရမယ်ဆိုလို့ ချက်ချင်းပြင်ဆင်ပြီး လုပ်ခိုင်းတာပဲ။ ချက်ချင်း ဆို ချက်ချင်းပဲ။ အလားတူ ကိုယ်တော်အရှင်မြတ် တန်ခိုးတော် အားလုံး အဆင်ပြေ ပါစေ ဆုတောင်းရသာပဲ။ နေပါဦး ဧည့်သည်ဆိုသာက သည်မောင်ရင်ကလေးလား။”

လူကြီးသည် ကောင်းမြတ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ကြည့်လိုက် ရင်း မေး၏။ သွေးသောက်ကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဟုတ်ပါကြောင်း၊ မိမိလူများ က ဧည့်သည်ကို ဝိုင်းဝန်းကျီစယ်ကြသဖြင့် ကြိမ်းမောင်းထားရကြောင်း၊ မာမက်ဆိုသည် အကောင် အသုံးမကျသောကြောင့် ဤသို့ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ရကြောင်းများကို ပြောဆိုနေ၏။

“ကဲ... ပြီးပြီးသားသာလောက ညည်းမနေပါနဲ့လေ။ မောင်ရင်ကလေးလည်း အဝတ်ကလေးဘာကလေးများ လဲပါစေဦး။ အခုဟာက ကျုပ်တို့ ဗိုလ်မှူးကြီးက မောင်ရင် ကလေးကို ဧည့်ခံသည့်ပုံဗျ”

သွေးသောက်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ထိုအခါမှ ပို၍ ဖြူရော်သွားတော့၏။ ထို့ နောက် ကောင်းမြတ်အား ရေချိုးစေရန်အတွက် မိမိ တပ်သားများကို ရေနှေးအသင့် ပြင်စေ၏။ အဝတ်တစ်ထည် လဲလှယ်စေရန် ကောင်းမြတ်၏ ပစ္စည်းအထုပ်အပိုးတို့အား ယူလာစေ၏။ ထိုအခါ ကောင်းမြတ်၏ ပစ္စည်းအထုပ်အပိုးတို့ကို ရှာမတွေ့ကြတော့။

ဟိုလူ သိမ်းသလိုလို သည်လူ သိမ်းသလိုလို တာဝန်ကျ အကြပ်ကြီးက ယူထား သလိုလိုနှင့် တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံး၌ ဘယ်မှာမျှ မေးစမ်း ရှာဖွေမရလေ။

ထိုအခါ သွေးသောက်ကြီးက အော်၏။ ဆဲ၏။ တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံးကို ခေါ်၍ ကြိမ်းဝါး၏။ ထိုနောက် တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံးအား အရှာခိုင်း၏။ ထိုအခါမှ ဟိုနေရာက အချို့၊ သည်နေရာက အချို့ ပြန်လည် ရရှိ၏။ အားလုံး အပြည့်အစုံကား မရရှိလေ။ ကောင်းမြတ်အဖို့မှ ပို၍ အံ့ဩခြင်း၊ ထိခိုက်ခြင်း မည်သို့မျှမဖြစ်။ မိမိအတွက် အဝတ် လဲလှယ်ရန် ရရှိနေသေးခြင်းပင်လျှင် တော်သေး၏ဟု အောက်မေ့၏။ ကောင်းမြတ် အဝတ်လဲပြီးသည်နှင့် သွေးသောက်ကြီးသည် ကောင်းမြတ်၏ ပစ္စည်းများကို ကိုယ်တိုင်

စောင့်၍ အကြပ်တစ်ဦး လက်ထဲသို့ အပ်ပေး၏။ ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးရန်ကို မဆိုထားဘိ အဝတ်ဟောင်းမှ အနံ့များ ပျောက်ပြယ်ကုန်လျှင်ပင် သတ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါး၏။

ကောင်းမြတ် သွေးသောက်ကြီးကို ကြည့်၍ ပြုံးမိသည်။ သို့ပြုံးရင်း မကြာမီ မိမိ ရောက်ရှိသွားရမည့် အောင်တပ်မတော်ကြီးဆိုသည်မှာလည်း ယခု မြင်ရတွေ့ရသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေလေမည်လားဟု တွေးတောစိုးရိမ်၏။ ကောင်းမြတ်သည် ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ သွေးသောက်ကြီးတို့ ခေါ်ရာသို့ ပါလာခဲ့၏။ ညဉ့်သည် မှောင်နေသည်။ ကောင်းကင်၌ ကြယ်ကလေး တစ်လုံးတလေသာလျှင် မြင်ရ၏။ ပတ်ပတ်လည်တို့၌ ဆီးနှင်းတွေ ဝေနေသည်။ သစ်ပင်ကြီးတို့၏အောက်၌ နှင်းပေါက်ကြီးများ တဖြောက်ဖြောက် ကျနေကြ၏။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တို့၌ မိုးမိုးမည်းမည်း မြင်နေရသော အိမ်ကြီးအိမ်ငယ်တို့မှ မီးရောင်တို့ကို ဝါဖျော့ဖျော့သာ မြင်ရသည်။

မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရသော်လည်း အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ အတော်အတန်များသည်ဟု သတိထားမိ၏။ အချို့သော လမ်းချိုးကလေးတို့၌ မမြင်နိုင်သော အမှောင်တွင်းမှ ဓွေးပျံ့သော ပန်းရနံ့များကို ရှူရှိုက်ရသဖြင့် အလွန်သာယာလှပသည့် မြို့ကလေးဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးတော၏။ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းမိသောအခါ အချို့သော ဝင်းကြီးခြံကြီးတို့အထဲ၌ မီးထုတ်မီးစည်းကြီးများ တထိန်ထိန်ဖြင့် ဆိုင်းခြိမ့်ခြိမ့်ညနေသည်ကိုလည်း ကြားရမြင်ရ၏။ မကြာမီက ကျူးကျော်လာသည့် ရန်သူကင်းထောက်တပ်ကို အောင်ပွဲရလာသော ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက မိမိတို့ တပ်တော်သားများ အတွက် ပြုလုပ်ပေးသည့်ပွဲများဟု သွေးသောက်ကြီးက ပြောပြသောကြောင့် သိလိုက်ရ၏။ ထိုတပ်တော်သားများနှင့် ထိုဗိုလ်ကြီးဆိုသူများကလည်း ဤသွေးသောက်ကြီးနှင့် ဤအကြပ်တပ်သားတို့ကဲ့သို့ပေးလားဟု ကောင်းမြတ်က တွေး၏။ အနည်းငယ် သွားမိလျှင် ဆင်ချေးနံ့၊ မြင်းချေးနံ့၊ နွားချေးနံ့တို့ကို ရ၏။ ကြယ်ရောင်လဲ့လဲ့၏ အောက်၌ ရှည်လျားလှသော တင်းကုပ်တန်းလျားကြီးများကို တွေ့ရ၏။ ထိုတန်းလျားကြီးတို့ကို ကျော်လွန်အောင် အတော်ကြာကြာ သွားရ၏။ တန်းလျားတို့ကို ကျော်လွန်သည်နှင့် ရေစီးသံကို ကြားရသည်။ ရေသည် အတော်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းနေ၏။ တစ်နေရာရာမှ စီးဆင်းလာဟန်ရှိသော စမ်းချောင်းသည် ဤခံမြို့ကလေးအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းသွားသည်နှင့် တူ၏။ ခဏအတွင်း တံတားငယ်တစ်ခုပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းသွားရသည်။ တံတား၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အေးသလောက် တံတားပေါ်သို့ ဖြတ်လိုက်သောအခါ ခြေထောက်နှင့် တကွ နောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး နွေးသွား၏။ တံတားမှ လွန်သည်နှင့် မီးတွေ ထိန်လျက်ရှိနေသော ဝင်းခြံကြီးတစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

“အသာပဲ မောင်ရ ဗိုလ်ကြီးဝေါလ်တာရဲ့ ဧရပ်ဆိုသား။ ဧရပ်ဆိုပေမဲ့ အမိုးနဲ့တိုင်ပဲ ရှိသားကွယံ။ အခင်းရဲ့ အကာရို့ မရှိဘူး။ အကြောင်းရှိလာလို့ လူစုမယ်။ ကျွေးမယ်

မွေးမယ်ဆိုရင် အလီခန့် မြင်းတပ်မတော်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါရဲ့ အမြောက် တပ်ကြီးက လူတွေအားလုံးဟာ သည်ဝေါတာရေပိကြီးကိုပဲ အသုံးချကြတာပဲ”

သွေးသောက်ကြီး၏ စကားအဆုံး၌ ကောင်းမြတ်သည် ဤသစ်တပ်ခံမြို့ကြီးထဲ တွင် မြန်မာတပ်နှင့် မြန်မာတပ်သားတို့မှ ရှိပါလေသေးစဟု သံသယဖြစ်လာ၏။ မိမိ သည် ဤခံမြို့ကလေးအတွင်းသို့ ရောက်ကတည်းက တစ်ခါတလေမျှ မြန်မာစစ်သား တစ်ယောက်တလေကို မတွေ့ရသေးချေ။

ဝေါလ်တာ ရေပိကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသောအခါ ကောင်းမြတ်၏ အတွေး သံသယသည် ပို၍ လေးနက်လာ၏။ မိမိအား စောင့်လင့် ကြိုဆိုနေသော ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဗိုလ်မှူးကြီးကဲ့သို့ အသားဖြူစပ်စပ်များ၊ ဆံပင် ဝါကြန့်ကြန့်များ၊ မျက်လုံးပြာများ၊ မျက်လုံးခွဲကြောင်ကြောင်များ၊ မျက်လုံးဝါများ အရပ်ရှည်ရှည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးများချည်း ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း ကြီးမျိုးကား ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါမှတစ်ပါး အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ။

အခြားတစ်ဖက်အရပ်မှ မြန်မာတို့ကဲ့သို့ အသားညိုသော်လည်း မြန်မာတို့နှင့် မတူ သော...

အမွေးအမှင် ရှည်လျားသော၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ ရှည် လျား ထူပြော၍ ဆိတ်ကြီးတွေနှင့်တူသော နှာခေါင်းရိုးကြီးများ ငေါလျက် မျက်လုံးကြီး များ ပြူးကျယ်သော သွေးသောက်ကြီးကဲ့သို့သော လူမျိုးတွေချည်း ဖြစ်ကြ၏။

ကောင်းမြတ်သည် ထိုနှစ်မျိုးလုံးသော လူမျိုးတို့ကို ယခု သစ်တပ်ခံမြို့ကလေးသို့ ရောက်မှ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးရသူဖြစ်၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့လျှင် သတိထား အက်ခတ် လိုသော လူ့သဘာဝအတိုင်း ထိုနှစ်မျိုးသော လူမျိုးတို့ကိုလည်း ကောင်းမြတ် အက်ခတ် ၏။ ထိုသူတို့သည် နာမည်များမှတစ်ပါး အားလုံး မြန်မာစကားပြောကြ၏။ အသားနီ စပ်စပ်ရှိသော လူကြီးအချို့တို့သာလျှင် မြန်မာတို့ကဲ့သို့ပင် ဝတ်ဆင်ကြ၏။ မြန်မာများ အတိုင်း ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များလည်း ရှိကြ၏။ မြန်မာတို့ ဘောင်းဘီနှင့်မတူသော ဘောင်းဘီရှည်ရှည် ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ဝတ်လျက် ပုဆိုးရှည် လုံးဝ မဆီးဘဲ ရှိသည်တို့ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်းမြတ်သည် ပုဆိုးရှည် မဆီးသော ထိုသူတို့ကို ကြည့်ရင်း ဝမ်းထဲမှ ရယ် ချင်နေ၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်စိထဲ၌ ကြည့်၍ အဆင်မပြေနိုင်ဘဲ အဝတ်ဗလာ ကျင်း ထားသလိုလို မျောက်ကြီးတွေနှင့် တူနေသလိုလို ထင်မှတ်နေရသည်။ ထိုစဉ် မျက်လုံးစိမ်း ကြီးနှင့်ဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါသည် ကောင်းမြတ်အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြိုခေါ်၏။

ထို့နောက် မိမိ၏ လူအချို့တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ယင်းသို့ မိတ်ဆက်ပေးရင်း နှင့် သိရသည်မှာ မျက်နှာဖြူသော ဗိုလ်ကြီးနှင့် အမျိုးတူတို့သည် ရတနာသိင်္ခိနေပြည်

တော်၏ အနီးအနား၌ အလောင်းမင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် တည်ထောင်ပေးထားသော ဗရင်ဂျီ ကျေးရွာများမှလှ သိရ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးတို့၏ မျိုးရိုးမှာ ဖရန်စစ်မျိုးရိုးများ ဖြစ်ကြ၍ မွန်စီယာဗူနီနှင့် မွန်စီ ယာလာဗိုင်းတို့၏ သားချင်းများဟု ဆို၏။ ထို့ပြင် အာမေနီယာ မျိုးရိုးများဖြစ်ကြသော မစ္စတာဂရီဂေါရီ၏ သားချင်းများနှင့် အာကော့တိုက် သင်္ဘောအမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြသည့် အင်္ဂလိပ်မျိုးရိုး ကပ္ပိတန် ဂျဒ်ဆင်နှင့် မစ္စတာဂိုက်ဟီးလ်၏ သားချင်းဆွေမျိုးများလည်း ရှိကြသည်ဆို၏။

ထိုမျက်နှာဖြူသော လူမျိုးအားလုံးတို့သည် ယခု စိုးစံနေသော မြန်မာဘုရင်စကရာဇ် မင်းတရားကြီး၏ အမြောက်တပ် အမှုထမ်းတွေချည်း ဖြစ်နေကြ၏။ မျက်နှာမည်းသူတို့ကား မဏိပူရပြည်မှ ခေါ်ဆောင်လာကြသူများ ဖြစ်သည်ဆို၏။ ထိုသူတို့ကို အလောင်း မင်း တရားကြီးသည် စစ်ကိုင်းနှင့် အမရပူရအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ကျေးရွာထူထောင် ပေးထား လျက် မြင်းတပ်၌ အမှုထမ်းစေ၏။ ထိုသူတို့၌ လူနစ်မျိုးပါရှိလာကြရာ တစ်မျိုးသည် အမဲခံသ မစားသော လူမျိုးဖြစ်လျက်၊ တစ်မျိုးကမူ အမဲကိုသတ်၍ ယဇ်နတ်ပူဇော်သော အမျိုးအရိုးဖြစ်၏။ သို့သော် မြန်မာဘုရင်၏ အာဏာစက်အောက်၌ ထိုလူမျိုးနှစ်မျိုးတို့သည် အချင်းချင်း မသင့်မမြတ် မဖြစ်ကြဟု ပြောပြ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါက ဆက်၍ ပြောပြသည်မှာ မိမိ အမိအဖများသည် ရေမြေခြားသော တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ ရောက်လာကြသော်လည်း မိမိတို့ကမူ မြန်မာ မြေ ပေါ်မွေး၊ မြန်မာမြေပေါ်နေ၊ မြန်မာမြေမှထွက်သော အစာကိုစား၍ မြန်မာတို့ရေကို သောက် သုံး ကြီးပြင်းလာသူများဖြစ်ရာ မိမိတို့၏ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော မြန်မာပြည်ကို ထိပါးလာ လျှင် မိမိတို့သည် မြန်မာတို့နှင့်အတူ မိမိတို့၏ မွေးရပ်မြေကို ခုခံကာကွယ်ပေးရန် စိတ် ထက်သန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိသည် အမြောက်တပ်တွင်းသို့ ဝင်၍ စစ်မှုထမ်း နေခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ်မှုထမ်းသူတစ်ယောက်သည် လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံ သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် ရန်သူဖြစ်စေဦး၊ ချစ်ခင် လေးစားကြ ရသည်။ ယခုလည်း မိမိအား အနိုင်သတ်နိုင်သည့် ကောင်းမြတ်ကို မိမိက ချစ်ခင်သည် ဟု ပြော၏။

ထို့ပြင် ဤသစ်တပ်ခံမြို့ကလေးသို့ သာမန်ခြေလျင်သူရဲအဖြစ် အမှုထမ်းရန် ရောက် လာသည့် မြန်မာလူငယ်ကလေးတစ်ဦးက အမျိုးခြားသော အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး အား အမှတ်မထင် အနိုင်ယူသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အားတောင့်အားနာနှင့် မျက်နှာ ပူနေသည့် မြန်မာအမျိုးသား ဗိုလ်မှူးကြီးသည် နိုင်သောလူငယ်ကလေးအား ရှုံးသော မိမိ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ လက်ထံသို့ ပေယျာလကန် ဝကွက်၍ တမင်အပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ သည်ဟုလည်း ပြော၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍...

“အသားကြောင့် ကျွန်ုပ် နှလုံးသဘောကို ကျွန်ုပ်တို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင် သိဖို့ အခု လူကလေးကို ကျွန်ုပ်က ဧည့်ခံခြင်း ပြုရသာပ”

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မြန်မာစကားကို မပီသသော်လည်း မြန်မာစကားကြီး စကား ကျယ်တို့ကို နေရာတကျ အသုံးပြုလျက် လည်လည်ပတ်ပတ် ပြောတတ်၏။ ထိုည၌က ဂေါ်လတာ ဇရပ်ကြီးအတွင်း၌ ကောင်းမြတ်အဖို့ အမြောက်တပ်သား မြင်းတပ်သား အတော်များများတို့နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရခဲ့၏။

ကောင်းမြတ်သည် ဤဂေါ်လတာဇရပ်ကြီးသို့ ရောက်လာရသောအခါ မိမိအား ယခုကဲ့သို့ ကျွေးမွေးကြ ဧည့်ခံကြသူများသည် ခပ်စောစောက မိမိ ရောက်နေခဲ့ရသော အမြောက်တပ်သားမျိုးတွေက ဧည့်ခံနေကြခြင်းမှ ဟုတ်ပါ၏လားဟု သံသယ ဖြစ်လာ၏။ ယခု မိမိအား ကြည့်ရှုပုံ ပြောဆို ဧည့်ခံနေကြပုံတို့သည် ခပ်စောစောက မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရ သူတို့နှင့် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်မရအောင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေကြ၏။ ပို၍ ထူးဆန်းသည် ကား ခပ်စောစောက မိမိအား ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြသူအချို့ကိုယ်တိုင် ဤစားသောက် ဧည့်ခံပွဲ၌ ပါဝင်နေကြ၏။ သို့ပါလျက် ထိုသူတို့သည် ခပ်စောစောက မိမိအား မည်ကဲ့သို့ မျှ မပြုမူခဲ့ကြသလို မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့် ဖြစ်နေကြ၏။ ယခု မြင်နေရသော ထိုသူတို့ ၏ မျက်နှာသည် မိမိတို့ အရှင်သခင်က တန်းတူရည်တူသော ဧည့်သည် တစ်စုံတစ်ယောက် နှင့် စကားပြောနေစဉ် မိမိတို့နှင့် မတန်းမရာသောကြောင့် မိမိတို့ဘာသာ အဝေးမှ အရိပ် အခြည် ကြည့်နေကြရသကဲ့သို့ အလွန်လေးစား ရိုသေစွာ အဝေးမှကြည့်နေကြ၏။

ကောင်းမြတ်သည် လူတွေ၏အကြောင်းကို ပို၍ သိခွင့်ရလာသည်ဟု တွေးထင် နေမိ၏။ ယခင်က မိမိသည် မိမိတို့ ညောင်သာယာရွာကလေးမှတစ်ပါး မည်သည့်နေရာ ကိုမျှ ဝေးဝေးလံလံ မရောက်ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် လူတွေ၏အကြောင်းကိုလည်း ညောင် သာယာရွာကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်၌သာ ရှိကြသော သူလိုကိုယ်လို လူမျိုးတွေကိုသာ တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ ယခုမူ အလွန်ဝေးလံသော ခရီးသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တောတောင် ရေမြေ ပတ်ဝန်းကျင်တို့သည် ညောင်သာယာရွာကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်၌ တွေ့မြင်နေ ကြရသော ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းမျိုးမဟုတ် သိသိသာသာချည်း ပြောင်းလဲခဲ့၏။ ထိုပတ်ဝန်း ကျင်နှင့်အတူ လူတွေကလည်း ညောင်သာယာရွာကလေး ပတ်ပတ်လည်၌ တွေ့နေ မြင် နေကျဖြစ်သော ကောင်းမြတ် သိသည့် လူတွေမျိုးမဟုတ်။ သိသိသာသာချည်း ကွဲပြား ခြားနားနေကြသည်။ ယခုမူ မိမိတို့ မြန်မာလူမျိုးအပြင် အခြားလူမျိုးတွေလည်း ရှိပါသေး ကလားဟု မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ပို၍ သိလာရ၏။ ထို့ပြင် ကောင်းမြတ်၏အသိ၌ လူဆို သည်မှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အတူတူချည်းပါတကား။ မိန်းမဟူသော သဘာဝနှင့် ယောက်ျား ဟူသော သဘာဝမှတစ်ပါး ဤအသွေးအသား ဤအကြောင်းအရိုးတို့ဖြင့်သာ ထပ်တူထပ် မျှ တည်ဆောက်ထားကြပါတကား။ ဖောက်ပြန်စိတ်၊ ရွေ့လျားစိတ်၊ ပျက်စီးစိတ်၊ မိမိ

အတွက် မိမိ အလျင်ကြည့်တတ်သော စိတ်တို့သည် အတူတူချည်းပါတကားဟု တအံ့တဩ အသိတိုးလာရ၏။

ရေးယခင်က ကောင်းမြတ်အသိသည် ပွဲကျောင်းဆရာတော်၏အထံ၌ သင်ကြား ခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓစာပေတို့မှ ရသည့်အသိမျိုးတို့သာ ဖြစ်၏။ ယောက်ျားသည် လူ့ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်သလို စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်သည်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ် ခံနိုင်ရည်ရှိသလို စိတ်ဓာတ်ခံနိုင် ရည် ရှိသည်။ မိန်းမသည် လူ့ခန္ဓာကိုယ် ယုတ်နိမ့်သလို စိတ်ဓာတ် ယုတ်နိမ့်သည်။ လူ့ ခန္ဓာကိုယ် ပျော့ညံ့သလို စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သည်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖောက်ပြန်သလို စိတ်ဓာတ် ဖောက်ပြန်သည်ဟူသော အသိမျိုးသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ပြင် မိမိတို့ ရပ်သူရွာသားတို့၌ မြင် ရ တွေ့ရသည့် ရိုးသားသော လူမှုပေါင်းသင်းရေး၏ အတွေ့အသိသာ ဖြစ်၏။ ထိုမျှသာ တွေ့ခဲ့ သိခဲ့ရသော ကောင်းမြတ်သည် မိမိကို ရှေ့၌ထား၍ အမြောက်တပ်မှ သွေးသောက် ကြီးတို့ ဆရာတပည့်များ ပြုမူပြောဆို ကျင့်ကြံကြပုံများကို ကိုယ်တွေ့ ကြံ့ခဲ့ရသောအခါ အံ့ဩသွားရ၏။

“ဟယ်... စစ်သားလည်းဖြစ်ပြန်၊ ယောက်ျားကြီးများလည်း ဖြစ်ပြန်ပါလျက် ယောက်ျားကြီးတွေတန်မဲ့နဲ့ ဤမျှ သိက္ခာပျက်စွာ ဗလောင်းဗလဲ ပြုရဲ ပြောရဲလှချေ၏” ဟု မမှီတ်မခတ်နိုင်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရင်း ကြက်သေသေခဲ့ရ၏။ ယခုတစ်ဖန် ခိုလ်မျှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါရှေ့၌ သွေးသောက်ကြီးတို့ ဆရာတပည့်တစ်စု၏ ဟန်ပန် အနေ အထိုင်တို့ကို အမှတ်မထင် သတိထားမိပြန်သောအခါ စောစောက မိမိအား စော်ကား နှိပ်စက်ခဲ့ကြသူများမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု အံ့အားသင့်ရပြန်၏။ တစ်ဖန် သွေးသောက်ကြီး တို့သည် ဤအရအဝေး၌ ရှိကြသော ယောက်ျားပီသသည့် စစ်သည်တော်များနှင့် မည်သို့မျှ မထူးခြားဘဲ ထပ်ထူထပ်မျှသာ ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရပြန်သောအခါ ကျန်သော စစ်သည် ကျော်တို့သည်လည်း သွေးသောက်ကြီးတို့ကဲ့သို့ပင် ယောက်ျားတွေတန်မဲ့နှင့် အကျင့်တန် မှ၍ ဟန်ဆောင်ကောင်းနေကြသူတွေပေပဲလားဟု တွေးတောစရာ ဖြစ်လာ၏။

“စစ်သားဖြစ်ရခြင်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မိမိ၏ မြတ်နိုးဖွယ် သော အရည်အချင်းများကို တစ်ခုမကျန် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ထုတ်ပြခွင့်ရခြင်းပင် ဖြစ် ၏” ဟု ကောင်းမြတ် ရွာမှ ထွက်လာမည့်ဆဲဆဲ၌ ကိုရင်ကြီး ဒိုးကလေးက ပြောပြ အားပေးလိုက်သည်။ ကောင်းမြတ်သည် ကိုရင်ကြီး၏ စကားနှင့် အားတက်ခဲ့ရ၏။ ယခု မှက်မြင်အတွေ့အကြုံ၌မူ ကိုရင်ကြီး၏စကားသည် စိတ်ကူးယဉ်စကားလုံးများ ဖြစ်နေ ကြ၏။ မျက်မြင်တွေ့သိမိရသည်ကား “စစ်သား ဖြစ်ရခြင်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက် ရှက်ဖွယ် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော ရှိသမျှ အမူအကျင့်တို့ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် သုတ်ပြခွင့် ရရှိနေခြင်းမျိုး” ဖြစ်နေ၏။

“ဟောသည်မှာ လူကလေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အဘ ဖာနီဗယ်ဆိုသာ လူကလေး ကျွန်ုပ်

ဆိုမှာ နေသရွေ့ အဘဇာနိဗ္ဗာန် အတူထားဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။ လူကလေးရဲ့ပစ္စည်းများကို သွေးသောက်ကြီးရို့ လာပို့ပေးကြပါလိမ့်မယ်။ အခုည အဘဇာနိဗ္ဗာန် ပြန်ရင် လူကလေး တစ်ပါးတည်း လိုက်သွားနိုင်ပါပြီ”

မိမိအတွေးနှင့် မိမိ ရှိနေစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ၏ အသံကြောင့် ဣန္ဒြေပျက်သွားရ၏။ ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် ရောယောင်ပြုံးရင်း အဘဇာနိဗ္ဗာန်ဆိုသူကို ကြည့်မိ၏။ အသက် ၆၀ ကျော်ခန့် အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဘိုးအိုသည် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့် အသားရောင်တိုမှတစ်ပါး အားလုံး မြန်မာကဲ့သို့ ဝတ်၏။ အဘိုးအို၏ ကိုယ်ဟန်သည် သန်မာတောင့်တင်းဆဲ ရှိသေး၏။ အဘိုးအို၏ ခါးသည် လုံးဝမကိုင်၊ ထို့ပြင် အဘိုးအို၏ ပြာညိုညိုမျက်လုံးသည် အခုအချိန်အထိ မထိတရီနိုင်ဆဲ ရှိသေး၏။ အဘိုးအို၏ ပါးသောနှုတ်ခမ်းကား တင်းတင်းစေ့လျက် သရော်သောအပြုံးကို ဆောင်နေသယောင် ရှိသည်။

“အေးကွယ် မင်း သည်ကောင်တွေကို ငါ့လိုပဲ မျက်စိနောက်လွယ်မယ်ဆိုရင် ငါရဲ့ မြေးအဘိုး စောစော ပြန်ကြသာပ”

အဘိုးအို၏ မြန်မာစကားသည် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါထက် ပို၍ ပီသ၏။ ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးကြီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်မိခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဘိုးအို ပြောသည့်အတိုင်းပင် မကြာမီ ကောင်းမြတ်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ကောင်းမြတ် ဝေါလတာဇရပ်ကြီးမှ အပြန်၌မူ အလာတုန်းကကဲ့သို့ မဟုတ်။ ကောင်းမြတ်တို့အနီး၌ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ကြည့်နေကြသူတွေရှိကြ၏။ ကောင်းမြတ်နှင့် အဘိုးအိုဇာနိဗ္ဗာန်တို့ လှုပ်လိုက်ကြသည်နှင့် “ဘာအလိုရှိပါသလဲ သခင်” ဟု အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသူတွေ ပေါ်၏။ မေး၏။ မီးတုတ် မီးစည်းတွေ ထွန်းညှိလျက် လမ်းပြသူတွေ အသင့်ရှိနေ၏။ မြင်း အသင့်ပြင်ထား၏။

ကောင်းမြတ်ကမူ အားတုံအားနာ ဖြစ်လာ၏။ အဘိုးအိုကမူ ဘာမျှမပြောသော်လည်း ထိုသူတို့အား ရွံရှာစက်ဆုတ်ပုံပေါ်နေ၏။ အတော် အောင်အည်းသည်းခံနေရပုံမျိုး ပေါ်နေ၏။ ဝေါလတာဇရပ်၏ အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုစဉ်သည်ဝတ္တရားကျေလွန်းသော သူတို့ကို အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုသူတို့သည် နောက်သို့သာ ဆုတ်၍ နေကြ၏။ ထွက်မသွားကြ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးတုတ်မီးစည်းကြီးများကို မြောက်ပြန်ကြ၏။ အဘိုးအိုသည် ထိုသူတို့ကို စိတ်ပျက်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကောင်းမြတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဟေ့... မောင်ဟရာ မင်း မြင်းစီးတတ်သလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ စီးတတ်ပါသယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် တက် ဟိုမှာ”

အဘိုးအိုက လက်ညှိုးညွှန်ပြသည့် မြင်းဆီသို့ သွားရ၏။ အဘိုးအိုစီးမည့် မြင်း
ဘေးမှ လူက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဖယ်ပေးသော်လည်း ကောင်းမြတ် စီးရမည့် မြင်းကို ဆွဲ
ထားသူနှင့် အနီး၌ စောင့်နေသူများက မဖယ်ကြ။ သူတို့သည် ရှင်လောင်းတစ်ယောက်
မြင်းပေါ်သို့ တက်မည့်အချိန်၌ ဝိုင်းဝန်းယုယကြသကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်အား အလွန်ယုယစွာ
မြင်းပေါ်သို့ ဝိုင်းဝန်းတင်ပေးလိုက်ကြ၏။

အဘိုးအိုသည် ထိုသူတို့ကို မြင်းနဲ့ တိုက်သွားတော့မည့်နယ် အနီးသို့ ကပ်၍
ခပ်ကြမ်းကြမ်းစီးနင်းသွားရာ ကောင်းမြတ်သည် မြင်းကိုတို့လျက် အဘိုးအို၏နောက်မှ
တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါသွား၏။

အပြင်၌ အေးလွန်းလှသည်။ ဝေါလံတာရေပုံကြီးအတွင်း၌ ရှိစဉ်က ဖိုထားသည့်
မီးထင်းပုံကြီးများကြောင့် ခပ်နွေးနွေးရှိသော်လည်း အပြင်၌မူ ဆီးနှင့်တဖြောက်ဖြောက်
ကျလျက် ရွံ့ရိုနေပေပြီ။ ဧရပ်နှင့် အနီးငယ် လှမ်းလာသောအခါ အဘိုးအို မြင်းကို ခပ်
ဗြည်းဗြည်းသွားစေလျက် ကောင်းမြတ်ကို အတူယှဉ်၍လိုက်ရန် အချက်ပြ၏။ ကောင်းမြတ်
က အဘိုးအို၏ အလိုအတိုင်း မြင်းချင်း ယှဉ်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး နှင်းများ ပိတ်နေသော်လည်း မြေပြင်ထက် ပို၍ လင်းနေ
၏။ ကြယ်များကို မမြင်ရ။ နောက်ကျ၍ ထွက်သော လဆုတ်လသည် ကောင်းကင်၌
ဒုမ်းနေသည့်ပုံနယ် ကုပ်ကုပ်မှိန်မှိန် ရှိနေရှာ၏။ အဆောက်အဦနှင့် သစ်ပင်တို့သည်
နှင်းမှုန်တို့၏အောက်၌ မိုးမိုးမည်းမည်း ပူးကပ်ထိုင်နေကြသလို မြင်ရ၏။ အချို့သောအိမ်
ဘို့၌ မီးရောင်များ ရှိနေကြသော်လည်း ထိုမီးရောင်တို့သည် ချမ်းရှာလွန်းသောကြောင့်
နှင်းမှုန်ထဲသို့ မတိုးဝင်နိုင်ဘဲ ဝါကြန့်ကြန့်မျှ ရှိနေကြသည်။ ထိုမီးရောင်ရှိသော နေရာတို့
မှ မူးယစ်သံ ရယ်မောသံတို့ တစ်ချက်တစ်ချက် ထိုးထွက်လာကြသော်လည်း ညဉ့်သည်
ဘိတ်ဆိတ်မှု အသွင်ကိုသာ ဆောင်နေ၏။

“မင်း ချမ်းနေပြီလား။”

“ကျနော် ခံနိုင်ပါသယ်”

“အိမ်... ငါ အဘိုးကြီးတောင် ခံနိုင်သေးတာပဲ၊ မြို့ထဲကို တစ်ပတ်လောက်
ခတ်ကြရအောင်လား။”

“ကျနော်လည်း ပတ်ချင်ပါတယ်”

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လူသူကင်းရှင်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ပတ်ပတ်လည်၌ မြင့်မား
သော သစ်တပ်ကြီးကြောင့် အဝေးကို မမြင်ရ။ ကုန်းမြင့်ကလေးများ ရှိတတ်သည့်နေရာ
သို့ ရောက်မှသာလျှင် သစ်တပ်၏ အပြင်ဘက်၌ ဝှမ်းပုံကြီးထဲသို့ နစ်နေဟန်ရှိသော
ဘောင်ပြာကြီးများကို မြင်ရ၏။ လရောင်ကလေးမှုန်မှုန်တွင် ဤလို နှင်းမှုန်တွေ ကျနေ
ခဲ၊ ဤလို တိတ်ဆိတ်သောည၊ ဤလို သစ်တပ်ကြီးအတွင်း၌ ဤလို စစ်သုံးမြင်းကြီး

ကို စီး၍နေရသည်မှာ ကောင်းမြတ်အဖို့ အိပ်မက်ကမ္ဘာတစ်ခုသို့ သွားရောက် လည်ပတ်နေရ သလို စိတ်ကူးယဉ်စရာ ဖြစ်နေ၏။ ကောင်းမြတ်သည် ထိုနေ့ ထိုရက်ကို မည်သည့်အခါ မှ မမှနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုနေ့သည် ကောင်းမြတ်အဖို့ အတွေ့မျိုးစုံခဲ့၏။ တောထဲ၌ မိမိက တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဖူးသဖြင့် သရဲတစ္ဆေဟု ထင်မှတ်မိသော မျက်နှာဖြူသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ နှင့် သတ်ပုတ်ရ၏။ ငယ်စဉ်က ရလာသော အကျင့်ကြောင့် နိုင်ရ၏။ နောက်မြောက်မိ စစ်၏ အပြင်အဆင် စစ်၏အဟန့်အတားတို့နှင့် ဝန်းရံထားသော သစ်တပ်ခံမြို့ကို တွေ့ ဖူးရ၏။ ထိုနောက် မိမိကဲ့သို့သော ယောက်ျားကြီးတွေ ဖြစ်ကြသည့် စစ်သားဆိုသူများ က အလွန် သူရဲဘောကြောင့်စွာ ပြုမူနှိပ်စက်ခြင်း၊ ရွံဖွယ်ကောင်းလောက်သော အမှုအကျင့် တို့ဖြင့် အလွန်ပျက်သော သိက္ခာ၊ အလွန်ပျက်သော စိတ်ဓာတ်တို့ကို ပေါ်စေလျက် မိမိ အား ချက်ချင်း အရောတဝင် ပြုခြင်းမျိုးတို့ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနောက် မိမိ ယနေ့မှ သိဖူး၊ မြင်ဖူးရသော လူမျိုးနှစ်မျိုးတို့၏ ခင်မင်စည့်ခံခြင်းကို ခံရ၏။ ပို၍ ထူးခြားသည်ကား ဤယနေ့သည် မိမိအဖို့ မျက်လုံးစိမ်းသောသူ၊ မျက်လုံးပြာသောသူ၊ မျက်လုံးဝါသောသူ၊ မျက်လုံးမီးခိုးရောင်ရှိသောသူ၊ ထိုသို့သော လူသားတို့ကို တအံ့တဩ တွေ့ဖူးရသောနေ့ ဖြစ်၏။ ယခု မိမိသည် ဤယနေ့၏ နောက်ဆုံးအချိန်၌ တိတ်ဆိတ်သော ည၊ မှုန်မွှား သော လရောင်အောက် နှင်းတဖြောက်ဖြောက်အကြားတွင် စစ်မြင်းကြီးကိုစီးကာ မျက်လုံး ပြာသော အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ သစ်တပ်ခံမြို့ကြီးအတွင်း၌ လှည့်ပတ်နေရ ပါပြီကော။

“မင်းရို့ရွာက သည်ကိုရောက်အောင် ဘယ်နှစ်ရက် လာခဲ့ရသလဲကွ”

အဘိုးအို၏ အမေးကြောင့် ကောင်းမြတ်၏ အတွေးပြတ်သွားရ၏။ ကောင်းမြတ် မိမိသည် ဤသို့ ရောက်သည်အထိ သုံးလကျော်ကျော်ခန့် လာခဲ့ရပါသည်ဟု ပြောပြရ၏။ သေချာသော အဘိုးအိုက ထပ်ဆင့်မေးပြန်ရာ...

ခရီးသွားရက်ချည်း မဟုတ်ပါ။ အချို့အရပ် အချို့ရွာတို့က အိမ်တိုင်းစေ့ ထမင်း ကျွေးလိုပါသည်ဟု အတင်းပိုင်းဝန်း တားဆီးထားကြသောကြောင့် ခရီးရပ်ဆိုင်းခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုသူတို့သည် မိမိ ထွက်လာသည့်အခါ၌ တစ်ညအိပ်ခရီးသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် မိမိ သွားလိုရာသို့ လိုက်ပို့ကြပြီးလျှင် မိမိနှင့်အတူ တစ်ညအိပ်ပြီးမှ နောက်တစ်နေ့ နေ ထွက်တပြုတွင် မိမိကို နှုတ်ဆက်လျက် မိမိအား ကျောခိုင်း၍ ပြန်သွားတတ်ကြကြောင်း၊ မိမိ ထွက်လာခဲ့သည့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ မိမိ တည်းခိုခဲ့သည့် အိမ်တိုင်းကပင် ဤ အတိုင်း လိုက်ပို့လေ့ရှိကြကြောင်း၊ ထိုအိမ်တို့သည် မိမိအား ကျွေးမွေးလိုက်ပို့ရုံမျှသာ မဟုတ်သေး၊ နှစ်ရက်စာ၊ သုံးရက်အမျှသော စားဖွယ် စားမြိန်ထုပ်တို့ကိုလည်း မိန်းမ ပျိုကလေးများနှင့် ဒွေးဒေါ်မိကြီးအရွယ် အမျိုးသမီးကြီးများက အတင်းထုပ်ပိုးပေးလေ

ရှိကြောင်း၊ ဤသို့သော ကူညီစောင့်ရှောက်မှုမျိုးကြောင့် မိမိသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရအောင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ မိမိအဖို့ မိခင်မွေးသည်မှစ၍ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး ခရီးသွားခြင်းလည်းဖြစ်၊ အဝေးဆုံး ခရီးသွားကြောင်းလည်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့သည် ခရီးသွားလေ့လည်း မရှိကြကြောင်း၊ ခရီးဝေးလည်း မသွားတတ်ကြကြောင်း၊ အောင်တပ်မတော်ကြီးမှ စည်းကြပ်ခြင်းခံရသော စစ်သားများသာလျှင် ခရီးဝေးသွားဖူးကြရကြောင်း၊ ယခု မိမိတို့ရွာ၌ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း အောင်တပ်မတော်သားအဖြစ် စည်းကြပ်ခြင်း ခံကြရမည်ဟု အမိန့်ရောက်လာသောကြောင့် မိမိတို့ရွာသို့ လာရောက် စည်းကြပ်သူ၏ထံ၌ စစ်သူရဲအဖြစ် မဝင်လိုသောကြောင့် ဤသို့ အရောက်စွန့်စားထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရ၏။

အဘိုးအိုသည် ကောင်းမြတ်ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်၏။ ကောင်းမြတ် စကားဆုံးသွားပြီးနောက် အတော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်၏။

“အဲသေပ-ငါသည် မြန်မာပြည်နဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေကို ချစ်နေသား”

အဘိုးအို၏အသံကြောင့် ကောင်းမြတ်သည် လန့်လည်းလန့်ရ၏။ အံ့အားလည်း သင့်ရ၏။ ထို့နောက် အဘိုးအိုကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။ နှင်းမှုန်မှုန်တွင် ဆုတ်ခဲ့သော လခြမ်းရေးရေး၏ မှုန်မှေးမှေးအရောင်အောက်၌ မျက်စိမျက်နှာမပေါ်သော အဘိုးအို၏ ခပ်မည်းမည်းပုံသဏ္ဍာန်သည် မည်းမည်းပင် မြင်ရသည့် မြင်းကြီးပေါ်၌ ခုံညားလေးစားဖွယ် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏အသွင်မျိုး ဆောင်နေ၏။ “သည်လိုကွယ်” ဟု အစချီလျက် မိမိ မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာရပုံနှင့် မိမိတို့ တိုင်းနိုင်ငံများအကြောင်း၊ လူမျိုးများ စရိုက်များနှင့် စိတ်နေစိတ်ထားများ အကြောင်းတို့ကို အလွန် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြနေ၏။ ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးအိုပြောပြသည်တို့ကို နားထောင်ရင်း မိမိ သင်ကြားသိရှိခဲ့ရသည်တို့နှင့် ကွာခြားနေသောကြောင့် ဟုတ်မှဟုတ်ပါမည်လား၊ ဤအဘိုးကြီးသည် မဟုတ်နိုင် မဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းတို့ကို လုပ်ကြံပြောဆိုနေသည်လားဟု သံသယဖြစ်ရသေး၏။ နောက်ဆုံး၌ အဘိုးအိုကြီးက မိမိကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာအယူကိုယူလျက် မိမိဇနီး မအိမ်ကောင်းနှင့်အတူ ဘုရားသွားကျောင်းတက် လုပ်ခဲ့သည်ကို သည်ဘုရင်ဆိုးက အတင်းအဓိန့်နှင့် ဆင့်ခေါ်စေသောကြောင့် ဘုရား၏ တရားတော်ကို နှလုံး၌ထားပြီး သတ္တဝါအများကို မေတ္တာပွားနေရမည့် အချိန်မျိုးမှ သတ္တဝါအချင်းချင်းကို သံသရာ နောင်အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ အမြောက်နှင့် ပစ်ခွင်းသတ်ရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း အလွန် စိတ်နာကြည်းစွာဖြင့် ပြောပြနေ၏။

ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးအိုကို ကြည့်လျက် မတွေးတောတတ်အောင် ဖြစ်နေရ၏။ အဘိုးအိုထံမှ ကောင်းမြတ်သိနေရသည့် စကားတို့သည် အားလုံး အသစ်အဆန်းတွေချည်း

ဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် အဘိုးအို၏ ပြောစကားတို့သည် ရှေ့နောက် ညီညွတ်မှုမရှိ၊ အကြောင်း ယုတ္တိ ကင်းသည်ဟုလည်း ကောင်းမြတ် ထင်နေ၏။

အဘိုးအို ပြောလေသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ ချစ်ဖွယ် အကောင်း ဆုံးသောလူမျိုး၊ ဖော်ရွေ၍ စေတနာသဒ္ဓါတရား အရှိဆုံးသောလူမျိုး၊ မေတ္တာတရားပြည့်ဝ ၍ စိတ်နှလုံး အနူးညံ့ဆုံးသော လူမျိုးဟုလည်းပြော၏။ ထို့နောက် မိမိသည် ပထမဆုံး မြန်မာလူမျိုးတို့ကို တွေ့ရသောအခါ ဤသူတို့သည် ဖိနပ်လည်းမရှိ၊ အင်္ကျီလည်း မဝတ် တတ်၊ မိန်းမများပင်လျှင် ဟင်းလင်းရှိသော ရင်နှင့် တစ်ဝက်သော ကိုယ်ကို ဗလာကျင်း ၍ နေ၏။ ညံ့ဖျင်း၍ ရှေးကျသော စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတို့ ရှိ၏။ စားသောက် နေထိုင်မှု သည် လူရိုင်းများအဆင့်ထက် တစ်ထစ်မျှသာ မြင့်သေး၏။ ဤမျှ ရိုင်းသေးသည့် လူမျိုး တို့နှင့် ဖက်ပြိုင်၍ စစ်တိုက်ရမည်ဆိုလျှင် မိမိတို့သည် တောထဲ၌ ရှိကြသော နွားအုပ်၊ မြင်းအုပ်၊ မျောက်အုပ်တို့ကို လိုက်၍ သတ်ဖြတ်သည့် အမဲလိုက်မုဆိုးတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ချိမ့် မည်ဟု နှလုံးမသာမသာ ဖြစ်ရပြန်ပါသည်ဟုလည်း ဆို၏။ ဤသို့ ရှေ့နောက်မညီဘဲ အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေသည့် အဘိုးအို၏ စကားကို ကောင်းမြတ်သည် သရော်ပြီးပြီးကာ အလိုက်သင့် အလျားသင့်သာ နားထောင်နေလို၏။ သို့သော် နားထောင်ရုံမျှဖြင့် ခပ်ပေါ့ ပေါ့ လျစ်လျူမပြုနိုင်ခဲ့။

အဘိုးအိုသည် အရွယ်ရောက်စကတည်းက စစ်ထဲသို့ရောက်ကာ အမြောက်တပ် သား ဖြစ်လာခဲ့ရသည် ဆို၏။ သို့သော် တေလွန်းသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အထက် အရာရှိတို့ကို မခံ့ညားချင်သည့် ဉာဉ်ဆိုးရှိနေသောကြောင့် လည်းကောင်း ခဏခဏ အပြစ် ပေးခံရရုံမျှမက မည်သည့်နေရာမျှ ကောင်းစွာ မမြဲခဲ့ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကမ္ဘာမြေပြင် အကုန်လုံးကို ပတ်မိအောင် ရောက်ခဲ့ဖူးပြီးပြီဟု ဆို၏။ ထို ကမ္ဘာမြေပြင် တစ်ခွင်လုံး၌ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် စေတနာအကောင်းဆုံး၊ သူတစ်ပါးအပေါ် ၌ မေတ္တာအထားတတ်ဆုံး၊ ကိုယ်ကျိုးကို အထိခိုက်ခံ၍ သူတစ်ပါးအပေါ်၌ အသနား တတ်ဆုံးသောလူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဤလူမျိုးနှင့်တူသောလူမျိုး ကမ္ဘာမြေအပြင်ပေါ်၌ အခြား တစ်ပါးတွင် မရှိဟုဆို၏။

အဘိုးကြီးပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် လှည်း၊ အင်္ကျီ၊ ရှိသော ဓမ္မာထိပ်ကျွန်း အပြင် သာလျှင်မက ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းနှင့်တကွ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကိုပါ ပတ်မိလာသကဲ့သို့ ရှိနေသောကြောင့် ကောင်းမြတ်က ပြုံးမိ၏။ အဘိုးကြီးသည် ကောင်းမြတ် ပြုံးနေသည် ကို မှောင်ထဲ၌ မမြင်ရ။ ဆက်လက်ပြောမြဲ ပြော၏။

အဘိုးကြီး ပြောသည့်အထဲ၌ ဥရောပတိုက်ရှိ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးများ၏ ကြီးကျယ် ပုံ၊ ကျောက်ပြင်ကဲ့သို့ ချောမောပြေပြစ်သည့် လမ်းမကြီးငယ်တို့သည် ထိုတိုင်းပြည်တို့၏

အတွင်း၌ အရှေ့မှ အနောက်သို့လည်းကောင်း၊ တောင်မှ မြောက်သို့လည်းကောင်း၊ အရပ် ရှစ်မျက်နှာသို့ တိုးလျှံပေါက်သွားလာနိုင်အောင် ဖောက်လုပ်ထားပုံ၊ မြင်းနှစ်ကောင် ကသော ရထား၊ မြင်းလေးကောင် ကသော ရထား၊ မြင်းဆယ့်နှစ်ကောင်မှ အကောင်သုံးဆယ်ကျော် အထိ ကသော ရထားတို့ရှိကြပုံ၊ ဤမြန်မာပြည်၌ရှိသော လိပ်သွားသကဲ့သို့ နှေးကွေး သည့် နွားဖြင့် ဆွဲသောလှည်းမျိုး လုံးဝ မသုံးကြပုံတို့ကို ပြောပြ၏။

သို့သော် ဤမျှကြီးကျယ်သော သာမန်အတော်အသင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် သူတို့ ပင်လျှင် မြန်မာဘုရင် နေထိုင်သည့် အိမ်အချို့တို့ထက် သာသော သားမျိုးနှင့် နေလေ့ရှိ ကြသော မိမိတို့ ဥရောပတိုက် အိမ်များသည် မြန်မာတို့ကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့အား စေတနာ ထားမှု၊ ချစ်ခင်မှု၊ မေတ္တာထားတတ်မှုမျိုး မရှိကြဟု ပြော၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် သူ သူစိမ်းတို့ကိုပင် ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ရောက်လာသည့်အခါ မိမိတို့၏ အိမ်ပေါ်သို့ တင်၍ တစ်လကိုးသီတင်း ကျွေးမွေးနိုင်သည့် စေတနာကောင်းမျိုး လူတိုင်း၌ ရှိကြသည်။ ဤ အကြောင်းတို့ကို မိမိတို့ ဥရောပတိုက်သားများအား သွားရောက်ပြောကြားမိလျှင် ထို ပြောကြားသူအား အရူးဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ မည်သူကမျှ ယုံကြည်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မဟုတ်တာဘဲဟု အလွန်အံ့ဩကုန်ကြလိမ့်မည် ဆို၏။

ဥရောပတိုက်၌ မိမိ အလိုအလျောက် သူတစ်ပါးနေရာသို့ သွားရောက် တည်းခို သော ဧည့်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ဖိတ်ခေါ်မှသာ သွားရ၏။ အလွန်အလွန် ခင်မင်ရင်းနှီးမှသာ လျှင် လူတစ်စုံတစ်ယောက်အား အစာတစ်နပ်တလေ ဖိတ်ခေါ် ကျွေးမွေးတတ်ကြသည် ဆို၏။ အိမ်ထောင်စုတစ်စု၌ အရွယ်ရောက်သူအားလုံးတို့သည် မိမိ စားရန် ဝတ်ရန်အတွက် မိမိဘာသာ အလုပ်လုပ်ရသည်ဆို၏။ အလုပ်လုပ်၍ အခကြေးငွေရလာတိုင်း မိခင်ဖြစ်သူ အား မိမိ စားခဲ့သော အစာဖိုးပေးကြရသည် ဆို၏။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်လျှင် လင် ယောက်ျားသည် ကြေးငွေများ ရလာတိုင်း မိမိ စားသုံးခအတွက် ဇနီးသည်အား သီးသန့် ပေးကြရသည်ဆို၏။ အိမ်ထောင်စုတစ်စုတွင် အရွယ်ရောက်သူ အားလုံးတို့အား တန်ရာ တန်ကြေး အဖိုးအခမရဘဲ မည်သူ့ကိုမျှ အစာကျွေးရိုးထုံးစံမရှိ။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ သမီး သားတို့ကိုမှ အဖိုးအခမရဘဲ မိခင်ဖခင်တို့က အစားအစာ ကျွေးရိုးထုံးတမ်းမရှိလျှင် မိမိ တို့နှင့် လုံးဝ မသိသော သူစိမ်း တစ်ဦးတစ်ယောက်အား အဘယ်မှာလျှင် အစာတစ်နပ်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကျွေးမွေးကြပါချိမ့်မည်နည်းဟု အဘိုးအိုက ပြောပြ၏။

အဘိုးအိုသည် ဤသို့လည်း ပြောသေး၏။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့၏ ဥရောပတိုက်သည် အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားလျက် အလွန်လည်း ယဉ်ကျေးနေကြပါပြီ။ ရွက်လည်းမပါ လူ လည်း မလှော်မခတ်ရပါဘဲနှင့် ရေထဲတွင် မြင်းပြေးသကဲ့သို့ တရိပ်ရိပ်နေအောင်သွား သော သင်္ဘောများ၊ ကုန်းပေါ်၌လည်း လူတို့အင်အား၊ တိရစ္ဆာန်တို့အင်အားကို မသုံးပါဘဲ

ရေခွေးငွေ့နှင့် အခြားဓာတ်အားတို့ကို အသုံးပြုလျက် မြင်းပြေးသည်ထက် ပို၍ မြန်စွာ သွားလာနိုင်သောယာဉ်များ ရှိကြသည်ဆို၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဥရောပတိုက်သားများနှင့် မင်းစိုးရာဇာတို့သည် စကြရတနာ ရနေကြသူများ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

စကြရတနာသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့ကို မသိ နားမလည်၊ ယုံကြည်ဆည်းကပ်မှုမရှိသော ပစ္ဆန္တရာဇ် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့အား ဘယ်အခါမှ ရရှိ ရှိရိုးထုံစံ မတွေ့ရ။ စာပေကျမ်းဂန်တို့၌ မပါ။ ထိုကြောင့် ကောင်းမြတ်က ပြုံးမိပြန်သည်။ အဘိုးကြီးသည် ကောင်းမြတ် ပြုံးနေသည်ကို မမြင်ရ။

အဘိုးကြီးက စကားဆက်မြဲဆက်၏။ မိမိသည် ဥရောပတိုက်သာလျှင်မက ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်း တစ်ခြမ်းလုံးနှင့် ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်း တစ်ခြမ်းလုံးကို ရောက်ဖူးပြီးခဲ့ပြီဆို၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့ကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူကို ယုံကြည်ယူဆကြသော အိန္ဒိယ၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ ဂျာဗား၊ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ တိဗက်တို့ကို ရောက်ပြီးမှ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လာကာ ယိုးဒယား (ထိုင်း) မှနေ၍ ရာမညတိုင်း မွန်တို့၏ ဟံသာဝတီသို့ ရောက်ပြီးလျှင် မွန်တို့ဘက်မှ မြန်မာတို့ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ပေးရင်း မြန်မာတို့၏ စစ်သုံးပန်းအဖြစ် ခံရပြီးနောက် မြန်မာတို့၏ စရိုက်အကျင့်တို့ကို သဘောကျလျက် မြန်မာမိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုကာ ယခုထက်ထိ မြန်မာတို့နှင့် အတူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောင်ကိုလည်း သေသည်အထိ မြန်မာတို့နှင့်အတူနေရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုး တစ်မျိုးလုံးသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် စေတနာအရှိဆုံး၊ မေတ္တာအထားတတ်ဆုံး၊ မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားအရှိဆုံး လူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ဂုဏ်ယူထိုက်သော်လည်း တချို့တလေသာ မြန်မာတို့သည် မကောင်းတတ်။ မိမိသည် သတ္တိရှိရှိဖြင့် မြန်မာတို့ကို စေတနာထား၍ ခြေရာမည်ဆိုလျှင် ယခု ဘုရင်သည် အလွန်တော်သော ဘုရင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း ဘုရင်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဟု ပြောပြန်၏။

ကောင်းမြတ်သည် မင်းပါးစိုးခွင့် ထွက်ဝင်နိုးစပ်သူ မဟုတ်သောကြောင့် ဤအဘိုးကြီး၏ စကားသည် မည်မျှ ဓားနှင့်နိုးသောစကားဖြစ်သည်ဟု မသိသေးသော်လည်း မိမိတို့၏ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တစ်ဆူအား ဤမျှ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ပြောရက်ပြောရဲသည့်အတွက် အံ့ဩနေ၏။ ကောင်းမြတ်၏စိတ်၌ ဘုရင်တစ်ပါးကို ဤသို့ မလေးမစား ပြောခြင်းသည် ငရဲကြီးတတ်သော ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်သကဲ့သို့ အပြစ်ရှိနိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်ထားသူ ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီးက ကောင်းမြတ်၏ စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို မသိရှာ။

“ငါလို လူဆိုး လူတေတစ်ယောက်ကို လူကောင်းဖြစ်လာစေတာဟာ မင်းရဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ဘယ်တိုင်းပြည်က လူတွေနဲ့မှ မတူသည့်၊ ဘယ်တိုင်းပြည်က လူမျိုးမှာမှ မရှိသည့် အကြင်နာနဲ့ မေတ္တာစိတ်ကြောင့်ပဲကွ”

အဘိုးကြီးက စကားဆက်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီး၏ ပြောကြားချက်များသည်

တစ်ဆိတ်စာကလေးမျှကို တစ်အိတ်စာကြီးမျှဖြစ်အောင် ချဲ့ထွင်ပြောဆိုနေသကဲ့သို့ ကြားနေရ၏။ သို့သော် အဘိုးကြီးက ထပ်တလဲလဲ အားရပါးရ ရှင်းပြနေ၏။ ငရုတ်သီးထဲမှ ဝိုးသည် မိမိ ခိုအောင်းနေသည့် ငရုတ်သီးကို ပုမှန်း စပ်မှန်း မသိဘိသကဲ့သို့ မင်းရို၊ မြန်မာများသည်လည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှသော လူမျိုးတို့အတွက် ထူးထွေတည်အံ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်လောက်အောင် မြင်မြတ်သော အကျင့်စရိုက်ကောင်းများ ရှိသူတို့ဖြစ်ကြောင်း မင်းရိုကိုယ်တိုင် မသိကြဟု ဆိုနေပြန်၏။

မြန်မာပြည်၌ အိမ်ထောင်တစ်စု အတိဒုက္ခရောက်လျှင် တစ်ရွာလုံးတွင် ရှိသမျှသော အိမ်ထောင်တိုင်းတို့က အလွယ်တကူ ဝိုင်းဝန်း အကူအညီ ပေးတတ်ကြသည်။ မိမိတို့အိမ်၌ မပြည့်စုံလျှင် “ဘယ်သူ့ရေ၊ ငါ့ကို ဆန်ကလေး တစ်ခါချက်လောက် ပေးစမ်းအေး၊ မဟာဂရေ ညည်းရို၊ ခြံထဲက ပဲသီးတစ်ခါချက် ခူးသွားရော့မယ်၊ မောင်ဟိုသင်း မင်းမှာ လှည်းထမ်းပိုးကျင်များ အပိုရှိသလား၊ ရှိရင် ငါတစ်စုံပေးကွယ်” ဟူသော အသံမျိုး၊ အလေ့အထမျိုးသည် မြန်မာပြည်မှတစ်ပါး အခြားဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ မကြားနိုင်၊ မတွေ့နိုင်၊ အလေ့အထမရှိ” ဟု ဆို၏။

ဝှံ့၌ ထူးခြားသည်ကား မိမိရို ဥရောပနှင့်တကွ ကမ္ဘာအနှောက်ခြမ်း တစ်ခြမ်းလုံးရှိ လူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးကမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ကူညီသည်ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြုလုပ်ပေးကမ်းလျှင် ကူညီအပေးကမ်းခံရသူက “ကျေးဇူးတင်ပါ၏” ဟု ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တုံ့ပြန်ရသည်။ မြန်မာတို့၌ကား ဤသို့ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြောနေရရှိ ထုံးစံမရှိ၊ အကြောင်းမူ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် မည်သူ့ကိုမဆို အလွယ်တကူ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ ကျေးမွေးခြင်း၊ ကူညီခြင်း အမှုတို့ကို လူတိုင်းက ပြုလုပ်နေကြ၏။ မပြုလုပ်ရလျှင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှု၊ ကျေးမွေးမှု၊ ကူညီမှုသည် မြန်မာတစ်ယောက်အတွက် မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် ထူးဆန်းသောအလုပ်မဟုတ်။ ရှားပါးသော အလုပ်မဟုတ်။ အကူအညီခံမည့်သူ၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ ခံယူမည့်သူသာ ရှား၏။ ထိုသူတို့ကိုသာ ရှာနေရ၏။ ထိုသူတို့ သဘောတူညီရန်သာ တောင်းပန်ရ၏။

မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ပုံပြင်များ၌ ယုန်၊ ဖျံ၊ မြေခွေးတို့သည် လပြည့်နေ့၌ ပေးလှူရန်အတွက် ပေးလှူခြင်းကို ခံမည့်သူကို မျှော်နေပုံ၊ ထိုအခါ ထိုသူတော်ကောင်းတို့၏ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးရန်အတွက် သိကြားမင်းက ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်၍ အလှူခံလာခဲ့ပုံ၊ ထိုအခါ ဖျံက ငါးကြင်းသားကိုလှူ၍ မြေခွေးက နို့ဓမ္မအိုးနှင့် အမဲကင်ကို လှူပုံ၊ ယုန်ကလေးသည် လှူဖွယ်ဝတ္ထု မရှိသဖြင့် ပုဏ္ဏားကို မီးဖိုခိုင်းလျက် မိမိကိုယ်၌ရှိသော သန်း၊ ပိုးမွှား စသည်တို့ကို စင်ကြယ်အောင်ခါ၍ မီးပုံတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပုံ၊ ထိုအခါ မီးသည် အမွှေးတစ်ပင်ကိုမျှ မလောင်ဘဲ အေးမြနေပုံ၊ ဤသည်ကို အကြောင်းပြုလျက်

နောင်အစဉ်အလာ မှတ်သားမိစေခြင်းငှာ သိကြားမင်းသည် လဝန်းထဲ၌ ယုန်ရုပ်ရေးခြယ် သွားပုံ။

ဤပုံပြင်မျိုးတို့ကို နားထောင်၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရသော မြန်မာလူမျိုးများအဖို့ လျှာခြင်းပေးခြင်းသည် ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ရာ မဟုတ်တော့ဘဲ အလျှာခံသောသူ အပေးခံသော သူတို့သာလျှင် ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်နေကြရပုံ။

ထို့ကြောင့် လူတစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးလျှာလျှင် ကူညီလျှင် မြန်မာ လူမျိုးတို့အဖို့ အကူညီခံသူ၊ အပေးခံသူက “အေးကွာ ကောင်းပါတယ်” ဟု သဘောတူညီ ကြောင်း ပြောကြားရပုံ၊ ဤသို့ မပြောလျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့အဖို့ ရိုင်းရာကျပုံ၊ ဤသို့ ပြောခြင်းကို “သာဓု... သာဓု” ဟု ခေါ်ကြပုံ။

အားလုံးခြံလိုက်သော် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဖြစ်နေသလို၊ ဖြစ်သလို စားလျက် တောင့်တမှုကင်းစွာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေတတ်သည့်အပြင် မိမိအရေးထက် သူတစ်ပါး တို့၏အရေးကို ပူပင်ကူညီတတ်သော စိတ်ကောင်းရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် မြန်မာလူမျိုးတို့အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်လျက် မြန်မာလူမျိုးတို့ကို ချစ်ခင်နေ မိသည် စသဖြင့် ပြောပြ၏။

စကားတပြောပြောဖြင့် သစ်တပ်မြို့ကလေးကို တစ်ပတ် ပတ်မိကြပြီးနောက် မြို့ ၏ မြောက်ဘက်ရှိ သစ်တပ်၏ အခြေအနီး ဝင်းကြီးတစ်ဝင်း၏ ရှေ့သို့ ရောက်လာကြ ၏။ အဘိုးကြီးသည် ထိုဝင်းဝ၌ ရပ်လိုက်၏။

“ဟို... ခွေးကောင်တွေကတော့ မင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ကပွဲတွေ သောက်ပွဲတွေ ကျင်းပလို့ ပျော်နေကြမှာပဲ။ အခုအထိ မပြန်ကြသေးဘူး။ ဒီတော့ တို့လည်း အထဲဝင် ပြီး ထွေးထွေးနွေးနွေးဖြစ်အောင် တစ်ခွက်စီလောက် သောက်ကြသေးတာပဲ။ အိပ်ခါနီးမှ ဘုရားရှိခိုး ငါးပါးသီလခံပြီး အိပ်လိုက်ကြရင် တို့အတွက် ငါးပါးသီလ မပျက်နိုင်ပါဘူး။”

ကောင်းမြတ်က ဘာမျှမပြောဘဲ အဘိုးကြီး ပြောသမျှ သဘောတူညီနေ၏။ လခြမ်း ကလေးကား အတော်မြင့်ခဲ့ပေပြီ။ ကောင်းမြတ် တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းများဖြင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုနေ၏။ ဝင်းဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်ကြသည်နှင့် သေနတ်ကိုင် စစ်သားတစ်ယောက်က အော်ဟစ် အရပ်ခိုင်း၏။ အဘိုးကြီးက ရပ်မပေးဘဲ ပြန်၍ ဆဲဆို၏။

“အလကား မောင်ဟုာရဲ့။ သည်ကောင်တွေဟာ သက်သက် တို့မှန်းသိရက်နဲ့ နာမည်ကောင်း ရမလားလို့ သင်းရို့ ဘယ့်ကလောက် ဝတ္တရားကျေပါတယ်ဆိုတာကို လုပ်ပြကြတာ။ သည်အကျင့်ဆိုးတွေဟာ ငါတို့ ဥရောပက ကူးစက်လာတာကွ။ သည်မှာ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် ဟုတ်နေပါသမင့် ဘယ့်နှယ်များ။”

အိမ်ငယ်တစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်နှင့် အဘိုးကြီးသည် မြင်းကို ချိုးကွေ့ စေကာ မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ဆင်းလိုက်၏။ အသင့်စောင့်နေကြဟန်တူသော လူစုတစ်စု

မီးတုတ်မီးစည်းများကို ကိုင်လျက် စိစိညည် ပြေးလာကြ၏။ အဘိုးကြီးက ထိုသူတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

“ဟိတ်... ဟိတ် ဘာလဲ၊ မင်းရဲ့ ဘယ်ကလဲ၊ အခု ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

ပြေးလာသူများက အဘိုးကြီးကို မော့ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်သွားကြ၏။ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ အချင်းချင်း ကြည့်ကြရင်း ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ထိုစဉ် ဘောင်းဘီ အနက် ခပ်ပွပွ ခပ်ဖားဖားကိုဝတ်ထားသော အသားဝါဝါ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လူ ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ထိုသူငယ်က အဘိုးကြီး၏မြင်းနှင့် ကောင်းမြတ် ၏ မြင်းတို့ ဇက်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း ပြော၏။

“သရီ့ကို တပ်မှူးကလေး မိုက်ကယ်ဆီက လွတ်လိုက်သာ အဘ၊ အဘဆီမှာ ရောက်နေသည့် ဧည့်သည်အတွက် အဘက လိုအပ်ရင် နိုင်းစေဖို့ဆိုမင့်ပ”

အဘိုးကြီးသည် ထိုသူငယ်ကလေးအထံမှ မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ၌ မီးတုတ်တွေနှင့် ဝိုင်းနေကြသော တပ်တော်သားများကို ကြည့်၏။ ထိုတပ်သားတို့၏ မျက်နှာများသည် သေသေဝပ်ဝပ် ငြိမ်သက်နေကြသော်လည်း လေးလေးနက်နက် မရှိ၊ အားလုံး လုပ်ကြံထားသည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေ၏။ အဘိုးကြီး မျက်နှာသည် အလိုမကျ နိုင်ဘဲ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်ဖြင့် ပေါက်ကွဲတော့မည့်နှယ် မြင်နေရ၏။ မီးစည်းမီးတုတ်တို့ ၏ အရောင်၌ မြင်နေရသော အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း သည့်အဘိုးကြီး သည် မည်ကဲ့သို့သော စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာမျိုးကို တွေ့နေရသဖြင့် ဤမျှ မျက်စိ မျက်နှာပျက်လောက်အောင် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေရပါသနည်းဟု ကောင်းမြတ်က တွေး ၏။ ထိုစဉ် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်လာသကဲ့သို့ မျက်စိပေါက် ကျဉ်းသည့်တိုင်အောင် မျက်နှာကို ရှုံ့၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ရိုက်နှက်နေသကဲ့ သို့ လက်နှစ်ဖက်လုံးကို လှုပ်ရှား၏။ ကလေးတစ်ယောက် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေသည့် နှင့်ပင် တူသေး၏။ ပြီးမှ မောသွားသကဲ့သို့ ပင့်သက်ချလိုက်၏။

“အိမ်း... ကောင်းသယ်၊ ကောင်းသယ်၊ အဲသည်လိုပဲ ကိုယ့်အထက်လူကြီးကို ဝိုင်းညှာသည့်အလုပ်ပဲ လုပ်နေကြ”

အဘိုးကြီးသည် ကောင်းမြတ်ကို ခေါ်ရန် သတိမရဘဲ အိမ်ကလေးရှေ့တွင် ဦးတိုက် တပ်ဆင်ထားသည့် လှေကားပေါ်သို့ ပြေးတက်၏။ လှေကားသုံးထစ်တက်မိပြီးမှ သတိ ရဟန်နှင့် နောက်သို့ ပြန်ကြည့်၏။

“အိုက်စံ၊ မြင်းတွေ နေရာတကျ ထားပြီးရင် ငါထိုင်နေကျ နေရာကို မီးဖိုယူလာ ခဲ့၊ ထင်းတွေပါ သယ်ခဲ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကောင်းမြတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး ရှေ့မှသွား၏။ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်မှ ကွေ့ပတ်ပြီး မြောက်ဘက်အဖီရိုရာသို့ တန်းတန်း

မတ်မတ်သွား၏။ ထိုနေရာ၌ အဖီဟုဆိုသော်လည်း ပတ်လည်သုံးဘက်၌ အကာမရှိ၊ အမိုး ပင်လျှင် အဖီ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံသာရှိ၏။ ကျွန်တစ်ပုံ၌ အမိုးမရှိ ကောင်းကင်ကို ဟင်းလင်း မြင်နေ၏။ အဖီ၏အလယ်၌ တောသစ်ရိုင်းတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထူးဆန်းသည့် ဝတ် ဖျင်တပ် ထိုင်ခုံသုံးခုရှိ၏။ ထိုဝတ်ဖျင်တပ် ထိုင်ခုံတို့၏အလယ်တွင် စားပွဲခုံဖြင့် တစ်လုံး နှင့် မီးဖိုတစ်ခု မီးတောက်လျက်ရှိ၏။ မီးဖို၏ဘေး၌လည်း တပ်မျိုး မိုက်ကယ်လွတ် လိုက်သည့်လူများ ရှိနှင့်နေကြသည်။

အဘိုးကြီးသည် မိမိ၏ အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ နေရာအနံ့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် ၏။ တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းလျက် အသုံးအဆောင် အသစ်စက်စက်များ ရောက်နေကြ၏။ အိမ်ခန်းထဲ၌ အိပ်ရာပြင်ပြီး အသင့်ရှိနေ၏။ ဧည့်သည်အတွက်ပင်မဟုတ်။ မိမိ၏ အိပ်ရာ၊ မြို့စောင်၊ ခြင်ထောင်တို့ကိုပါ 'အသင့်လဲလှယ် ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“ဟိတ်... ဟိတ် ကိုမိုက်ကယ်တပည့်တို့ မောင်မင်းကြီးသားများ ငါ့အိမ်ပေါ်က အခု ဆင်းသွားကြပြီး ငါ့မြင်းစောင်းထဲမှာ သွားနေကြပါ။ ဟိုမှာ ထင်းတွေဘာတွေလည်း အားလုံး အသင့်ရှိပါတယ်။ ကိုမိုက်ကယ်ဆီက အမိန့်မရလို့ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်မပြန်ပုံ ကြဘူးဆိုရင် အဲသည့် မြင်းစောင်းထဲမှာပဲ မီးလေးဘာလေး လှူပြီး ကိုယ့်ဘာသာ အဆင်းရဲ ခံနေတော်မူကြပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးများဆီတော့ အနောင်အယုက် မပေးလာတော်မူကြ ပါနဲ့။ ကျွန်တော်မျိုးများ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေစမ်းပါရစေ မောင်မင်း ကြီးသားများ ခင်ဗျား”

တပ်မျိုးမိုက်ကယ်၏ လူများကို အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် ဤအတိုင်း ပြောဆို မောင်းချလိုက်၏။ ထို့နောက်မှ ကောင်းမြတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“စိတ်ပေါက်သယ်ကွယ်။ ငါ အားကြီး စိတ်ပေါက်သယ်။ ကမ္ဘာမှ စေတနာအရှိ ဆုံး လူမျိုးတွေဆီမှာ စေတနာအကင်းမဲ့ဆုံး အကျင့်ဆိုးတွေ ဘယ်လို ဘယ်လိုများ ရောက် နေဖြစ်နေရသယ်ဆိုတာ ငါ အသည်းနာလွန်းလို့၊ ဒါပေ ဘာကယ်တော့ အရင်းစစ် အမြစ်မြေကဆိုတာလို ဖြုန်းခနဲ ဘုန်းတောက်လာရသည့် သည်မြေဒူးစားမင်း ဖြစ်လာ ရတာကြောင့်ကွယ်။ ကောင်းပါသယ် ကောင်းပါသယ်။ သည်မင်း သည်စိုး သည်စစ်သား သူခိုးတွေနဲ့ သည်မိုး သည်လေ သည်လူညာ လူပျက်တွေနဲ့ အခုမှ သည်အမှိုက်နဲ့ သည် ခွေးချေး အစုလိုက် အအုပ်လိုက်ကြီး မျောကြတော့မှာ”

ကောင်းမြတ်သည် မည်မျှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော စကားတို့ကို ဤအဘိုး ကြီးက မိမိအား ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို လုံးဝ မသိရ။ ကောင်းမြတ်၏ စိတ်၌ မိမိတို့၏ လောကနတ်တစ်ပါးဟု မှတ်ထား ကိုးကွယ်နေကြရသော မိမိတို့၏ ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းတရားကြီးကိုပင် မိမိတို့ ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ ဘုန်းတော်ရိပ် ကံတော်ရိပ် ကို ခိုလှုံနေသော မိမိကဲ့သို့သော ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးဖြစ်သည့် အသက်အရွယ်

ကြီးသည့် လူမျိုးခြား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က မိမိတို့ဘုရင်အား ဇော်ကားမော်ကား ပုတ်ခတ်ပြောဆိုနေသည်ဟု ဝမ်းထဲမှ အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးနေသလိုလို ဖြစ်ရုံမျှရှိ၏။

သို့သော် နှင်းစိုသော အဝတ်များကို လဲလှယ်ပြီးကြသည့်နောက် အဖိဉ် အသင့် ပြင်ထားသည့် မီးဖိုဘေးသို့ ထိုင်မိကြသည်နှင့် အဘိုးကြီး၏ ပြောစကားများသည် ကောင်းမြတ်ကို အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်စေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားထိခိုက်စေ၏။

အဘိုးကြီးသည် ဤမြန်မာပြည် နယ်မြေသို့ စတင်ရောက်လာစက မိမိတို့အသိ နှင့် မိမိတို့ကိုယ်ကို အားကိုးကာ ဟိုမှသည်မှ စာတိုပေစတိုမှ ကြားရသိရသော အသိကို မိမိတို့အသိ လုပ်ကြံလျက် လူယဉ်ကျေးကြီးတွေ ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ဝင့်ဝင့်ဝါဝါနေကြသော မြန်မာတို့အား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း အလွန်လျှင် မြင်ပြင်းကတ်သည် ဆို၏။

ထို့ပြင် မိန်းမ ယောက်ျား ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်း၍ ဖိနပ်ကင်းသော ခြေထောက်နှင့်နေကြသည်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သည်သတ္တဝါတွေဟာ လူရိုင်းတွေပဲဟု မှတ်ချက် ချပြီး ဖြစ်သည်ဆို၏။

သို့သော် မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ရောက်ပြီး မကြာမီပင် မိမိအမှားကို မိမိ သိလာ ရသည်ဟု အဘိုးကြီးက ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဤလို အပူပိုင်းစုန်နေရာမျိုး၌ လူဖြစ်လာကြရလျှင် မြန်မာတို့သာမဟုတ် မည်သည့်လူမျိုးတွေပဲ လူလာဖြစ်ဖြစ် မြန်မာ တို့ကဲ့သို့ပင် ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ဗလာကျင်းနေကြမည်။ ထူထဲလုံခြုံသော သားရေဖိနပ် ကြီးများကိုလည်း စီးကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါဘူး။

အလွန်အေးချမ်းလွန်းသည့် ဥရောပတိုက်၌ မွေးလာ၊ ကြီးလာကြပါလျက် ကိုယ် လုံးတီး ပေါ်မတတ် ဖော်နေကြသော ဥရောပတိုက်သူတွေသာ ဤမြန်မာပြည်လို အရပ် မျိုး၌ လူဖြစ်လာကြရမည်ဆိုလျှင် မြန်မာမတွေ့ကဲ့သို့ပင် အောက်ပိုင်းကိုမျှ အဝတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေကြလိမ့်မည် မဟုတ်တော့ဟုပြောရင်း အဘိုးကြီးက ပြီးသည်။ ဤအတွေးသည် ၎င်းကိုယ်တိုင် အဝတ်မဝတ်နိုင်လောက်အောင် ပူအိုက်လှသဖြင့် ခါးတွင် နံငယ်ကလေးကို ပတ်လျက် မန်ကျည်းပင်အောက်၌ ထိုင်နေရစဉ်အခါက စဉ်းစားမိခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။ ထိုစဉ်ကပင် မအိမ်ကောင်းနှင့် အဘိုးကြီးတို့ တွေ့ခဲ့ကြရပါသည်တဲ့။

အဘိုးကြီး၏ ပြောစကားတို့၌ မြန်မာဘုရင် အလောင်းမင်းတရားကြီးကို အလွန် လေးစားကြည်ညိုသော လေသံတွေပါ၏။ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ စွန့်စားပုံ၊ အလောင်း မင်းတရားကြီး၏ ယောက်ျားပီသပုံ၊ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ ခွင့်လွှတ်လိုက်တတ်ပုံ၊ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ ပြတ်သားပုံ၊ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ အမြော်အမြင်ရှိပုံ တို့အကြောင်းသည် အဘိုးကြီးအတွက် ပြောမဆုံးသည့် ကိုယ်တွေ့ရာဇဝင်များ ဖြစ်နေ ကြ၏။

အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် အရပ် ၅ ပေ၊ ၁၁ လက်မခန့်ရှိသည် ဆို၏။

ကြည့်လိုက်လျှင် အကြောမျှင်တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော လူကောင်ကြီးလားဟု မှတ်ထင်ရသည် ဆို၏။ သိပ်သည်း ကျစ်လျစ်လှသောကြောင့် ကြွက်သားဆိုင်တို့ကို တွေ့ရသော်လည်း အသားတုံး အသားခဲကြီးများအဖြစ် မတွေ့ရ။ အကြောမျှင်ကြီးတွေအဖြစ် နှင့်သာ ထင်းထင်းပေါ်နေသည် ဆို၏။ အလုံးအရပ် ညီညွတ်လှပသဖြင့် တုတ်တုတ်ခဲခဲချည်း မမြင်ရ။ ဖျတ်လတ် ကြောမော့သော အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးနှင့်သာ မြင်ကြရသည် ဆို၏။ အသားညို၍ နူးညံ့သည်။ အမွေးအမင် နုနုပါးပါးရှိသည်။ မျက်လုံးသည် အရှေ့တိုင်း မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သော်လည်း မျက်တွင်းနက်သည်။ မျက်နှာသွယ်သည်။ နှာတံ အနေတော်ရှိသည်။ အရပ်မဆိုး။ မျက်နှာ၌ ကျောက်ပေါက်မှာ အနည်းငယ်ရှိလျက် နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့သည်။ မျက်နှာ အမြဲတည်တံ့ တင်းမာသည်။ ဣန္ဒြေကြီးလှ၏ဟု ပြောပြသည်။

အတိုးကြီး၏ ပြောပြချက်များအရ မိမိတို့သည် မြန်မာများကို လူဟုမထင်၊ လူရာမသွင်း။ ထို့ကြောင့် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် မိမိ၏တူ မစ္စတာဂိုက်ဟီးလ်ကို ခေါ်တွေလျက် “မင်းရဲ့၊သည် ငါ့အပေါ်၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မိတ်ဆွေမပီမသ ပြုလုပ်သော်လည်း ငါ ခွင့်လွှတ်ခဲ့၏။ ယခုလည်း ဝါလနီးသောကြောင့် ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးရန် နေပြည်တော်သို့ ပြန်မည်။ ဤသို့ ငါပြန်စဉ် မင်းရဲ့၊သည် ငါ၏ အမှုထမ်းများကို မကူညီလိုသော်နေပ၊ ပဲခူးသားတို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဒဂုန်ကို မတိုက်ပါနှင့်” ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး မှာကြားမိန့်တော်မူသည် ဆို၏။

သို့ပါလျက် မိမိတို့က မိမိတို့၏ မူလမိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသည့် ပဲခူးမွန်တို့ဘက်မှနေ၍ မြန်မာတို့ပိုင်သော ဒဂုန်ကို တိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် မိမိတို့အား မှတ်လောက် သားလောက်ဖြစ်အောင် တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းတော်မူသည် ဆို၏။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ ကမ္ဘာအနှံ့ ရောက်ရှိတိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသော အင်္ဂလိပ် ရေတပ်မတော် အမြောက်တပ်မှ ဆာဂျင်ကြီး ဖာနီဗယ်သည် ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရရှိလျက် မြန်မာတို့၏ သုံ့ပန်းအဖြစ်နှင့် အပမ်းခဲလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ရတနာသိမ် နေပြည်တော်သို့ ခေါ်သွားခြင်း ခံရပြီးနောက် ဥရောပတိုက်သား သုံ့ပန်းအားလုံးတို့ကို မိမိတို့ဘာသာ ကျေးရွာတည်ထောင်လျက် နေစေသည် ထင်၏။ ကျေးရွာတည်ထောင်ဆဲကာလ၌ မိမိတို့သည် ‘ရှားတော’ အမည်ရှိသည့် မြန်မာရွာတစ်ရွာကို အစစ မှီခိုနေကြရသည်ဖြစ်ရာ ထိုအခါကစ၍ မြန်မာတို့၏ ချစ်ဖွယ်သော စရိုက် အနေအထိုင်နှင့် မလိုက်အောင် မြင့်မားလှသော ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ စိတ်ထားတို့ကို အံ့ဩလောက်အောင် အသိအမှတ်ပြုလာရသည်ဆို၏။

မိမိတို့သည် ဤမျှ ကြင်နာတတ်ကြသော ဓလေ့ရှိသည်လူမျိုးတို့ကိုမှ ရန်ပြုမိခဲ့လေခြင်းဟု နောင်တကြီးစွာရလျက် ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော စစ်သားကြီးတန်ခွဲနှင့် မျက်ရည်ကျမိကြရသည်ဆို၏။

မိမိအား ဤသို့ စိတ်ရောလူပါ ပြောင်းလဲအောင် ပြုလုပ်ပေးကြသူများမှာ ‘ရှားတော’ ရွာသူရွာသားတို့နှင့်တကွ နောက်မကြာမီ မိမိ၏ဇနီးဖြစ်လာမည့် စိတ်နှလုံးနူးညံ့၍ အစဉ် ပြီးသည့် မျက်နှာရှိသော သနပ်ခါးနံ့ကလေး အမြဲမွှေးနေသည့် မအိမ်ကောင်းပင် ဖြစ်ပါ သည်ဟု ဆို၏။

ဤနေရာ၌ အဘိုးကြီးသည် မိမိပြောနေသည့် စကားကို ခေတ္တရပ်လျက် လွမ်း တသသ မျက်နှာမျိုးဖြင့် အတန်ကြာအောင် အဝေးသို့ ငေးမောနေ၏။ အဖီကလေး၏ အောက်မှ အဝေးသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ရှစ်ခွင်လုံး နှင်းမှုန်တွေ ဝိုင်းဆို့နေကြ၏။

“အင်မတန် စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းရှိပြီး သည်းခံနိုင်သည့် မိန်းမမြတ် တစ်ယောက်ပါပဲကွယ်။ မြန်မာမိန်းမတွေ အားလုံးလိုလို သည်လိုပဲ နှလုံးလှကြပါတယ် လေ”

အဘိုးကြီးသည် ကွယ်လွန်သွားလေသူဖြစ်သော ဇနီးသည် မအိမ်ကောင်းကို တမ်းတ ပြီးသည့်နောက် အလောင်းမင်းတရားကြီး၏အထံ၌ သစ္စာရှိရှိ မိမိတို့ ဆက်လက် အမှုထမ်း ကြပုံများကို ပြောပြသည်။ သို့ပြောရင်း သစ္စာနှင့် မေတ္တာတရား၏ နက်နဲပုံ အဓိပ္ပာယ် တို့ကို မြန်မာလူမျိုးတို့နှင့် တွေ့ရမှ ပိုမို သဘောပေါက်ရကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြောပြ ပေး၏။

အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ် ပြောပြသည့်အထဲ၌ ယခု ဤ ‘ကောင်းတုံ’ သစ်တပ်ခံ မြို့ ကလေးကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်နေသော ဗလမင်းထင် အမည်ခံ ငလွင်နှင့် လည်းကောင်း၊ ယခု မဟာသီဟသူရဟု အမည်ခံနေသော ငသာနှင့် လည်းကောင်း၊ မင်းခေါင်နော်ရထာဘွဲ့မည် ရသော ငတွန်နှင့်လည်းကောင်း တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် သွေးသောက်ဖက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ဆို၏။

ထိုစဉ်က ယခု ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီး ဖြစ်နေသော မြေဒူးစားသည် ထိုစဉ်က ငသာ၊ ငတွန်တို့နှင့် ရည်တူတန်းတူ အဆင့်မျှသာ ရှိသေးသည်ဆို၏။ ယခု ကောင်းတုံ ခံမြို့ကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေသော ငလွင်မှာ ထိုစဉ်က ငသာ၊ ငတွန်တို့ကဲ့သို့ ကြီးမား သော တာဝန်ကြီးများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် မရသေးဟု ဆို၏။

အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် ဤအကြောင်းတို့ကို ပြောပြရင်း ၎င်း၏ တစ်သက်၌ မမရက်နိုင်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကောင်းမြတ်ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြနေသေး၏။

အချိန်သည် မိုးကျလှလှဟု ဆို၏။ သစ်တောကြီးထဲ၌ ရွံ့ဗွက်တွေ ဖြစ်လာလျက် မြုတ်တွေခြင်တွေလည်း ထူပြောလာစ...

မြန်မာစစ်သူရဲတို့သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတို့ကို ထိမထင်ဘဲ မဆုတ်နှစ်သော စိတ် ခွဲဖြင့် မိမိတို့ နယ်စွန့်နယ်စပ်ကို မကြာမကြာ လာရောက်နှောင့်ယှက်သည့် ရန်သူမြို့တော် ကြီးအား ဝိုင်းရံထားခဲ့ကြရာ-

ထိုသို့သော ခွဲခတ်ရမည့်အချိန်သို့ ရောက်နေကာမှ တပ်မတော်ကြီးကို ဦးစီးဦးဆောင် ပြုတော်မူလာသည့် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် နာမကျန်းဖြစ်တော်မူရသည်ဆို၏။ သို့သော် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် မိမိ နာမကျန်းသည်ကို အသိမပေးဘဲ သမားတော်ကြီးကို အမှတ်မထင် ခေါ်ယူလျက် အရေးမကြီးသောဟန်ဖြင့် ဆေးဝါးအနည်းငယ်တို့ကို တောင်းယူ စားသုံးသည်ဆို၏။ မင်းတရားကြီး၌ ဖြစ်တော်မူသည့် ရောဂါကား အနေအစား ဆင်းရဲပန်းခြင်းကြောင့် ခွဲကပ်လာရသော ဝမ်းကိုက်ရောဂါဟု ဆိုလေသည်။

မင်းတရားကြီးသည် မိမိရောဂါကို မည်မျှပုံဖိထားသော်လည်း အားတော် အလွန်နည်းလာလျက် မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ အမှတ်မထင် သတိလစ်လစ် သွားတော်မူသည် ဆို၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏ စစ်သေနာပတိတို့နှင့် တိုင်ပင်တော်မူနေစဉ် ရုတ်တရက် လဲပြိုတော့မယောင် ယိမ်းယိုင်သွားရာမှ စိုးရိမ်အံ့အားသင့်နေကြသည့် မိမိ၏ စစ်သူကြီးများကို ကြည့်လျက် ချက်ချင်း ပြုံးတော်မူသည် ဆို၏။

“စစ်ကလည်းပန်း အိပ်ရေးပျက်ဖန် များသဖြင့် ယခု အတောအတွင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မိုက်ခနဲ ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ အိပ်ရေးဝသော် ကောင်းသွားမည်။ မထောင်းတာ” ဟု မိန့်လျက် တိုင်ပင်သင့်သည်တို့ကိုသာ ဆက်လက် တိုင်ပင်သည်ဟုဆို၏။

သို့သော် မင်းတရားကြီးသည် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း၌ မျက်ကွင်းကြီးများ နက်လာလျက် သိသိသာသာ ကြုံလိုသွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ စစ်သူကြီးတို့က စိုးရိမ်မှုရှိနေကြသော်လည်း မပြောဝံ့ကြဟု ဆို၏။

ထိုစဉ်က ရန်သူတို့၏နေပြည်တော်ကို ဝိုင်းမိနေကြသော မြန်မာတပ်တို့က လက်နက်ကိုတည်း ချမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် စစ်ကိုတည်း တိုက်မည်လောဟု မေးထားရာ ရန်သူတို့က “ငါရို၊ တင်းတင်းကြဲကြဲ၊ ခုခံမည်၊ တိုက်ကြကုန်” ဟု အကြောင်းပြန်လိုက်၏။ ဤတွင် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ကိုယ်တော်တိုင် ဦးစီးတိုက်ခိုက်ရန် မိမိစစ်သူကြီးများကို လူ့ လက်နက်အသင့်ဖြစ်စေပြီးသည့်နောက် တပ်တော် အသီးသီးတို့ကိုလည်း ကိုယ်တော်တိုင် လှည့်လည် စစ်ဆေးတော်မူခဲ့သည်ဆို၏။

အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် လုပ်ရည်ကြံရည်တို့သာ ပြည့်စုံသည်မဟုတ်၊ စစ်လက်နက် တီထွင်မှုလည်း များစွာ ဉာဏ်ရည် ထက်လှသည်ဆို၏။ အောင်မြင်ခဲ့ပြီးသော စစ်ပွဲအသီးသီးတို့၌ မင်းတရားကြီးသည် သံလုံးကြီးများ ထည့်သွင်းပစ်ရသည့် အမြောက်ကြီးတို့၌ ခဲစေ့ငယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို အမြောက်ကျည်လုံးအသွင် စည်းထုပ်၍ ထည့်သွင်း ပစ်ခတ်စေရာ တစ်ချက်ပစ်လျှင် ရန်သူပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရစေခဲ့သည်ဆို၏။ ထို့ပြင် ယမ်းနှင့်အင်တွဲ၊ ပဲ၊ ငရုတ်တို့ကို မီးရှူးတောင့် ပြုလုပ်လျက် အမြောက်ထဲသို့ ထည့်သွင်းပစ်စေခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုအရာတို့ကို စစ်နတ်ဖက်ရင်ဆိုင်သည်နှင့် ရန်သူတို့၏ လေညာအရပ်သို့ ဖြောဖြောချည်း ပစ်ထည့်ပေးခြင်းဖြင့်

ယမ်းနှင့် အင်တွဲ ငရုတ်ညှော်တို့ကြောင့် ရန်သူများ မွန်ခြင်း၊ သီးခြင်း၊ ချေဆတ်ခြင်း၊ မျက်ရည်ထွက်ခြင်း၊ မျက်လုံးကျိန်းစပ်ခြင်း၊ အသက်ရှူကျပ်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်းများ ဖြစ်ကုန်ကြရသည်ဆို၏။ အညော်နဲ့ပါးမှ မိမိ၏ စစ်သူရဲတို့က ဝေဒနာခံနေရသူတို့ကို အလွယ်တကူ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်စေခြင်းဖြင့် အနိုင်ရယူခဲ့လှလေပြီဟု အဘိုးကြီးက မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောပြ၏။

ပြည်မြို့တွင် မွန်တပ်ကြီးနှင့် အကြိတ်အနယ် တိုက်ရစဉ်အခါက နိုင်ငံခြားသား တို့ ပါဝင်ကြသော မရမ်းပင်ခံတပ်ကို အလောင်းမင်းတရားကြီး ကွပ်ကဲသည့် မြန်မာတပ် သည် အနီးအနားသို့ပင် မသိနိုင်အောင် ရှိနေရသည်ဆို၏။ မရမ်းပင်ခံတပ်၏ သူရဲရှိ၊ သူရဲမရှိတို့အပေါ်၌ သေနတ်၊ စိန်ပြောင်း၊ လေးမြား၊ ကျွက်ကျက်ဆူသော ပွဲလျက်အိုး တို့သည် ခံတပ်ထိပ်၌ ပတ်ပတ်လည် အပြည့်အသိပ် ရှိနေကြသည်ဖြစ်ရာ မြန်မာတို့ ခံတပ်အနီးသို့ ကပ်လာသည်နှင့် သေနတ်၊ စိန်၊ မြားတို့သည် လေနှင့်အတူ ပါလာသော မိုးပြေးမှ မိုးပေါက်တို့ကဲ့သို့ ဆုပ်ပက်လိုက်ဘိသို့ ကျရောက်လာကြသည်ဆို၏။ တစ်ယောက် တလေ လွတ်မြောက်၍ ခံတပ်အခြေသို့ ကပ်မိပါလျှင်လည်း ခံတပ်ပေါ်မှ ကျက်ကျက် ဆူသော ပွဲလျက်ရည်ဖြင့် လောင်းချခြင်း၊ လှံယာဉ်ပျံတို့ဖြင့် ပစ်ထိုးခြင်းတို့ကို ခံကြရ သည် ဆို၏။

ထို့ကြောင့် မည်သည့် မြန်မာသူရဲကောင်း တစ်ယောက်တလေမျှ အသက်နှင့်ကိုယ် နှင့် မြဲလျက် မရမ်းပင်ခံတပ်အနီးသို့ မသိမကပ်နိုင်ဘဲရှိနေစဉ် အလောင်းမင်းတရားကြီး သည် ထိပ်ဝလေးတောင်၊ အရှည်အတောင်နှစ်ဆယ်ရှိသော ခြင်းကြားကြီးများကို ရက်လုပ် ခိုင်းသည် ဆို၏။ ထို့နောက် အဆိုပါ ခြင်းကြားကြီးများထဲတွင် ကောက်ရိုးများ အပြည့် အသိပ် ထည့်၍ အသင့်ရှိစေပြီးနောက် ရှစ်တောင်၊ ဆယ်တောင်ခန့် အရှည်ရှိသော ဝါး လုံးများ၏ ထိပ်တွင် ယမ်းနှင့် ငရုတ်မှုန့်တို့ကို လောင်စာကြီးနှင့်အတူ နှစ်တောင်ခန့် အသင့်ထည့်ထားစေသည်ဆို၏။

ပြီးလျှင် မြန်မာစစ်သူရဲတို့အား ကောက်ရိုး ခြင်းကြားကြီးများကို ညာသံပေးလျက် မရမ်းပင် ခံတပ်၏အခြေသို့အရောက် လေးဖက်လေးမျက်နှာမှ တစ်ပြိုင်တည်း လှိုမ့်သွား ကြစေသည်ဆို၏။ ခံတပ်ပေါ်မှ ပစ်ခတ်ကြသည့် လေး၊ မြား၊ မီးပေါက်တို့သည် ကောက် ရိုး ခြင်းကြီးကိုသာ ထိမှန်ကြလျက် ခြင်းကြီးကို အကာအကွယ်ယူကာ နောက်မှ တွန်း လှိုမ့်လာကြသည့် မြန်မာစစ်သူရဲတို့အား မထိမှန်ကြ။

ခံတပ်၏အခြေသို့ ရောက်သည်နှင့် အသင့်ပါလာကြသော ငရုတ်မီးရှူးများကို မီးတင်ရှို့ကြ၍ ခံတပ်ထိပ်ရှိ ရန်သူများကို မီးခိုးညှော်နဲ့တို့ဖြင့် မွန်စေ၏။ မျက်ရည်ယိုစေ ချေဆတ်စေသည့် ထိုအညော်နဲ့တို့ကို မခံရနိုင်သောကြောင့် ရန်သူတို့ သစ်တပ်ထိပ်မှ ဆင်းပြေးကြသောအခါ မြန်မာတို့သည် ခံတပ်အခြေကို တူးလှဲဖြိုဖျက်ကြလျက် မြို့တွင်း သို့ ဝင်နိုင်ခဲ့ဖူးကြသည်ဆို၏။

ဤကဲ့သို့ စစ်လက်နက်အသစ်များ ရုတ်ခြည်း တီထွင်ဖန်တီးစွမ်းနိုင်သော အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ယခု ရန်သူတို့ နေပြည်တော်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်မည် ရှိရာ၌လည်း လက်နက်အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တီထွင်ဖန်တီးလာခဲ့၏။ ထိုလက်နက်ဆန်းကား အမြောက်ထဲ ထည့်ပစ်လျှင် ထိမှန်သောနေရာသို့ရောက်မှ ပေထုပ်ပေါက်ကွဲသကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲသော အမြောက်ကျည်ဆန် အသစ်အဆန်းများဖြစ်၏။ ထိုအချိန်အခါက အမြောက်ကျည်ဆန်တို့သည် သံလုံးသက်သက်များသာ ဖြစ်ကြလျက် ထိမှန်သော နေရာတွင် မပေါက်ကွဲကြသေး။

အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် တိုက်ပွဲ၌ အသင့်ရှိစေရန် လူသူလက်နက်တို့ကို ကိုယ်တိုင် လှည့်လည် စစ်ဆေးခဲ့ရာ ထိုပေါက်ကွဲတတ်သော အမြောက်ကျည်ဆန်သည် စစ်ရဲသူတစ်ဦး၏ လက်ထဲမှ လွတ်ကျလျက် ပေါက်ကွဲခဲ့၏။

ပင်ကိုက အင်အားနည်းလျက်ရှိသော မင်းတရားကြီးသည် ထိုအခိုက်အတန့်၌ ရရှိသော ဒဏ်ရာကို ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရှာတော့ချေ။

“အမြောက်ဆန် လွတ်ကျသည့်ကောင်ကို ခြေထောက် နှစ်ချောင်းက ကိုင်ပြီး တရွတ်တိုက် ဆွဲလာခဲ့စမ်း။ အမြောက်ရှေ့မှာ အရပ်ခိုင်းပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်လိုက်မယ်။ ဘယ်သူလဲ အဲသည်ကောင်”

အဘိုးကြီးသည် အရက်တစ်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး အဝေးသို့ ငေးနေ၏။ ကောင်းမြတ် သိချင်စောနှင့် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်နေမိသည်။ အဘိုးကြီးမှာ မိမိ ပြောနေသည့်စကားကိုပင် မေ့သွားသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ဆွေးရိပ်သန်းသော မျက်လုံးကြီးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်ပြုရင်း ဝါးကျည်တောက်တွင်းမှ အရက်ကို ခွက်ထဲသို့ ထည့်လျက်...

“ချားလိစ် ဖာနီဗယ်တုံလေ၊ ငါ့သား အကြီးကောင်ပ၊ သည်ကောင် အသက်ခုနစ်နှစ်သား ရှိသေးသာ။ လိုက်ချင်လှချေရဲ့လို့ဆိုသာနဲ့ ငါ ခေါ်လာမိသာပဲ။ သင်းက ကလေးလည်းကလေး၊ လူတိုင်းက ချစ်လို့ အလိုအလိုက်လည်းခံရ၊ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်ကလည်း ရှိဆိုတော့ မင်းတရားကြီးကို ပြုရအောင် အမြောက်ဆန်ကြီးတွေပိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားခဲ့သာပဲ။ ခလုတ်တိုက်ပြီး ဝမ်းလျားမှောက်အလဲမှာ အမြောက်ဆန်လည်းကွဲရာသူ့ကိုယ်တစ်ပိုင်းလုံးလည်း အသားတစ်တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။ မင်းတရားကြီးနဲ့ စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားအချို့လည်း ဒဏ်ရာရကုန်ရော၊ အဲသာပါပဲကွာ ဖြစ်ချင်လာတော့”

မိမိသားသည် ထိုစဉ်က မသေဘဲရှိနေလျှင်လည်း တကယ်ပင် အမြောက်ရှေ့၌ အရပ်ခိုင်း၍ မိမိကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်မိလိမ့်မည် ထင်သည်ဟု ဆို၏။ မိမိသည် အသားတွေ တစ်စစီ ပြန်ကြံနေသော မိမိသား၏အလောင်းကို မကြည့်နိုင်ဘဲ မင်းတရားကြီး

ဒဏ်ရာနေရာသို့ပင် သွားမိသည်ဆို၏။ မိမိ အုပ်ချုပ်မှု ညံ့ဖျင်း၍ ဤသို့ မတော်တဆ မှုမျိုး ဖြစ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအား သေဒဏ် အပြစ်ပေးတော်မူပါ။ မင်းတရားကြီး က အပြစ်မပေးလျှင် တာဝန်ကျေပွန်ရမည့် မိမိကိုယ်ကို ရိုသေသောအားဖြင့် မိမိဘာသာ သတ်ပေးပါရောမည်ဟု လျှောက်ထားမိသည် ဆို၏။

ထိုအခါ မင်းတရားကြီးက မိမိကို ပြုံး၍ ကြည့်နေရာမှ အနီး၌ရှိသော စစ်သူကြီး မင်းခေါင်နော်ရထာဘက်သို့ လှည့်၍...

“ငတွန်၊ သည်ဖာနီဗယ်ဆိုသည့် အကောင်ကြီးကို ထိပ်တုံးထဲ ထည့်ထားလိုက် စမ်း။ အကျိုးမဲ့ မသေတော့ပါဘူး။ မိမိ ယခုနေရသည့် တိုင်းပြည်အတွက် အသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မြဲသမျှ ဆက်လက် အမှုထမ်းပါရောမယ်ဆိုမှ လွတ်ဟ”

အလောင်းမင်းတရားကြီးက ဤသို့ အမိန့်တော်ရှိထားသည့်အတိုင်း အဘိုးကြီး သည် ၎င်း၏ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် စစ်သူကြီး မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ အထံ၌ ထိပ်တုံး ခတ်ထားခြင်း ခံနေရသည်ဆို၏။ သို့သော် မိမိသည် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ အမှန် တရားကို မတွေ့တော့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ထို့ကြောင့် အားနည်းလှသော မင်းတရားကြီးအဖို့ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာက သည်း လာသည်ဆိုလေ မိမိက မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်မလွတ်နိုင်လေ မိမိ အကျဉ်းခတ်ထားခြင်း ခံ နေရသည့် ထိပ်တုံးမှ မလွတ်နိုင်လေ။

မင်းတရားကြီး၏ အခြေအနေသည် အတော်အတန် ဆိုးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စစ်သူကြီးတွေ တိုင်ပင်ကြကာ မြန်မာတပ်တွေ မသိမသာ ဆုတ်သွားကြ၏။ ထိုသို့ ဆုတ် သွားကြရာ၌ အလောင်းမင်းတရားကြီးအား တင်းတိမ်ကာရံထားသည့် ဝေါနှင့် ဆင်ပေါ် သို့တင်၍ ယူဆောင်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်က မြေဒူးစားသည် မင်းတရားကြီး၏ တပ်တော် ကို မိမိ ဦးစီးကွပ်ကဲသည့် တပ်နှင့် ပူးပေါင်းလျက် အနာသည်းနေသော မင်းတရားကြီး ၏ ဘေးမှ လိုက်၏။ မဟာသီရိသီဟသူရ အမည်ခံ ငသာသည် လမ်းကြောင်းကို ရှင်း လင်းရန် ရှေ့မှချီ၏။ မင်းခေါင်နော်ရထာအမည်ခံ ငတွန်ကမူ ရန်သူ၏မြို့အား ရံမြဲရံ ထား၍ အလောင်းမင်းတရားကြီးတို့ လွတ်မြောက်အောင် ဆုတ်ခွာသွားနိုင်မှ မသိမသာ မြို့အရံကို ဖြုတ်လျက် ခွာမှန်းမသိ ခွာလာသည်။

ရန်သူတို့သည် မြန်မာတို့ ဆုတ်ခွာကြောင်း ရုတ်တရက် မရိပ်မိကြသော်လည်း မင်းခေါင်နော်ရထာ ခွာလာသည့်အခါ အံ့အားတသင့် ရိပ်မိကြသည်။ ထိုအခါ မိမိတို့ မျက်စိရှေ့၌ မြင်တွေ့နေရသည့် မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကုန် ကြသည်။ နှစ်ရက်မြောက်သော မြို့၌ မင်းခေါင်နော်ရထာ အမည်ခံ ငတွန်သည် ထိပ်တုံး ၌ အကျဉ်းခံနေရသော အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်ရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုနောက် မင်းတရား ကြီးတို့ ယခုမှ မြန်မာပိုင်နယ်စပ်သို့ ရောက်ရုံမျှ ရှိသေးသည်။ မိမိသည် ခြေမြန်မြင်း သည်တော် တစ်နေ့ကျလျှင် တစ်ယောက်ကျ လွတ်၍ သတင်းနားထောင်လျက် ရှိသည်။

ယခု မိမိတို့ အမြန်ဆုတ်လျှင် အထိအကျနည်းစွာနှင့် မင်းတရားကြီးတို့၏ တပ်ကို မိကာ အားရှိလာမည်ဖြစ်သော်လည်း အနာသည်းလျက်ရှိသော မင်းတရားကြီးအတွက် စိုးရိမ်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ရန်သူတို့၏ ရေမြေအလယ်၌ မိမိတို့ အထိနာချင်ကာ နာပါစေ၊ တရွေ့ရွေ့ ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း အချိန်ကို စောင့်စားတွက်ချက်လျက် ဖြည်းညင်းစွာ ဆုတ်ကြရမည်။ ဤလိုအချိန်မျိုး၌ သွေးသောက်ကြီးသည် ငါနှင့်အတူ အသေခံ၍ တိုက်ခံရန် သင့်သည်ထင်ပြီဟု ပြောလာလျက် ထိပ်ကျဉ်းမှ ဖြုတ်ပေးသည်ဆို၏။

ထိုစဉ်က အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်၏ အမြောက်တပ်သည် ပြောစမှတ်ရလောက်အောင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရ၏။ များလှစွာသော ရန်သူတို့၏ တပ်ကြီးတပ်ငယ်တို့သည် အထပ်ထပ် ဝိုင်းရံရောက်လာကြကာ ငတွန်၏တပ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ သူ့ရွာသူလမ်းအလယ်သို့ မျက်စိမှား၍ ရောက်လာခဲ့သည့် တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ ခွေးမျိုးကောင်းကို ရွာခံခွေးတို့ အုပ်ဖွဲ့ ဝိုင်းဝန်း၍ တိုက်ကြသည်ကို ခံနေရဘိသို့ ပတ်လည်မှ အထပ်ထပ်ဝိုင်းလိုက်လာသည့် တပ်များက အမှတ်မထင် တိုးဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ နှစ်တပ်ညှပ်၍ တိုက်ခြင်း၊ သုံးတပ်ညှပ်၍ တိုက်ခြင်း စသော တိုက်ခိုက်မှု အမျိုးမျိုးတို့ကို မင်းခေါင်နေရထောအမည်ခံ ငတွန်တို့သည် ခွေးဝင်စားတို့ကဲ့သို့ အမြီးကုပ်၍ မပြေးကြ၊ ခွေးမျိုးကောင်းကဲ့သို့ ဝင်လာသမျှ ရန်သူတို့အား မည်မျှ အစွယ်အသွားထက်ကြောင်းကို ပြလိုက်ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ရန်ပြီအောင် ဖြိုခွဲကြသော မုဆိုးဖိုရွာသား မင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ၏ ရောင်းရင်းဘက်၊ တိုက်ဘက်ပီပီ ငတွန်သည် ဤတိုက်ပွဲ၌ မိမိ၏ သူငယ်ချင်းလည်းဟုတ်၊ သခင်လည်းဟုတ်၊ သွေးသောက်ရဲဖက်လည်း ဟုတ်သော မင်းတရားကြီးနှင့်တကွ မြန်မာတပ်မကြီး နှစ်ခု၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မိမိအသက်နှင့် မိမိတပ်ကို ရန်သူတို့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြရန် စားစာခံအဖြစ် ထိုးပေးထား၏။ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးတက်လာသည့် ပင်လယ်ဒီရေနှင့်တူသော ရန်သူတို့၏ အထပ်ထပ်ရိုက်ခတ်လာကြသည့် လှိုင်းတံပိုး တပ်မတပ်ဆွယ်တို့သည် ငတွန် (ဗိုလ်တွန်) တို့၏ တာတခံတပ်မကြီးကို မတိုးဝင်နိုင်ကြချေ။

သို့သော် ဗိုလ်တွန်တို့ဘက်၌လည်း အကျအဆုံး များလှစွာ၏။ ဖာနီဗယ်၏ အမြောက်သည် ယမ်းမြောမြောနှင့် မပစ်နိုင်ကြတော့ဘဲ ‘သည်နေရာကို အသေအချာ ဖြိုခွဲနိုင်မှ ဖြစ်မည်’ ဟူသည့် နေရာမျိုးတို့ကိုသာ တစ်ကြိမ်ပစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ထိရောက်အောင် စောင့်၍ ပစ်ခတ်ရတော့၏။ ကျန်အချိန်တို့၌ကား ခြေလျင်သူရဲတို့ကို ကူညီရ၏။ တပ်တွင်း ဗိသုကာတို့ကို ကူညီရ၏။ တပ်တွင်းသမားတို့ကို ကူညီရ၏။ သမားတို့ကို ကူညီရ၏။ သို့သော် ဖာနီဗယ်သည် ပျော်နေ၏။ မင်းတရားကြီးနှင့် တပ်မကြီးကို အေးချမ်းစွာ ဆုတ်ခွာနိုင်ရေးအတွက် မိမိတို့ ဤလို အသက်နှင့်လဲ၍ ခုခံ ကာကွယ်ပေးရသည်ကို ဝမ်းသာနေ၏။ ဤသို့ ခုခံကာကွယ်နေစဉ် မိမိ သေသွားရသော် ပို၍ပင် ဝတ္တရားကျေပွန်လိမ့်မည်ဟု ဖာနီဗယ်က တွေး၏။ အကြောင်းမူ မင်းတရားကြီး ဆေးဝါးကုသ

အနားနေရသောကြောင့် အသက်ချမ်းသာသည်ထားဦး၊ ရန်သူ၏ မြို့တော်ကို ဝန်းရံပြီး ကာမှ မိမိတို့ အမြောက်တပ် စည်းကမ်း မသေဝပ်သောကြောင့် အမြောက်ကျည်ဆန် ပေါက်ကွဲရလျက် မင်းတရားကြီး ဒဏ်ရာရသဖြင့် တိုက်ရေးခိုက်ရေး အစီအစဉ်ကြီးတစ်ရပ် လုံးကို ဖျက်ပစ် ဆုတ်ခွာသွားရသည်မှာ မိမိအတွက် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်လွှတ်နိုင် ဖွယ်ကောင်းသည့် အပြုအမူမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဖာနီဗယ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ရာထူးမှချကာ မိမိနေရာ၌ အသင့်တော် ဆုံး အရာရှိတစ်ယောက်ကို တင်ထား၏။ ထို့နောက် အစီအမံတို့ကို မိမိ ခန့်အပ်ထား သည့် အရာရှိအား ကူညီစီမံပေးပြီးလျှင် မိမိကမူ သာမန်တပ်သား၏ နေရာကိုယူလျက် သေရမည့် စွန့်စားဖွယ်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာသမျှ မိမိချည်း လုပ်ဆောင်၏။ ဖာနီဗယ် ဤမျှ စိတ်ထိခိုက်နေသည်ကို သိသဖြင့် တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်တွန်သည် မြေမြန်တော်တို့ဆီမှ ရလာ သည့် သတင်းကို ဘယ်အခါမျှ အသိပေးခြင်း မပြုတော့။

သို့သော် ရန်သူတို့က လေးဘက်လေးတန်းမှ အဆင့်ဆင့် ဝိုင်းညှပ်လျက် အကြိမ် ကြိမ် အထပ်ထပ် တိုက်ခိုက်လာကြသည်ကို မိုးပေါက်တို့မှန်သည့် ကျောက်ဖျားကြီးကဲ့သို့ ကြံ့ကြံ့ခံပြီးစ ရန်သူတို့ စစ်မောကုန်ကြသဖြင့် ခေတ္တကလေး အနားရသည့် အချိန်တွင် ဗိုလ်တွန်တို့ တပ်တွင်းရှိ အိုးစားအကြပ် သွေးသောက်တပ်မှူး တပ်ဗိုလ်တို့ ငိုယိုကုန်ကြ သည်ကို ဖာနီဗယ် တွေ့ရ၏။ စစ်မိန့်အပေးကောင်းလှသော အအုပ်အချုပ် အကွပ်အညှပ် ကောင်းလှသော ဗိုလ်တွန်သည် ဤအကြိမ်၌ မိမိ၏ စစ်သူရဲများကို မငိုကြွေးအောင် မတားဆီးနိုင်တော့။

လောကသမုတိနတ်ဟု တိုင်းသူပြည်သားတို့ ထင်မှတ်ကိုးစားခြင်း ခံရသော မင်း တရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျသည် ရန်သူတို့နယ်မြေကို လွန်မြောက်၍ မိမိပိုင် မြန်မာပြည် အတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးကာမှ သထုံနယ် ကင်းရွာ၌ နတ်ရွာစံတော်မူရှာလေပြီတဲ့။

မြေခူးစားနှင့်တကွသော ထိပ်တန်းစစ်သေနာပတိကြီးတို့သည် မင်းတရားကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို ဖျင်ဖြူဖြင့် ရစ်ပတ်ကျပ်စည်းလျက် မည်သည့် စစ်သူရဲတို့ကိုမှ အသိ မပေးဘဲ တင်းတိမ်ကာသော ဝေါတော်ပေါ်သို့ တင်လျက် ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လက် ထွက်ခွာကြသည် ဆို၏။

သို့သော် ဣန္ဒြေသည် အခြေက မပျက်သော်လည်း ခေါင်က ပျက်သဖြင့် တပ် အလုံး သိက္ခာခံခဲ့၏။ သားတော် မြေခူးစားသည် မင်းတရားကြီး၏ ဓားတော်ကို ပထမဆုံး သော အမွေအဖြစ်နှင့် အရယူလိုက်သည်ဆို၏။ ထို့နောက် မုတ္တမရှိ မြသိန်းတန်ဘုရား ၌ ခေတ္တတပ်စခန်းချကာ အကြီးအကဲ စစ်သူကြီးနှင့် မှူးမတ်များကို ဖခင်မင်းတရားကြီး ၏ ဓားကို ရေစိမ်လျက် မိမိ၏ ကျေးဇူးသစ္စာကိုသာ စောင့်သိပါမည်ဟု အတင်းအကျပ် သစ္စာရေ တိုက်သည်ဆို၏။

ဖာနီဗယ်သည် ဤအကြောင်းအရာတွေကို မသိရှာသေး။ မင်းတရားကြီးသေလျှင် ငါတို့သည် သေပါတော့မည်ဟု ရန်သူရှိရာသို့ အတင်းကျပ်စင်သည့်တိုင် လိုက်လံ တိုက်ခိုက် တော့၏။ တပ်တော်သားတို့သည် အားလုံးလိုလို ဖာနီဗယ်နှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်နေကြ၏။

“ငါရို့ဘုရင် မရှိသည့်နောက် ငါရို့လည်း ဤကိုယ်ကောင်နှင့် ဤအသက် မြဲနေလျက် မည်သူ၏ တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ပေးရမည်နည်း။ ငါရို့၏ ရန်သူသို့ တိုက်ခိုက်ရင်း သေကြလျက် ငါရို့၏ဘုရင်နောက်ကို လိုက်ကြကုန်အံ့” ဟု အော်ဟစ် ကြွေးကြော်ရင်း လန့်သောပျားတို့သည် အံ့မှ အပြင်းထွက်ဘိသို့ တပ်တော်သားအားလုံးတို့သည် မိမိတို့ တပ်အတွင်းမှ ဦးတည်ရာသို့ အပြေးထွက်ကြကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နား ဝန်းရံနေကြသည့် ရန်သူတို့ကို ရူးသွပ်သကဲ့သို့ တိုက်ကုန်ကြသည်ဆို၏။ ထိုစဉ်က မြန်မာစစ်သူရဲအားလုံးတို့သည် လူစိတ်ကင်းနေကြဘိသို့ ရှိနေသဖြင့် ရန်သူတို့အဖို့ အံ့ဩထိတ်လန့်ကြလျက် အချို့ မိမိတို့ နေပြည်တော်သို့ ရောက်သည်အထိ ဝိုင်းရံထားသည့် တပ်ကို ဖြုတ်ကာ ပြန်ဆုတ်ပြေးကုန်ကြသည်ဆို၏။

ထိုစဉ် ဗိုလ်တွန်သည် ကြီးမားသော ဣန္ဒြေနှင့် လူစုလူဝေးရှိရာ တိုက်ပွဲသို့ ရောက်လာ၏။ စစ်သူကြီး ပီသလှသော ဗိုလ်တွန်သည် သတိကင်းလွတ်နေကြကုန်သော စစ်သူရဲတို့ကို အလွယ်တကူပင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ စိတ်တက်ကြွ လှုပ်ရှားနေကြသော စစ်သူရဲတို့အား ‘တစ်မောစာ’ မှု ပြုလုပ်ချင်ရာ ပြုလုပ်ခွင့်ပေးပြီး မောပန်းစ ပြုလာသည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာမှ မိမိ ပြောလိုသည့်အကြောင်းကို ဗိုလ်တွန်က လာပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့သော အချိန်မျိုး၌ စစ်သူရဲတို့သည် ဗိုလ်တွန်၏စကားကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားချင့်ချိန်၍ နားထောင်နိုင်လောက်သည့် ငြိမ်သက်မှုမျိုး ရရှိလာခဲ့ကြပေပြီ။

“ရောင်းရင်းရို့၊ သူရဲကောင်းရို့၊ ငါ့သူရဲကောင်းများ စိတ်ထိခိုက်သလို ငါလည်း စိတ်ထိခိုက်သာပဲ။ သာမေမင့် ငါရို့ဟာ ငါရို့ဘုရင်ကို အကယ်ချစ်ရာရောက်အောင် ပြုလုပ်ဖို့ အရေးကြီးသယ်။ ငါရို့ ဘုရင်မင်းတရားကြီးဟာ ယခု အလောင်းကောင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမင့် အဲသည်လို အလောင်းကောင်ကြီး ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် ငါရို့ မြန်မာများ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိနိုင်ရေး၊ သူ့အနိပ်စက် မခံကြရရေးအတွက် အသက်ရှင်စဉ်က ရည်ရွယ်ခဲ့ရင်းအတိုင်း သားတော်အကြီး နောင်တော်ကြီးကို ထီးနန်းလွှဲအပ်ရန် ယခု နေပြည်တော်ကိုအရောက် ချီတက်နေခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိတယ်။ သာကြောင့် ငါရို့တစ်တွေဟာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို အကယ်ချစ်ကြလျှင် အလောင်းကောင် ဖြစ်နေသည့် ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ အလိုတော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြမှ ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို ချစ်ရာရောက်မယ်။ သည်ရောကာ ငါရို့တစ်တွေဟာ နေပြည်တော်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပြီး ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ ဆန္ဒတော်အတိုင်း သားတော်ကြီး နောင်တော်ကြီးအထံ

၌ သစ္စာတော် မြဲမြံစောင့်ထိန်းကြောင်း ငါရဲ့ရဲ့ ကိုယ်ကို သွားရောက်အပ်နှံကြကုန်စို့။ သည်လို အပ်နှံပြီးမှ နောင်တော်ကြီး အလိုရှိရာကို ငါရဲ့တစ်တွေ မဆုတ်မနစ် ဆောင်ရွက်ကြပါကုန်စို့။”

ဗိုလ်တွန်၏စကားကြောင့် ရန်သူတို့အပေါ်၌သာ အသဲအမဲကြီးနေကြသော ရဲမက်တော် တစ်စုတို့သည် နေပြည်တော်သို့ အရေးတကြီးပြန်ရန် လိုအပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရလာကြ၏။ ထိုကြောင့် ချက်ချင်း စုစည်းကြလျက် နေပြည်တော်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

“ငါ့ရောင်းရင်းကြီး ဗိုလ်တွန်ဟာ အဲသည်အချိန်လောက်ကတည်းက အခု ဆင်ဖြူရှင်ဖြစ်နေတဲ့ မြေဒူးစားမင်းသား မရိုးသားကြောင်းကို သိခဲ့ပုံရသကဲ့။ သာပေမငဲ့ ဘသူ့ကိုမှ မပြောဘူး။ ငါ့ကိုလည်း မပြောဘူး။”

အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် ပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တရပ်လျက် အရက်ခွက်ကို မော့နေ၏။ ထို့နောက် အတန်ကြာအောင် ခေါင်းတယမ်းယမ်း ပြုနေပြီးမှ...

“မကောင်းပါဘူးကွယံ၊ သာလောက် စိတ်နှလုံး ဖြူစင်သည့် မေတ္တာတရားကို မြဲထားကြတဲ့ လူမျိုးတွေထဲမှာမှ အကြီးအကဲ ဖြစ်မည့်သူတွေမှာ သည်လို စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိကြရသယံဆိုသာ မကောင်းပါဘူး။ သည်ရှေ့က ရှေ့ဆောင်နွားလား ကောက်ကောက်သွားက နောက်နွားတစ်သိုက် ကောက်ကောက်လိုက်၏ ဆိုသာမျိုးတွေ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ အလွန်အလွန် ဖြစ်ကုန်ကြသပ”

ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးကြီး ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ဟု ကောင်းစွာ မသိရသေးသော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်၏။ အဘိုးကြီးက စကားဆက်ပြန်၏။

အဘိုးကြီး ပြောသောစကား၌ ဗိုလ်တွန်သည် အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျနှင့် ကစားဖက်၊ နွားတိုက်ဖက်၊ လူပျိုလှည့်ဖက်၊ ကြက်ခိုးဖက် ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ ထို့နောက် ဦးအောင်ဇေယျနှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် ဦးအောင်ဇေယျ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးအောင်ဇေယျ၏ အားအကိုးရဆုံးသော သစ္စာရှိ စစ်သူရဲကြီး ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခု ဦးအောင်ဇေယျ နတ်ရွာလားသည်ဟု ကြားရသောအခါ အလွန်တရာ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်နေဆဲ မိမိနှင့် တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်ဖြစ်သူ မြေဒူးစားမင်းသားသည် ဦးအောင်ဇေယျနှင့်အတူ ပါသွားရာမှ ဖခင်ဦးအောင်ဇေယျ၏ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ကာ မူးမတ်စစ်သူရဲတို့ကို သစ္စာပေးသည်ဟု ကြားရပြန်ရာ အလွန်အလွန် ယူကျွေးမရ ဖြစ်နေရရှာကြောင်း၊ ဗိုလ်တွန်သည် မိမိ မျက်စိအောက်၌ ကြီးပြင်းလာသော မြေဒူးစားမင်းသား၏ စိတ်ရင်းကို သိရှိရိပ်မိသည့်အတိုင်း ရလာသောသတင်းကို ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်လျက် နောင်တော်ကြီးအထံသို့ မြင်းသည် ခြေမြန်လွတ်ကာ လျှောက်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ကြောင်း။

ထိုစဉ် မြေဒူးစားကလည်း ဖြောင့်မှန်တိကျသော ဗိုလ်တွန်သည် သစ္စာအလွန်ရှိသူဖြစ်ရကား မိမိ ဆွဲဆောင်ရာသို့ ပါလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အကဲခတ်လျက် နောက်ခံတပ်

ဖြစ်သော ဗိုလ်တွန်ရှိရာသို့ လူသူရှိကွာ အဆက်ဖြတ်၍ အငတ်ငတ် အမွတ်မွတ် ဖြစ်စေရန် ပစ်ထားခဲ့သည်ဆိုကြောင်း။

ထိုအချိန်၌ နေပြည်တော်၌ရှိသော နောင်တော်ကြီးသည် သတင်းအစုံ သိပြီးသည် ဖြစ်ရကား ညီတော် မြေဒူးစားနှင့်တကွ၊ ဗိုလ်တွန်တို့ကိုပါ နေပြည်တော်သို့ အမြန်ပြန်လာကြရန် အမိန့်တော်မှတ်လိုက်သည်။

မြေဒူးစားသည် မိမိနောက်သို့ လိုက်ပါကြမည့် မျိုးမတ် စစ်သူရဲတို့၏ အင်အားကို အားမရသောကြောင့် နောင်တော်ကြီး၏အမိန့်အတိုင်း အမြန်ဆုံး ချီတက်သွား၏။ ထို့နောက် နောင်တော်ကြီးအထံသို့ ရောက်သည်နှင့် မင်းခေါင်နော်ရထာ အမည်ခံ ငတွန်သည် အလျင်အမြန် ပြန်လာပါရန် ထုတ်ဆင့်လိုက်သည့် အမိန့်ကို မနားခံ၊ လက်နက်လူသူ စည်းရုံးလျက် မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဖြည်းညင်းစွာ ချီတက်လာနေသောကြောင့် စိတ်မချဘဲ စောင့်နေမိသဖြင့် မိမိ ကြန့်ကြာရပါသည်။ ထို့ပြင် ယခု မိမိနှင့် အတူတကွ ပါလာသော နေမျိုးရွှေတောင်သည်လည်း မင်းခေါင်နော်ရထာနှင့် တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခြေမြန်မြင်းသည်တို့နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေကြသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ မေးစစ်၍မရဟု လျှောက်ထား၏။

နေမျိုးရွှေတောင်သည် မင်းခေါင်နော်ရထာတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူ ပေါင်းဖက်သင်းဖက် ဖြစ်၏။ သစ္စာရှိ၏။ ဖြောင့်မတ်၏။ ထို့ကြောင့် နောင်တော်ကြီးသည် နေမျိုးရွှေတောင်ကို ယုံကြည်ပါက မိမိ ပုန်ကန်ရန် ကြံစည်မိသည်ကို သိလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ မြေဒူးစားသည် နေမျိုးရွှေတောင်ကို မိမိ နောင်တော်က မယုံကြည်လေအောင် ဦးစွာပိတ်ဆို့လျှောက်တင်ထား၏။

နောင်တော်ကြီးသည် ညီမြေဒူးစား လျှောက်ထားချက်ကို ယုံသဖြင့် မိမိဖခင်၏ သစ္စာရှိ ရောင်းရင်းဘက်လည်းဖြစ်၊ စစ်သူကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သော နေမျိုးရွှေတောင်ကို ကွပ်၏။ ထို့နောက် မင်းခေါင်နော်ရထာကိုလည်း နေပြည်တော်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာရန် ထပ်မံ ဆင့်ဆို၏။

အတွေ့အကြုံများလှသော တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့်တို့က သင်ကြားပေးခဲ့သဖြင့် အစစတိကျသေချာသော မင်းခေါင်နော်ရထာသည် နေမျိုးရွှေတောင် အကွပ်မျက်ခံရသည်ကိုလည်း ကြား၏။ ထို့ပြင် ပုန်စားပုန်ကန်ပြုရန် ကြံခဲ့ဖူးသော ညီမြေဒူးစားနှင့် စိတ်ဝမ်းခြားနားမှုမရှိ သင့်မြတ်သွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကြား၏။ ထိုအခါ မင်းခေါင်နော်ရထာသည် သုံးရက်လုံးလုံး မည်သူ့ကိုမျှလည်း စကားမပြော၊ အစာလည်းမစား၊ အိပ်လည်းမအိပ်ဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေလျက် နေပြည်တော်ဘက်သို့ ပြန်ရပ်လာခဲ့ပြီးသော တပ်မတော်ကိုလည်း ရပ်နားထားလိုက်၏။ ထိုစဉ် နေပြည်တော်မှ နောင်တော်ကြီး စေလွှတ်တော်မူလိုက်သော မင်းလှနော်ရထာ ရောက်လာခဲ့သည်။

မင်းလှနော်ရထာသည် အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ စုစည်းခဲ့သော ရွာပေါင်း လေးဆယ့်ခြောက်ရွာတို့မှ လက်ရွေးစင် ရဲဘော်ခြောက်ကျိပ် ရှစ်ယောက်တို့တွင် ဗိုလ်တွန်ကဲ့သို့ပင် အပါအဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရောင်းရင်းငယ်ပေါင်း တိုက်ဖော် တိုက်ဖက်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းခေါင်နော်ရထာအမည်ခံ ဗိုလ်တွန်သည် မိမိ၏ ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်း မင်းလှနော်ရထာကို အလွန် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ သီးကြိုစဉ်ခံ၏။ ထို့နောက် ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဖက်လှဲတကင်းနေ၏။ တာဝန်တွေ ဝတ္တရားတွေကို ခေတ္တခဏ မေ့ထားကြပြီး မင်းနဲ့ငါ ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ နေကြဦးစို့လား ဟု ပြောလျက် အတူစား၏။ အရက်သေရည်တို့ကို အတူသောက်၏။ အတူ မြင်းကိုယ်စီ ပြိုင် အမဲလိုက်၏။ အတူရေချိုး၏။ တစ်ညလုံး ကွမ်းတချွတ်ချွတ်ဝါးလျက်အတူ စကား ပြော၏။ ယင်းသို့ တစ်ရက်လုံးလုံးနေပြီး နောက်တစ်ရက်သို့ ရောက်မှ အလွန်တည်ကြည် ခံ့ညားသော မျက်နှာထားဖြင့် လာရောက်ခေါ်ငင်သော မင်းလှနော်ရထာကို မင်းခေါင် နော်ရထာကို သူစိမ်းပြင်ပြင်ကဲ့သို့ ကြည့်၏။

“မင်းနဲ့ငါ နောက်ဆုံးနေခြင်းအဖြစ်နဲ့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်း ရင်းနှီးစွာ နေခဲ့ကြ သည်မှာ တစ်ရက်လုံးလုံး ကုန်ခဲ့ပြီ၊ မင်းမှာရာ ငါ့မှာပါ ထမ်းဆောင်ကြရမည် ဝတ္တရား တွေ ရှိကြသည့်အတွက် အခုထက် ပို၍ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြည်ကြည်နူးနူး နေချိန်မရမည် ကို ငါ စိတ်မကောင်း။

“ကံတရားဟာ ငါရဲ့နှစ်ယောက်အတွက် ချစ်ခင်ကြည်နူးမှုကို သည်မျှသာ အချိန် ပေးခဲ့သည်။ နောက်ကို မင်းအဖို့ သစ္စာရှိရှိဖြင့် ဝတ္တရားဆောင်ရွက်ရင်း ငါအား ရန်ပြု သင့်က ပြုရတော့မည်။ တိုက်သင့်ကလည်း တိုက်ရတော့မည်။ ငါကလည်း သည်အတိုင်း ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သာကြောင့် အခုချိန်ကစပြီး မင်းနဲ့ငါ အလုပ်ဝတ္တရားကို အလုပ်နဲ့ တူအောင် တာဝန်ကျေကျေ စကားပြောကြပါစို့။

“အခု မင်းလာသည်မှာ ငါ့အပေါ်၌ တကယ့်စေတနာရင်း မေတ္တာရင်းဖြင့် လာ ခေါ်သည်ကို ငါ ယုံကြည်သော်လည်း နောင်တော်ကြီး ဘုရင်က အခွင့်ပေးသည့်အတွက် မင်း ငါ့ကို လာခေါ်ခွင့်ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း ငါ သိနေသည်။ သာကြောင့် မင်းကို ယုံ ကြည်၍ မင်းနောက်သို့ ငါ လိုက်ခဲ့လျှင် နေပြည်တော်သို့ ရောက်သည်နှင့် ငါနဲ့တကွ ငါ့တပ်မကို မင်းက စေတနာတွေ ဘယ့်ကလောက် ထားသော်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မင်း သဘောနဲ့မင်း ငါ့ကို ပြုလုပ်ပေးနိုင်ရန် အရေးပိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ နောင်တော်ကြီး ဘုရင် ကြီးကသာ အရေးပိုင်ချိမ့်မည်။

“သာကြောင့် အခု ငါ စဉ်းစားရမည်မှာ မင်းရဲ့သဘောကို စဉ်းစားရမည် မဟုတ်။ နောင်တော်ကြီးဘုရင်ကြီး၏ သဘောထား ငါ့အပေါ်၌ ပသို့ ရှိလိမ့်မည်ကိုသာ စဉ်းစား ရမည် ဖြစ်သည်။ သည်စဉ်းစားရချက်ကို ငါ အခုပြောမည်။ သို့သော် ငါ့အနေနဲ့ ငါ တပ်မကို ငါ့သဘောအတိုင်း ထင်ရာစိုင်းတတ်သူ မဟုတ်ကြောင်း မင်း သိသည်။ သာ

ကြောင့် ငါ့တပ်မတော် ရှိကြသော ငါ့ရဲ့ အိုးစားအကြပ်၊ သွေးသောက်တပ်မှူး၊ တပ်ဗိုလ်၊ တပ်ဗိုလ်မှူးရဲ့ရှေ့မှာ ပြောပြရစေ”

ဗိုလ်တွန်သည် သူငယ်ချင်း မင်းလှနော်ရထာအား ဤသို့ အလုပ်နှင့်တူအောင် သူစိမ်းပြင်ပြင်ကဲ့သို့ စကားပြောပြီးနောက် မိမိ၏ အကြပ်သွေးသောက် တပ်မှူး၊ ဗိုလ်၊ တပ်ဗိုလ်မှူး စသည်တို့ကို ခေါ်၏။ ထို့နောက် ထိုသူတို့ရှေ့၌ မိမိတို့ မည်မျှဝတ္တရား ကျေပွန်ခဲ့သည်၊ မင်းတရားကြီးနှင့်တကွ မြေဒူးစားမင်းသားတို့ လွတ်မြောက်စွာ ဆုတ်ခွာ သွားနိုင်ကြရန် ရန်သူ တစ်နိုင်ငံလုံးက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကြိုကြိုခံလျက် တားဆီး ပိတ်ဆို့ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် မင်းတရားကြီး ကံတော်ကုန်သည်ကို ကြားသည်နှင့် မိမိ ၏ တပ်မကိုမျှ မသိစေဘဲ မင်းတရားကြီး၏ အလိုတော်အတိုင်း နောင်တော်ကြီးအား ထီးနန်းသိမ်းနှင့်ရန် အကြောင်းကြားပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ညီမြေဒူးစား၏ မြသိန်းတန် ဘုရား သွေးစည်းပွဲကြီးကိုလည်း သတင်းပို့ပေးခဲ့သည်။ သို့ပါလျက် သင်းရဲ့ ညီတော် နောင်တော်ချင်း တွေ့ကြသောအခါ မြေဒူးစားသည် ပြစ်တင်မောင်းမဲမှုမျှ မခံရဘဲ ငါ့ကဲ့သို့ သစ္စာရှိ ရောင်းရင်းဘက်တစ်ဦးဖြစ်သော နေမျိုးရွှေတောင်သာလျှင် အကွပ်မျက်ခံရသည်ဟု ငါ ကြားရသည် စသည်ဖြင့် မိမိ၏ တပ်မတစ်ခုလုံးက သိအောင်ရှင်းပြ၏။ နောက်ဆုံး ၌ မင်းခေါင်နော်ရထာ အမည်ခံ ဗိုလ်တွန်သည် မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လာရောက် ခေါ်ငင်သည့် မင်းလှနော်ရထာနှင့်တကွ မိမိ၏ တပ်မကြီးတစ်ခုလုံးက သိလေအောင် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပြောပြ၏။

“ရောင်းရင်းရဲ့၊ သွေးသောက်ရဲ့၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငါ ပြောပါမည်။ ကျေးဇူးရှင် အလောင်းမင်းတရားကြီးဘုရား မင်းအဖြစ်ကို ယူတော်မူမည်ဟု တိုင်ပင်ရည်ကြံတော်မူ သည့် ကာလကပင် ငါ့အသက်ကို သစ်ရွက်တစ်ချပ်၊ ပန်းတစ်ပွင့်အနှိုင်း မလေးမစား စွန့်လွှတ်၍ ငါ့ ရောင်းရင်းလည်း ဟုတ်၊ သခင်လည်း ဟုတ်သော အလောင်းဘုရားမင်း အဖြစ်သို့ မရောက်သမျှ လက်နက်မချဟု စိတ်နှလုံးပြဋ္ဌာန်း အမှုတော်နှင့် စသည်ကို သူ့ ရန်သူတစ်ထောင်စု နှစ်ထောင်စုတို့သော်လည်း တစ်ယောက်ချင်း ထွက်၍ အရေးရအောင် ကိုသာ အမှုတော် ထမ်းရွက်သည်။ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးသခင် ဘဝရှင်အလောင်းမင်းတရားကြီး မရှိလျှင် ငါ့ရဲ့ သွေးသောက် ခြောက်ဆယ့်ရှစ်ယောက် အဝင်အပါ မုဆိုးခြံဗိုလ်ဖြစ်သည့် ငွေတန်ဟူသည့် ငါ့ကိုပင် ယုံယုံကြည်ကြည်ရှိတော်မမူကြ။ စိတ်တော်၊ နှလုံးတော် နှောင့်နှေး ရှိကြ၍ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ငါ့ရဲ့ တပ်သားများ အစားမျိုးရိက္ခာ မထောက်မလှမ်းမိ အောင် မြေဒူးစားမင်းသား ဖျက်ဆီးမြစ်တားသည်ဖြစ်၍ အသက်မသေခံ၊ ရမိရရာ မြို့ ရွာများမှ ရသလို ရှာဖွေယူစားကြရသည်ကိုလည်း ငါ မသင့်မတင့် ကျင့်ကြံလေသည်ဟု ညီတော် မြေဒူးစားမင်းသားက ကိုယ့်အပြစ် ငုတ်တိမ်လေအောင် နောင်တော်ကို လျှောက် မည်မချွတ်။

“သို့လျှောက်လည်း သင်းရဲ့မှာ ညီတော်နှောင်တော်ဖြစ်ကြ၍ ညီတော်စကားကို နောင်တော် ယုံချိမ့်မည် မချွတ်၊ နေမျိုးရွှေတောင်လည်း ဤနည်းနှင့်နှင့် အကွပ်မျက်ခံ ရသည်ဟု ငါ ကြားရသည်။ ငါလည်း ဤအတိုင်း အပြစ်ဖြစ်လာချေသော် ကယ်ဆယ် မစမည်သူ အလောင်းမင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မရှိပြီ။ သို့ကြောင့် ရောင်းရင်းစေတနာ ကို အရာထား၍ ငါ လိုက်လာခဲ့သော် ငါ့ကိုယ်နှင့်တကွ သားမယား ဆွေမျိုးတို့နှင့် ငါ့ကို ချစ်သသူ အကြပ်သွေးသောက်ရုံ၊ ဆင်းရဲကြီးစွာ တွေ့ကြရချိမ့်မည် မချွတ်။

“ယင်းသို့ ဖြစ်သောကြောင့် ယောက်ျားတို့မည်သည် ကိုယ့်အသက်ကို လှရေး၌ မထိတ်မလန့်သဘာပွဲ တရားသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ငါ့ ဘုန်းကံအလိုက် တစ်သက်တစ်ခါတွင် ဖြစ်လိုရာဖြစ်ပါစေ။ ရောင်းရင်းကြီးသာ ပြန်ပါလေရော၊ ငါ မလိုက်ပြီ။ လိုက်လိုသူတို့ကို လည်း ခေါ်သွားလေတော့”

ဗိုလ်တွန်၏စကားကို ကြားရသောအခါ မင်းလှနော်ရထာသည် ရစ်ဝဲလာသည် မျက်ရည်များကို ဖျင်လက်ဖြင့် သိမ်းနေသည်ဆို၏။ တပ်ဗိုလ်တပ်သားတို့လည်း မည်သူမျှ မင်းလှနော်ရထာနောက်သို့ မလိုက်ကြ။ နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်တွန်ကိုယ်တိုင် မိမိ ရောင်းရင်း ကြီးအား ခရီးတစ်ထောက်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည် ဆို၏။

အဘိုးကြီးသည် ဤအကြောင်းများကို ပြောပြရင်း စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် အရက်ကို ၂ ခွက်တိတိ ဆက်တိုက် သောက်ချ၏။ ထို့နောက်အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက် ပြီးမှ စကားဆက်ပြန်၏။

အဘိုးကြီး၏ စကား၌ ယခု ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးဟု ဘုန်းမီးနေလ ထွန်း တောက်ပနေသော မြေခူးစားမင်းသား ငရွှေကို အတော်ကြီး မုန်းတီးလှသည်ဟု ဆိုနေ၏။ ငယ်ကျင့်ငယ်မှုကိုက မဖြူစင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်သို့မျှ ကြည်ညို၍မရဟု ဆိုနေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ အလောင်းမင်းတရားကြီးနှင့် ရိုးသား၍ နှလုံးဖြူစင်လှသော မြန်မာ လူမျိုးတို့၏ ကျေးဇူးနှင့် မေတ္တာကို တုံ့ပြန်လိုလှသောကြောင့်သာ သစ္စာရှိနေရပါသည်။ အတွင်းသိ အစင်းသိ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် လှည့်စံတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘုရင်ငရွှေကိုတော့ လားလားမျှ မနှစ်သက်ဟု ဆို၏။

ဆင်ဖြူရှင် အမည်ခံနေသော ဘုရင်ငရွှေသည် ဖခင် အလောင်းမင်းတရားကြီးနှင့် လည်း မတူ။ ဖခင် အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ နောက်သုံးနှစ်တာမျှ ထီးနန်းကို ဆက်ခံ ၍ နတ်ထံသို့ စံသွားရရာသော နောင်တော်ကြီး ဘုရင်နှင့်လည်း မတူဟု ဆို၏။

နောင်တော်ကြီး ဘုရင်သည် စဉ်းစားချင့်ချိန်မှု နည်းလျက် အနီးသို့ကပ်၍ လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ပြောဆိုတတ်သူတို့ကို ယုံကြည်နားဝင်လျက် ထိုသူတို့၏ စကားဖြင့် အမှား တွေကို ပြုလုပ်မိ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော်လည်း စင်စစ် ဘုရင်သည် စေတနာကောင်းနှင့် မှား ခြင်းမျိုးမျှ ဖြစ်သည်။ ရိုးသည်၊ အသည်၊ မဖြောင့်မှန်သည်၊ သဘောပြည့်သည်၊ ခွင့်လွှတ်

တတ်သည်။ ညီမြေခူးစားက မိမိအပြစ်များကို ဝိုလ်တွန်အပေါ်သို့ လှုံ့ပုံချလိုက်သဖြင့် ညီတော်၏စကားကို ယုံမိမှားကာ ဝိုလ်တွန်နှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ကြရာဝယ် ဝိုလ်တွန် ကျဆုံး သဖြင့် မိမိတို့အား ဘုရင့်တပ်မတော်များက ဖမ်းဆီးရမိသောအခါ ဘုရင်၏ စိတ်နှလုံး ဝေတနာ ကောင်းမွန်လှသောကြောင့်သာ မိမိတို့ အကွပ်မခံရဘဲ အသက်နှင့် ကိုယ်နှင့် မြဲခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။

ယခု ဆင်ဖြူရှင် အမည်ခံနေသော ငရွှေသည် နောင်တော်ကြီးကဲ့သို့ စိတ်နှလုံး ပြုစင်လှပသူမဟုတ်။ နောင်တော်ကြီးကဲ့သို့ မရိုး၊ မအ၊ မထုံ။ ပါးရည်နပ်ရည်လည်း ရှိ၏။ ညစ်လည်း ညစ်၏။ တစ်ကိုယ်ကောင်းလည်း ကျင့်၏။ ယခု သည်ဟာကို သည်လို ပြု သည်လိုပြုဟု ပြောနေရာမှ ချက်ချင်း သည်လိုပြုရမလားဟု အပြစ်ပေး တင်လိုကတင် ၏။ ဘာမဟုတ်သည့် အပြုအမူကလေးကို အကြောင်းပြု၍ လွှတ်ရုံးပေါ်မှသူ ဖြစ်စေ ဦး။ စိတ်မလိုလျှင် မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ချတတ်၏။ ထိုနည်းအတူ မပြောပလောက်သည့် အပြု အမူကလေးကို ကျေနပ်ရုံမျှဖြင့် ကြေးတိုက်ထဲက ပါးကွက်သားဖြစ်စေဦး၊ လွှတ်ရုံးပေါ် သို့ ဆွဲတင်လိုက တင်တတ်၏။ ထို့ပြင် အခွင့်အရေး မြင်တတ်သူ၊ ယူတတ်သူတို့ကို လည်း ပါးရည်နပ်ရည် လုပ်ရည်ကြံရည် ရှိသည်ဟု အားပေး၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရသမျှ အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်တမ်း ယူတတ်၏။ ယခုပင် ဖခင် အလောင်းမင်းတရား ကြီး၏ အလိုတော်ကို ဖျက်၍ မိမိအောက်ညီများကို ထီးနန်းဆက်ခံခွင့်မပေးဘဲ မိမိ၏ သားသမီးတို့ကိုသာ ထီးနန်းဆက်ခံနိုင်စေရန် နန်းရံထား၏။ သည်သို့သော ဘုရင့်အပါး ၌ ခစားနေကြသူ အားလုံးတို့သည် လူပါးလူနပ် လူ့အခွင့်အရေးသမားတွေချည်း ဖြစ် ကုန်ကြ၏။ ဗောင်းတော်ညီတိတ် စိတ်တော် သိကြလျက် ဘုရင့်အလိုကိုချည်း လိုက်လျော ဆောင်ရွက်ကြရင်း မိမိ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး မိမိ ရာထူး တိုးတက်ရေးကိုသာ ရှေးရှုနေကြ ၏။ ဤနေရာ၌ ဤသို့ပြုလျှင် မိမိလူမျိုးတို့ကို ထိခိုက်နစ်နာမည်။ ဤကိစ္စကို ဆောင် ရွက်လျှင် ဘုရင်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ လူမျိုးကိုသော် လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်ကို သော် လည်းကောင်း ထိခိုက်ပါလိမ့်မည်။ သို့အတွက် မဆောင်ရွက်လိုဟု ဘုရင့်အပြု အငြင်ကိုခံ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပြောရုံသာ၊ ပြောဝံသာ မရှိကြ။

ဘုရင်ဆန္ဒရှိသော ဤအပြုအမူ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်မပေးခြင်းကြောင့် သည် ဘုရင်သည် ယခုချက်ချင်း နန်းကျသွားစေဦး၊ သည်ဘုရင်ကို ယခုချက်ချင်း တစ်ပြည်ထောင် လုံးက မုန်းစေဦး။ နောက်ဆုံး၌ သည်ဘုရင်နှင့်တကွ လူမျိုးတွေပါ တုံးလျက် သည် တိုင်းပြည်ကြီးပါ ယခုချက်ချင်း သူ့လက်သို့ရောက်စေဦး။ သည်လိုပြုလျှင် သည်လိုဖြစ် ပါလိမ့်မည်ဟု သိကြပါရက်နှင့် လျှောက်ထားဝံ့ရုံသာ တစ်ယောက်တလေမျှ ဘုရင့်အပါး၌ မရှိကြ၊ ပြောရုံသာသူ ပြောဝံသာသူရှိလျှင်လည်း သည်ဘုရင်က အကပ်မခံ...

အဘိုးကြီးသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေရာမှ ရုတ်တရက် စကားကို ဖြတ်လျက် ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ့... မောင်ဟာဌာရဲ့ မင်းတို့ ပြုစုအပ်သည့် တစ်ကျိပ် လေးယောက်ကို မင်း သိရဲ့လား။”

ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးခြား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ဤစကားမျိုးကို မေးလိုက်သောအခါ ကောင်းမြတ်က အံ့ဩသွား၏။ ထို့နောက်မှ ဣန္ဒြေဆည်လျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အကျွန်ရဲ့က ပွဲကျောင်းထွက်တွေပဲ။ သင်ခွဲရလို့ သိပါသယ်။ သရတ္တီပန်လာ မင်းတို့ ပြုစုအပ်သည့် တစ်ကျိပ်လေးယောက်ကို အဘပြောသာ မဟုတ်လား။”

“အိမ်-မင်း တော်သယ်။ မင်းရဲ့ မြန်မာစစ်သူရဲကလေးတွေ ငါ မေးလို့ပြီ။ သိသူ အတော်နည်းသာကွ။ မင်းက ငါ့ကို အံ့ဩသလား။ မအံ့ဩနဲ့။ ငါ့ဇနီးက မအိမ်ကောင်း၊ ငါနဲ့ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်က မုဆိုးချုံ့လိလိ ဝိုလ်တွန်ရဲ့။ အခု ဗလမင်းထင်လို့ ခေါ်နေသည့် ငလွင်ရဲ့။ မဟာသီရိသီဟသူရဘွဲ့ရနေသူ ငသာရဲ့ကွယံ၊ သည်လူတွေနဲ့ ငါက ပေါင်းနေသာ။”

ထို့နောက် အဘိုးကြီးက မင်းတို့ ပြုစုအပ်သည့်သူ တစ်ကျိပ်လေးယောက်၌ အရှင်မင်းတို့ စောင့်ရှောက်ပေးသည့် အရှင်မင်း၏ စီးပွားမဲ့ကို မြင်တတ်သည့် အရှင်မင်းကို ချစ်ကြင်နာတတ်သူ၊ အရှင်တွင် အမှုရှိသောအခါ စွန့်စားဖော်ရသည့် အရှင်မင်းက စွန့်ဆိုလျှင် စွန့်သည့်၊ ရန်ကို အောင်ဖန်များသည့် အမျိုးရှိသည့်၊ မြို့ပြကို စည်ပင်အောင် ပြုပေးသည့်၊ အရှင်မင်းဧကရာဇ် သတိကင်းလွတ်သောအခါ အမှန်ကို လှုံ့ပြပေးသည့်၊ အရှင်တွင် အမှုတော်ရှိသောအခါ တည်ကြည် ခိုင်ခံ့ရင်ဆိုင်ရဲသည့်၊ သူ မစီရင်နိုင်သည်ကို ဟုတ်မှန်အောင် စီရင်ပေးသည့်၊ သူ မရောက်နိုင်သော ခရီးကို ရောက်နိုင်ပေးသည့်၊ အမှုတော်ကို မယိုးမမယ် အားထုတ်ပေးသည့်၊ သားတော်အစဉ် မြေးတော်အဆက် မဖောက်မပြန် အရှင်မှတ်သည့်၊ ဤဆယ့်လေးယောက်သောသူတို့ကို မင်းတို့က ပြုစုအပ်သည်ဟု ကျမ်းစာတို့၌ လာကြောင်း၊ ယခု မြေဒူးစားမင်းသားငရွ၌ သတိကင်းလွတ်သောအခါ အမှန်ကို လှုံ့ပြပေးရဲသူတို့ မရှိဘဲ ဖြစ်နေကြောင်း၊ ဤအချက် ကင်းလွတ်သည်နှင့် သူ မစီရင်နိုင်သည်ကို ဟုတ်မှန်အောင် စီရင်ပေးသည့်တို့လည်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း တို့ကို ပါဠိပါဠိသားတွေကို ရွတ်လျက် ခပ်ကြားကြား ပြော၏။

“အိမ်-အဲသည်တော့ မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်မြောက်ပေးပြီး သည်ဘုရင် နန်းကျသွားက ငါရဲ့ ဘာအရေးနည်း၊ ငါရဲ့ ရထားသည့် ရာထူးကြီးတွေနှင့် နောက်ပေါ်လာမည့် ဘုရင်အပါးကို သူ့ထက်ငါ ဦးစွာသွား၍ အပြေးအလွှား သင့်အောင် ခစားလိုက်မည်ဆိုသည့် သည်ဘုရင်နှင့် အသင့်တော်ဆုံးသော မှူးပျက် မတ်ပျက် စစ်သူကြီး ပျက်တွေသာ သည်ဘုရင်အပါး၌ ရှိနေကြသည်။

“သားကြောင့် ပင်ကိုနှလုံးထား ကောင်းလှသော မြန်မာတို့ကိုလည်း မမှန်နိုင်။

မြန်မာကိုလည်း မစွန့်ပစ်ရက်သော မိမိအဖို့ သည်ဘုရင်နှင့် အထိုက်တန်ဆုံးသော များပျက်၊ မတ်ပျက်၊ စစ်သူကြီးပျက်တွေ၏ လက်အောက်၌ နှလုံးစိတ်ဝမ်း မချမ်းမြေ့စွာနှင့် ယခုကဲ့သို့ အမှုထမ်းနေရသည်မှာ ကာယိကဒုက္ခ၊ စေတသိဒုက္ခ နှစ်မျိုးလုံး ဖြစ်နေရပါကြောင်း” တို့ကို ပြော၏။

ကောင်းမြတ်က ပါဠိပါဠိသားတွေ ဘာတွေနှင့် ပြောနေသော အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်၏ စကားကို ပြုံးမိသည်။ အဘိုးကြီးက ဆက်လက်၍ ‘သို့သော် မိမိသည် မဟာသီရိသီဟသူရဘွဲ့ခံ သောကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တစ်ယောက်တလေ ရှိနေသေးသောကြောင့်သာ ဖြေဆည်နိုင်စရာ ရတော့သည်’ ဟု ဆို၏။

မီးဖို၌ မီးကြီးများ ကျလာပြီဖြစ်ရာ အဘိုးအိုသည် ထင်းထပ်ဖြည့်၏။ ထိုစဉ် အိမ်ဝင်းအပြင်ဆီမှ ဆူဆူညည်အသံများကို ကြားလာရ၏။ ဝေါလတာဇရပ်မှ လူများ ပြန်လာကြလေပြီ။

“အေးကွယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ မင်းတရားကြီးကို အမြောက်ဆန် ထိမိကတည်းက ငါ့ကိုယ် ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ရိုးရိုးအမြောက်သူရဲအဖြစ်နဲ့ အမှုထမ်းလာခဲ့သေးပဲ။ ခုတော့ ငါ့အတွက်လည်း ကောင်းပါသလဲလေ။ ခုနေ ငါသာ အမြောက်တပ်မှူးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ဆိုရင်...”

“ခုလို မေးမှကြိုက်အောင်တင်၊ ခိုင်မှကြိုက်အောင်လုပ်၊ ကိုယ့်အတွက် အပြစ်ကင်းအောင်နေ၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ စေတနာမထားလေနဲ့ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ငါ ချစ်ခဲ့တဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက်နဲ့ အဆန့်ကျင်ဆုံး၊ အမှုထမ်းနေကြတဲ့ များပျက်မတ်ပျက် စစ်သူကြီးပျက်တွေအကြားမှာ ငါ အရင်ဆုံး အာအဟတ်ခံရမှာ သေချာလို့က်သေးပဲ”

အဘိုးအိုသည် ဤသို့ ပြောနေသော်လည်း စင်စစ် အမြောက်တပ်ကြီး တစ်တပ်လုံးက အဘိုးအိုအား လေးစားကြလျက် ဘေးမဲ့ပေးထားဟန် ရှိသည်ဟု ကောင်းမြတ်က သိ၏။ ဤသို့ ဘေးမဲ့ပေးလျှင်လည်း ဤလူရှုပ်လူပေကြီးဖြစ်သော အဘိုးအိုအား မည်သူကမျှ ဩဇာပေးနိုင် ပြောဆိုနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

အကယ်တော့ အဘိုးအိုသည် အချို့ကျဆုံးကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ ရဲဘက်သွေးသောက် ရောင်းရင်းကြီး ခြောက်ဆယ့်ရှစ်ယောက်တို့နှင့် တွဲဖက်တိုက်ဖက် မိုက်ဖက်ကြီး မဟုတ်ပါလား။

*

(က)

ညဉ့်ဘက်က အိပ်ရေးပျက်သော်လည်း နံနက်တွင် စောစောနိုးနေ၏။ မဲတင်းတိမ်ကို လှစ်လိုက်သည်နှင့် အအေးဓာတ်သည် ကောင်းမြတ် တစ်ကိုယ်လုံးကို သွက်သွက်ခါအောင်

ကိုင်လှုပ်လိုက်၏။ အထက်သွားနှင့် အောက်သွားတို့ ရိုက်ခတ်ကြသည့်တိုင် မေးတဆတ် ဆတ် တုန်နေ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်သည့် အအေးဒဏ်ကို ကွေး၍ခံသော ယောက်ျား စားမျိုး မဟုတ်။ မြေနှစ်ချောင်းကို ဆန့်လျက် စန့်စန့်တောင့်တောင့်ချည်း ရိုနေရာမှ ပါးစပ်မှ တရိုးရိုးမြည်ရင်း ရှိုက်သွင်းထားသည့် လေကို ဟားခနဲ မှုတ်ထုတ်၏။ ဝမ်းထဲမှ အပူငွေ့သည် အပြင်ရှိ အအေးဓာတ်နှင့် ထိခိုက်ကာ ဖြူဖွေးသော ရေမှုန်ကလေးများ အဖြစ် အခိုးအငွေ့လုံးကြီးသဖွယ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

“အိမ်း-မင်းလည်း နဂါးကြီးဖြစ်နေပါကောကွ။ ကောင်းသဟိတ် ကောင်းသယ်။ ယောက်ျားကောင်းတွေဟာ ဘယ်လောက်ချမ်းချမ်း စန့်စန့်ရန်ရန် အိပ်တတ်သယ်ကွ။ သူရဲကောင်းတွေဟာ သူတစ်ပါးလက်နက်နဲ့ သေရရင် ဘယ်တော့မှ ပါးစပ်ပွင့်လေ့ မရှိဘူး။ မျက်လုံး မမှိတ်တတ်ဘူးတဲ့ကွ။ မင်းလည်း ကျားကျားလျားလျား စန့်စန့်ကြီး အိပ်တတ်သူပဲ။ ကံ... ထလေကွာ။ ဟောဒီ လီစူးတွေရဲ့ ပြောင်းဆန်အရက်ကလေးကို ဝမ်းထဲမှာ နွေးသွားအောင် တစ်ခွက်လောက် သွင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်ပေါ့ကွာ။ မင်းနဲ့ငါ တပ်မြို့ကို တစ်ပတ်လောက် ပတ်ကြဦးဖို့လား။”

အဘိုးအို၏ အလိုအတိုင်း အိပ်ရာမှ ထခဲ့၏။ အသားတွေ ထုံကျဉ်စေသည့် ခဲလှလှရှိသော အေးစက်စက်ရေနှင့် မျက်နှာသစ်နေဆဲ မီးဖိုဘေး၌ အသင့်စောင့်နေကြသော အသားမည်းသည့် အမြောက်သူရဲတို့က အပြေးအလွှား ရေခွေးယုလာ၍ ပေးကြ၏။ ခေါပုပ်စသော စားသောက်ဖွယ်ရာတို့နှင့် အဖန်ရည်တို့ကို စားရန် သောက်ရန် ပျာယာခတ်အောင် ဖြူပြင် လုပ်ဆောင်ပေးကြ၏။ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် သင်းရိုကို မြင်ပြင်းကတ်စွာ ကြည့်ရင်း လီစူးဆန်အရက်ကိုချည်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မောနေ၏။

“အလကားကွဲ့၊ အလက်ဇင်ဒါက မင်းကို နည်းနည်း အရေးပေးပြလိုက်တာနဲ့ ကောင်တွေဟာ ငါ့နေရာကိုပါ လိုက်လာပြီး မင်းကို အရေးပေးပြနေကြတာ။ အလက်ဇင်ဒါက မင်းကို မျက်နှာညှိမယ်လို့ ထင်လို့ ဘီရင် အို သူရိုကလား မင်းကို မင်းကို ထုလိုက် ထောင်းလိုက် နှိပ်စက်ပြလိုက် လုပ်ကြံမှာ ဘယ်ပြောစကောင်းပါ့မင့်လဲ။ သင်းရိုမှာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇက ပါလာကြသည့် စေတနာဆိုသာမျိုးကို မရှိကြမင့်ဘူး။ သည်လိုပါပဲလေ အားလုံးအတူတူပါပဲ။ သင်းရို အထက်ကကောင်တွေကလည်း ဆင်ဖြူရှင်ဆိုသည့် ဘုရင်ငရွက တစ်ချက်လောက်ပြုံးပြလိုက်ရင် ပြုံးအပြစ်ရသည့်သူကို သူ့ထက်ငါဦးအောင် အလှအယက် ဝိုင်းပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ကြရောသာပ။ ဘယ်လောက်ကောင်းသည့် တော်သည့်သူ ဖြစ်ပါစေ၊ ဆင်ဖြူရှင်က တစ်ချက်လောက် မျက်နှာထားညှိခဲ့ရင် အဲသလို အကြည့်ခံရသူကို ဘယ်လောက်ကောင်းသည့် တော်သည့်သူ ဖြစ်ပါစေ၊ ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုယ်တိုင် သိပါစေ၊ မသိချင်ယောင်ပြုပြီး သည်ကောင် ဘယ်ကောင်တုန်း၊ ညာကောင်တုန်း လူဆိုးလူသွမ်း လူယုတ်မာဆိုပြီး သူ့ထက်ငါဦးအောင် အလှအယက်

ရန်ဂျာပြလိုက်ကြသာချည်ပ။ အိမ်၊ အဲသဟာ ငါရဲ့၊ အမှုထမ်းတွေထဲချည်း အဆင့်ဆင့် ဖြစ်လာဖြစ်နေသာ မဟုတ်ဘူး။ အရပ်တွေထဲမှာပါ သင်းရဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာဖြစ်ကုန်ကြ ရပြီပ။ မင်းရဲ့၊ ငါရဲ့၊ မြန်မာစကားပုံရှိသ မဟုတ်လား။ ‘မြေနိမ့်ရာ လှဲစိုက်ချင်တတ်သည့် စစ်သူရဲရဲ့၊ မျက်နှာမဲ့သည် ငဲ့ပဲ့ကိုမှ ဟာဂုနဲ့ ထိုးချင်ကြသည့် အရပ်ထဲက ကလန် သံပျင် ခေါင်းမင်းရဲ့၊ ရပ်မိရပ်ဖရဲ့’ ဆိုသာမျိုးတွေချည်းပ။ ငါက မြန်မာတွေကို ကမ္ဘာမှာ ဘယ် လူမျိုးနဲ့မှမတူသည့် စေတနာဖြူသည့် လူမျိုးဆိုပြီး တွယ်တာချစ်ခင်မိသပ။ သဟာပေမင် မျက်နှာကြီးရာကလေးကိုမှ ဟင်းဖတ်အများကြီးပါအောင် ထည့်ပေးတတ်သည့် အလှူရှင် တချို့ရဲ့ အကျင့်ယုတ်မျိုးတွေ လူတိုင်းမှာ ရှိနေကြတာတော့ ရွံလှသကွယ်”

မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်လာသည်နှင့် အဘိုးအို၏ မကျေနပ်ချက်တွေက ပေါက်ကွဲထွက် လာသည်။ ကောင်းမြတ်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုနေရသော်လည်း ဤမျှ ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်နေသော စကားလုံးများကို အလွတ်ရလုနီးနီး ရှိလာသောကြောင့် နားငြီးလာ၏။ မည်သည့် လူမျိုးပဲဖြစ်စေ အသက်ကြီးလာပါက ဤအတိုင်း စကားတွေ ပြောလာသပဲ ထင်ပါရဲ့ဟု မိမိစိတ် မိမိဖြေရင်း ခွင့်လွှတ်နေရ၏။ မြင်းပေါ်သို့ တက်မိကြသည်နှင့် အဘိုးအိုက စကားဆက်ပြန်သည်။

“ငါက မြန်မာတွေကိုချစ်လို့ မြန်မာရဲ့အတွက် ပြောနေတာပါ။ သာပေမင် ငါ က ပြောရဲသလောက် နားထောင်ဝံ့ရဲသသူတောင် မရှိဘူးကွယ်။ မင်းရဲ့၊ မြန်မာလူမျိုးတွေ ရဲ့ စရိုက်ကို ဘောက်မဲ့များ အကဲခတ်ရတဲ့ ကြောက်ချင်သပဆိုရင်လည်း သိုးတွေလို အပြုလိုက်ပြေးပြီး မပြေးသာလည်း လည်စင်းပေးလိုက်ကြသာပ။ ရဲချင်သပဆိုလည်း အအုပ်အသင်း စုမိထားသည့် တောခွေးအတွေ့လို ကျားသော ဆင်သော မရှောင်ဘူးပ။ မင်းလည်း မြန်မာပီပီ သည်လိုနေမယ့်ကောင်ကလေးပါပဲ”

ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးအို၏စကားကို အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ရင်း ခပ်မဆိတ်ငေး၏။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင် နှင်းမှုန်တို့က ပိတ်နေသည်။ တောတောင် အိမ်ခြေတို့နှင့်တကွ တပ်မြို့၏ လမ်းမကြီးသည် ပုံးလွမ်းထားသော နှင်းတို့ဖြင့် မွမ်းလျက် မလှုပ်မယှက် ရှိ နေကြ၏။ နှင်းပေါက်နှင်းဥတို့ဖြင့် နှစ်စိမိထားသည့် မတွေ့မကြုံဖူးသေးသော ရှုခင်းသစ် သည် ကောင်းမြတ်နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားလာအောင် ရိုက်ခတ်လိုက်၏။ ကောင်းမြတ်၏ ခေါင်းထဲ၌ ငယ်ငယ်က ရဖူးသည့် စာတစ်ပိုဒ် အလိုလို ရောက်လာသည်။

ဆီးရည်ကျရွမ်း၊ တောတောင်မွမ်းမျှ၊ အလွမ်းဝေဝေ၊ လေလည်းဖြည်းညင်း၊
 ရင်းတွင်းမြဲမြဲ၊ ချမ်းလကလျှင်၊ သူဇာအသွင်၊ ငါ့စံအင်နှင့်၊ ယကင်မိတ်လွတ်၊
 မမှီတတ်ခဲ့၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကွန်၊ ရွံ့ရွံ့ရွံ့ရွံ့၊ စည်းသစ်စလည်း၊ သွယ်မျှကျေးကျေး၊
 မညွတ်သေးတည့်၊ ဆေးလေးငယ်မူ၊ ကျမ်းချစ်သူနှင့်၊ အတူတကွ၊ ကိန်းစက်ရ
 သော၊ ဆောင်းလကုန်လေး၊ နွေသို့ရောက်၏၊ ထင်မောလှည့်လိမ့်၊ ချမ်းသည်ကာလ၊

စေမြဝယ်၊ နှမစိတ်တူ၊ အိမ်သူကြင်ကျွမ်း၊ ရွှေဝတ်နွမ်းကို၊ မလွမ်းတို့ရက်၊ ပိုက်၍ စက်သော်...”

အမှတ်မထင် သင်အံ့ခဲဖူးသော နဝဒေးကြီး၏ စစ်ချီရတုကို ကောင်းမြတ်သည် ကလေးစိတ်နှင့်ပင် ရွတ်ဆိုတတ်မြောက်လာခဲ့၏။ ဤရတု၌ မည်သို့သော အကြောင်းချင်း ရာတို့ပါသည်ဟု စာသိကလေးဖြင့်သာ သိခဲ့၏။ ရွတ်ဆိုကောင်းရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မျှ စိတ်ဝင်စားထိခိုက်မှု မရှိပေ။

ယခုမှ ထိုရတုသည် ကောင်းမြတ်၏ ခေါင်းထဲသို့ မတွေးမဆာဘဲ အလိုလို နက် နက်နစ်နစ် ရောက်လာ၏။ တောတောင်တို့ မွန်းလောက်အောင် ကျဖုံးသော နှင်းပေါက် နှင်းရည်တို့သည် အကယ်ပင် လွမ်းမိုးရွေလျက် လွမ်းမျိုးတွေ ဝေစေ၏။ လေညှင်းခသဖြင့် ရင်တွင်းမြဲမြဲ အေးသောအခါ မြတ်လွယ်ဆံထုံးကလေး မမိုတမီ ထုံးလျက် လွန်လွန်ကြွကြွ ရှိသော ရင်ကို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည့် ဖျင်စဖြင့် ရွံ့ရွံ့ရွံ့ ဆီးသစ်စမျှဖြစ်သော ငယ်သွေး ငယ်မူ မပျောက်သေးသည့် မိပဲကို သတိရ၏။ ခုလို ရက်ရက်စက်စက်အေးသည့် အချိန် မျိုးတွင် ချစ်ခြင်းဖြင့် ကျွမ်းလောင်ခဲ့ရပြီးသော မိပဲနှင့် မောင်မယ်စုံပွေ့ဖက်၍ အိပ်စက် လိုက်ရမည်ဆိုသော် ဆောင်းလကုန်လျက် နွေဘက်သို့ ရောက်လာလေပြီလားဟု ထင်မော ရပေလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးနှင့်အတူ စာဆိုတော်ကြီး၏ ရသမြောက်လှသော ရတုကို ယခုမှ ရင်ထဲက သိမ့်အောင် ခံစားမိရ၏။ တရိုးရိုးနှင့် ချမ်းအေးလှသည့်အထဲ မမြင်ဖူး အောင်လှသည့် ဖြူလွလွ ပိတ်ဆို့နေသော နှင်းမှုန်တို့ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်နူးမှုနှင့်အတူ ကောင်းမြတ်၏ နှလုံးသား၌ အလွမ်းဖြင့် စွတ်စိုလာ၏။ တစ်ပြိုင်နက်ပင် ကောင်းမြတ်၏ နှုတ်ဖျား၌လည်း ရတုကဗျာတို့ဖြင့် စိမ့်စိမ့်စွတ်စွတ် လာပြန်၏။

“ညက်ညက်ထွားထွား၊ မေးပါးနာယောင်၊ မျက်တောင်ကော့သေး၊ စုတ်ဖြင့် ရေးသို့၊ ကြောသေးမြဲမြဲ၊ မလှစတောင်း၊ သွယ်နွယ်နွယ်နှင့်၊ ရုံးပေါင်းပျော်ပါး၊ ယုယဖြားလျက်၊ သနားတုန်တုန်၊ ရင်ငွေ့လှုံလည်း၊ စုံယှဉ်ရေးခါ၊ ရှင်နှင့်ငါကား၊ မကွာကြလျက်၊ လွမ်းကြင်ငှက်သို့၊ ပိုက်ဘက်တူကွ၊ မပျော်ရတည့်...”

သစ်ပင်တို့မှ တပေါက်ပေါက်ကျသော နှင်းပေါက်သံ၊ စီးသည့်မြင်းမှ တဂျူးဂျူး မှုတ်လိုက်သော နှာသံတို့အကြားမှ ကောင်းမြတ်၏ တိုးတိုးဆိုညည်းသံသည် တိတ်ဆိတ် သည့် နံနက်ခင်းအား ကြည့်နူးစဖွယ် ဖြစ်စေ၏။ ဘေးမှ မြင်းချင်းယှဉ်လျက် ပါလာသော အဘိုးအိုက ကောင်းမြတ်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်၏။ “မင်း သည်ရောက်မယ်မှ မကြံသေးဘူး။ လွမ်းနေပလား”

ကောင်းမြတ် ရှက်လျက် အသံတိတ်ကာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေ၏။ အဘိုးကြီးကလည်း ရောနှောပြုံး၏။ “ငါ မြန်မာတွေ့ကိုချစ်တာ အဲသည်အကြောင်းလည်း ပါသလဲ။ မြန်မာ တွေဟာ ဟန်မဆောင်ဘူး။ ရိုးသားတယ်။ ဘာအကြောင်းကိစ္စမဆို ခံစားနိုင်စွမ်း အပြည့်

ရှိသယ်။ ယောကျ်ားတွေလည်း ငိုသာပဲ၊ လွမ်းသာပဲ၊ ဆွေးသာပဲ၊ အမွှေးနံ့သာလိမ်းသာပဲ၊ ပန်းပန်သာပဲ၊ အလှအပကြိုက်သာပဲ၊ သာပေမငံ သည်လိုငိုတတ်လို့၊ နံ့သာလိမ်းတတ်လို့၊ ပန်းပန်တတ်လို့ ယောကျ်ားမပီပြင်ဘူးလို့ မထင်လေနဲ့။ မွှားသွားမယ်၊ မွှားသွားမယ်။ ငါ့ရောင်းရင်းကြီးက ပြောဖူးသယ်။ ငါ့ရဲ့ မြောက်ပိုင်း မြန်မာတွေဆီ မရောက်သေးမီ တောင်ပိုင်း မြန်မာ-မွန်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းနေကြတုန်းက တောင်ပိုင်း မြန်မာဘုရင် ရာဇဓိရာဇ် ဆိုသူကို သင်းရဲတူတော်သူ မြောက်ပိုင်း မြန်မာမင်းသား မင်းရဲကျော်စွာက သူရဲကောင်းချင်း လှေစီးချင်းတိုက်သာကို ကြည့်ရအောင်၊ ဦးရီးတော်မှာ သူရဲကောင်းပါရင် တစ်ယောက် ထုတ်လိုက်လို့ ပြောသတဲ့။

“သည်တော့ မြောက်ပိုင်း မြန်မာမင်းသားရဲ့ စစ်သူရဲနဲ့ စည်းတိုက်ဝံ့သသူက အားအကိုးရဆုံး စစ်သူရဲကြီးလဂ္ဂန်းအိမ်ဆိုသူ တစ်ယောက်ပဲရှိသတဲ့။

“အဲသည်တော့ လဂ္ဂန်းအိမ်ကို လှေစီးချင်းတိုက်ဖို့ လွတ်သည်အခါမှာ မင်းသားရဲ့ လှေတွေနဲ့ ယှဉ်နိုင်မည့် လှေတစ်စီးတည်းပါသာရဲ့ လဂ္ဂန်းအိမ် ရုံးနိမ့်ရင် သည်လှေကို မင်းသားဘက်ကရပြီး အကယ် စစ်နှစ်ဖက် ရင်ဆိုင်မိကြသည့်အခါမှာ တိုက်စရာ အားကိုး ဖွယ် တိုက်လှေ မရှိတော့မည် စိုးသည့်အတွက် အဲသည် လှေကောင်းကို လဂ္ဂန်းအိမ်စီးဖို့ မပေးလိုက်ဘူးတဲ့။

“သည်ရော လဂ္ဂန်းအိမ်က ‘ငါ့အရှင် ငါရုံးရင် သည်လှေစီးပြီး မြောက်ပိုင်းမင်းသား ကို တိုက်မည့်သူလည်း မကျွန်ရော့ပါဘူး၊ ငါ့အရှင် ဟံသာဝတီရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ပြေးရုံရှိသာပဲ။ အဲ-အခု ငါနိုင်လာရင် မြောက်ပိုင်းသား မင်းသားကို ဘယ်ရောက်အောင် တိုက်တိုက် ငါ့အရှင် တိုက်နိုင်တော့မယ်ပဲ’ ဆိုပြီး ငိုသာတဲ့။ သည်ရောခါ တောင်ပိုင်း ဘုရင် ရာဇဓိရာဇ်ကလည်း သူ့ကျွန် ‘လဂ္ဂန်းအိမ်’ နဲ့အတူ ရောပြီး ငိုသတဲ့။ သာပေမငံ နောက်မြစ်လာမယ့် စစ်ရေးစစ်ရာကိုသာ ကြည့်ရမယ်ဆိုပြီး လှေကို မပေးလိုက်ဘူးတဲ့။

“အကယ်တော့ မြောက်ပိုင်းသား မြန်မာမင်းသားက တောင်ပိုင်းသားတွေရဲ့ အတော်ဆုံး စစ်သူရဲကြီး မရှိတော့ရင် ငါ့ရဲ့ စစ်ကို တောင်ပိုင်းသားတွေ ခံဖွယ်မရှိဘူးလို့ တွက်ပြီး သူရဲကြီး လဂ္ဂန်းအိမ်ကို ဖြုတ်ချင်သာနဲ့ သည်လို မခံချည့်အောင် စပြီး ဗိုလ်တောင်းလိုက်သာတဲ့။ စစ်ရေးနဲ့ အချစ်ရေးကို အောင်နိုင်အောင် ပြုကြသယ်ဆိုသာမှာ မတရားမှု ရယ်လို့ မရှိဘူး မဟုတ်လားကွဲ့။

“အဲသည်တော့ တောင်ပိုင်းဘုရင်ရဲ့ စစ်သူကြီး လဂ္ဂန်းအိမ် လှေလည်းထွက်လာရော မြန်မာမင်းသားတို့ဘက်က လှေလေးစင်းနဲ့ ပိုင်းတိုက်ကြသတဲ့။ ဒါတောင် အတော်တိုက်ယူရသယ်ဆိုပဲ။ နောက်မှ လဂ္ဂန်းအိမ်ရဲ့ ပေါင်ကို လက်နက်ထိပြီး မြန်မာမင်းသားတို့က လဂ္ဂန်းအိမ်ကို ရသတဲ့။

“သည့်တိုက်ပွဲကို တောင်ပိုင်းဘုရင်ဟာ ငုတ်တုတ်ကြည့်ပြီး လဂွန်းအိမ်ကို ပိုင်းတိုက်နေကြသကဲ့သို့တော့ သည်းစွာ ငိုသတဲ့။ ဣန္ဒြေမဆည့်ဘူးတဲ့။ သာမေပင် စစ်အခြေပျက်မည်စိုးပြီး လဂွန်းအိမ်ကို ကူဖို့ မလွတ်ဘူးတဲ့။ မျက်ရည်ကိုသွန်ချပြီး လဂွန်းအိမ်ကို အဆုံးခံလိုက်သားပဲ။ အဲသားဟာ မင်းရဲ့ မြန်မာတွေရဲ့ ထူးဆန်းသည့်စရိုက်ပဲ။ ရာဇဓိရာဇ်ဆိုသားဟာ မင်းရဲ့ရဲ့ ရာဇဝင်တွေထဲမှာ စစ်အတိုက်ဆုံး သတ္တိအရှိဆုံးဆိုတဲ့ ဘုရင်တွေထဲက နာမည်ကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလားကွယ်”

ကောင်းမြတ်၏ စိတ်ထဲ၌ ‘သည့်အဘိုးကြီး တော်တော်လာသည့် အဘိုးကြီး၊ သာတွေကိုများသလို’ ဟု တွေးရင်း ပြုံးနေ၏။ ပွဲကျောင်းသားပီပီ ရာဇဝင်ကို အထူးပြု၍ သင်ခွဲရသဖြင့် အဘိုးကြီး ပြောပြသော ရာဇဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံအကြောင်းကို သိပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်အဖို့ ထိုအကြောင်းသည် ထူးခြားလှသည် မဟုတ်။ ထိုအကြောင်းထက် ပြောပြနေသော အဘိုးကြီးက ထူးခြားနေ၏။ ထို့ထက် မိမိရှေ့၌ မြင်နေရသော ရှုခင်းက ပို၍ ထူးခြားနေခဲ့သည်။

မိန်းမတွေနှင့် တူ၏။ သို့သော် မြန်မာမိန်းမ မဟုတ်ကြ။ စစ်သားအုပ်ကြီးသည် ထိုမိန်းမသုံးလေးယောက်တို့အား အသက်ကင်းသည့် အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုလို ပိုင်းဝန်းလှယက်နေကြသကဲ့သို့ လှယက်နေကြ၏။ လှယက်နေကြသည့် ဟန်ပန်အမူအရာတို့သည် လူနှင့် မတူကြတော့။

သူတို့သည် သားစိမ်းငါးစိမ်းကို စားသောက်ရန် အာသာတငင်းငင်းဖြင့် လှယက်ဆွဲငင်နေကြသော အမဲလိုက်ခွေးတစ်အုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကြ၏။ မိမိ လှနေသောအရာကို ရလိုမှုထက် စားလိုမှုက ပို၍ ပြင်းပြ၏။ ဟပ်မိသမျှ ကမန်းကတန်း မျိုချ၏။ ထိုသည့်အတိုင်း မိန်းမပျိုအား မိထားသော စစ်သူရဲတို့သည် မိရာနေရာကို ရမ္မက်ပြင်းစွာဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်၏။ ဦးခေါင်းကို မိထားသူကလည်း မျက်နှာကို အငမ်းမရ ပွတ်သတ်နမ်းရှုပ်လျက် ပါးကို ကိုက်ငဲ့၏။ ရင်ကို ဖက်တွယ်မိထားသူကလည်း မိရာကို ဆန္ဒပြင်းစွာ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ချေ၏။ ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ငဲ့၏။ အဝတ်တို့ကို ဆွဲချွတ်ဖယ်ရှားပစ်၏။ ပေါင်ကို ဖက်မိသူထားသူကလည်း မိရာနေရာ ဖျစ်ညှစ်ဖက်တွယ်လျက် ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အဝတ်များကို ဆွဲလှန်၏။ ထိုရာအသားကို ပါးဖြင့် ကပ်လျက် အငမ်းမရ ပွတ်သတ်ဆုပ်နယ်၏။ ဗွေးနုသော မိန်းမပျို၏ အသားသည် အဆုပ်ဆုပ် အပြင်အပြင် ထလျက်နု၏။ မိန်းမငယ်၌ ရုန်းကန်နိုင်သည့် အင်အားကုန်နေ၏။ နာကျင်မှုကြောင့် မချိမဆန့် ထွက်လာသည့် ဟစ်အော်လိုက်သမျိုးသာ တစ်ချက်တစ်ချက်ပေါ်၏။ မိန်းမပျိုကို ဖမ်းမိထားကြသူတို့သည် မိန်းမကလေး အပိုင်းပိုင်း ပြတ်သွားသည့်တိုင်အောင် ဂရုစိုက်ကြမည့် အသွင်အပြင်မျိုး မရှိကြ။ ယင်းတို့သည် မိမိ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းမိထားသည့် အစိတ်အပိုင်းကိုသာလျှင် ပြင်းစွာ သော ဆန္ဒစိတ်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ချေနေကြ၏။

ကောင်းမြတ်သည် မြင်းကို တုန်ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ အဘိုးကြီးက ကောင်းမြတ်၏ မြင်းဇက်ကြီးကို လှမ်းဆွဲလျက် မိမိ မြင်းနှင့်အတူ ဆွဲခေါ်၏။

“လာပါ သဟာတွေ သည်မှာ ဖြစ်နေကျကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး အဘ၊ ဟိုမှာ မိန်းကလေး သေပါရောမယ်”

“မသေပါဘူးကွယ်။ ‘အမ်းမူ’ ပဲ။ သည်လောက်နဲ့ သေနိုင်ရောလား။ သင်း... အင်မတန် ကြံ့ခိုင်တဲ့ မိန်းကလေး။ သည်တပ်မြို့ထဲကို သူလာလာနေသာ သုံးလကျော် ပြီထင်ရဲ့။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မိန်းမသုံးလေးယောက် သုံးလေးယောက်လောက် သေသေ နေကြသည့်အထဲမှာ သင်းမှ မပါခဲ့ဘဲ။ သလောက်ဆို နန်းအဲတို့လို မြဲသွားမယ့် မိန်းကလေး ပါ”

ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးအိုခေါ်ရာသို့ လိုက်လာရင်း အဘိုးအိုပြောသော စကား ကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးရှိနေရာသို့ လှည့် ကြည့်၏။ တိရစ္ဆာန်တို့ သတ်ပုတ်နေကြသကဲ့သို့ လုံးထွေးလျက်ရှိသည့် ရှခင်းကို နှင်းမှုန် တို့သည် မရဲတရဲဖြင့် ရှက်ရွံ့စွာ ဖုံးကွယ်ပေးထား၏။

“သဟာများ သည်မိန်းမတွေက ဘောက်မဲ့ မပြောင်းမရွှေ့ မပြေးမလွှားဘဲ သည် မြို့မှာ နေကြရသလဲ”

“မနေဘူးကွယ်။ သင်းရဲ့ကိုလည်း ဗလမင်းထင်ဆိုသည့် ငလွင်က အလာခံသာ မဟုတ်ဘူး။ သည်မြို့ထဲဝင်သည့်သူဟာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တဝန် ကိုယ်ယူပါမယ်ရဲ့၊ သင်း ရဲ့ရဲ့ အဖော်တွေရှေ့မှာ အသိသက်သေထားပြီးပြောမှ မြို့စောင့်က တံခါးဖွင့်ပေးသာ”

“သည်တပ်မြို့ထဲရောက်ရင် သည်လိုအဖြစ်ခံရလိမ့်မယ်ဆိုသာ သူရဲ့ မသိကြဘူး လား”

“ဘယ်မသိဘဲရှိပဲ။ သိလိုက်ကြသာမှ နောကြေလို့၊ သို့ပေသည့် သင်းရဲ့ကိုက အလွန်လာချင်ကြတာ။ မင်းရဲ့ ငါရဲ့ ယောက်ျားတွေ သတ္တိရှိသယ်၊ ဇွဲရှိသယ်ဆိုသာလည်း တစ်မျိုးပဲ။ သင်းရဲ့မိန်းမတွေ သတ္တိရှိသယ်၊ ဇွဲရှိသယ်ဆိုသာလည်း အကယ်အံ့ဩစရာ ချည်းပဲ”

စစ်သူရဲများ သည်မျှလောက် ကြမ်းကြောင်း၊ ရမ်းကြောင်းကို သိကြပါလျက် ဤ အနီးအနား၌ရှိသော မိန်းကလေးကြီးငယ်တို့ စစ်သူရဲများရှိရာသို့ လာရောက်ကြပြီး မိမိတို့ အိမ်ရာထွက်ပစ္စည်းများနှင့် စစ်သူရဲများဆီမှ ကြေးစ၊ ငွေစ၊ ရွှေစတို့ကို စွန့်စွန့်စားစား လဲလှယ်ယူကြပုံ...

စစ်သူရဲမှူး ငလွင်သည် သစ်တပ်မတည်မီ ‘ကောင်းတုံ’ မြို့အတွင်းရှိ မြို့သူ မြို့သားတို့အား အားလုံး ပြောင်းရွှေ့သွားစေပုံ၊ ထိုအခိုက်အတန့်၌ မိမိ စစ်သူရဲတို့အား ထူးခတ်ထားသည့် ဆင်ကဲ့သို့ အသေဝပ်ဆုံးရှုံးအောင် အုပ်ချုပ်ထားပုံ၊ ထို့နောက် ကောင်းတုံ မြို့ကို သစ်တပ်အလိုပိတ်၍ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် သစ်တပ်အတွင်း၌ မိမိ စစ်သူရဲတို့အား

လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားပုံ၊ သို့သော် သစ်တပ်အပြင်သို့ ထွက်၍ ရမ်းကား ကျူးလွန်သူများ ရှိလျှင် ကားစင်တင်လျက် ကျူးလွန်သည့် အင်္ဂါရပ်ကို ဖြတ်ပယ်၍ သေသည်အထိထား ပုံ၊ သေပြီးသော်လည်း အခြားစစ်သူရဲများ မှတ်မိသိရှိကြစေရန် မပုပ်မနံစေအောင် ရင်ကို ခွဲလျက် ဝမ်းထဲမှ အစာအိမ်နှင့်တကွ အသည်းနှလုံး၊ အူသိမ်အူတိုကိုပါ ထုတ်၍ ကားစင် ၌ ခြောက်သွေ့စေပုံတို့ကို အဘိုးကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြ၏။

ထိုသည်းနောက်၌ ကောင်းတဲ့ သစ်တပ်မြို့တွင်းသို့ စွန့်စား ဝင်ရောက်ကြသော မိန်းမတွေအကြောင်းကို ဆက်လက် ပြောပြန်၏။ အဘိုးကြီး ပြောပြသည့် ကိုယ်တွေ့ မိန်းမပုံပြင်တို့ကား အံ့ဩဖွယ်လည်း ကောင်း၏။ စိတ်ကြွဖွယ်လည်း ကောင်း၏။ ချီးကျူး ဖွယ်လည်း ကောင်း၏။ နားထောင်၍ မငြီးနိုင်အောင် စိတ်ပါဝင်စားဖွယ်ကလည်း ရှိ၏။ ပထမဆုံး တပ်မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာကြသော မြန်မာမိန်းကလေးနှစ်ယောက်၊ ရှမ်းအမျိုး သမီး သုံးယောက်နှင့် လီစူး အမျိုးသမီး လေးယောက်၊ ပေါင်း ၉ ယောက်တို့အကြောင်း သည် အဘိုးကြီး ပြောပြသမျှ အကြောင်းဖြစ်ရပ်တို့အထဲ၌ စွန့်စားမှု၊ ကြေကွဲမှု၊ ရက်စက် မှုတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော ဒုတိယ နားထောင်အကောင်းဆုံး စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကောင်းဆုံး ပုံပြင်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က စွန့်စား ဝင်ရောက်လာကြသော မိန်းကလေး ၉ ယောက်အနက် ရှမ်းအမျိုးမကလေး တစ်ယောက်နှင့် လီစူးအမျိုးမကလေးတစ်ယောက် ပေါင်းနှစ်ယောက် တို့သာလျှင် အသက်နှင့် ကိုယ်နှင့်မြဲလျက် ကျန်၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်သားလုံး သွေး ဆုတ်လျက် သတိလစ်နေသောကြောင့် စစ်သူရဲတို့က သည်အတိုင်း ဆွဲထုတ်ယူသွားကြ ပြီး မြို့ပြင်၌ ပစ်ထားခဲ့ကြသည်ဆို၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ညဘက် နှင်းကလေး စိုသည့်အချိန်၌ အလိုလို သတိရလာကြပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်တွဲကာ ကြယ် ရောင် မှိန်မှိန်အောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသည် ဆို၏။

ထို့နောက် ၅ ရက်မြောက်သောနေ့၌ မိန်းကလေးကိုးယောက်တို့သည် သစ်တပ် အတွင်းသို့ ဝင်လိုကြောင်း လာရောက် ပြောကြားကြပြန်၏။ ထူးဆန်းသည်ကား ထို မိန်းကလေးကိုးယောက်တို့အထဲ၌ ပထမအကြိမ်က အသက်မသေ ကျန်ရှိနေခဲ့ကြသော ရှမ်းအမျိုးမကလေးနှင့် လီစူးအမျိုးမကလေး နှစ်ယောက်သားလုံး ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဤအကြိမ်သည် သစ်တပ်အတွင်းသို့ မိန်းကလေးတွေ ဝင်ကြသော ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ရပ်အနေနှင့်မူကား ဤသစ်တပ်ကို အမှီပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာကြရ သော မိန်းမပုံပြင်တကာတို့တွင် ရဲရင့်စွန့်စားခြင်းကို အခြေခံလျက် အံ့ဩဖွယ်၊ ရံ့ဂျာ ဖွယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ အမျက်ထွက်ဖွယ်၊ သနားဖွယ်၊ လှမ်းဆွတ်ဖွယ်၊ စိတ်ကြွဖွယ်၊ သံဝေဂရဖွယ်တို့ဖြင့် ရောပြွမ်းသော အဘိုးကြီး၏ အကောင်းဆုံး ကိုယ်တွေ့ပုံပြင်တစ်ခု ဟု ကောင်းမြတ်က အမှတ်ထား၏။

မိန်းကလေး ကိုးယောက်တို့သည် သစ်တပ်၏ အပြင်မှ ဝင်ပါလိုကြောင်း ပြောကြားနေချိန်၌ သစ်တပ်အတွင်း၌ စစ်သူရဲများ တားမနိုင် ဆီးမရ တံခါးဝကို စုဖြုတ်ပြီးနေကြသည်မှာ တစ်စတစ်စ ရေကြီးလာသောအခါ ရေအနည်းငယ်မျှလွတ်သော ပုရွက်ဆိတ်တောင်းပို့တွင် ပုရွက်ဆိတ်ကောင်များ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုးဝှေ့လျက် အစုအလုံးကြီး ဖြစ်လာကြသလို သစ်တပ်၏ တံခါးဝ၌ စစ်သူရဲများ အစုအလုံးကြီး ဖြစ်နေကြသည်ဆို၏။

တာဝန်ကျသော တံခါးစောင့်သည် တံခါးဖွင့်မပေးဝံ့သောကြောင့် ထိုစစ်သူရဲထုကြီး၏ ရန်ပြုခြင်းကို တစ်ဖက်မှ မိမိတပ်ပြင် ကာကွယ်ရင်း တစ်ဖက်မှ စစ်သူရဲမျိုး ဗလမင်းထင်ထံသို့ သွားရောက် အကြောင်းကြားရ၏။

အုပ်ချုပ်တတ်လွန်းလှသော ဗလမင်းထင်သည် စစ်သူရဲများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မနှိမ်ဘဲ

“မင်းတို့ သည်လောက် လူအုပ်ကြီးနဲ့ တိုးဝှေ့စောင့်နေကြသာကို မိန်းကလေး ကိုးယောက်တို့က မြင်ရင် တစ်ယောက်မှ ဝင်လာရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝင်လာရဲလို့ ဝင်လာလည်း မင်းတို့ တိုးသာဝှေ့သာနဲ့ မိန်းကလေး ကိုးယောက်လုံး အကျိုးမဲ့ သေကုန်ကြရုံပဲ” ဟု ပြောလျက် စစ်သူရဲထုကြီးကို ငြိမ်စေ၏။

စစ်သူရဲထုကြီးသည် ဗလမင်းထင်၏ ပြောစကားကြောင့် ငြိမ်သက်သွားကြသော်လည်း သူတို့၏ တိုးတိုးတိုးတိုးပြောသံသည် တောင်ကျရေသံကဲ့သို့ သစ်တပ်မြို့၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်အောင် ဝေါဝေါမြည်နေသည်ဆို၏။

ထို့နောက် ဗလမင်းထင်က သစ်တပ်မြို့ပေါ်သို့ တက်လျက် မိန်းကလေးများကို မြို့တွင်းသို့ ဝင်လျှင် သေသည်အထိ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြော၏။ မိန်းကလေးများက “ကိစ္စမရှိပါ” ဟု ဆိုကြ၏။

“မင်းတို့ အကြီးအကဲတွေရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရမှ မြို့ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပေးနိုင်မယ်” ဟု ပြောသောအခါ မိန်းကလေးတွေက ယင်းတို့၏ အကြီးအကဲကို ရအောင် ခေါ်လာကြလျက် ခွင့်ပြုအောင် ဝိုင်းဝန်းပြောကြသဖြင့် မိန်းကလေးဘက်တို့မှ အကြီးအကဲတို့ကလည်း မိန်းကလေးတို့ မြို့ထဲဝင်ခြင်းကို သဘောတူကြ၏။ ဗလမင်းထင်၏ စစ်သူရဲတို့ကလည်း မြို့တံခါးအနီးမှ မခွာကြ။ ဇွဲကောင်းလှစွာ ရုတ်ရုတ်သံသံ စောင့်ကြဆဲ...

ဗလမင်းထင်သည် သေနတ်ပစ်ပေါက်ကို ဖွင့်လျက် မိန်းကလေးတို့အား မြို့အတွင်း၌ရှိသော စစ်သူရဲအုပ်ကြီးကို ချောင်းကြည့်စေ၏။ ထို့နောက် “ဝင်ကြမည်လား” ဟု မေး၏။ မိန်းကလေးတို့က ဝင်ကြမည်ဟု ဆို၏။

ဤတွင် ဗလမင်းထင်သည် နောက်ဆုံး၌ မတတ်သာသောကြောင့် မိမိ၏ စစ်သူရဲများကို စည်းကမ်းချက်များပေးလျက် တံခါးဖွင့်လိုက်၏။

စစ်သူရဲတို့သည် တံခါးဖွင့်သော်လည်း မည်သူမျှ မြို့ပြင်သို့ မထွက်ကြ၊ တံခါးဝ ဌ၌ စုဖြိုတိုးရပ်၊ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထပ်ကြလျက် ညာသံပေးနေကြ၏။ နောက်ဘက်မှ စစ်သူရဲများက ရှေ့ဘက် စစ်သူရဲများ၏ ပခုံးဦးခေါင်းပေါ်သို့ တက်နင်းလျက် တိုးဝှေ့ ရပ်ကြ၏။

မိန်းကလေး ကိုးယောက်တို့သည် မြို့တံခါးနှင့် အပြည့်ပိတ်ညှပ်နေသော စစ်သူရဲ ထုကြီးကို ကြည့်လျက် ပြုံးကြ၏။ ထိုအစုအအုပ်ကြီးသည် ပစ်ချပေးမည့်အစာကို စောင့် မျှော်နေကြသော လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ခြင်္သေ့အုပ်ကြီး မာန်ဖိ မြူးထူးနေကြသကဲ့သို့ရှိရာ စစ်ပြေငြိမ်းပြီး တစ်ဖက်မှ အလည်အပတ်လာသော သူရဲကောင်း ယောက်ျားကြီးများပင် လျှင် ယင်းအစုအအုပ်ကြီးကိုမြင်က တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေး ကိုးယောက်တို့ကမူ မမြဲကြ။

မိန်းကလေးတို့သည် ထိုအစုအအုပ်ကြီးထဲသို့ စူးစမ်းရှာဖွေသောမျက်လုံးဖြင့် အတန် ကြာအောင် ကြည့်ရာမှ ပျော်ရွှင်စွာ လက်များကို ဆန့်တန်းမြှောက်ပြ၏။ ထို့နောက် ကျောက် ကမ်းပါးယံကြီး အောက်ခြေ၌ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်နေသည့် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးရှိရာ သို့ ကျောက်ကမ်းပါးယံပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ကြသည့်နယ် နှစ်ယောက်သော မိန်းကလေးတို့ သည် စစ်သူရဲများ မထွက်လာရဲသော သစ်တပ်ပြင်မှ စစ်သူရဲများရှိရာ လူအုပ်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်ကြ၏။ ထွားကျိုင်းတောင်တင်းသော စစ်သူရဲကြီးနှစ်ဦးသည် မိမိတို့ရှိရာသို့ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်း ပြေးဝင်လာနေသော မိန်းကလေး အသီးသီးတို့အား အချင်းချင်း သိသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ကာ ဆီးကြိုဖွေဖက်ယူလိုက်၏။ ထိုစဉ် အခြားစစ်သူရဲများ လည်း ထိုနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ဝိုင်းအုံ တိုးဝှေ့လိုက်ကြပြီးနောက် မိန်းကလေးတို့သည် စစ်သူရဲအုပ်ကြီးအကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားရတော့၏။ ထိုမိန်းကလေး နှစ်ယောက်သည် ပထမအကြိမ် သစ်တပ်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးကြသည့် မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည် ဆို၏။

ကျန်သောမိန်းကလေးတို့ကား မျက်နှာစိမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် စစ်သူရဲ တို့က အသံအမျိုးမျိုးဖြင့် အော်ဟစ်လျက် မိမိတို့ဆီသို့ လာပါရန် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း ခေါ်ကြ၏။ မိန်းကလေးတို့သည် စစ်သူရဲတို့အား တစ်ယောက်စီ ရွေးချယ်ကာ မိမိ မျက်မှန်း တန်းမိရာသို့ ပြေးဝင်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးအကြား၌ ပစ်ချလိုက်သော ကျောက်ခဲကဲ့သို့ မိန်းကလေးတို့သည် စစ်သူရဲတို့အကြား၌ နစ်မြုပ်သွားရ၏။ လှိုင်းတပိုး ထကြွသကဲ့သို့ တဝုန်းဝုန်းထကြွလျက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်လာရပြီးနောက် တစ်ခဏချင်း ဒီရေပြန်တက်သကဲ့သို့ မြို့တံခါးမှသည် မြို့တွင်းရှိ လမ်းကြီး၊ လမ်းငယ်၊ လမ်းကိုးသွယ် သို့ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်မြည်ကာ စီးဝင်သွားကြသည်ဆို၏။

ထိုသည့်နောက်ကား ချစ်ခင်ခြင်း၊ စွန့်စားခြင်း၊ တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်းတို့ ဖြင့် ရောနှောသော အကြောင်းအရာတွေ ဆက်လက် ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေး ကိုးယောက်အနက် မိန်းကလေး လေးယောက်တို့ သေဆုံးကြ၏။ ငါးယောက်က အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့် မြဲ၏။ ထိုမြဲသူ ငါးယောက်အနက် လေးယောက်က ပြန်၏။ ပြန်သည့်မိန်းကလေးတို့အထဲတွင် ပထမဆုံး အခေါက်က ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးသော နန်းအဲဆိုသူ မိန်းမပျိုလည်း ပါ၏။ ထိုမိန်းမပျိုသည် ယခုအထိ တပ်မြို့ပြင်သို့ သွားချည်လာလှည့်ဖြင့် ဝင်ချည်ထွက်ချည် ပြုနေသေး၏။ သူ သည် ရှမ်းနားမည်ကို ယူထားသော လီစူးအမျိုးသမီး ဖြစ်သည်ဆို၏။ ထိုလီစူး အမျိုးသမီး နှင့်အတူ ပထမအကြိမ် သစ်တပ်မြို့တွင်းသို့ ရောက်ဖူးပြီးသော ရှမ်းအပျိုချော ‘နန်းခမ်း ကော်’ ကမူ စစ်သူရဲမှူး၊ ဗလမင်းထင်၏ ခွင့်ပြုချက်ကိုယူလျက် မိမိချစ်သူ အကြပ်တစ်ဦး နှင့် တပ်မြို့တွင်း၌ပင် နေတော့၏။ ဤသို့လျှင် တစ်ပြည်တစ်မြေ၌ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ကုန်ကြရသော စစ်သားပုံပြင်တို့သည် ကောင်းမြတ်၏ စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေ၏။ မကြာမီ ထိုလှုပ်ရှားမှုသည် ထိတ်လန့်မှုဖြင့် ရောထွေးလျက် အခြားခံစားမှုတစ်ခုသို့ အာရုံပြောင်း ခဲ့၏။

ကားစင်သို့တင်၍ သတ်ထားသော အလောင်းကောင်တို့ကို မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုလမ်းသည် ဘုရားကုန်းကလေးရှိရာသို့ သွားသည့်လမ်းဖြစ်ရာ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ ဟိုနား ကားစင်တစ်ခု၊ သည်နား ကားစင်တစ်ခု တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခပ်လှမ်းလှမ်းပြု၍ စိုက်ထူထား၏။ ဘုရားကျောင်းသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဤ လူသေအလောင်းများရှိသော ကားစင်များ စိုက်ထူထားခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် သတိ သံဝေဂ ရစေဖွယ်ကောင်းလှ၏။ အလောင်းကောင်တို့မှာ အချို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရင်ခွဲပြီး အသည်း၊ အူထုတ်ပြီးစ ဖြစ်၏။ အချို့မှာ မည်းခြောက်လျက် အရိုးနှင့် အရေကပ် ကာ စေ့ထားသော ပါးစပ်မှ နှုတ်ခမ်းသားများ ပွင့်လန်နေသောကြောင့် သွားအဖြီးသား နှင့် ရှိနေကြ၏။

“တာဝန်မကျေပွန်သူတွေနဲ့ သစ်တပ် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြီး ဥစ္စာပစ္စည်းလုသူ၊ မိန်းမဆွဲသူ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါး ညှဉ်းဆဲသူတွေပေါ့ကွာ။ ငလွင်လက်ရာတွေပေါ့။ သာကြောင့် ငတို့ သစ်တပ် ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိကြသည့် ရွာတွေမြို့တွေက ငတို့ကို မမုန်းတီးကြဘူး။ စစ်သူရဲတစ်ယောက် အပြင်ထွက်ပြီး သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ဥစ္စာကို ဖျက်ဆီး ပစ်ဖယ်ဆိုရင် ငတို့ သစ်တပ်တွင်းက စစ်သူရဲတွေ အားလုံးစုပြီး အဖျက်ခံရသည့် စည်းစိမ် ဥစ္စာရဲ့ ငါးဆ အလျော်ပေးရတယ်ကွာ၊ ဖျက်ဆီးသည့်သူကိုလည်း ကားစင်တင်လိုက်သာပ”

ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည် ကားစင်ပေါ်၌ တင်ထားသည့် အပြစ်ပေးခံရသူတို့ ဘာကြောင့် အပြစ်ပေးခံကြရပုံတို့ကို ပြောပြ၏။ ကားစင်သို့ တင်လိုက်ရာ၌ ရှေးဦးစွာ သူတစ်ပါးတို့အား ကျူးလွန်သည့် ခြေလက်အင်္ဂါ စသည်တို့ကို ဖြတ်ပစ်ပုံ၊ ထို့နောက် အရှင်လတ်လတ် ကားစင်၌ သပ်စွဲထားပုံ၊ သေသောအခါမှ ထိုသူ၏လည်ပင်း၊ လက်မောင်း နှင့် ခြေကျဦးဝတ်တို့မှ သွေးကြောမကြီးတို့ကို ဖြတ်၍ သွေးတို့ကို ထုတ်ပစ်ပုံ၊ ထို့နောက်

မှ ရင်ကိုခွဲလျက် အသည်းအူတို့ကို ထုတ်လိုက်ပုံ၊ ထိုအခါ အလောင်းကောင်ကြီးသည် မပုပ်မရိဘဲနှင့် ငါးခြောက်ပြားကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့သွားသည်အထိ တောရှည်ခံပုံ၊ သို့သော် ယခုအချိန်၌ အေးလွန်းသောကြောင့် ယင်ရဲများ မလာမရှိကြသော်လည်း အခြားအချိန်တို့၌မူ ယင်းတရုန်းဝုန်းဖြင့် အလွန်စက်ဆုတ်ဖွယ် ကောင်းလျက် ဤလမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ညှို့ဖိုပုံဟောင်သော အနံ့များ ဖုံးလွှမ်းနေပုံတို့ကို ရှင်းပြ၏။

ကားစင်တို့ကို လွန်လျက် တောင်ကုန်းကလေးအတိုင်း နှစ်ဥသဖဓနံ့ သွားမိသော အခါ စေတီငယ်ရှိရာသို့ ရောက်၏။ စေတီငယ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အလှေကျပေါက်သော ပန်းမျိုးစုံတို့သည် လူများပြုပြင်၍ စိုက်ပျိုးထားသကဲ့သို့ လှပစွာ ရှိကြ၏။ ပျားပိတုန်းနှင့် ပန်းလိပ်ပြာတို့သည် ပန်းမြို့တော်ကြီး အတွင်းဝယ် ပန်းရက်ရည်များ မူးယစ်ကြကော ဟိုမှသည်မှ ယိမ်းယိုင် ပျံ့သန်းနေကြ၏။ တောင်ကုန်းကလေး၏ထိပ်၌ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ လုံးဝမရှိ။ ပန်းတောကြီးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့် မြေပြောင်ပေါ်တွင် ကျောက်တုံးမည်းကြီးများ ဟိုနားတစ်ခု၊ သည်နားတစ်ခု ပြန့်ကျဲထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ထိုသည်တို့၏ အလယ်တောင်ထိပ်တည့်တည့်တွင်မှ ဖွေးဖွေးဖြူသည့် ယင်းစေတီငယ်။

လေလာတိုင်း ရွေ့ချပ်ငွေချပ်တို့ဖြင့် ပြုထားသော ညောင်ရွက်မှ လှုပ်သောကြောင့် စေတီငယ်၏ ထီးတော်မှ ငွေဆည်းလည်း၊ ကြေးဆည်းလည်းတို့၏ မြည်ကြေးသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရောင်စုံလှလျက် ယိမ်းကနေကြသော ပန်းတောကြီးကို သွေးကြွအောင် မြှောက်ဆွေးဘိသို့ရှိ၏။ လှသောပန်းတောင်ကြီး၊ ဖြူသောစေတီငယ်၊ သာသောဆည်းလည်းသံ၊ သန့်စင်သော လေပြည်၊ သီးခြားနေသကဲ့သို့ရှိသော တောင်ထိပ်၊ တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဤသည်တို့ကို စုပေါင်းလိုက်သောအခါ လောကအလုံး၌ရှိသော ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ သာယာခြင်း၊ အေးမြခြင်းတို့ကို သရုပ်ဆောင်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

တောင်ထိပ်သည် မြင့်သောကြောင့် သစ်တပ်မြို့ တစ်ခုလုံးနှင့်တကွ သစ်တပ်အပြင်ဘက်ရှိ ရှုခင်းတို့ကိုပါ မြင်နေရ၏။ အဝေးတွင် နှင်းပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ထန်သော လှိုင်းတံပိုးတို့အကြား၌ ပြာလွင်သော တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်တို့သည် ကျောက်ဆောင်ကြီးများကဲ့သို့ လှပစွာ ရေချိုးနေ၏။ တပ်မြို့အတွင်းရှိ အိမ်များ၊ လမ်းများသည် စစ်တုရင် ခုံပေါ်၌ တင်ထားသော စစ်ဘုရင်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင်ကုန်း၏ အောက်ခြေ၌ စီတန်းကာ ငုတ်စိကလေးတွေ ထိုင်နေကြ၏။

“သည်တပ်မြို့အတွင်းမှာ သည်နေရာက အမြင့်ဆုံးကွယ့်”

အဘိုးကြီးသည် ရှုခင်းထဲ၌ နစ်မြောနေသော ကောင်းမြတ်ကို လှန့်နိုးလိုက်သလို ပြော၏။ ကောင်းမြတ်သည် စကားဆက်ရန် ပြင်နေသော အဘိုးကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“အခုဆိုရင် မြို့တစ်ခုလုံးကို စီးမြင်နေရသားပဲ။ မင်းကြည့် ဟောဟိုတောင်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းမြေပြန့်မှာ စိုက်ပျိုးခင်းတွေ ရှိသယ်။ အဲဒါ ငါတို့ သည်တပ်မြို့တည်ပြီးမှ

ထွင်လိုက်သည့်အခင်း၊ ဟိုအနောက်ဘက်က စာကျက်မြေ ကျွဲရော၊ နွားရော၊ ဆိတ်ရော၊ ကြက်ရော၊ ဝက်ရော အားလုံးမွေးသည့် နေရာပေါ့။ စစ်သူရဲတွေ ကြက်ခိုးပြီး သည်အရပ်က သိန်းဖောဆန်အရက်နဲ့ မြိပစ်ကြလွန်းလို့ သင်းရို၊ မခံနိုင်အောင် ‘ဂျမ်း’ တွေ ‘ငြောင့်’ တွေ ထောင်ထားရသကွယုံ။ အရှေ့ဘက်မှာတော့ ပန်းပဲပိုနဲ့ လက်သမားရုံတွေ ရှိသယ်။ ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊ လေးတွေ၊ မြားတွေလုပ်ကြ၊ မီးပေါက်သေနတ်တွေ လုပ်ကြ၊ အမြောက်တွေ သွန်းကြ၊ ပြင်ကြပေါ့ကွယ်။ မြောက်ဘက်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း မြို့ရဲ့အစည်ကားဆုံး အကွက်ပဲ။ အဲဟို ထိပ်ချွန်ချွန် ဘေးကမည်းမည်းဟာ ညက တိုရောက်ခဲ့တဲ့ ဝေါလ်တာ ဇရပ်ကြီးပဲ။ အဲဒါကြီးရဲ့ အနောက်မြောက်က ဝင်းခတ်ထားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေ တွေ့လား။ အဲဒါဟာ မြေကြီးအောက်က ထွက်လာသည့် စမ်းပေါက်ကြီးပေါ့။ ဆောင်းဆောင်း၊ မိုးမိုး၊ နွေနှွေ၊ ဘယ်အခါမှ မခန်းခဲ့ဘူးပဲ။ လိုဏ်ခေါင်းကြီးဖြစ်နေသည့် ကျောက်တုံးကြီး အောက်ကနေပြီး တဟူးဟူးတိုက်နေသည့် လေတွေနဲ့အတူ ရေတွေဟာ တဖမ်းဖွမ်းနဲ့ ထွက်နေတော့သေးပဲ။

“မင်း မြင်သည့်အတိုင်း အဲသည့် ရေတွေကို မြောင်းသွယ်ပြီး တစ်မြို့လုံး အလွယ်သုံးနိုင်အောင် ငါရဲ့ လုပ်ထားကြသေးပဲ။ လမ်းထောင့်တွေမှာ ဝါးဖြန့်နဲ့ သွယ်ပြီး အမြဲ ရေကျနေသည့် ရေတိုင်တွေ တွေ့သမဟုတ်လား။ အဲဒါတွေလည်း ငါရဲ့ လုပ်ယူကြရသေးပဲ။ ခုနေ ငါရဲ့တပ်မြို့ကို ရန်သူက ပိုင်းထားချင်သပဆို ဆယ်နှစ်ပိုင်းဦး။ ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ်။ ငရိုမှာ အစာရှိသယ်၊ ရေရှိသယ်၊ ဘောက်မဲ့မှ မပူဘူး။ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် ငလွင်ရဲ့၊ ငါရဲ့၊ အလက်ဇင်ဒါရဲ့၊ တခြား စစ်ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ သည်တောင်ပေါ် ရောက်လာမှာပဲ။ တောင်ခြေမှာ တပ်အပိုတွေ အသင့်ထားပြီး မြို့ရဲ့ လေးဘက်မှာ တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည့် ငါရဲ့တပ်တွေကို သည်က ကြည့်နေကြမှာပဲ။ မြင်းစေကျော်တွေက မြို့ရိုးနှင့် ငါရဲ့ ရှိရာသို့ ရက်ကန်း ရှယ်သလို သွားချည် ပြန်ချည် ပြုနေကြရမှာပဲ။ ငါရဲ့တစ်တွေက ပတ်ပတ်လည် လေးဖက်လေးတန်က လိုအပ်သည့်ဘက်နဲ့ သစ်တပ်အပြင်ဘက်က ရန်သူ့ အခြေအနေတွေ ကြည့်ပြီး တပ်ကူပို့သင့်သည့်ဘက်ကို ပို့လို့၊ ကိုယ်တိုင်ကွပ်ကဲပြီး တိုက်သင့်သည့်ဘက်ကို တိုက်လိုက်၊ တပ်မြို့ရိုးပေါ်မှာ အမြောက်တွေတင်ပြီး စုပြုပစ်လိုက် ပြုကြရမှာပဲ။

“သည့်ဘုရင်လက်ထက်မှာတော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံး တိုက်ရင်း သေကြရမှာပဲပဲလေ။ သာပဲ ကောင်းပါသယ်။ မြန်မြန် သေကုန်ကြမှ”

အဘိုးကြီးသည် ပြောရင်း ကုန်း၏ တစ်ဖက်သို့ မြင်းနှင့် စိုင်းဆင်းသွား၏။ ကောင်းမြတ်ကိုမှ ခေါ်ခြင်းမပြု။ သို့သော် ကောင်းမြတ်က အလိုက်သိစွာ မိမိမြင်းကို ဖနောင့်ဖြင့် တို့လျက် လိုက်သွား၏။ အဘိုးကြီး မြင်းကိုမိ၍ အတူယှဉ်လျက် တောင်ခြေဘက်ဆီသို့ စိုင်းဆင်းသွားကြသောအခါ တောင်ခြေမှ မိမိတို့ရှိရာသို့ မြင်းငါးကောင် စိုင်း

လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါက အခေါ်ခိုင်း၍ လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်နှင့် ကောင်းမြတ်တို့ လိုက်သွားကြသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါသည် မိမိ၏ ဗိုလ်မှူးကြီးများ၊ ဗိုလ်ကြီးများနှင့်အတူ နံနက် 'အဆာပြေအစာ' စားသောက်ရန် စောင့်နေကြ၏။

“မင်းကို စေတနာရှိလှလို့များ သည်လို ဧည့်ခံနေကြသယံ မအောက်မေ့လေနဲ့။ ငလွင်က ဂရုစိုက်ကြောင်းသိလိုက်လို့ အလက်ဇင်ဒါက မင်းကို ဂရုစိုက်သာ။ အလက်ဇင်ဒါ ဂရုစိုက်လို့ ကျန်သည့်လူတွေကလည်း ဝိုင်းပြီး ဂရုစိုက်နေကြသာ”

အဘိုးကြီးသည် ဆီးကြိုနေကြသူများကို မြင်ကာမှပင် စကားအဆက်ကို မဖြတ်ဘဲ တမင် ပို၍ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောနေပြန်၏။

“သည် ဘုရင့်လက်ထက် ရောက်မှပါကွယ် မြန်မာတွေလည်း ပျက်ကုန်ကြပါပြီ။ မြန်မာတွေ ပျက်သည့်နောက်တော့ မြန်မာတွေကို မှီနေသည့် အကောင်တွေလည်း ပိုပြီး ပျက်ကုန်ကြတာပဲ။ မင်းမြှောင် ကပ်ပါးတွေဆိုသဟာ အထက်ကနေပြီး 'အမခြောက်' လို့ ဆိုလိုက်သာနဲ့ 'တပယင်း တောထဲက ဆတ်သားခြောက်ကလေးပါ ဘုရား။ မီးကျိုးကလေးနဲ့ ဖုတ်ပြီး ထုပြီး ဆီဆမ်းပြီးပါဘုရား' လို့ လုပ်လိုက်ကြတာပဲ။ ပါးချိတ်ရောင်နေသာနဲ့ မသင့်ပါဘုရားလို့ ပြောမယ့်လူ မရှိဘူး။”

ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါနှင့်တကွ အနီးရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးတွေ ဗိုလ်ကြီးတွေက နှုတ်ဆက်နေကြသောကြောင့် တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသော်လည်း တစ်ဖက်က အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်ပြောသည့် စကားများကို နားစွင့်နေရသေး၏။ အဘိုးကြီးကလည်း စကားမပြတ် ရုံမျှမက အလက်ဇင်ဒါကိုပင် မူဟန်မပြု။

ကောင်းမြတ်အဖို့ အခြားသူများကိုလည်း အားနာ၊ အဘိုးကြီး စကားကိုလည်း နားမထောင်လျှင် မကောင်းသောကြောင့် နားထောင်နေရနှင့် ကြားထဲမှ မျက်နှာပူနေ၏။ အဘိုးကြီးက ကောင်းမြတ်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားလျက် နေရာတွင် ရပ်၍ ပြောနေချေသေး၏။

“မြန်မာ ဆိုသာကွယ်၊ ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းသည့်အကြောင်း ငါ ပြောပြမယ်။

“တစ်နေ့တော့ ငါက အဖန်ရည်ငုံပြီး သောက်လိုက်သကွယံ။ ‘ဟဲ ပူလိုက်သာ လျှာတွေ ဘာတွေ ကျွမ်းကျန်ပါပြီ၊ လုပ်ပါဦး၊ အိမ်ကောင်းရဲ့’ ငါက အော်လိုက်တယ်။

ဒီတော့ ငါမယား ‘အိမ်ကောင်း’ က မီးဖိုထဲက ပျာယီးပျာယာ ပြေးထွက်လာပြီး ‘ကြံကြံဖန်ဖန်တော် သည်အဖန်အိုးက မနက်ကတည်းက ကျုပ် ထည့်ထားခဲ့သည့်ဟာပါ။ မှန်းစမ်း’ ဆိုပြီး သူ သောက်ကြည့်သယ်။ ပြီးတော့...

“အေးစက်နေသာပါ ကိုဖာနီရယ်၊ တော်နယ် ကြီးကြီးစည်ရာ မဟုတ်တာချည်း ပြောရဲလိုက်တာ ရှက်သရာကြီးတော်ဆိုပြီး ငါ့ကို ရှက်သွားသကွ။ မြန်မာလူမျိုးဆိုသာ အဲသာမှ။ ခုတော့...”

ကောင်းမြတ်က အဘိုးကြီးပြောသည်ကို ခေါင်းညိတ်၍ သဘောကျကြောင်း ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း ဘေးမှ စောင့်နေသူများက မလှုပ်ရှားသော မျက်နှာဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြ၏။ အဘိုးကြီး စကားအပြတ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါက အဘိုးကြီးနှင့် တကွ ကောင်းမြတ်ကို လာ၍ ဆွဲခေါ်သွား၏။ အဆာပြေ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ အားလုံး စုပြုံ၍ ‘အလက်ဇင်ဒါ ကစားကွင်း’ သို့ သွားကြရ၏။ တပ်မြို့တွင်းရှိ တပ်တိုင်းတပ်တိုင်း မိမိတို့ ကစားကွင်းနှင့် မိမိတို့ ရှိနေကြရ၏။ ထိုစကားကွင်းတို့၌ မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို စုပေါင်းလေ့ကျင့်သည့်ပုံများ နေ့စဉ် ရှိကြရသည်။

ကောင်းမြတ်တို့ ကစားကွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြသောအခါ၌ ကစားကွင်းသို့ ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် လူအချို့ ရောက်ရှိနှင့်နေကြပြီ။ ကစားကွင်း၏ ထောင့်တစ်နေရာ၌ သယ်တောင်စီ ခန့်ကျယ်သော လေးထောင့်စပ်စပ်ကျင်းကြီး တစ်ခုရှိ၏။ ထိုကျင်းကို တိုင်လေးတိုင် စိုက်လျက် တိုင်ပျောက်ခေါင်တင်၍ တောင်ထန်းလက်ဖြင့် တင်းကုပ်ကဲ့သို့ အမိုးမိုးထားသည်။ နှင်းမစိုရန် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျင်းသည် အပေါ်သားအောက်တစ်ထောင့် ထွာခန့် နိမ့်လျက် ကျင်းထဲတွင် အလွန် နူးညံ့၍ မှုန်နေသော မြေမှုန့်များ ‘တောင်ဆုပ်ခန့်’ အထူ ခင်းထား၏။ ထိုကျင်းထဲတွင် အမြောက်သူရဲနှစ်ယောက် လက်ပန်းသတ်နေကြသည်။ ကျင်း၏ နှုတ်ခမ်း၌မူ လက်ပန်းသတ်ပြီးသူများနှင့် သတ်ရန် စောင့်နေသူများ ၂၀ ကျော်ခန့် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ထိုသူတို့၏ အလယ်၌ လူလတ်ရွယ်ခန့်ရှိသော စစ်သူကြီးတစ်ဦးအား အနီးတွင် ရှိနေသူ သုံးလေးယောက်တို့က မြေမှုန့်များဖြင့် လူးပေးရင်း လက်မောင်း၊ လက်ရုံး၊ ခြေထောက်၊ ပေါင် စသည်တို့အား ဆုပ်နယ်ပေးနေကြ၏။ ကောင်းမြတ်တို့ ဝင်လာကြသောအခါ ထိုသူသည် ဆုပ်နယ်ပေးနေသူတို့အား တော်စေ၍ ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါအား အရှိအသေ ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကျင်းအလယ်၌ သတ်ပုတ်နေကြသည့် သူနှစ်ယောက်ကို ဆက်လက် ကြည့်မြင်ကြည့်နေ၏။ ကောင်းမြတ်သည် ထိုဗလကောင်းလှသော လူကြီးအား အမှတ်မထင် သတိထားလိုက်ရာမှ ကျင်းအလယ်တွင် အကြိတ်အနယ် သတ်နေကြသည့် လူနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ မျက်စိရောက်သွား၏။

လူနှစ်ယောက်တို့သည် ပူးနေရာမှ ကွဲသွားကြပြီးနောက် ဝင်လာကြသော ကောင်းမြတ် ရှိရာသို့ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား ခြေထောက်ခပ်ကားကား ရှေ့သို့ ခပ်ကုန်းကုန်းပြုလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြ၏။ လစ်သည်ထင်တိုင်း တစ်ဖက်လူ၏ လက်ကို လည်းကောင်း၊

တစ်ဖက်လူ၏ ဇက်ပိုးကို လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ရိုက်ရိုက်ဆွဲဆွဲ ဆွဲ၏။ အဆွဲခံ ရသူသည် မိသားလျှင် မိမိကလည်း ထိရာနေရာကို ပြန်ဆွဲလျက် ဆွဲသူကို လဲအောင်ပြု ရ၏။ မမိလျှင် အရိုက်ခံရသည်ကို လဲမသွားအောင် တောင့်တောင့်ကြံကြံ ရှိရ၏။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ချာလည်ချာလည်ဖြင့် လှည့်ပတ်နေရာမှ ဖက်မိသွား ကြပြီးနောက် တစ်ယောက်သည် အခြားတစ်ယောက်ကို ကိုင်မလိုက်ကာ မိမိ၏ ဦးခေါင်း ပေါ်သို့ မြှောက်လျက် မိမိကိုယ်ပါ ဆယ်ပတ်လောက် လှည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးစောက် ဖြစ်စေ၍ မြေကြီးထဲသို့ ပစ်ချဆောင့်၏။

အဆောင့်ခံရသူသည် ပစ်ချဆောင့်သူ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသဖြင့် မိမိကိုယ် သည် တစ်ပတ်လည်၍ မြေကြီးသို့ ဘေးတိုက်ကျစေသော်လည်း အရှိန်ပြင်းလှသောကြောင့် ဆွဲကိုင်ထားသည့် လက်မှလွတ်ကာ ကိုင်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ အကျခံရ၏။

သို့သော် ဖုန်မှုန်များ ထောင်းခနဲ ထလာဆဲ၌ပင် ပစ်ချခံရသူ၏ လက်သည် ပစ် ချလိုက်သူ၏ ခြေကျဉ်းဝတ်ကို ဆုပ်မိထားရာ ထိုခြေကျဉ်းဝတ်ကိုပင် ကိုင်လျက် ကျန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခြေဖဝါးကို လိမ်ချိုး၏။ ရပ်နေသူသည် ကိုင်အရိုက်ခံလိုက်ရဘိသို့ ဘုန်းခနဲ လဲ၏။ သို့သော် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ထောက်လျက် ရှိနေသေးရာ လဲခံရသူက ထို ထောက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို မိမိ၏လက်ရုံးဖြင့် ရှေ့သို့ ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ချိန်တည်းပင် ဝမ်းလျားမှောက်လျက် ဖြစ်သွားသည့် ထိုသူ၏ ကျောပေါ်သို့ မိမိကိုယ် ကို သုံးတောင်ခန့် မြင့်အောင် ခုန်လိုက်ပြီးလျှင် ခူးနှစ်ဖက်တုတ်လျက် ထိုခူးနှစ်ဖက်ဖြင့် မှောက်လျက် ကျသူ၏ ကျောပေါ်သို့ ဖိ၏။ ခံရသူသည် ကျောကိုကော့၍ အော်လိုက် ရာမှ မိမိကျောပေါ်မှ လူ၏ လည်ကုပ်ကို ဆွဲကိုင်၍ ရှေ့သို့ ပစ်ချ၏။ ထိုသူ လွင့်ကျ သွားစဉ် မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ နေရာမှ ခုန်ထကာ ကျဉ်း၏နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက် လျက် မိမိကဲ့သို့ပင် လူးလဲထနေသည့် သူ၏ နံဘေးသို့ ခြေစုံပစ်ကန်၏။ ဤတွင် အကန် ခံရသူသည် တစ်ချက် အော်ညည်းလိုက်ကာ အလွန်နာကျင်စွာ လူးလွန်နေစဉ် ထိုသူ၏ ပခုံးနှင့် လည်ပင်းက နင်းလျက် ထိုသူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိပြီးလျှင် ထိုသူ ၏ ရင်ဝကို ခေါင်းဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ဆောင့်လျက် ထိုသူ၏ကျောကို မြေပြင်တွင် ထိကပ် စေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြေပြင်သို့ ကျောပြင်အထိ အကျခံရသူသည် ရှုံးနိမ့်သွားရ၏။ ရှုံးသူ သည် ဘေးအောင်နေသဖြင့် တော်တော်နှင့် မထနိုင်ရှာ။ ထိုအခါ နိုင်သူ၏ ခြေထောက် အောက်မှ မြေမှုန်ကိုယူလျက် နဖူးနှင့်ထိပြီးလျှင် ထိုမြေမှုန်များဖြင့် နာသော နံဘေးသို့ ရှုံးသူက ပွတ်လိမ်း၏။ နိုင်သူကလည်း ထိုရှုံးသူ၏ နာသောနေရာသို့ နှိပ်နယ်ပေး၏။ ခဏကြာ၍ ထနိုင်သောအခါ ရှုံးသူရော နိုင်သူပါ မိမိတို့အား တင်ပျဉ်ခွေလျက် ထိုင် ကြည့်နေကြသော ကျင်းနှုတ်ခမ်းဘေးမှ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လူကြီးရှိရာသို့ သွား

ရောက်ကြပြီးလျှင် ထိုလူကြီး၏ ခြေထောက်အောက်မှ မြေမှုန့်များကို ယူကာ မိမိတို့၏ နဖူးသို့ သုတ်လိမ်း၍ လက်အုပ်ချီလိုက်ကြ၏။ လူကြီးက အရပ်ကြီးလို မတုန်မလှုပ် ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ပါးစောင်၌ ငုံ့ထားသည့် ကွမ်းဖတ်ကို အခြားတစ်ဖက်သို့ ပြောင်းငုံ့လိုက်ပြီးနောက် ဗျစ်ခဲနဲ ကွမ်းသွေး ထွေးလိုက်၏။

“အခုများ လေ့ကျင့်ဖို့ တော်တော်လိုသေးတယ်။ ခံနိုင်အောင် အကျင့်နဲ့ ပိုမြန်လာ ဖို့အတွက် ခါတိုင်းထက် အကြိမ်ငါးဆယ်စီ ပိုကျင့်။ ဟာရှင်၊ လူတို့ရှာပြီး တစ်နေ့ကို တစ်ပွဲ ပိုသတ်ပေး။”

လူငယ်နှစ်ယောက်တို့က ဦးညွတ်၍ ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါလည်း နေရာမှ ထလိုက်၏။ အားလုံး လူတွေလည်း ရောနှော ထရပ်လိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ ပြောပြချက်အရ ဤနေရာသည် ယင်း၏ အမြောက် သူရဲများ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးအတွက် လေ့ကျင့်သည့်နေရာဟု ဆို၏။ ယခု မြင်ခဲ့ရ သော မလကောင်းကောင်းနှင့် လူကြီးမှာ လက်ပန်းဆရာ ‘အမူခို’ ဖြစ်၍ ကောင်းမြတ်သည် ထိုအမူခို၏ ဆရာ ဦးအလီစပယ်နှင့် အပျော် ‘မှောင်’ ကြရန် စီစဉ်ထားသည်ဟု ပြော၏။

ဤသို့ စီစဉ်ရသည့်အကြောင်းမှာ အသားမည်းသော အမြောက်သူရဲများသည် အသား ဖြူသော အမြောက်သူရဲများအား ရန်စတိုလ်တောင်းလျက် အားအားရှိတိုင်း အပျော်မှောင် နေကြသောကြောင့်ဟု ဆို၏။ တကယ်တမ်း ပြိုင်၍ မဲကြ မိုက်ကြမည်ဆိုလျှင် အသား ဖြူသူတို့က အနိုင်များ၏။ ရှုံးသူတို့ သေသေကုန်ကြသောကြောင့်၊ မသေလျှင်လည်း ကိုယ်လက်အင်္ဂါတို့ ချို့တဲ့လျက် တစ်သက်လုံး မစွမ်းမသန်ဖြစ်ကုန်ကြသောကြောင့် ‘မမဲ မမိုက်ရ’ ဟု အမိန့်ထုတ်ထားရသည်ဆို၏။ မိုက်ခြင်း၊ မဲခြင်း၊ မှောင်ခြင်း လုံးဝ မပြုရ ဆိုလျှင်လည်း ထစ်ခဲနဲဆိုလျှင် အချင်းချင်း သတ်လိုက်ဖြတ်လိုက် ဖြစ်ကုန်ကြမည်စိုးသော ကြောင့် ‘မှောင်’ ခွင့်လောက်ကို ပေးထားရသည်ဟု ပြော၏။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် တိတ် တိတ်ခိုး၍ ‘မဲတတ်ကြ၊ မိုက်တတ်ကြ’ သောကြောင့် အမြီတာဝန်နှင့် စောင့်ကြည့်သူတို့ ကို နေ့ရောညဉ့်ပါ ချထား၍ ဖမ်းဆီးစေရသည်ဆို၏။ ဤဖြစ်မှုမျိုးတို့ကို အသားဖြူသော လူတွေကချည်း ကျူးလွန်နေသောကြောင့် အကြောင်းရှာသောအခါ အတူယှဉ်၍ ‘မှောင်’ လိုက်ကြတိုင်း ရှုံးသဖြင့် မဲကြ၊ မိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု မြန်မာတို့၏ လက်ဝှေ့ လက်ပန်းပညာများကို သင်ပေးစေခဲ့သည်ဆို၏။ သို့သော် မြန်မာခြေလျင် စစ်သူရဲတို့၏ လက်ပန်းလက်ဝှေ့ပညာသည် ဤအမြောက်သူရဲတို့၏ လက်ပန်းပညာနှင့် စနစ်ချင်း အနည်း ငယ်မျှ ကွာခြားနေလျက် သတ်လိုက်တိုင်း အမြောက်သူရဲတို့က အနိုင်များသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် သင်းရီ၊ဆီကိုပဲ တပည့်ခံ၍ သွားသင်စေသောအခါ၌လည်း ကောင်းစွာ မသင် ပေးဘဲ ညှဉ်းဆဲလွတ်လိုက်ကြသည်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် မည်သူမျှ မသင်လိုကြ ဖြစ် နေရသည်ဟု ပြော၏။

ထို့ကြောင့် မိမိသည် အမြောက်သူရဲ အသားမည်းတို့ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် လက်ပန်းပညာကို အမြောက်သူရဲ အသားဖြူတို့ မရရှိ မပိုင်ဆိုင်သေးသည်နှင့်အမျှ မိမိ တပ်တွင်း၌ ငြိမ်းချမ်းမှု ရလိမ့်မည် မဟုတ်သောကြောင့် လက်ပန်းပညာကို ပိုင်ဆိုင်သော အသားမည်းတို့က ရန်မစစီမိုသောငှာ အသားဖြူတို့ကို လက်ပန်းပညာ သင်ပေးနိုင်ရန်အတွက် အမြဲတမ်း ခေါင်းကိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ယခုမူ ဘုရားသခင်ပိုမေးလိုက်သည့်အတွက် ကောင်းမြတ်နှင့် ဆုံစည်းရသောကြောင့် အမြောက်သူရဲ အသားမည်းတို့ကို ဖြောင်ကြေညာ၍ အသားဖြူတို့ကို လက်ပန်းရော လက်ဝှေ့ပါ သင်ပေးပါရန် ကောင်းမြတ်အား ဆရာတစ်ဆူအဖြစ် ရွေးချယ်ထားပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင်အားလည်း ဖြောင့်ခွင့်တောင်းပါမည်။ ကောင်းမြတ်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင်၏အထံ၌ ရိုးရိုး ခြေလျင်သူရဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း မိမိတို့ကမူ မိမိတို့ အမြောက်သူရဲများအတွက် လက်ပန်းလက်ဝှေ့ နည်းပြဆရာအဖြစ် နေ့စဉ် လာရောက်သင်ကြား ပေးပါရန် ပင့်ဖိတ်ထားမည်ပင် ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆို၏။

ကောင်းမြတ်သည် အမြောက် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ဟုတ်နိုင် မဟုတ်နိုင် တွေး၏။ ဤအမြောက်သူရဲတို့ကို ခြေလျင်သူရဲတို့က သတ်၍ မနိုင်နိုင်ဟု ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်ပါမည်လား၊ ဟုတ်လျှင် မိမိကကော နိုင်အောင် သတ်နိုင်ပါမည်လားဟု တွေး၏။ သတ်လုံးကိုင်လုံး၊ သတ်ပုံသတ်နည်း၊ သတ်မည့်သူအချင်းချင်း ရင်ဆိုင်နည်းမှအစ မိမိတို့နှင့် မတူသည်ကို ကောင်းမြတ်က သိလိုက် တွေ့လိုက်၏။ အချို့ အချက်အလက်တို့သည် ပိုလှသော်လည်း ရက်စက်လွန်းသောကြောင့် လက်ပန်းသတ်ရာ၌ မသုံးသော်လည်း လက်ဝှေ့သတ်ရာ၌ သုံးစွဲသည်ဖြစ်ရာ ကောင်းမြတ်အဖို့ တတ်ကျွမ်းလေ့လာပြီး ဖြစ်နေ၏။ အချို့အကွက်တို့မှာဟာနေလျက် အချို့သည် အကွက်သစ်များ ဖြစ်၏။

သူရဲ၏ လက်ပန်းသတ်နည်း၌ မိမိ မသိ၊ မမြင်ဖူးသေးသော အကွက်သစ်များ မည်မျှလောက် ပါပါမည်နည်းဟု ကောင်းမြတ်ရင်ထဲ၌ ပူပန်နေဆဲတွင်ပင် မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ရမည့် ‘အလီစပယ်’ ကို အမြောက် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါက ပြသောကြောင့် တွေ့နေရ၏။

‘အလီစပယ်မှာ လူမှ ဟုတ်ပါစ’ ဟု တွေးတောရင်း ကောင်းမြတ်က အကဲခတ်၏။ အလီစပယ်ကလည်း မိမိတို့၏ အမြောက်ဗိုလ်ကြီးနှင့်အတူ တွဲလာသူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် ကောင်ကလေးပဲဟု အလိုလို သိလိုက်၏။

ငဝတီ ဗိုလ်မှူးကြီး အထင်ကြီးလှတာ သည်ဖြုတ်လောက် ကောင်ကလေးတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ခါးကျိုးအောင် ကိုင်ဆောင်ပြီး အမှိုက်သရိုက် ကောက်ပစ်လိုက်သလို မျက်နှာဖြူတွေ များများရှိတဲ့ လူအုပ်ဘက်လှည့်ပြီး ပစ်ချပေးလိုက်မယ်ဟု တွေးရင်း ဖြစ်ပပ်စပ် ဖြစ်နေ၏။

အလီစပယ်က ဤသို့ တွေးမည်ဆိုကလည်း တွေးသင့်၏။ အလီစပယ်သည် ကောင်းမြတ် သတ်လာခဲ့ဖူးသော ဦးရင်ညို၏ ကိုယ်လုံး နှစ်ဆခန့်မျှ ရှိ၏။ ဦးရင်ညို ကဲ့သို့ ကျစ်လျစ်ဟန် မပေါက်သော်လည်း အလီစပယ်၏ ကိုယ်သည် အသားစိုင် အသား ခဲကြီးများ ဟုတ်ဟန်မတူ၊ ထုသား၊ တောသား၊ ရနေသော အကြောရွတ်ကြီးများ ဖြစ်နေ ဟန်ရှိ၏။ ဗိုက်ကြီး အတော်ရွဲနေပုံ ရသည်မှတစ်ပါး အားလုံး သန်မာပုံပေါက်၏။ မျက်နှာ၊ လည်ကုပ်၊ ကိုယ်လက်ခြေတံ အားလုံးလိုလို ကြံ့ကြီးကို ကြည့်နေရာကဲ့သို့ အရွတ်ကြီး၊ အရေကြီးများ ပတ်လည် တွဲရွဲကျနေ၏။ မျက်နှာ၌လည်း အပူအထစ်ကြီး များ အကန့်လိုက်၊ အကွက်လိုက် ရာဇမတ်ကွက် ရိုက်ထားဘိသို့ ရှိ၏။ ထူရှည် ကျယ် ပြန့်လှသော နှုတ်ခမ်းသားကြီးများ ကြမ်းထော်နေ၏။ အလယ်၌ ပုနေသော နှာခေါင်း ကောက်ကျေးကြီးသည် လင်းတ၏ နှုတ်သီးကြီးနှင့် တူလှ၏။ သေးငယ် ပြူးကြောင် သော မျက်လုံး နှစ်ဖက်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံ ပြ၏။ သူသည် ကောက်ကျစ်ဟန် ဖြင့် ပြူးလျက် “အား-ကျုပ်တို့ ဗိုလ်ကြီးက သိပ်နောက်ကျတာကိုး၊ ကြွပါ၊ ကြွပါ၊ ဟိုမောင်ရင်လား လက်ပန်းသတ်မည်သူ” ဟု အသံဝင်နေသည်နှင့်တူသော လူကောင်းနှင့် မလိုက်အောင် တိမ်၍ကွဲသောအသံဖြင့် မေး၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါက ထိုသူရှိရာသို့ သွားပြီး မိမိ ပြောလိုသည်ကိုသာ ပြော၏။

“မှန်းစမ်း၊ ခင်ဗျားကိုယ်နဲ့ ကျုပ်ကိုယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ပိုထွက်နေတဲ့ ခင်ဗျား အသားတွေကို လှီးပြီး ခင်ဗျားခေါင်းပေါ်က ပြန်ဆက်၊ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကိုယ်နဲ့ ကျုပ်ကိုယ်၊ အလေးချိန်ချင်းအတူတူလောက်ပဲ ရတယ် ရတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ ပြောသည့် စကားကို အလီစပယ်လည်း နားမလည်၊ ကောင်းမြတ်လည်း နားမလည်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် သိ၏။ မိမိ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို မြန်မာတို့၏ သုံးလေးလံမျှ လွင့်မြောက်သွားအောင် ကိုင် ပစ်လိုက်နိုင်သော ကောင်းမြတ်သည် အလီစပယ်ကိုလည်း ကိုင်ပစ်လိုက်နိုင်ပေလိမ့်မည် ဟု တွေးတော တွက်ဆလျက် ပြောခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အလီစပယ်ကလည်း ကောင်းမြတ် ကို ခါးကျိုးအောင် မြေကြီးနှင့် ကိုင်ဆောင့်လိုက်ပြီးနောက် မီးခိုးကောင်းစွာ မလိုက်သည့် ဆေးလိပ်ကို ချိုးလွင့်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ လွင့်ပစ်ရန် စိတ်ကူးနေသည်ကို ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါကလည်း မသိရှာခဲ့။

မကြာမီ ကောင်းမြတ်တို့ လက်ပန်းသတ်ကြမည့် ဝါး ရာဇမတ် ကာထားသော သံအထုခင်းထားသည့် နေရာအတွင်းသို့ ဦးအလီစပယ် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒိုင် လုပ်မည့်သူမှာ ဦးအလီစပယ်၏တပည့် အမူခိုဖြစ်၏။

အမူခိုသည် ရာဇမတ်ကွက်များအတွင်းသို့ ဦးအလီစပယ်ဝင်လာသည်နှင့် ဦးအလီ

စပယ်၏ ခြေထောက်အောက်မှ မြေမှုန့်ကို ယူလျက် မိမိနဖူးသို့ သုတ်လိုက်ပြီးနောက် အရိုအသေပြု၏။ ထို့နောက် 'မိမိသည် မလွဲသာ၍ ဒိုင်လုပ်ရပါသည်။ တာဝန်ကြောင့် မိမိ ပြောဆိုခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ' ဟု ပြော၏။

ထို့နောက် ဒိုင်လုပ်သူ အမှုခိုက် မိမိနှင့် သက်တူရွယ်တူမျှလောက်ရှိသော 'အလီ စပယ်' အား 'အခု ငါတို့ အမြောက်သူရဲ ပရိသတ်ကြီးရဲ့ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ မြင်နေရသည့် မာမူကြီး ဦးအလီစပယ်ကိုတော့ အမြောက်သူရဲတွေ အကုန်လုံးက သိပြီးဖြစ်သည့် အတွက် အထူးပြောပြနေရန် အကြောင်းမရှိပါ' စသည်ဖြင့် စကားပလ္လင်ခံပြီးနောက် 'မိမိ မိတ်ဆက်ပေးသည်ထက် မာမူကြီး ဦးအလီစပယ် ကိုယ်ငိုငိုက ငါတို့ရဲ့ အမြောက်သူရဲများကို နှုတ်ခွန်းဆက်ပါလိမ့်မယ်' ဟု အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ဦးအလီစပယ်မှာ အထက်ပိုင်း၌ ဗလာကျင်းနေသော်လည်း လည်ပင်း၌ ယက်ဖျင်တစ်ထည်ကို စွယ်စုံတင်ထား၏။ ခါး၌ လုံကွင်းကို ချည်ထား၏။ သူသည် အလွန် ရိုကျိုးသော အမူအရာဖြင့် အဆင့်ဆင့် ပိုင်းထိုင်နေကြသော ပရိသတ်ကို တစ်ပတ်ပြည့်အောင် လှည့်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်၏။ ထို့နောက် ခါးမှ လုံကွင်းကို ချွတ်ချ၏။ ခါးပတ်လည်၌ အရက်လုံရုံမျှ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုတ်ထားသော ဖျင်စမှတစ်ပါး ကြည့်မကောင်းရှုမကောင်း ကြောက်မက်ဖွယ် ဝိုက်ချွဲကြီးနှင့် ဖြစ်နေသော ကိုယ်လုံးကြီးကို မြင်ကြရသောအခါ ပရိသတ်က ကောင်းချီးပေးလိုက်ကြ၏။

ဦးအလီစပယ်သည် ခေါင်းတုံးနှင့်၊ နှုတ်ခမ်းဂွမ်းပါးပါးနှင့် သို့သော် မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်နှင့် မည်းမည်းပြောင်ပြောင် ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် ဖြစ်၏။ သူသည် လူကောင်ကြီးသလောက် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ပုံရလျက် မျက်နှာကြီးကလည်း ရင့်ထော်ထူအမ်းသလောက် ကောက်ကျစ်ပါးနပ်သော အသွင်ကို ဆောင်၏။

သူသည် မိမိကို အားပေးဆူညံနေသည့် လူအုပ်ကြီးအား လက်ပမ်းပေါက် တဖြောင်းဖြောင်း မြည်သံပေး၍ ငြိမ်သက်စေ၏။ ထို့နောက် မိမိလက်ပမ်းပေါက် ခတ်သံ၏ ငါးပုံတစ်ပုံမျှသာ ကျယ်သောအသံကွဲဖြင့် ဟန်ပါပါအော်၍ ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်တို့ အစုလားလူမျိုးများဟာ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး။ ဒါပေသိ”

ဦးအလီစပယ်သည် စကားကိုရပ်လျက် ခြေထောက်ကြီး နှစ်ချောင်းမှ အသားမြောင်းကြီးများကို တဆတ်ဆတ် လှုပ်ပြလိုက်ရာ ပရိသတ်တို့၏ ကောင်းချီးသံသည် ဝေါခနဲကောင်းကင်သို့ လွင့်ပျံသွား၏။ ဦးအလီစပယ်၏ ခြေနှစ်ချောင်းတွင် ထိုးကွင်း အကွက်ကြီးများ အထင်းသား ရှိနေကြသည်။

ပျော်တတ်ဟန်ရှိသော ဦးစလီစပယ်သည် ပရိသတ်အငြိမ်ကို စောင့်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနှင့် လှုပ်ရှားမှုကို စပြန်၏။

“အစ္စလာမ် အပြင်ထွက်တယ်လို့
 စဉ်အဆက် ရိုးစေ
 အရှင်အတွက် အကျိုးဖွေမည်
 မျိုးတတွေ မိုက်မှား
 မည်းနက်နက် ထိုးမင်ကြောင်ကို
 ဆိုးချင်အောင် ပြုရက်လေ အား
 ရွှေကျမ်းမြတ် ကိုရအန်မှာ
 မဆိုပြန်ပါလား
 နဂိုရ်ဟန် မှန်တရားရယ်နဲ့
 စံစကား ဖွေရာ
 အရှင်သခင် အများအတွက်
 ကိုယ့်အသက် ဘေးကြိုသည့်အခါ
 ကျူးလွန်ခွင့် ပြုအရာ
 ယခုဟာ ပါချည့်ပ
 ဩော်... ကျူးလွန်ခွင့်ပြုအရာ
 ယခု ဟောဒီ ထိုးမင်ကြောင်ထိုးသာဟာ ပါချည့်ပ
 ဘာမသိ အစ္စလာမ်
 ရှင်းပြဖို့ရန်
 ဇောက်ထိုးကြီး ဂျပာန်မှာ
 မောင်နေရန် လိုဘူးပလေး။ ။

သိချင်းအဆုံး၌ ကောင်းချီးပေးသံများ ပေါ်လာကြပြန်၏။ ဦးအလီစပယ်သည် အစ္စလာမ်ဘာသာတရားတော် ကိုရန် ရွှေကျမ်းမြတ်၌ အရှင်သခင်အတွက် ဆောင်ရွက် ပေးရ၍ဖြစ်စေ၊ ဝေနေယျသတ္တဝါအများ လူသားတို့အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးရ၍ ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ အသက်ဘေးကို လုရသည့်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်စေ အချို့သော ပညတ်ချက် တွေကို ကျူးလွန်မိပါက အပြစ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ‘ကိုရန်’ ရွှေကျမ်းတော်မြတ်၌ ပါဝင် ကြောင်း၊ ဂျပာန်ဟုခေါ်သော ငရဲဒဏ်ကြီးထဲသို့ ဇောက်ထိုးမကျနိုင်ပါကြောင်းဟူသည်တို့ကို ရှင်းပြပြီးလျှင် မိမိတို့သည် မိမိတို့ မှီခိုရောက်ရှိနေရသည့် မြန်မာပြည်နှင့် မြန်မာဘုရင် အကျိုးအတွက် တောင်ငူမင်းဆက်က စပြီး မျိုးရိုးမပျက် ထမ်းရွက်ခဲ့ပါကြောင်း၊ သို့အတွက် မြန်မာဆိုလျှင် တစ်မြေတည်းနေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်နေရသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ချစ်ခင်မိရကြောင်း၊ သို့သော် အထက်လူကြီးများ၏ စေခိုင်းချက်အရ ပျော်စေမြူးစေ ကျေနပ်

စေဟူသည့် သဘောဖြင့် မလွဲမရှောင်သာ အပျော်သတ်၊ သတ်ပြရမည့်အကြောင်းတို့ကို ပြောပြအဆုံးသတ်၏။

ထို့နောက် ရာဇမတ် ကာထားသည့် မြေပိုင်းဝင်းအတွင်းသို့ ကောင်းမြတ် ဝင်ရ ပြန်၏။ ကောင်းမြတ် ဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ အသားဖြူများ၏ လက်ခုပ်သံ မျှလောက်သာ ကြားရ၏။ အသားမည်းများက အားမပေးလိုကြ။ အချို့သာလျှင် နောက် ပြောင်သည့်သဘောဖြင့် အသံမျိုးစုံပြုကြကာ ရောနှောလက်ခုပ်တီးကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည် ယောင်ကို ပြင်ပတ်၍ ကျစ်ကျစ်ထုံးလျက် မဲဖျင်ပိုင်း အောက်ပိုးကျိုက်နှင့် မြန်မာပီပီပင် ရှိနေ၏။ အလီစပယ်နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် အရပ်မှတစ်ပါး အလီစပယ်၏ ကိုယ်တစ်ခြမ်း စာလောက်မျှ ရှိ၏။

ဒိုင်လုပ်သူ အမူခိုက ကောင်းမြတ်ကို မိမိတို့အမြောက်သူရဲ ပရိသတ်များနှင့် သရော် တော်တော် မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ကောင်းမြတ်သည် အကောင်ငယ်သော်လည်း ခေသူမဟုတ်။ မိမိတို့၏ အကြီး အက်များ ဖြစ်နေကြသည့် မျက်နှာဖြူသွေးသောက်ကြီးများ ဗိုလ်ကြီးများက လေးစား အထင်ကြီးခြင်း ခံရသည့် မြန်မာလူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမြန်မာ လူ စွမ်းကောင်းသည် မိမိတို့ အမြောက်သူရဲများကိုပင် လက်ပန်းလက်ဝှေ့ ပညာသင်ပေးရ မည့် ဆရာဖြစ်ချင်လျှင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိတို့သည် တပည့် ခံကြရန် စောင့်ကြိုရင်း မိမိတို့၏ဆရာ မာမူကြီး ဦးအလီစပယ်အား မမြင်ရဲ မရှုရအောင် မည်ကဲ့သို့ အနိုင်သတ်သွားမည်ကို စိတ်တင်း၍ ကြည့်ကြပါစို့’ ဟု အတည်ပေါက်ဖြင့် ခန့်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ပန်းသတ်မည့်သူများကို ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေးလိုက် ၏။

ထို့နောက် လက်ပန်းသတ်ရာ၌ မကျူးလွန်ရမည့် စည်းကမ်းများကို သိပါရဲ့လား ဟု မေးလျက် ပြောပြ၏။ အမူခို ပြောပြသည့် စည်းကမ်းများမှာ ကောင်းမြတ်အတွက် စည်းကမ်းအသစ် ဖြစ်နေ၏။

မျက်လုံးမနှိုက်ရ၊ ဆံပင်မဆွဲရ၊ အမွှေးကလေးများကို မနတ်ရ၊ ကလိမထိုးရ၊ သွားဖြင့် မကိုက်ရ၊ လက်သည်းဖြင့်မကုတ်ရ၊ လက်သီးဖြင့်မထိုးရ၊ ဒူးတစ်ဖက်၊ တံတောင် တစ်ဖက်တည်းနှင့် မထောင်းရ၊ မတိုက်ရ၊ ဖနောင့်တစ်ဖက်၊ ခြေထောက်တစ်ဖက်တည်း ဖြင့် မပေါက်ရ မကန်ရ၊ ဆီးအိမ်ပတ်လည်တွင် မထူမထောင်း မကန် မကိုက် မတိုက်ရ၊ စအိုထဲသို့ လက်မနှိုက်ရ၊ လက်ချောင်း ခြေချောင်းကလေးများကို မချိုးရ၊ နားရွက်ကို မဆုတ်ဖြေရ စသည်တို့ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အရှုံးပေးသော်လည်းကောင်း၊ ဆက်လက် မသတ် နိုင်သော်လျှင် လည်းကောင်း၊ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး မမြေ့ထိလျှင်သော် လည်းကောင်း ရှုံး သည်။ ထိုသို့မဟုတ်က မရှုံး၊ ဒိုင်ပြုလုပ်သူသည် ခွဲပေးရန် သင့်သည်ဟု ထင်သောအခါ

၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးဦးက မတရားပြုလုပ်နေသည်ဟု ထင်သောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ယောက်က အရှုံးပေးသည့်အခါ၌ လည်းကောင်း၊ လူချင်း ခွဲပေး ဖြန့်ပေး မည်။ အားလုံး ဒိုင်၏အဆုံးအဖြတ်ပေါ်၌ တည်သည်ဟုလည်း ပြောပြ၏။

ဤတွင် ပွဲကျောင်းသား ပီသသော ကောင်းမြတ်က မိမိတို့၏ စည်းကမ်းနှင့် စည်းကမ်းချက် မတူသောကြောင့် ပြုလုပ်ခွင့်ရှိသည်တို့ကိုလည်း ပြောပြပါဦးဟုမေးရာ ယခု ပြောသည့်အချက်များက လွတ်လျှင် ဘာမဆို ပြုနိုင်သည်ဟု ပြောပြ၏။

သို့သော် ကောင်းမြတ်အဖို့ ကောင်းစွာ နားမရှင်း။ မိမိတို့ မြန်မာလက်ပန်းသတ် ကြရာ၌ ခါးကို ဖက်နိုင်သည်။ လက်ချင်း လက်ချင်း ကိုင်နိုင်သည်။ ခြေထောက်ကို ခြေထောက်ချင်း ချိတ်နိုင်သည်။ လူလုံးကို ဖက်၍ လဲအောင်သတ်နိုင်သည်။ အခြားထိုး ခြင်း၊ ရိုက်ခြင်း၊ ကန်ကျောက်ခြင်း လုံးဝမပြုရ။ ယခု မိမိ ဓေတ္တမြင်ခဲ့ရရာ၌ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် လက်မောင်း လက်ရုံးတို့ဖြင့် ရိုက်ကြသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ စုံခူး ဖြင့် တိုက်ခြင်း၊ စုံခဲဖြင့် ကန်ကြောက်ခြင်းတို့ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သို့ ပြုနိုင်သည်၊ မည်သို့ မပြုနိုင် စသည်တို့ကို ဝေခွဲ၍ မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထပ်၍ ရှင်းမပြဘဲ ပွဲစရန်အတွက် မျက်နှာချင်းဆိုင်စေသောကြောင့် ယောင်တောင်တောင် ဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ရပ်လိုက်ရ၏။

ဤတွင် ဦးအလီစပယ်က ကောင်းမြတ်ကို ပြီးကြည့်နေရာမှ မိမိ၏လက်ကို တံတွေး ဆွတ်ပြီးလျှင် ကောင်းမြတ်၏ နားရွက်ကို ကိုင်လိုက်၏။

“ဒါတော့ မြန်မာ့ထုံးတမ်းစဉ်လာပဲ” ဟု ကောင်းမြတ်က သိလျက် မိမိကလည်း လက်ကို တံတွေးဆွတ်ပြီးလျှင် ဦးအလီစပယ်၏နားရွက်ကို ပြန်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အမှောင်တုံ တုံလိုက်၏။ ဤတွင် ဒိုင်ဖြစ်သူ အမူခိုက နှစ်ယောက်လုံးကို နောက်သို့ လက်တစ်ကမ်း စာ ဆုတ်စေကြပြီးနောက် ဘေးသို့ တိမ်းဖယ်နေခြင်းဖြင့် စသတ်နိုင်ကြရန် အချက်ပေး လိုက်၏။

စသည်နှင့် ဦးအလီစပယ်သည် ကောင်းမြတ်ရှိရာသို့ ဇွတ်ဝင်တိုးကာ ကောင်းမြတ် ၏ လည်ကုပ်ကို မိမိ၏လက်ဖျံဖြင့် ရိုက်ရိုက်ဆွဲဆွဲ ဆွဲယူလိုက်၏။ ဤတွင် ကောင်းမြတ် သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဝင်လာသော ဦးအလီစပယ်၏ လက်အား ခေါင်းငုံ့၍ ရှောင်လိုက်ပြီး နောက် ထိုလက် မိမိ၏ ခေါင်းပေါ်မှ လွန်သွားသည်နှင့် အလိုက်သင့် မျှောမမ်းလိုက်ပြီး လျှင် ဘေးသို့ တစ်ကွက်တိမ်းလိုက်ကာ သူ့အရိုန်နှင့်သူ အားလွန်စေ၍ ပခုံးဖြင့် ထမ်း လျက် ပေါက်ချလိုက်၏။

ဦးအလီစပယ်သည် လေထဲ၌ နှစ်လံလောက်လွင့်ပြီးမှ မြေပေါ်သို့ကျ၏။ ဗိုလ်မှူး အလက်ဇင်ဒါနှင့် အသားဖြူအချို့၏ လက်ခုပ်သံများ ပေါ်လာကြသော်လည်း ကောင်းမြတ် ကို အထင်မကြီးသူနှင့် အသားမည်းတစ်အုပ်လုံးတို့က အံ့ဩလွန်းသောကြောင့် ကြောင်

နေကြ၏။ သူတို့သည် ဤမျှကြီးမားသောလူကြီးအား ဤအကောင်ငယ်ကလေးက အလွယ် ကိုင်ပစ်လိုက်နိုင်ခြင်းကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရပါလျက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

ဦးအလီစပယ်ကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်နေ၏။ ထိုစဉ် ကောင်းမြတ်က နောက်နှစ်ကြိမ် တိုင်မျှ ဆွဲကိုင်ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ဆင်ကြီးအား ကျားနက်တစ်ကောင်က တိုက်ခိုက်သော လျင်မြန်မှုမျိုးဖြင့် သတ်ပုတ်လျက်ရှိရာ ဗိုလ်ကြီး အလက်ဇင်ဒါမှတစ်ပါး အားလုံး အံ့အား သင့်နေကြ၏။ အံ့အားသင့်လောက်အောင်လည်း မြင်နေကြရ၏။ ကြီးမားထွားကျိုင်းလှ သော အလီစပယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မီးဖိုပေါ်၌ အကင်ခံနေရသော မုန့်လေပွေကဲ့သို့ ကားခနဲ မြောက်ခနဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လာလျက် လူတွေ နေရာ ရှုခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါကိုယ်တိုင် နေရာမှ ထလိုက်ကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူအုပ်အပြင်သို့ တိုးထွက်သွား၏။

ဤသည်တို့ကို ရှက်ခြင်းဖြင့် ရောလျက် သုံးကြိမ်တိုင်မျှ လေထဲသို့ မြောက်၍ ဦးစောက်ကျွမ်းပြန် ကျနေရသော အလီစပယ်မှတစ်ပါး ကောင်းမြတ်အပါအဝင် အားလုံး က သိ၏။ အာရုံသည် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ ထွက်သွားရာသို့ ပါသွားကြ၏။ ပြန် ဝင်လာသောအခါ၌ ကိုယ်ရံတော်အချို့နှင့်အတူ ကောင်းတုံစစ်သူကြီးမှူး ဗလမင်းထင် ကိုယ်တိုင် ပါလာလေပြီ။

ဗလမင်းထင်သည် အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်အား ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ‘ဖက်လဲတကင်း’ နှုတ်ဆက်နေသည်ကို တွေ့နေရ၏။ ထိုစဉ် ကောင်းမြတ် ကိုယ်လုံးသည် ဆတ်ခနဲ တုန် သွားလျက် လန့်အော်မိရ၏။

အလီစပယ်သည် လဲနေရာမှ ကောင်းမြတ်၏ မြေကျင်းဝတ်ကို ကိုင်လျက် အကြော တစ်နေရာအား လက်ဖြင့် အမိအရနှိပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“သည်လို နှိပ်နိုင်သလား။ သည်လိုကော နှိပ်နိုင်သလား။”

ဒိုင်ဖြစ်သူ အမူခိုက် မကြားသလို မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေဆဲ၌ပင် ကောင်းမြတ် သည် ‘တုန်း’ ခနဲ လဲသွား၏။ ကောင်းမြတ် လဲသည်နှင့် အလီစပယ်က ကောင်းမြတ်၏ ‘ရင်ဘတ်’ ပေါ်သို့ ဝက်ဝံကြီး ခုန်တက်လိုက်သလို ခုန်တက်၏။ ထို့နောက် ကောင်းမြတ် ၏ ပါးစောင်နှစ်ဖက်ထဲသို့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းစီ ထိုးသွင်းလိုက်ကာ ပါးစပ်ကို ဆုပ်ဖြဲ လိုက်၏။

နာကျင်မှုကြောင့် အလီစပယ်၏ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကို အမှတ်မထင် ရိုက်ပုတ် မိလိုက်သဖြင့် လွတ်သွားသည်နှင့် ကောင်းမြတ်သည် အားနည်းသည့် လက်မောင်းတစ်ဖက် ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ဗန်ဒိုချုပ်နည်းအတိုင်း ဆွဲကိုင်ချုပ်ထား၏။ လှုပ်လိုက်တိုင်း ပခုံးမှနေ၍ လက်ဆစ်အားလုံး ပြုတ်တော့မည်ကဲ့သို့ နာကျင်လှရာ အလီစပယ်ကား မလှုပ် နိုင်တော့။

ဤတွင် ကောင်းမြတ်သည် ခေတ္တအနားယူလျက် မိမိပါးနှင့် သွားဖုံးတို့ စုတ်သွားသဖြင့် ထွက်ကျနေသော သွေးတို့ကို မြေပြင်သို့ထွေးချနေ၏။

အလွန်လျင်မြန်လှသော တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်မှုများဖြစ်ရကား ပရိသတ်သည် ချက်ချင်း ငြိမ်လျက် သတ်ပုတ်နေသူနှစ်ဦးအား စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ ကောင်းမြတ်က မခံချည့်သံဖြင့် ခိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။

“ခင်ဗျား ခိုင်ပြုပချေပြီး သည်လို ပါးစပ်ဆွဲဆုတ်သာကို ဘောက်မဲ့ ကြည့်နေရသာတုန်း။ လက်ပန်းသတ်သဟာ သင်းကလို ပြုနိုင်သလား။”

ခိုင်ဖြစ်သူ အမူခိုက် မထိတရီဖြင့် ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်၏။ ဤသို့ ပြုခြင်းဖြင့် မိမိအား စိတ်တိုလာပါက ကောင်းမြတ်သည် လက်ထဲ၌ ဖမ်းမိထားသော ဦးအလီစပယ် အပေါ်၌ အာရုံလျော့သွားသဖြင့် ဦးအလီက ရုန်းထွက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုထက် ကောင်းမြတ် ပို၍ မခံချည့်လာအောင် မိမိအား ပို၍ အာရုံစိုက်လာအောင် ပြုလုပ်နိုင်လျှင် ဦးအလီစပယ်အတွက် ပို၍ အခွင့်သာလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပြန်၏။

“ခိုင်ဆိုသာ မင်းလို စည်းကမ်းမှ မသိသေးတဲ့ နွားကျောင်းသားကပေးတွေကို မဖြောနဲ့ သတ်နေကျ လက်ပန်းသမားကြီးတွေထက် ပိုပြီး နားလည်လို့ ခိုင်လုပ်သာကွ။”

ဦးအလီစပယ်သည် ထိုစဉ်၌ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစား၏။ ကျန်သော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကောင်းမြတ်အား မိရာနေရာတို့ကို ကိုင်စမ်း၏။ ထိုသို့ ကိုင်လိုက်တိုင်း ကောင်းမြတ်၏ လက်နှစ်ဖက်တွင် ဖမ်းမိခြင်းခံနေရသော မိမိလက်တစ်ဖက်က ပြုတ်ထွက်တော့မည်ကဲ့သို့ နာကျင်ရာ ပါးစပ်ကြီးကိုဖြိုလျက် ရှုံ့မဲ့ရင်း မိမိ၏လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ရသည် ချည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် နာကျင်မှုသည် လျော့မသွား။ ထိုအခါ နာကျင်မှုမှ သက်သာစေရန် မိမိ၏ လွတ်နေသောလက်နှင့် မိမိ၏ပေါင်ကို အချက်မှန်မှန် ထုရိုက်နေရ၏။ ထိုထုရိုက်သံကား မုန့်ဆန်းထောင်းသကဲ့သို့ ‘အုန်းအုန်း’ မြည်သော ဟူ၏

“ဟုတ်သယ်၊ ကျုပ်က နွားကျောင်းသားပါပဲ။ သဟာကြောင့် မသိလို့မေးသာပဲ။ လက်ပန်းသတ်ရသာဟာ ပါးစပ်ကို ဆွဲဖြဲဆုတ်ပစ်နိုင်သာကို ကျုပ်တို့ မသိဘူး။ သည်လို ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့လူကိုလည်း အားလုံး ခေါင်းတခြား၊ ကိုယ်တခြား၊ ခြေတခြား၊ လက်တခြားစီ ဖြစ်ကုန်အောင် ကျုပ်က ဆွဲဖြဲဆုတ်ပစ်နိုင်သယ်ပေါ့။”

ကောင်းမြတ်စကားကို ဦးအလီစပယ်က ပို၍ ခံပြင်း၏။ ထိုကြောင့် လွတ်ထွက်ရန် ကြိုးစားမိရာ ပို၍ နာကျင်ရ၏။ ဦးအလီစပယ်သည် လွတ်ခနဲ အော်မိ၏။ ပရိသတ်တို့က ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ထိုတွင် ခိုင်ပြုနေသူ အမူခိုက် ကောင်းမြတ်ကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“မင်း လက်ဖျားကလေးတွေ လှန်ချိုးထားသယ် မဟုတ်လား၊ လွတ်လိုက်”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး မလွတ်နဲ့” မျက်နှာဖြူအချို့က ပိုင်းအော်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်ကို ထိပ်တုံးထဲသို့ သွင်းခဲ့သော စစ်သူရဲက အတော်ဝေးဝေးမှ လှမ်း အော်နေ၏။

“မာမူ့ ခြေထောက်ကို ဘိမာရိုး၊ ခူးခေါက်ကို ဘိမာရိုး”

ပရိသတ်က အနည်းငယ် ဆူပူလှုပ်ရှားလာ၏။ ကောင်းမြတ် ဒိုင်ဖြစ်သူ အမူဒို မြင်စေရန် မိမိ ကိုင်ထားသော ဦးအလီစပယ်၏ လက်ခုံနှင့် ဦးအလီ၏ တံတောင်ဆစ် ကို ဆွဲကိုင်ပြထား၏။

“ဒိုင်ဆိုသာ ကြက်စွဲတွေလို မျက်စိရှင်ရသယ်ဗျ၊ သည်လို သတ်နိုင်တမ်းမှန်းသိ ရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းနဲ့သတ်ရဲ့၊ ကျုပ်က ရိုးရိုးလက်ပန်း သတ်ရမယ် ထင်လို့ သိလား”

ကောင်းမြတ်က ပြောပြောဆိုဆို ဦးအလီစပယ်၏ တံတောင်ဆစ်ကို ကိုင်မြှောက် ၍ မိုင်းငင်သော ရစ်ခုံမှ ရစ်တံကို လှည့်သကဲ့သို့ လှည့်လိုက်ရာ ဦးအလီစပယ်သည် နက်ကျယ်သော အသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း လေထဲသို့ နှစ်ပတ်လောက် လည်သွားပြီး ဒိုင်ဖြစ်သူ အမူဒို၏ ရင်ဝသို့ ခေါင်းဖြင့် ဆောင့်မိရင်း အမူဒိုရော ဦးအလီစပယ်ပါ လဲ ကျသွား၏။

အလွန်စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် ဒိုင်ဖြစ်သူ အမူဒိုက ထလာနိုင်သော်လည်း ဦးအလီစပယ် ကမူ မထနိုင်တော့။

အမူဒိုက ထူမ၍ ပေးသည်ကိုပင် ဦးအလီစပယ်အဖို့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံး မလှုပ် နိုင်ဘဲ မိမိ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လျက် အလွန်နာကျင်နေဟန်မှာ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရနေသည့် မျောက်ဝဲကြီးကဲ့သို့ မြင်နေရ၏။

ကောင်းမြတ်က ငြိမ်ကြည့်နေရာမှ မိမိ ဤသို့ ပြုလုပ်မိသည်မှာ လက်ပန်းသတ် သော စည်းကမ်းအပြင်ဘက်မှ ပြုလုပ်လိုက်မိသည် ဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်နေ၏။ ဒိုင်ပြုသူက ပြောလေမလားဟု ဒိုင်၏မျက်နှာကို ကြည့်၏။ ဒိုင်ပြုသူ အမူဒိုသည် ဦးအလီစပယ်ကို တွဲထုထားရင်း မကျေနပ်သည့်မျက်နှာဖြင့် ကောင်းမြတ် ကြည့်၏။ သို့ကြည့်နေရာမှ တဖြည်း ဖြည်း ပြုံးယောင်ပြုပြီး ကောင်းမြတ်ကို အနီးသို့ လာရန်ခေါ်၏။

“အေး... မင်း နိုင်သယ်”

အမူဒိုက ကောင်းမြတ်လက်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အမြောက်မိုလ်ကြီးများ ချီးကျူးထားကြသည့်အတိုင်း အကယ်တော်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင် ကျုပ်တို့ရဲ့ အမြောက်တပ်က လက်ပန်းဆရာကြီးကိုပင် အောင် နိုင်သူ ဖြစ်ပါသယ် ခင်ဗျား”

ဤတွင် သြဘာသံကြီးများ ပေါ်လာ၏။ ကောင်းတုံစစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်က ကောင်းမြတ်ကို ခေါ်လျက် ဤလက်ပန်းပညာကို မည်သူ့ထံ မည်သည့်နေရာ၌ သင်ယူ

ခဲ့ကြောင်း မေး၏။ ကောင်းမြတ်က မိမိ ယခုပြုလုပ်ပြလိုက်သည်မှာ လက်ပန်းသတ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဗန်ဒိုနည်းဖြင့် ဦးအလီစပယ်၏ လက်မောင်းလက်ရုံးအဆစ်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့အရပ်၌ လက်ပန်းသတ်ကြလျှင် ဤသို့သော အပြုအမူတို့ကို မပြုလုပ်ရ၊ လက်ပန်းသတ်ခြင်းသက်သက်မျှ သတ်ကြရကြောင်း၊ ဤသို့ ပြုလုပ်ကြစတမ်းဆိုလျှင် မိမိအဖို့ ပို၍ လွယ်ကူကြောင်းတို့ကို ရှင်းပြပြီး မိမိတို့ဆရာမှာ မိမိတို့ ရွာသာယာ မြောက်ဖျားရှိ ပွဲကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကိုရင်ကြီးတို့ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောကြ၏။

ထိုစဉ် ဦးအလီ၏ နာကျင်မှုသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရာ ကောင်းမြတ်က မိမိ သက်သာအောင် ပြုပေးနိုင်ပါသည်ဟု ပြော၍ ဦးအလီစပယ်၏ လက်မောင်းရင်းကို ကိုင်လျက် နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေး၏။ ထိုသို့ ပြုပြင်ပေးရင်း ဦးအလီ၏ လက်တစ်ချောင်းလုံးကို မိမိသည် လက်မောင်းရင်း အဆစ်မှ ဆွဲဖြတ်ထားကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထိုသို့ ဖြုတ်ပြီးနောက် နေသားတကျ ပြန်၍ တပ်ဆင်မိသည်နှင့် အနည်းငယ်မျှ နာကျင်နေမည် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ပဟိုရ် နှစ်ပဟိုရ်ခန့်အတွင်း ပကတိ အကောင်းပြန်ဖြစ်နိုင်ကြောင်းလည်း ပြောပြ၏။

စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်က ကြည့်လိုသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ကောင်းမြတ်သည် မိမိတို့ သတ်ပွဲ၌ ဒိုင်လုပ်သူ အမှုခိုးအား ဖြုတ်ပြလိုပါသည်ဟု ပြောကြား၏။ ခွင့်ရသည်နှင့် အမှုခိုးနှင့် ကောင်းမြတ်တို့ ရင်ဆိုင်လျက် ရှိနေကြသည်။

ပရိသတ်က အသက်မရှူဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဦးအလီစပယ်သည် မိမိ လက်မောင်းကို အဝတ်ဖြင့် သိုင်းလျက် မြေဝိုင်း၏ ရှေ့ဆုံးမှ ထိုင်၍ကြည့်၏။

“ရောင်းရင်းကြီး၊ ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်ကို ဝင်သတ်ပ”

ကောင်းမြတ် ပြောစကားအရ အမှုခိုးသည် ကောင်းမြတ်၏ လည်ကုပ်ကို ဆွဲလျက် ခြေထောက်ချင်း ရိုက်လှဲရန် ကြိုးစား၏။ ထိုစဉ်၌ပင် ကောင်းမြတ်သည် အမှုခိုးရှိရာသို့ အလွယ်တကူ လည်ကုပ်လျှို၍ ဝင်၏။

အမှုခိုးက ဆွဲယူလိုက်သည်နှင့် အလိုက်သင့်ဝင်သွားရာမှ အမှုခိုး၏ ချိုင်းနှစ်ဖက်ကြားသို့ လက်ဝါးစောင်းနှစ်ခုဖြင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရိုက်ပင့်တင်လျက် အမှုခိုး၏ လက်ယာချိုင်းအကြားမှ ခေါင်းလျှိုဝင်ကာ ဘေးသို့ ရှောင်လိုက်၏။

အမှုခိုးသည် မျောက်ဝဲကြီးကဲ့သို့ ရှေ့သို့ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ကုန်းလျက် လက်နှစ်ဖက် တွဲလျားကျသွား၏။ နေရာ၌ ရပ်လျက် မလှုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကောင်းမြတ်က အမှုခိုး၏ ရှေ့သို့ လာရပ်ကာ ပြေး၍ကြည့်၏။ ထို့နောက် ဝိုင်းကြည့်နေကြသော အမြောက်သူရဲတို့ကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မသက်မသာ မျက်နှာဖြင့် ရှိနေသည့် အမှုခိုး၏ ပခုံးညှပ်ရိုးတစ်ဖက်ကို ကိုင်လျက် ‘ညောင်းရင်လည်း ထိုင်နေသေးရောပ’ ဟု ပြောရင်း ဖိလိုက်၏။

အမူခိုသည် အရပ်ကြီးပြတ် ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားရင်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံး တဆတ်ဆတ် လှုပ်လျက်ရှိ၏။

“ဪ... သည်ခြေထောက်တွေက သိပ်ညောင်းနေသယ် ထင်ပ”

ကောင်းမြတ်က အမူခို၏ ခူးတစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်၏။ အမူခို၏ ကိုယ်တစ်ခြမ်း သည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရမ်းသွားလျက် ပါးစပ်တစ်ဖက် ရွဲ့သွားပြီးလျှင် ထိုရွဲ့သွားသည်ဘက် မှ မျက်လုံးတစ်ဖက်လည်း ကျဉ်းသွား၏။ လည်တိုင်လည်း တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွား၏။

ဝိုင်းကြည့်နေကြသူတို့သည် တိတ်ဆိတ်လျက် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေကြ ၏။ မိမိတို့ရှေ့၌ အပြုစားခံရသကဲ့သို့ မရှုမလှ မြင်နေရသော အမူခိုကို ကြည့်ရင်း စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်က စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက် ၏။

“သည်ပညာဟာ အကြောကိုင်ပညာသက်သက်ပါ။ အကျွန် ပြည့်စုံအောင် မသင် ရသေးပါ။ အကျွန်ရောင်းရင်း စံတုတ်ဆိုရင် အကျွန်ထက် တတ်ပါသယ်။ လူတစ်ယောက် ကို ထိမိတိုင်မိသာနှင့် တစ်ခုခုဖြစ်အောင် ပြုစွမ်းနိုင်ပါသယ်။ အကျွန်က အသေအချာ ကိုင်ရမှ သာလောက်မျှ ဖြစ်ရုံ ပြုတတ်သာပါ။ သည့်နောက်လည်း ဘဝင်မြင့်သွားအောင် နှလုံးက လေကြောကို နှိပ်သာတစ်မျိုးပဲ တတ်ပါသယ်”

“အိမ်း... ကြည့်ရအောင် လုပ်သမ်းပါ့”

အားလုံး တအံ့တဩ ငေးမောငြိမ်သက်နေကြစဉ် စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်က အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ ရှေ့သို့ အားပြုကြည့်လျက် ပြော၏။

ကောင်းမြတ်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြု၍ မလှုပ်မယှက်နိုင်ဘဲ ယုန်ရွဲ့နေသော အမူခိုကို ပကတိအကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ခြေနှင့်လက်တို့ကို အလွယ်တကူ ပြန်နှိပ်၍ တည့် ပေး၏။ အမူခို အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသောအခါ “ဝရီး ခဏနေပါဦးလေ” ဟု ပြောလျက် အမူခို၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ ဆုပ်နယ်သကဲ့သို့ပြုရင်း ပြုံး ၍ ကြည့်၏။ အမူခို၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာလျက် ကောင်းမြတ် ၏ လက်အား ပုတ်ချလိုက်၏။ ဤတွင် ကောင်းမြတ်က စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်ဘက် သို့ လှည့်ကာပြုံးပြလိုက်ပြီးနောက် ဦးညွှတ်လျက် ပရိသတ်အတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်၏။

အမြောက်သူရဲတို့သည် အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်အနီးသို့ သွားရောက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကောင်းမြတ်ကို လိုက်ကြည့်ရာမှ မည်သို့မျှ မထူးခြားဘဲ မြေကွက်လပ် အလယ်၌ ရပ် နေသော အမူခိုအား ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြ၏။

“ဘဇာကြည့်နေကြသတန်း၊ မင်းရီ၊ ကြည့်စရာလား”

အမူခိုသည် မိမိအား ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသည့် အမြောက်သူရဲများကို ဝင့်ဝါစွာ ပြန်ကြည့်ရင်း မကျေမနပ် ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

ထိုနောက် မိမိအား အကဲခတ်လျက် ကြည့်နေသော ဗလမင်းထင်နှင့် မျက်စိဆုံမိ ကြသည်။ အမှုခိုသည် တစ်စုံတစ်ရာ သတိရလာသကဲ့သို့ စစ်သူကြီးရှိရာသို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်အေးအေး လျှောက်လာ၏။ အမှုခို၏ ဟန်ပန်သည် မိမိနှင့် တန်းတူ ငယ်ပေါင်းတစ် ယောက် ရှိရာသို့ အေးအေးလူလူ လာနေသကဲ့သို့ လာနေခြင်းဖြစ်၏။

“အတော်ပဲ။ အတော်ပဲ။ စစ်သူကြီးနဲ့ အခုလို ဆုံတုန်း သတိရတာကလေး ပြော ရဦးမယ်။ သည်မှာ ကျုပ်ရို၊ အမြောက်တပ်ကြီးကို အုပ်ချုပ်နေသည့် ဟောဟို မျက်နှာဖြူ အလက်ဇင်ဒါဆိုသာ ဘာတစ်ခုမှ ပြည့်ဝလှသူ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်းလိုလူမျိုးကို အမြောက် တပ်ကြီး အုပ်ချုပ်ခိုင်းထားသာတော့ စစ်သူကြီး အလွန်မှာသားပဲ။ ဘောက်မဲ့တုန်း ကျုပ် ပြောသာ နှလုံးတွေ ရဲ့လား။”

အမှုခိုကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသူများ တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာပျက်လာကြ၏။ မည်သို့ ပြုရမည်ကို မသိနိုင်တော့ဘဲ အရေးတကြီး စိုးရိမ်လှသော မျက်နှာတို့ဖြင့် ကောင်းမြတ် ရှိရာသို့ တစ်လှည့်၊ အမှုခို၏ မျက်နှာသို့ တစ်လှည့်၊ စစ်သူကြီး၏ မျက်နှာသို့ တစ်လှည့် ကြည့်ကြ၏။ အမှုခိုကမူ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်။ စစ်သူကြီး၏ရှေ့၌ ခြေနှစ်ချောင်းကို ခပ်ကားကားချ၍ ရပ်ကာ စစ်သူကြီးရှိရာ စစ်သူကြီး၏ ရှေ့၌ရှိသော မိမိညာခြေကို တနန့် နှန့် လှုပ်၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ခါး၌ ထောက်ထား၏။ ထို့နောက် ထိမထင်သော မျက်နှာ ဖြင့် စစ်သူကြီးကို ကြည့်လျက်ရှိ၏။

အမှုခို၏ အပြုအမူသည် အကယ်စင်စစ် ရယ်ဖွယ်ဖြစ်နေသော်လည်း မည်သူမျှ မရယ်နိုင်ကြ။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် ဖြမ်းသော မျက်နှာတို့ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြ ၏။ အထူးသဖြင့် ဦးအလိစပယ်နှင့် အမြောက်ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါတို့က ပို၍ မျက်နှာပျက်နေကြ၏။ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်ကမူ အလွန်သဘောကျသော မျက်နှာဖြင့် အမှုခိုကို လှမ်းကြည့်နေရင်း ကောင်းမြတ်ဘက်သို့ မလှည့်ဘဲ ပြော၏။

“ငါ မြန်မာပြည်ရောက်သာ မင်းအသက်ထက်တောင် ကြီးပြီ။ သည်လို အကြော ကိုင် ပညာမျိုးရှိသလိုဆိုသာ ကြားရုံပဲ ကြားဖူးသလဲ။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ မင်းရဲ့ ဘုန်းကြီး တယ်တော်ပါလားကွ။ ငါ မသေခင် ဖူးတွေ့သွားချင်စမ်းပါဘိ”

ထိုစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါ ကောင်းမြတ်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“မောင့်လူကို ပြန်လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး။ စစ်သူကြီးကို သည်လိုလုပ်နေသာ မကောင်း ပါဘူး။”

ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါတို့ စိုးရိမ်နေသည်ကို စစ်သူကြီးက မြင်နေရရာ “ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါသလဲ” ဟူသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ပြုံးလျက် လှမ်းကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် အမှုခိုက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် စစ်သူကြီးအား ကြည့်လျက် မေးပင့်လိုက်၏။

“သင်းရို၊ ဘာလုပ်ကြမလို့ သည်လို ဝိုင်းနေကြသာတုန်း။ နေစမ်းပါ သင်းရိုကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့။ ကျုပ်နဲ့ စကားပြောစမ်းပါ။ စစ်သူကြီးဆိုပြီး ဣန္ဒြေမရလိုက်သာ”

အမြောက်သူရဲတို့တပ်မှ အကြီးအကဲလုပ်သူများ ပို၍ မျက်နှာဖျက်ဖျက်လာကြ၏။ ဦးအလိစ်ပယ်ပင်လျှင် ကောင်းမြတ်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ဤတွင် ကောင်းမြတ်သည် နေရာမှ မသိမသာထလျက် အမူခို၏ နောက်ဘက်မှ အခြားတစ်ပါးသို့ ဖြတ်သွားတော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြတ်သွား၏။ အမူခိုကမူ ခြေထောက်အနန့်မပျက် ကောင်းမြတ်ကို မည်သို့မျှ ဂရုမစိုက်။

ဤတွင် ကောင်းမြတ်သည် ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်ကာ အမူခို၏ နောက်မှနေ၍ အမူခို ၏ လည်ကုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းပြီးလျှင် မိမိပန်းပေါ်မှ ဆွဲလျက် မြေကွက်လပ် အတွင်းသို့ ပေါက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် မြေပြင်ပေါ်၌ ခွေခွေဖခါက်ခေါက် ကျသွားသော အမူခို၏ လည်ပင်းကို ကိုင်လျက် ဆွဲယမ်းခါလိုက်သကဲ့သို့ပြု၏။ ထို့နောက် စစ်သူကြီး ဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးညွှတ်ပြီးလျှင် မိမိနေရာသို့ သွားရောက်ထိုင်၏။

ထိုအခါမှ အမူခိုသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထ၏။ မိမိအား ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသော သူတို့ကို အမှတ်မထင် ရှက်ကြောက်စွာကြည့်၏။ ထို့နောက် နာကျင်ဟန်ဖြင့် မြေကွက်လပ် ၏ နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာ၏။ ဤတွင်မှ ပရိသတ်က ကောင်းချီးဩဘာ ပေးလိုက်ကြ၏။ အမူခို၏ ခြေလှမ်းသည် တုန်ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပရိသတ်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်၏။

“ဘာကို ဩဘာပေးကြသနည်း၊ မိမိကိုလား၊ မိမိကိုဆိုလျှင် မိမိက ဘာစာ ပြုလုပ် မိ၍ပါနည်း”

အမူခိုသည် မည်သို့မျှ မတွေးတတ်ဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်က ပို၍ ပွဲကျဆူညံလာကြ၏။ ထိုစဉ် စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်က နေရာမှ ထရပ် လိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါနှင့်တကွ လူကြီးပိုင်းတို့က အားလုံး ထရပ်လိုက်ကြ ၏။ ထိုအခါ အမြောက်သူရဲအားလုံးတို့ကလည်း နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကြ၏။ စစ်သူကြီး သည် ကောင်းမြတ်ကို မိမိတပ်သို့ ယခုချက်ချင်း ပို့ပေးလိုက်ရန်နှင့် အမြောက်သူရဲများ အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေကြရန် ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇင်ဒါအား ပြောကြားပြီး ပြန်သွား၏။

အမြောက်သူရဲတို့ကား ပျော်ရွှင်ဆဲ၊ ဆူညံနေကြဆဲ။

အခန်း (၇)

ကောင်းမြတ်သည် အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်နေသကဲ့သို့ ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ကောင်းတုံခံမြို့ အနီးအပါးသို့ ရောက်လာရသည့် အချိန်ကစ၍ ကောင်းမြတ်၏အဖြစ်သည် လှည်းကြမ်းကြီးဖြင့် လမ်းကြမ်းကြီးကို မောင်းနှင်နေရသကဲ့သို့ တွေ့ကြုံနေရ၏။ ‘ဂျောင်း’ ခနဲ အနိမ့်သို့ ဆောင့်ကျလိုက်၊ ‘ဂျိမ်း’ ခနဲ အမြင့်သို့ ဆောင့်တက်လိုက်ဖြင့် မငြိမ်မသက် လှုပ်ရှားနေရ၏။ အထိုင်မကျနိုင်ဘဲ ရှိနေရ၏။ ယင်းအတွေ့အကြုံတို့၌ ယခု တွေ့ကြုံနေရသည့် အတွေ့အကြုံသည် ကောင်းမြတ်အဖို့ နှလုံးအလှုပ်ရှားရဆုံးသော အတွေ့အကြုံ ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်၏ ရှေ့၌ ကောင်းမြတ်နှင့် ငယ်စဉ်က ရန်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော စံလှကြီးသည် ခုံညားထည်ဝါစွာ ရပ်နေ၏။ ဤအနီးဝန်းကျင်၌ ရှိကြသောသူအားလုံးတို့သည် စံလှကြီးကို မော်၍မျှ မကြည့်ရဲကြ။ စံလှကြီးအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့လျှိုးကာ အလွန် ရိုသေစွာ ကျိုးကျိုးရိုရို ပြုကြရ၏။ စံလှကြီးကား ဘုန်းတန်ခိုးကြီးနှင့်လှလေပြီ။

စံလှကြီးအကြောင်းကို ရွာ၌ ကြားခဲ့ရစဉ်က ဤမျှ ကြီးကျယ်သော အကောင်ကြီးဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ကောင်းမြတ်က မတွေး။

ငယ်စဉ်ကစ၍ နေပြည်တော်သို့ ထွက်သွားသော စံလှကြီးသည် ယခု ကိုယ်တိုင်ရွာသို့ ပြန်ရောက်ကာ ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ လှည့်လျက် ကိုယ်တိုင် စစ်သူရဲများ ဆင်ဆိုနေသည်။ ရွာမင်း၊ ရွာခေါင်း၊ ကလန်၊ သံပျင်တို့ကိုပင် ကြိမ်းလားမောင်းလား ပြုလုပ်နေသည်ဟု ကြားရသည်။ မင်ကြောင်ထိုးပြီးသည်ဖြစ်စေ၊ မထိုးရသေးသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်ပြုပြီးသည်ဖြစ်စေ၊ မပြုရသေးသည်ဖြစ်စေ အရွယ်ရောက်ပြီး ကြီးကောင်ငင်သူမှန်သမျှ စစ်သူရဲ ပြုလုပ်ရမည်ဟု အထက်မှ မင်းမိန့်ကို ဆင့်ဆိုကာ စစ်သူရဲ လာရောက် စုဆောင်းနေသည်။ ဤမျှသာ ကြားခဲ့ သိခဲ့ရ၏။

ဤတွင် စစ်သူရဲ ပြုလုပ်ရမည့်အတူတူ ငယ်ငယ်က ရန်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ရသော စံလှကြီး အထံ၌တော့ အနိပ်စက်ခံရန် မဝင်၊ မလုပ်၊ အောင်တပ်မတော်ကြီးတည်ရှိရာ စစ်သူကြီး အထံသို့ သွား၍ စစ်သူကြီးကို တွေ့ဆုံလျက် မိမိကိုယ်ကို အပ်လိုက်မည်ဟု တပင်တပန်း ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု စစ်သူကြီးကိုယ်တိုင်က ယင်း၏ လက်အောက်ခံဖြစ်သော ဗိုလ်တစ်ယောက်ထံသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပို့ပေးလိုက်ရာ ထိုဗိုလ်သည် မိမိနှင့် ငယ်ရန်ဖက် ဖြစ်ခဲ့သော စံလှကြီး ဖြစ်နေ၏။ စံလှကြီး၏လက်အောက်၌ အကြပ်ငါးဆယ်၊ သွေးသောက် ဆယ်ယောက်၊ တပ်ဖျားငါးယောက်၊ ခြေလျှင်သူရဲငါးရာတို့ ရှိနေကြ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ခပ်စောစောကတည်းက တပ်မတော်ကြီးထံသို့ ဝင်ခဲ့လျှင် စံလှကြီးထက် ရာထူးအဆင့် မသာသည့်တိုင် စံလှကြီးနှင့် တန်းတူဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးလျက် နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်လာ ၏။ ကောင်းမြတ်သည် စံလှကြီးကို အမှတ်မထင် မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။ စံလှကြီး၏ ကိုယ်၌ ကောင်းတုံထည် ပိုးထည်ဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ရင်ခွဲအင်္ကျီ၊ ကောင်းတုံပိုးပန်း ထည် ပုဆိုးရှည်။

ဤပိုးထည်တို့ကို ကောင်းမြတ်သည် ယခု ကောင်းတုံသို့ ရောက်မှပင် မြင်ဖူးခဲ့ ရ၏။ တရုတ်ပြည်မှ လာရောက်ရောင်းချသည့် ပိုးထည်များဟု သိရ၏။ ထိုပိုးထည် တန်ဖိုး ကလည်း မနည်းလှရကား စံလှကြီးတို့ကဲ့သို့ ဗိုလ်အဆင့်ရှိသူများမှ ဝတ်နိုင်ပေလိမ့်မည် ဟု တွေးရင်း မိမိတို့ ရွာသူရွာသားများကို မျက်စိထဲ၌ မြင်လာ၏။

ယခင်က မိမိတို့ရွာသာယာ မြောက်ဖျား ဆယ်အိမ်စုဆီမှ စစ်သူရဲနှစ်ယောက်ကျ စီ ပို့ပေးရသည်ကို သတိရလာ၏။ စစ်သူရဲသာလျှင် ပေးရသည်မဟုတ်။ ထိုစစ်သူရဲ နှစ် ယောက် စစ်တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကိုင်ဆောင်ရန်အတွက် ဓားလွတ်၊ ဓား စူး လှံတို့ကိုအပြင် ကျွဲရေဖြင့် ပြုလုပ်သော ဒိုင်းတစ်ခုစီပါ စုဆောင်းလုပ်ကိုင်ပေးရ၏။ ထို့အပြင် စစ်သူရဲ တစ်ယောက် တစ်ယောက်အတွက် လွှာဖိနပ်တစ်ရုံ၊ ဆူးထွင်အပ်သုံးချောင်း၊ ရေဘူးတစ်ခု စီနှင့် ဆံစလယ် ပြုလုပ်ရန် အသားပိတ်သော အိတ်ရှည်တစ်ခုစီ ပေးရသေး၏။ ထို့ပြင် ထိုစစ်သူရဲတို့အတွက် တစ်ယောက် တစ်ယောက်လျှင် ဆန်တစ်တင်းနှင့် ငွေသားငါးကျပ် ကျစီ၊ ထိုစစ်သားစစ်မြေမှ ပြန်မလာသေးသမျှ ထောက်ပံ့နေကြရ၏။ ယင်းသို့ လစဉ် ထောက်ပံ့ပေးပို့နေရသည့် ဆန်များ ငွေများသည် အကယ်ပင် စစ်သူရဲတို့ရှိရာသို့ ရောက် ခဲ့ပါရဲ့လား။

အကြောင်းမူ ထိုပို့သမျှတို့ကို စစ်ဗိုလ်တို့က စစ်သူရဲတို့အား ခွဲဝေပေးပိုင်ခွင့်ရှိ နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခုမူ ထိုထက်ပင် အကြပ်၊ သွေးသောက်၊ တပ်ဖျား၊ ဗိုလ် ဆိုသူတို့အတွက် ပို၍ အခွင့်အလမ်း ကောင်းလှ၏။ ခုတလော မိမိတို့ ရပ်ရွာ၌ စစ်သူရဲ များ စုဆောင်းပေးရေး၊ ထောက်ပံ့ရေးအတွက် ဆယ်အိမ်နှစ်ယောက်နှုန်း၊ အတွက်ကျမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ သူ့ဆယ်အိမ် ငါးဆယ်အိမ်က ပို၍များများရအောင် မျက်နှာအားရ စုဆောင်း

ပေးနေကြ၏။ ထိုပြင် စစ်သားတစ်ယောက်လျှင် အိမ်ထောင် နှစ်အိမ်ထောင်တို့က လစဉ် ထောက်ပံ့နေကြရလျက် သွေးသောက်ကြီးတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ခုနစ်အိမ်ထောင် တို့က လစဉ် ထောက်ပံ့နေရ၏။

ဤသို့ ထောက်ပံ့နေရသည့်အတွက် ယခု စစ်ဖြစ်နေသည့်အတောအတွင်း၌ မိမိ တို့ရွာတွင် အတော်ကျပ်တည်း ဆင်းရဲလာကြရ၏။ စားရေးဝတ်ရေး ချို့တဲ့လာကုန်ကြ၏။ ရပ်သူ ရွာသားတို့ ကျပ်တည်းနေကြရသမျှ သည်လိုနေရာမျိုးတွင် စံလှကြီးကဲ့သို့သော သူမျိုးက လုံးပန်း ပုဆိုးရှည်ကြီး တလွှားလွှားဖြင့် ဝင်ကြားနေနိုင်ပေသည်။ ကောင်းမြတ် သည် စံလှကြီးအား မုန်းတီးသောမျက်နှာဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် မျက်လွှာလှန်ကြည့်၏။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး။ ငါကိုယ်တိုင် ဟိုမှာ ရောက်လာပြီး စစ်သူရဲတွေ စုနေ ပါရက်နဲ့ ဘောက်မဲ့ ငါ့ဆီမှာ စစ်သူရဲအဖြစ်မဝင်ဘဲ သာလောက် ဝေးသည့်နေရာ တကူး တကန့်လာပြီး စစ်သူရဲ ပြုလုပ်ရသာလဲ”

ကောင်းမြတ်က မျက်လွှာတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ သူ့နေရာ သူ့အာဏာ စက်အောက်သို့ ရောက်နေသဖြင့် စောင့်နေရသော်လည်း စံလှကို ရင်ထဲဝမ်းထဲမှ နည်း နည်းကလေးမျှ လေးစားရုံသေ၍ မရ။ ငယ်ငယ်ကကဲ့သို့ သူ့လိုငါလို အရပ်သားတစ်ယောက် အနေဖြင့် တွေ့ပစ်လိုက်ချင်စမ်းသောစိတ်တွေ ပေါက်နေ၏။

ဤသို့သောစိတ်မျိုး ပေါက်လာသည်နှင့် မည်သို့မျှ ဖြစ်မလာနိုင်သည်ကို သိရကာ သည်ကဲ့သို့ စံလှကြီးလက်အောက်သို့ ကျရောက်ရလေအောင် ဖန်တီးသူသည် မျက်နှာဖြူ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ် ပြောသကဲ့သို့ စစ်လိုလားနေသော ဘုရင်ညစ် ဘုရင်ဆိုးကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ မသိရသေးသော မိမိတို့ဘုရင် ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရား ကြီးဆိုသူကို စိတ်နာကြည်းလာ၏။ ယင်းသို့ နာကြည်းလာသည်နှင့်အမျှ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ် ပြောပြသည့် စကားလုံးများထဲကို နားထဲ၌ ကြားယောင်လာရ၏။

“လူတွေဟာ လူမဆန်ကြတော့ဘူးကွ။ လူ့သိက္ခာတွေ အားလုံးပျက်ပြီး အလွန် စိတ်ထားသေးသိမ်တဲ့ အကောင်တွေချည်း ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ သူတို့ဟာ တွေ့ရာလူဆီ မှာ သနားကရုဏာတွေကို တောင်းခံပြီး ဘာမဆို လိုက်လျောခေါင်းညိတ်ပြုဖို့ အမြဲအသင့် ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့မှာ စေတနာ မေတ္တာနဲ့ မှန်ရာကို ပြုရုံပြောရုံတဲ့ သတ္တိတွေ ပြောင် တလင်း ခါကုန်ကြပြီ။

“မြန်မာလူမျိုးတွေ မှန်ရာမပြောဝံ့၊ မှန်ရာမလုပ်ဝံ့၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ကြည့်ပြီး စိတ်ပျော့ စိတ်ညံ့တွေနဲ့ အလိုက်သင့် အလျားသင့်နေသည့် အကျင့်တွေ ရောဂါဆိုးစွဲသလို တစ်မျိုးလုံး စွဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြမှာ။ ငါတော့ မင်းရဲ့ မြန်မာတွေအစား ရင်လေးလွန်းလို့ကွာ”

အဘိုးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အလွန်စိတ်ပေါက်စွာ ဆန်အရက်ခွက် မော့ ချလိုက်သည်ကိုပင် ကောင်းမြတ်၏ မျက်စိထဲ၌ ထင်မြင်လာ၏။ ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာ

၌ သွေးဖျန်းခနဲ နီလာ၏။ “ငါ အဘိုးပြောသည့် လူညံ လူပျောမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။ လူ ပျောမျိုး မဖြစ်စေရဘူး” ဟု မိမိကိုယ်မိမိ အားတင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိမိအား အကဲခတ်သော မျက်လုံးဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြည့်နေသေးသော စံလှကြီးမျက်နှာကို ရဲတင်းစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ် ခင်ဗျားလက်အောက်မှာ မလုပ်ချင်လို့ သည်အထိ တပင်တပန်း ထွက်လာ ခဲ့သာ။ သည်ကျတော့လည်း ခင်ဗျားလက်အောက်မှာပဲ ရောက်ရတာပဲဆိုတော့ ခင်ဗျား မှာ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ရသလောက် အခွင့်အလမ်းကို မတရားယူပြီး အနိုင်ကျင့်တတ် တဲ့စိတ်မျိုး ရှိသေးရင်တော့ ကျုပ်ကို ရွာပြန်သွားခွင့်ပေးရင် ကောင်းမလားပဲ”

ကောင်းမြတ်သည် ပြောရင်း အသားတွေ တုန်လာ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီလျက် ကိုယ်လက်တွေပါ တောင့်တင်းလာ၏။ ကောင်းမြတ်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှာ မျက်စိ ဖြင့် မြင်သာအောင် သိသာထင်ရှားစွာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ သို့သော် စံလှကမူ ငြိမ်မြဲငြိမ်နေ၏။ စံလှ၏ မျက်နှာသည် မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲ။ စိတ်ဆိုးဟန်လည်းမရှိ၊ ခွင့်လွှတ်ဟန်လည်းမပြု၊ စံလှ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မိုးလေကင်းသည့်အချိန်၌ သစ်ရိပ်တို့ ၏ အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိနေသော ကန်ရေပြင်ကဲ့သို့ အေးဆေးနက်ရှိုင်းမှု အသွင်ကို ပြ၏။

“အိမ် ဟုတ်သာပ။ မင်းနဲ့ငါ ငယ်ငယ်က မိုက်ခဲ့ဖူးကြတာပ။ သည်တုန်းက ငါ မင်းအပေါ်မှာ ရသလောက် အခွင့်ယူပြီး မတရားအနိုင်ကျင့်သယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

“ကျုပ် ထင်သာမဟုတ်။ ကိုယ်တွေ့သိတာ”

စံလှကြီးက ငြိမ်သက်နေသလောက် ကောင်းမြတ်ကမူ ယခုပင် အသစ်ရန်ဖြစ်နေ ကြသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေ၏။ ကောင်းမြတ်၏အသံသည်လည်း မာကြော တုန်ယင်နေ၏။ စံလှကမူ ဟန်ပန်ရော လေသံပါ အေးဆေးလွန်းလှ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံးမခွာဘဲ စူးစိုက်ငြိမ်သက်နေ၏။

“မင်းသိတာ မှားသယ်။ အဲသည်တုန်းက မင်း အင်မတန် ငယ်သာပဲ။ ငါ မင်းကို မတရားအနိုင်ယူသာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ သူရဲဘောနည်းပြီး ကြောက်လို့ အဲသည်လိုပြုသာ။ မင်းက အဲသည်တုန်းက အလွန်ရဲရင့်ခဲ့သာပဲ။ အခု မင်း သူရဲဘောကြောင်နေပြီ။ မင်းကို သူရဲဘော မကြောင်သချင်ဘူး။ ငယ်ငယ်ကလို ရဲရဲရင့်ရင့် သတ္တိရှိစမ်းပါလားကွာ။ မင်း သတ္တိတွေ ဘယ်လိုလုပ်မှ ပြန်ရမလဲ။ မင်း ငါ့ကို ကျေနပ်လောက်အောင် လက်စားချေ ရရင် သတ္တိတွေ ပြန်ရမလား။ မင်းသတ္တိတွေ ပြန်ရလာနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်း ငါ့ကို အခု လက်စားချေနိုင်သယ်”

ကောင်းမြတ်သည် စံလှကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေ၏။ စံလှကြီး၏ ပါးစပ်က သည်လိုစကားမျိုး ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ကောင်းမြတ်က မမျှော်လင့်ခဲ့။

စံလှကြီးကို တွေ့စက ကောင်းမြတ်သည် ဒေါသဖုံးလွမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့်သာ ကြည့်ခဲ့၏။ ယခု မျက်စိရှေ့၌ မြင်နေရသည့် စံလှကြီးသည် ငယ်စဉ်မှိုက်စဉ်က စံလှကြီး သာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု ကောင်းမြတ် မှတ်ထားခဲ့၏။ ယခု စံလှပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့် စကားကြောင့် အသိတရားနှင့်ယှဉ်လျက် စံလှကြီးကို ဂရုစိုက်မိသောအခါ မိမိ တွေ့နေရ သော စံလှသည် ငယ်စဉ်မှိုက်စဉ်က စံလှမဟုတ်။ အမြဲရွေ့လျော့တတ်သည့် သင်္ခါရသဘော အတိုင်း အသစ်ပြောင်းလဲလာသော စံလှဖြစ်၏။ လူအမျိုးမျိုး၊ တိုက်ခိုက်မှုအမျိုးမျိုး၊ နေရာ ဒေသအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ထိတွေ့ရလျက် ထုသားတေသားရပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လှသော စံလှဖြစ်၏။ လူမှိုက်လူကြမ်း လူသရမ်းတို့ကို နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော အကယ် ရဲရင့်သည့် စံလှဖြစ်၏။ စံလှသာလျှင် ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီကော။ မိမိသည် စံလှ ပြောသည့် အတိုင်း ငယ်စဉ်က ရဲရင့်ခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်ကောင်းမှန်ပေမည်။ ယခုမူ များစွာတုန်လှုပ် လှယ်၏။ စံလှပြောသည့်အတိုင်း ယခု သူရဲဘောကြောင်နေ၏။ ဤလို သူရဲဘောကြောင် ခြင်းကိုပင် မိမိက မိမိကိုယ်မိမိ သတ္တိရှိလှသည်ဟု ထင်နေပါပေကော။ မိမိသည် စံလှ၏ ရှေ့သို့ ရောက်ခါမှ သတ္တိကြောင့်မိလေခြင်း။ မိမိကား ရှက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာ၌ ရှက်ခြင်းမခံချည့်ခြင်းတို့ဖြင့် ပေါင်စပ်လျက် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ စိုလာ၏။ မိမိအား ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာ ကြည့်နေသော စံလှ၏ မျက်လုံး ရှေ့၌ မျက်လွှာချလိုက်၏။ ထို့နောက် မိမိ၏ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို ငြိမ်သက်လာအောင် ကြိုးစား၍ တည်ဆောက်လိုက်၏။

“ကျုပ် မှားသယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ငယ်ငယ်ကလိုပဲ နေမှာပဲဆိုပြီး အထင် မှားမိပါသယ်။ အကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားပြောသလို သူရဲဘောကြောင်မိသာပါပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ထက် အကြားအမြင်လည်း များပါသယ်။ ရဲရင့်မှုနဲ့လည်း ပြည့်စုံပါ သယ်။ ကျုပ်ကို ဆုံးမပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားလက်အောက်မှာပဲ အမှုထမ်းပါ့မယ်”

“ပတ္တမြားမှန်ရင် ရွံ့နွံတွေ ဘယ်လို ပေလူးနေပေစေ။ ပွတ်လိုက်ရင် စင်ကြယ် လွယ်ပါသယ်ကွာ။ ငါ့ညီ သည်လို ရဲရဲရင့်ရင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းသာ အစ်ကို အများကြီး နှလုံး တွေ့သယ်။ ဝမ်းလည်းသာတယ်။ ငါ့ညီမှာ ပင်ကိုက ရဲရင့်မှုနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် ပွဲကျောင်း သားပီပီ တိုက်ရေးခိုက်ရေး ကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်သယ်။ သဟာကို အစ်ကို သိသလို အစ်ကို စစ်သူရဲတွေသိအောင် ပြုပြီးရင် ငါ့ညီကို သင့်တော်ရာ အစ်ကို ချီးမြှင့်ရမပဲ”

ထိုနေ့ည၌ စံလှကြီးတို့ တပ်ဝင်းအတွင်း၌ မီးတုတ်မီးစည်းတွေ ထိန်လျက်ရှိ၏။ ကောင်းမြတ်အတွက် ပြုလုပ်ပေးသော ပွဲဖြစ်လေသည်။ ပွဲဆက်တွေများခဲ့သော ကောင်းမြတ် ကား ထိုပွဲ၌ ပညာစုံပြရ၏။ ဆင်စီး၊ မြင်းစီးမှတစ်ပါး ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊ တုတ်ရိုက်၊ လက်ပန်း၊ လက်စေ့ အမျိုးစုံအောင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရ၏။ ထိုပွဲသည် စစ်နီးလာသော

ကြောင့် အကြပ်နှင့် သွေးသောက်တို့ကို တိုးချဲ့ခန့်အပ်ရန် မည်သူမဆို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် နိုင်ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ပွဲပြီးသည်နှင့် ပြောစမှတ် ဖြစ်ရသည်ကား...

“သည်လူသစ်ဟာ ဗိုလ်အဆင့်အထိ ယှဉ်ပြိုင်ရစေဦး။ သင်းပဲ ဗိုလ်ခွဲလိမ့်မည်”

ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

ပွဲပြီးသည်နှင့် ကောင်းမြတ်သည် အောင်တပ်မတော်ကြီး၏ စာရင်းဝင် သွေးသောက် ကြီး ဖြစ်လာရ၏။ ညဉ့်တွင်းချင်း စစ်သူရဲ အသစ်အဟောင်းတို့ကို အိုးစား၊ အကြပ်တိုး ခန့်အပ် ဖွဲ့စည်းပြီးလျှင် တိုးချဲ့သော သွေးသောက်ကြီး အသစ်များ လက်ထဲသို့ အပြီး အပိုင် အပ်နှံပေး၏။ ထို့နောက် အစုအဝန်းအတိုင်း နေထိုင်စေရန် မိမိတို့ တပ်မှူးရှိရာ ဝင်းသို့ ညတွင်းချင်း ပြောင်းရွှေ့စေ၏။ ကောင်းတုံခဲမြို့၏ ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းတွင်း၌ တပ်မှူး တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ နေကြရာ တစ်ဝင်းတစ်ဝင်းတွင် တကြီးအိမ်ကြီး ဆယ်လုံး မှ ဆယ်သုံးလုံးခန့်အထိ ရှိတတ်ကြ၏။ သွေးသောက်ကြီး ကောင်းမြတ်တို့ မိမိတို့ နေထိုင် ရမည့် တပ်မှူး၏ဝင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးသောအချိန်၌ လင်းကြက်ပင် ဆောင်ခဲ့လေပြီ။

*

(က)

ကောင်းမြတ်သည် ခေတ္တမျှနားနေပြီးနောက် အိပ်ရေးပျက်သည်ကိုမျှ မအိပ်နိုင်ဘဲ ကောင်းတုံ သစ်တပ်တွင်းသို့ ရောက်လာကြသည့် လူသစ်များ ရှိရာသို့ လှည့်လည်စုံစမ်းရန် ထ၏။

ညက မိမိတို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသောအခါ စံလှကြီးသည် မိမိတို့အတွက် မြင်း တစ်ကောင် ပေးလိုက်လေသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တပ်မှူးတစ်ယောက်၌ မြင်းစီးသူရဲ နှစ်ဆယ်ထားနိုင်သည်ဖြစ်ရာ မိမိကိုယ်တိုင် ရှာဖွေယူနိုင်လျှင် အကြပ်တိုင်းကို မြင်းတစ် ကောင်စီ စီးခွင့်ပြုထား၏။ ကောင်းမြတ်တို့ တပ်ရှိ အကြပ်ကြီးအားလုံးတို့သည် ခြေလျင် သူရဲဟောင်းကြီးတွေချည်း ဖြစ်ရကား ယခင်ကတည်းက ယင်းတို့ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေစုဆောင်း ထားကြသည့် မြင်းကြီးများ ရှိနေကြ၏။ အချို့ အိုးစားဟောင်း သုံးလေးယောက်တို့ပင် လျှင် ကိုယ်ပိုင်မြင်းများ ရှိနေကြ၏။ ကောင်းမြတ်သည် မြင်းဇောင်းရှိရာသို့ သွား၏။

မြင်းဇောင်းရှေ့၌ ခပ်ပေပေတေတေ ရုပ်မျိုးရှိသော မိမိနှင့် ရွယ်တူလူတစ်ယောက် ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် အရပ်အမောင်း ပုတိုက်တိုက်၊ မျက်နှာ ခပ်ပြားပြား၊ မေးရိုး ကားကား၊ နှာခေါင်းပိပိ၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ပါးစပ်ပြိပြိ၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် ကောင်းမြတ်ကို မြင်သောအခါ ခင်မင်သော အမူအရာဖြင့် ကောင်းမြတ် ရှိရာသို့ လာလျက် ရုံသေကျိုးနွံစွာ အနီး၌ရပ်၏။

“သွေးသောက်ကြီး မအိပ်တော့ဘူးလား။ အပြင်ကို ထွက်မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ အိပ်လို့လည်း မရပါဘူး။ လူသစ်တွေရှိတဲ့ နေရာတွေ လိုက်ကြည့်

မလို့။ ကျုပ်တို့ရွာက လူတွေများ တွေ့လိုတွေ့ငြားပေါ့။ ညက ဗိုလ်စံလှကြီးကို မေးမလို့ ဟာ မမေးလိုက်မိလို့”

“သဟာဖြင့် အကျွန်မြင်းကိုပဲ စီးသွားပါ။ သွေးသောက်ကြီးမြင်းစီးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လူအတက်မခံဘူး။ ဗိုလ်စံလှကြီးက စီးမရသည့်ကောင်မို့ တမင်ပေးလိုက်သာပ။ သာကြောင့် ညက အကျွန်ရို၊ သင်းကို သည့်အတိုင်း ဆွဲလာရသကော”

ထိုသူသည် ခင်မင်ဖွယ်ရာ စကားပြောနေသော်လည်း ထိုသူပါးစပ်မှ အရက်နံ့သည် တထောင်းထောင်းထလျက် ရှိနေလေပြီ။

“ဧကကြီးခွဲလို့ ရသယ်မဟုတ်လား။ ဧကကြီးခွဲလို့ရရင် စီးနိုင်ကောင်းမယ်ပ”

“နှစ်ယောက်ခွဲရရင် ရမယ်ထင်သကော”

ထိုသူသည် ပြောပြောဆိုဆို မြင်းဇောင်းအတွင်းမှ တစ်ဖက်နံရံဘေး၌ ချိတ်ထားသည့် ဧကကြီးတစ်စုံကို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွားဆွဲလာ၏။ ထို့နောက် အခြားမြင်းများနှင့်အတူ မထားဘဲ တစ်ကောင်တည်း သီးခြားတန်းကာ၍ ထားရသော မြင်းနက်ကြီးရှိရာသို့ သွား၏။

မြင်းနက်ကြီးကား မြင်းလားကြီး ဖြစ်၏။ အမွေးညှပ်မထားသဖြင့် မြင်းရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အမွေးရုတ်ဖွား ရှည်နေ၏။ လည်ဆံတို့ပင်လျှင် တစ်တောင့်ထွာ ကျော်ကျော်ခန့် ရှိနေ၏။ အခြားမြင်းများထက် အကောင်လည်း ကြီး၏။ ဒေါက်လည်း မြင့်၏။ မြန်မာမြင်းမျိုး မဟုတ်။

“သည်ကောင်ကြီးကို မနှစ်က ရထားကြသာပ။ ရန်သူ့ဘက်က ‘တာဆင်ဂါး’ ဆိုတဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ မြင်းကြီးပ။ သင်းသခင် ‘တာဆင်ဂါး’ လက်နက်ထိပြီး သင်းအပေါ်က အကျမှာ မြန်မာစစ်သူရဲတွေက ဝိုင်းဖမ်းကြတော့ ‘တာဆင်ဂါး’ ဟာ နီးရာ မြန်မာမြင်းစီးသူရဲကို တိုက်ပြီး မြန်မာမြင်းကို လှစီးပြေးခဲ့သာပ။ သင်းကိုသာ မြန်မာရိုက ရထားလိုက်ကြသယ်။ သာပေမငံ စစ်ရှုံးတော့ ‘တာဆင်ဂါး’ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားတယ်လေ။ သင်းသာ မြန်မာတွေဆီ အမိခံထားရသမို့ မသေကျန်နေသာပ။ ရန်သူ မြင်းစီးသူရဲကြီးတွေ စစ်ရှုံးကြပြီဆိုရင် ကိုယ်စီးသည့် မြင်းကို အရင်သတ်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတတ်ကြသကော။ မြင်းရော လူရော သတ်သေလိုက်ကြသာပ”

ထိုသူသည် ပြောပြောဆိုဆို ခြေခတ်ထားသော တန်းအောက်ငဲ့၍ ဝင်သွားသည်နှင့် မြင်းကြီးသည် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လျက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းဖြင့်လည်း ပေါက်၏။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့်လည်း လှည့်ကန်၏။ နှုတ်သီးဖြင့်လည်း မွေးဆွဲသလို ကိုက်သေး၏။ သို့သော် ထိုသူသည် ပုတိုက်ဂင်တိုသူပီပီ ဖျတ်လတ်လွန်းလှ၏။ မြင်းများနှင့်လည်း အနေယှဉ်ပါးဟန်တူ၏။ သူသည် မြင်းကြီး၏ ရန်ပြုမှုကို လုံးဝ မကြောက်ဘဲ လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်လျက် မိမိအား လှမ်းကိုက်နေသည့် မြင်းကြီး၏ အောက်နှုတ်ခမ်း

ဖျားကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မိအောင်ဆုပ်နိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးကိုပင် အချက် ပေါင်းများစွာ ရိုက်ပစ်နိုင်သေး၏။

“ဟဲ့... မသားကြီး နှင့်သခင်နောက်ကို လိုက်ချင်လို့လာဟင်။ ငါ နင့်ကို သတ် ချင်တာ ကြာလှပြီ။ ဗိုလ်ကြီးစံလှကြောင့် ချမ်းသာပေးထားတာဟဲ့”

ကြိမ်းသံ၊ မောင်းသံ၊ ရိုက်သံတို့နှင့်အတူ မြင်းစောင်း တစ်နေရာတည်း၌ လေ မုန်တိုင်းကြီး ကွက်၍ တိုက်လိုက်သကဲ့သို့ မြောင်းဆန်သွား၏။ အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ အစုအဖွဲ့နှင့် အတူနေကြသော မြင်းများပင်လျှင် ဂျူးဂျူးရှားရှားမြည်ကာ လန်ကုန်ကြ၏။

မြင်းကြီးကား သန်သလောက် လူကလည်း မြန်ရုံမျှ မြန်သည်မဟုတ်။ မြဲလည်း မြဲသေး၏။ မြင်းကြီး၏ အောက်နှုတ်သီးဖျားကို ဆုပ်ထားရင်း မြောက်ခနဲ မြောက်ခနဲ ပါသွားနေရပါလျက် မြင်းကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပေါက်သည်ကို လွတ်အောင် ရှောင် နိုင်၏။ ရှောင်နိုင်ရုံမျှ မဟုတ်သေး။ မြင်းကြီး၏ ပါးနာမည့်နေရာကိုမှ ရွေးလျက် ဖြောင်း မြောင်းမြည်အောင် တီးနိုင် ရိုက်နိုင်သေး၏။

လူအာဠာဝကနှင့် မြင်းပုဏ္ဏကတို့ ထောင်းလမောင်းထအောင် သတ်ကြ ပုတ်ကြ ရာသို့ သွေးသောက်ကြီး ကောင်းမြတ်သည် အပြေးကလေးဝင်လျက် လူအာဠာဝကဘက် မှ ကူ၏။ မြင်း၏ နှုတ်ခမ်းဖျားကို တအားဆုပ်ထားလျက် တစ်ဖက်က မြင်း၏နှာသောင်ကို လက်ပါးစောင်းဖြင့် ရိုက်၏။ ထို့နောက် လူအာဠာဝက လက်ထဲမှ ဧကကြိုးကို လျှင်မြန် စွာ ဆွဲထည့်၍ မြင်းပုဏ္ဏက၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံ့လိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လည်ဆံမွေးကို ကိုင်လျက် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်ပြီးနောက် ခုန်ပေါက်ပတတ် ရပ်နေသော မြင်း၏ လက်ပြင်ထိပ် တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ခြေဖျားနှစ်ဖက်လုံးဖြင့် ထိုး သိပ်ထား၏။

မိုက်လှသောမြင်းသည် လက်နှစ်ဖက် မြေသို့ချမိတိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင် လျက် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ လဲ၏။ မိုက်လှသော လူကလည်း ဤသို့ လဲကျသည် ကိုပင် လွတ်မပေးဘဲ မြင်း၏ လက်ပြင်ကြား၌ မိမိ၏ ခြေဖျားကို ထိုးရမြဲ ထိုးရထား ၏။ ထိုးခုရုံမျှ မဟုတ်သေး လက်ပြင်ကြားမှ အကြောမကြီး တစ်ဖက်စီကိုပင် ခြေမဖြင့် ကုပ်ဖိထားသေး၏။ မြောက်ကြိမ်မျှ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်း ထောက်လျက် ရှေ့နူးခေါက်ဆစ် များ သွေးခြင်းခြင်းရလာသောအခါ မြင်းက အလျော့ပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သွေး သောက်ကြီး ကောင်းမြတ်လက်ထဲသို့ မြင်းဧကကြိုး ရောက်လျက် ရှိလေပြီ။

လူအာဠာဝကသည် ကာရံထားသော တန်းများကို ဆွဲနှုတ်ပေး၏။ အထက်မှ တန်းနှစ်ချောင်းနှုတ်ပြီးသည်နှင့် မြင်းသည် အောက်တန်းအနုတ်ကို မစောင့်ဘဲ မြောက်ခနဲ ခုန်ထွက်သွား၏။ သတ်ရိုသော သွေးသောက်ကြီး ကောင်းမြတ်သည် မြင်းကျောပေါ်သို့ ဝပ်ချလိုက်ရာ ကောင်းမြတ်၏ နဖူးသည် မြင်းစောင်း၏ အဝင်အထွက်ဝမှ အထက် ယက်မကြီးနှင့် လွတ်ရုံမျှ သိသိရှိ၏။

ရန်သူ၏မြင်းသည် သင်းသခင် ရန်သူကိုယ်စား မိမိ ကျောထက်၌ ငိုနေသော မြန်မာကောင်းမြတ်ကို မိမိ ကျောထက်မှ လွင့်ကျစေရန် အိမ်ဝင်းကို ပတ်လျက် အရှိန် ပြင်းစွာ ပြေး၏။ ပြေးနေရာမှ တုန့်ခနဲရပ်၏။ ရပ်နေရာမှ လစ်ခနဲပြေး၏။

လူအာဠာဝကသည် မြင်းစောင်းရှေ့မှ ရပ်လျက် ကောင်းမြတ်နှင့် မြင်းအား ကျွန်ုပ်စွာ ကြည့်နေ၏။ သို့ကြည့်နေရာမှ ထိတ်လန့်တကြားအော်၏။ အညစ်တန်လှသော မြင်းသည် ဇက်တစ်ခုလုံးကို ရှေ့သို့စင်းလျက် မိမိကျောနှင့် လွတ်ရုံမျှ အမြင့်ရှိသော တပ်မူး၏ အိမ်အောက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးဝင်၏။

အိမ်သည် သစ်ကြီးသစ်ရိုင်းတို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရှမ်းအိမ်ကြီးဖြစ်ရာ အိမ်ကြမ်းပြင်နှင့်အမြဲကြီးသည် မြင်းတစ်ကောင် ပြေးဝင်နိုင်လောက်အထိ ကွာမြင့်၏။ သို့သော် ထိုမြင်း၏ကျောပေါ်၌ စည်းကုံးရှိခဲ့ပါမူ ထိုစည်းကုံးသည် အိမ်အောက်၌ ရိုက်ထားသော ဆင့်များ ယက်မကြီးနှင့်ပင် လွတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ကောင်းမြတ်သည် အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မြင်း၏နံဘေး၌ ကပ်လျက်ပါသွား၏။

ရပ်ကြည့်နေသော သူသည် အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင် စိုးရိမ်နေမိဆဲ အိမ်တစ်ဖက်မှ ပြေးထွက်လာသည့် မြင်းနှင့်တကွသော ကောင်းမြတ်ကို မြင်လိုက်ရမှ ပင့်သက်ချနိုင်၏။ သို့သော် ထိုပင့်သက်ကိုမှ ပြန်မရှိက်လိုက်နိုင်သေးမီ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထိတ်နေရပြန်၏။ မြင်းညစ်သည် မိမိဘေး၌ အိမ်မြှောင်ကဲ့သို့ ကပ်လျက်ပါလာသည့် ကောင်းမြတ်အား အိမ်ဝင်းအတွင်းရှိ သစ်အယ်ပင်ကြီးကို ထိုမိမိ၏ နံဘေးဖြင့် ပြေးတိုက်ပိညှပ်စေ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်သည် ထိုအချိန်၌ မြင်း၏ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

ကောင်းမြတ်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် မြင်း၏ ပေါင်ထိပ်နှစ်ဖက်သို့ ကန်လျက် ကောင်းမြတ်၏ လက်နှစ်ဖက်သည် မြင်း၏ လက်နှစ်ဖက်တို့အကြားမှ မြင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွေ့ဖက်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ သစ်ပင်နှင့် မိမိ၏ နံဘေးကို ပြင်းထန်စွာ ပြေးတိုက်ပြီး အရှိန်ပြင်းလွန်းလှသောကြောင့် တစ်ပတ်မျှ လည်သွားသော မြင်းသည် မိမိ၏ နောက်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့် မိမိ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်၌ရှိသော ကောင်းမြတ်အား ခွာစောင်းဖြင့် ထိုးသေး၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်က ပေါင်ထိပ်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကျားကန်သကဲ့သို့ ကန်ထားသောကြောင့် မရ။

ညစ်လှသော မြင်းသည် မိမိကိုယ်ပေါ်မှ ကောင်းမြတ် ကွာကျသွားစေရန် ပတတ်ရပ်လိုက်ပြီး ပေါက်ချ၏။ ထိုစဉ်၌ပင် ကောင်းမြတ်သည် မြင်း၏ လည်ဆံကိုဆွဲလျက် မြင်း၏ကျောပေါ်သို့ ရောက်နှင့်နေလေပြီ။

ယခုအချိန်ကား မြင်း၏အလှည့် ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်သည် မြင်း၏ ကျောပေါ်မှ မြင်း၏ဇက်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းကိုင်လျက် မိမိ လိုရာသို့ စတင်နှင့်စပြု၏။ ချာလည်ချာလည်ဖြင့် မြင်းဇက်ကြီး လိမ်လျက် အပတ်နှစ်ဆယ်ခန့် လည်ပြီးသောအခါ မြင်းသည်

ကောင်းမြတ် နှင်လိုရာသို့ မသွားဘဲ ငြင်ဆန်၍မရမုန်း ကိုယ်တွေ့ သိလာ၏။ ထိုအခါ ကောင်းမြတ် နှင်ရာသို့ သွားရတော့သည်။

ဤတွင် ကောင်းမြတ်သည် မြင်းကို ဒုန်းနှင်လျက် သစ်အယ်ပင်ကြီးနှင့် မြင်း၏ ဦးခေါင်းကို တိုက်စေ၏။ မြင်းက ကြိုးစား၍ ရှောင်ပါသော်လည်း ရင်ပုံများ နံဘေးများဖြင့် မလွတ်။ ရှောင်၍မရ၊ တိုက်တိုင်းခံရ၏။

အကြိမ်ပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်မျှ သစ်အယ်ပင်ကြီးဖြင့် အတိုက်ခံရသောအခါ မြင်းကြမ်းကြီးသည် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များ ထွက်လာ၏။ အေးလှသောအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် နှာခေါင်းမှ အငွေ့တန်းကြီးများ ရှည်လျားစွာ ထွက်လာ၏။ ကိုယ်တွင် ချွေးများ စိုလာ၏။ မြင်းကြမ်းကြီးသည် မိမိထက် ကြမ်းသူပါတကားဟု သိခဲ့လေပြီ။ ရုန်းကန်ဆန့်ကျင်လိုသော ဆန္ဒကို မပြဘဲ သေဝပ်သောအသွင်ကို ဆောင်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ မြင်းကြမ်းနှင့် လူကြမ်းတို့၏ ရမ်းကားပွဲကို ကြည့်နေကြသော စစ်သူရဲတို့လည်း အတော်စုမိလာလေပြီ။

ဤတွင် ကောင်းမြတ်သည် မြင်းကြမ်းကြီးအား ဆက်လက် မနှိပ်စက်တော့ဘဲ လိုသလို စီးနှင်ကြည့်၏။ ဖြည်းဖြည်းသွားစေ၏။ မြန်မြန်သွားစေ၏။ ဒုန်းပြေးစေ၏။ တက်ကြည့်၏။ ဆင်းကြည့်၏။ မြင်းကြမ်းကြီးကား မိမိသခင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှာလေပြီ။

ကောင်းမြတ် မိမိအား ကူညီ ဇက်ခွဲပေးသူဘက်သို့ လှည့်လျက် ပြုံးပြပြီးလျှင် ဝင်းအပြင်သို့ ထွက်မည်ပြု၏။ ထိုသူက ခင်မင်စွာဖြင့် ပြေးလာ၏။

“သွေးသောက်ကြီး သွားရာကို အကျွန်ုပ် လိုက်ခဲ့မည်ပ။ အကျွန်ုပ်လည်း သွေးသောက်ကြီး လက်အောက်က အကြပ်တစ်ယောက်ပါ”

ကောင်းမြတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်နှင့် ထိုသူသည် မြင်းဇောင်းတွင်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်လျက် မြင်းတစ်ကောင် ဆွဲယူလာ၏။ စည်းကုံးတစ်ခုကိုလည်း ပန်းပေါ်တွင် ထမ်းလျက် အပိုဆောင်ယူလာသေး၏။

“အကျွန်ုပ်မှာ မြင်းနှစ်ကောင်တောင် ရှိသပ။ သည်မြင်း ‘က’ အစုံကို သွေးသောက်ကြီး ယူတော့”

ကောင်းမြတ်က မယူလိုပါဟု ငြင်းဆန်သော်လည်း မရ၊ အတင်းပေးနေသောကြောင့် မြင်းပေါ်က ဆင်းလျက် စည်းကုံးက ကြိုးဆင်ရသေး၏။ အကြပ်ဆိုသူကလည်း ဝိုင်းဝန်းဆင်ပေး၏။ ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ဝင်းအပြင်သို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းတွင် ထိုသူ ပြောပြသောကြောင့် ထိုသူ၏အမည်ကို တိုင်းကျော်ဟူ၍ သိရ၏။ အကြပ်ကြီး တိုင်းကျော်သည် ဆယ်နှစ်သားခန့်က ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ စစ်ပွဲအမျိုးမျိုးသို့ လိုက်ပါ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ယခုအထိ ဘုရင့်အောင်တပ်မတော်ထဲက မထွက်ဘဲ

အမြဲတမ်း ခြေလျင်သူရဲအဖြစ်နှင့် နေခဲ့သူဖြစ်သည်ဆို၏။ တောလွန်း၊ လေလွန်းသောကြောင့် အကြပ်ကြီးဘဝက မတက်နိုင်ဘဲ ရှိရပါသော်လည်း သူသည် မည်သည့်တပ်မှူး၊ မည်သည့် ဗိုလ်ကိုမျှ ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ဟု သိရ၏။ ထိုကြောင့်လည်း တပ်မှူးများ၊ ဗိုလ်မှားက သူ့အား တိုက်ရေး၊ ခိုက်ရေးအချိန် အခိုက်အတန့်မျိုးမှတစ်ပါး၊ အခြားအချိန်၌ လူရာမသွင်းကြ၊ တိုင်းကျော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်သူက လူရာသွင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မသွင်းသည်ဖြစ်စေ ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ဟု သိရ၏။

“အကျွန်က ညဉ့်ကတည်းက သွေးသောက်ကြီးကိုတော့ ခင်ပါသဗျ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အထက်လူကြီးတွေ သဘောကျလုပ်နေတဲ့ ကောင်မျိုးတွေသာ ကျုပ် မကြိုက်တာ”

“အထက်လူကြီးတွေ သဘောကျအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုဟာ ဝတ္တရားကျေပွန်မှုပဲ မဟုတ်လား ကိုတိုင်းကျော်ရ”

“ဘာဟုတ်မလဲ သွေးသောက်ကြီးရဲ့၊ သဟာက ဗိုလ်ငမဲ ကျေပွန်နည်းမျိုးတွေပ”

“ဘောက်မဲ့ ဗိုလ်ငမဲ ကျေပွန်နည်းမျိုးလည်း ဆိုစမ်းပါလေ”

တိုင်းကျော် ပြောပြသောကြောင့် သွေးသောက်ကြီး ကောင်းမြတ်မှာ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောရ၏။ တိုင်းကျော် ပြောပြချက်အရ ဗိုလ်ငမဲဆိုသူမှာ ယခု အကွပ်မျက် ခံသွားရပြီ ဆို၏။

ဗိုလ်ငမဲသည် ဤစစ်ပွဲ ပထမနှစ်က တပ်မတော်ကြီးထဲသို့ ပါလာသော စစ်ကိုင်း မြို့ တစ်ဖက်ကမ်း အဝမြို့အနီးရှိ ရွာကြီးသားဟု ဆို၏။ လူပုံမည်းကြွတ်ကြွတ် ခပ် ကျစ်ကျစ်ဖြစ်လျက် အလွန်စကားကြီး စကားကျယ်လည်း ပြောသည်ဆို၏။ တစ်မောင်း မျှ အလုပ်လုပ်ရပါက တစ်ရက်မျှ အပြောပြောသည်ဆို၏။ သို့ပါလျက်နှင့် ငမဲမှာ နေ့ချင်း ညချင်း ဆိုသလို ရိုးရိုးခြေလျင်သူရဲဘဝမှ အိုးစား၊ အကြပ်၊ သွေးသောက်၊ တပ်မှူး စသဖြင့် တစ်ရပ်ရပ် အဆင့်ဆင့် တက်လာလျက် ရှစ်လအတွင်း ဗိုလ်အဆင့်အထိ ဖြစ်လာတော့သည် ဆို၏။

ဗိုလ်ဖြစ်လာသည်နှင့် ဗိုလ်ငမဲဟူသော နာမည်သည် လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားတွင် ပြောစမှတ် ပြုလာရသည် ဆို၏။ “ဗိုလ်ငမဲလို လုပ်ပါလားဟိတ်၊ ဗိုလ်ငမဲတို့များတော့ ကွာ” ဟူသည့် အသံမျိုးကို စစ်သူရဲတိုင်းကလိုလို ပြောလေ့ရှိကြသည်ဆို၏။ သို့သော် ဗိုလ်ငမဲ ဘဇာလို လုပ်သတန်း၊ ဗိုလ်ငမဲ ဘဇာဖြစ်သတန်းဟု ပြောလျှင်ကား မည်သူမျှ မည်မည်ရရ အဖြေမပေးကြဟု ဆို၏။

စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်သည် ဗိုလ်ငမဲအား မြောက်ဘက်ရှိ ကျေးရွာဆယ်ရှစ်ရွာကို အုပ်ချုပ်ခိုင်းထား၏။ တစ်နေ့၌ စစ်သူကြီးကိုယ်တိုင် အမဲလိုက်ရင်း ထိုကျေးရွာများသို့ ရောက်သောအခါ ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားတို့က ဗိုလ်ငမဲအပေါ်၌ မကျေမနပ် ရှိနေသည်ကို သိလာရသည် ဆို၏။ ထိုရွာများသည် နယ်စပ်ရွာများ ဖြစ်ရကား ထိုရွာသား

တို့၏ ချစ်ခင်မှုကို ခံရပါမှ မြောက်ဘက်မှ ဝင်လာမည့် ရန်သူတပ်၏သတင်းကို ကြိုတင် သိနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ခမဲအား ခေါ်လျက် ထိုရွာသူရွာသားတို့၏ ချစ်ခင်မှုကို အရယူ ရန် စစ်သူကြီးက အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဖျောင်းဖျ ပြောပြ၏။ ထို့နောက် သုံးရက် မြောက်သောနေ့၌ ယင်းသည် မြောက်ဘက်အရပ်မှ မီးတောက်ကြီးများ ထလာသည်ကို မြင်သဖြင့် မြင်းစေ ခြေမြန်လွတ်၍ ဗိုလ်ခမဲကို မေးစေရာ ဗိုလ်ခမဲကိုယ်တိုင် လိုက်ပါ လာလျက် ‘မိမိတို့အား ချစ်ခင်လာစေရန် မိမိ၏ တပ်သားတို့က ရွာသားတို့၏ လုပ်ငန်း ဆောင်တာတို့ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီဆောင်ရွက်ရန် စေခိုင်းထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယင်းသည် မီးတောက်သည် တောင်ယာတို့ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ ရှို့ပေးသောကြောင့် တောင်ယာတို့မှ တောက်သည့် တောမီးဖြစ်ဟန်တူကြောင်း’ ဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြော၍သွားသည်ဆို၏။

နောက်တစ်နေ့၌ စစ်သူကြီးကိုယ်တိုင် အမဲလိုက်ရင်း ထိုနယ်စပ်ရွာများသို့ ရောက် ပြန်ရာ ရွာသူရွာသားတို့သည် ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ဟိုဟာယူပါ။ သည်ဟာစားပါ။ သူရိုဟာ ဗိုလ်ခမဲလူတွေကို အလွန် ချစ်ခင်ပါသယ်ဟု လာရောက် ပြောကြားကြရုံမျှ မက ကလေးလူကြီး မိန်းမပျို မိန်းမအိုတို့အားလုံး လက်ဆောင်တွေ လာရောက်ပေးကြ ပို့ကြသည်ဆို၏။

ထိုအခါ ငါးရက်အတွင်း ဤမျှ ပြောင်းလဲသွားအောင် ဗိုလ်ခမဲ မည်ကဲ့သို့များ ပြုမှု ဆောင်ရွက်လိုက်ပါလိမ့်ဟု စစ်သူကြီးကိုယ်တိုင် စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ အံ့ဩနေရ၏။ ယင်းသည့်အတွင်း ယခင်လွန်ခဲ့သည့် ငါးရက်ခန့်က “မင်းရိုတစ်တွေ မကောင်းဘူး။ ငါရို မိန်းမတွေကို စော်ကားသယ်။ ပစ္စည်းတွေ လုယူသယ်” စသဖြင့် တိုင်တန်းသော ရွာသူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အရက်တစ်ဘူး လာပို့၏။

စစ်သူကြီးက “အဒေါ်ကြီး ကျုပ်တို့လူတွေ ကောင်းလာပလား။ ဘယ်နှယ်တုန်း” ဟု မေးသောအခါ “အိုးဟို မင်းတို့လူတွေ အားကြီးကောင်းပါ၊ အားကြီးချစ်စရာကောင်း ပါ။ ငါ သိပ်ချစ်သကော” ဟု ပြန်ပြော၏။

“ဘောက်မဲ့တုန်း၊ လွန်ခဲ့သည့် ငါးရက်လောက် ကျုပ်ရောက်တုန်းက ကျုပ်လူတွေ ဆိုးသယ်ဆို။ အားကြီးနှိပ်စက်သယ်။ သာကြောင့် အားကြီးမုန်းသယ်ဆို”

“အိုဟိုး-ဟိုနေ့က မုန်းပေမဲ့ သည်ကနေ့ ချစ်ရသပတဲ။ မင်းတို့လူတွေကို မချစ်ရင် ဟိုမြောက်ဘက်ကရွာကို မီးနဲ့တိုက်သလို ငမဲက ငတို့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ရွာရော လူတွေရော မီးနဲ့တိုက်ပစ်မှာပေါ့ဟဲ့။ သည်တော့ ငါတို့က မင်းတို့လူတွေကို ချစ် လိုက်ရသမ့ မချစ်ရင် မီးကျွမ်းကုန်ကြရချည်”

ဤတွင် စစ်သူကြီးသည် ဗိုလ်ခမဲအား ကိုယ်တိုင် ကွပ်လိုက်သည်ဆို၏။ ကောင်းမြတ်သည် အားရပါးရ ရယ်ရာမှ အကြပ်တိုင်းကျော်အား လှည့်ကြည့်၏။

“ကလေး၊ သည်လို စစ်သူကြီးလက်အောက်မှာ နေနေရမင့်ကပဲ ဘယ်နေရာတိုင်း လည်း လိုက်ပြီး ကောင်းနိုင်မလဲ။ အနည်းအကျဉ်း ချွတ်ယွင်းသာတွေ့ရှိလည်း ကိုယ်က ပြုပြင်ပေးကြရသာပ”

မျက်နှာဖြူ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သာလျှင်မဟုတ် အမူးသမား အကြပ်ကြီးကလည်း ဤသို့ မိမိတို့အချင်းချင်း မကျေနပ်ကြောင်းတွေကို ပြောနေ၏။ မိမိတို့ရွာမှ ပွဲကျောင်း ဆရာတော်၏ မိန့်ဆိုချက်အရ ယခင်ယခင်က ဘုရင့် ဘုရင့်တွေထက် ယခု ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီးလက်ထက်ရှိ တပ်မတော်အရပ်ရပ်တို့သည် အလောင်းမင်းတရားကြီး လက် ထက်ကတည်းက အလေ့အကျင့် ရပြီးသားတွေ ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်အလွန် ခိုင်မာ တောင့်တင်းလှသည်။ ဤလို အချိန်ကောင်း အခါကောင်းတို့တွင် ငါ့တပည့်များ စစ်မှု ထမ်းက ကြီးပွားနိုင်မည်ဟု မိန့်ဖူး၏။ သို့သော် ဤအကြပ်ကြီးနှင့် ဖာနီဗယ် စသော သူတို့က မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပွစိပွစိ ပြောနေကြ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤအကြပ်ကြီးအား မိမိလူအဖြစ် ချွေးသိပ်ထားနိုင်ဖို့သည် မိမိ၏ လုပ်ငန်းဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အိမ်း-ဗျာ၊ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ ဘဇာအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်သယ် ထင်သာကို ရဲရဲချည်း ဆောင်ရွက်သွားမှာပ”

“ရွှေ-အကျွန်ကလည်း သည်လိုဆရာမျိုး ရှာနေသာပလေ။ အမှန်ဘက်က ဆောင် ရွက်ရမည်ဆိုရင် သွေးသောက်ကြီး ခိုင်းချင်သာခိုင်း ကြည့်စမ်းပလေ”

ကောင်းမြတ်သည် ဤနေ့ နံနက်အဖို့ လူတေကြီး တိုင်းကျော်နှင့် မြင်းတေကြီး နက်ကျော်ကို ရရှိလာခဲ့သည်။ ထိုလူတေကြီး တိုင်းကျော်ကို အဖော်ပြုလျက် မြင်းတေကြီး နက်ကျော်ကို စီးရင်း ကောင်းတုံခံမြို့ တစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့ ရောက်ခဲ့သည်။ ငါးနေရာ တို့၌ ရှိသော လူသစ်တပ်ဖွဲ့များသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ မိမိ ရွာသားများကို ရှာဖွေမတွေ့ရ လေ။ နောက်ဆုံး ပိုလ်စံလှကြီးနှင့် တွေ့ကြုံမှ မိမိတို့ ရွာသားများကို နေပြည်တော်သို့ ပို့ပေးခဲ့ရသောကြောင့် စစ်သူကြီး နေမျိုးသီဟသူရ လက်အောက်၌ ရောက်ရှိနေလိမ့်မည် ထင်သည်ဟု သိခဲ့ရ၏။

ကောင်းမြတ်နှင့် စံလှကြီး တို့ တွေ့ကြုံသောအခါ စံလှကြီးသည် စစ်သူကြီး ဗလ မင်းထင် ရှိရာသို့ သွားမည့်ဆဲဆဲ မြင်းပေါ်သို့ တက်နေစဉ် ဖြစ်၏။ စံလှကြီး၏ ပြောပြ ချက်အရ မြောက်အရပ်မှ ရန်သူရဲမက် ခြောက်သောင်းကျော်ခန့်သည် မိမိတို့အား တိုက် ရန် အစုသုံးစု ခွဲလျက် ချီတက်လာနေကြပြီဟူသော သတင်းကို အထောက်မြေမြန်တို့၏ အထံမှ ကြားသိရသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် မကြာမီ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားကြတော့မည်ဖြစ်ရာ မိမိနှင့်ဆိုင်သော စစ်သူရဲတို့ကို ဓားခုတ်လှံထိုး အတိုက်အခိုက် လေ့ကျင့်ပေးရန် သင့်ပြီ ဟု သတိပေးသွား၏။ ကောင်းမြတ်တို့သည် ပိုလ်စံလှကြီးရှိရာမှ ပြန်လာကြရင်း အဘိုး ကြီး ဖာနီဗယ်ရှိရာသို့ လှည့်ဝင်ကြ၏။

အဘိုးကြီးသည် စစ်မြေပြင်အဝတ်များ ဝတ်ဆင်လျက် အပြင်သို့ ထွက်မည့်ဆဲဆဲ မြစ်၏။ ကောင်းမြတ်တို့ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုခေါ်၏။

“အား-မင်းရိုးနှစ်ယောက် တွဲမိသွားကြပါလား” ဟု မေးရင်း ကောင်းမြတ် စီးလားသည် မြင်းကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

“သည်ကောင်းကြီး စီးလိုရသွားပါလားဟိတ်၊ ဘယ်သူ ဘယ်တုန်းက ကျင့်ထားလိုက်သလဲ”

“စစ်သူကြီးက သွေးသောက်ကြီးကိုပေးလို့ ညက ဆွဲယူလာကြရသယ်လေ။ ခုမနက်မှ တစ်မောင်းလောက်နီးနီး မြင်းကြီးနဲ့ သွေးသောက်ကြီးနဲ့ နှင်ဆရာလား ငါဆရာလား ဆိုသာ အကဲစမ်းလိုက်ကြပြီးမှ မြင်းကြီးက အလျှော့ပေးလိုက်သာနဲ့ သွေးသောက်ကြီးစီးလာနိုင်ခဲ့တာပဲ”

အဘိုးကြီးသည် အလွန်အားရစွာဖြင့် ကောင်းမြတ်၏ပခုံးကို ဆုပ်နယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားသည်ဆိုသော သားရေကံ စည်းကုံးတစ်ခုကို ကောင်းမြတ်အားပေး၏။

မြန်မာမြင်း ‘က’ သည် ကြာရှည်စီးလျှင် ရှေ့နှင့်နောက်၌ ဖုကြီးများ ရှိသော ကြောင့် မြီးညှာရိုးနှင့် ဆီးခုံအောင်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် မြန်မာ ‘က’ စည်းကုံးဖြင့် မစီးဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် သားရေစည်းကုံးချုပ်၍ စီးသည်။ အပိုနှစ်စုံ ရှိနေသောကြောင့် တစ်စုံယူသွားပါဟု အတင်းပေး၏။ ထို့ပြင် တိုင်းကျော်နှင့် ဖာနီဗယ်တို့သည် သီဟောင်းခင်ဟောင်းများ ဖြစ်နေကြသည်ကိုလည်း ကောင်းမြတ်က ဝမ်းမြောက်ဖွယ် သိရ၏။

“သည်ကောင်အဖေမှ တကယ့်စစ်သားကောင်းကွ။ ဗိုလ်တွန် လူတွေပေါ့၊ ဗိုလ်တွန်နဲ့အတူ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားလေရဲ့။ သာကြောင့် သည်ကောင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်သဘဝ။ သင်းကလည်း တေပါတယ်လေ။ သတိလည်း ထားနေဦး။ သိပ်မတောနဲ့။ မျက်နှာလိုချင်သူက မျက်နှာရအောင် လုပ်ချင်သာနဲ့ အချောင်သေနေဦးမယ်။ ကြပ်ကြပ်လည်း သတိထား”

အဘိုးကြီးသည် ပါးစပ်က ဆုံးမစကားပြောရင်း လက်က အရက်ခွက်ကို လှမ်းပေးနေရာ ကောင်းမြတ်က ပြုံးမိ၏။ ထို့နောက် စိတ်ပျက်စကားတွေကို ပြောနေပြန်၏။

“သည်မယ်ကွဲ့... ငါရိုး အမြောက်တပ်က အမြောက်တစ်ချက် ပစ်ဖို့အတွက် လူ ဆယ်တစ်ယောက် လည်လည်ဝယ်ဝယ် အလုပ်လုပ်ရသယ်၊ အမြောက်တစ်ချက် ပစ်မယ်ဆိုရင် ယမ်းထည့်ထားသည့် ဖျင်အိတ်ကို အမြောက်ပြောင်းဝထဲ အမြောက်ထိပ်ကနေပြီး အမြောက်ဆုံရင်းရောက်အောင် ထိုးထည့်ရသိသူက တစ်ယောက်၊ သည်လူ ယမ်းဖျင်အိတ် ထည့်နေတုန်း အဲသည် အုန်းဆဲလုံးကြီး သုံးလုံးကိုကိုင်ပြီး တစ်ယောက်က အသင့်စောင့်နေရသယ်၊ တစ်ယောက်ကလည်း အုန်းဆဲလုံးကိုင်သည့်လူအနားမှာ သစ်သားတုတ်တံကြီးနဲ့ အသင့်စောင့်နေရသယ်။ ယမ်းထည့်သည့်လူ ယမ်းထည့်ပြီးသားနဲ့ အဲသည် အုန်းဆဲလုံး

ထိုးသူက အုန်းဆံလုံးကြီး တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အမြောက်ပြောင်းဝက သွင်းတော့ တစ်ယောက်က သစ်သားတုတ်ကြီးနဲ့ ဆောင့်သွင်းရသယ်ကွ။ သူ အဆောင့်ကောင်းမှ အမြောက်က သွားသာ၊ အဲသည် ‘ကာဖတ်’ ထိုးသူက နှစ်ယောက်။

“အဲသည် ‘ကာဖတ်’ ဆောင့်သူက ဆောင့်သိပ်နေတုန်း နားစူးကိုင်လုက အမြောက် နားပေါက်ကနေပြီး ယမ်းအိတ်ကို အတွင်းမှာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေးပေါက်အောင် “နားစူးချွန်” သံချောင်းကြီးနဲ့ ထိုးဖောက်ပေးရသယ်။

“သည်လိုဖောက်နေတုန်း ‘နာပေါက်’ ယမ်းကိုင်သူက ကျွဲချို၊ စိုင်ချိုတို့၊ ဝါးကျည်တောက်တို့နဲ့ နားပေါက်ယမ်းကို ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်ဝင်အောင် ပြည့်အောင် လောင်းထည့်ပေးရသယ်။

“သည်အချိန်မှာ အမြောက်ဆံသံလုံးကြီး ထည့်ရသည့်သူက သံလုံးကြီးကို ပြောင်းထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းသာသာလည်း ဝင်အောင် ‘ကာဖတ်’ ရှိရာလည်း ရောက်အောင် ထည့်ပေးရသယ်။

“အဲသည်အချိန်မှာ အမြောက်မှူးလုပ်သည့် အကောင်က တစ်ဖက်က ရန်သူတွေရဲ့ ဘယ်နေရာကို အမြောက်နဲ့ ပစ်လိုက်ရင် ရန်သူတိုက်အား ဘယ်လောက် လျော့သွားမယ်ဆိုသာ သိပြီး ဘယ်နေရာကို ပစ်လို့ အမိန့်ပေးရသယ်”

“သည်တော့မှ အမြောက်ချိန်သည့်သူက အဲသည် ပြသည့်နေရာကို ထိနိုင်အောင် ချိန်ရသယ်။

“အမြောက်ချိန်သူ ချိန်နေတုန်း နားခွက်ပေါ်မှာ ပုံထားသည့်ယမ်းကို မိ.ရှို့.မည့်သူက အမြဲ မီးရဲရဲရှိနေသည့် ‘မီးစာကောက်’ ခေါ်သည့် သံကွင်းစွပ် အုန်းဆံ မီးစာတောင့်နဲ့ အသင့်စောင့်နေရသယ်။ ချိန်သူက ချိန်ပြီးကြောင်းပြောလို့ အမြောက်မှူးက ရှို့.ဆိုသာနဲ့ ရှို့.ရသယ်။

“သဟာကို ပြီးပြီထင်နဲ့ဦး၊ အမြောက်ထွက်သွားပြီးသာနဲ့ ရေပုံးကိုင်သူက အမြောက်ပြောင်းကြီးထဲကို ရေလောင်းထည့်လိုက်ရသယ်။

“ရေလောင်းသူ ရေလောင်းပြီးသာနဲ့ အမြောက်ပြောင်း ကျပ်သူက သစ်သားတုတ်တံကြီးမှာ ဖျင်စတွေ စည်းထားသည့် အတံကြီးနှစ်ခုနဲ့ ပြောင်းကို ကျပ်ပေးရသယ်။ တစ်ခုက အဖို၊ တစ်ခုက အခြောက်၊ ကျွမ်းကျင်သူဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း ပြောင်းကျပ်တန် နှစ်ခု ကိုင်သယ်။ တချို့ အစိုတစ်ယောက် အခြောက်တစ်ယောက် ကိုင်ရသယ်။

“သဟာလို ရေမကျပ်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်ဖို့ ယမ်းအိတ် ထည့်လိုက်သာနဲ့ ယမ်းတွေ မီးလောင်ပေါက်ကွဲသွားနိုင်သယ်။ ရေများလို့ ရေမခြောက်ရင်လည်း နောက်ထည့်သည့် ယမ်းအိတ်ကို ရေဖိုပြီး အမြောက်မထွက်တော့ဘူး။

“အမြောက်တစ်ချက် ပစ်ဖို့ကို အဲသည်ကို ပစ်ရသယ်ကွယ့်။ သဟာကို ယမ်းအိတ်တွေ ပို့လိုက်ပြီး အမြောက်ဆံသံလုံး ပို့မထားဘူး။ ပြီးတော့ မီးစာကောက်သံကွင်းချောင်း

တွေ ပိုပြီး မီးစာကောက်မှာ တတ်သည့် အုန်းဆံဖတ် ပိုမပေးဘူး။ သည်အရပ်မှာ အုန်းဆံဖတ် ဘယ်လောက်ရှားလဲ။ ပြီးတော့ အမြောက်ဗိုလ်မျိုး အလက်ဇင်ဒါဆိုသည့်ကောင်ကွယ်... ဘယ်လောက်ညံ့လဲ။ အမြောက်ထားရမယ့် နေရာတွေကို ရေသွယ်ထား။ ဒါမှ အမြောက်ပစ်လိုရမယ်လို့ ငါက ပြောထားသယ်။ ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ ရေတွေကို ဝါးလုံး ပြွန်ကလေးတွေနဲ့ ဆီးသွားသလောက် သွယ်ထားသယ်။ အမြောက်တစ်ခါ ပစ်ပြီးတိုင်း ရေပုံးထဲ ရေမပြည့်မချင်း နောက်တစ်ချက် မပစ်ရတော့ဘူး။ အမြောက်ပြောင်းကို ရေကျပ်ဖို့ စောင့်နေရမယ်။ သာနဲ့များ အမြောက်ဗိုလ်မျိုး ဖြစ်နေရသေးပ”

အဘိုးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လီစူးဆန် အရက်တစ်ခွက် မော့လိုက်၏။ ထို့နောက် မနီးမဝေး၌ ရပ်စောင့်နေသော သူ့တပည့် အိုက်စံကို လက်ပြအော်၏။

“သွား၊ ငါ့မြင်းစည်းကုံးအသစ်ဟာ ယူလာခဲ့စမ်း” အဘိုးကြီးသည် ကောင်းမြတ်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။

“အခု မြောက်ဘက်က အကောင်တွေ တိုက်ရအောင် လာကြပြန်ပြီလေ၊ ဒီတစ်ကြိမ်ပါနဲ့ဆိုရင် လေးကြိမ်မြောက်လာခြင်းပေါ့။ တိုက လာတိုင်းလာတိုင်း နိုင်လိုက်ရသဟာ တို့တော်လှန်လို့ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ သင်းရို၊ကောင်တွေ ညံ့လွန်လွန်းလို့။ ပြီးတော့ သင်းရိုက တောအထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ် ခရီးကြမ်းကြီးကို တပင်တပန်းဖြတ်လာရသာ၊ စားရိက္ခာလည်း မပါကြဘူး၊ အမြောက်လို လက်နက်ကြီးလည်း ယူမလာနိုင်ဘူး။ သာကြောင့် ငါရိုက နိုင်နေကြသာ။ သာဟာပေမင့် သည့်အတိုင်းသာ ငါရိုပေါ့နေကြရင် တစ်နေ့နေ့ သေကုန်ကြပါလိမ့်မယ်။ ကဲ... ငါလည်း သလောက်မိုက်သည့်အကောင်တွေ အမြောက်ထားမယ့် နေရာတိုင်း ရေဝပ်ဖို့ အိုင်တွေ ပြုခိုင်းပြီး ရေမြောင်းသွယ်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးကြီးသည် နေရာမှ ထ၏။ ကောင်းမြတ်တို့လည်း အဘိုးကြီးနှင့် အတူထ၏။ ထိုစဉ် အဘိုးကြီးက မိမိ ‘က’ ကို တစ်ခါတည်း ဆင်၍ စီးသွားပါဟုဆိုသောကြောင့် အကြပ်တိုင်းကျော်၏ ‘က’ ကို ဖြတ်လျက် အဘိုးကြီး၏ ‘က’ ကို အဘိုးကြီး ရှေ့၌ပင် တပ်ဆင်ရ၏။ အဘိုးကြီးသည် အလွန်ကျေနပ်နေ၏။

“ငါက မြန်မာတွေနဲ့တွေ့မှ မြန်မာတွေဟာ တစ်ခုခုကိုပေးပြီး နှစ်သိမ့်မှု ဘယ်လိုရကြသယ် ဆိုသာမျိုး ခံစားတတ်လာသာကွ။ ကျေးချင် မွေးချင်သည့်စိတ်ထား၊ ပေးချင်ကမ်းချင်သည့်စိတ်ထား၊ လူလူချင်း ချစ်ခင်တတ်သည့်စိတ်ထား၊ မိသားစု ချစ်တတ်သည့်ခံတတ်သည့် စိတ်ထား၊ သည်လို ချစ်စရာ စိတ်ထားကလေးတွေကတော့ ကမ္ဘာမှ မြန်မာလူမျိုးကလွဲလို့ ဘယ်လူမျိုးမှာမှ မရှိဘူးကွ။ မြန်မာတွေ ပြောကြတဲ့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ စိတ်ထားမျိုး မြန်မာတွေမှာပဲ ရှိသယ်။ ခုတော့ အဲဒါကလေးတွေတောင် ပျောက်ကုန်ကြရော့မယ် ထင်ပါ။”

အဘိုးကြီးက စကားဆုံးအောင်မပြောဘဲ သားရေစည်းကုံးကြီးဖြင့် လှလှပပ ခံထည် နေသည့် မြင်းနက်ကြီးကို ငေးကြည့်၏။

“လှပေကွာ၊ အမွေးတွေများ ညှပ်လိုက်ရရင်တော့လား အိမ်း... အိမ်း စီးလိုက်စမ်း ပါ့”

ကောင်းမြတ်သည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်၏။ မြင်းကြီးကား အမြီးရင်း ကို မြှောက်ကာ လည်တိုင်ကောက်ကြီးဖြင့် ခေါင်းငုံ့လျက် နှာသံ တဖူးဖူးပေးရင်း လက် တလှုပ်လှုပ် ခြေတလှုပ်လှုပ်နှင့် ‘က’ တော့မည် ရုပ်သေး မြင်းရုပ်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“အိမ်း... နေရာကျသဟိတ်။ လူကလည်း လှလှ၊ မြင်းကလည်း ကြွကြွ သယ် ဟန်ကျသကုံးကွ”

အဘိုးကြီးသည် အလွန်ကြည်နူး နှစ်သိမ့်လျက်ရှိနေရာ ကောင်းမြတ်တို့က အဘိုးအို အား ဦးခေါင်းညှတ်လျက် အဘိုးအို၏ အိမ်ဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကောင်းမြတ်တို့ မိမိ တပ်ဝင်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ထမင်းပွဲ အသင့်ဖြစ် နေနှင့်လေပြီ။ နံနက်စာ စားပြီးကြသည်နှင့် အကြပ်သွေးသောက်တို့ တပ်ဖျားနှင့် သွားတွေ ကြရ၏။ တပ်ဖျားက ရန်သူတပ်မကြီး အုပ်စုသုံးစုခွဲလျက် မိမိတို့ရှိရာသို့ ချီတက်လာနေ ကြပြီဖြစ်ကြောင်း။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ညနေကစ၍ နံနက်တစ်ကြိမ် ညဉ့်တစ်ကြိမ် မိမိတို့အဖွဲ့မှ အကြပ် သွေးသောက်အားလုံး ဗိုလ်စံလှကြီးရှိရာသို့ မိမိနှင့်အတူ သွားရောက် အမိန့်နာခံကြရမည့် အကြောင်း၊ ယခုအချိန်ကစ၍ ရဲမက်များ တပ်ဝင်းအပြင်သို့ ထွက်ဝင်သွားလာခြင်းကို အကြောင်းကြီးငယ်မရှိဘဲ အကြပ်သွေးသောက်တို့က ခွင့်မပြုရန်နှင့် တစ်ပဟိုရ် တစ်ကြိမ် ကျ တိုက်မောင်းဆော်၍ တပ်ဆော်များ အလှည့်ကျထားရန်တို့ကို ပြောကြား၏။

ညဉ့်က အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သော်လည်း ကောင်းမြတ်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အိပ်မရ၊ တွေ့ကြုံရမည့် တိုက်ပွဲကို စိတ်စောလျက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ လက်အောက်ခံ အကြပ်ငါးယောက်ကို ဖိတ်ခေါ်လျက် စားရေး၊ လှံရေးတို့ကို လေ့ကျင့် ပေး၏။ ကောင်းမြတ် လေ့ကျင့်ပေးသည်ကို တိုင်းကျော်နှင့် အခြားအကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ကသာလျှင် စိတ်ဝင်စား၏။ ကျန်သော အကြပ်ကြီးသုံးယောက်တို့က စိတ်မဝင်စားလှ၊ စိတ်မဝင်စားရုံသာမဟုတ် လစ်သည်နှင့် အတင်းပြောကြသေး၏။

“သည်လိုပဲ၊ သွေးသောက် အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးတွေ ဆိုသဟာ တိုက်ပွဲနဲ့ မတွေ့ရသေးခင် ဆေးမင် တထထ စားရေး တပြုပြေပါ”

အတင်းပြောသည်ဆိုသော်လည်း ကောင်းမြတ် ကြားလောက် သိလောက်အောင် ပြောနေခြင်းဖြစ်ရာ ကောင်းမြတ်အဖို့ ဤကဲ့သို့သော အကြပ်ကြီးမျိုးတွေနှင့် တိုက်ပွဲဝင် ရမည်ကိုပင် ရင်လေးနေ၏။ သို့သော် ညနေ ဗိုလ်စံလှကြီးအထံသို့ ရောက်ကြသည်နှင့် ကောင်းမြတ်၏ လေးလံသော ရင်သည် ပေါ့ပါးသွား၏။

ကောင်းမြတ်နှင့် သင့်တော်သည့် အထူးတာဝန်တစ်ရပ်ကို ပေးလိုသည့်အတွက် စစ်သူကြီးက တွေ့လိုသည်ဟု ဗိုလ်စံလှကြီးထံမှ သိရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မိမိနှင့်အတူ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်မည့် သူကိုပါ တစ်ပါတည်း ရွေးချယ်လာရမည်ဆိုသဖြင့် ပိုမိုဝမ်းသာရ၏။ ကောင်းမြတ်သည် အကြပ်တိုင်းကျော်အား မိမိနှင့်အတူ ခေါ်ထားလိုက်သည်။ မိမိတို့တပ်မှ တပ်ဗိုလ်တပ်သားများ ပြန်သွားကြပြီး တစ်မောင်းခန့် ကြာသောအခါ ဗိုလ်စံလှကြီး ရောက်လာ၏။

“ငါ့ညီနှင့်တွဲမှာ သူလား၊ သူက လူဟောင်းပဲ။ ငါ တပ်ထဲမရောက်မီကတည်းက ရောက်နေသူပဲ။ ကောင်းပါသယ်လေ၊ ကံ... လာလာ”

ဗိုလ်စံလှကြီး ရှေ့မှသွားရာသို့ ကောင်းမြတ်တို့က နောက်မှလိုက်ရ၏။ ထိုနောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သစ်တပ်မြို့၏ အရှေ့မြောက်ဖျားသို့ လာခဲ့ကြ၏။ စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်သည် ကောင်းမြတ်တို့ ဝင်လာသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“လာဟိတ်... လာဟိတ်၊ အဲသည်မှာ ထိုင်ကြကွယ့်၊ ဟဲ့သည်မှာ အညက်ဖြူဆုပ်ကို အဖန်ရည်တို့ လက်ဖက်တို့ ယူလာခဲ့ကြလဟဲ့။ ဟိုစောစောက ပြင်ခိုင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ယူလာခဲ့”

စစ်သူကြီး၏ဘေးတွင် တပ်ရေးများ အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ စစ်သူကြီး လက်ထဲ၌လည်း အမိန့်စာချွန်သုံးလေးရွက်တို့ ရှိနေကြ၏။ စစ်သူကြီး လက်ညွှန်ရာသို့ ကောင်းမြတ်တို့ ထိုင်လိုက်ကြစဉ် အိမ်ပေါက်ဝမှ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ် ဝင်လာ၏။

“လာလာ ကိုကြီးဖာ၊ အဲသည်မှာ ထိုင်ပါ”

စစ်သူကြီးသည် အဘိုးကြီးအား ကောင်းမြတ်တို့ ရှိရာသို့ ညွှန်ပြပြီး မိမိအား ရပ်စောင့်နေဟန်ရှိသော မြင်းစေကျော်ကို မြင်သွား၏။

“အိမ်း... ဟုတ်ပေသားပဲ။ မင်း ကျန်သေးသယ်၊ သည်လိုလုပ်၊ မင်း သည်ကနေ့ ဗန်းမော်ကို အရင်သွား၊ ဗန်းမော်မြို့သူကြီးကို ငါ့စာချွန်ပေးလိုက်၊ ပါးစပ်နဲ့လည်း မှာလိုက်သယ်ပြော။ ဗန်းမော်မြို့ ပတ်လည်တစ်ဝိုက်မှာ ဘာစားရေရိက္ခာမှ မရှိစေနဲ့။ လူတွေ ကြိုတင်ပြောင်းပစ်။ မြို့ကို အထင်ကြီးအောင် အခိုင်အခံပိတ်ထား။ ရန်သူက လာတိုက်မှ အသာရှောင်ပေးလိုက်။ ဆင်စာ၊ မြင်းစာ၊ ဆန်စပါးတွေကို ရှောင်ထွက်သွားသူတွေ မယူနိုင်အောင် အားလုံး ဖျက်ဆီး မီးတိုက်ထားနှင့်ရမယ်။ အဲသာ အရေးကြီးအမိန့်ပဲ ပြီးတော့ မင်း အဲသည်က မိုးကောင်းကို အမြန်စိုင်း၊ မိုးကောင်းဝန်ကို စာချွန်ပေး၊ ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရ ရောက်လာအောင်စောင့်၊ ဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ငါ့ဆီကို ပြန်လာ၊ မှတ်မိပလား”

စောင့်နေသူက မှတ်မိပါပြီဟု ပြောလျက် စစ်သူကြီး မှာသည့်အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ပြန်ရွတ်ပြ၏။ စစ်သူကြီးက “အိမ်း-ဟုတ်ပြီ သွားပေရော့” ဟု ပြောရင်း အတွင်း

ဆောင်ဘက်သို့ ဝင်သွား၏။ ထိုစဉ် စစ်သူကြီး၏ ကိုယ်ရုံရဲမက်တစ်ယောက်က ဖျင်အိတ် ငယ်လေးခုကို ယူလာလျက် ကောင်းမြတ်တို့အနီးတွင်ချ၏။ တစ်အိမ်လုံး လူတွေ တလှုပ် လှုပ် အလုပ်ကိုယ်စီဖြင့် ရှိနေကြ၏။ ကွမ်းတစ်ယာဉာဉ်ခန့်ကြာသည်နှင့် စစ်သူကြီးသည် အိတ်ငယ်နှစ်ခုကို ကိုင်လျက် အတွင်းဆောင်ဘက်မှ ထွက်လာ၏။ ကောင်းမြတ်တို့ရှိရာ ၌ ဝင်ရောက်ရောနှော ထိုင်ရင်း သွေးသောက်နဲ့ လိုက်မှာက သူလားဟု တိုင်းကျော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီးလျှင် ဗိုလ်စံလှကြီးအား မေး၏။

“သွေးသောက်ကိုယ်တိုင် ရွေးသာခင်ဗျ၊ အကျွန် ရွေးပေးသာ မဟုတ်ပါ။”

“အိမ်း-တာဝန်ကကြီးသယ်။ တိုင်းကျော် မင်းဖခမည်းဟာ ငါ့ဆရာလကွယ် (လေ ကွယ်)။ စစ်ရေးစစ်ရာမှာ ငါ့ဆရာသားရယ်လို့ မညာနိုင်ဘူး မှားရင် ကွပ်ရမှာပ။ တာဝန် ကို သေသေဝပ်ဝပ် ဆောင်ရွက်၊ ရာထူးတွေ အဆင့်တွေ မတိုးတောင် ခိုင်းသည့်တာဝန် ကို သေဝပ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူနိုင်သယ်”

စစ်သူကြီးသည် အဘိုးကြီးဘက်သို့ တစ်ဆက်တည်း လှည့်လိုက်၏။

“ကဲ... ကိုကြီးဖာ၊ ခုအရေးဟာ ကိုကြီးဖာရဲ့ အရေးပ”

စစ်သူကြီးသည် မြောမြောဆိုဆိုဖြင့် အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်၏အနီး၌ထိုင်ကာ အဘိုးကြီး ပန်းကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဖက်လိုက်၏။ အဘိုးကြီးက စစ်သူကြီးကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ လှည့်ကြည့်၏။

“ငလွင်ရာ မင်းနဲ့ငါ ငယ်ပေါင်းပါကွယ်။ မင်း တစ်ခုခုခိုင်းချင်ရင် သည်လိုပဲလုပ် သာ မဟုတ်လား။ ဘာလဲ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရမှာလဲ။ သည်ကောင်တွေ ကလေး နှစ်ယောက်က လုပ်ရမယ့်အလုပ်အတွက် ငါ့အဖော်ဆိုပါရော ဟုတ်စ”

စစ်သူကြီးက အဘိုးကြီး၏ကျောကို ဖက်ရင်း ပြုံး၏။ ထို့နောက် မျက်နှာကို ကြွေကြွေရင့်စွာ ပြုလိုက်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ဝန်ခံ၏။

မြန်မာပြည်သို့ မြောက်အရပ်မှ ရန်သူစစ်သည်တို့သည် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် အလုံးအရင်း ကြီးစွာဖြင့် လာရောက် တိုက်ခိုက်နေသည်မှာ ယခုအကြိမ်ပါ လေးနှစ်လေးကြိမ်မျှ ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်သူတို့၏ အင်အားသည် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ပိုမို၍ များပြားလာသည် ဖြစ်ရာ မိမိတို့ကလည်း လာသလောက် ခံနိုင်ရန်အတွက် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်စာ စစ်သား များကို ပိုမို စုဆောင်းနေကြရကြောင်း၊ ဤသို့ စစ်သားများ ပိုမို စုဆောင်းရခြင်း၊ နှစ်စဉ် အမြဲ စစ်တိုက်နေရခြင်းတို့ကြောင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် ဆန်ရေစပါးကိုမျှ လုံလောက် မျှတအောင် မပြုမလုပ်နိုင် ဖြစ်နေကြကြောင်း၊ ထိုအထဲ၌ စစ်သားတို့အတွက် လစဉ် နှစ် စဉ် စရိတ်စက ထောက်ပံ့နေကြရသောအခါ ဘုရင်နှင့်တကွ တိုင်းသားပြည်သူ ရှင်လူ အားလုံးတို့ ပင်ပန်းညှိုးချိုး နှလုံးမသာ ဖြစ်နေကြရကြောင်း၊ နောက်ဆုံး၌မူ ဤရန်သူ တို့နှင့် ပြီးပြတ်ကြေအေးအောင် စစ်တိုက်နိုင်ပါက မိမိတို့ စစ်သူကြီးများ၏ တာဝန်သာ

ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သည်ယနေ့အဖို့ ဤနှစ်စဉ်တိုက်ရသည့် စစ်ကြီးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဖြီးပြတ်အောင် အဆုံးသတ်လိုကြောင်း၊ ဤသို့ အဆုံးသတ်နိုင်ရန် စစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရ ကိုယ်တိုင်က လိုလားလျက်ရှိရာ ဤစစ်ကို အဆုံးသတ်နိုင်ရေးအတွက် အရေးအကြီးဆုံးသော ကိစ္စရပ်မှာ ရန်သူတို့၏ လူ့ လက်နက် ရိက္ခာအင်အားအမှန်ကို အတိအကျလောက် သိရှိရန် လိုအပ်လှကြောင်း၊ သို့မှသာ မိမိတို့က အပြီးသတ် ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်အောင် တိုက်ရမည် သို့မဟုတ် အခြားနည်းတစ်ခုခု ပြုလုပ်ရမည် စသည်တို့ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ပါ၍ ကိုကြီးဖာနှင့် အဖော်ရဲမက်တို့သည် ရန်သူတို့၏ မင်းနေပြည်သို့တိုင် အရောက်သွားလျက် အမြန်ဆုံး စုံစမ်းပေးပါမည့်အကြောင်းတို့ကို ပြော၏။

စစ်သူကြီး ပြောကြားသော စကားရပ်တို့၌ အခြားအံ့ဖွယ်ရာတွေလည်း ပါသေး၏။ ယခု မိမိတို့သည် ရန်သူက လာရောက်ထိပါးသောကြောင့် ပြန်လှန် တိုက်နေရသော်လည်း ရန်သူတို့၏ အခြေအနေကို လုံးဝ မသိရဟု ဆို၏။ ရန်သူတို့၌ လူဦးရေ မည်မျှ၊ စစ်သည်အင်အားမည်မျှ၊ ရန်သူတို့၏ ဘုရင်စိုးစံသော မင်းနေပြည်သည် မည်သည့်အရပ်၊ မည်သည့်နေရာ၊ မည်မျှကြီးမား ကျယ်ဝန်း၍ မည်သို့ ခေါ်ဝေါ်သည်၊ မိမိတို့နေရာနှင့် မည်မျှဝေးသည်ကိုမျှ မသိကြရသေးဟု ဆို၏။

အဘိုးကြီးက အလွယ်တကူပင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟု တာဝန်ယူ၏။ ဤသို့ အလုပ်ကို အလုပ်နှင့်တူအောင် ပြုလုပ်ပေးရသော အလုပ်မျိုး၌ မိမိသည် ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်ပေးလိုသူဖြစ်ကြောင်း မင်း သိသယ်မဟုတ်လားကွယံဟု အဘိုးကြီးက ကြိုးဝါး၏။

“သိသပ အစ်ကိုဖာ၊ သဟာကြောင့်လည်း အစ်ကိုဖာကို အားကိုးသာပ၊ အစ်ကိုဖာရဲ့ ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုရင် ယခုညဉ့် ထွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤဖျင်အိတ်ငယ်တို့အထဲ၌ ဆယ့်ငါးရက်စာ စားရိက္ခာ အစုံနှင့်တကွ အခြားလိုအပ်မည်ထင်သည့် ပစ္စည်းတို့ပါကြောင်း” ကို စစ်သူကြီးက ပြော၏။

“မင်းဟာထဲမှာ လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်း မပါပါဘူးကွယ်။ ကဲ... အရက်ပါသလား ပြောစမ်း”

စစ်သူကြီးသည် မိမိ၏ လက်ထဲ၌ ယူဆောင်လာသော အိတ်ငယ် ၂ အိတ်ကိုပြု၏။

“သည်အိတ်ထဲမှာ ရွှေစနဲ့ ဘိန်းစေးလေ၊ သဟာဆိုရင် အစ်ကိုဖာရဲ့ လိုရာရာကို လဲယူနိုင်သပ”

အဘိုးကြီးမျက်နှာမှာ ပြုံးသွား၏။ “သည်တစ်ခါ မင်း အတော်ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်တတ်သားပဲ” ဟု ချီးမွမ်း၏။ စစ်သူကြီးသည် လက်ထဲ၌ရှိသည့် အိတ်ငယ်နှစ်ခုအနက် တစ်ခုကို အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်အား လည်းကောင်း၊ တစ်ခုကို ကောင်းမြတ်အား

လည်းကောင်း ပေးလိုက်၏။ ထို့ပြင် ဆောင်ရွက်ကြရမည့် အကြောင်းကိစ္စတို့ကို ထပ်ဆင့် ပြောဆိုလျက် ယခု ရန်သူတို့လည်း ချီတက်လာနေပြီဟု သတင်းရထားသောကြောင့် အမြန်ဆုံး ပြန်လာနိုင်အောင် ပြန်လာကြပါရန် ပြောဆို မှာကြားပြီးလျှင် သည်က ပြန် သည်နှင့် ချက်ချင်း ခရီးထွက်ကြပါရန်လည်း ပြောလိုက်၏။ သို့နှင့် မျက်နှာဖြူအဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်၊ တပည့်အိုက်စံ၊ သွေးသောက်ကြီး ကောင်းမြတ်၊ အကြပ်တိုင်းကျော်တို့သည် နေလုံးမျှ မဝင်သေးမီ ကောင်းတုံသစ်တပ်မြို့၏ အပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသော် ဟူ၏။

“အိုက်စံရေ၊ အေးသယ်လိုလည်း မနေသာဘူးကွယ်။ ပေးလိုက်သည့် အမိန့်အာဏာ ကို နှလုံးမှာ ပိုက်တည့်ပြီး တစ်ကျိုက်လောက် မော့လိုက်ကြဦးစို့လား။ သာမု ခရီးဆက် နိုင်မှာလဟဲ့ (လေဟဲ့)”

မျက်လုံးပြာကြီးနှင့် မျက်နှာဖြူအဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်က ဤသို့သော မြန်မာ စကားမျိုးဖြင့် နေတော့တော့ ပြောနေသည်ကို ကြားမြင်နေရသောအခါ ကောင်းမြတ်၊ တိုင်းကျော်နှင့်တကွ အိုက်စံကပါ အတူပြုံးရယ်မိကြ၏။

အဘိုးကြီးမှာ မြက်ဦးထုပ် အဝိုင်းကြီးနှင့် သင်တိုင်းရှည် အနက်ကြီးနှင့် လည်းပင်း ကွပ် အဖြူပတ်ကြီးနှင့် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ဘုန်းတော်ကြီးကဲ့သို့ ဝတ်လျက် ကောင်းမြတ် က ‘အီကော’ အမျိုးသားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တိုင်းကျော်က ‘ဝ’ အမျိုးသားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အိုက်စံက တောင်ပေါ် ‘ရဝမ်’ အမျိုးသားကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဝတ်ဆင် ထားကြ၏။ စင်စစ် ထိုသုံးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်လျှင် လူမျိုးတစ်မျိုးစီ ပုံသွင်မျိုး ရှိနေကြသော်လည်း အခြေခံအားဖြင့် အဝတ်ကို အရှက်လုံရုံမျှ ပတ်ထုတ် ဖုံးလွှမ်းလျက် ပုတီးလည်ဆွဲအမျိုးမျိုး၊ နားပန်အမျိုးမျိုး၊ လက်ဝတ်လက်ကြပ်အမျိုးမျိုးနှင့် ခါး၊ ခြေထောက် သလုံးတို့တွင် ကြိုးခွေ၊ ကြိမ်ခွေများ စွပ်ထား၍ မိမိတို့ လူမျိုးခလေ ဇောင်ကြီးများကို ခြုံထားကြသည်ချည်းဖြစ်သော ယောက်ျားသုံးယောက်တို့သာလျှင် ဖြစ်ကြ၏။

ဤအစုကို မြင်သူသည် မည်သို့ဖြစ်စေ၊ နောက်ပါ တောင်ပေါ်သား သုံးယောက် နှင့် ကြွလာသော ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးမျှသာဖြစ်ကြောင်း အပြင် အခြား မည်သို့မျှ ထွေထွေထူးထူး တွေးထင်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် ဤအစီအစဉ် အားလုံးကို ကိုယ်တိုင် စီမံညွှန်ကြား လျက် ပြုလုပ်ဝတ်ဆင်စေသည်ဖြစ်ရာ မိမိ၏ ပီရိလှသော အစီအမံကို မိမိဘာသာ အလွန် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေ၏။ သဘောကျလောက်လည်း ကောင်းမွန်လှ၏။ ကောင်းတုံ သစ်တပ်မြို့တွင်းမှ အဘိုးကြီးတစ်စု မြင်းကိုယ်စီဖြင့် မင်သေသေ ထွက်လာကြသောအခါ အချို့ သိကျွမ်းသူများပင် နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်ခြင်း မပြုဘဲ အမှတ်မထင် မိမိတို့လမ်းကို မိမိတို့ဘာသာ သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ကြုံခဲ့ရသဖြင့် တပ်မြို့အပြင်သို့ ရောက်မှ

အချင်းချင်း ပြောဆို ပြုံးရယ်ကြရသေး၏။ နေရီရီတွင် မြူခြည်ပိတ်ဆို့ ကျန်ရစ်သော သစ်တပဲမြို့ကြီးကို ကျောခိုင်းလျက် ကောင်းမြတ်တို့ ထွက်လာကြ၍ တစ်မောင်းခန့်မျှ မကြာမီ အေးစိမ့်သော တောင်ခြေတွင် မှောင်နေခဲ့လေပြီ။ ပုစဉ်းရင်ခွဲတို့ အသံသည် တောလုံးလုံးနေကြရာမှ တစ်ချက်တစ်ချက် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်သွားချိန်၌ တိတ်ဆိတ်မှုသည် လောကအလုံးကို ပျက်သုဉ်းသွားသည်သို့ လွှမ်းမိုး၏။ ထိုစဉ် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုအစပ် ၌ အဘိုးကြီးက ရယ်လိုက်သည်။

“က... အခု ခဏတော့ သည်မှာပဲ ခေတ္တစခန်းချပြီး လထွက်လာမှ ခရီးဆက် ကြဖို့ရဲ့”

ဝိုး၊ ပုရစ်၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့သည် အော်မြည်နေရာမှ ပေါ်လာသည့် အသံသစ်ကို ရပ်၍ နားထောင်၏။

အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်၏အသံသည် တစ်တောလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။ ထို့နောက် ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဤမျှ လှပသော အမှောင်ရိပ်မျိုး၌ ဤလို တိတ်ဆိတ်နေမှုသည် မိတ်ဆွေရောင်းရင်း အပေါင်းအသင်းတို့နှင့်တကွ မိမိတို့နေထိုင်ခဲ့သည့် သစ်တပဲမြို့ကြီးကိုပါ ခွဲခွာလာခဲ့ကြသော ခံစားခြင်း၌ ထက်မြက်သည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသူ မြန်မာလူမျိုးတို့အဖို့ လွှမ်းချင် စဖွယ်လည်း ဖြစ်နေရပါပြီကော ...

*

စင်စစ် ဤခရီးသည် ရန်သူတို့၏လက်သို့ သက်သက် အဖမ်းခံရန်အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ထွက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကြိုတင်သိလျှင် အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ ဤခရီးကို ဦးဆောင်ရှေ့ရွက် ပြုလုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ထို့ထက် ယခုကဲ့သို့ အဖမ်းခံလိုက်ကြရခြင်းသည် ကောင်းမြတ်ကြောင့် အဖမ်းခံ လိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိနှင့်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကောင်းမြတ် ကို ခေါ်လာဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ယခုမှ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် ကောင်းမြတ်ကိုပင်လျှင် မိမိတို့ရှေ့မှ တင်လိုက် သေး၏။ ထို့နောက် မိမိတို့ ဖမ်းဆီးခြင်းခံလိုက်၍ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ မြေတိုက် အတွင်းသို့ သွင်းကာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အလှောင်ခံနေရသည်အထိ မိမိတို့ ဘာကြောင့် အဖမ်းခံလိုက်ကြရသည်ကို လုံးဝ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေရ၏။

သူတို့သည် စိတ်တူသဘောတူ ဖြစ်ကြရုံမျှမက လွတ်လပ်စွာ ထင်သလို သွားလာ နေထိုင်ပိုင်ခွင့်ရှိနေကြသော်လည်း အဘိုးကြီးသည် စစ်ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမိန့်ပေးကာ စစ်သားပိသစွာ ထိုခရီးကို ဦးဆောင်၏။ နေ့မှန်း ညဉ့်မှန်းမသိ သွား၏။ နေ့ဘက် တစ်ပဟိုရ်၊ ညဉ့်ဘက် တစ်ပဟိုရ်မျှ ခေတ္တမှိန်းလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက် သွားနိုင်ရန် အလင်းရောင်ရှိသည်နှင့် ဆက်လက် သွားမြဲသွား၏။

သို့ပါလျက် ခရီးက ထင်သလောက်မပေါက်၊ အမြဲလိုလို လမ်းပျောက်နေတတ်၏။ တောတောင် သစ်ချုံဖုတ်ကြီးတို့ ထူထပ်လျက် သားကောင်အမျိုးမျိုးတို့ကလည်း ပေါ၏။ အဆိပ်ရှိသော မြွေမျိုးကို မတွေ့ရသော်လည်း သားကောင်ကို အကောင်လိုက် မြို့တတ်သည့် မြွေကြီးမျိုးကို မကြာမကြာ တွေ့ရတတ်၏။ သားကောင်တို့အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ရန်ပြုသ်။ မျောက်အုပ်ကြီးများ ကြွေးကြော်အော်မြည်သံတို့သည် နေထွက်တင်ပြုရုံ သည်နှင့် တောလုံး ညံ့လာ၏။ ကလေးသားငယ် ပေါများသော အိမ်တစ်အိမ်၏ နံနက်ခင်း နှင့်ပင် တူသေးတော့၏။ တစ်ခါတစ်ခါမူ သာယာသော ငှက်တို့၏အသံကို ကြားရတတ်၏။ ပန်းတိမ်ငှက်၏ တူနက်သံ၊ ယောက်ဖခွေးခေါ် ငှက်၏ ကြွေးကြော်သံ၊ ဖိုးခေါင်ငှက်၏ ရင်ကျူးသံတို့သည် လွမ်းစေ့ချင်စဖွယ် ရှိလှ၏။

သို့သော် ထိုလေးယောက်တို့ကား မလွမ်းနိုင်ရှာကြ၊ ရှေ့မှကာဆီးထားသော တက်လမ်းမရှိသည့် မတ်စောက်စောက် တောင်ကြီးတို့ကို ကွေ့ပတ်သွားရန် ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျအောင် ကြိုးစားနေကြရ၏။ ထိုလေးယောက်တို့၌ ပါလာကြသည့် မြင်းများကလည်း နေရာတိုင်း စီး၍မရ၊ အချို့နေရာတို့တွင် မြင်းတွေပါသောကြောင့် ခရီးတွင်သော်လည်း အချို့နေရာတို့၌ မြင်းတွေပါသောကြောင့် ခရီးဖင့်ရ၏။

မြင်းလေးကောင်အနက် အဘိုးကြီးဖာနီဗယ်၏ မြင်းနှင့် ကောင်းမြတ်၏ မြင်းမှ တစ်ပါး ကျန်မြင်းနှစ်ကောင်မှာ တုတ်ခိုင်သော ရှမ်းမြန်မာမြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုမြင်း နှစ်ကောင်သည် အကောင်းချည်း မဟုတ်သော်လည်း အဆိုးချည်းလည်း မဖြစ်ကြ။ မြေပြန့်၌ အတော်အသင့်မျှ ပြေးနိုင်သလို တောတွင်းတောင်ပေါ်တို့၌လည်း အတော်အသင့် သွားတတ်လာတတ်၏။ မြေမြဲ၏။

ဆိုးသည်ကား အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်၏ မြင်းမကြီးဖြစ်၏။ ထိုမြင်းမကြီးသည် ယင်း၏ တိုင်းပြည်မှပါလာသော အလွန်တန်ဖိုးရှိသည့် မျိုးဆက်မှ ပေါက်ဖွားသည့် မြင်းဟု ဆို၏။ မြန်မာပြည်ရောက်မှ သင်းတို့ အမျိုးချင်းစပ်၍ ဖောက်ထားသော မြင်းဟု အလွန် ဂုဏ်ယူခဲ့သော မြင်းဖြစ်၏။ ထိုမြင်းမကြီးသည် အဘိုးကြီးပြောသည့်အတိုင်းလည်း မြေပြန့်တွင် အကယ်ပြေးသော မြင်းမကြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုတောတွင်း တောင်ပေါ်သို့ သွားရောက်သောအခါ၌မူကား အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင်ပင် အတော် စိတ်ပျက်နေရ၏။ မြေလက် မမြဲရုံမျှမက နုလည်း အလွန်နု၏။ တောမှက်တို့ကိုက်ခြင်းကို မခံနိုင်သည့်အပြင် ရုရာမြက် စသော အစာတို့ကိုလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်ရှာသောကြောင့် ရက်ပိုင်း ရက်ပိုင်းအတွင်း တစ်စတစ်စ သိသိသာသာချည်း ပိန့်လာ၏။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကား ကောင်းမြတ်၏ မြင်းနက်ကျော် ဖြစ်သည်။ နက်ကျော်သည် တောတွင်းသို့ရောက်ကတည်းက မြူးနေ၏။ မျောက်အုပ်ကြီး အော်သံ၊ ကျားဟိန်းသံ၊ ဆင်အစ်သံ၊ သစ်ကြဲတံသံ စသော တောတွင်းသံမှန်သမျှ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြောက်။

ရေထဲသို့ ဖြတ်ရန်လည်း ရဲလှ၏။ ပြင် ပြင် ထန်ထန် ကျနေသည့် ရေတံခွန်ကြီးတို့၏ အောက်သို့ ဖြတ်ဝင်သွားရမည်ဆိုလျှင် မြူပင်မြူးလိုက်သေး၏။ ဤသည်ကို တွေ့သော အဘိုးကြီးက မိမိမြင်းမကို စိတ်ပျက်တိုင်း ကောင်းမြတ်၏ နက်ကျော်ကို သဘောကျနေလေ့ ရှိ၏။

“အိမ်း-ကောင်းသကွာ၊ မြင်းချောလူချော၊ မြင်းကျော် လူကျော်ပလကွာ၊ ရန်သူ့ နယ်မြေထဲ ရောက်ရင် ရန်သူကောင်မလေးတွေ သဘောကျမှာ မြင်ယောင်သေး၊ သာပဲ နော်။ မင်း နေရစ်ခဲ့မယ်များတော့ မကြံလိုက်နဲ့လကွဲ့။”

စိတ်ညစ်ဖွယ်တို့ဖြင့် တွေ့ကြုံရလေလေ ရယ်ရယ်မောမော ပြုတတ်လေလေဖြစ် သော အဘိုးကြီးက ဤသို့ ပြောရင်း ပျောက်နေသည့် လမ်းစများကို တစ်လှည့်စီ ရှေ့ ဆောင်၍ ရှာဖွေစေတတ်၏။

လူနေအိမ်ခြေတို့ကိုလည်း ငါးရက်နေ၍မျှ တစ်ကြိမ်မတွေ့ရ။ တွေ့ပြန်ပါလျှင် ထိုလူနေအိမ်ခြေ ရှိရာအရပ်မှနေ၍ တစ်မွန်းတည့်ခန့် ခရီးနှင့်လိုက်မိသည်နှင့် ခြေသွား လမ်းကလေးများ ဆုံးသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် အကြပ်ကြီး တိုင်းကျော်တစ်လှည့်၊ အိုက်စံ တစ်လှည့်၊ ကောင်းမြတ်တစ်လှည့်၊ အဘိုးကြီးတစ်လှည့် မိမိ သွားလိုသည့်နေရာသို့ မူတည် လျက် လမ်းထွင်၍ သွားကြရ၏။

ဤလို လမ်းထွင်၍ သွားရတိုင်း ကောင်းမြတ်၏အလှည့်သို့ ရောက်လျှင် အလွန် ခရီးတွင်၏။ ခက်ခက်ခဲခဲ တောများ၊ ချုံများကို တိုးရလျှင် ခဏမျှဖြစ်လျက် မကြာမီ သွားရန် လွယ်ကူသော နေရာသို့ ရောက်ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးက ကောင်းမြတ်ကို အလွန်လာဘ်ကောင်းသည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။ ရှေ့မှ တောင်ကြီးများ ကာဆီးနေလျှင် ကောင်းမြတ်ကို ရှေ့သို့ တင်လိုက်၏။ ထိုသို့ တင်လိုက်တိုင်း ဖြတ်ကျော် သွားရန် လွယ်ကူသည့်နေရာကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “မင်းပဲ ရှေ့က သွားပါရောကွာ” ဟု အဘိုးကြီးက ကောင်းမြတ်ကို ရှေ့သို့ အမြဲတင် ပေးလိုက်၏။

အဘိုးကြီး မှန်လေသည်။ ကောင်းမြတ်ကို ရှေ့တင်ပြီး နှစ်ရက်ခန့်အတွင်း၌ပင် မြင်းပေါ်မှ မဆင်းဘဲသွားနိုင်သည့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း၊ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်တို့ ပါ သည့်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

“က... အဘ၊ လမ်းကောင်းသွားပြီ။ ရှေ့ကသွားပါဦးလေ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ အဘိုးကြီးက ကံမကောင်းတော့ပါဘူး။ တောကြာ မြင်းပေါ်က တိုးမရတဲ့ တောချုံတွေထဲ ပြန်ရောက်နေပါမယ်”

အဘိုးကြီး ပြောသည်မှာ ဟုတ်လှသည်။ အောက်ခြေရှင်းသည့် သစ်ပင်မြင့်ကြီးတွေ နေရာသို့ ရောက်သည်ဟု အကြပ်ကြီး တိုင်းကျော်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားခဲ့ရာ ထမင်း

အိုး နှစ်လုံးချက်မျှ မကြာသေးမီ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားရမည့် ချုံပိတ်ပေါင်းတွေရှိရာသို့ ရောက်လာရ၏။

“ဟိတ်... အသားကြောင့် ငါ ပြောနေသာကွ။ မင်းရဲ့ကောင်တွေ လာဘ် မကောင်း ပါဘူး။ သွေးသောက်ကို ရှေ့ကသွားခိုင်း။”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။ ကောင်းမြတ် ရှေ့ကသွား၍ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်မျှ မကြာမီ မြင်းစီးလျက် သွားနိုင်သော အောက်ခြေရှင်းသည့် သစ်တောကြီးအတွင်းသို့ ပြန် ရောက်သွားရ၏။ ဤနည်းဖြင့် ကောင်းမြတ် လူလေးယောက်အစု၏ ရှေ့မှ သွားခဲ့ရာ သုံးရက်လုံးလုံး မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ သွားရသည့် နေရာမျိုးကို မတွေ့ခဲ့။ အဘိုးကြီး ပြော သည့်အတိုင်း ကောင်းမြတ်အဖို့ ကံလိုက်နေသောကြောင့် လာဘ်ကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ် တန်ရာ၏။ အကြောင်းမူ ကောင်းမြတ်သည် မိမိ၏ မြင်းကို အထူးတလည် လမ်းရှာဖွေ ၍ တိုးခိုင်းသည် မဟုတ်။ အဘိုးကြီး ညွှန်ပြလိုက်သည့်ဘက်သို့ မိမိမြင်းကို ဦးတည်ပေး လိုက်ခြင်းဖြင့် မြင်းက အလိုအလျောက် လမ်းကို ရှာဖွေ၍ သွားသည်သာ ဖြစ်၏။ ဤ အတိုင်း သွားကြရင်း မိမိတို့ ကောင်းတုံခံမြို့က ထွက်လာ၍ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်မြောက် သော နေ့၏ဆွမ်းခံချိန်၌ ကောင်းမြတ်တို့ လူစုသည် တောတွင်း၌ တွေ့ရတတ်သည့် ဆင် သွားလမ်းကြီးကဲ့သို့ ‘ဖုံ’ နေသော လမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ကြရ၏။

“ရွှေ-အံသာ ငါရဲ့ဆီကို ချီတက်သွားကြသည့် ရန်သူတွေရဲ့ ခြေရာလမ်းကြောင်း ကြီးပ”

အဘိုးကြီးသည် လမ်းကြီးရှိရာသို့ မြင်းကိုနှင်လျက် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ကြည့်၏။ လမ်းကြောင်းကြီးကား ဗျက်အကျယ် သုံးလံကျော်ခန့် ရှိနေရာ နွားလှည်းနှစ်စီးပင်လျှင် ခပ်ချောင်ချောင် ရှောင်သာ တိမ်းသာရှိနေ၏။

“မြင်းခြေရာနဲ့ လူခြေရာလည်း ပါသယ်ဟိတ်၊ လှည်းဘီးခြေရာရဲ့၊ ဆင်ခြေရာရဲ့ မပါဘူး။ သင်းရဲ့မှာ အမြောက်ရဲ့၊ ရထားရဲ့၊ မပါသာသော သေချာသဟ”

ထိုလမ်းကြောင်းကြီးသို့ ရောက်သည်နှင့် အဘိုးကြီးတို့ လူစုခရီးတွင်ကြတော့သည်။ သူတို့သည် မြင်းကို အသကျ (အသားကျ) ကလေးစီးလျက် မြင်းပေါ်မှသာ ထမင်းအိုး တစ်လုံးချက်ခန့် မြင်းကို အနားပေးပေးသည့်သဘောဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် သွားစေ၏။ ထို့နောက် “က... ချီလိုက်ကြဦးစို့ သမီးရေ၊ သားကြီးရေ၊ နက်ကျော်ရေ” စသည်ဖြင့် လှုံ့ဆော်အားပေးပြီးလျှင် အသကျ စိုင်းကြပြန်၏။ ယင်းသို့စိုင်းရင်း တစ်ရက်ခွဲခန့်အကြာ နေ့မွန်းတိမ်းချိန်လောက်၌ ရွာတစ်ခုလုံး မြေစည်းရိုးများဖြင့် ပတ်လည်ကာထားသော ဗျာ ငယ် တစ်ခုသို့ ရောက်ကြ၏။ ရွာငယ်နေရာ၌ လမ်းသည် နှစ်ကြောင်းခွဲလာ၏။ လမ်း ကြောင်း တစ်ကြောင်းမှာ ရွာထဲက ထွက်လာသည့် လမ်းကြောင်းဖြစ်၍ လမ်းကြောင်း တစ်ကြောင်းမှာ ရွာအပြင်မှ ပတ်လာသည့်လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ... အဘ၊ ပသို သွားမလဲ”

“သွားသာသွားပါလကွာ။ သဟာ ရန်သူ့ပိုင်နက်က ရွာပဲပ၊ သင်းရို၊ ရွာထဲက သွားပြီး သင်းရိုနဲ့ စကားပြောရ မေးရမြန်းရရင် ငါရို၊ သိချင်သာကလေးတွေ သိနိုင်ကြ သာပ။ သင်းရိုက ငါရိုကို မရိပ်စားနိုင်ကြပါဘူး။”

အဘိုးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ကောင်းမြတ်၏ရှေ့မှ ဖြတ်တက်လျက် ရွာတွင်း သို့ ဝင်သည့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်၏။ ကောင်းမြတ်တို့က နောက်မှလိုက်ကြ၏။ ရွာတစ်ခုလုံးကို ရံပတ်ထားသည့် မြေစည်းရိုး၏အတွင်းသို့ ဝင်မိကြသော်လည်း ရွာလမ်းမ ကြီးပေါ်၌ လူသူတို့ကို မတွေ့ရ။

ရွာတွင်းရှိ အိမ်တို့သည် မြန်မာပြည်တွင်း၌ မြင်ကြ တွေ့ကြရသော အိမ်မျိုးတို့ ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတို့၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ရွာစည်းရိုးနှင့်အညီ မြင့်မား သော မြေစည်းရိုးကြီးများကို ကာရံထားကြ၏။ ထိုမြေစည်းရိုးကြီးများ၌ အချို့က စည်းရိုး ထောင့်အနီး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပိတ်ထားသော တံခါးတစ်ခုစီ ရှိနေကြ၍ အချို့က ရှေ့မျက်နှာစာ တစ်ခုလုံးအဖို့ ပိတ်ထားသည့် တံခါးတစ်ပေါက်တည်းသာ ငွားရှိကြ၏။ ထိုတံခါးတို့သည် အချို့က လေးထောင့်တံခါး ဖြစ်ကြ၏။ အချို့ ဝလုံးကဲ့သို့ တံခါးပေါက် အပိုင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ မြေစည်းရိုးသည် အတော်အတန် ထူထဲလျက် စည်းရိုး၏ အလယ် တည့်တည့်၌ အိမ်ခေါင်းကဲ့သို့ ‘မြွေရိုး’ ဖော်ထား၏။ ထိုပြင် ဆူးများပါသည့် သစ်ရွက်များ၊ သစ်ကိုင်းများကို လှလှပပ ညီညီညာညာ ဖြတ်တောက်လျက် အိမ်ဝင်းမြေစည်းရိုး ပတ်လည် တစ်လျှောက်လုံး စီမံထား၏။

ကောင်းမြတ်တို့သည် ထိုအိမ်ဝင်း မြေစည်းရိုးတို့၏ဘေးမှ မြင်းကို ကပ်၍ကြည့်ကြ မှ မြေစည်းရိုး၏ အတွင်းအိမ်ရှေ့၌ ကစားနေကြသော ကလေးငယ်များ၊ အလုပ်လုပ်နေ ကြသော ဘောင်းဘီဝတ် အမျိုးသမီးများ စသည်တို့ကို တွေ့ကြရ၏။ ယောက်ျားကြီး တိုင်းလိုလိုတို့ကမူ မြန်မာတို့ကဲ့သို့ ဆံပင်ရောင်ထုံးများဖြင့် မဟုတ်ကြဘဲ ကြီးများကဲ့သို့ ဖွတ်မီးကြိုးကျစ်လျက် တွဲလောင်းချထားကြသော်လည်း ဦးထုပ်က ဆောင်းထားသေး၏။ သူတို့သည် မြင်းခွာသံ ကြားသောအခါ အသင့်ရှိနေကြသော ခွေးခြေများ၊ ခုံရည်ကြီးများ ပေါ်သို့ တက်ကြလျက် မြေစည်းရိုး၏ အပြင်ဘက်သို့ လမ်းမျှော်ကြည့်ကြ၏။ မိန်းမကြီး များ၊ ယောက်ျားကြီးများတို့ကမူ ကောင်းမြတ်တို့ လေးယောက်အား ထူးဆန်းအံ့ဩသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြသော်လည်း ကလေးငယ်တို့ကမူ ရန်လိုသည့် ဟန်ပန်မျက်နှာ ထားများ၊ ကြောက်ရွံ့သည့် ဟန်ပန်မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်ရှုနေကြရုံမျှမက ခဲများ၊ တုတ်များဖြင့်ပင် ပစ်ခတ်လိုက်ကြသေး၏။

အဘိုးကြီးသည် မြေစည်းရိုး အလုပ်ပိတ်ထားသည့်အိမ်များကို ဤအတိုင်း မြင်းပေါ် မှ ကြည့်ရှုလာခဲ့ရင်း အိမ်ဝင်းတစ်ခုရှေ့၌ မြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ မြေစည်းရိုးအတွင်းရှိ

ထိုအိမ်၏ ရှေ့တံခါးပေါက်တွင် နီသောစက္ကူများအပေါ်၌ ယင်းတို့၏ တိုင်းရင်းဘာသာ စာတန်းကြီးများ ရေးသားထားလျက်ရှိ၏။

“ဗန်းမော်မှာ သည်လိုစာမျိုးနဲ့ အိမ်ဆိုရင် တို့လိုချင်သည့် ပစ္စည်းတွေကို ရွှေစ ငွေစနဲ့ လဲယူလို့ ရသယ်ကွ။ အိုကံစံ မေးစမ်းဟော”

ကောင်းမြတ်တို့ လူစုသည် ရန်သူ၏ နယ်မြေအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသော်လည်း ရန်သူ၏ စကားကို အိုကံစံမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မတတ်မသိကြ။ သို့သော် အိုကံစံကမူ ထို နယ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိကြသော လူမျိုး ဆယ့်ငါးမျိုးလောက်၏ စကားအားလုံးကို အတော် အတန် ပြောနိုင်ဆိုနိုင်သည်အထိ တတ်ကျွမ်းထားသူ ဖြစ်၏။

အိုကံစံသည် မြေစည်းရိုး၏ တံခါးပေါက်ရှေ့၌ မြင်းကိုရပ်လျက် အတွင်းသို့ အော်ပြောလိုက်၏။ အိုကံစံ၏ အော်ပြောသံကို ကြားမှပင် ထိုအိမ်သည် ဖွင့်ထားသော တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ ယောက်ျားဆယ်ယောက်ခန့် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးတက် လာကြလျက် အချို့က အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပတ်ပြေးကြလျက် ခြောက်ယောက်ခန့်ကမူ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ မြေစည်းရိုးရှိ တံခါးပေါက်နှစ်ခုသို့ ခွဲပြေးလာကြ၏။ ထိုသူတို့၏လက်ထဲ ၌ တစ်လံကျော်ကျော်ခန့်ရှည်မည့် ဝါးအရိုးတွက် အသွားနှစ်ဖက်ပါသော တစ်တောင်ခန့် ဓားစူးကြီးများနှင့် အသွားတစ်ဖက်ရှိ တောင်ဆုပ်ခန့် ဓားမောက်ကြီးတို့ကို တပ်စိုက်ထား သည့် လက်နက်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကောင်းမြတ်နှင့် တိုင်းကျော်တို့က ခုခံရန်အတွက် ဓားလွတ်များကို ကိုင်လိုက်ကြ၏။ အဘိုးဖာနီဗယ်က တားလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့... အိုကံစံရဲ့၊ နင် ဘာပြောလိုက်သာလဲ”

“သူငယ်ချင်းရဲ့ ရွှေစ ငွေစနဲ့ လဲယူစရာ မင်းရဲ့မှာ ပစ္စည်းကလေး ဘာကလေး ရှိကြသယ် မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့မှာ မရှိရင် အဲသည်လို လဲလို့ရမယ့်အိမ်ကို ပြကြစမ်းပါ သူငယ်ချင်းရဲ့လို့ ပြောမိသာပ”

အဘိုးကြီးသည် စည်းရိုးပေါက်နှစ်ခုဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်နေ၏။

“သာဆိုရင် သင်းရဲ့၊ ငါရဲ့ကို ရန်ပြုဖို့ ပြင်ဆင်စရာ မသင့်ဘူးပ”

အဘိုးကြီး ထိုသို့ပြောစဉ်၌ပင်လျှင် ရွာငယ်ကလေးတစ်ခုလုံး ကြေးလင်ပန်းကြီးတီး သံများ၊ သံချောင်းခေါက်သံများ တောထုတ်သကဲ့သို့ ဆူညံသွား၏။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း တို့မှ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“က... ငါရဲ့လည်း တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း စုလိုက်ကြစို့။ သာမေမင့် ငြိမ်ငြိမ်ပဲ နေကြဦး။ ငါအချက်ပေးရင် ဟောသည် ယာဘက်ဘေးက ရွာစည်းရိုးသာ ခုန်ထွက်လိုက် ကြ၊ နီးလည်းနီးသယ် စည်းရိုးလည်း နိမ့်သယ်။ ရွာလမ်းအတိုင်း သွားရင် သင်းရဲ့ ကြို စောင့်ချင် စောင့်မယ်”

အဘိုးကြီး ပြောနေစဉ်၌ပင် မြင်းလေးကောင်တို့ ရွာလမ်းအတိုင်း ဆုတ်တက်ရပ်

လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် အရိပ်အမြည်ကို စောင့်လျက် ငြိမ်သက်နေကြ၏။ တစ်ရွာလုံး ကလည်း လူမရှိတော့သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ကွမ်းတစ်ယာဉာကန်နဲ့ သည်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ကဲ... အိုက်စံ ထပ်အော်ကွာ၊ ကျုပ်ရို၊ ဘုရားသခင် တပည့်သာသနာပြုတွေ ပါ။ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး။ ခရီးသွားရင်း ရိက္ခာပြတ်နေလို့ပါ။ စားရိက္ခာကလေးများ ပိုရင် ရွှေစ ငွေစနဲ့ လဲကြပါလို့ ပြောကွာ”

အိုက်စံက အဘိုးကြီးပြောသည့်အတိုင်း ထပ်အော်၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာ ကမျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်။ ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဘာလိုချင်တာတုန်း အဘ။ သည်ရွာကလူတွေက သိပ်ဟန်ပုံ မရပါဘူး။ ခုနေ အသာ မသိမသာ ဣန္ဒြေရလွှားကြပါစို့”

ကောင်းမြတ် ပြောသည်ကို အားလုံးက သဘောတူကြ၏။ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် တည်းသာလျှင် ခပ်အင်တင်တင် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်၏မြင်း လှုပ်လိုက် သည့်နင့် အားလုံး လှုပ်ကာ ရွာပေါက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကောင်းမြတ်တို့ ထွက်၍ တစ်ခဏကြာမှ နောက်ဘက်က အော်သံ ထွက်လာ၏။ မြင်းကို ရပ်၍ လှည့် ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ အိမ်ပိုင်းမြေစည်းရိုးကြီး အပြင်ဘက်သို့ လူသုံးယောက် ရောက် နေကြ၏။ ထိုသူတို့က ထပ်၍ အော်မေး၏။

“ဘာလိုချင်တာတုန်း၊ လူကောင်းတွေဆိုရင် မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီး တစ်ယောက် လာခဲ့”

အိုက်စံက ပြန်ပြောပြသောအခါ “ကဲ... မင်းပဲသွား၊ ဘာလိုချင်သယံဆိုသာ ပြောဖို့လိုသေးလား။ ဂျုံရရ ဆန်ရရ တို့လေးယောက်လုံး သယံသွားနိုင်လောက်အောင် ယူခဲ့ပါ။ ဆေးရွက်ကလေး ဘာကလေးလည်း ယူခဲ့။ ငါ့ဖို့ အရက်ရရင်လည်း ရသလောက် ယူခဲ့။ ဘိန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရွှေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တန်ဖိုးများများရမယ့်ဟာနဲ့ လဲပေါ့”

အဘိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ဖျင်အိတ်ကလေးအား အိုက်စံရိုရာသို့ ပစ်ပေးလိုက် ၏။ အိုက်စံသည် ဖျင်အိတ်ငယ်ကို ဖမ်းယူလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ဆင်းလျက် ထို လူတွေရှိရာသို့ သွား၏။ လူနှစ်ယောက်တို့က အိုက်စံအား ယင်းသို့ ဓားသွားတပ်ထား သည့် မိုန်းကြီးများဖြင့် ဟိုဘက် သည်ဘက် ညှပ်၍ ထောက်လိုက်ကြ၏။ ယင်းသို့ ထောက်ထားပြီးမှ တစ်ယောက်က အိုက်စံရှေ့သို့ လာရပ်ကာ အမေးအဖြေပြု၏။ သူတို့ သည် အိုက်စံကို မြေစည်းရိုးကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်သွင်းသွားကြ၏။ အတန်ကြာသည့်တိုင် အောင် ပေါ်မလာ။ ဘာသံမှလည်း မကြားရ။ အကဲကို ကြည့်၍လည်း မမြင်ရ။

ကောင်းမြတ်တို့က စိတ်ပူလာ၏။ အော်ဟစ်မေးမြန်းကြရမည်ကလည်း စကား တတ်သူ တစ်ယောက်မျှ မပါကြ။ သို့နှင့် အကြပ်ကြီး တိုင်းကျော်က အိုက်စံ၏နာမည်

ကို အော်ခေါ်၏။ ကောင်းမြတ်ကလည်း မိမိ၏ မြင်းပေါ်မှ ရပ်လျက် မြေစည်းရိုးအတွင်း သို့ ကြည့်၏။ ထိုစဉ် အိုက်စံ၏ ထူးသံကို မကြားရဘဲ ကြေးလင်ပန်းကြီးကို တီးသော အသံမျိုး ကြားကြရပြန်၏။ တစ်ရွာလုံး ဆူညံသွားပြီးသည် တစ်ရွာလုံး ဟိုမှ သည်မှ ယောက်ျားတွေ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ထိုယောက်ျားတို့၏ လက်ထဲ၌ လည်း လက်နက်ကိုယ်စီ ပါလာကြ၏။ ရွာသားတို့သည် ကောင်းမြတ်တို့ ရှိနေရာသို့ တဖြည်းဖြည်း စုရုံးလာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“အဘရေ...ကိုယ့်လူတစ်ယောက် သူ့လက်ထဲ ရောက်နှင့်ပြီးမှ အကျွန်တို့ တိုက် ကြရရောမယ် ထင်ပ”

အဘိုးကြီးသည် တစ်ခွန်းမျှ စကားမပြန်တော့ဘဲ စိတ်ထိခိုက်သည့် မျက်နှာဖြင့် မြေစည်းရိုးကြီးအတွင်းသို့ ကြည့်ရင်း ဓားရိုးကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ထား၏။ ကောင်းမြတ်နှင့် တိုင်းကျော်တို့ကလည်း မိမိတို့ ဓားများကို ထုတ်လိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် ကောင်းမြတ်တို့ နှင့် နီးသည့် မြေစည်းရိုး တံခါးပေါက်သည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာကာ အိုက်စံနှင့် ရွာသား တစ်ယောက်တို့ ထွက်လာကြ၏။ ရွာသား၏ လက်ထဲ၌ အဖန်ရည်အိုးနှင့် ပန်းကန်များ ထည့်ထားသည် ဗန်းငယ်တစ်ခုပါလာ၏။ အိုက်စံက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိတော့ဘူး၊ လူကောင်းတွေဖြစ်ကြောင်း ဘေးရန်မရှိတော့ကြောင်း တစ်ရွာ လုံးကို အချက်ပေးလိုက်သာ။ သာကြောင့် ရွာသားတွေက ဧည့်သည်တွေကို ကြည့်ကြသာ”

အိုက်စံ၏ နောက်၌ တောင်းများ၊ အခြားပစ္စည်းများ၊ ဝါးကျည်တောက်များကို သယ်လာသည့် ရွာသူ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပင်လျှင် ပါလာသေး ၏။ အမှုန့်မပြုရသေးသော ဂျုံစေ့များကို တောင်းဖြင့် ထည့်ယူလာသည်ဖြစ်ရာ ကောင်းမြတ် မြင်းများရှိရာသို့ ရောက်မှ ခရီးစထွက်စက ဆန်ထည့်လာခဲ့ကြလျက် ယခု အခွံကြီးရှိနေ ကြသော ဖျင်အိတ်ကဲ့သို့ ဖြည့်ထည့်ရ၏။ ခြောက်သွေ့သော ဝက်အူချောင်းနှင့် ကန်စွန်းဥ တို့ကိုလည်း ယူလာကြသေး၏။ ထို့ပြင် တိုင်းကျော်နှင့် အိုက်စံအတွက် ဆေးရွက်ကြီး နှင့် အဘိုးကြီးအတွက် ဆန်အရက်များကိုလည်း ရရှိလာကြသေး၏။

ကောင်းမြတ်သည် ဤပစ္စည်းတို့ကို ထည့်သိုလဲလှယ်ပေးနေစဉ် ကောင်းမြတ်တို့ လူစုအား ရွာသားများနှင့် ကလေးများက မနီးမဝေးမှ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြ၏။ အဘိုးကြီး ကမူ စားရိက္ခာများ ရသောကြောင့် ရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အိုက်စံကို အမိန့် ပေးနေရာမှ ကောင်းမြတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြန်၏။

“သည်မှာ သွေးသောက်ကလေးရဲ့၊ စစ်ချီတက်သယ် ခရီးသွားသယ်ဆိုသာ လူချည်း ထသွားလို့ရသာ မဟုတ်ဘူး။ စားရိက္ခာအတွက် အရေးတကြီး ထည့်ပြီး စဉ်းစားရသယ်။ ငါရဲ့ ထွက်လာတုန်းက ဆယ့်ငါးရက်စာ ရိက္ခာကို ရက်နှစ်ဆယ်ကျော် စားလာကြသယ် မဟုတ်လား။ သည်ကြားထဲ လမ်းမှာ တောင်းစားသည့်ရက်တွေ ပါသေးသယ်။ အိမ်-

နောက်ကိုတော့ တောင်းစားဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဝယ်လို့မရရင် လှကြရမှာပဲ။ အခု ငါ့ရင်ထဲ အတော်အေးသွားပြီ။ သူများတိုင်းပြည်ထဲမှာ လူကောင်းသူကောင်းအဖြစ် ခပ်ကြာကြာကလေး နေနိုင်သေးသမျှ ငါရဲ့ အသက်ရှည်ကြမှာပဲ”

အဘိုးကြီး လေ့ရှည်ကြီးပြောနေသည်နှင့် အပြိုင်လာရောက် ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြ သည့် ရွာသားများကလည်း အချင်းချင်း တိုးတိုးတွတ်တွတ် ပြောပြကြရင်း ဝိုင်းအုံကြည့် နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်က အဘိုးကြီးအနီးသို့ မြင်းချင်းကပ်လျက် “အကျွန်တို့စကားတွေ များ နားလည်သူ ရှိချင်ရှိနေပါမယ်” သတိပေးလိုက်၏။ အဘိုးကြီးသည် ရွာသားတွေ ဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေလိုက်၏။

“အိမ်-ငါ သတိထားရမှာပဲ။ သာထက် သင်းရဲ့ ငါရဲ့ စကားတတ် မတတ် မသိ ရပေမည် မင်းကို ဝိုင်းပြီး သဘောကျနေကြတာတော့ အမှန်ပဲ။ လူကလည်းလူချော၊ မြင်း ကလည်း မြင်းချော၊ ဟိုမှာတွေ့လား။ ဈေးရောင်းသည့်အိမ်က ကောင်မကလေးတောင်း မင်းနဲ့ မင်းမြင်းကြီးကို ကြည့်နေမင့်ကော”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပေသည်။ လူတချို့သည် ကောင်းမြတ်ကိုတစ်လှည့် လှည့်ကြည့် ရင်း အချင်းချင်း စကားတစေ့စေ့ ပြောကြ၏။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြ၏။ အကြပ် တိုင်းကျော်ကပင်လျှင် ထိုသူတို့နှင့်တကွ ဈေးသည် အပျိုမကလေးကို ကြည့်ရင်း...

“သွေးသောက်ကြီးတို့များ တယ်လည်း စန်းပွင့်ပေသကဲ့သို့ပျာ” ဟု အော်လိုက်၏။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်ကား စန်းပွင့်ပုံ လွန်လွန်းနေ၏။ ကောင်းမြတ်တို့ ရွာအပြင်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဇွဲကောင်းသော ရွာသား သုံးလေးယောက်တို့က ကောင်းမြတ်ကို လိုက်ကြည့်နေကြသေး၏။

“လည်ပင်းကလည်း ကျားလက်သည်း ဝံလက်သည်း ပုတီးကြီးတွေနဲ့၊ လက်မောင်း ကလည်း ဆင်စွယ်လက်ကျပ်ကြီးတွေနဲ့ ဆေးတံကောက်ကြီး ပါးစောင်ခဲလို့ဆိုတော့ ကြည့် ချင်စရာ ကောင်းသယံ အိကောကြီးမို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာပဲ”

“သလိုဆို အကျွန်ကော ပသို့ပြောပမတုန်း”

အရက်လုံရုံမျှ ဖုံးထားသော ဝလူမျိုးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် တိုင်းကျော်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်၌ပင် မြင်းပုကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် ရွာတွင်းမှ လူအချို့ သည် ကောင်းမြတ်တို့ဘေးမှ ဖြတ်၍ ရွာပြင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။ ထိုသူတို့သည်လည်း ကောင်းမြတ်တို့ လူစုဘေးမှ ဖြတ်သွားကြရင်းပင် လူတိုင်းလိုလို ကောင်းမြတ်ကိုမှ ထူးထူး ခြားခြား အထက်အောက် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်သွားလိုက်ကြသေး၏။

“ကဲ-ကိုယ့်လူရဲ့ သင်းရဲ့သာလောက် ကြည့်နေလှသာ ကြာရင် ငါ့သွေးသောက် ပဲ့ကုန်ရောမယ်၊ သင်းရဲ့နဲ့ ဝေးလေရာကို သော့မကြာ နှင်လိုက်ကြဦးဖို့လား”

စားရိက္ခာနှင့် အရက်အလုံအလောက် ရလာသောကြောင့် တစ်ခွက်နှစ်ခွက် ဝင်ပြီး

သဖြင့် ပျော်လာသည့် အဘိုးကြီးက ဟာသနော၍ ဆော်သလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် လေးယောက်သား မြင်းချင်းယှဉ်လျက် အသားကျ စိုင်းလာခဲ့ကြ၏။ တစ်ခဏအတွင်း မိမိတို့ သွားနေသည့် စွပ်ကြောင်းလမ်းကြီးမှ ဘေးသို့ ဖွဲဆင်းသွားနေကြသော ရွာသားတို့၏ မြင်းပုကလေးများကို ဖြတ်ကျော်တက်လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် လူလည်းမတွေ့၊ ရွာလည်းမတွေ့၊ ရန်သူစစ်သားများ မြန်မာပြည်ဘက်သို့ ချီတက်သွားကြသည်ဟု ထင်ရသော စွပ်ကြောင်းလမ်းကြီးအတိုင်း အေးအေးလူလူ လိုက်လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။

“ဘယ့်ကလောက် ဝေးသည့်ခရီးများ ဖြစ်နေပါ့မလဲ ဘရာ”

“ပလောက် ဝေးဝေးလကွယ်။ မသကာသွားရလှ အယွန်ဆုံး တစ်သက်ပ”

ကောင်းမြတ်တို့က ပြုံးမိကြ၏။ ထိုစဉ်၌ပင် ကောင်းမြတ်တို့ ရှေ့ဆီမှ ဆူဆူညူညူ လှသံလှသံတို့ကို ကြားကြရသည်။ ရန်သူတို့၏ စစ်တပ်ငယ် တစ်တပ် ချီတက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ စစ်သား တစ်ရာကျော်ခန့် တစ်စုနှင့် ဝန်တင်လား တစ်ထောင်နီးပါးခန့် တစ်စုကို တွေ့ရသောကြောင့် ရိက္ခာတပ်များကို စောင့်ရှောက်လိုက်လာကြသော တပ်ငယ်တစ်တပ် ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် ထိုတပ်မှ တပ်မှူးဖြစ်သူနှင့် ခေတ္တ စကားလက်ဆုံကျ လိုက်သေး၏။ စကားလက်ဆုံ ကျရာ၌ ရန်သူတို့၏ စကားမျိုး တတ်ကျွမ်းသူ အိုက်စံ၏ အကူအညီပင် မလိုတော့။

ရန်သူတပ်မှူးသည် ယင်းတို့၏ ဧကရာဇ်ဘုရင် ‘ချင်းလုံ’ ၏ အမိန့်ဖြင့် ‘ရှန်ဟိုင်း’ အမည်ရှိသော မြို့မှ ဤယူနန်ဘုရင်ခံရှိရာသို့ စစ်ရေးဖစ်ရာတွင် ကူညီရန် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ တပ်မှူးတို့မြို့တွင် မျက်နှာဖြူ ဥရောပတိုက်သားများ အတော်အတန် ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တပ်မှူးကိုယ်တိုင် မျက်နှာဖြူတို့၏ စကားကို ‘ထော့နင်းထော့နင်း’ ပြောဆိုနေတတ်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

တပ်မှူး၏ ပြောကြားချက်အရ မိမိတို့၏ ဧကရာဇ် ‘ချင်းလုံ’ ဘုရင်မင်းမြတ် နေသော မြို့တော်သို့အရောက် ဤယူနန်ရာမ မြင်းနှင့် သွားမည်ဆိုလျှင် မြစ်များ ချောင်းများကို အလွယ်တကူ ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်မည်ဆိုပါက မနားမနေသွားက တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့် သွားကြရလိမ့်မည်ဆို၏။ ထို့ပြင် အဘိုးကြီးကိုလည်း ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်သွားမလဲ စသဖြင့် မေးသေးသည်ဟု သိရ၏။ အဘိုးကြီးက မိမိတို့သည် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရားသခင်အလိုတော်အတိုင်း သနားဖွယ်ကောင်းသော တောင်ပေါ်သားတွေကို လှည့်လည် ကယ်တင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို ပြန်ပြောရင်း တောင်ပေါ်သူ တောင်ပေါ်သား လူနာများကို ပြုစုကုသရန်အတွက် ဆေးပစ္စည်းများ လိုအပ်သဖြင့် မိမိတို့တွင် ပါလာသော ရွှေတိုငွေစတုတ်ဖြင့် လဲယူရန် ယူနန်ဘုရင်ခံ နေထိုင်သည့် မြို့တော်ကြီးသို့ သွားလိုကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြောပြသည်ဆို၏။

ထိုစဉ် ရန်သူတပ်မှူးသည် အဘိုးကြီး၏နောက်၌ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရှိနေကြသော ကောင်းမြတ်တို့ကို မသိမသာ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

ယခု မိမိတို့သည် ယူနန်ဘုရင်ခံ နေထိုင်သည့် မြို့တော်မှ ခနားမနေ ခရီးထွက် လာခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်မျှ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်တင်လားတွေ ပါလာသောကြောင့် ခရီးဖင့်ရကြောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ သွားကြမည်ဆိုလျှင် တစ်လအတွင်း၌ ရောက်လိမ့် မည် ထင်ကြောင်း၊ အကြောင်းမူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ တပည့်များဖြစ်ကြသော တောင်ပေါ် သားများကို ကြည့်ရသည်မှာ စစ်သားတစ်မျှ မာကြောသန်စွမ်းသူများဖြစ်ကြ၍ ထိုသူတို့ စီးသောမြင်းများမှာလည်း စစ်မြင်းတမျှ ကြံ့ခိုင် ကောင်းမွန်လှပါကြောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် အချို့သော စစ်သားကြီးများထက် ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံရသည့်အပြင် ဘုန်းတော် ကြီး၏ မြင်းကလည်း ဟိုတောင်ပေါ်သား စီးထားသည့် မြင်းနက်ကြီးလောက် မကောင်း သည့်တိုင်အောင် တပ်မှူးကြီးတစ်ယောက်စီးသည့် မြင်းလောက် ကောင်းမွန်ချောမောသဖြင့် မိမိတို့ လာခဲ့ရသည့် ရက်ထက် ပို၍ မြန်မြန်ရောက်နိုင်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း စသဖြင့် ပြောပြ၏။

တပ်မှူးသည် ဘုန်းတော်ကြီး အသွင်ရှိနေသော အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်နှင့် တောင် ပေါ်သားများ အသွင်ရှိနေကြသော ကောင်းမြတ်တို့ထက် စီးထားသည့် မြင်းများကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေဟန် တူ၏။ ရိုးရိုး စိတ်ဝင်စားရုံမျှ မဟုတ်ဘဲ အနိုင်ကျင့်လျက် အတင်း ယူထားလိုက်ကြသော် ခက်ချေရချည့်ရုံဟု အဘိုးကြီးက တွေးမိလာ၏။ ထို့ကြောင့် “ဘုရား သခင်၏ အလိုတော်ကို ဆောင်ရွက်ပေးနေသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဤအရာအားလုံးတို့ကို လည်း ဘုရားသခင်က ပေးထားခြင်းမျှ ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြောလျက် အမြန်ဆုံး နှုတ်ဆက် ထွက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။

ထိုစဉ် ရန်သူတပ်မှူးသည် “ဖခင်နှင့် တပည့်များကို ဘုရားသခင် ဆက်လက် စောင့်မနိုင်ပါစေ” ဟု ဆုတောင်းလိုက်ရုံမျှမက ယခု ဤနေရာမှ ဆက်သွားလျှင် မှောင်ရီ မပျိုးမိ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေရာသည် လွင်ပြင်ဖြစ်၍ လေ တိုက်လှသောကြောင့် အလွန်အေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရွာထဲ၌ စခန်းချလျက် အိပ်နိုင်ကြကြောင်း၊ ရွာသည် ကုန်သည်တို့ စခန်းချ တည်းခိုသည့် ရွာဖြစ်သဖြင့် ဈေး ဆိုင်တို့လည်း ရှိကြောင်း၊ မည်သည့်ဈေးဆိုင်အိမ်ဝင်း၌မဆို တည်းခိုလျှင် လက်ခံကြလိမ့် မည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြောလိုက်သေး၏။

အဘဖာနီဗယ်က ရန်သူတပ်မှူးကလေးအား အလွန်ကျေးဇူးတင်လျက် ထိုရန်သူ တပ်မှူးကလေး ညွှန်ပြလိုက်သည့်ရွာ၌ပင် ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ အိမ်ဝင်း၌ တည်းခို၏။ အားလုံး အဆင်ပြေလွန်းသည်ဖြစ်ရကား “မတော်တဆ တိုက်ပွဲများတွေ့ရင် ငါတော့ သည်ကောင်ကလေးကို အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်မကွဲ့” ဟုပင် ပြောလိုက်သေး၏။

သို့သော် အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်က အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်ချင်သည့် စိတ်ထား မျိုးပေါ်သကဲ့သို့ ထိုတပ်မှူးကလေးဆိုသူက အဘိုးကြီးနှင့်တကွ ကောင်းမြတ်၏ အသက် ကို ချမ်းသာပေးချင်ပုံမရ။

ရွာထဲသို့ ရောက်ကြ၍ ကောင်းမြတ်တို့လူစု တည်းခိုရန် နေရာရပြီးသည့်နောက် အိုက်စံသည် မိမိ၏ဆရာ အဘိုးကြီးအား လွန်ခဲ့သည့်ရွာမှ ထွက်လာကြသော ရွာသား သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရကြောင်း၊ ထိုရွာသားတို့သည် မိမိတို့အား တမင်လာကြည့်ကြ ပုံမှာ မသကာဖွယ်ရာ ကောင်းလှကြောင်းတို့ကို ပြော၏။

“ငါရဲ့ သွေးသောက်ကို ကြည့်လို့မဝနိုင်သနဲ့ လိုက်လာပြီးကြည့်ကြသာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ”

အဘိုးကြီးက ခပ်သောသောပြောရင်း စိုးရိမ်ကြောင်ကြမ္မာကင်းစွာပင် အရက်တဖြေဖြေ စုပ်လျက်ရှိ၏။ ခရီးပန်းနေကြသော်လည်း ရုတ်တရက် မအိပ်နိုင်ကြဘဲ မီးပုံကိုပိုင်းလျက် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စကို အချိန်မီရေးအတွက် တိုင်ပင်နေကြစဉ် ဈေးဆိုင်ရှင် အပါ အဝင်ဖြစ်သော လက်နက်ကိုင် လူပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ခန့်တို့၏ တိုက်ခိုက်ဖမ်းယူခြင်း ကို ခံလိုက်ကြရသည်။

အဘိုးအိုတို့လူစုသည် အလွယ်တကူ ဖမ်းယူခြင်းခံကြသူများ မဟုတ်ရကား အသီး သီး ဒဏ်ရာရရှိပြီးမှ အမိခံကြရ၏။ ကောင်းမြတ်ဆိုလျှင် အဘိုးအို၏ ဆော်ဟစ်အမိန့်ပေး ခြင်းအရ မိမိ၏ မြင်းနက်ကြီးကိုစီးလျက် အိမ်ပိုင်းကြီးအတွင်းမှ ခုန်ထွက်ပြေးခဲ့ရာ ရွာဝင်း မြေစည်းရိုးကို နောက်တစ်ဆင့် ခုန်ကျော်ပြီးခါမှ အပြင်၌ အထပ်ထပ် အသင့်စောင့်နေ ကြသော မြင်းစီးရန်သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာဖြင့် အမိခံလိုက်ရ၏။

အဖမ်းခံပြီးကာမှ မိမိတို့အား ဖမ်းဆီးသူများ နေ့ခင်းက မိမိတို့ တွေ့ခဲ့ကြသည့် တပ်မှူးကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ ဖမ်းဆီးစေကြောင်း သိကြရ၏။ ဖမ်းဆီးကြသူများ၏ ဘေး၌ ပထမ မိမိတို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည့်ရွာမှ မြင်းပုကလေးများဖြင့် ဖြတ်လမ်းမှ ရောက် နေနှင့်ကြသော ရွာသားများကို တွေ့ရသေးရာ ထိုရွာသားတို့လည်း ကောင်းမြတ်တို့ ဖမ်းဆီး ခြင်းခံရသည့်ကိစ္စ၌ တစ်နည်းတစ်ပုံ ပါဝင်လျက်ရှိနိုင်သည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းကြ၏။

တပ်မှူးသည် ကောင်းမြတ်တို့၏ ပစ္စည်းများနှင့် မြင်းများကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး နောက် ကောင်းမြတ်တို့ လေးယောက်အား တစ်ယောက်လျှင် မြေကျင်းတစ်ခုခုကို ပိတ် လှောင် ချုပ်နှောင်ထားလိုက်၏။

“ဟေး... မင်း ဘာလိုချင်သာလဲကွ။ တို့ပစ္စည်းနဲ့ မြင်းတွေ လိုချင်လို့လား။ မင်းတို့ လိုချင်ရင် ယူထားလိုက်နိုင်သယ်။ ဓားပြတိုက်သလို လုပ်ဖို့မလိုဘူး။ တို့ဘုရား သခင်ရဲ့ လူတွေကို မနှိပ်စက်သင့်ဘူး။”

တပ်မှူးဖြစ်သူကို အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် တပ်မှူး သည် အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်ကို အဖက်လုပ်၍ စကားမပြောတော့။

ဤသို့ဖြင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကောင်းမြတ်တို့အား ချုပ်နှောင်ထားသည့်အခန်းမှာ မြေ၌တူးထားသော ကျင်းဖြစ်၏။ ကျင်း၏အပေါ်၌ ကြီးမားသော သစ်လုံးကြီးများကို တန်းထိုး၍ ဖုံးထား၏။ ထိုသစ်လုံးကြီးများ၏ အောက်သို့ လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံ အပေါက်မှ ခက်ခဲစွာ ဆင်းသွားရ၏။ မြေကျင်း၏ တစ်ဖက်နံရံ၌ နှစ်တောင်ပတ်လည်ရှိသော လေးထောင့်စပ်စပ် အခန်းငယ်တစ်ခု တူးထွင်းထား၏။ အထက်အောက်နှင့် ဘေးနံရံ နှစ်ဖက်သည် မြေကြီးပတ်လည်ဖြစ်လျက် ထိုမြေကြီးတို့၌ အဖုအထစ်တွေရှိသည့် ကြီးမားသော သစ်လုံးကြီးများကို လက်လေးသစ်ခန့်စီခြားလျက် ပတ်လည်အပြည့် ကာရံ မြှုပ်နှံထား၏။ တစ်ဖက်တည်းသော မျက်နှာစာဖြစ်သည့် လူဝင်ရသည့်ဘက်၌လည်း ထိုသစ်လုံးကြီးများကိုပင် စိုက်ထူထား၏။ ယင်းသည့်အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ကောင်းမြတ်တို့ ဝင်ရသောအခါ အရှင်ထားသော သစ်လုံးနှစ်လုံးကိုသာလျှင် ဖြတ်၍ ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ် ဝင်ရ၏။ အခန်းငယ်အတွင်း၌ အပေါ်အလေးသွားရန် အိုးတစ်လုံးပေးထား၏။ အလင်းရောင်ကို လူဝင်သည့် မျက်နှာစာ တစ်ဖက်တည်းမှသာလျှင် ရ၏။ အခန်းကလေးအတွင်း၌ အိပ်၍မရ၊ ရပ်၍မရ၊ သစ်လုံးကြီးများ မြှုပ်ထားသည့် နံရံကို ငုတ်ငုတ်မိုလျက် အိပ်ငိုက်ရ၏။

အစားအစာ ပေးသောအချိန်၌ အစာခွက် ယူလာသူသည် သစ်တုံးတစ်ချောင်းကို ဖွင့်၍ မြေကျင်းကြီးအတွင်းရှိ အစာခွက် တင်ထားနိုင်သည့် မြေခုံပေါ်သို့ အစာခွက်ကို လှမ်းတင်၏။ ထို့နောက် သစ်တုံးကို ပြန်ပိတ်ပြီးလျှင် အကျဉ်းသားထားသည့်အခန်းမှ သစ်တုံးနှစ်ချောင်းကို ကျင်းပေါ်မှနေ၍ နုတ်ဖွင့်ပေး၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းသားက အပြင်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ထရပ်လျက် အစာခွက်ကို တင်ထားသည့် မြေခုံပေါ်မှ လှမ်းယူအောက်ချ၍ စားရ၏။ စားပြီးလျှင် ခွက်ကို မြေခုံပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားရ၏။ ထို့နောက် မိမိအခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွားမှ အစာပို့သူက သစ်တုံးကြီး နှစ်ချောင်းကို ပြန်ပိတ်၏။ ပြီးမှ မြေကျင်းအပေါ်ရှိ သစ်တုံးတစ်ချောင်းကို နုတ်ဖွင့်၍ အစာခွက်ကို လှမ်းယူ၏။

အကယ်၍ အကျဉ်းသားသည် မိမိနေရသည့် အခန်းထဲသို့ ပြန်မဝင်လျှင် ကျင်းကြီးပေါ်မှ ရေနွေးဆူချဖြင့် လောင်းချ၏။ ထို့နောက် လုံဖြင့်ထိုး၍ အဝင်ခိုင်း၏။ ကောင်းမြတ်သည် ဤသို့ အပြုမခံရသေးသော်လည်း တိုင်းကျော်ကား အစာစားပြီး မိမိနေရာ ပြန်မဝင်သောကြောင့် ရေနွေးဖြင့် အလောင်းခံရပြီးသည့်အပြင် နောက်တစ်ရက်လုံးလုံး အစာမကျွေးဘဲ ထားခြင်းခံလိုက်ရ၏။

အကျဉ်းသားဖြစ်နေရသော လူလေးယောက်တို့အနက် အဘိုးကြီးနှင့် အိုက်စံတို့သာလျှင် ရန်သူတို့နှင့် စကားပြောနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်နှင့် တိုင်းကျော်တို့ကား ရန်သူတို့စကားကို လုံးဝ မတတ်ကြ။

အဖမ်းခံရပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ကောင်းမြတ်နှင့် တိုင်းကျော်တို့ရှိရာသို့ မေးလာသူများ ရောက်ကြ၏။ ကောင်းမြတ်နှင့် တိုင်းကျော်တို့ကလည်း ပြန်ပြောခြင်း၊ ဆဲရေး

ခြင်းများ ပြုကြ၏။ သို့သော် မေးလာသူတို့သည် 'မြန်ကျင်း၊ မြန်ကျင်း' ဟူသော စကား တစ်လုံးကိုသာပြောလျက် ပြန်သွားကြ၏။

ထို့နောက် ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ ကောင်းမြတ်ရှိရာသို့ ကောင်းမြတ်တို့ကို ဖမ်းသော တပ်မှူးနှင့် နောက်ပါတစ်စုတို့ ရောက်လာကြ၏။ တပ်မှူး၏ နောက်မှပါလာ သော ရန်သူတစ်ယောက်က မြန်မာစကားဖြင့် မေး၏။

“မင်း မြန်မာ မဟုတ်လား။ မေးတာကို ကောင်းကောင်းမပြောရင် မင်း ဆိုးဆိုး သေရမယ်။ မေးတာကို ကောင်းကောင်းပြောရင် မင်း ကောင်းကောင်းသေရမယ်။ ဒီတော့ မင်း လူလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် ကောင်းကောင်း သက်သက်သာသာနဲ့ သေဖို့ စဉ်းစား ပါ။ မင်း မြန်မာမဟုတ်လား။”

ကောင်းမြတ်သည် ထိုသူမေးသည့်စကားကို နားမလည်သကဲ့သို့ မော့ကြည့်ရင်း ဝမ်းထဲမှလည်း မိမိ မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမလဲဟု အပြေးအလွှား စဉ်းစား၏။

တပ်မှူးနှင့် နောက်ပါများသည် ကျင်းပေါ်ရှိ သစ်တုံးကြီးများအကြားမှ ကောင်းမြတ် ၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေကြ၏။ ကောင်းမြတ်ကလည်း ကျင်းထဲမှ ရပ် လျက်၍ ထိုသူတို့၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်၏။

“မင်း မပြောဘူး မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခွန်း မေးမယ်။ ငါတို့ မွန်ဂို ဗိုလ်မှူးကြီး တာဆင်ဂါးရဲ့မြင်းကို မင်း ဘယ်ကရသလဲ၊ မှန်မှန်ပြောပါ။ သည်မြင်းဟာ မနှစ်ကတိုက်ပွဲ စစ်မြေပြင်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့ မြင်းပဲ”

ကောင်းမြတ်၏ ခေါင်းထဲ၌ အသိတစ်ခု ဝင်လာ၏။ ဤရန်သူ စစ်ဗိုလ်မှူးကြီး ၏ မြင်းသည် ရန်သူတို့၏အရပ်၌ လူတိုင်းသိသော ကျော်ကြားသည့် မြင်းကောင်းတစ်စီး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ယခု မိမိတို့ အဖမ်းခံလိုက်ကြရခြင်းသည်လည်း ဤမြင်းကို စီးလာမိသော ကြောင့် ဤမြင်းအတွက် ရန်သူတို့ကသိကာ အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ရပ်သူ ရွာသား တို့ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်မှာ မိမိကို ကြည့်ခြင်းမဟုတ်၊ မြင်းကို ကြည့်ခြင်းပါတကားဟု သိလာမိသောကြောင့် အရေးထဲ၌ ပြုံးချင်လာ၏။ မေးနေကြသော ရန်သူနှင့် တပ်မှူးတို့ ကလည်း ကောင်းမြတ်၏ ပြုံးချင်ချင်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ “မင်း ပေါ်ရတော့မယ် မဟုတ် လား” ဟူသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာထားတင်းတင်း ပြန်၍ ပြုလိုက်ကြပြန်၏။

“နှစ်ခွန်းရှိပြီနော်၊ မင်း မပြောဘူး၊ မင်း ဘာလို့ ဆိုးဆိုးရွားရွား သေချင်ရတာ လဲ။ ကောင်းကောင်းသေရင် သက်သာတယ်မဟုတ်လား။ ကောင်းကောင်းသေဖို့ ကြိုးစား ပါ။ အခု နောက်ဆုံးတစ်ခွန်း မေးကြည့်မယ်။ မင်းဟာ စစ်ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ် တဲ့အတွက် ငါတို့ရဲ့ စစ်ဗိုလ်မှူးကြီး မြင်းကိုရနိုင်ခဲ့တာ မှုတ်လား၊ မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပါ”

မေးသူတို့၏မျက်နှာသည် အကယ်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ တစ်စုံတစ်ခုပြုဖို့ ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည့်မျက်နှာမျိုး ရှိနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်ဆွဲနိုင်လျှင် ကောင်းမည် ဟု ကောင်းမြတ်က စဉ်းစား၏။

“မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ စီးလို့မရလို့ စီးနိုင်တဲ့လူ ယူဆိုတာနဲ့ ကျုပ် စီးနိုင်လို့ ကျုပ် ရထားတာ”

တပ်မှူးနှင့် မေးမြန်းသူတို့သည် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် မေးမြန်းပြောဆိုနေ ကြ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းယမ်းလိုက်ကြရင်း ကောင်းမြတ်ကို ငုံ့ကြည့်ကြပြန်၏။

“မင်းတို့အထဲက အိုက်စံဆိုတဲ့လူ ပြောတာနဲ့မတူဘူး။ အိုက်စံ လိမ်သလား မင်း လိမ်သလား။”

“ကျုပ် မလိမ်ဘူး။”

တပ်မှူးနှင့် မေးသူသည် အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် အပြန်အလှန် စကားပြော နေကြပြန်၏။ ထို့နောက် တပ်မှူးဖြစ်သူက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ နောက်ပါ သုံးလေးယောက် တို့ ထွက်သွားကြ၏။ မြန်မာစကားတတ်သူက အောက်ငဲ့၍ ကြည့်ပြန်၏။

“အခု အိုက်စံကို သွားခေါ်မယ်။ မင်း အိုက်စံရှေ့မှာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့။ ပြောရင် မင်း ပါးစပ်ကို နားရွက်ရောက်အောင် ဟိုဘက် သည်ဘက် ဓားနဲ့လှီးပစ်မယ်”

ရန်သူလက်ထဲသို့ ကျရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ရန်သူတို့သည် အကယ်ပြုလုပ်လိုက်လည်း ပြုလုပ်ပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် မိမိတို့၏အဖော်ဖြစ်သူ အိုက်စံနှင့် တွေ့ကြုံရမည် ဖြစ်သော ကြောင့် စကားမပြောရသည့်တိုင် အချင်းချင်း တွေ့ကြုံလျှင် အားတက်လာလိမ့်မည်။ အားတက်ဖွယ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကောင်းမြတ်က တွေး၏။ ကောင်းမြတ်၏ တွေးတောမှု သည် တက်တက်စင် မှားခဲ့လေပြီ။ အိုက်စံကို ဆွဲခေါ်လာကြသည့်အချိန်၌ အိုက်စံသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေခဲ့၏။ အိုက်စံ၏မျက်နှာ၌ အရှေ့ခွဲများ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ သွေးသံ ရဲ့ရဲ့ အမဲသားတုံးကြီးထဲမှာ မျက်လုံးကလေးနှစ်လုံး ပေါ်နေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေတော့၏။ ကောင်းမြတ်သည် လှောင်ကျင်းပေါ်ရှိ သစ်တုံးတို့၏အကြားမှ မြင်နေရသော အိုက်စံ ကို ကြည့်လျက် အသက်ရှူရပ်သွား၏။ ငါတော့ အမြန်ဆုံး တစ်ခုခုပြုလုပ်မှပဲဟု ဆုံး ဖြတ်၏။ တပ်မှူးက အိုက်စံကို မိမိတို့ ဘာသာစကားဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။ ခဏ အတွင်း အိုက်စံက ကျင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လျက် လှမ်းပြော၏။

“သူတို့က ကျုပ်ကို သင်ပေးနေတယ်ဗျ။ သာပေမင် ကျုပ် ဘာမှမပြောဘူး။ သူရိုက မေးရင် ခင်ဗျားဟာ မြန်မာစစ်ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်ပြောနေသာဟာ လုံးလုံး မဟုတ်ဘူးလို့သာ”

အိုက်စံ၏စကားသည် အဆုံးသို့ မရောက်တော့။ အိုက်စံ၏ ကျောမှ ရင်ဘတ်သို့ တိုင် ပေါက်ထွက်လာသော နှစ်ဖက်သွား လှံရွက်ကြီးမှ သွေးတို့သည် လက်ဖက်ရည်အိုး

ငဲ့ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ မြေကျင်းထဲသို့ ကျဆင်းလာ၏။ အိုက်စံသည် မြန်မာစကားတတ်သူတို့ မရှိကြဟူသော အထင်ဖြင့် ဤသို့ ပြောဆိုရင်း နောက်ကျောမှ ထိုးလိုက်သည် လုံချက်ဖြင့် အသက်ကုန်သွားရှာ၏။ မထင်မရှား အလုပ်အကျွေး တာဝန်မျိုးမှ ထမ်းဆောင်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သော အိုက်စံသည် သွေးသောက်ကြီး ကောင်းမြတ်အား တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားပေါ်၌ သစ္စာရှိကြသည့်အကြောင်းကို သင်ခန်းစာ ပေးသွားခဲ့လေပြီတကား။ သို့သော် ကောင်းမြတ်သည် တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လျက် လမ်းအော်လိုက်၏။

“သည်မှာ ကျုပ် အားလုံး အမှန်အတိုင်းပြောမယ်။ သာပေမင့် ကျုပ် သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြောမယ်။ ကျုပ် ပြောလည်း သေရမှာပဲ။ မပြောလည်း သေရမှာပဲ။ အဲသည်တော့ ကျုပ် ပြောချင်စိတ်ပေါက်လာတဲ့အချိန်မှာ ပြောပြနိုင်အောင် မြန်မာစကားတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက် သည်မှာ အစောင့်ထားပစ်ခဲ့ပါ။ သည်လို မစောင့်ချင်ရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ သဘောအတိုင်း အိုက်စံကို သတ်သလို ကျုပ်ကိုလည်း သတ်ချင်တဲ့အချိန် သတ်လှည့်၊ ဒါပဲ”

ကောင်းမြတ်သည် အတော်ပင်ပန်းသွားသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေ၏။ ထို့နောက် မောလည်း အတော်မောလျက် ချွေးပေါက်ကြီးများလည်း နဖူး၌ စိုနေ၏။ မြန်မာစကားတတ်သူသည် အိုက်စံကို လုံဖြင့်ထိုးသူပင်ဖြစ်ရာ သူသည် လုံကြီးကို ကိုင်လျက် အလွန် ဝင့်ကြားစွာ တပ်မျိုးဖြစ်သူအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုနေ၏။ ထို့နောက် တပ်မျိုး၏ လိုက်လျောသောမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် မြန်မာစကားတတ်သူသည် ကောင်းမြတ်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“အေး-မင်း သက်သက်သာသာ သေနိုင်ဖို့အတွက် ငါ အပင်ပန်းခံပြီး စောင့်ပေးရတာပေါ့။ မင်း စိတ်မပြောင်းရင် သက်သာပါစေမယ်”

ထိုသူသည် တပ်မျိုးဘက်သို့ လှည့်လျက် ရယ်ကာမောကာဖြင့် စကားပြောလိုက်သေး၏။ တပ်မျိုးနှင့် နောက်ပါတို့ ထွက်သွားကြပြီးနောက် တုန်လှုပ်ဟန်ရှိနေသော ကောင်းမြတ်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ထိုသူက ၎င်းတို့၏ ဆိုးဆိုးရွားရွား သတ်ပုံသတ်နည်းအမျိုးစုံတို့ကို ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြောပြ၏။

ပါးစပ်ထဲသို့ ငါးပြေမ အရင်လိုက်သွင်းပေးပုံ၊ စအိုထဲသို့ သင်းဘောပေါက်ခေါ်သည့် ငါးရှဉ့်ကဲ့သို့သော အကောင်ကြီးမျိုးကို ထည့်ပေးလိုက်ပုံ၊ ထိုအကောင်ကြီးမျိုးသည် ဖမ်းထားရာမှ ရှုံ့ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားမိသည်နှင့် ချက်ချင်း လိုက်ဖမ်း၍ မရနိုင်လောက်အောင် မြေကြီးထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်သွားနိုင်သည့် ခေါင်းသန်လှသော အကောင်ကြီးမျိုးဖြစ်သည်ဆို၏။ ထို့ပြင် မြေကြွက်ကြီးကို ဗိုက်ပေါ်တင်လျက် အိုးဖြင့်မှောက်ထားသော ကြောင့် အသက်မရှူနိုင်သော ကြွက်ကြီးက ဗိုက်ကို ကိုက်ဖောက်၍ ဝင်သွားသဖြင့် သေ

စေပုံ၊ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်အောင် ပြုထားလျက် မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်တို့အထဲ သို့ လောက်ကောင်ကြီးများကို အပုံလိုက် ထည့်ပေးထားပုံ စသည်တို့လည်း ပါ၏။ အချိန်အတော် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် ထိုသူသည် ကောင်းမြတ်အား ပြောပြနေဆဲ ဖြစ်၏။

“တော်တော်ဗျာ၊ ကျုပ် မကြားချင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျား မပြောနဲ့။”

ကောင်းမြတ်က အလွန်တုန်လှုပ်စွာ အော်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုသူက ကောင်းမြတ်ကို စိတ်မဆိုးရုံမျှမက ရယ်ပင်ရယ်လိုက်သေး၏။ ကောင်းမြတ်သည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေပြီးနောက် “ကျုပ် အားလုံး အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ်” ဟု ကတိပေးလိုက်၏။

“အဲဒီလို လိမ္မာရင် မင်း သက်သက်သာသာ သေခွင့်ရတာပေါ့ဗျာ”

ကောင်းမြတ်သည် အတန်ကြာအောင် ချိတ်ချတုံပြုလျက် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ စောင့်နေသူကလည်း အလွန်စိတ်ရှည်စွာ ကောင်းမြတ်ကို အာရုံစူးစိုက်နေ၏။ ကောင်းမြတ်သည် အလွန် စိတ်ပင်ပန်းစွာ ပင့်သက်တစ်လုံး ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ပါလာတဲ့ မျက်နှာဖြူကြီးက အမြောက်တပ်က ဝိုလ်မှူးကြီးဗျ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း အထင်သားပဲ။ အကြီးအကဲတစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်လို့”

စောင့်နေသူက အလွန်စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားထောက်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်က စိတ်ပျက်တုန်လှုပ်နေ၏။ မိမိကိုယ်မိမိလည်း ရွံ့မှန်းဟန်ပေါက်နေ၏။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လျက်ရင်း အားငယ်စွာ မော့ကြည့်ပြန်၏။

“ကျုပ် သာတွေကို ပြောရမှာ လိပ်ပြာမသန်ဘူး။ ကြောက်နေသယ်။ သူရဲ့နေရာမှာ အစောင့်တွေ ရှိရဲ့လား၊ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မင်းဆီ မရောက်နိုင်ပါဘူးကွ။ သူတို့ကိုလည်း မင်းထားသလို ထားသာပဲ”

“နေရာချင်း နီးသလား။ ကျုပ်ပြောသာတွေကို သူရဲ့များ ကြားနိုင်မလား။ သူရဲ့သည်ကို မလာနိုင်အောင် အစောင့်တွေ ချထားပေးပါလား”

“အစောင့်မလိုပါဘူးကွ။ မင်းလူတွေ မြေခန်းကလေးထဲမှာ မင်းလိုပဲ မလှုပ်နိုင်ပါဘူး။ အခု မင်းကမှ လှောင်ကျင်းကြီးထဲမှာခို သက်သာနေသာ။ မင်းလည်း ငါ့ကို ပြောပြပြီးရင် မင်းအခန်းကလေးထဲ မင်း ဝင်ရမှာပဲ။ ပြောသာ ပြောပါ။ မင်းလူတွေကို မကြောက်ပါနဲ့။”

ကောင်းမြတ်က ပင့်သက်ချလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်နေ၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့ တစ်ယောက်က အကြပ်ကြီးဗျ၊ သူက စစ်ပွဲတွေ အများချည်း တိုက်ဖူးသာ”

“အင်း...”

“ကျုပ်ကတော့ စစ်သားမဟုတ်ဘူးဗျ။ ပြုစားတဲ့ အတတ်တတ်တဲ့သူ။ သူရီကို စစ်နိုင်အောင် ပြုစားပေးရသယ်”

“ဘာ... စစ်နိုင်အောင် ပြုစားရသယ်။ မင်းက စစ်သားမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်သယ်၊ ကျုပ်က စစ်သားမဟုတ်ဘူး”

“အိမ်-ငါ ထင်သားပဲ။ ဒါကြောင့် မင်း သိပ်ကြောက်တတ်နေသာ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းအလုပ်က ဘယ်လိုပြုစားရသာလဲ”

ကောင်းမြတ်သည် အလွန်ကြောက်လန့်နေလျက် မျက်နှာကလည်း ပျက်နေ၏။ ရန်သူတစ်ယောက်လုံးကိုပင် အားကိုးစွာ မော်ကြည့်ရင်း ပြောကာလာသည့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်ပြန်၏။

“ရေကလေး တစ်ခွက်လောက် ပေးပါလားဗျာ။ ကျုပ် ဆက်ပြောပါမယ်”

စောင့်နေသော ရန်သူသည် ဝါးခွက်ဖြင့် ရေခပ်ယူလာလျက် သစ်တုံးကြီးတွေ အကြားမှ လက်လျှိုပေး၏။ ကောင်းမြတ်က မမိတမိဖြင့် ရေခွက်ကို လှမ်းယူ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်သည် ရေခွက်ကိုသာ ယူခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရန်သူအဖောင့်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကိုပါ ကိုင်ဆုပ်၍ လှည့်လိုက်၏။

“ပြုစားသယ်ဆိုသာ အဲသဘာပဲ ငါ့လူရ၊ မင်း အခု ပသို့ ဖြစ်သွားပတုန်း”

ရန်သူအစောင့်သည် ရုတ်တရက် လဲကျရာမှ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်လျက် လက်တစ်ဖက်နှင့် ခြေတစ်ဖက် ထောင့်တန်းသေသွား၏။ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ရွဲသွားပြီး အသံလည်း ကောင်းကောင်းမထွက်၊ စကားလည်း ဂေကင်းကောင်းမပီသဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ကောင်းမြတ်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို သစ်လုံးတွေအကြားမှ စူးစိုက်ကြည့်၏။

“မင်း အိုက်စံကို လှနဲ့ထိုးသတ်လိုက်သယ် ဒါဟုတ်လား။ အိုက်စံ ဒဏ်ရာရတဲ့ နေရာက မခံနိုင်လောက်အောင် နာလာပြီး မနက်ကျရင် မင်း သေမှာပဲ။ အော်လည်း မအော်နိုင်တော့ဘူး။ အေး မင်း အသက်ရှင်ချင်ရင် မင်းရဲ့ လှုပ်နိုင်သေးတဲ့လက်နဲ့ အဲဒီ အပေါ်က သစ်သားကန့်လန့်ကြီးကို ဆွဲဖြုတ်ပေးလိုက်။ ငါ အပေါ်ရောက်လာရင် မင်း အသက်ကို စဉ်းစားမယ်”

ထိုသူသည် ကောင်းမြတ်၏ အကြိတ်ရင်း ကြိမ်းနေသော မျက်နှာမှ တောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံးကိုကြည့်လျက် ဖြူရော်သောမျက်နှာဖြင့် မိမိကိုယ်ကို လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားရင်း သစ်လုံးတွေအကြားမှ လက်တစ်ဖက်ကို အောက်သို့ချပေး၏။ စင်စစ် ထိုသူသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကိုပင် ထူထဲနိုင်မှု မပြုနိုင်တော့ချေ။

ထိုသို့ ဖြစ်နေသည်ကို ကောင်းမြတ်က သိ၏။ ထို့ကြောင့် ချပေးသည့်လက်ကို လှောင်ကျင်းအောက်မှ ဆွဲယူရင်း ထိုသူ၏ ကိုယ်အား နေရာရွေ့အောင် ပြုပေး၏။ သို့ဖြင့် ထိုသူသည် သစ်သားကန့်လန့်ကို ဆွဲနုတ်ပေးနိုင်သည်နှင့် ကောင်းမြတ်သည် မိမိဘာသာ သစ်တုံးကြီးနှစ်တုံးကို ဆွဲရွေ့လိုက်ပြီးနောက် လှောင်ကျင်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

အပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုသူ၏ လည်ပင်းနှင့်ဇက်ပိုးကို ကိုင်၍ လည်းကောင်း၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍လည်းကောင်း၊ ဆုပ်နယ်ချိုးဖွဲ့လိုက်သောအခါ ထိုသူသည် ကိုယ် တစ်ခြမ်း မလှုပ်နိုင်ရာမှ ပျောက်ကင်းလာ၏။ သို့သော် ပါးစပ်က ပွင့်ဟလျက် အသံ လုံးဝ မထွက်သည့်အပြင် လက်နှစ်ဖက်လုံး ကြိုးကဲ့သို့ ဘေး၌ တွဲလွဲကျနေတော့၏။

“ပြုစားသယ်ဆိုသာ အဲဘာပ။ စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံးကို မပြုစားနိုင်ပေမင် မင်း လို တစ်ယောက်ချင်း လူမျိုးကိုတော့ ငါ သေစေချင်သည့်အချိန်မှာ သေအောင် လုပ်နိုင် သယ် သိလား။ ရှေ့ကသွားစမ်း။ ငါရိုလူတွေ လှောင်ထားသည့် နေရာကို”

ထိုသူ၏ လှံရည်ကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကောင်းမြတ်သည် ထိုသူ အား ရှေ့သို့ တွန်းလျက် နောက်ဘက်မှ ကပ်လိုက်သွား၏။ အပြင်၌ နှင်းမှုန်တွေပိတ် လျက် လူသူတိတ်ဆိတ်နေလေပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြင်းစောင်းပေး၌ ရန်သူလူမျိုး သုံး လေးယောက်ခန့် မီးတောက်ကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် ဘိန်းဂျူနေကြ၏။ လှောင် ကျင်းများသည် တစ်ကျင်းနှင့်တစ်ကျင်း အတောင်အစိတ် သုံးဆယ်ခန့်မျှသာ ဝေးသည် ဖြစ်ရာ ကောင်းမြတ်သည် အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်နှင့် တိုင်းကျော်တို့အား အလွယ်တကူ ထုတ် ယူနိုင်ခဲ့၏။ ထိုနောက် တိုင်းကျော်၏ လှောင်ကျင်းထဲ၌ပင် ထိုသူအား အခြေအနေအားလုံး တို့ကို မေးစစ်ကြ၏။

ရွာထဲ၌ တပ်မှူးနှင့် စစ်သားနှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသည်။ သမီးပျိုများရှိသော ရွာ အုပ်၏အိမ်၌ တပ်မှူးအိပ်သည်။ မြင်းများကို မိမိတို့ လှမ်းမြင်နေရသည့် မီးရောင်ကလေး မှိတ်တုတ်တုတ်ဖြင့် ဘိန်းဂျူနေကြသော သူများရှိရာ မြင်းစောင်းထဲ၌ ထားသည်။

ယခု မြန်မာပြည်သို့ စစ်ချီတက်နေခြင်းသည် မိမိတို့၏ ဧကရာဇ်ဘုရင်က ချီတက် တိုက်ခိုက်ခြင်း မဟုတ်။ မိမိတို့၏ ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ လက်အောက်ခံ ယူနန်ဘုရင်က တိုက်ခိုက်နေခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ဧကရာဇ်၏ လက်အောက်၌ ယူနန်ဘုရင်ခံကဲ့သို့ သော ဘုရင်ခံမျိုး အမြောက်အမြားရှိသည်။ မိမိတို့ ဧကရာဇ်ဘုရင် ပိုင်ဆိုင်သော စစ်တပ် များလည်း အကယ်၍ မြန်မာပြည်သို့ အကုန်လုံး ချီတက်လာကြမည်ဆိုပါက ပန်းကန် ပြားပေါ်၌ အမောက်အပြည့် ထည့်ထားသည့် ထမင်းကဲ့သို့ တစ်ပြည်လုံး ပြည့်သိပ်နေ မည် စသဖြင့် အတော်အတန် ခိုင်လုံအောင် ပြောပြရှာ၏။ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်က ထို သူ့ကို အားရလောက်အောင် မေးမြန်းပြီးသည်နှင့် အကြပ်ကြီး တိုင်းကျော်သည် ငိုက်စံ အတွက်ဟုဆိုကာ ထိုသူ၏ရင်ကိုခွဲ၍ နှလုံးသားကို လှီးဖြတ်ခဲ့သေး၏။

ထိုသည့်နောက်ကား သုံးယောက်သားတို့သည် ဘိန်းမိုးနန်းနေကြသူတို့၏ အဆောင် ဘေး၌ ကပ်လျက်ရှိသော မြင်းစောင်းရှိရာသို့ သွားကြ၏။ အဆင်ပြေသည်ကား ကောင်းမြတ် တို့၏မြင်းများနှင့်တကွ ဖြုတ်ထားသည့် စည်းကုံးတို့ကိုပါ အသင့်တွေ့နေကြရခြင်း ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကောင်းမြတ်သည် မိမိတို့၏ မြင်းများကို

ဦးစွာ စည်းကုံးဆင်ကြ၏။ ထို့နောက် တခြားမြင်းများကို ကြီးဖြေလိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် မြင်းအချို့က ဟိလိုက်သောကြောင့် ဘိန်းမှိုန်းနေသူများ နိုးလာသဖြင့် အခြားမြင်းများကိုပါ စုမောင်းလျက် ရွာအပြင်သို့ ဒုန်းစိုင်း ထွက်လိုက်ကြရ၏။ တစ်ရွာလုံး ဆူညံလျက် မီးစည်းမီးတုတ်ကြီးများဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်ကို ကျောခိုင်းကာ လမ်းသင့်သလို လွတ်ရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၈)

ကောင်းမြတ်တို့က နက်ကျော်ဟု နာမည်ပေးထားသော မောင်းဂွတ် စစ်ဗိုလ်မှူးကြီး တာဆင်ဂါး၏ မြင်းနက်ကြီးကား ကောင်းမြတ်နှင့် ရေစက်ဆုံလှ၏။ မြင်းတွေကို တိတ်တဆိတ်ဖြုတ်၍ မြင်းစည်းကုံးတပ်ကြရသော အချိန်က ကောင်းမြတ်သည် ဤဖြိုဟ်မွေ လှသော မြင်းကြီးကိုပင် မြင်းစည်းကုံးတပ်မိလိုက်ရ၏။ ဤသို့ဖြစ်မိခြင်းသည် ကောင်းမြတ် တို့ သုံးဦးသားအတွက် အကြောင်းညီညွတ်မှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကောင်းမြတ်တို့သည် ရန်သူစစ်သားများ သွားကြသည့် စွပ်ကြောင်းအတိုင်းလည်း မလိုက်ဝံ့။ ရန်သူ့ နယ်မြေထဲက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှလည်း အတွေ့မခံဝံ့။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် လည်း လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မသိကြဘဲ လူသူကင်းရာ တောနက်ရာသို့သာ ပြေးခဲ့ကြ ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ ပြေးရာ၌ ကောင်းမြတ်၏ နက်ကျော်ကြီးကား အသုံးဝင်လှ၏။ နက်ကျော် သည် ဤတော ဤတောင်ကို အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ဖူးပြီး နယ်ကျွမ်းပြီး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ မည်မျှလောက် တောနက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့မိသည်ဖြစ်စေ၊ နက်ကျော်ကို ရှေ့ကတင်လိုက်လျှင် နက်ကျော်သည် လူသူနီးကပ်ရာ လမ်းရှိရာအရပ်သို့ အလိုက်အလျောက် ဆွဲခေါ်သွားသည် ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမြတ်တို့ သုံးယောက်သားသည် လူသူဝေးရာ တော နက်နက်သို့ ဝင်လိုက်၊ နက်ကျော်ကို ရှေ့မှတင်၍ လူနေနီးသောအရပ်သို့ သွားစေလိုက်ဖြင့် တစ်စတစ်စ တဖြည်းဖြည်း မြန်မာပြည်စပ်သို့ ပြန်ရောက်အောင် လာနေကြရ၏။

ကောင်းမြတ်တို့ ရွာမှ ထွက်လာကြစဉ်က မိမိတို့ စီးနင်းလာကြသည့် မြင်းကိုယ်စီ တို့အပြင် အပိုမြင်းသုံးကောင်ခန့် ရောနှောပါလာ၏။ တိုင်းကျော်၌ အိုက်စံနှင့် ရန်သူတို့ ၏ ရင်ကို ထိုးဖောက်ပြီးခဲ့သော အသွားနှစ်ဖက်ပါသည့် လှံရှည်ကြီးတစ်စင်းပါ၏။ ထို့ပြင် အခြားလက်နက်ပစ္စည်းနှင့်တူသော အရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မပါကြ။ လက်နက်သာလျှင် မပါသည်မဟုတ် စားရိက္ခာဟူ၍လည်း ဘာတစ်ခုတလေမျှမပါခဲ့။ ထို့ကြောင့် ရွာမှ လွတ်

မြောက် လာခဲ့ကြပြီးနောက် သုံးရက်လုံးလုံး အစားအစာ ပြတ်နေကြ၏။ တောတောင် ကလည်း မြန်မာတို့၏ တောတောင်နှင့် မတူလေဘဲရှိရာ မည်သည့်အပင်၊ မည်သည့်အရွက် လည်း စားကောင်းသော အသီးအရွက်များ ဖြစ်ကြသည်ဟူ၍ပင် မသိနိုင်ခဲ့။

လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ တိုင်းကျော်သည် မိမိ တစ်ယောက်တည်း ဤအနီး အနား၌ အစားအစာ သွားရောက် ရှာဖွေလိုသောကြောင့် ခေတ္တစောင့်ပါဟု ပြောလျက် တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွား၏။ နှစ်ပဟိုနီးပါးခန့်ကြာ၍ တိုင်းကျော် ပြန်လာသည့်အခါ ၌ အမဲကင် စသော စားသောက်ဖွယ်တို့ ပါလာ၏။

အဘိုးကြီးက မသင်္ကာသဖြင့် စစ်မေးသောအခါ တိုင်းကျော်က အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ၏။ တိုင်းကျော်တို့ ရွာမှ ထွက်လာကြစဉ်က မြင်းအပိုသုံးကောင် ပါလာခဲ့သည်ဖြစ် ရာ တိုင်းကျော်သည် မိမိမြင်းအစား တောင်တင်းသန်မာသည့် အုန်းခွဲရောင် မြင်းကြီးတစ်စီး ကို လဲ၍စီး၏။ ထိုမြင်းကြီးသည် တိုင်းကျော်၏မြင်းထက် တောင်ဆုပ်ခန့် ပိုမြင့်သော ကြောင့် အဘိုးကြီးနှင့် ကောင်းမြတ်၏ မြင်းနက်ကျော်တို့နှင့် ဒေါက်ချင်းအညီ ရှိ၏။ တိုင်းကျော်က ဤသို့ မြင်းချင်း လဲစီးလိုက်သောအခါ တိုင်းကျော်၏ မြင်းမှာ အပိုဖြစ်လာ ၏။ သို့သော် အခြားမြင်းအပိုများသည် တိုင်းကျော်တို့နှင့် ဆက်လက် ပါမလာကြဘဲ မိမိတို့ သွားလိုရာသို့ အလိုအလျောက် ထွက်ခွာသွားကြသော်လည်း တိုင်းကျော်၏မြင်း မှာ သခင်ကို ချစ်ခင်သစ္စာရှိစွာ တိုင်းကျော်တို့ သွားလေရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက် ပါလာခဲ့၏။ ယခုလည်း တိုင်းကျော် ထွက်သွားသည်နှင့် ထိုမြင်းသည် တိုင်းကျော် စီး သွားသည့် မြင်း၏နောက်မှ ကပ်လျက်ပါသွား၏။ ယခု တိုင်းကျော် ပြန်လာသည့်အခါ ၌ ထိုတိုင်းကျော်၏မြင်းသည် ပါမလာရာတော့။

အဘိုးကြီးနှင့် ကောင်းမြတ်က တိုင်းကျော်ကို ဝိုင်း၍ ကြိမ်းမောင်း၏။ အထူး သဖြင့် အဘိုးကြီး ပိုကြိမ်း၏။ မြန်မာဖြစ်ပါလျက် မြန်မာတို့ကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသော နှလုံးမရှိဘူးဟု ဆို၏။ နောက်ဆုံး၌ တိုင်းကျော်က မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် စီးကျရင်း မိမိသည် မြန်မာတို့၏ နှလုံးသားမျိုး၊ မြန်မာတို့၏ ကြင်နာမှုမျိုး မရှိတော့ဟုဆိုလျှင် ခံရပါမည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စစ်တိုက်ရင်း ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်သောကြောင့် နူးညံ့ သည့် စိတ်ထားတွေ ပျက်သုဉ်းကုန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မိမိသည် မိမိ၏မြင်းကို ချစ်ခင်ကြင်နာသော်လည်း မိမိ၏ မြင်းထက် လူများ ဖြစ်ကြသော အဘိုးကြီး၊ ကောင်းမြတ်နှင့် မိမိကိုယ်ကို ပို၍ ချစ်ခင်မိကြောင်း၊ ထို့ပြင် မိမိ ယခုစီးထားသည့် မြင်းနှင့် မြင်းချင်းလဲ၍ သတ်ရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း မိမိ၏မြင်း သည် ကောင်းမြတ်နှင့် အဘိုးကြီးတို့ မြင်းနှစ်ကောင်သွားသလောက် လိုက်နိုင်ခြင်းမရှိ သောကြောင့် နောက် လူချင်းကဲ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါက စိုးရိမ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် မျက်ရည် စက်လက်နှင့်ပင် ဤသို့ ပြုမူခဲ့ရပါကြောင်း ဝိုင်း၍ ပြောရာ၏။

ကောင်းမြတ်နှင့် အဘိုးကြီးက တိုင်းကျော်ကို ခွင့်မလွှတ်ကြ။ တိုင်းကျော်ပေးသော အစာကိုလည်းမစားဘဲ တိုင်းကျော်ကိုလည်း စကားမပြောဘဲ နေကြ၏။ သို့သော် တိုင်းကျော်၏ မြင်းပေါ်၌ကား အမြောင်းလိုက် အမြောင်းလိုက် ညှင်းပြီးလျှင် ပြာလူး၍ တောမီးဖြင့် ကြပ်တိုက်ထားသော အမဲညှင်းများကို တောသစ်ရွက်တို့ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်တို့ဖြင့် ပတ်ချာရုံနေ၏။ မြောက်ရက်မြောက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ အဘိုးကြီး ရော ကောင်းမြတ်ပါ အားပျောလာကြ၏။ တိုင်းကျော်သည် ထိုနှစ်ယောက်တို့အား မျက်ရည် လည်ရုံဖြင့် ချောမော့ကျွေးရ၏။

ဤသို့ဖြင့် အဘိုးကြီးနှင့် ကောင်းမြတ်တို့သည် အဖားဝင်ပြီးမှ ခရီးဆက်နိုင်ကြ ရ၏။ ဆယ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကောင်းမြတ်တို့သည် ရန်သူ၏ စွပ်ကြောင်းလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ကြလျက် ရန်သူနှင့်တွေ့မှ ဘေးသို့ ဖဲသွားမည်ဟု လမ်းအတိုင်း လိုက်ကြ၏။ တစ်ဖွန်းတည့်ခန့် သွားမိသောအခါ ဝန်တင်လား အနည်းငယ်နှင့် ရန်သူ ရဲမက် ငါးယောက်တို့ရှေ့မှ သွားနေကြသည်ကို မိလား၏။ ဤဘွင် ထိုရန်သူ ငါးယောက်တို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက် ရိက္ခာလက်နက်တို့ကို လုယူကြ၏။

ရန်သူ ရဲမက်တို့သည် ကောင်းမြတ်တို့၏ အတိုက်ကို ခံလိုက်ရသည်နှင့် “သူတို့ပဲ။ သူတို့ပဲ။ တွေ့ရာနေရာမှာ တွေ့ရာလူတိုင်းက အသေသတ်ပြီး ခေါင်းဖြတ်ယူခဲ့ရင် ဆုကြီး လာဘ်ကြီးရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာ သည်မြန်မာတွေပဲ။ အခုတော့ သူတို့က ငါတို့ကို ဦးအောင်ဖြတ်ကြပြီ” ဟု အချင်းချင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုကြသည်ကို ရန်သူတို့၏ စကား တတ်မြောက်သော အိုက်စံတစ်ယောက် ပါမလာတော့သဖြင့် မသိနိုင်ရှာကြလေ ပြီကော။

သို့သော် သိပ်မကြာခဲ့ကြပါ။ လက်နက်ရိက္ခာ ပြည့်စုံလာပြီဖြစ်ကြသော ကောင်းမြတ်တို့သည် မိမိတို့က နိုင်သာလျှင် တိုက်၍၊ မနိုင်သာလျှင် ရှောင်တိမ်းထွက်သွားကြသည့် စနစ်ကိုသုံးလျက် မြန်မာပြည်ဘက်သို့ သွားရောက်နိုင်သည့် စွပ်ကြောင်း လမ်းမကြီးအား ခွာတုံချည်တုံပြုနေကြ၏။ ဤလိုပြုရင်း လက်နက်ရိက္ခာတို့လည်း ပို၍ စုံစုံလာကြ၏။ ဓားရှည်များ၊ ဓားမြှောင်များ၊ လှံမကြီးများနှင့် လေး၊ မြားတို့ပါ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိနေကြ၏။ ထို့ပြင် ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အဆင်တို့လည်း ပြောင်းလဲနေကြလျက် အမှတ်မထင် ကြည့်မြင်လိုက်ရပါမူ မောင်းဂွတ်မြင်းစီးသူရဲကြီးများလားဟု ထင်မှားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ကောင်းမြတ်တို့သည် မိမိတို့အား ဦးအောင်ဖမ်းဆီးလိုက်သော တပ်မှူးနှင့် အလွန်အကြောင်းညီညွတ်စွာ ဆုံစည်းမိကြ၏။

တပ်မှူးသည် ခြေလျင်သူရဲ ငါးဆယ်ခန့်နှင့် မြင်းစီသူရဲ ခုနစ်ယောက်တို့၏အကြားမှ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ဤတွင် ကောင်းမြတ်တို့သည် မြင်းစီးသူရဲများ၏ မြင်းများကို မြားမိုးရွာလျက် ခြေလျင်သူရဲတို့နှင့် ဝေးကွာရာသို့ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီးမှ အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြရင်း မြင်းနှင့်တကွသော တပ်မှူးကို လက်ရတိုက်ခိုက်ယူလာကြ၏။

တပ်မှူးကို ရသည်နှင့် ရန်သူတို့ ဝေးရာသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီးနောက် အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် လူရည်လည်သော တပ်မှူးအထံမှ မိမိ သိလိုသမျှတို့ကို စစ်ဆေး မေးမြန်းယူတော့၏။

တပ်မှူး၏ ဖြေကြားချက်တို့သည် အကြပ်ကြီး တိုင်းကျော် စီရင်ခဲ့သော မြန်မာစကား တတ်ကျွမ်းသည့် ရန်သူစစ်သား ပြောပြချက်တို့နှင့် ထပ်တူထပ်မျှလောက်နီးနီး တူညီစွာ ကြားသိရ၏။ ထို့ပြင် မိမိတို့အားလည်း တွေ့ရာနေရာ၌ ခေါင်းဖြတ်ယူလာခဲ့ကြရန် ဤလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အမိန့်ထုတ်ဆင့်ထားသည်ကိုပါ သိကြရ၏။

ဤတိုက်ပွဲ၌ ကောင်းမြတ်တို့ ရဲသုံးောက်လုံး ဒဏ်ရာကိုယ်စီရလျက် ရှိကြရာ အဘိုးကြီး၏ပေါင်၌ စူးသောလှံချက်မှ အတော်ကလေး ပြင်းထန်သောကြောင့် ပို၍ ခရီးဖင့်ကြရ၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်တို့သည် တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုးတို့နှင့် အကြိမ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြပြီးနောက် မြန်မာပြည်အတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးတို့ကို ကျော်နင်းကာ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကောင်းမြတ်တို့ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသည့်အချိန်၌ မြန်မာပြည်နယ်စပ်တွင် တိုက်ပွဲအပြင်းအထန် ဖြစ်နေနေလေပြီ။

ရန်သူတို့ဘက်မှ နာမည်ကြီးလှသော ရန်သူနယ်စားကြီး ‘ဖူးဟင်း’ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကွပ်ကဲလျက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ‘အီလယ်တူ’ က ဦးစီး၍ တိုက်ခိုက်၏။ နယ်စားကြီးဖူးဟင်းသည် လီစောတောင်မှနေ၍ ‘ပိုင်းမော်’ အရပ်ရှိ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်လျက် အနောက်ဘက်ကမ်းအတိုင်း ရွှေဘိုဘက်သို့ ချီတက်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ‘အီလယ်တူ’ သည် ဧရာဝတီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှနေ၍ နယ်စားကြီး ‘ဖူးဟင်း’ တပ်နှင့် မျဉ်းပြိုင်ယှဉ်လျက် ချီတက်၏။ ကျန်သော ရန်သူတပ်မကြီးသည် ‘မန်းဝန်း’ အရပ်မှနေ၍ မြန်မာတို့၏ ဟန်ပြီစခန်းတစ်ခုဖြစ်သော ဗန်းမော်မြို့ကို အလုံးအရင်းဖြင့် ချီတက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ကြ၏။ ထိုတပ်သည် ကောင်းတုံ သစ်တပ်ခံမြို့ အရှေ့ဘက် ခြောက်တိုင်ခန့် ကွာဝေးသော ရွှေညောင်ပင်အရပ်၌ အိုင်အမာ ခံတပ်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ကြပြီးလျှင် ရေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်ရန် တိုက်သမ္ဗန်ကြီးများ ပြုလုပ်ကြပြန်၏။

နယ်စားကြီးဖူးဟင်း၏ တပ်သည် မိုးကောင်းသို့အရောက်တွင် စစ်သားများ နာမကျန်းဖြစ်ခြင်း၊ ကောင်းမြတ်တို့ ရဲသုံးောက် နှောင့်ယှက်နေကြခြင်းကြောင့် ရိက္ခာထောက်တပ်များ အရောက်ရောက်ကျ၍ ရိက္ခာပြတ်လပ်ခြင်း စသည်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။ ထိုစဉ် မြန်မာတို့ဘက်မှ အမြောက်ဝန် နေမျိုးသီဟသူရ အမည်ရသော အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်၏ ညီသည် ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်မှနေ၍ မိုးကောင်းသို့ ချီလာခဲ့၏။

နေမျိုးသီဟသူရတို့၏ အမြောက်တပ်ကြီးနှင့် နယ်စားကြီး ဖူးဟင်း၏ ရိက္ခာပြတ်လျက် ငှက်ဖျားသည် လူနာတွေချည်း ဖြစ်ကုန်ကြသော တပ်မကြီးတို့ ရင်ဆိုင်မိကြသော အခါ နယ်စားကြီး ဖူးဟင်းသည် မခံမရပ်နိုင်တော့ဘဲ ဧရာဝတီမြစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာရလျက် ရွှေကူ၏မြောက်ဘက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ‘အီလယ်တူ’ ၏ တပ်မကြီးနှင့် ပေါင်းမိကြတော့၏။

ယင်းသည့်အချိန်လောက်၌ပင် တိမ်ကြားမင်းခေါင်၊ ဝဲဝင်းမျိုးတို့နှင့်အတူ ဧရာဝတီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်မှနေ၍ မိုးမိတ်သို့ ချီစေသည်။ ထို့နောက် ရွှေညောင်ပင်ရှိ ရန်သူတို့၏ ရေတပ်ကို အနိုင်တိုက်လျက် ကောင်းတုံခံမြို့အနီး၌ ကျွန်းတစ်ခုကို အောင်ကျွန်းဟု သမုတ်လျက် တပ်စွဲချရပ်လိုက်သည်။

ရွှေညောင်ပင်၌ တပ်စွဲနေကြသော ရန်သူတို့အနက် အချို့အဝက်တို့သည် စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင်ကွပ်ကဲသည့် ကောင်းတုံသစ်တပ်မြို့သို့ သွားရောက် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြရာ ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရက ရွှေညောင်ပင်စခန်းကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူလိုက်သောအခါ ရွှေညောင်ပင်မှ ပြေးလာကြသော ရန်သူတို့သည် ကောင်းတုံမြို့၌ ဝန်းရံနေကြသော မိမိတို့ အဖော်များရှိရာသို့ သွားရောက်ပူးပေါင်းကြ၏။

ဝန်ကြီးသည် ရန်သူတို့၏ ရွှေညောင်ပင်ခံတပ်မြို့ကို ရပြီး၍ အောင်ကျွန်းကို တပ်စွဲပြီးသည်နှင့် တိမ်ကြားမင်းခေါင်ကို တပ်တစ်ခု၌ အချုပ်ခန့်လျက် မြစ်၏ အရှေ့ဘက်သို့ ကျချီစေပြီးလျှင် ရန်သူတို့၏ ရိက္ခာပို့တပ်များကို တိုက်ခိုက်ဖြတ်တောက်စေ၏။

တိမ်ကြားမင်းခေါင်တို့တပ်သည် ရန်သူတို့၏ ရိက္ခာပို့တပ်များကို တိုက်ခိုက်လျက် ရန်သူတို့၏ သဲ့လူတို့ကို ဖမ်းဆီးလာတိုင်း ရန်သူသဲ့လူတို့က တစ်စုံတစ်ခု ရှာဖွေသည့် ဟန်ဖြင့် တိမ်ကြားမင်းခေါင်တို့၏ ရဲမက်ဗိုလ်မှူးများကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်ရှုရှာဖွေတတ်ကြ၏။ ဤသို့ တွေ့ရဖန်များ၍ ရန်သူတို့အား စစ်မေးကြသောအခါ...

“မိမိတို့ နယ်မြေလမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ မောင်းဂွတ် မြင်းစီးသူရဲကြီးများ အဝတ်ကို ဝတ်ထားသည့် လူသုံးယောက်တို့သည် သားကောင်ကို ယင်ရဲကြီးများ လိုက်ပါကိုက်ခဲကြသကဲ့သို့ တစ်လမ်းလုံး လိုက်ပါ အနှောင့်အယှက် ပြုနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့သည်မအိပ်ရ၊ စိတ်ချရာ မစားရ၊ စိတ်ချရာ မသွားရဲကြဘဲ အမြဲတထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေကြရပါသည်။ ထိုသူတို့သည် သိန်း၊ စွန်ကဲ့သို့ ရဲလျက် မြောက်လေပေကဲ့သို့ လျင်မြန်ကြပါသည်။ ထိုသူတို့သည် မိမိတို့အား အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက် မိမိတို့က ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်တော့မည်ပြုသည်နှင့် ထိုသူတို့ စီးနင်းသွားကြသည့် မြင်း၏ အမြီးဖျားကိုမျှ မမြင်လိုက်ကြရတော့ပါ” ဟု ဆိုကြ၏။

တိမ်ကြားမင်းခေါင်အပို့ ဤပြဿနာသည် စဉ်းစားစရာဖြစ်လာ၏။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ထိုသူတို့သည် မြန်မာတို့၏ ဘက်တော်သား မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် မြန်မာတို့

၏ ရန်သူများအား အင်အားနည်းပါးစေရန် ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးနေသူတို့ဖြစ်ရာ ထိုသူတို့ အသက်ရှည်သည်နှင့်အမျှ မိမိတို့ အကျိုးရှိရမည်ဟု တွက်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့၏ လုံးရပ်သဏ္ဍာန်၊ စီးနင်းသည့် မြင်းအရောင်၊ လက်နက်၊ အဝတ် စသည်တို့ကို မေးမြန်း ထားလျက် ထိုသူ့ယုတ်ယောင်းတို့နှင့် တွေ့က မည်သည့် မြန်မာစစ်သူရဲမျှ တိုက်ခိုက်ရန်မူ ခြင်း မပြုရဟု အမိန့်ထုတ်ဆင့်ထား၏။

မြန်မာစစ်သူရဲတို့သည် မိမိတို့၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသော အဆိုပါ မောင်းဂွတ် ရဲဘော်သုံးဦးတို့အား တစ်ဖွဲ့မတွေ့ တစ်ဖွဲ့တွေ့ ရလိမ့်နိုးဖြင့် စူးစမ်းစောင့်မျှော်နေလေ့ ရှိ သော်လည်း မည်သူမျှ မျက်ဝါးထင်ထင် မတွေ့ကြခဲ့။ တပ်မှူးဖြစ်သူ တိမ်ကြားမင်းခေါင် ကလည်း မိမိတို့၏ စစ်သူရဲများ စစ်ထွက်သွားတိုင်း မတော်တဆ မောင်းဂွတ်ရဲသုံးဘော် နှင့် တွေ့ခဲ့ကြရုံ ရန်မပြုဘဲ မိတ်ဖွဲ့လာခဲ့ကြရန် မှာကြားသည်မှာ အမောသား...

တိမ်ကြားမင်းခေါင်၏ စစ်သူရဲအချို့သည် ထိုသတင်းကို အထပ်ထပ် ကြားနေကြ ရရာ ဗုဒ္ဓကရုဏာကြလျက် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရန်သူတို့၏ အဝတ်အဆင်များ ဝတ်ကြ၍ ရန်သူတို့၏ ရိက္ခာတပ်ကို အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

သွေးသောက်စံတုတ်ကြီး ဦးဆောင်သောအဖွဲ့သည် ရန်သူ လားကောင်ရေ ငါးရာ ခန့်နှင့် ရန်သူ အစောင့်ရှစ်ဆယ်ခန့်ပါသည့် တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို အနိုင်တိုက်လျက် မိမိ တို့ စခန်းချရာသို့ ဝမ်းပန်းတသာ ပြန်လာကြ၏။ လေချိုသွေး၍ တောပန်းကလေးများ မွှေးသည့် ညနေရီအချိန်ဖြစ်ခဲ့ရာ အောင်ပန်းရလာသော သွေးသောက်ကြီး၏ နှလုံး၌ ကြည်နူးမှု၊ လွမ်းဆွတ်မှုတို့ သူ့ထက်ငါ အနိုင်အလှအယက် ဝင်ရောက်လာကြ၏။ သွေး သောက်ကြီးသည် မြင်းပေါ်မှ ငေးရင်း အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်၏။ သွေးသောက်ကြီး၏ နှုတ်ဖျားတွင် မိုးရွေ့ငှက်ကလေး၏ သီချင်းသံနှင့်အတူ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်သော အသံတစ်ခု သီလာ၏။

“နံ့သက်ဝေ၍၊ မသွေကြပြီ၊ ချစ်ချင်းညီသည် အာနိမုတ္တ၊ ဝလာဟနှင့် ဖြူဆွေ ကြည်လင်၊ ပုလဲသွင်သို့၊ သက်နောင်သက်၊ ငယ်ကျွမ်းဘက်ကို လွမ်းရက်ရေးရာ၊ စစ်မြေတာဝယ်၊ နေပါလည်းရှိမ်း၊ ရေပေါက်သိမ်းက၍၊ ချမ်းငြိမ်းမြဝါ၊ ကုမုဒိ ကြာသို့၊ မျက်နှာရွှေစင်၊ မမြင်မခြင်း၊ မမြှော်တင်းဆိုခိုး၊ ရောက်ခိုးခိုးနှင့်၊ လွမ်းမိုး ထွေလာ၊ လက်ဆောင်စာကို...”

“ဘောက်မဲ့တုံး၊ တိဇွေးစောက်ကီးက မြန်မာပြည်မိရောက်ကင် မြန်မာကောင်မလေး ဗြဲကက်ကို အောက်မေ့နေပြီလား။”

ရန်သူတို့၏ ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားသည့် အကြပ်ကြီး ငပြိုင်းက နောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သွေးသောက်ကြီး စံတုတ်က ရှက်သွားသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ ထိုစဉ် ဒုန်း စိုင်းလာသော မြင်းသုံးစီးတို့သည် လားတွေ့ရှိရာသို့ မြားမိုးရွာချလိုက်၏။

မြန်မာစစ်သားတို့က ရုတ်တရက် အထိတ်တလန့် ခုခံမည်ပြုဆဲ၌ပင် သွေးသောက်ကြီး စံတုတ်၏အသံက ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့-မခုခံနဲ့၊ မခုခံနဲ့။ သာ ငါရို၊ မိတ်ဆွေတွေကွ၊ ငါရို၊ မြန်မာတွေဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းကဆံပင်ကို ပြလိုက်၊ ခေါင်းကဆံပင်ကို ပြလိုက်”

တကယ်စင်စစ် ပြဖို့ပင် မလိုတော့ပါ။ ကောင်းမြတ်သည် အော်ဟစ်အမိန့်ပေး နေသော စံတုတ်ရှိရာသို့ မြင်းချင်းပူးကပ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် အားရပါးရ လက်ကို လှမ်းဆွဲ လိုက်၏။

“ဟေး... စံတုတ်”

“ဟေး... ကောင်းမြတ်”

နှစ်ယောက်သား မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသွားကြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မက်၍ ကိုင်မြှောက်ကြရင်း သုံးလေးပတ်စီခန့် လည်အောင် ခုန်နေကြ၏။

စံတုတ်၏ ရဲမက်တို့ကား အံ့အားသင့်ကြလျက်။

အခန်း (၉)

အဘ ဖာနီဗယ်နှင့် တိုင်းကျော်ကို တိမ်ကြားမင်းခေါင်သည် ယခင်ကတည်းက လေးစားရသော သိဟောင်းများ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုလျက် အရေးကြီးသူများ ဟု ယူဆကာ အောင်ကျွန်း၌ တပ်စွဲထားသည့် ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရထံသို့ ချက်ချင်း ပို့ပေး၏။

ကောင်းမြတ်သည် စံတုတ်နှင့်တကွသော မိမိရွာသားတို့ကို တွေ့ရပြီဖြစ်သော်လည်း ခွဲခွာလာခဲ့ရပြီးဖြစ်ရာ သင်္ခါရတရားကို အမြဲသရုပ်ဖော်နေရသော စစ်သားဘဝအား စိတ်ကုန်ခန်းလာခဲ့၏။

အကဲခတ်ကောင်းလှသော ဝန်ကြီးမဟာသီဟသူရသည် မိမိရောင်းရင်းကြီး ဖာနီဗယ် ချီးကျူးလှသော သွေးသောက် ကောင်းမြတ်၏ မကြည့်သက်မှုကို ရိပ်စားလျက် ရင်းနှီးစွာ ပေါ်အောင် စစ်၏။ ထိုအခါ မပုံးကွယ်ဝံ့သော ကောင်းမြတ်၏ စိတ်ကုန်ခန်းမှုကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရ၏။ ဝန်ကြီးသည် ကောင်းမြတ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

ဤသူသည် စိတ်နှလုံးတည်တံ့သူ ဖြစ်သည်။ လက်ရုံးရည်သာ ရှိသည်မဟုတ်၊ နှလုံးရည်လည်း ရှိပုံရ၏။ မိမိ ထိတွေ့မှုကို မိမိကိုယ်တိုင် ရဲရဲဝံ့ဆုံးဖြတ်တတ်သူ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ အများ မိုးခါးရေသောက်တိုင်း ရောနှောသောက်တတ်သည့် နှလုံးပေါပျက်သူ လူညံလူညာ မဟုတ်တန်ရာ။ ဤသူနှင့် စကားပြောရခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိနိုင်သည်ဟု တွေး၏။

“အိမ်-ရဲမက်တော် စသဟာ တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြ၊ သေကြ၊ ကြေကြနဲ့မို့ သင်္ခါရတရားကို အမြဲသရုပ်ဖော်နေကြရသူတွေပ။ သာကြောင့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဟာ အမြဲတမ်း စစ်ဖြစ်နေပြီး ပြည်သူအများဟာ ရဲမက်တော်တွေချည်း ဝင်လုပ်နေရမယ်ဆိုရင် အဲသည်တိုင်းပြည်ဟာ မကြာဘူး၊ သင်္ခါရသဘောကို ရွှေ့လျောသွားကြရသာချည်းပ... ”

“သုကြောင့် ကောင်းတဲ့စစ်သူကြီး ဗလမင်းထင် ငလွင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သည်နှစ် စစ်တိုက်နေရတာတွေကို ပြီးပြတ်အောင် ရှင်းပေးဖို့ ကြိုးစားရသဟာကြောင့် မောင်ရို.ကို စုံစမ်းဖို့ ရန်သူနယ်အရောက် လွှတ်ကြည့်ကြရသကေ။ သူ့ထက် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဟာ တခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်နဲ့ စစ်ဖြစ်နေရတာကို မောင့်စိတ်ထဲမှ ကြိုက်သလား၊ မကြိုက်ဘူးလား။ မောင်သာ ဘုရင်ဆိုရင် ဘယ်လိုတွေ့မလဲ၊ စစ်သူကြီးနေရာမှာ၊ ရဲမက်စစ်သား နေရာမှာ၊ တိုင်းသူပြည်သားနေရာမှာ နေရာတိုင်းက အမြင်နဲ့ တွေးကြည့်စမ်းပ”

ကောင်းမြတ်၏ စိတ်ထဲ၌ အဖြေချက်ချင်းပေါ်၏။ သို့သော် စစ်သူကြီးလည်းဖြစ်၊ ဝန်ကြီးလည်းဖြစ်သူတစ်ယောက်က ယခုကဲ့သို့ ဘာမဟုတ်သည့် ကျေးတောသား တစ်ဦးကို မေးမြန်းနေခြင်းအတွက် ဖြေရမည်ကို မဝံ့မရဲ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေ၏။ ဤသည်ကို ဝန်ကြီးကလည်း ချက်ချင်း ရိပ်မိ၏။

“ပြောသာပြောပါကွယ့်၊ မင်းရို. အသိနဲ့ မင်းရို. ပြောသာတွေလည်း ငါရို.က ထည့်ပြီး စဉ်းစားကြရမှာပ”

ကောင်းမြတ်က တော်တော်နှင့် မပြောဝံ့။ ဤကိစ္စကြီးမျိုးအတွက် မိမိကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံ နည်းပါးလှသည့် အောက်တန်းစား ကျေးတောသား တစ်ယောက်ကို အရေးလုပ်လျက် မေးမြန်းနေသည့် ဝန်ကြီးအတွက် အံ့ဩနေ၏။ သို့သော် ဝန်ကြီးက တိုက်တွန်းလွန်းလှသောအခါ ပြောရကောင်းမည်လား၊ မပြောရကောင်းမည်လားဟု တွေးတောရာမှ မော့ကြည့်၏။

“အကျွန်မျိုးလို ဉာဏ်နဲ့နည်းသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘုရင်မင်းတရားကြီးနေရာကဖြစ်ဖြစ်၊ စစ်သူကြီးနေရာကဖြစ်ဖြစ်၊ ရဲမက်စစ်သားနေရာကဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်းသူပြည်သားဆင်းရဲသား ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးနေရာကဖြစ်ဖြစ် တခြားတိုင်းပြည် တစ်ပြည်နဲ့ စစ်ဖြစ်ကြဖို့ဆိုသာမှာ...”

“သူရို.တိုင်းပြည်က ဇော်ကားလိုဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က တစ်စုံတစ်ရာ လိုချင်လိုဖြစ်စေ၊ အခြားဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ...”

“ကိုယ့်တိုင်းပြည်ဘက်က နိုင်ရမှာပဲလို့ သေသေချာချာ သိမယ်ဆိုရင် စစ်ဖြစ်ပစ်လိုက်မည်ချည်းပဲ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ဘက်က ရှုံးရလိမ့်မည် သေချာရင် ပသို့မျှ မဖြစ်အောင် ရှောင်နေလိုက်မည်ချည်းပ”

ကောင်းမြတ်၏စကားမှာ ရှင်းလှ၏။ မည်သူ့နေရာကဖြစ်ဖြစ်၊ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မိမိက နိုင်ရလျှင် စစ်ဖြစ်မည်၊ မိမိက ရှုံးရမည်ဆိုလျှင် စစ်မဖြစ်ဟု ဆို၏။ ထိုအတွေးသည် ရိုးရိုးကလေးမျှ ဖြစ်သော်လည်း ဝန်ကြီးက များစွာ သဘောကျနေသည်။

“သူက လာဇော်ကားနေစေဦး အနည်းအများ ထိပါးနေစေဦး၊ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခု

လုံးနှင့် ချီ၍ ဖြစ်ရသောကြောင့် မိမိရိုဘက်က ရှုံးမည်ဆိုလျှင် မဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်ချင်၊ မဖြစ်ရအောင်သာ ပြုရမည်။ သို့မဟုတ်က တိုင်းပြည်ပါ သူ့လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းနိုင်၏။ အသာလို ဟုတ်စ”

ကောင်းမြတ်က ဟုတ်ပါကြောင်း ဝန်ခံ၏။ ဝန်ကြီးက မိမိလည်း ဤအတိုင်းပင် သဘောရသည်။ ထို့ကြောင့်...

မိမိရိုဘုရင်လည်း စည်းစိမ်နန်းသက် ရှည်စေ...

ပြည်သူဆင်းရဲသား ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများလည်း နှလုံးစိတ်ဝမ်း မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေကြခြင်းမှ လွတ်ကင်းစေ...

ဝန်ကြီးသည် ပြည်သူ ဆင်းရဲသား ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြခြင်းကို အသေးစိတ် ရှင်းပြနေသေး၏။ ပြည်သူဆင်းရဲသား ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများသည် မိမိတို့ အိမ်ထောင်ဦးစီးများကို စစ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြရသောကြောင့် လယ်ယာ ချောင်းမြောင်း လုပ်ကိုင်တတ်သူတို့ မရှိသဖြင့် စားရေရိက္ခာ ရှားပါးကုန်ကြရသည်ဆို၏။ ထိုအတွင်း စစ်စရိတ်ကို ဖွဲ့ခွဲ၍ ထောက်ပံ့ကြရပြန်ရာ ဆင်းရဲပင်ပန်းရုံမျှမက ငတ်မွတ်ကုန်ကြရသည် ဆို၏။ ထို့ပြင် စစ်မြေပြင်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူတို့ ကျဆုံးကုန်ကြရသောအခါ သားသေ၊ လင်သေ၊ ဖခင်သေ၍ ငိုကြွေးနေကြရသော အဖြစ်ဆိုးတို့နှင့် တိုက်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည်ဆို၏။ ဤလို စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းတို့နှင့် တိုက်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည်မှာ တစ်နှစ်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်နှစ်လည်းမဟုတ်၊ သုံးနှစ်လည်း မဟုတ်ဘဲ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် မသေမချင်း၊ တိုင်းပြည်ကြီး မပျက်မချင်း ကြုံတွေ့နေကြတော့မလို ရိုလာသောအခါ ရခဲလှသည်ဆိုသော လူ့အဖြစ်ကိုပင် မရမယူလိုကြတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး တိုင်းပြည်ကြီး ပျက်စီးပါစေတော့ဟူသော စေတနာဆိုးတွေ ထားကြလျက် နှလုံးစိတ်ဝမ်း မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်ကုန်ကြရသည်ဆို၏။ ထိုကြောင့် ယင်းသို့ နှလုံးစိတ်ဝမ်း မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေခြင်းမှလည်း လွတ်ကင်းကြစေ...

မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မျိုးကောင်း၊ မတ်ကောင်း စစ်သူကြီးကောင်းတို့၏ ဝတ္တရား ကျေပွန်ကြလေစေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်တို့ဖြင့်...

ရန်သူကို နိုင်မည်ထင်လျှင်လည်း လူသူ လက်နက် အကျအဆုံးခံလျက် အားကုန်သွန်၍ အပြီးတိုက်မည်၊ မနိုင်နိုင်ဘဲ ရှုံးအံ့ထင်လျှင်လည်း နောက်နောင် စစ်မက်မဖြစ်ပွားရလအောင် စေ့စပ်ပြေငြိမ်းမည်ဟု အဘက်ဘက်တို့မှနေ၍ ရန်သူတို့၏ အခြေအနေကို လမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် စုံစမ်းခဲ့ပြီးပြီ ဆို၏။

ထို့နောက် ဝန်ကြီးသည် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့အပေါ်၌ မူတည်လျက် မိမိ၏ တပ်အုပ်၊ တပ်ချုပ်၊ တပ်မှူးတို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ ကြိုးစားတော့၏။

ရန်သူတို့ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားသည့် ရွှေညောင်ပင်ကို ဝန်ကြီးတိုက်စဉ်က ရန်သူ တပ်အချို့သည် မိမိတို့ အင်အားများလွန်းနေပြီဖြစ်သော ကောင်းတုံခံမြို့ကို ဝန်းရံထား သည့် ဒေသသို့ မသွားကြဘဲ မြစ်တစ်ဖက်သို့ ကူးတက်ချီရန် ကြိုးစားကြသေး၏။ သို့ရာတွင် မိုးကောင်းမှတစ်ဆင့် ချီတက်လာကြသော နေမျိုးသီဟသူရတို့၏ အမြောက်တပ်မှ ဆီးဆို့ တိုက်လိုက်ကြသောကြောင့် ဆက်လက် မချီတက်နိုင်ကြဘဲ ကောင်းတုံရပ်တံသို့ ပြန်၍ ပူးပေါင်းကြရ၏။

ဤတွင် အချိန်ကိုစောင့်နေသော ဝန်ကြီးသည် ဝဲဝင်းမျိုးနှင့် တိမ်ကြားမင်းခေါင် တို့တပ်ကို ပူးပေါင်းစေလျက် ရန်သူတို့၏ နောက်ကျောမှ ထက်ကြပ်လိုက်၍ ပိတ်ဆို့ စေ၏။ မုန်းဘက်မှ ပိတ်ဆို့မိသည်နှင့် မိမိရေတပ်ကို ကောင်းတုံသို့ ဆက်လက် ချီတက် ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်၌ ကောင်းတုံမြို့၊ အခြားနှစ်ဖက်၌ မြန်မာတပ်၊ ကျန်သော ရေ ကြောင်းဘက်၌ ဝန်ကြီးမဟာသီဟသူရ၏ ရေတပ်ကြီးတို့ဖြင့် လေးဖက်လေးတန် ညှပ် လျက် ရန်သူအားလုံးတို့ကို ပိတ်ဆို့မိပြီး ဖြစ်သွားရ၏။ ဤသို့ အဘက်ဘက်မှ အခိုင်အခံ ပိတ်ဆို့ပြီးကြသည်နှင့် ဝန်ကြီးသည် တိမ်ကြားမင်းခေါင် ခေါ်လျက် လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့ များ ဖွဲ့ စည်းစေ၍ ရန်သူတပ်တို့အား လာရောက်ရိက္ခာထောက်ပံ့မည့်တပ်တို့ကို ရန်သူတို့ တပ်စွဲရာသို့ မဝင်မပေါက်နိုင်အောင် ဆီးဆို့ တိုက်ခိုက်စေပြန်၏။ ယင်းသို့ တိုက်ခိုက် ကြရသည်တပ်များ၌ အဘဇာနိဗ္ဗာန်နှင့်တကွ ရွာသာယာသားများ ဖြစ်ကြသော ကောင်းမြတ်၊ စံတုတ်၊ ငတိုး စသည့် သွေးသောက်ကြီးတို့ကား မိမိတို့ရပ်ရွာ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို ဆောင်နိုင်ကြကုန်သော အကျော်အစောတွေချည်း ဖြစ်ကြရသောဟူ၏။

သို့ရာတွင် တကယ်ပိတ်မိနေကြပြီဖြစ်သော ရန်သူတို့၏ ခုခံအားကလည်း မသေး လှ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို အလုပ်ပိတ်ဆို့ထားသည့် အခန်းတွင်း၌ လှောင်ရိုက်မိသကဲ့ သို့ အပြင်းအထန် ခုခံခြင်း ခံကြရ၏။ မြန်မာတပ်တို့သည် နေရာတိုင်းတို့၌ အကျအဆုံး များလာသည်ဖြစ်ရာ သွေးသောက်တပ်မှူးတို့သည် ပို၍ စိတ်ဓာတ် ပျက်ကုန်ကြရ၏။ ကောင်းတုံခံမြို့အတွင်းရှိ သွေးသောက်တပ်မှူးတို့သည် ပို၍ စိတ်ပျက်နေကြ၏။ သို့သော် ဗလမင်းထင်၏ အကွပ်အကဲနာမှုကြောင့် ထိုစိတ်ဓာတ်ပျက်မှုသည် နွေးအူသံကဲ့သို့ ကူးစက် ပြန့်ပွားမှု မဖြစ်လာကြ။ သို့သော် လေးနှစ်တာမျှ ဆက်လက် စစ်ပန်းခဲ့သော မြန်မာစစ်သား တို့၏ စိတ်ဓာတ်ကား ယုံယုံမျှ ကျန်တော့၏။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်၌လည်း ရန်သူ၏ ရိက္ခာပိုတပ်များသည် မိမိတို့တပ်များ မည်သည့် နေရာ၌ ရှိသည်ကိုမျှ သတင်းမကြား မသိရဘဲ ပိုလာသမျှ ရိက္ခာတို့ကို မြန်မာ မြင်းစီး စစ်သူရဲတို့က နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဟိုက်ခိုက် လုယက်ထားလိုက်သည်ချည်းဖြစ်ရာ နောက် ဆုံး၌ ဤအကြောင်းတို့ကို မိမိတို့ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည် သတင်းပို့ကြရ၏။

ဤတွင် မန်ချူနယ်စားကြီး ဖူးဟင်းနှင့်တကွ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'အိလယ်တူ' အပါအဝင်

ဖြစ်သော တပ်မကြီးတို့ပါ အစအန သတင်းမကြားရအောင် ပျောက်ဆုံးနေလေပြီဖြစ်ရာ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတို့သည် ဤကိစ္စကို ထိမ်ချန်မထားရဲကြတော့ဘဲ မိမိတို့၏ ဧကရာဇ်ဘုရင် ချင်းလုံထံသို့အရောက် သံတော်ဦး တင်ကြရ၏။

ဧကရာဇ်ဘုရင် ချင်းလုံကလည်း အခြားကြီးမားသော ရန်သူတို့ ရှိနေသေးသည့် ဖြစ်ရာ မိမိတို့ တိုင်းပြည်၊ မိမိတို့လူဦးရေနှင့်စာလျှင် မညီသို့မျှ မပြောပလောက်သည့် မြန်မာပြည်ကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားနိုင်သေး။ ဤကဲ့သို့ မြန်မာတို့က မိမိ စစ်တပ်အချို့ သို့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အကြိမ်ကြိမ် ဆီးဆို့အောင်နိုင်နေခြင်းသည် ဝါးရုံတောအတွင်းသို့ မျှစ်ချိုးရန်ဝင်လာသည့် ဆင်ကောင်ကြီးအား ဝါးရုံပင်အတွင်း၌ရှိသော ပုရွက်ဆိတ်ငယ် တို့က ပိုင်းအုံကိုက်မိလိုက်ကြခြင်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှလောက်သာ ဖြစ်၏။

ဤအတိုင်း သဘောပေါက်နေသော ရန်သူတို့၏ ဧကရာဇ်ဘုရင် ချင်းလုံမင်းသည် မိမိ၏ ပြည်နယ်ဘုရင်ခံအား မြန်မာနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ထားသည့် စစ်တပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ခေါ်လိုက်ရန် အမိန့်ချမှတ်တော်မူ၏။ ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ အမိန့်တော် ပြန်တမ်းတွင် “မြန်မာတို့သည် အပြီးတိုင် ချေမှုန်းဖျက်ဆီးခြင်း ခံရလောက်အောင် ကြီးမားသောအဖြစ် ကို မိုက်မဲစွာ ကျူးလွန်ကြသော်လည်း ဧကရာဇ်သည် ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရပ်စဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း အကြောင်းကြားစေသည်” ဟူသော စာပိုဒ်ဖြင့် မိမိ၏ ပြည်နယ်ဘုရင်ခံအား နှစ်သိမ့်ထား၏။

ထိုအမိန့်စာသည် သက်ဆိုင်ရာ ပြည်နယ်အကြီးအကဲတို့ရှိရာမှ အဆင့်ဆင့် ကူး ပြောင်းလျက် သက်ဆိုင်ရာ တပ်မှူးစစ်သူကြီးများအထံသို့ ပို့ရန် တောင့်တင်းသော အစောင့် အရှောက်တို့နှင့်အတူ လွယ်လွယ်မှ စိန်လုံးကဘားသို့ဖြတ်လျက် ဗန်းမော်ကိုကျော်၍ ကောင်းတုံဘက်သို့ တင်လာ၏။ ဤတွင် ထိုစာချွန်တော်သည် ပွဲတိုင်းကျော်ခဲ့သော ရွာ သာယာသား သွေးသောက်ကြီး ကောင်းမြတ်လက်ထံသို့ သွေးသံရွဲရွဲစိုလျက် ရောက်လာ ရ၏။

သွေးသောက်ကြီးသည် မိမိ မဖတ်တတ်သည့် ဘူးသီးကြော်တွေနှင့်တူသော ချိတ် တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာချွန်ကြီးအား တိမ်ကြားမင်းခေါင် လက်ထံသို့ ထည့်လိုက် ၏။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်မှတစ်ဆင့် ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရ လက်ထံသို့ ရောက်သော အခါ ဤစာသည် ဝန်ကြီး၏ အလိုဆန္ဒကို လုံးဝ ပြည့်အောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းသော တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပတ်နှင့် ပြည့်စုံလာရ၏။

ဝန်ကြီးသည် စာတွင်ပါသော အဓိပ္ပာယ်ကိုသိရန် ရန်သူသုံးပန်းတစ်ယောက်အား ခေါ်ယူ ဖတ်စေ၏။ ရန်သူ သုံးပန်းထဲမှ စာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို သိပြီးသောအခါ ‘မိမိတို့ ရရှိ လာသဖြင့် ဘာမှန်းမသိရသော ဤစာကို သစ္စာရှိစွာ ပေးပို့လိုက်သည်’ ဟု ဆိုလျက် ရန်သူ စစ်သူကြီးတို့ထံသို့ ပို့ပေး၏။ ထို့နောက် ရန်သူတို့အား စားရိက္ခာ လုံးဝမရစေရန်

ပုံ၍ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပိတ်ဆို့ထား၏။ ထိုအခါ ရန်သူစစ်သူကြီးတို့သည် မိမိတို့ ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ အမိန့်အရ မြန်မာတို့နှင့် စစ်ပြေငြိမ်းကြရန် စကားကမ်းလှမ်းလာတော့ သည်။

ဤသတင်းသည် တစ်ခဏအတွင်း မြန်မာတို့တပ်အားလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွား၏။ ယင်းသို့ ပျံ့နှံ့မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြန်မာတပ်တို့ရှိရာမှ ဂယက်တစ်ခု တပ်ပြန်လာခဲ့သည်။

“ရန်သူတွေ ကြောက်ချေးပါကုန်ကြပဟိတ်။ တို့တော့ စစ်မပြေငြိမ်းဘူးကွ။ သင်း တို့ နေပြည်တော်ကြီးကိုပါ ဖြိုဖြိုးမှ ပြန်မယ်”

ရဲမက်တို့ကလည်း ဤအတိုင်း ကြိုးဝါး၏။ အိုးစားတို့ကလည်း ဤအတိုင်း ကြိုး ဝါး၏။ အကြပ်ကြီးတို့ကလည်း ခါးတောင်း တကျားကျား၊ စားသွား တဝင့်ဝင့်ဖြင့် ဤ အတိုင်း ကြိုးဝါးလာ၏။ သွေးသောက်ကြီးတို့ကား ဆိုစရာမရှိတော့ပြီ။ အခြားသူများ စစ်ပြေငြိမ်းသွားကြသည့်တိုင် မိမိတို့ချည်း ဆက်လက် တိုက်နေကြမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ အကယ် တာဝန်ကြီးများကို ဆောင်ရွက်နေကြရသည့် ဗလမင်းထင်၊ တိမ်ကြားမင်းခေါင်၊ ဝဲဝင်းမျိုးတို့မှတစ်ပါး ကျန်သော တပ်ချုပ်၊ တပ်ခိုလ် တပ်မှူးအားလုံးတို့ကလည်း မိမိ တို့၏ သွေးသောက်၊ အကြပ်၊ ရဲမက်တို့နှင့်အတူ လက်သီးလက်မောင်းကြီးများ တန်း လျက် လေသံတစ်သံတည်း ထွက်နေကြ၏။ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်ကမူ ထိုသို့ လက်သီး လက်မောင်းတန်းနေကြသူများကို ရံ့ဂျာစာ ကြည့်ရင်း တဟင်းဟင်းပြုလျက် ဆန်အရက် ကိုသာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဖိသောက်တော့၏။

ဤသို့ မြန်မာတပ်ခိုလ်တပ်သားအားလုံးတို့က ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် အပြုတ်တိုက် ပါတော့မည်ဟု စစ်ပြေငြိမ်းလိုသည့် ရန်သူတို့အပေါ်၌ ‘မပြေ-မပြေဘူး’ ဟု ဂယက်ရိုက် ခတ်နေကြဆဲ ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရသည် ဤကိစ္စအတွက် တစ်ဦးတည်း တာဝန်ယူကာ ရန်သူတို့နှင့် စစ်ပြေငြိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ စစ်ပြေငြိမ်းရာ၌...

- ၁။ ရန်သူနှင့် မြန်မာ ချစ်ကြည်စွာ ကူးသန်းသွားလာ ဆက်ဆံကြရန်။
 - ၂။ ရန်သူဘက်သို့ ခိုလှုံလာသော နယ်စပ်မှ စော်ဘွားများတို့အား ပြန်အပ်ရန်။
 - ၃။ နှစ်ဖက်မှ သုံ့ပန်းများ အပြန်အလှန် အားလုံး ပြန်ပေးကြရန်။
 - ၄။ မြန်မာလက်အောက်ခံ မှန်သမျှ ရှေးယခင် ထုံးတမ်းအတိုင်း ဆက်ဆံရန်။
 - ၅။ နှစ်ပြည်ထောင် မေတ္တာမပျက် အပြန်အလှန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆက်သရန်။
- ဟူသော အချက်ကြီးငါးချက်ကို လိုက်နာကြပါမည်ဟု နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စစ်သူကြီး တို့က လက်မှတ်ထိုးကြ၏။ ထိုသို့ စစ်ပြေငြိမ်းသည့်ပွဲကို နှစ်ဖက်သော ရဲမက်ခိုလ်ပါတို့ ရှေ့၌ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ပြုကြ၏။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာချင်း လဲလှယ်ယူကြ၏။

ရန်သူစစ်ခိုလ်တို့က မိမိတို့ အထပ်ထပ် ဝိုင်းရဲတိုက်ခိုက်သည်ကို ကြံကြံခံခံ

အောင် ကွပ်ကဲသော ကောင်းတုံခံမြို့အတွင်းမှ ခုခံသူတို့ကို ပြပါဆိုသောကြောင့် ဗလမင်းထင်နှင့် စံလှကြီးတို့ကို ထုတ်ပြရ၏။

ထို့ပြင် မိမိတို့ ရိက္ခာထောက် တပ်များကို ဂျီတစ်စေ့မျှ မပေါက်ရောက်အောင် ဆီးဆိုတိုက်ခိုက်နိုင်သူတို့ကို ပြပါဆိုသဖြင့် တပ်ချုပ် တိမ်ကြားမင်းခေါင်၊ ဗိုလ်မှူးမင်းရဲ သီဟသူနှင့် သွေးသောက်ကြီး ကောင်းမြတ်တို့ကို ထုတ်ပြရ၏။ ရန်သူတပ်မှူးတို့က မင်းရဲသီဟသူ၏ ပကတိကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ကြည့်လိုပါသည်ဆိုသောကြောင့် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ ချွတ်ပြီးလျှင် ခါးတောင်းကျိုက်ပြရသေး၏။ ရန်သူဗိုလ်တို့က ကိုယ်လက်တို့ကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက် သံချောင်းကဲ့သို့ မာပါပေသည်ဟု ချီးမွမ်း၏။ ထိုအခါ မင်းရဲသီဟသူ စွဲသည့်ဓားကို အိမ်မှချွတ်၍ အသွားကို စမ်းကြည့်ပါဟု ဆို၏။ ရန်သူဗိုလ်တို့က စမ်းကြည့်လျက် အလွန်ထက်ပါသည်။ ဆင့်လည်ကိုပင် ပြတ်နိုင်၏ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မင်းရဲသီဟသူက လက်မောင်းကိုတန်းလျက် သည်ဓားနှင့် ခုတ်တော့ဟု ပြော၏။ သို့သော် ရန်သူဗိုလ်တို့က မခုတ်ကြ၊ ရဲစွမ်းသတ္တိကို သိပါပြီဟုဆို၏။ ဤပွဲတွင် ရန်သူတို့နှင့် မြန်မာတို့ အပျော်သက်သက် ဓားရေးလှဲရေးပြကြရာ ကောင်းမြတ်နှင့်တကွသော ရွာသာယာသားတို့ ကျော်ကြားလှ၏။

သို့သော် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စစ်ပြေငြိမ်းကြ၍ ရန်သူတို့ ပြန်သွားကြသည်နှင့် ကောင်းမြတ်တို့ ရွာသာယာသားအစုအား သူရဲဘောကြောင်သူများအဖြစ် တပ်ပါ ရဲမက်၊ သွေးသောက်၊ တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးတို့က အသိအမှတ် ပြုလိုက်ကြ၏။ ထို့ထက်ဆိုးသည်ကား ဝန်ကြီးနှင့် တပ်အုပ် တပ်ချုပ်တို့ အနီးတွင် ကပ်မြှောင်လျက် မျက်နှာကောင်းရအောင် ပြုလုပ်နေကြသူများဟု အစွပ်စွဲခံ နာမည်ပျက်နေကြရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤအတိုင်း မြန်မာတပ်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ တပ်ပါရဲမက်အားလုံးလိုလိုတို့သည် စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်ကြသော ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရနှင့်တကွ ဗလမင်းထင် ဝဲဝင်းမှူး တိမ်ကြားမင်းခေါင်နှင့် ကပ်ပါများ ဖြစ်ကြသည့် ကောင်းမြတ်တို့တစ်သိုက်ကို အပြစ်တင်လျက် ရှိနေကြရာ အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ် တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် မခံမရပ်နိုင်ဘဲ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

“အကယ်တိုက်နေကြတုန်းက မင်းရဲ့၊ သည်မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်က စစ်ပြေငြိမ်းစကားပြောလာမှ မင်းတို့တစ်တွေ လူစွမ်းကောင်းကြီး ထိုးကွင်းထလာကြသည့်သူတွေပါ။ တကယ် ဆက်တိုက်ရင် မင်းရဲ့၊ အရှေ့က အလျင်ပြေးကြမည့်သူတွေ မဟုတ်လား။ သည်မယ် မင်းရဲ့၊ နားလည်ထားဖို့က အဲသည်ရန်သူရဲ့ တိုင်းပြည်ဆိုသဟာဟောသည် မြန်မာပြည်ထက် အဆပေါင်း အများကြီး ကြီးသကွ။ လူဦးရေဆိုသာ ၂၅ ဆလောက် ရှိသေး။ သူ့ရဲ့၊ ရဲမက်တွေ အကုန်လုံး မြန်မာပြည်ရဲ့ ဟောဟိုအစပ်လောက်က ရပ်တည့်ပြီး တစ်ချိန်တည်း ဆီးသွားချလိုက်ကြရင် မင်းရဲ့၊ ငါ့ရဲ့၊ မြန်မာပြည်ကြီး ပင်လယ်

ထဲ မျောသွားနိုင်သယ် သိလား။ ကြောက်လို့ပြောနေသော မဟုတ်ဘူးကွ။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြနေသော။ ငါရဲ့က မကြောက်လို့ သင်းရဲ့ကို ခံတိုက်နေကြတာပ။ ခုလို အေးချမ်း သွားကြရမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့အစ်မ၊ မင်းရဲ့မယားတွေ မုဆိုးမ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

အဘိုးကြီး ဖာနီဗယ်သည် ဤသူတွေကို နိုင်အောင် မည်သို့ ပြောနိုင်စေကာမူ မကြာမီ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဝံ့သည့် သူ၏ ပြစ်တင်မောင်းမဲမှုကို ကြားလာရသည်။

မဟာသီဟသူရသည် ရန်သူတို့၏အထံမှ ရလိုက်သည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ကို အဝနေပြည်တော်ရှိ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးအထံ ပို့လွှတ်စေလျက် နောင်အရေးကို မျှော် ကိုး၍ ရန်သူတို့နှင့် စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်ကြောင်း လျှောက်ထားစေ၏။

ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီးသည် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ယူလာသူတို့ကို ချုပ်နှောင်စေ ၍ “သင်းက ငါမပြောဘဲ ဘာကြောင့် စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်ရသတန်း” ဟု အပြစ်တင်လျက် များစွာ စိတ်ဆိုးတော်မူ၏။

ထို့နောက် ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရ၏ ဇနီးနှင့်တကွ ထိုတိုက်ပွဲသို့ လိုက်ပါသွား ကြသော တပ်အုပ်၊ တပ်ချုပ်၊ တပ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူးတို့၏ ဇနီးတို့ကို ဆင်ခေါ်လက် ဝန်ကြီး ပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ကို ခေါင်းတွင် ကိုယ်စီရွက်စေ၍ နေပူ၌ လေးရက် တိတိ ရပ်နေစေ၏။

ဤသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရသည် အဝနေပြည် တော်သို့ မပြန်ဝံ့တော့ဘဲ ထောင်ထားထကြွသော ကသည်းမဏိပူသို့ သွားရောက် တိုက် ခိုက်ကြလျက် ရွှေငွေ ပဏ္ဏာ ကျေးကျွန် အမြောက်အမြားတို့ကို သယ်ဆောင်လာခဲ့၏။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် တပ်အုပ်၊ တပ်ချုပ်များ ဖြစ်ကြသော ဗလမင်းထင်၊ ဝဲဝင်းမျိုး၊ တိမ်ကြားမင်းခေါင် စသည်တို့က စစ်တိုက်ချင်လှပါသည်။ စစ်မပြေငြိမ်းလိုပါဆိုကြသည့် ဗိုလ်၊ သွေးသောက်၊ အကြပ်၊ တပ်သားတို့ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြင်းထန်စွာ ကွပ်ညှပ် ၍ တိုက်စေသောကြောင့်လည်း ဤမျှ လွယ်ကူမြန်ဆန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးသည် ရွှေငွေပဏ္ဏာ ကျေးကျွန်တို့ကို အမြောက်အမြား သယ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့သည့် စစ်အောင်နိုင်သူ ဝန်ကြီးအား အမျက်မပြေခဲ့။

ထို့ကြောင့် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝန်ကြီးအား အရာချလျက် ဖြစ်ငယ် အရှေ့ဘက် ကြက်ယက်လယ်ပြင်သို့ ပို့လိုက်၏။ စစ်မပြေငြိမ်းလိုသော လူစွမ်းကောင်း ရဲမက်ကျော်တို့ကလည်း “ဝန်ကြီးနှင့် အပေါင်းပါတို့က တားဆီးထားသောကြောင့်သာ သို့မဟုတ်က ရန်သူ တိုင်းပြည်ကြီးကိုပါ လက်ရသိမ်းယူလာနိုင်ကြသေးရဲ့” ဟု ဘုရင် ကြားလောက်အောင် လေသံလွှင့်ကြ၏။ ဤတွင် ဘုရင်က ဝန်ကြီးနှင့် စိတ်သဘောတူသူ တပ်အုပ်၊ တပ်ချုပ်တို့ကိုပါ အရေးယူ အရာချစေ၏။ သွေးသောက်၊ အကြပ်၊ ရဲမက် စသည့် ဝန်ကြီးနှင့် စိတ်သဘောတူသူတို့ကိုလည်း စစ်ဆေးလျက်၊ ဆင်ကျုံး၊ မြင်းကျုံး

တို့တွင် ခုနစ်ရက်မျှ တပင်တပန်း စေခိုင်း၏။ ပြီးလျှင် နဖူးတွင် ‘သူရဲဘော ကြောင်သသူ’ ဟု စာတန်းထိုးစေလျက် ကျောတွင်ပါသည့်အဝတ်ကို ခွာ၍ နံငယ်ပိုင်းမျှ ဆီးစေပြီး အရပ်သို့ ပြန်လွှတ်၏။

ထိုသူတို့ကား မျက်နှာငယ်လှ၏။ အဝနေပြည်တော်ရှိ နေပြည်တော်သူ နေပြည်တော်သားတို့သည် ဤစစ်ပြေငြိမ်းလိုကြသည့် သူရဲဘောကြောင်သူ တစ်စုတို့အား ‘အနုအရွဲကဲ့သို့ ရွံရှာစွာ မိမိတို့ အရပ်ရှိလမ်းပေါ်မှ မောင်းထုတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ယင်းသည် သူရဲဘောကြောင်သူဆိုသူများသည် အဝနေပြည်တော်တွင်းမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားကြရ၏။’

နေပြည်တော်၏ အပြင်သို့ ရောက်ခါမှ အေးအေးလူလူ နားနေခွင့်ရသည်။ ရွာသာယာသား လူသိုက်ထဲ၌ စံလှကြီးသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ စံလှကြီးမျက်နှာသည် ရှက်ကြောက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ညိုမည်းညစ်ပုပ်နေ၏။ ကောင်းမြတ်ကလည်း စံလှကြီးနှင့် ရိုးစွဲလိုက်၏။ အခြားသူတို့ကမူ ဖြစ်ရာဘဝ မထူးပြီဟူသော မျက်နှာမျိုးရှိ၏။ ငပြိုင်းက မကျေမချမ်းဖြင့် ယခုမှ တန်းတူဆက်ဆံနိုင်သော စံလှကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကိုကြီးစံလှ အတင်းခေါ်လိုသာ ကျုပ်ရို၊ လိုက်လာရသာ။ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းလည်း တိုက်ရခိုက်ရသေး၊ ပြစ်တင်မောင်းမဲတို့ ခံရသေး၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာနဲ့ ခွာရသေး၊ နောက်များတော့ ကြိဖန် ရှောင်နေပြီပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မလိုက်ပြီဘူး။”

“မင်းနဖူးက စာတန်းကြီးနဲ့ ဘယ်လူကမှလည်း မင်းကို နောက်မခေါ်ချင်ဘူးပ” စံတုတ်က ငပြိုင်းနှင့် စံလှကြီးတို့ စကားပြောရာသို့ စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့်၏။

“သာလည်း ကောင်းခြင်းတစ်မျိုးပဲ၊ တိုင်းပြည်ကြီး ဘာသူနဲ့ ဘယ်လို စစ်ဖြစ်နေနေ အိမ်မှာ ကိုယ့်မယားနဲ့ကိုယ် အိပ်နေကြသာပ”

“ကိုရင်စံတုတ်က ပြောအားရှိမှပဲ။ စစ်ထွက်ခါနီး မင်္ဂလာဆောင်လာခဲ့ရသည် သူကိုး”

ငတောက ဝင်ထောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။ စံတုတ်သည် စစ်ထွက်မည့်ဆဲဆဲ မြခက်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြသေး၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ ဤနေ့ ဤရက် ပြန်လာကြမည်၊ ညနေ စောင့်ကြိုပါဟု စံတုတ်ကြီးသည် တစ်မြန်တစ်နေ့က လူကြီးနှင့်ပင် မှာလိုက်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် အခြားအဖော်များက သူတစ်ပါးတို့ ပြစ်တင်မှု၊ ရှုတ်ချမှု၊ ရွံရှာမှုတို့ကို ခံလာရသောကြောင့် စိတ်ပန်း လှပန်းဖြင့် အမောဖြေနေသော်လည်း စံတုတ်ကြီးက အမောမဖြေရ၊ ရွာသို့ မြန်မြန်ရောက်လိုလှပြီ ဖြစ်၏။

“သာလောက် နားကြရရင် တော်ခရာပဲ၊ အိမ်ရောက်မှ တုံးလုံးပက်လက် အိပ်ကြသာဗျား။”

“ငါက ရွာကို ပြန်ရဖို့ကို ဝန်လေးနေလို့ပါ စံတုတ်ရာ၊ ခဏနေပါဦး”

“ကိုကြီးစံလုကလည်းဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်အကြောင်း တစ် ရွာလုံးက သိပြီးသားတွေပဲ၊ ဘာသူ့ရှက်သရော ရှိပါပြီနော်”

သို့သော် စံလုကြီးက မလိုက်လို။ ထို့ကြောင့် စံတုတ်ကြီးတို့ ရွာဘက်ဆီသို့ သွားရန် စသည်နှင့် အဖော်တစ်စုလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲထွက်သွား၏။ ငယ်စဉ်က ရန်မက် ဖြစ်ခဲ့ရသလောက် ရဲမက်ဘဝသို့ရောက်မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်ပေးလျက် လေးစားကြည့်ညှိခဲ့ကြရသော စံလုကြီးအား ကောင်းမြတ်တို့က ချစ်ခင်တွယ်တာစွာ ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ကြ၏။ စံလုကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဆုံးသောသူ မှာ ကောင်းမြတ် ဖြစ်၏။ ကောင်းမြတ်သည် ပင့်သက် တဟင်းဟင်း ပင့်ချလျက် “ကိုရင် ဒိုးကလေးမျက်နှာကို ပသို့ ကြည့်ရပ” ဟု ခဏခဏညည်းညူရင်း ပါလာ၏။ ကျန်သော ရွာအဖော် ဆယ့်ငါးယောက်တို့ကမူကား ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဟူသော စိတ်မျိုး ထားပုံရ၏။ ထိုသို့ထဲ၌ မည်သို့မျှ မတုန်လှုပ်သူမှာ စံတုတ်ဖြစ်၏။ စံတုတ်သည် မတုန်လှုပ်ရုံမျှမဟုတ် စံတုတ်၏ မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်ပင် သန်းနေသေး၏။

ရွာကို အဝေးမှ မြင်ရသည်နှင့် စံတုတ်၏ စိတ်ထဲမှ ပျော်လာ၏။ ထိုအကြိမ်၌မူ စံတုတ်သာလျှင် ပျော်သည်မဟုတ်၊ ရွာသာယာသား အားလုံးတို့ကလည်း ဆီးကြိုနေကြ ဟန် ရှိ၏။ တောချုံတို့မှ ချိုးလည်ပြောက်တို့သည် ရွာသာယာသားတို့အား သံချိုကလေး ဖြင့် ဆီးကြိုကြ၏။ ချိုးလည်ပြောက်တို့သာလျှင်မဟုတ်၊ ရွာသူရွာသားတို့ကလည်း ဆီးကြို နေကြဟန် ရှိ၏။ ရွာထိပ်၌ ဖွေးဖွေးရိပ်ရိပ် မြင်နေကြရပြီကော။

တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့် မည်သူမည်ဝါတို့ ဆီးကြိုနေကြသည်ကို ကွဲကွဲ ပြားပြား မြင်လာရ၏။ ပွဲကျောင်း ကိုရင်ကြီး ဒိုးကလေးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ ကြိုနေ ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကြိုသူတို့အထဲ၌ မြခက်လည်း ပါ၏။ မိပဲလည်း ပါ၏။ စိန်ရွက်၊ အမေသီ၊ ရိုးငြိမ်းခဲ၊ စိန်သုံး၊ အရီးလေးဘုံ၊ ဒေါ်လေးနု၊ ခေါင်းမင်းကြီးလင်မယား၊ ဘကြီး ပွား၊ ဦးမှန် တစ်ရွာလုံးလောက်နီးနီး ဖြစ်၏။ မိမိတို့ ရပ်သူရွာသားများကို မြင်ရရုံမျှဖြင့် အားတက်၏။ အမောပြေ၏။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တို့၏ မေတ္တာသည် အေးမြလှချေ၏။ ထို့ပြင် ချစ်သူတို့ကိုလည်း မြင်ကြရလေပြီ။ သူတစ်ပါးတို့ ပြစ်တင်မောင်းမဲ ထောင်းထု ခြင်းက မည်မျှလောက် ခံရစေဦး။ ချစ်သူတစ်ယောက်၏ မေတ္တာ ရေကြည်တစ်ပေါက် စင်မိပါက အားလုံးသော ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းတို့ ပြေပျောက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ခြေလှမ်းကြိုကြီးဖြင့် ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်သွားသည့် စံတုတ်က ဝမ်းမြောက်ဆို့နှင့် သော အသံကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

“မြခက်”

“သေခြင်းဆိုကြီး ဘောက်မဲ့ ရွာကို ပြန်လာရတာတုန်း။ မရှက်ဘူးလား၊ ရွာ
ဂုဏ်ပျက်အောင် သရဲဘောကြောင်သည် လူကြီး”

ရွာထိပ်တွင် ရပ်နေကြသူတို့၏ လက်ထဲ ခဲတွေ တုတ်တွေ ပျံထွက်လာကြ၏။
ခဲတွေ တုတ်တွေနှင့်အတူ ဆဲရေး ကြိမ်းမောင်းသံ အမျိုးစုံတို့ ပါလာကြ၏။ ရွာသူ ရွာ
သားတို့သည် မိမိတို့ လင်၊ မိမိတို့ ရည်းစား၊ မိမိတို့ တူသားများကို သူရဲဘောကြောင်သူ
များအဖြစ် ရှက်လှချည်ရဲ့ဟု ရွာသို့ အဝင်မခံဟု ခဲများ တုတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်မောင်းထုတ်
ရန် စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်ချေ၏တကား။

ရန်ကုန်ဘေ့

ရန်ကင်းဘာသာ
မြန်မာ ပြည်သူ့